

ELLEN G. WHITE ESTATE

ZE SKARBNICY ŚWIADECTW

I

ELLEN G. WHITE

Ze skarbnycy świadectw I

Ellen G. White

2000

**Copyright © 2021
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at

mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Spis treści

Information about this Book	i
Od wydawcy	xiii
Słowo wstępne	xiv
Ellen G. White — Krótki szkic biograficzny	18
Wiara w Boga	25
Przygotowanie na spotkanie z Panem	27
Anioł z wagą	28
Nasz przewodnik	29
Jedyny wzór	30
Odpowiedzialność rodziców	31
Czy jestem stróżem mego brata?	33
Przykuci do dóbr ziemskich	34
Dwie drogi	36
Niedocenione błogosławieństwo	37
Żony kaznodziejów	40
Żony jako współpracownice	41
Skrucha	44
Miłość świata	45
Nie istniejące trudności	47
Porządek w nabożeństwie	48
Do młodzieży	50
Rodzice i karność	51
Potrzeba prawdziwego nawrócenia	53
Jezus żąda wszystkiego	55
Skarby w niebie	60
Udręka	62
Boże próby	67
Miejsce modlitwy	69
Nauki z przypowieści	71
Odpowiedzialność przed Bogiem	72
Poręka za niewiernych	74
O przysiędze	75
Obowiązek wobec dzieci	78
Rezultat rodzicielskich zaniedbań	80

Nazwa naszej wspólnoty	82
Całkowite poświęcenie	84
Podzielone zainteresowania	85
Wyjdźcie i odłączcie się	86
Przyszłe udręki	89
Jest czas działania	90
Groźna przyszłość	92
Obowiązek wobec ubogich	93
Wdowy, sieroty, inwalidzi	94
Nowoczesny spirytyzm	96
Nie ważcie się wkraczać na terytorium diabelskie	97
Jedyne nasze schronienie	98
Bogobojność w rodzinie	102
Uprzejmy małżonek	104
Pogodna żona	105
Ataki szatana na dom rodzinny	106
Kroczcie w wierze	107
Fałszywe zrozumienie uświęcenia	109
Rezultat fałszywie pojętego uświęcenia	110
Nie ma uświęcenia dla nieposłusznych	112
Ustawiczny wzrost	113
Moc szatana	115
Oszustwo szatana	116
Zmagania o dusze	119
Dwie korony	122
Knowania szatana	123
Bogactwa prawdziwe i nieprawdziwe	124
Pomocnicy szatana	126
Przyszłość	128
Rodzice i dzieci	130
Założenia w wychowaniu dzieci	131
Krytyczny czas u dzieci	133
Rozumni rodzice	134
Niebezpieczeństwa młodości	136
Rozpieszczone dzieci	138
Grzech bezczynności	141
Nawrócenie dzieci	141
Karność i właściwe wychowanie	143

Wpływ domu	146
Zbytńia pobłażliwość	147
Radość świata	149
Kroczcie w światłości	151
Świadomość walki	152
Nieprawdziwe dary Ducha	155
Uszlachetniający wpływ prawdy	158
Grupki niespokojnych duchów	159
Pewni siebie przywódcy	161
Modlitwa Dawida	164
Właściwe przestrzeganie soboty	166
Zdrowie i wiara	168
Chrześcijańskie umiarkowanie	171
Ostatnie godziny łaski	171
Przyczyny powodujące cierpienie innych	173
Wyścig o nagrodę nieba	174
Odpowiedzialność rodziców	176
Wstrzemięźliwość w jedzeniu	176
Pierwsze zadanie matki	177
Ubogie pożywienie	178
Potrawy mięsne, mleko i cukier	179
Matki i córki	180
Dobrym przyrządzaniem potraw czcimy Boga	180
Ostrzeżenie przed nowatorami	181
Potrawy mięsne i środki pobudzające	183
Wzrost liczby chorób	184
Herbata i kawa	185
Zniewolone sumienie	187
Szczęście lub niedola	189
Odłączeni od świata	191
Proście w wierze	192
Jad egoizmu	193
Prawdziwa miłość	196
Potęga miłości	197
Modlitwa za chorych	200
Jak się modlić?	201
Podstępny szatana	205
Cierpienia Chrystusa	207

Zbawiciel — człowiek i Bóg	208
Nasz wzór	209
W Getsemane	210
Czuwajcie i módlcie się	210
Męka Chrystusa	212
Niepojęta miłość	213
Na krzyżu	214
Na dnie cierpienia	215
Wykonało się	216
Miłość silniejsza niż śmierć	217
Ograniczone poglądy na pojednanie	218
Miara wartości duszy	220
Gorliwość chrześcijańska	222
Odpowiedzialność młodzieży	223
List urodzinowy	225
Pozytywny wpływ	226
Karły duchowe	227
Wyższe poznanie duchowe	229
Zwodniczość bogactw	232
Próba pomyślności	232
Niebezpieczny czas	234
Sposobność powrotu	236
Prawdziwe nawrócenie	237
Osobisty apel	238
Upadek moralny	240
Odstąpcie od nieprawości	241
Prośba o wstawiennictwo	243
Związek między dietą a moralnością	245
Dlaczego Bóg strofuje swój lud?	247
Wezwanie do samokontroli	249
Fałszywe pojęcie o życiu	250
Skutki przesady	252
Samokontrola i wstrzeźliwość	254
Zebrania modlitewne	255
Krótkie, rzeczowe modlitwy	255
Zebrania prowadzone przez Jezusa	257
Modlitwy publiczne	258
Jak powinniśmy święcić sobotę?	260

Księga natury	261
Chrześcijański wypoczynek	263
Żadnej łaski po przyjściu Chrystusa	265
Odpowiedzialność według poznania	266
Zaniedbywanie prawd dla urojeń	268
Świętość dnia sobotniego	269
Odpowiedzialność kaznodziejów	270
Nie przesypiajcie dnia sobotniego	270
Nie zrównoważone umysły	272
Wierność w obowiązkach domowych	276
Puste myśli	279
Wzgląd na błądzących	281
Przypowieść o tym, co zaginęło	283
Zgubiony grosz	283
Syn marnotrawny	285
Miłość ojcowska	286
Zazdrosny brat	287
Pszenica i kąkol	289
Dobrodziejstwo prób i przeciwności	291
Właściwe wychowanie	293
Wiara we własne siły	294
Reforma zdrowotna	297
Niebezpieczeństwo pochwał	298
Praca na rzecz zbłąkanych	299
Miłość i obowiązek	301
Zbór laodycejski	303
Przyczyna duchowej ślepoty	305
Osobiste świadectwa	307
Niebezpieczeństwo dni ostatnich	308
Obowiązek strofowania	309
Przykład Achana	311
Wyznać Chrystusa lub zaprzecić się go	313
Poglądowe lekcje z natury	314
Gardzący strofowaniem	316
Jedność w działaniu i sądzie	317
Apel do młodzieży	320
Strojenie się i rozrywki	322
Ozdobą spokojny i łagodny duch	324

Wierzący Abraham	325
Wydarzenie o proroczym znaczeniu	326
Próba charakterów	327
Moc modlitwy w pokusach	329
Dziesięciny i dary	332
Świat a skarby nieba	334
Jarżmo samolubstwa	335
Przypowieść o talentach	336
Samowyrzeczenie i ofiara	338
Dziesięcina	339
Współpracujący z Bogiem	341
Od dni Adama	344
Dziesiąta część dochodu	345
To nie ciężkie brzemię	347
Skarby na ziemi	348
Dla dobra człowieka	349
Odpowiedzialność ludzi niezamożnych	351
Przeostroga dla bogatych	352
Niepodzielna wierność	354
Błogosławieństwo dobroczynności	355
Na cały świat... ..	357
Duszo ma, idź na Golgotę	358
Autorytet kościoła	361
Zbór — źródłem oświecenia	362
Niezależność nie jest uznana	365
Stan świata	367
Wzór czystości	368
Pora być czujnym	369
Sytuacja kościoła	371
Kroczcie w świetle	373
Miłość świata	374
Słudzy mamony	376
Chrystus uwalnia	377
Zuchwalstwo	379
Znaczenie pracy kobiety	381
Mężczyźni i kobiety — równi sobie	382
Przeostroga dla kaznodziejów	382
Potęga apetytu	384

Brak umiarkowania w jedzeniu	385
Jedynie właściwe postępowanie	386
Dobrodziejstwo ćwiczeń fizycznych	388
Kaznodzieje winni być przykładem	388
Głos sumienia	389
Szkoła doświadczeń	393
Wzrost doświadczeń	394
„Nie mogę przybyć”	397
Przykład Nehemiasza	398
Sprzeciw nie do uniknięcia	399
Ufność w Bogu	401
Biblijne życiorysy	403
Doświadczenia Izraela — przestroga	404
Nie ma powodu do rozpacz	408
Odpowiedzialność z tytułu członkostwa w kościele	410
Bóg zbiera lud	411
Wspierać całym sercem	412
Świadectwo jedności Kościoła	413
Naprzód!	416
Naprzód w wierze!	417
Współpracownicy Chrystusa	419
Dodawajcie otuchy nowo nawróconym	420
Praca dzieci	422
Pobudzające spotkania modlitewne	422
Potęga dobrej muzyki	423
Życzliwość i towarzyskość	424
Zadziwiające zebrania	426
Stałość	427
Służba bliźniemu	428
Brak ducha ofiarności	430
Krzyż objawia istotę ofiary	432
Przekleństwo samolubstwa	434
Strzeżcie się skąpstwa	435
Oczyszczenie	437
Jezus szedł pierwszy	438
Poselstwo do Laodycei	440
Lek Boży	441
Przesiew	442

Potrzeba stałego rozwoju	443
Skuteczność krwi Chrystusa	445
Wola posłuszeństwa	448
Bezwarunkowo posłuszni!	450
Zwłoka jest niebezpieczna	451
Krytykowanie braci kierujących dziełem	453
Skutki krytyki	454
Świętość Bożych przykazań	458
Częściowe posłuszeństwo nie jest do przyjęcia	459
Wiara i posłuszeństwo	461
Wyjątkowe okoliczności nie usprawiedliwiają	463
Wiek również nie usprawiedliwia	464
Ustawiczna troska Boża	465
Przygotowanie na przyjście Chrystusa	467
Nieszczęsne obliczenia czasu powrotu Jezusa	468
Wiara i pilność	470
Po owocach poznacie	471
Biblia niezawodnym przewodnikiem	473
Złączeni z Chrystusem	475
Lekcja pokory	478
Sąd	481
Ci, którzy są ciężarem dla ziemi	482
Znalezieni lekkimi	483
Posłowie Chrystusa	485
Głóście Chrystusa	485
Uczenie praktycznej pobożności	487
Wstrząśnijcie ludźmi	488
Wykonawca słowa	489
Doskonałość w Chrystusie	490
Kierujcie umysły ku Jezusowi	491
Prawdziwi przedstawiciele Chrystusa	492
Nawrócone kaznodziejstwo	493
Święta odpowiedzialność strażników	495
Obowiązki wobec seminarium duchownego	497
Nasi uczniowie	499
Świętość przyrzeczeń	501
Wspieranie dzieła Bożego	502
Doświadczenie Jakuba	503

Dotrzymanie przyrzeczeń	504
Dawajcie stosownie do dochodów	505
Nie zaniedbujcie obowiązków	506
Równość dla wszystkich	507
Świętość przyrzeczeń	508
Człowiek — narzędzie Boga	511
Testamenty i zapisy	514
Majątki ludzi starych	515
Zwłoka jest rzeczą niewłaściwą	517
Dzielcie rozumnie swoje skarby	520
Dawajcie szczerze!	521
Wzajemny stosunek wierzących	523
Spokój ducha i panowanie nad sobą	523
Doskonała uczciwość	524
Wielka cierpliwość Chrystusa	525
Co osłabia ducha?	528
Skutki niewłaściwej lektury	529
Małżeństwa przeciwne Pismu Świętemu	532
Wpływ związku ze światem	532
Szczere spojrzenie na sytuację	534
Nie mogą razem kroczyć	535
Wierni pracownicy	537
W labiryncie zwątpienia	540
Wpływ współtowarzyszy	543
Strzeżcie umysłu	544
Towarzystwo decyduje o naszym losie	545
Działajcie ku dobremu	546
Kościół będzie triumfował	548
Pewność prawdy	549
Prostota ubioru	550
Ślubna obrączka	559
Kształtowanie charakteru	560

Od wydawcy

Po raz drugi ukazuje się tom pierwszy trzypięciotomowego dzieła pt. „Ze skarbniicy świadectw”. Dzieło zawiera wybór najcenniejszych pouczeń, napomnień i zachęt chrześcijańskich natchnionej pisarki adwentystycznej, Ellen G. White, której talent pisarski, liczba prac i zakres poruszanej tematyki są zdumiewające. Wyboru dokonali Depozytariusze Publikacji E. G. White przy Generalnej Konferencji Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego z dziewięciotomowego dzieła pt. „Świadectwa dla zboru” (Testimonies for the Church), mając na uwadze duchowe potrzeby wierzących adwentystycznego Kościoła powszechnego.

Świadectwa te, choć pisane w XIX stuleciu i na początku XX wieku, nie straciły nic ze swej aktualności w czasach dzisiejszych. Nadal promieniują światłem nauki Bożej i tchną miłością Boga. Dla wyznawców Chrystusa, żyjących w czasach eschatologicznych i oczekujących swego Pana, z pewnością staną się źródłem obfitych błogosławieństw Bożych. Będą służyć dobrą radą, życzliwym ostrzeżeniem i duchowym wsparciem na drodze życia, będą umacniać umiłowanie Słowa Bożego i chrześcijańskie zwiastowanie.

Następne tomy „Ze skarbniicy świadectw” są już przygotowywane do druku. Żywimy nadzieję, że te publikacje, jak wszystkie dotąd wydane książki E. G. White, zostaną życzliwie przyjęte przez czytelników.

Słowo wstępne

[6]

[7]

Charyzmat profetyczny stanowi jedno ze znamion Kościoła ostatecznego zgodnie z tym, co zostało przepowiedziane w Księdze Objawienia. [Objawienie 12,17; 19,10](#). Od zarania ruchu adwentowego dar ten spełniał niezmiernie ważną rolę w doświadczeniu wierzących i w rozwoju Kościoła. Za jego pośrednictwem Kościół Adwentystów Dnia Siódmego otrzymał poselstwa, którymi kierując się, doznawał pokrzepienia zarówno wówczas, gdy były to słowa nagany czy zachęty, jak i wtedy, gdy prostowały jego drogi.

W miarę jak „Świadectwa” wychodziły spod pras drukarskich studiowano starannie ich treść, troszcząc się o ich właściwe zabezpieczenie i bacząc na ich pouczenia oraz wskazania. W dużej mierze właśnie poselstwom tym zawdzięczać należy siłę i spójność wewnętrzną, a także jedność i wysoki poziom duchowy Kościoła adwentystycznego w dzisiejszych czasach.

Obecnie, dzięki wyborowi „Świadectw”, ujętemu w trzypięciotomowym dziele pt. „Ze skarbnicy świadectw”, rady, które wywarły tak wielki wpływ w przeszłości, stają się powszechnie dostępne sferom kościelnym i religijnym.

Dzieło przedstawia przemyślany i całkowicie reprezentatywny wybór materiału publicystycznego. Wyboru dokonali zrzeszeni w odpowiednich komitetach kompetentni i doświadczeni pracownicy, przy czym kierownictwo całości spoczywało w rękach Depozytariuszy Publikacji dzieł Ellen G. White — instytucji ustanowionej przez samą Ellen G. White, odpowiedzialnej za kontynuowanie publikowania jej pism. Pisma tworzą integralną część dzieł E. G. White — dwunastu tomów, ożywionych duchem proroctwa, przeznaczonych do publikacji w różnych językach świata.

[8]

Dziewięć tomów „Świadectw dla zboru” stanowi w sumie serię niezależnych od siebie artykułów i listów poruszających różne zagadnienia. Pierwszy zbiór w formie broszury opublikowano w drugiej połowie 1855 roku. Potem ukazały się następne. W ten sposób powstało 37 broszur wydanych w okresie pięćdziesięciu lat.

Poselstwa te posiadały charakter zarówno ogólny, jak i szczegółowy. Łączyły się one z osobistymi świadectwami autorki i doświadczeniami dotyczącymi tych problemów, z którymi mogą spotkać się inni.

Zapisywane w ciągu długiego okresu czasu — w celu zaspokojenia aktualnych potrzeb Kościoła — były przytaczane przy poruszaniu różnych kwestii. Jednakże wiele z tych rad odnosiło się w sposób szczególny do warunków miejscowych, a nawet do wyizolowanych sytuacji, jakie istniały w czasie pisania świadectw. Powtarzanie rad i poselstw o ciężarze „lokalnym” — jakkolwiek wielkiego znaczenia i doniosłej wartości — nie zawsze obowiązuje w posłannictwie dzisiejszego Kościoła poza obszarem Ameryki Północnej

Dlatego wybór artykułów i zasadnicze, a także uniwersalne, dostosowanie ich do potrzeb chwili bieżącej, przedstawia się jako rzecz pierwszej wagi. Uwzględnia postulat dostosowania rad i świadectw do wymogów Kościoła na całym świecie. Dokonanie takiego wyboru pozostaje w pełnej harmonii z planem wytyczonym przez samą E. G. White w 1864 r., kiedy to drukowano pierwsze „Świadectwa”. Dla jasności cytujemy jej oświadczenie, zawarte we wstępie: „Podczas ostatnich dziesięciu lat — od roku 1855 do roku 1864 — napisałam dziesięć niewielkich broszur zatytułowanych «Świadectwa dla zboru», które zostały opublikowane i krążyły wśród adwentystów dnia siódmego. Pierwsze wydanie tych broszur wyczerpało się i coraz powszechniej żądano dalszych egzemplarzy. Uważam, że najlepiej będzie drukować je ponownie z pominięciem kwestii lokalnych i personalnych, a pozostawiając te części, które mają praktyczne znaczenie, dotyczące spraw interesujących ogół, spraw doniosłych”. — Świadectwa dla Zboru I-X, powtórzone w Darach Duchowych IV.

Chociaż późniejsze wydania angielskie zawierały pełne zestawienie wcześniejszych broszur i całą ich treść, to jednak zasady wyłonione przez s. White kierowały poczynaniami wydawców, którzy przygotowali niniejsze jednolite wydanie powszechne, światowe, pt. „Ze skarbnicy świadectw”.

„Świadectwa dla zboru”, opublikowane w języku angielskim, zawierają 4737 stron. Niniejsze wydanie „Ze skarbnicy świadectw” składa się z trzech tomów, co stanowi ok. 1/3 owych dziewięciu tomów.

[9]

W opracowaniu tym pominięto kwestie już omówione. Jako zasadę przyjęto przytoczenie artykułów w pełnym ich brzmieniu. W niektórych jednakże przypadkach — w celu oszczędności miejsca i przeprowadzenia dalszej selekcji w danym przedmiocie — pominięto niektóre części długich artykułów. W każdym takim przypadku zaznaczono w tekście konieczne skróty.

Wybrane artykuły zostały uzupełnione pełnymi znaczenia odcinkami z innych rozdziałów, naświetlającymi ważne życiowo prawdy. W każdym przypadku źródło wyraźnie zostało podane. Włączono również niektóre cenne dodatki o charakterze świadectw, które poruszały nieodzowne dla życia sprawy, a nie były omawiane w „Świadectwach”. Występują one w języku angielskim, nie ma ich w obcojęzycznych wydaniach dzieł Ellen G. White.

Artykuły są zestawione w porządku chronologicznym, tak jak występują w pełnym wydaniu dziewięciotomowym, wyjątek stanowi niewielka liczba przypadków, w których w wydaniu trzytomowym słuszniej było tę kwestię inaczej rozwiązać. Dodano podtytuły, a niektóre rozdziały podzielono na kilka części. Wprowadzono także nowoczesne zasady interpunkcji, nie zmieniając w niczym tekstu, nie naruszając go ani nie przerabiając. Data pierwszej publikacji i pochodzenie traktatu, a jeżeli tytuł został zmieniony — to i oryginalny napis nad rozdziałem, znajdują się w spisie treści.

W bardzo niewielu przypadkach nawiązywanie do określonych spraw wiąże się z wyjaśnieniem notatki końcowej, co ułatwia zrozumienie. Czytelnik zauważy, że w świadectwach osobistych nie stosuje się imion osób zainteresowanych, lecz litery „A”, „B”, „C”. Stąd też użyta litera w żaden sposób nie wiąże się z nazwiskiem czy imieniem osoby, której poselstwo to dotyczy.

Niniejsze tomy, wydane w języku angielskim, nie są bynajmniej przeznaczone na to, by zastąpiły pełne dziewięciotomowe wydanie „Świadectw dla Zboru”. Zawsze źródłem będzie tamto wydanie podstawowe. Jednakże wydanie „Ze skarbnicy świadectw” rozpowszechnione w języku angielskim i innych językach spełnia ważną rolę popularyzatorską i upowszechnia wiele rad i wskazań czyli świadectw, czyniąc to w mniej kosztowny sposób. Zostało ono powszechnie przyjęte przez czytelników na całym świecie.

Gdy tylko tomy te zostaną przetłumaczone na inne języki, poniosą one niezmiernie doniosłe świadectwa i poselstwa, napomnienia

i pokrzepienia do domów adwenty stycznych rozsianych po całym świecie. Treść trzytomowego wyboru „Świadectw” przyniesie ludowi Bożemu, stanowiącemu na całym świecie „jedno” w celach, sposobie życia, wierze i nadziei, wielkie błogosławieństwo. O to, by tak istotne dla Kościoła świadectwa posłużyły ku „doskonaleniu świętych” i „budowaniu ciała Chrystusowego”, modli się Generalna Konferencja, modlą się i wydawcy.

Depozytariusze publikacji dzieł Ellen G. White

[11]

Ellen G. White — Krótki szkic biograficzny

Ellen G. White z domu Harmon i jej bliźniacza siostra urodziły się dnia 26 listopada 1827 r. w Gorham koło Portland w stanie Maine, w północnej części Nowej Anglii. Gdy Ellen skończyła dziewięć lat, uległa nieszczęśliwemu wypadkowi. Rzucony bezmyślnie przez koleżankę szkolną kamień spowodował ciężkie, niebezpieczne dla życia obrażenia twarzy, co w wielkiej mierze osłabiło organizm i uczyniło ją niezdolną do dalszej nauki w szkole.

W wieku lat 11, uczestnicząc wraz ze swymi rodzicami (Robertem i Eunice Harmonami) w nabożeństwie Kościoła Metodystycznego, oddała Ellen swe serce Bogu. Wkrótce przyjęła chrzest przez zanurzenie w morzu i została członkinią Kościoła Metodystów. Wraz z innymi członkami rodziny brała udział w zebraniach ruchu adwentowego, które odbywały się w Portland począwszy od roku 1840. W pełni przyjęła pogląd, że już bliskie jest przyjście Chrystusa, głoszone przez Williama Millera i jego współtowarzyszy, z ufnością oczekując rychłego powrotu Zbawiciela.

Dramat wielkiego rozczarowania w dniu 22 października 1844 r. nie umniejszył wiary młodej Ellen. W ciężkich dniach udreki i zamieszania wraz z innymi żarliwie prosiła Boga o światło i przewodnictwo. Pewnego grudniowego ranka 1844 roku modliła się wraz z czterema kobietami. Wtedy właśnie spoczęła na niej szczególna moc Boża. Najpierw straciła łączność z ziemskim otoczeniem, potem w wizjach objawienia ujrzała wędrówkę ludu adwentowego do Miasta Bożego. Danym jej było także oglądać nagrodę za wierność i sprawiedliwość.

[12]

Z drzeniem i przejęciem opowiadała siedemnastoletnia Ellen swym współwyznawcom w Portland treść tego i innych widzeń. Gdy tylko nadarzyła się odpowiednia ku temu sposobność, opowiedziała o tym wyznawcom w Maine i w sąsiednich stanach.

W sierpniu 1846 r. Ellen Harmon zawarła związek małżeński z Jakubem White — młodym kaznodzieją adwentowym. W ciągu trzydziestu lat życia s. White związane było z życiem jej małżonka.

Wraz z nim głosiła prawdę Ewangelii i prowadziła wyteżoną działalność ewangelizacyjną. Tak działo się aż do śmierci jej męża, tj. do 6 sierpnia 1881 r. Oboje podróżowali wytrwale po Stanach Zjednoczonych nauczając, głosząc Słowo i pisząc, krzewiąc wiarę i budując, organizując zbory i kierując sprawami administracyjnymi. Próba czasu wykazała, jak wszechstronne i mocne fundamenty położyli wraz z innymi pod to dzieło i jak rozumnie i dobrze je budowali. Działalność publicystyczną rozpoczęli w 1849 roku, organizację zaś i system zarządzania funduszami rozwinęli już w latach pięćdziesiątych. Szczytowym osiągnięciem wszystkich poczynań było zorganizowanie w 1863 roku Generalnej Konferencji, naczelnego organu władzy Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego.

Połowa lat sześćdziesiątych odznaczyła się zapoczątkowaniem działalności medycznej, a praca wychowawczo-oświatowa rozpoczęła się we wczesnych latach siedemdziesiątych ubiegłego stulecia. Plan przeprowadzania dorocznych zebrań w namiotach powstał w roku 1868, w roku zaś 1874 Kościół adwentystyczny wysłał pierwszego przedstawiciela poza granice Stanów Zjednoczonych. Pierwszym misjonarzem adwentystycznym w Europie był Polak — M. B. Czechowski, były ksiądz rzymskokatolicki, który po zrzuceniu sutanny i przyjęciu w Stanach Zjednoczonych adwentyzmu przybył w roku 1864, a więc 10 lat przed Andrewsem, do Europy w celu krzewienia adwentyzmu. On zapoczątkował działalność we Włoszech, Szwajcarii i Rumunii. Na tych początkach oparł swą pracę Andrews. We wszystkich tych przedsięwzięciach, podobnie jak w rozwoju innych kierunków działania, Kościół korzystał z poselstw i wskazań, rad i instrukcji, ze słów pociechy i pokrzepienia, które docierały doń z wypowiedzi i spod niestrudzonego pióra Ellen G. White. Pierwsze jej sposoby komunikowania się z członkami Kościoła polegały na pisaniu listów oraz na drukowaniu artykułów w czasopiśmie „Present Truth” (Obecna prawda). Potem w 1851 r. s. White wydała swą pierwszą książkę, zawierającą 64 strony i zatytułowaną: „A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White” (Szkic o chrześcijańskim doświadczeniu i poglądach Ellen G. White). Poczynając od roku 1855 ukazywała się seria numerowanych broszur, z których każda nosiła tytuł: „Świadectwa dla Zboru” (Testimonies for the Church). Umożliwiło to korzystanie z poselstw, instrukcji i

wskazań, które od czasu do czasu Bóg przesyłał swemu ludowi, aby mu błogosławić lub strofować go, słowem — aby nim kierować.

Na coraz to powszechniejsze żądanie zaznajomienia się z tymi wskazówkami wydrukowano całość w 1885 roku w czterech obszer-nych tomach, dodając jeszcze trzy, które powstały w okresie od 1889 do 1909 roku. W ten sposób powstało dziewięć tomów „Świadectw dla Zboru” (Testimonies for the Church).

Chociaż większość czasu spędzała Ellen White wraz z mężem w podróżach i na pracy publicystycznej, stałym ich miejscem zamieszkania do roku 1855 były stany wschodnie. Przez następne siedemnaście lat dom ich znajdował się w stanie Michigan. Od roku 1872 do czasu śmierci Jakuba White’a (1881) mieszkali głównie w Kalifornii. Chociaż s. White nigdy nie była zbyt silna, to jednak w dojrzałym wieku cieszyła się dobrym zdrowiem.

White’owie mieli czworo dzieci. Najstarszy syn Henryk żył do lat szesnastu, najmłodszy Herbert umarł mając trzy miesiące. Dwaj średni synowie, Edson i William, doczekali wieku dojrzałego i obaj czynnie uczestniczyli w pracy Kościoła.

Stosując się do prośby Generalnej Konferencji s. White udała się latem 1885 roku do Europy. Tam spędziła dwa lata, umacniając pracę i działalność ewangelizacyjną rozpoczętą na tym kontynencie. Mieszkała w Bazylei w Szwajcarii, skąd wyruszyła w podróż po północnej, południowej i środkowej Europie, biorąc udział w zjazdach i zebraniach zborów. Następne cztery lata spędziła w Stanach Zjednoczonych.

W 1891 roku, znowu odpowiadając na wezwanie Generalnej Konferencji, wybrała się w podróż morską do Australii. Przebywała tam dziewięć lat, pomagając w pracy pionierskiej i rozwijając ją szczególnie w dziedzinie wychowania i lecznictwa. Była to działalność zakrojona na wielką skalę, obejmująca swym zasięgiem niezmiernie obszary Australii. S. White wróciła do Stanów Zjednoczonych w 1900 roku i zamieszkała na zachodnim wybrzeżu w St. Helena w stanie Kalifornia. Był to jej ostatni dom. Pozostawała tam aż do śmierci, która nastąpiła w roku 1915.

[14]

W ciągu całego życia i służby s. White wpływ jej dał się szeroko odczuć w szeregach wyznawców adwentowych. Odwiedzała zbory, uczestniczyła w dwóch sesjach Generalnej Konferencji, a gdy to było możliwe — w zebraniach odbywanych w namiotach. Często

w trakcie tej pracy przenosiła się z jednego zebrania na drugie, pokonując wielkie przestrzenie. Występowała publicznie zwracając się do wielu członków Kościoła i do wielkich zgromadzeń słuchaczy.

W ciągu kilku dziesiątków lat regularnie wychodziły spod jej pióra artykuły. Drukowano je w czasopismach religijnych. To cotygodniowe, natchnione poselstwo wywierało cichy, nadzwyczaj łagodny, ale skuteczny wpływ. Od czasu do czasu spod pras drukarskich wychodziły jej książki. Czytano je chętnie, z zapałem i polecano innym. Celem życia Ellen G. White było nieść przed Kościołem i światem światło wskazań i pouczeń, o których dowiadywała się dzięki swym wizjom. Wizje te pojawiały się w ciągu całego jej życia. Już w roku 1858 otrzymała pierwsze widzenie dotyczące wielkiego boju. W sześć miesięcy po otrzymaniu tego widzenia cały materiał został opracowany i przygotowany do publikacji. Ujęto go w formę niewielkiej książki pt. „Dary Ducha” (tom I) i „Wielki bój pomiędzy Chrystusem i Jego aniołami a szatanem i jego aniołami” (Doświadczenia i widzenia, cz. 3).

W wielu dalszych wizjach sprawy wielkiego boju potraktowane zostały już bardziej szczegółowo. S. White opisała je w latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych w czterech tomach „Spirit of Prophecy”, a później w „Conflict of Ages Series”. Były to tomy: „Patriarchowie i prorocy”, „Prorocy i królowie”, „Życie Jezusa”, „Działalność apostołów”, „Wielki bój”. Inne prace, które wyszły spod pióra s. White, wywierały wszechstronny, zbawienny wpływ na odbiorców. Są to: „Śladami Jezusa”, „Przypowieści Chrystusa”, „Wychowanie”, „Nauki z Góry Błogosławienia”, a także dziesiątki tomów poświęconych szczególnym radom, jak „Sługa Ewangelii”, „Kolporter-ewangelista”, „Rady dla rodziców, nauczycieli i studentów” itd.

Popularna i szeroko znana praca, zatytułowana „Droga do Chrystusa”, rozpowszechniona została w milionach egzemplarzy. Przetłumaczono ją na ok. sto języków.

W 1909 roku s. White w wieku 81 lat przybyła na Sesję Generalnej Konferencji zwołaną do Waszyngtonu. Była to już ostatnia jej podróż transkontynentalna. Następane pięć lat poświęciła przygotowaniu artykułów do religijnych czasopism, czuwając równocześnie nad publikowaniem swych książek. Przed końcem życia oświadczyła: „Bez względu na to, czy zostanę przy życiu czy nie, pisma

moje będą nieustannie mówić za mnie, a wpływ ich będzie się dalej szerzył i trwał tak długo, jak długo będzie istniał czas”. — [Writing and Sending Out of the Testimonies for the Church 12.13](#).

Chociaż s. White pozostała aktywna w swej pracy literackiej aż do początków roku 1915, nie mogła w czasie trzech ostatnich lat swego życia pracować tak wydatnie, jak to czyniła na początku swej twórczej działalności. W niezachwianej wierze, w męstwie i w całkowitej ufności wobec swego Odkupiciela zasnęła we własnym domu w dniu 16 lipca 1915 roku. Ciało jej złożono obok małżonka i dzieci na cmentarzu Oak Hill (Dębowe Wzgórze) w Battle Creek, w Stanie Michigan.

Wyznawcy adwentystyczni uznawali i uznają po dzień dzisiejszy służbę siostry White za służbę wysłanniczki Pańskiej, co jest spełnieniem przepowiedni zawartej w Objawieniu 12, 17 i 19, 10, przepowiedni mówiącej o tym, że „ostatki” Kościoła, przestrzegające „przykazań Bożych”, będą mieć takie „świadectwo Jezusa”, czyli „ducha prorocstwa”. Adwentyści widzą w pracy i działalności siostry White charyzmat profetyczny, o którym Paweł powiada w liście do [Efezjan 4,9-13](#), i umieszczają go wraz z innymi darami Kościoła w dziele „spojenia świętych” i „budowania ciała Chrystusowego; a iżbyśmy się wszyscy zeszli w jedność wiary”.

Objawienia, udzielane Ellen G. White w czasie jej długiego życia, pozostawały w zgodzie i harmonii z wyznaczonymi przez Boga zasadami postępowania, obwieszczonymi Izraelowi: „Jeżeli jest u was prorok Pana, to objawiam mu się w widzeniu, przemawiam do niego we śnie”. [4 Mojżeszowa 12,6](#).

Charakter jej pracy był bardzo podobny do charakteru pracy proroków, duchowych wodzów Izraela w dawnych latach, o czym donosi Ozeasz:

„Pan przez proroka wyprowadził Izraela z Egiptu, prorok także go strzegł”. [Ozeasza 12,14](#). Siostra White znana była swym sąsiadom i przyjaciółom jako żarliwa, bogobojna niewiasta chrześcijańska. Sięgnijmy po tom „American Biographical History”, aby uzyskać potwierdzenie takiej właśnie oceny jej życia i całokształtu pracy.

- [16] Znajdziemy pod datą 1878 roku następujące zdania wydawcy „American Biographical History”: „Pani White jest kobietą o nadzwyczaj zrównoważonej, doskonałej organizacji życia umysłowego. Dobra

wola, życzliwość, uduchowanie, sumienność i szlachetny idealizm — oto cechy dominujące. Osobiste jej przymioty są cechami tego rodzaju, że pozyskuje najgorętszą przyjaźń tych wszystkich, którzy się z nią stykają. Zdają się oni być jakby natchnionymi ufnością w szczerość i uczciwość jej postępowania... Mimo wielu lat pracy, spędzonych na działalności publicznej, zachowuje tę prostotę, skromność i szlachetność, które charakteryzowały jej wczesny okres życia”.

„Jako mówca, pani White jest jedną z tych nielicznych kobiet, które potrafią być w naszym kraju lektorami, wygłaszać odczyty, przykuwać uwagę publiczności. Należy do nielicznego w ostatnim dwudziestoleciu grona mówczyń zdobywających i urzekających publiczność. Stałe zabieranie głosu tak wzmocniło jej narządy mowy, że nadało głosowi p. White rzadko spotykaną głębię i moc. Tak wielka jest jego czystość i siła, że na otwartym powietrzu słyhać ją często w odległości nawet mili. Język p. White, jakkolwiek prosty, zawsze pełen jest mocy i staranności oraz dystygowanej wytworności. Gdy mówi na porywający ją temat, staje się często zdumiewająco elokwentna i potrafi przykuć uwagę największych zgromadzeń na całe godziny. Słucha się jej bez zniecierpliwienia i zmęczenia”.

„Przedmiot jej wystąpień i rozważań ma zawsze charakter praktyczny, dotyczy głównie obowiązków życia codziennego, religijnego wychowania dzieci, wstrzeźliwości i pokrewnych tematów. W tego rodzaju wystąpieniach i w towarzyszącym im ożywieniu jest ona zawsze najbardziej skuteczną mówcą. Często przemawia do niezliczonych tłumów w wielkich miastach, mówiąc na temat spraw leżących jej na sercu, przy czym jej publiczne wystąpienia są zawsze chętnie słuchane. Przy pewnej okazji w Massachusetts dwadzieścia tysięcy osób z największą uwagą i skupieniem słuchało jej przemówienia dłużej niż godzinę”.

„Pani White jest autorką wielkiej liczby książek i prac, które szeroko rozpowszechnione krążą z rąk do rąk. Jej pisma charakteryzuje ta sama prostota i zwięzłość oraz praktyczny charakter, które są tak widoczne i znamienne w jej przemówieniach. Artykuły dotyczą życia domowego i rodziny, przykuwają więc uwagę bezstronnego czytelnika, gdyż w sposób nie narzucający się ukazują wysokie wymagania życia codziennego. — „American Biographical History

of Eminent and Self-Made Men of Ifae State of Michigan”, Third Congressional District 108.

Siostra White cieszyła się szacunkiem i uznaniem współtowarzyszy — pracowników, kierownictwa Kościoła, miejscowego Zboru i członków swojej rodziny. Darzono ją szacunkiem jako pobożną matkę, jako żarliwą, niestrudzoną służebnicę w Dziele Pańskim. Nigdy nie piastowała żadnego oficjalnego urzędu w społeczności. Nigdy nie prosiła innych, aby mieli na nią wzgląd i nie używała swego daru do wzbogacenia się lub zdobycia popularności. Całe życie i wszystko, co posiadała, poświęciła Sprawie Bożej.

Po jej śmierci redaktor popularnego tygodnika zakończył swe wspomnienia o jej błogosławionym życiu następująco: „Była szlachetna, prawdziwa w swej wierze w objawienia, których doznawała. Życie jej było godne tych objawień. Nie wykazywała duchowej pychy, nie zabiegała nigdy o żadne zyski. Żyła pełnią życia, wykazywała dzieło prorokini”. — *The Independent*, 23 sierpnia 1915.

Jeśli chodzi o bardziej szczegółowe i dokładniejsze omówienie życia i działalności s. White, o jej pełny życiorys, to odsyłamy Czytelnika do pracy zatytułowanej: „The Christian Experience and Teachings of Ellen G. White”.

Depozytariusze publikacji dzieł Ellen G. White

Wiara w Boga

[18]

[19]

W Battle Creek, w stanie Michigan, dnia 5 maja 1855 roku stwierdziłam u sług Bożych, podobnie jak w zborze, uderzający brak wiary. Zbyt łatwo słudzy Boży się zniechęcali, tracili odwagę, gotowi byli zwątpić o Bogu, gotowi nawet uwierzyć, że Bóg się ich wyrzekł i porzucił w niedoli. Widziałam w duchu, jakie było to bolesne. Bóg przecież tak umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego wydał na śmierć dla ich dobra. Całe niebiosa interesowały się sprawą ich zbawienia. A jednak mimo tego, co dla nich uczyniono, jakże ciężko przychodziło im wierzyć i ufać tak bardzo dobremu, wyrozumiałemu i miłosiernemu Ojcu.

Bóg powiedział, że tym, którzy proszą, udzieli Ducha Świętego, i to z radością większą od tej, z jaką ziemscy rodzice obdarowują swoje dzieci. Spostrzegłam w duchu, że słudzy Boga i zbory zbyt łatwo wpadają w zniechęcenie. Gdy prosili Ojca w niebie o rzeczy, których — jak myśleli — najbardziej potrzebowali, i prośby te nie spełniały się natychmiast, wiara tych ludzi słabła, stawała się chwiejna, odstępowały od nich odwaga i męstwo. Szemrali, narzekali i te uczucia brały nad nimi górę. Widziałam, że ten brak zaufania zasmucał Boga.

Każdy wierzący, który przychodzi do Boga ze szczerym i prawnym sercem, każdy, kto zasyła do Niego swe najszlachetniejsze prośby w wierze i ufności, przekona się, że modlitwy zostaną wysłuchane. Wasza wiara nie może poniechać obietnic Bożych, choćbyście nie widzieli i nie odczuwali natychmiastowej odpowiedzi na wasze modlitwy. Nie lękajcie się zaufać Bogu! Oprzyjcie się mocno na pewnej i niezachwianej obietnicy Pańskiej, która brzmi: „Proście, a weźmiecie”. [Jana 16,24](#).

Bóg jest zbyt mądry, by błdził, i zbyt dobry, by poskapił jakiegokolwiek rzeczy dobrej tym, którzy postępują w prawy i szlachetny sposób. To człowiek błdzi i chociaż nieraz najgorętsze jego prośby wypływają z głębi szlachetnego serca, nie zawsze prosi o rzeczy, które są dla niego dobre. Nie zawsze domaga się tego, co by uwiel-

[20]

biło Boga. Gdy właśnie tak się dzieje, nasz rozumny i dobry Ojciec słucha naszych modlitw i odpowiada na nie czasem od razu, ale daje to, co jest dla naszego osobistego dobra i dla własnej Jego chwały. Bóg udziela nam swoich błogosławieństw, łask, dobrodziejstw. Gdybyśmy mogli poznać motywy Jego działania, jasno i wyraźnie widzielibyśmy, że On wie, co jest dla nas najlepsze, że wysłuchuje naszych modlitw. Zamiast tego, o co prosimy, a co byłoby szkodą dla nas, otrzymujemy błogosławieństwa, których potrzebujemy. Bóg strzeże nas od wszelkich przykrości.

Widzę w duchu i to, że mimo iż nie dostrzegamy natychmiastowej odpowiedzi na nasze modlitwy, powinniśmy mocniej uchwycić się wiary, nie pozwalając dojść do głosu nieufności ani żadnym pokrewnym jej uczuciom. Jeżeli chwieje się i słabnie nasza wiara, na próżno prosimy Boga. Silna więc powinna być ufność pokładana w Bogu. Wtedy we właściwym czasie spłyną na nas błogosławieństwa Boże niby struga deszczu.

Gdy służysz Boga modlą się o Jego Ducha i o błogosławieństwo, wysłuchanie przychodzi czasem niezwłocznie, ale to nie oznacza, że z ofiarowanych darów można natychmiast korzystać. Nie trwóźcie się w takich przypadkach. Trwajcie w wierze mocno aż do spełnienia obietnicy, która mówi, że łaska i błogosławieństwo będą wam dane! Niechaj ufność i wiara wasza będą pełne i bezgraniczne. Często błogosławieństwo i łaskę ofiarowuje Bóg wtedy, kiedy najbardziej ich potrzebujecie. Nieoczekiwanie otrzymacie od Boga pomoc i będziecie zdolni głosić poselstwo wszystkim wyraźnie i z mocą.

Pokazano mi, jak to dzieci proszą swych ziemskich rodziców o jakąś rzecz. Proszą o coś, o czym rodzice wiedzą, że dzieciom przyniesie szkodę. Rodzice wobec tego dają im coś innego, co będzie dla nich dobre, co okaże się korzystne i zdrowe. Widziałam i to, że każda modlitwa, zasyłana w wierze z głębi szczerego i sprawiedliwego serca, zostanie przez Boga wysłuchana. Wysłucha On każdej modlitwy i odpowie na nią. Każdy, kto śle do nieba prośby i kto przedkłada Bogu swą sprawę, otrzyma w odpowiednim czasie tę łaskę i błogosławieństwo, których najbardziej potrzebuje, a często przejdą one jego oczekiwania. Żadna modlitwa człowieka naprawdę wierzącego, jeśli płynie ze szczerego, ufego serca, nie będzie daremna, nie zaginie.

Przygotowanie na spotkanie z Panem

[21]

Widziałam w duchu, że przyjscia Pana nie powinniśmy oczekiwać w dalekiej przyszłości. Anioł powiedział: „Przygotowujcie się, przygotowujcie do tego, co ma przyjść na ziemię. Niech wasze dzieła i uczynki odpowiadają waszej wierze”. Widziałam, że umysł musi oprzeć się na Bogu i wywierany przez nas wpływ powinien świadczyć o tym, jaki jest Bóg, o naszej ufności do Niego. Nasze beztroskie i obojętne zachowanie nie przynosi Bogu chwały. Nie możemy chwalić Go wtedy, kiedy trwamy w zwątpieniu i zniechęceniu. Musimy żarliwie i z zapałem strzec zbawienia własnych dusz, musimy ratować także innych. Musimy docenić całą wagę i znaczenie tego faktu, a wszystko inne traktować jako rzecz podrzędną, drugoplanową.

Oglądałam piękno niebios. Słyszałam aniołów wznoszących pienia pełne zachwyty, śpiewających pieśni pełne hołdu, podziwu i uwielbienia dla Jezusa. Wtedy to mogłam uświadomić sobie częściowo bezmiar zdumiewającej miłości Syna Bożego. Zostawił On wszelką chwałę, wszystkie zaszczyty, które miał w niebie, i tak bardzo troszczył się o nasze zbawienie, że cierpliwie i pokornie zniósł każdą hańbę i znęcanie się ludzi. Ręką człowieka został zraniony, znieważony i zabity. Rozciągnięto Go na krzyżu i umierał na Golgocie w najcięższej, w najstraszliwszej agonii. Skonał na krzyżu po to, by uratować nas od śmierci, po to, abyśmy mogli obmyć się w Jego krwi i powstać, aby żyć wraz z Nim w Jego mieszkaniach, które dla nas przygotował. Przygotował je dla nas po to, abyśmy radowali się światłem i chwałą niebios, abyśmy słyszeli pienia anielskie i śpiewali razem z aniołami.

Widziałam, że całe niebo brało udział w sprawach naszego zbawienia. A my mielibyśmy przejść obok tego poświęcenia obojętnie? Postępować lekkomyślnie, jakby to nie było ważne, czy będziemy zbawieni, czy straceni? Czy wolno nam tę poniesioną dla nas ofiarę traktować lekko? Niektórzy tak postąpili, igrali z ofiarowaną im łaską, co ściągnęło niezadowolenie Boga. Duch Boży nie zawsze

będzie się dawał zasmucać. Odstąpi, jeśli ten smutek przekroczy granicę. Po wszystkim, czego Bóg dokonał dla zbawienia ludzi, jeżeli ludzie będą okazywać swoim życiem wzgardę miłosierdziu ofiarowanemu przez Jezusa, udziałem ich stanie się śmierć. Drogo zapłacą. Będzie to śmierć straszliwa, ponieważ sami odczują agonię, jaką Chrystus przeżywał na krzyżu dla ich odkupienia, którym oni wzgardzili. Wtedy zrozumieją, co utracili, czego się wyrzekli. Stracili życie wieczne i nieśmiertelne dziedzictwo. Wielka ofiara na Golgocie ukazuje wartość dusz, dla których została złożona; gdy drogocenna dusza raz zginie, jest już stracona na zawsze.

[22]

Anioł z wagą

Ujrzałam anioła stojącego z wagą w dłoniach, na której ważył myśli i czyny ludu Bożego, zwłaszcza młodzieży. Na jednej szali umieścił myśli i czyny dążące ku niebu, na drugiej — myśli i czyny zdążające ku ziemi. Na tej właśnie szali umieszczono ciężar wszystkich przeczytanych złych ksiąg, myśli o strojach, próżność, wystawność, zarozumiałość, pychę, egoizm itd. Cóż to był za uroczysty moment! Aniołowie Boga stoją przy szalach ważąc myśli Jego dzieci, które twierdzą, że pracują dla Boga; myśli tych, którzy głoszą, iż pragną umrzeć dla świata, a żyć dla Pana. Szala obciążona myślami ziemskimi ugięła się pod brzemieniem próżności i pychy, szybko opadając w dół, chociaż jeden ciężarek po drugim spadał z niej. Szala, na której znalazły się myśli i dążenia zmierzające ku niebu, uniosła się szybko w górę. Jakże była lekka!

To, co widziałam, mogę opowiedzieć. Nigdy jednak nie będę w stanie oddać tego przejmującego wrażenia, jakie wywarł na moim umyśle widok anioła trzymającego wagę w ręce i ważącego myśli i czyny ludu Bożego. Anioł rzekł: „Czyż tacy mogą wejść do nieba? Nie, nigdy, przenigdy! Powiedz im, że łudzą się prózną nadzieją. Jeżeli szybko wyrażą skruchę, mogą uzyskać zbawienie. Inaczej muszą zginąć!”

Pozorna pobożność nikogo nie uratuje. Potrzebne są głębokie, życiowe doświadczenia. Tylko one są w stanie wzmocnić wiarę w godzinach pokuszenia. Wtedy wartość czynów ludzi zostanie poddana najwyższej próbie. Okaze się wówczas, czy są złotem, srebrem i drogocennymi kamieniami. Jeżeli tak, to znajdą schronienie w

pomieszczeniach Pana. Lecz gdy okażą się drewnem, sianem, trawą i plewami, nic ich nie uchroni przed gniewem Jahwe.

Młodzi — podobnie jak starzy — zostaną wezwani do uzasadnienia żywionych przez siebie nadziei. Umysł, powołany przez Boga do spraw lepszych i rzeczy wyższych, ukształtowany tak, by mógł służyć Bogu w sposób doskonały, zajął się rzeczami próżnymi, bezwartościowymi, zamiast sprawami wiecznymi, rzeczami pierwszej wagi.

Umysł taki krąży wokół drobiazgów, zajmuje się analizowaniem wyglądu, zachowania, ubioru itp., a przecież jest zdolny do zrozumienia prawdy, do pojmowania Słowa Bożego, które nakazuje święcić dzień sobotni — prawdziwą podstawę wiary chrześcijańskiej. Ci, którzy odwrócą myśli od rzeczy świętych, a skłonią je ku historyjkom, sprawom błahym i czczym bajkom, nakarmią tym tylko wyobraźnię tracąc blask i doskonałość Słowa Bożego. W ten sposób odwodzi się myśl od Boga; wtedy ulega zniszczeniu zainteresowanie Jego drogocennym Słowem.

Nasz przewodnik

[23]

Otrzymaliśmy Księgę, która ma kierować naszymi krokami wśród niebezpieczeństw tego świata i która ma prowadzić nas ku niebu. Mówi ona o tym, w jaki sposób możemy się uchronić przed gniewem Bożym. Opowiada o cierpieniach, jakie poniósł dla nas Chrystus, o wielkiej ofercie, której dokonał, abyśmy mogli być zbawieni i mogli radować się w wieczności obecnością Boga. A jeżeli ci, co poznali prawdę o tym kraju światła, pozostaną w tyle z własnej winy, sami poniosą za to odpowiedzialność — nie znajdą dla siebie usprawiedliwienia. Słowo Boże naucza, w jaki sposób możemy się stać doskonałymi chrześcijanami i uniknąć ostatnich siedmiu plag. Niestety, tamtych nie obchodziło studiowanie Słowa Bożego. Ich umysły były zajęte innymi sprawami, czcili swe własne bóstwa, a święte Słowo Boże było zaniedbane i lekceważone. Wielu ludzi, którzy uważają siebie za chrześcijan, nie traktuje Boga poważnie i, gdy święte Jego Słowo będzie ich sądzić w dniu ostatecznym, okaże się, że byli próżnymi, że wcale Boga nie pragnęli. Słowo Boże w czasie swych życiowych prób zaniedbywali dla głupstw, bajek i mitów. A przecież będzie ono decydować o ich życiu wiecznym.

Motywy postępowania, słowa i czyny, sposób zużytkowania czasu — wszystko to będzie porównane z zapisanym Słowem Bożym. Jeżeli byli niewiernymi szafarzami, zapadnie na nich wyrok skazujący na wieki.

Jedyny wzór

Widziałam, że wielu ludzi mierzy bliźnich własną miarą i porównuje własne życie z życiem innych ludzi. Próżna to rzecz! Nikt inny tylko Chrystus został nam dany jako wzór i przykład do naśladowania i każdy z nas powinien się starać naśladować Go. Możemy albo współpracować z Chrystusem, albo współpracować z Jego nieprzyjacielem. Albo skupimy się wokół Chrystusa, albo rozproszymy się. Mamy zdecydować o tym, czy staniemy się chrześcijanami z całego serca, czy też połowicznymi. Chrystus mówi: „Znam uczynki twoje, żeś ani zimny, ani gorący. Obyś był zimny albo gorący! A tak, żeś letni, a nie gorący ani zimny, wypluję cię z ust moich”. [Objawienie 3,15.16](#).

[24] Spostrzegłam, że niektórzy z trudem pojmowali sens wyrzeczenia się siebie, sens ofiary. Ciężko im było zrozumieć, co to znaczy cierpieć dla prawdy. Nikt nie wejdzie do nieba, kto nie zdobył się na ofiarę. Powinniśmy rozwijać ducha wyrzeczenia i poświęcenia. Niekтары nie poświęcili siebie, swego ciała na ołtarzu Boga. Ulegają popędliwej, zgubnej pożądliwości i nałogom; zaspokajają wszelkie swe pragnienia i dbają tylko o swój własny interes, nie troszcząc się o sprawę Bożą. Tylko ten otrzyma życie wieczne, kto potrafi przynieść ofiarę w imię tego życia. Będzie to nagroda warta cierpień, warta ukrzyżowania siebie, warta poświęcenia każdego bożyszczka. Daleko wyższa i wznioślejsza chwała wieczna nas czeka; przewyższy ona wszystkie przyjemności i radości ziemskie.

Odpowiedzialność rodziców

Widziałam w duchu, jak wielka odpowiedzialność ciąży na rodzicach. Nie wolno im dać się prowadzić swoim dzieciom — to rodzice muszą kierować dziećmi, muszą im przewodzić. Zwrócono mi uwagę na Abrahama. Postępował on w swoim domu w sposób prawy i właściwy. Był człowiekiem pobożnym, dbał o porządek, a Bóg miał w nim upodobanie.

Potem zwrócono mi uwagę na przypadek Heliego. Nie powściągał on w niczym i nie ograniczał swoich dzieci, pozwalając im na wszystko, dlatego jego dzieci stały się występne i złe. Nieprawość synów arcykapłana przyprowadziła Izraela do zguby. Gdy Bóg wyjawiał ich grzechy Samuelowi, gdy zapowiedział mu, jak ciężka klątwa spadnie na nich i na Heliego, który nie powstrzymywał i nie ograniczał synów, powiedział tym samym, że ani krwawe, ani spokojne ofiary nie zgładzą ich grzechów po wieki wieczne. Gdy Samuel opowiedział Heliemu, co mu Pan polecił, kapłan poddał się wyrokowi mówiąc: „Pan to jest. Niech więc czyni, co jest dobre w oczach jego”. [1 Samuela 3,18](#).

Wkrótce spełniło się przekleństwo Boże. Występni kapłani zostali zabici, a wraz z nimi poległo trzydzieści tysięcy Izraelitów. Skrzynia Boża dostała się w ręce nieprzyjaciół. Gdy Heli dowiedział się, że arka przymierza została zabrana, padł martwy. Całe to zło stanowiło rezultat zaniedbań kapłana, który nie umiał utrzymać swoich synów w karności. Widziałam w duchu, że skoro Bóg był tak dokładny i wymagający w dawnych czasach, będzie nie mniej dokładny i wymagający w dniach ostatecznych.

Rodzice muszą kierować swymi dziećmi, hamować ich namiętności i uczyć podporządkowania sobie, ażeby Bóg nie zniszczył ich w dniu swego wielkiego gniewu; rodzice zaś, którzy nie kierowali dziećmi, nie będą się mogli niczym usprawiedliwić. Szczególnie słudzy Boga powinni stać na czele rodzin i mieć je pod swym wpływem. Widziałam, że niejeden sługa Boży nie jest przygotowany do

sądzenia czy decydowania w sprawach Kościoła, ponieważ jeszcze nie potrafi dobrze kierować swym domem.

- [25] Przede wszystkim musi nauczyć się sprawować porządek we własnym domu, potem dopiero jego sąd i wpływy mogą się przydać w Kościele.

W ostatnich czasach nie miałam już tak często widzeń, a to dlatego, że zbory nie doceniały ich należycie. Zbór prawie że wyzbył się swego uduchowienia i wiary. Nagany i przestrogi wywierały niewielki wpływ — efekt ich był znikomy. Wielu z tych, co w moje widzenia rzekomo uwierzyli, w ogóle nie zwracało na nie uwagi.

Niektórzy stosowali niesłuszną, szkodliwą metodę. Gdy niewierzącym opowiadali o swojej wierze i gdy proszono ich o dowody, odczytywali widzenia zamiast sięgnąć po dowody z Biblii. Wiedziałam, że takie postępowanie jest niewskazane i że uprzedza niewierzących do prawdy. Wizje nie mogą mieć wagi i znaczenia dla tych, którzy nigdy ich nie przeżyli i nie rozumieją ducha widzeń. W tego rodzaju przypadkach nie należy się na nie powoływać.

Czy jestem stróżem mego brata?

Dnia 20 listopada 1855 roku, kiedy modliłam się, Duch Pański zstąpił na mnie niespodziewanie i potężnie. W widzeniu ujrzałam, że Duch Pański zanikał w Kościele. Słudzy Pana zbyt ufali mocy i sile argumentów, a nie opierali się mocno na Bogu, nie mieli w Nim takiego oparcia, jakie mieć powinni. Widziałam, że sam argument o prawdzie nie poruszy jeszcze dusz, nie skłoni ich do zajęcia miejsca w Kościele ostateków, ponieważ prawda nie jest popularna. Słudzy Boga muszą nosić prawdę w sercach; niebieska wspaniałość musi ich zachwycać; błogość muszą mieć w sobie. Dopiero wtedy będą mogli głosić wspaniałość zbawienia z sercem i powagą. Osoby rzeczowe, konkretne i sumienne mogą się dać przekonać dowodom. Nie jest jednak rzeczą możliwą zdobyć ludzi samą tylko teorią prawdy i dlatego musi istnieć moc towarzysząca prawdzie — żywe świadectwo, które wzrusza.

Widziałam w duchu, że nieprzyjaciel starannie pracuje, by zniszczyć ludzkie dusze. Wywyższenie wkradło się w nasze szeregi. Powinniśmy być bardziej pokorni. Zbyt wiele samowoli występującej u wysłanników Pańskich staje się to już nawykiem. Trzeba zerwać z niezależnością, zaniechać jej i złączyć się ze wszystkimi sługami Bożymi. Zbyt często słyszy się pytanie: „Czyż jestem stróżem brata mego?”. [1 Mojżeszowa 4,9](#). Anioł rzekł: „Tak, jesteś stróżem brata swego. Powinieneś przejawiać czujną i baczną troskę o niego. Powinieneś interesować się jego dobrem i pomyślnością. Powinieneś pielęgnować i rozwijać uprzejmego, pełnego miłości ducha wobec niego”. Nalegajcie wszyscy na to. Człowiek powinien być istotą o otwartym i uczciwym sercu, nie może dać się ponosić namiętnościom, natomiast powinien zachować łagodność, pokorę i prostotę. Taka jest zasada, którą rządzą się niebiosy; tak Bóg rozkazał postępować, lecz biedny, ułomny człowiek postanowił inaczej. Postanowił pójść własną drogą i troszczyć się samolubnie o własne interesy.

[26]

Pytałam anioła, dlaczego Kościół został pozbawiony prostoty, dlaczego górują w nim pycha i wyniosłość. Wiedziałam, że one właśnie są powodem, iż o mało co nie dostaliśmy się w ręce nieprzyjaciela. Anioł odrzekł: „Przyjrzyj się dokładnie, a zobaczysz, że rządzi zasada «Czy mam być stróżem brata mego?» I dodał: «Jesteś stróżem brata swego. Twoje wyznanie, twoja wiara wymagają od ciebie samowyrzeczenia i ofiarowania się Bogu. W przeciwnym razie nie będziesz godzien życia wiecznego, drogo dla ciebie kupionego za cenę cierpień, krwi i męki na krzyżu umiłowanego Syna Bożego»”.

Przykuci do dóbr ziemskich

Widziałam w duchu wiele istot ludzkich w różnych miejscowościach, na Wschodzie i Zachodzie, dodających ziemię do ziemi, farmę do farmy, posiadłość do posiadłości, majątek do majątku. Usprawiedliwiają się w ten sposób, że czynią to dla sprawy Bożej, pragnąc ją wspomóc. Nakładają na siebie kajdany, tak iż niewielki już pożytek przynieść mogą dziełu. Niektórzy nabywają ziemię i pracują ponad siły, aby mieć z czego za nią zapłacić. Tak dalece są zajęci, że pozostaje im niewiele czasu na modlitwę, na służbę Bogu i zdobywanie u Niego mocy dla przewyciężenia powstałych trudności. Zadłużają się, a gdy dzieło potrzebuje pomocy, nie są w stanie jej udzielić, ponieważ przedtem musieliby uwolnić się od długów. Uwolniwszy się już od nich, są jeszcze dalsi od jakiegokolwiek myśli o udzieleniu dziełu pomocy, ponieważ na nowo zaczynają myśleć o pomnożeniu swej własności. Wierzą w szczerłość swego działania, wierzą, iż wszelki zdobyty zysk obrócą na sprawę Bożą, jeśli tylko zabezpieczą sobie byt. Miłują prawdę słowami, a nie pracą, nie działaniem. O ich miłości do dzieła świadczy najlepiej to, jak postępują. Świat im jest droższy niż naśladowanie Jezusa. Im więcej kochają świat, tym mniejsza jest miłość ku sprawie Bożej. Pociąg do spraw niebieskich słabnie coraz bardziej. Serce tych ludzi znajduje się tam, gdzie ich skarb. Swym postępowaniem mówią otoczeniu, że świat jest ich domem i że nie mają zamiaru tego zmienić. Anioł jednak powiedział: „Tyś stróżem brata swego”.

Wielu ludzi pozwala sobie na niepotrzebne wydawanie pieniędzy, aby tylko zaspokoić swoje pożądliwości i skłonności, podczas

gdy dzieło mogłoby właśnie dobrze spożytkować te roztrwonione środki. Niektórzy ze sług Bożych nie mają odpowiedniego odzienia, braki zaś materialne hamują ich pracę. O ludziach samolubnych anioł powiedział: „Czas ich doświadczenia wkrótce się skończy. Uczynki ich pokazały, że własne «ja» jest ich bożkiem, któremu wszystko ofiarowują”. Najpierw muszą zaspokoić swoje samolubstwo. Górę bierze w nich uczucie wyrażone w słowach: „Czyż jestem stróżem brata mego?” A kiedy przychodzi ostrzeżenie za ostrzeżeniem, nie zwracają na nie uwagi. Punkt centralny to ich „ja”, jemu wszystko musi się poddać.

Kościół niemalże wyzbył się ducha samowyrzeczenia i ofiarności. Członkowie stali się ludźmi samolubnymi, stawiającymi na pierwszym miejscu interes własny, a potem dopiero dzieła. Jeżeli coś dla tego dzieła czynią, to według własnego upodobania. Taka ofiara jest daremna. Bóg jej nie przyjmie. Powinniśmy starać się ze wszystkich sił o rozwój dzieła. Ci, którzy nie mają majątku, ale mają siłę mięśni, złożą Bogu sprawę z posiadanej siły, z jej użycia. Niech nie oczekują, że tylko posiadacze dóbr przyniosą wszystkie ofiary, lecz niech ochoczo i pilnie pracują, a wtedy będą w stanie przynieść także i swoją ofiarę. Często ci, co nie mają majątku, nie wiedzą o tym, że i oni mogliby sobie czegoś odmówić, mogliby mniej potrzebować na okrycie swych ciał, na zaspokojenie apetytu i pragnień, a tym samym więcej środków oszczędzić dla dobra dzieła. W ten bowiem sposób gromadziliby sobie skarb w niebie. W widzeniu ujrzałam piękno i urok prawdy, lecz jeśli zabierze się jej moc Bożą, staje się ona bezsilna!

[27]

Dwie drogi

W czasie konferencji w Battle Creek w dniu 27 maja 1856 roku doznałam wizji, w której ujrzałam to, co dotyczy całego Kościoła Bożego. Oczom moim ukazały się chwała i majestat Boga. Anioł rzekł: „Bóg straszliwy jest w swoim majestacie, a wszakże nie dostrzegacie tego. Jest straszliwy w swym gniewie, a jednak codziennie Go obrażacie”. „Wchodźcie przez ciasną bramę; albowiem szeroka jest brama i przestronna droga, która wiedzie na zatracenie, a wielu jest takich, którzy przez nią wchodzi. A ciasna jest brama i wąska droga, która prowadzi do żywota; i niewielu jest tych, którzy ją znajdują”. [Mateusza 7,13.14](#); patrz także [Łukasza 13,24](#).

[28] Są to drogi wyraźnie od siebie oddzielone i zmierzające w przeciwnych kierunkach. Jedna prowadzi do żywota wiecznego, druga do wiecznej śmierci. Widziałam wyraźną granicę między tymi drogami i podział między rzeszą kroczącą bądź jedną, bądź drugą drogą. Drogi te są wcale do siebie niepodobne. Jedna jest szeroka i gładka, druga — wąska, ciasna i wyboista, dzika i urwista. Tak samo tłumy udające się jedną bądź drugą drogą różnią się od siebie pod względem charakteru, życia, ubioru, sposobu prowadzenia rozmów. Ci, którzy spieszą wąską ścieżką, rozprawiają o radościach i szczęściu, jakiego dostąpią pod koniec podróży. Oblicza ich, jakkolwiek często smutne, świecą blaskiem uświęconej wzniosłej radości. Nie ubierają się tak jak ci, co kroczą szeroką drogą, nie rozmawiają i nie postępują tak jak ci, co wędrują szerokim traktem. Dano im wzniosły Wzór. Mąż smutku i boleści zaznajomił ich z udręką, która otwiera drogę, jaką On sam przebył. Wyznawcy i naśladowcy Chrystusa widzą tu ślady Jego stóp. Umacnia ich to, krzepi i podtrzymuje na duchu. On przeszedł tędy bezpiecznie, a więc i oni mogą przejść za Nim, jeżeli tylko wpatrywać się będą nieustannie w Jego ślady.

Na szerokim trakcie powszechne zainteresowanie wzbudzają osoby i osobistości, ich ubiory oraz przyjemności i wygody podróży. Swobodnie pozwalają sobie na wesołość i cieszą się byle czym, nie myśląc wcale o nieuniknionej zagładzie przy końcu tej drogi.

Dzień po dniu zbliżają się do kresu drogi, każdego dnia są bliżej zniszczenia, jednak bez rozważli spieszają coraz dalej i szybciej. Ach, jakże straszliwym był dla mnie widok tego wyścigu!

Widziałam, że wielu ludzi spieszących tą drogą miało na swych ubraniach te oto słowa: „Umarli dla świata. Koniec wszystkiego jest bliski. Bądźcie i wy gotowi!”. Podobni byli do swego otoczenia, od którego różnił ich jedynie zauważony przeze mnie na ich obliczu cień smutku. Rozmowę prowadzili bardzo wesołą i bezmyślną, podobnie jak pozostali współtowarzysze podróży. Przy okazji z wielkim zadowoleniem wskazywali na napisy zdobiące ich szaty, zachęcając także innych do ich przyjęcia. Szli bardzo szeroką drogą, a jednak utrzymywali, że należą do tych, którzy kroczą wąską ścieżyną. Ludzie otaczający ich mówili: „Przecież nie ma między nami żadnej różnicy. Jesteśmy do siebie podobni. Ubieramy się, rozmawiamy i działamy jednakowo”.

Niedocenione błogosławieństwo

Potem zostałam przeniesiona w lata 1843-1844. W latach tych dominował duch uświęcenia, którego obecnie tak trudno znaleźć. Co stało się z tymi, którzy uważają siebie za wybrany lud Boży? Dostrzegłam ugodowość i upodobnienie się do świata. Zauważyłam niechęć do cierpienia dla prawdy. Widziałam ogromny brak poddania się woli Bożej. Zwrócono mi uwagę na wyjście Izraelitów z Egiptu. Bóg w swym miłosierdziu wyzwolił ich z niewoli Egipcjan, aby mogli oddawać Mu hołd i cześć bez przeszkód i ograniczeń. Prowadził ich swą drogą, czyniąc cuda. Wypróbowywał ich wierność i oddanie, wiodąc do wąskich przesmyków, trudnych do przebycia. Mimo cudownych czynów ze strony Boga, mimo wyzwolenia w tak wielu przypadkach Izraelici wciąż szemrali, sprzeciwiali się i wyrażali swe niezadowolenie, gdy Bóg poddawał ich próbie. Słowa ich brzmiały: „Obyśmy byli pomarli z ręki Pana w ziemi egipskiej”. [2 Mojżeszowa 16,3](#). Pożądali garnków pełnych mięsiwa, jakie mieli w Egipcie.

[29]

Przekonałam się, że wielu ludzi twierdzących, iż wierzą prawdziwie odnoszącej się do dni ostatecznych, dziwi się, dlaczego Izraelici szemrali i buntowali się w czasie wędrówki, skoro tyle cudownych rzeczy i objawień okazał im Bóg. Jakże mogli być na tyle nie-

wdzięcznymi, by zapomnieć, co Bóg dla nich uczynił. Anioł rzekł: „Postępujecie gorzej jeszcze niż tamci”. Bóg wyłożył swym sługom obowiązujące prawdy w sposób tak jasny, czysty i zrozumiały, że nie można się usprawiedliwiać ich niezrozumieniem. Dokądkolwiek się udadzą, zwycięstwo jest pewne. Nieprzyjaciele nie są w stanie pokonać prawdy. Światło Boga jest tak jasne i tak czyste, że Jego słudzy mogą stanąć wszędzie i wszędzie wzniecać blask prawdy. Są w stanie przewycięzać i szerzyć zwycięstwo na cały świat. To wielkie dobrodziejstwo nie zostało jednak docenione i nie jest należycie wykorzystywane. Gdy przychodzi jakaś próba, niektórzy natychmiast oglądają się wstecz myśląc, że czasy są trudne. Niektórzy ze sług Bożych, za jakich sami się przynajmniej uważają, nie mają pojęcia o tym, czym są próby oczyszczenia. Czasem przyjmują wszystko za rzeczy trudne, przewidują kłopoty i próby i w ten sposób łatwo się zniechęcają; krzywdzą przy tym innych, szkodzą sobie i przynoszą stratę dziełu Bożemu. Szatan wyolbrzymia ich doświadczenia i przejścia, a kiedy puszczają wodze myślom, jakie im podszeptuje, wpływ takich sług Bożych i użyteczność ich w dziele są przekreślone. Niektórych z nich uparcie namawia do porzucenia dzieła i szukania chleba z pracy własnych rąk. Jestem pewna, że gdyby tylko Bóg powściągnął swoją dłoń pozostawiając ich samych w chorobie i w obliczu śmierci, wtedy dowiedzieliby się, co to jest nędza, troska i udręka. Szemranie przeciwko Bogu to rzecz zaiste straszna. Ludzie szemrzący jakby nie pojmują tego, że droga, na którą wkroczyli — droga wyrzeczenia — jest wyboista i ciężka, nie powinni więc oczekiwać traktu gładkiego, dogodnego, nie mogą nawet myśleć, że wszystko potoczy się tak, jak gdyby maszerowali szeroką, wygodną drogą.

Widziałam w duchu, że niektórzy spośród sług Bożych, nawet kaznodzieje, bardzo łatwo się zniechęcali wyobrażając sobie, że zostali skrzywdzeni i opuszczeni, chociaż wcale tak nie było. Są zdania, że dźwigają ciężki los. Co by spotkało tych ludzi, gdyby Bóg cofnął podtrzymującą ich dłoń? W jaką by wpadli udrękę duszy?

[30] Wtedy rzeczywiście los ich byłby dziesięciokrotnie gorszy od tego, który dzielili pracując w dziele Bożym, gdy znosić musieli trudy i próby, ale przecież chcieli podobać się Bogu. Niektórzy spośród pracujących w dziele Bożym nie odczuwają tego, że prowadzą wygodne życie. Nie potrzebowali się niczego wyrzekać; kiedy Bóg im

błogosławił i czuli się wolnymi od wszelkich udręk ducha, nie byli tej łaski świadomi i zdawało im się, że przechodzą przez wielkie próby. Jeżeli ludzi tych nie będzie cechował duch samoofiarności, nie będą gotowi pracować chętnie i ze szczerą radością, nie przestaną oszczędzać siebie — Bóg ich nie wybawi, nie uzna za swoje sługi. Będzie powoływał innych, takich, którzy podejmą pracę bez ociągania się, z wytrwałością i żarliwością, i którzy będą umieli cenić czasy rzeczywiście dla nich przychylne. Słudzy Boga muszą być prawdziwymi duszpasterzami, muszą płakać między przedsionkiem a ołtarzem wołając: „Zmiłuj się nad swoim ludem, Panie”. [Joela 2,17](#).

Niektórzy spośród sług Bożych wyzbyli się wygod, poświęcili swoje siły aż po granice wytrzymałości, oddali swe życie dla sprawy Bożej. Duchowa praca, ustawiczne troski, trud i wyrzeczenia wyczerpały ich. Inni nie chcieli i nie dźwigali tych brzemion. Jednak właśnie ci uważają, że mają trudne warunki, choć żadnych trudności jeszcze nie doświadczyli. Nigdy nie przeszli chrztu cierpienia i nigdy — jak długo będą objawiać słabość i tak straszliwy brak męstwa — nie zmieniają się, ponieważ kochają wygodę i łatwiznę.

Na podstawie tego, co mi Bóg pokazał, stwierdziłam, że na niektórych kaznodziejów potrzebny jest pewien rodzaj bicza, jakiś rodzaj plagi, dopustu i kary. Chodzi o to, by troska o siebie, wygodnictwo i ociąganie się w działaniu zostały wyplenione i pozostała tylko czysta, szlachetna, sprawiedliwa i wierna, zdolna do samoofiarności gromadka tych, którzy nie będą troszczyć się o własne wygody, lecz służyć wiernie słowem i nauką, którzy gotowi będą ścierpieć wszystko dla sprawy Chrystusa i wytrwać, ratując innych, dla których On umarł. Jeśli słudzy Boży nie będą głosić ewangelii albo jeśli będą to czynić w sposób niewłaściwy, niedostateczny, opieszale, odczuwają klątwę owego „biada!”, które na nich spadnie. Nie wszyscy to jednak, niestety, rozumieją.

Żony kaznodziejów

[31] Widziałam żony kaznodziejów. Niektóre z nich nie są pomocą mężom, choć głoszą i uznają poselstwo trójjanielskie. Mniemają, że wolno im bardziej myśleć o zaspokojeniu własnych pragnień i przyjemności, niż o spełnianiu woli Bożej. Nie myślą o tym, by wspierać działalność swoich mężów gorącą modlitwą, by dotrzymywać im kroku w pracy dla Pana. Widziałam, że niektóre z nich wybrały tak egoistyczną drogę postępując według własnych upodobań, iż szatan uczynił je swymi narzędziami i działa przez nie na rzecz zniszczenia wpływu i użyteczności ich małżonków. Wydaje im się, że swobodnie mogą przeciwstawiać się woli Bożej i szemrać przeciwko niej, kiedy tylko znajdują się w trudnej sytuacji. Zapominają o cierpieniach w imię prawdy dawnych chrześcijan i sądzą, że mogą spełniać wszystkie swoje pragnienia, iść wybranym przez siebie kursem i słuchać własnej woli. Zapominają o cierpieniach Jezusa, swego Nauczyciela. Zapominają o Mężu boleści i smutku, któremu znana była każda udręka i gorycz. Zapominają o Tym, który nie miał gdzie głowy skłonić... Nie troszczą się, by pamiętać o Jego skroniach zranionych cierniową koroną. Zapominają, że dźwigając swój krzyż, Chrystus słańiał się pod jego brzemieniem. Ciężyło na Nim nie tylko brzemie drewnianego krzyża, lecz przede wszystkim brzemie grzechów całego świata. Zapominają o okrutnych gwoździach, które przebiły Jego dłonie i stopy, o Jego wołaniu w agonii: „Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?”. [Mateusza 27,46](#); [Marka 15,34](#). Choć Chrystus cierpiał i dla ich dobra, nie są skłonne cierpieć dla Jego chwały.

Istoty te, jak odczułam w duchu, oszukują same siebie. Nie biorą żadnego udziału w głoszeniu ewangelii. Miały one rzeczywiście oparcie w prawdzie, ale prawda nie miała od nich nic. Gdy prawda, uroczyta i poważna, ogarnie serce, zginie samolubstwo i nie będą wypowiedane słowa: „Pójdę tam, nie chcę pozostać tutaj”; słyhać będzie natomiast żarliwe pytanie: „Gdzie mogę najlepiej służyć

Bogu? W jakim miejscu mogę najlepiej oddać Mu hołd i gdzie nasze wspólne działanie przyniesie najwięcej dobra?”

Wola tych żon powinna się podporządkować woli Boga. Upór i brak poświęcenia u niektórych żon kaznodziejów jest przeszkodą w nawróceniu się grzeszników. Krew tych dusz znajdzie się na ich szatach. Niektórzy kaznodzieje złożyli nadzwyczaj mocne świadectwo w sprawie obowiązków Kościoła. Nie odniosło ono jednak zamierzonego skutku, ponieważ ich towarzyszkami życia potrzebowały tego samego świadectwa właśnie od swoich mężów, na których spadł więc dodatkowo cały ciężar nagany, przeznaczony dla Kościoła. Kaznodzieje często pozwalają swoim towarzyszkom życia iść po równi pochyłej, przynosząc szkodę własnym umysłom, przez co ich użyteczność jako sług Bożych i ich wpływ — przepadają. Ogarnia ich desperacja i zniechęcenie. Nie wiedzą, co jest prawdziwą przyczyną tego zła. Tymczasem leży ona w ich własnym domu.

Żony jako współpracownice

[32]

Żony kaznodziejów są całkowicie związane ze sprawą Bożą, gdyż Bóg powołał ich mężów do głoszenia aktualnej prawdy. Słuchaj ci, jeżeli naprawdę powołani zostali przez Boga, znają jej wagę i znaczenie. Stoją pomiędzy żywymi a umarłymi: muszą czujnie obserwować dusze i składać z tego rachunek. Powołanie ich ma charakter uroczysty, toteż towarzyszkami życia kaznodziejów stają się dla swych mężów bądź wielkim błogosławieństwem, bądź wielkim przekleństwem. Są one w stanie pocieszać ich w zniechęceniu, podtrzymywać na duchu w trudnych chwilach, zachęcać do ufego spoglądania ku Bogu, gdy wiara się zachwieje. Ale mogą również postępować odwrotnie. Mogą szukać ciemnych stron w każdej sprawie, uważać swe życie za wyjątkowo ciężkie, nie wypróbować swej wiary w Boga, opowiadać mężowi o swoich trudnościach i wątpleniach, narzekać i szemrać. W takich przypadkach mogą stać się dla swych mężów śmiertelnym ciężarem, a nawet prawdziwym przekleństwem.

Żony kaznodziejów powinny pomagać swym mężom w ich pracy, powinny troszczyć się o wpływ, jaki wywierają, ponieważ obserwuje się ich zachowanie oczekując od nich więcej, niż od kogokolwiek innego. W sposobie ubierania się powinny być wzorem i

przykładem, powinny być nim również w sposobie bycia i w rozmowach — wtedy na pewno zdobędą upodobanie Boga.

Powinny zajmować postawę skromną, łagodną, a jednak pełną godności. Nie powinny rozmawiać o rzeczach, które nie kierują umysłów ku niebu. Powinny postawić sobie pytanie: „Co mogę czynić dla zbawienia własnej duszy i jak przez moją współpracę mogą być inni zbawieni?” Żadna połowiczna praca w dziele nie będzie przyjęta i zaakceptowana przez Boga. Bóg żąda oddania Mu całego serca, żąda całkowitego zainteresowania. W przeciwnym razie niczego nie przyjmie. Wpływ żon w sposób zdecydowany i nieomylny przemawia na korzyść prawdy albo przeciwko niej. Albo zbierają się one wokół Jezusa, albo się rozpraszają i odchodzą. Dla kaznodziei nie ma większego nieszczęścia niż żona prowadząca niepoświęcony tryb życia. Sługa taki jest w nieszczęśliwej sytuacji. Jego wpływ bowiem przepada już we własnym domu. Powinien on wyteńczyć wszystkie siły, wzmóc czujność i podwoić modlitwę, powinien zająć mocne, zdecydowane stanowisko i nie poddawać się swemu nieszczęściu. Powinien zbliżyć się do Boga, zdobyć moc ducha i siłę postanowienia, powinien mieć decydujący głos w domu, kierować tym domem i żyć w taki sposób, aby uzyskać aprobatę Boga, pomoc i opiekę aniołów. Jeśli jednak podda się życzeniom swej dalekiej od uświęcenia małżonki, na dom jego spadnie gniew [33] Boży. Skrzynia przymierza nie może pozostawać w domu, w którym kaznodzieja aprobuje i popiera niesprawiedliwość.

Bóg nasz jest Bogiem zawistnym. Straszliwa to rzecz drwić z Niego. W czasach starodawnych Achan przywłaszczył sobie sztabę złota i płaszcz babiloński, ukrywając łup. Z tego powodu został ukarany cały Izrael: musiał uciekać przed nieprzyjaciółmi. Gdy Jozue badał przyczynę tego, Pan rzekł: „Wstań! Poświęć lud i powiedz: Poświęćcie się na jutro, gdyż tak mówi Pan, Bóg Izraela: To, co jest obłożone klątwą, jest pośród ciebie, Izraelu. Nie będziesz mógł się ostać wobec swoich nieprzyjaciół, dopóki nie usuniesz spośród siebie tego, co jest obłożone klątwą”. [Jozuego 7,13](#). Achan zgrzeszył i Bóg zniszczył go wraz z całą jego rodziną i wszystkim, co posiadał; dopiero wtedy zdjął klątwę z Izraela.

Widziałam w duchu, że Izrael Boży musi starać się przez odnowienie przymierza z Bogiem odzyskać swoją moc i stanowczość. Pożądliwość, samolubstwo, umiłowanie pieniędzy, miłość tego świata

— całe to zło występuje w szeregach ludzi świecących sobotę. Niszczy ono ducha ofiarności ludu Bożego. Ci, którzy chowają w sercach pożądlivość, nie zawsze są tego świadomi. Zagnieździła się ona w sercu podstępnie, zapuściła w nim korzenie i o ile nie zostanie z serca doszczętnie wypleniona, doprowadzi do zniszczenia. Zniszczenie dzieci Bożych, które się tego dopuszczają, będzie tak pewne, jak pewne było zniszczenie Achana. Niektórzy zabrali ofiarę z ołtarza Bożego. Miłują świat, jego dobrobyt i bogactwa. Tylko całkowite nawrócenie się pozwoli uniknąć zginienia razem z umiłowanym przez siebie światem. Bóg darował im środki, nie będące ich własnością i chce ich użyć jako swoich szafarzy, jako swoje sługi. Tymczasem słudzy uważają te środki za swoją własność i gromadzą je dla siebie. Jednakże szybko, w jednym momencie, mogą stracić wszystko, gdy tylko zostanie od nich odjęta Boża dłoń pomyślności!

Dla Boga musimy się ofiarować całkowicie, zaprzecić się siebie, wyrzekając się samolubstwa w imię prawdy. Jakże słabą i ułomną istotą jest człowiek. Wątle jest jego ramię! Widziałam, że wkrótce potęga ludzkiego ramienia zostanie złamana, a pycha człowieka upokorzona. Królowie i dostojnicy, bogacze i biedacy, podobni do siebie jak krople wody, kłaniać się będą i drżeć przed plagami, jakie Bóg na nich ześle.

Skrucha

[34] Drodzy Bracia i Siostry! Pan pokazał mi w widzeniu niektóre sprawy dotyczące Kościoła w jego obecnym stanie — letnim — ani zimnym, ani gorącym. Chciałabym o tych sprawach opowiedzieć. W widzeniu zobaczyłam Kościół, do którego anioł powiedział: „Jezus mówi do was: «Szczerze żałujcie za grzechy!»” To wezwanie należy traktować poważnie. Musimy wyzbyć się niektórych cech charakteru. Swieckość, samolubstwo, chciwość szkodzą duchowemu życiu ludu Bożego.

Niebezpieczeństwem dla ludu Bożego jest miłość świata. Stąd właśnie pochodzą takie grzechy, jak samolubstwo i chciwość. Im więcej otrzymuje lud Boży od tego świata, tym więcej jeszcze pragnie zdobyć. Anioł powiedział: „Łatwiej bowiem wielbłądowi przejść przez ucho igielne, niż bogatemu wejść do Królestwa Bożego”. [Łukasza 18,25](#).

Wielu ludzi niby wierzy, że posiadamy ostatnie poselstwo przestrogi dla tego świata, ale dysponując wszelkimi niezbędnymi środkami stwarza sytuację, w której o nich właśnie można powiedzieć, że łatwiej jest wielbłądowi przejść przez ucho igielne, niż im dostać się do królestwa Bożego.

Ziemskie skarby są prawdziwym błogosławieństwem i dobrodziejstwem, gdy się ich prawidłowo używa, gdy się z nich sprawiedliwie korzysta. Ci, którzy uznają swój dług wobec Boga, powinni z ochotą wydawać swoje środki pieniężne na rozwój i postęp Jego sprawy. Nie tracą bynajmniej z tego tytułu swej doczesnej nagrody. Będą wynagrodzeni przez aniołów Bożych, a ponadto zbiorą sobie skarby w niebie.

Widziałam w duchu, że szatan czuwa nad naturami samolubnymi i chciwymi wśród tych właśnie, którzy wyznają prawdę; będzie on ich kusił i namawiał, aby wybrali drogę wiodącą ku dobrobytowi. Będzie im ofiarowywał bogactwa świata. Szatan wie bowiem, że jeśli nie zwyciężą swej miłości pieniędzy, które stały się dla nich bożkiem, potkną się i upadną. Tylko zwycięstwo nad wrodzo-

nymi skłonnościami pomoże im uniknąć niebezpieczeństwa. Szatan często osiąga swój cel. Miłość świata przeważa i zagłusza miłość prawdy. Ukazuje ludziom królestwo tego świata, a oni sięgają po nie skwapliwie mniemając, że w cudowny sposób zostali obdarzeni dobrodziejstwami. Szatan tryumfuje, ponieważ jego plan się powiódł, bo ludzie zamienili miłość Boga na miłość świata.

Miłość świata

Widziałam, że ci, którzy w ten sposób osiągnęli pomyślność i dobrobyt, są w stanie udaremnić plany szatana, jeżeli pokonają chciwość, jeżeli złożą wszystko, co posiadają, na ołtarzu Boga. Jeżeli dostrzegą, że potrzebne są środki na rozwój i postęp dzieła, na wspomnienie wdów, sierot i ludzi znoszących udrękę życia, powinni złożyć swe dary z radością, zbierając sobie w ten sposób skarb w niebie.

Posłuchajcie rady Wiernego Świadka. Kupujcie złoto, które przeszło przez próbę ognia, abyście mogli być bogatymi, białe szaty, abyście się w nie przyodziali, i maść przywracającą wzrok. Uczynicie ten wysiłek. Owe cenne skarby nie staną się waszą własnością bez wysiłku z waszej strony. Wezwanie: „Bądźcie gorliwymi w pokusie” musicie przyjąć w waszym stanie letnim. Jeżeli jesteście świadomi swoich błędów, jeśli zrozumieliście swój grzech, to znajdziecie dość siły, by się tego zła wyzbyc.

[35]

Stwierdziłam, że bracia, którzy posiadają rozmaite dobra, z trudem mogą się od nich oderwać i zwyciężyć swą miłość świata. Wielu z nich kocha ten świat, kocha jego powaby, ale nie chce się do tego przyznać. Muszą wyznać swą pożądlivość, wyrazić skrucę, tak aby miłość do prawdy usunęła wszystko, co dzieliło ich od Boga. Widziałam w duchu, że wielu z tych, którzy posiadają bogactwa, spóźni się z kupnem złota, białych szat i maści przywracającej wzrok. Zapał i powaga, jaką przejawiają, nie są proporcjonalne do wartości królestwa Bożego, do którego dążą.

Obserwowałam ludzi, którzy walczyli o posiadanie ziemi. Ileż zapału, ileż gorliwości i energii wykazywali, by osiąść skarb ziemski, który przecież wkrótce przeminie! Pracują z chłodnym wyrachowaniem, planują i trują się od wczesnej do późnej godziny, poświęcają dobrowolnie wszystkie swe siły i spokój. Odpowiedni

zapał z ich strony przy uzyskiwaniu złota, białych szat i maści przywracającej wzrok przyniósłby im upragnione skarby i życie wieczne w królestwie Bożym. Jeśli ktoś potrzebuje maści, która leczy wzrok, to właśnie ci, którzy posiadają ziemskie bogactwa. Wielu z nich przejawia ślepotę, nie widzi zakreślonej granicy. W zaślepieniu uchwycili się mocno tego świata. Ach, gdyby mogli przejrzeć!

„Oto stoję u drzwi i kołaczę; jeśli ktoś usłyszy głos mój i otworzy drzwi, wstąpię do niego i będą z nim wieczerzał, a on ze mną”.
Objawienie 3,20.

Widziałam w duchu, że wielu wyznawców Boga zatrzasnęło drzwi swego serca i nie potrafi ich znowu otworzyć. Jednym nie pozwalają trudności, jakie zarysowały się pomiędzy nimi a braćmi, drudzy ulegli złym nałogom, egoizmowi i pożądlivości i to właśnie przeszkadza im otworzyć drzwi serca. Innym jeszcze drzwi serca zamknął duch tego świata. Wszystkie te przeszkody muszą być usunięte, aby można było otworzyć drzwi serca i powitać w nich Zbawiciela.

Jakże wspaniała była obietnica, którą ujrzałam w swoim widzeniu! „Wstąpię do niego i będę z nim wieczerzał, a on ze mną”. Jakaż to zdumiewająca i cudowna miłość Boża! Pomimo wszystkich naszych grzechów i letniości Bóg powiada: „Wróć do mnie, a ja wrócę do ciebie i uzdrowię wszystkie słabości twoje”. Anioł powtórzył to wielokrotnie: „Wróć do mnie, a ja wrócę do ciebie i uzdrowię wszystkie słabości twoje”.

[36] Jedni — jak widziałam — wrócą z radością i zadowoleniem, ale inni nie potraktują tego poselstwa i wezwania do zboru laodycejskiego jako poselstwa skierowanego do siebie. Będą w dalszym ciągu postępować jak dotychczas, a tym samym zostaną wypłuci z ust Bożych. Tylko ci, którzy żałują w sposób żarliwy, mogą liczyć na przychyłność Bożą. „Zwycięzcy pozwolę zasiąść ze mną na moim tronie, jak i Ja zwyciężyłem i zasiadłem wraz z Ojcem moim na jego tronie”. **Objawienie 3,21.**

Możemy zwyciężyć. Tak, możemy całkowicie i wszechstronnie zwyciężyć. Jezus umarł, aby stworzyć nam możliwość odwrotu od zła. Umarł, abyśmy mogli pokonać każdą pokusę, nałóg czy grzech, abyśmy mogli zasiąść wspólnie z Nim na Jego stolicy.

Naszym przywilejem jest to, że możemy posiadać wiarę i zbawienie. Moc Boża nie pomniejszyła się. Widziałam, że moc Boża

jest tak samo hojnie przekazywana ludowi teraz, jak była przekazywana poprzednio. To Kościół Boży utracił swą wiarę w głoszeniu prawdy, swą energię w prowadzeniu walki, i nie czyni tak, jak to czynił Jakub, kiedy powiedział: „Nie puszcę cię, dopóki mi nie błogosławisz”. [1 Mojżeszowa 32,26](#). Coraz łatwiej ginie wytrwała wiara; ona musi się odnowić i odrodzić w sercach ludu Bożego. Rozlegać się musi wołanie o Boże błogosławieństwo. Wiara, żywa wiara, zawsze dźwiga ku Bogu i ku chwale. Niewiara natomiast prowadzi w dół ku ciemności i śmierci.

Nie istniejące trudności

Widziałam w duchu, że umysły niektórych członków Kościoła nie zajmowały się tym, co było właściwe. Nie weszły jakby na odpowiednie tory. Zwrócono mi uwagę na pewne dziwne zjawisko: oto niektórzy zaczęli osądzać braci według własnego osobliwego zrozumienia. Gdy tylko ktoś wyraźnie się z nimi nie zgodził, natychmiast powstawało starcie i problem. Do nich stosują się słowa: „Ślepi przewodnicy! Przedzacie komara, a połykacie wielbłąda”. [Mateusza 23,24](#). Takie rozważania, spekulacje i poglądy trwają zbyt długo uzyskując w zborze prawo obywatelstwa i powodują, że ludzie w rzeczywistości chwytają plewy zamiast ziarna. Gdy w Kościele nie ma żadnych prawdziwych trudności, stwarza się pozory. Umysły członków Kościoła i sług Pańskich są przez siły zła odwodzone od Boga, prawdy i niebios po to, by pograżyły się w ciemności. Szatan znajduje w dziele odwodzenia człowieka od dobra upodobanie i rozkosz. Jest to dla niego prawdziwą ucztą. Nie są to bynajmniej te doświadczenia, które mają na celu oczyszczenie Kościoła i ostateczne wzmocnienie siły ludu Bożego.

Widziałam, że niektórzy spośród członków stali się duchowo nieużyteczni. Czas spędzali na usuwaniu wad braci, zwracali im uwagę na każdy błąd i pomnażali tylko ich udrękę. Tak postępując, umysłem nie byli ani przy Bogu, ani przy prawdzie. Znajdowali się tam, gdzie życzył sobie szatan, przy bliźnich. Zaniedbali własne dusze, rzadko widzą i znają własne błędy. Są zbyt zajęci błędami innych, aby mogli we właściwy sposób spojrzeć w głąb swojej duszy, w głąb własnego serca. Uwagę ich przykuwa czyjeś modne ubranie lub inne tego rodzaju rzeczy. Muszą o tym z kimś porozmawiać, a

[37]

takie rozmowy zajmują im całe tygodnie. Widziałam, że cała religia niektórych biednych dusz zawiera się w obserwowaniu ubrań i zachowania współbraci oraz w wyszukiwaniu u nich błędów. Dopóki nie zmienią swego postępowania, nie będzie dla nich miejsca w niebie, ponieważ i tam znaleźliby uchybienia — nawet u samego Pana.

Anioł powiedział: „Jedność z Bogiem to sprawa osobista”. Chodzi tu o nasz osobisty stosunek do Boga. Kto się troszczy jedynie o błędy i uchybienia innych, nie widzi swoich błędów i uchybień. Tacy ludzie mogą wyleczyć się ze swych brzydkich przyzwyczajęń przez osobistą rozmowę z tymi, których oskarżają. Ale ta chrześcijańska postawa na pewno będzie dla nich tak trudna, że prędzej zaniechają swych krytyk, niż staną przed tymi, których oskarżają. Łatwo jest obracać językiem i swobodnie wypowiadać się na temat tego czy innego człowieka w jego nieobecności.

Porządek w nabożeństwie

Niektórzy mniemają, że przestrzeganie specjalnego porządku w nabożeństwie nie jest potrzebne. Widziałam w duchu, że przestrzeganie ustalonego porządku w zborze nie kryje w sobie żadnego niebezpieczeństwa. Wszelki nieporządek nie podoba się Panu, dlatego powinniśmy modlić się i śpiewać według ustalonej kolejności. Nie powinniśmy w domu Bożym modlić się za nasze rodziny, zanim nie skłoni nas do tego głębokie pragnienie i nie rozpocznie dzieła Duch Boży. Na ogół właściwym miejscem zanoszenia modłów za naszych bliskich jest ołtarz rodzinny. Gdy ci, za których się modlimy, są od nas oddaleni, właśnie miejsce odosobnione jest miejscem właściwym do zanoszenia za nich modłów do Boga. W domu Bożym powinniśmy modlić się o tak potrzebne błogosławieństwo dla zgromadzenia, o to by Bóg wysłuchał naszych modlitw i na nie odpowiedział. Takie zgromadzenia będą przyciągały innych i będą miały żywotną siłę.

Śpiewać powinniśmy z zapałem, ale musimy rozumieć to, co śpiewamy. Nie jest Bogu miły nieczysty śpiew ani zła wymowa. Im bardziej staramy się poprawnie i harmonijnie śpiewać, tym bardziej wielbimy Boga, a zborowi przysparzamy błogosławieństw, niewierzących zaś przyjemnie wzruszamy.

Danym mi było zobaczyć doskonały porządek nieba. Zachwycona słuchałam w duchu niezrównanie doskonałej muzyki. Kiedy wizja minęła, śpiew na ziemi wydawał mi się nieczysty, nieharmonijny, szorstki, nieprzyjemny.

[38]

Widziałam kilka grup aniołów. Każdy z nich miał złotą harfę. Palce aniołów nie spoczywały na strunach beczynnym, ale tręcały je, co wydawało najrozmaitsze dźwięki. Jeden spośród aniołów, który kierował pozostałymi, pierwszy tręcał struny harfy, a wszyscy inni z nim się łączyli. Szeroko niosła się bogata, melodyjna, doskonała muzyka nieba. Nie sposób tego opisać — była to melodia niebiańska, z każdego oblicza bił blask podobieństwa Jezusowego, rozjaśniając je niewypowiedzianą chwałą.

Ludowi Bożemu nie wolno tkwić w zamęcie. Nie może mu brakować karność, organizacji, porządku, harmonii, pełni piękna. Znieważa to Pana, gdy wśród Jego ludu powstaje rozdźwięk, rozłam, gdy brak jedności. Prawda jest jednością. Jedność, której żąda Bóg, musi być kultywowana dzień po dniu, jeżeli chcemy wypełnić arcykapłańską modlitwę Jezusa. Nie może być rozdźwięku i rozłamu wśród tych, co głoszą ostatnie poselstwo łaski. Byłoby to bowiem zahamowaniem postępu dzieła Bożego. Słudzy Boga muszą stanowić jedno, tak jak Chrystus stanowi jedno z Ojcem. Otrzymałe od Pana uświęcone siły muszą się zupełnie zjednoczyć na rzecz doskonałej całości.

Wszyscy, którzy miłują Boga i przestrzegają Jego przykazań, nie będą się rozłączać — utworzą jedną wspólnotę.

Do młodzieży

Dnia 22 sierpnia 1857 roku w domu modlitwy w Monterey w stanie Michigan pokazano mi, że wiele osób nie usłuchało głosu Jezusa; poselstwo zbawienia ich nie objęło, ani nie spowodowało przeobrażenia życia. Wielu młodych ludzi nie ma ducha Jezusowego, miłość Boga nie jaśnieje w ich sercach. Dlatego jeszcze ulegają złym przyzwyczajeniom, nie wiedzą nic o mocy Ducha Bożego, o zbawieniu.

Ci, którzy rzeczywiście mają wiarę Jezusową, nie będą się wstydzili ani lękali nieść krzyża przed tymi, którzy mają więcej od nich doświadczenia. Z radością przyjmą pomoc od starszych chrześcijan, jeżeli tylko poważnie chcą kroczyć drogą sprawiedliwości. Z radością przyjmą pomoc, ponieważ serca ogrzane miłością Bożą nie pozwolą odebrać sobie chrześcijaństwa żartami ani błahostkami. O tym, co, im Duch Święty ofiarował, będą mówić i śpiewać, w tym duchu będą się modlić.

[39] Niedostateczna pobożność i powierzchowna świętość życia powstrzymuje młodzież od tego rodzaju wysiłków. Życie, jakie młodzież prowadzi, potępi ją kiedyś. Młodym brak zaufania do Boga i Kościoła: mając prawdziwą wiedzę, nie żyją tak, jak powinni żyć chrześcijanie.

Dlaczego młodzi ludzie czują się swobodnie wówczas, gdy starsi są nieobecni? Otóż przebywają z równymi sobie i wzajemnie się rozumieją. Każdy uważa, że jest tak samo dobry, jak inni. Wszyscy zaś błędzą, porównując siebie z innymi i mierząc innych własną miarą. W ten sposób tracą z oczu jedyną doskonałość i prawdziwy wzór, jakim jest Jezus. Pełne ofiarności życie Chrystusa jest przykładem i wzorem postępowania dla wszystkich. Widziałam w duchu, w jak niewielkim stopniu wzór ten był naśladowany i czczony. W jak nikłym stopniu ponoszą młodzi ludzie cierpienia i wyrzeczenia na rzecz wiary! Nieczęsta to myśl u nich — ofiarować coś. Rezygnują z naśladowania Chrystusa. Treścią ich życia staje się własne „ja”, pierwsze miejsce zajmuje pycha i ambicja. Nie pamiętają o Mężu

boleści, który tyle cierpienia przyjął na siebie. Nie wzrusza ich walka Jezusa w Getsemane ani krople Jego krwawego potu spływającego Mu z czoła w Ogrójcu, nie wzrusza cierniowa korona, jaką włożono Mu na świętą skroń. Stali się jak gdyby ślepymi na to wszystko. Wrażliwość tych ludzi przygasa, tak że nie rozumieją wcale sensu wielkiej ofiary, którą dla nich złożono. Mogą spokojnie siedzieć i słuchać opowiadań o krzyżu, o tym, jak ostre gwoździe przebiły dłonie i nogi Syna Bożego, a wszystko to ich nie wzrusza. Anioł powiedział: „Gdyby tacy ludzie weszli do miasta Bożego i gdyby im powiedziano, że całe to piękno, bogactwo i chwała jest dla nich, że będą się tym radować wiecznie, nie zrozumieliby wcale ceny, za jaką to dziedzictwo zostało dla nich nabyte. Nigdy nie byłiby w stanie zgłębić bezbrzeżnej miłości Zbawiciela. Okazałoby się, że na ziemi nie pili kielicha cierpień i nie zostali ochrzczeni chrztem doświadczeń. Przybycie takich istot zakłóciłoby wieczny pokój niebios. Jedynie ci, którzy uczestniczyli w cierpieniach Syna Bożego i przeszli przez wielką udrękę, ci, którzy wybielili swe szaty we krwi Baranka, zdolni są cieszyć się niewyrażalną chwałą i niezrównaną pięknnością nieba”.

Brak tego koniecznego przygotowania wyłącza większą cześć młodych wyznawców ze wspólnoty z Bogiem. Nie dążą oni dość poważnie i żarliwie do tego, by stać się prawdziwymi naśladowcami Chrystusa. Nie chcą szczerze wyznać swych grzechów i dlatego nie uzyskują przebaczenia i odpuszczenia. Przeciwnie, grzechy ich w krótkim czasie objawiają się w całej swej ohydzie. Oko Boże nie spoczywa. Bóg zna każdy grzech, choćby był ukryty przed okiem ludzi. Występnicy wiedzą dobrze, które grzechy powinni wyznać, aby mogli czystymi stanąć przed Bogiem. Jezus daje im teraz sposobność wyznania grzechów, żalu za przeszłe czyny, sposobność oczyszczenia życia przez posłuszeństwo w wierze. Teraz jest właśnie czas wyznać Bogu swe uchybienia i grzechy, inaczej grzesznicy nie ostoją się w dniu gniewu Bożego.

[40]

Rodzice i karność

Rodzice na ogół pokładają zbyt wiele ufności w swoich dzieciach, przez co dopuszczają się one pewnych uchybień i nieprawości. Rodzice, czuwajcie troskliwie nad waszymi dziećmi! Gańcie, potę-

piajcie wykroczenia, karzcie, udzielajcie rad w każdym czasie i na każdym miejscu według raz obranej metody! Wychowujcie dzieci wtedy, gdy są jeszcze małe. Obowiązek ten, niestety, zaniedbuje bardzo wielu rodziców, którzy nie zajmują wobec swych dzieci zdecydowanego stanowiska. Pozwalają im upodobnić się do świata, ubierać się według nonsensów mody, przyjaźnić się z młodymi, którzy gardzą prawdą i wywierają szkodliwy wpływ; wszystko to pogłębia w dzieciach świecki sposób myślenia.

Widziałam w duchu, że chrześcijańscy rodzice powinni uważać niezłomną zasadę — jedność postępowania w wychowaniu dzieci. Pod tym względem nie może być braku jedności, a jest to niestety błąd niejednych rodziców. Błąd ten popełnia czasem ojciec, ale częściej matka. Matka zwykle bardzo rozpieszcza dzieci, jest dla nich zbyt pobłażliwa. Ojca nie ma w domu, ponieważ pracuje, dlatego nie przebywa długo w otoczeniu dzieci. Wpływ matki przeważa. Jej przykład i postępowanie wywierają większy wpływ na postępowanie dzieci. Niektóre nierozsądne matki tolerują wady i złe postępy swych dzieci, na których istnienie nie powinny pozwolić nawet przez chwilę. Matka często wykroczenia dziecka ukrywa przed ojcem. Przypuszczając, że ojciec się o tym nie dowie (inaczej może nie pozwoliłby na to), pozwala na niewłaściwe ubieranie się, rozrywki i zabawy. Tutaj właśnie rozpoczyna się lekcja oszukiwania i wybiegów, która na dzieci działa bardzo skutecznie. Potem gdy ojciec odkrywa zło, przytacza się cokolwiek na usprawiedliwienie i mówi tylko pół prawdy. Matka nie jest szczerą, nie zastanawia się nad tym, że ostatecznie ojciec tak samo jak ona interesuje się sprawami dzieci. Powinien wiedzieć o ich postępowaniu, o błędach i wadach, które lepiej zwalczyć w dzieciach, póki są one małe. A matka wszystko to ukrywa. Dzieci wiedzą o braku zgodności rodziców i umieją to wykorzystać. Jako młode istoty uczą się oszukiwać, ukrywać prawdziwy stan rzeczy, przedstawiać go w innym świetle ojcu, a w innym matce itd. Cwaniactwo staje się w końcu nałogiem. Naiwne kłamstwa opowiada się bez zastanowienia. Sumienie przestaje ganić.

[41] Te wypaczenia wzięły swój początek z chwilą ukrycia przez matkę tego, o czym powinien wiedzieć ojciec, który przecież z jednakowym jak ona zainteresowaniem śledzić powinien rozwój charakteru dzieci. Trzeba się ojca swobodnie radzić. Należy mu

otwarcie przedstawiać wszystkie sprawy. Postępowanie na odwrót, próby ukrywania wad dzieci czy pobłażanie im umacnia je w skłonności do oszukiwania, w unikaniu prawdomówności i szczerości.

Jedyną nadzieją dla takich dzieci, bez względu na to, czy są religijne czy nie, powinno być całkowite nawrócenie. Musi nastąpić przeobrażenie całej natury. Bezmyślna matko! Czy zastanawiasz się, że na rozwój religijnego życia twych dzieci najbardziej wpływają nauki przekazane im w dzieciństwie? Im wcześniej wychowasz je w karności, tym chętniej okazywać one będą posłuszeństwo przykazaniom Bożym. Umocnij je w dobrych, szlachetnych, prawych skłonnościach! Niechaj nigdy nie mają okazji wątpić w twoją szczerość i prawość!

Widziałam w duchu, że młodzież wyznająca zbawczą moc Boga nie potrafiła się nią cieszyć. Brak jej wiary, brak uświęcenia. Czcze, niepożyteczne słowa padają z jej ust! A przecież zachowa się wierny, straszliwy zapis tych słów — wszyscy śmiertelni będą sądzeni według uczynków, jakie popełnili za życia. Młodzi przyjaciele! Wasze czyny i próżne słowa zapisane zostały w księdze. Rozmowy, jakie prowadzicie, nie dotyczą rzeczy wiecznych; są to pospolite i świeckie rozmowy, których prawdziwi chrześcijanie nie powinni prowadzić. Wszystko to jest zapisane w księdze.

Potrzeba prawdziwego nawrócenia

Wiem, że młodzi ludzie, dopóki nie nastąpi w nich wszechstronna przemiana i całkowite nawrócenie, nie mogą się niczego spodziewać od nieba. Według tego, co mi pokazano, nie więcej niż połowa młodych ludzi, którzy przyznają się do prawdy, jest rzeczywiście nawrócona. Gdyby byli nawróceni, przyczynialiby się do chwały Bożej. Wielu z nich żywi jakąś nadzieję, nie opartą na prawdziwej podstawie, na fundamencie prawdy. Nie jest oczyszczone źródło, stąd strumienie wody, które z niego się wydobywają, też nie są czyste. Oczyszćcie źródło, a oczyszcza się i strumienie. Jeżeli serce jest sprawiedliwe, słowa, wygląd i uczynki wasze będą bez zarzutu. Nie chciałabym znieważać swego Mistrza godząc się z tym, że beztroska, swawolna, niezdolna do modlitwy istota jest dzieckiem Bożym. Nie, prawdziwy chrześcijanin odnosi zwycięstwo nad niskimi cechami swojej natury, nad swymi żądzami. Istnieje lek na

[42] chorobę grzesznej duszy. Lekiem tym jest Jezus, jedyny Zbawiciel! Łaski Jego wystarczy dla najsłabszych. Ale i najsilniejsi muszą albo posiadać tę łaskę, albo zginąć.

Widziałam, w jaki sposób łaskę tę można osiągnąć. Udajcie się na samotne miejsce i proście, błagajcie Boga: „Serce czyste stwórz we mnie, o Boże, a ducha prawego odnow we mnie!”. [Psalmów 51,12](#). Bądźcie gorliwi, bądźcie szczerzy! Żarliwa modlitwa wymaga wiele wysiłku. Walczcie tak, jak walczył Jakub. Na śmierć i życie! W Ogrójcu z czoła Jezusa spływały wielkie krople krwi. Wy również musicie się zdobyć na taki wysiłek. Nie opuszczajcie swojej samotni dopóty, dopóki nie poczujecie się silnymi w Bogu. Wtedy czuwajcie, bo jak długo czuwacie i modlicie się, tak długo możecie zwyciężać swe grzeszne przyzwyczajenia, tak długo czuwa nad wami łaska Boża.

Bóg mi rozkazał przestrzec was. Młodzi przyjaciele, szukajcie Pana całym sercem! Przychodźcie do Niego z gorliwością, a gdy będziecie odczuwać, że bez pomocy Boga zginiecie, że pragniecie Go tak, jak pragnie jeleni ożywczego strumienia wód, wtedy Pan was posili, wtedy otrzymacie pokój, który przewyższa wszelkie zrozumienie. Jeżeli oczekujecie zbawienia, musicie się modlić. Wykorzystujcie czas. Nie spieszcie się i nie módlcie bezmyślnie. Błagajcie Boga, by was przeobraził, abyście przynieśli owoc Jego Ducha i stali się światłem dla świata. Nie bądźcie przeszkodą, zawadą czy przekleństwem dla sprawy Bożej. Macie być pomocą i błogosławieństwem. Czyż szatan nie mówi wam, że nie powinniście radować się zbawieniem, swobodą, wolnością? Jeżeli tak, to mu nie wiercie!

Widziałam w duchu, że przywilejem każdego prawdziwego chrześcijanina jest radować się przenikającym działaniem Ducha Świętego. Słodki, niebiański spokój nawiedzi umysł i będziecie miłować rozmyślanie o Bogu i niebie. Będziecie rozkoszować się chwalebnyymi obietnicami Jego Słowa. Lecz najpierw poznajcie, czy rzeczywiście zaczęliście postępować tak, jak przystało na chrześcijan, przekonajcie się, czy postawiliście pierwsze kroki na drodze ku życiu wiecznemu. Nie dajcie się omamić, oszukać. Tak — lękam się i wiem, że wielu z was nie rozumie, co to jest religia. Odczuliście jakieś podniecenie, jakieś wzruszenie, ale nigdy nie widzieliście grzechu w całej jego ohydzie, w całej nienormalności. Nigdy nie

odczuliście niewłaściwości waszego położenia i nie zawróciliście ze złych dróg skruszeni, z żalem za grzechy. Nigdy nie umieraliście dla świata, wciąż jeszcze drogie są wam jego przyjemności. Lubicie rozmowy na tematy świeckie. Gdy jednak chodzi o prawdę Bożą, nie macie nic do powiedzenia. Dlaczego milczycie? Dlaczego, tak rozmowni na tematy świeckie, jesteście aż tak milczący, gdy chodzi o sprawę, która najbardziej was dotyczy — o cel, który powinien zaangażować całą waszą istotę? prawda Boża nie mieszka w was.

Widziałam w duchu, że wielu spośród was wyznaje swą wiarę [43] tylko ustami, podczas gdy w sercach ich mieszka zepsucie. Nie oszukujcie samych siebie, fałszywi chrześcijanie! Bóg widzi wasze serca. „Z obfitości serca mówią usta”. [Mateusza 12,34](#). W sercu takich ludzi mieszka świat. Nie ma w nim Jezusa. Gdyby ci, co uważają się za chrześcijan, miłowali Chrystusa bardziej niż świat, drogie by im były rozmowy o Nim, ich najlepszym Przyjacielu, w którym zewnątrzować się powinny najwznioślejsze i najszlachetniejsze uczucia. On to bowiem przyszedł im z pomocą, gdy byli straconymi i gdy znaleźli się w sytuacji bez wyjścia. Gdyby znużeni i obciążeni ciężarem grzechu zwrócili się do Niego, wówczas On zdjąłby z nich to brzemie, oddalił smutki i żale, przywrócił żywy nurt uczuć. Te rzeczy, które uprzednio kochali, stałyby się odtąd dla nich przedmiotem nienawiści. Drogie byłoby im to, czego dotychczas nienawidzili.

Jezus żąda wszystkiego

Czy ta wielka przemiana już się w tobie dokonała? Nie łudź się! Co do mnie, nigdy bym nie wymówiła imienia Chrystusa, gdybym nie oddała Mu przedtem całego swego serca i wszystkich uczuć niepodzielnie. Powinniśmy być Mu głęboko wdzięczni za to, że przyjmie taką ofiarę. On żąda wszystkiego.

Gdy poddamy się woli Boga i damy z siebie wszystko, wtedy — nie wcześniej — otoczy On nas ramionami swego miłosierdzia. Lecz cóż my właściwie dajemy, gdy dajemy wszystko? Tylko splamione, grzeszne serce, ażeby Jezus je oczyścił swą łaską i wybawił od śmierci dzięki swej bezgranicznej miłości. A jednak widziałam, że niektórym ludziom trudno jest nawet to oddać. Wstydzą się o tym słuchać, mówić o tym i pisać.

Czy rozmawiacie o wyrzeczeniu się siebie? O tym, co Chrystus dał dla nas? Kiedy wydaje się wam, że Chrystus niesłusznie wymaga wszystkiego, udajcie się na Golgotę i wypłaczcie tam tego rodzaju myśli. Spójrzcie na ręce i nogi waszego Zbawiciela przebite ostrymi gwoździami po to, abyście się mogli obmyć z grzechów Jego własną krwią.

Ci, którzy odczuwają miłość Bożą, nie pytają, ile trzeba dać, aby uzyskać nagrodę niebieską. Pytają nie o najniższą cenę, lecz dążą do doskonałej harmonii z wolą Odkupiciela. Z wielką radością oddają Mu wszystko i objawiają zapał proporcjonalny do wartości celu, do którego dążą. Jaki to cel? Nieśmiertelność, życie wieczne.

[44] Młodzi przyjaciele! Wielu z was zastało w sposób niecny oszukanych i omamionych. Zadowoliliście się jedynie namiastką czystej, niesplamionej religii. Chcę was podźwignąć, podnieść. Aniołowie Boga także starają się was pobudzić. Oby doniosłe prawdy Słowa Bożego uświadomiły wam sens grożącego niebezpieczeństwa i skłoniły do zbadania samych siebie!

Serca wasze są jeszcze usposobione cieleśnie. Nie podporządkowały się prawu Bożemu, bo i rzeczywiście nie mogą. Owe cieleśne serca musiałyby się odmienić; zobaczylibyście wówczas takie piękno świętości, że zapragnęlibyście go tak, jak łaknie jelen strumienia wód. Wtedy będziecie miłować Boga i Jego prawo. Wtedy ciężar brzemienia Chrystusowego stanie się dla was lekki i będziecie mogli go dźwigać. Chociaż będziecie przechodzić przez trudy i doświadczenia, to jednak trudy te uczynią waszą drogę do Boga jeszcze wspanialszą. Dla chrześcijanina, który potrafi zaprzeczyć się siebie, przeznaczone jest nieśmiertelne dziedzictwo.

Chrześcijanin nie powinien przypisywać nadmiarowi uczuć wielkiej wartości ani się od nich uzależniać w zbyt wielkim stopniu. Uczucia nie zawsze są dobrymi przewodnikami. Każdy chrześcijanin powinien służyć Bogu zgodnie ze swym przekonaniem i nie powinien dać się rządzić wyłącznie uczuciom. Tak postępując, będzie swe przekonania umacniał, zachowywał je.

Widziałam w duchu, że chrześcijanin, żyjący w pokorze i prowadzący życie pełne wyrzeczeń i ofiarności, otrzyma w rezultacie pokój i radość w Panu. Największa radość, jakiej można doznać, to czynienie dobra innym, uszczęśliwianie innych. Taki stan szczęśliwości ostoja się i będzie trwać.

Wielu młodych ludzi nie ma utrwalonych zasad służenia Bogu. Nie ćwiczą swej wiary i nie postępują według niej. Każda przeciwność wprowadza ich w przykre położenie. Brak im mocy wytrwania. Nie wzrastają w łasce. Wprawdzie na zewnątrz wydają się takimi, którzy przestrzegają przykazań Bożych — od czasu do czasu wypowiadają formalną modlitwę i uważani są za chrześcijan. Rodzice tak troszczą się o swoje dzieci, że zgadzają się na wszystko, co wydaje się służyć ich dobru. Nie pracują nad młodzieżą, nie uczą jej tego, że umysł cielesny musi umrzeć. Zachęcając dzieci do uczęszczania na nabożeństwa i brania udziału w zadaniach zboru, zaniedbują jednak nauczania ich, by pilnie badały własne serca, wartości życia chrześcijańskiego. Rzecz w tym, że młodzi ludzie twierdzą, iż są chrześcijanami, nie wypróbowawszy należycie motywów takiego twierdzenia.

Wierny Świadek powiada: „Obyś był zimny albo gorący! A tak, żeś letni, a nie gorący ani zimny, wypluję cię z ust moich”. [Objawienie 3,15.16](#).

Szatan chce, by ludzie stali się chrześcijanami tylko z imienia. W ten sposób będą lepiej odpowiadać jego zamiarom. Jeżeli przybieracie tylko pozór bogobojności, a nie macie pobożności prawdziwej, szatan może was użyć do wprowadzenia innych na drogę omamienia. Niektóre biedne dusze będą na was spoglądać, zamiast spoglądać na mierniki Słowa Bożego, wskutek czego ich poziom duchowy nie będzie mógł się podnieść. Zadowolala ich to, że są tak dobrzy, jak dobrymi wydajecie się wy.

Młodym ludziom się tłumaczy, że powinni podejmować rozmaite zadania w zborze: zabierać głos, modlić się w czasie zebrań i nabożeństw. Bezustannie trzeba ich wtedy prosić, aby zaniechali popisywania się. Zawsze i wszędzie trzeba ich ponaglać. Taka religia nic nie jest warta. Wy, o zimnym sercu rzekomi chrześcijanie, postarajcie się to serce wasze odmienić, a służba Bogu nie będzie dla was uciążliwym ciężarem. Zniknie wszelka chęć strojenia się i podobania. Czas, który spędzacie przed lustrem, aby ułożyć piękną fryzurę, poświęćcie na modlitwę i badanie serca. W uświęconym sercu nie ma miejsca na zewnętrzne przyozdabianie się, lecz jedynie na poważne staranie o ozdobę wewnętrzną, łaskę chrześcijańską — owoce Ducha Bożego.

[45]

Apostoł mówi: „Ozdobą waszą niech nie będzie to, co zewnętrzne, trefienie włosów, złote klejnoty lub strojne szaty, lecz ukryty wewnętrzny człowiek z niezniszczalnym klejnotem łagodnego i cichego ducha, który jedynie ma wartość przed Bogiem”. [1 Piotra 3,3.4](#). Pokonajcie świecki sposób myślenia, zreformujcie swoje życie i przestańcie uwielbiać jego nędzną, śmiertelną powłokę. Jeżeli serce ulegnie przemianie, zaświadczy o tym i wygląd zewnętrzny. Jeżeli Chrystus będzie naszą nadzieją chwały, odkryjemy w Nim bezgraniczną miłość i czar, aż rozkocha się w Nim nasza dusza. Będziemy chcieli z Nim przestawać, wybierzemy miłość ku Niemu i podziw dla Niego. Zapomnimy o sobie i naszych egoistycznych upodobaniach. Jezus będzie wywyższony i uwielbiony, a miłość własna człowieka upokorzona i poniżona. Lecz samo wyznawanie wiary bez głębokiej miłości jest tylko pustym dźwiękiem, czczą formalnością, suchym stwierdzeniem i ciężkim jarzmem. Wielu z was może posiadać wiarę opartą na rozumowaniu oraz pobożność zewnętrzną, podczas gdy serce nie zostało przeplawione. Bóg patrzy w serce i „wszystko jest obnażone i odsłonięte przed oczami tego, przed którym musimy zdać sprawę”. [Hebrajczyków 4,13](#). Czy zadowoli Go mniej niż całkowite i szczere odnowienie serca? Każda prawdziwie nawrócona dusza będzie posiadała nieomylny znak zwycięstwa nad zmysłową naturą.

[46] Mówię o tym otwarciu i myślę, że bynajmniej nie zniechęci to prawdziwego chrześcijanina. Nie chcę, aby ktokolwiek z was oczekiwał czasu próby i udręki bez całkowicie ugruntowanej nadziei w swoim Odkupicielu. Zdecydujcie się nazwać wasze najgorsze wady tak, jak powinny być nazwane! Upewnijcie się, czy dziedzictwo niebieskie może przypaść wam w udziale! Bądźcie szczerzy wobec siebie! Pamiętajcie o tym, że Jezus chce przedstawić swemu Ojcu Kościół bez zmazy i bez jakiegokolwiek skazy.

W jaki sposób możecie dowiedzieć się o tym, że zostaliście przez Boga przyjęci? Studiujcie żarliwie, z modlitwą na ustach, Jego Słowo. Nie odkładajcie tego Słowa dla jakiegokolwiek innej książki. Ta księga przekonuje o grzechu, wyraźnie i jasno objawia drogę zbawienia. Przynosi poznanie i blask światła o pełnej chwały nagrodzie. Objawia doskonale Zbawiciela i uczy, że poprzez Jego hojne i bezgraniczne miłosierdzie możecie jedynie osiągnąć zbawienie. Nie zaniedbujcie skrytej modlitwy, ponieważ jest ona istotą religii.

Żarliwą, pełną zapału modlitwą błagajcie o czystość duszy. Proście i błagajcie tak gorąco, tak żarliwie, jak gdyby szło o zachowanie życia doczesnego, i jeszcze goręcej. Pozostańcie przed Bogiem tak długo, aż zrodzi się w was bezgraniczne pragnienie zbawienia i dopóki nie zdobędziecie radosnej pewności o przebaczeniu grzechów.

Nadzieja na życie wieczne musi być oparta na mocnym fundamencie. Jest ona czymś, co między wami a Bogiem musi trwać przez całe życie. Chwiejna nadzieja spowoduje waszą zagładę. Słowo Boże musi być mocną podstawą waszego postępowania w życiu. Ze Słowa tego możecie się dowiedzieć, czego się od was wymaga, abyście byli prawdziwymi chrześcijanami. Nie zdejmujcie z siebie zbroi i nie opuszczajcie pola walki dopóty, dopóki nie zdobędziecie pewności zwycięstwa i triumfu dzięki waszemu Odkupicielowi.

Skarby w niebie

Niektórzy z was nie obrali uczciwej i szczerzej drogi w szerszym znaczeniu tego słowa. Tacy muszą zmienić kierunek i usilnie pracować nad tym, by nadrobić stracony czas. Wiele osób święcących sobotę nie jest w porządku, a bracia biedniejsi zawstydzają bogatszych. Niektórzy, mający nadmiar dóbr, żądają za jakikolwiek towar więcej, niż wynosi jego rzeczywista wartość, więcej niż to, co sami zapłacili, podczas gdy ich bracia — nabywcy — znajdują się w kłopotach i biedzie. Bóg zna wszystkie te sprawy. Za każdy samolubny występki, każde zdzierstwo i lichwiarstwo trzeba będzie kiedyś zapłacić. Widziałam w duchu, że brak zrozumienia sytuacji współwierzającego jest rzeczą bezlitosną i niesprawiedliwą. Jeżeli znajduje się on w potrzebie, w nędzy albo w stanie udręki, mimo że czyni wszystko, co potrafi najlepiej, należy mu okazać pomoc i współczucie. Nie należy nawet liczyć mu należności, którą za towar powinien zapłacić. Bogaci będą prawdziwymi chrześcijanami, jeżeli takiemu człowiekowi okażą serce pełne współczucia. Bóg oczekuje takiego postępowania i ten, kto tak postępuje, nie straci swej zapłaty. Lecz wielu osobom, które święcą sobotę, przedstawione zostanie kiedyś okropne konto win — rachunki świadczące o ich chciwości.

Przeżywałam w duchu minione czasy, kiedy niewielu było takich, którzy dawali posłuch prawdzie i przyjmowali ją. Na potrzeby dzieła łożyli tylko niektórzy. Kiedy zaszła konieczność, niektórzy sprzedawali duże domy i ziemię, nabywali obiekty mniejsze i skromniejsze, całą zaś resztę środków materialnych dobrowolnie oddawali Kościołowi, ażeby prawda mogła być rozpowszechniana przez drukowanie pism. Pomagali rozwijać dzieło Boże również i w inny sposób. Kiedy zobaczyłam tych ofiarnych ludzi, zrozumiałam, jak wiele się wyrzekli dla dobra i pomyślności dzieła Bożego. Widziałam anioła stojącego przy nich, kierującego ich wzrok ku górze: „Macie skarby w niebie! Macie skarby w niebie, których nigdy nie będzie ubywać. Wytrwajcie do końca, a wielka będzie wasza nagroda”.

Bóg porusza wiele serc ludzkich. Prawda, dla której niewielu poświęciło tak wiele, obdarzyła ich i wspomogła, odniosła triumf, pociągnęła za sobą całe rzesze ludzi. Bóg w swej opatrności poruszył tych, którzy posiadali środki i zasoby, przywiódł ich do prawdy po to, by dzieło Jego rosło i zaspokojone zostały potrzeby. Wiele środków znalazło się wśród święcących sobotę. Obecnie Bóg nie żąda drogich domów swego ludu, w których lud ten musi mieszkać, chyba że mogą być one wymienione na tańsze. Jednak jeżeli ci, którzy pławią się w nadmiarze obfitości, nie posłuchają Jego głosu, nie odwrócą się od świata, nie przyniosą części swych dóbr na ofiarę Bogu i do Jego dyspozycji, Bóg przejdzie obok nich, a zwróci się do tych, którzy chcą wszystko uczynić dla Jezusa, ba, nawet sprzedać swoje domy, ażeby tylko zaspokoić potrzeby dzieła. Bóg miłuje dobrowolne ofiary. Ci, którzy chcą coś dać, niech traktują tę chęć jako przywilej.

Udręka

[48] 20 listopada 1857 roku pokazano mi lud Boży. Widziałam, jak straszną przeżywał udrękę. Niektórzy w mocnej wierze, w męce wołali do Boga i zmagali się z Nim. Oblicza ich były blade, malował się na nich potworny lęk, wyraz wewnętrznej walki. Znamionowały ich powaga i zdecydowanie, a wielkie krople potu spływały im z czoła. Teraz ich twarze rozjaśniało światło Bożej aprobaty. Były to oblicza pełne szczerości, uczciwości i powagi.*

Żli aniołowie otoczyli ich tłumnie i okryli ciemnością, ażeby z oczu ich zniknął obraz Jezusa. Swoją wzrok mieli zwrócić w stronę otaczających ich ciemności. Chodziło o to, aby nie ufali Bogu, lecz szemrali przeciwko Niemu. A przecież jedynym ich bezpieczeństwem może być stałe kierowanie oczu ku górze. Aniołowie Boga chronią Jego lud i zawsze, kiedy trująca atmosfera, jaką rozsiewali aniołowie zła, osaczała uciśnionych, niebiescy posłowie bezustannie rozpraszała ją swymi skrzydłami.

Widziałam w duchu, że niektórzy nie uczestniczyli w tych pełnej męki walkach i rozprawach. Wydawali się beztroskimi, obojętnymi istotami. Nie odpędzali mroku, który zewsząd ich otaczał niby nieprzenikniona chmura. Aniołowie Boga pozostawiali takich „wie-

* „Zatrąbcie na rogu na Syjonie, ogłoście święty post, zwołajcie zgromadzenie! Zgromadźcie lud, poświęćcie zebranie, zbierzcie starszych (...) Niech kapłani, słudzy Pana, zapłaczą między przedsionkiem a ołtarzem i mówią: Zmiłuj się nad swoim ludem, Panie, i nie wystawiaj na hańbę swojego dziedzictwa, aby poganie szydzili z niego! Dlaczego mają mówić wśród pogańskich ludów: Gdzie jest ich Bóg?”. [Joela 2,15-17](#).

„Przeto poddajcie się Bogu, przeciwstawcie się diabłu, a ucieknijcie od was. Zbliżcie się do Boga, a zbliży się do was. Obmyjcie ręce, grzesznicy, i oczyśćcie serca, ludzie o rozdwojonej duszy. Biadajcie i smućcie się i płaczcie; śmiech wasz niech się w żalność obróci, a radość w przygnębienie. Unizcie się przed Panem, a wywyższy was”. [Jakuba 4,7-10](#).

„Zbierzcie się, zbierzcie, narodzi niesforny! Zanim staniecie się jako plewa, którą wiatr unosi, zanim was dosięgnie żar gniewu Pana, zanim zaskoczy was dzień gniewu Pana! Szukajcie Pana, wszyscy pokorni ziemi, którzy wypełniacie jego prawo! Szukajcie sprawiedliwości, szukajcie pokory, może się ukryjecie w dniu gniewu Pana”. [Sofoniasza 2,1-3](#).

rzących”, a śpieszyli na pomoc tym, którzy wyęźali wszystkie siły, by przeciwstawić się aniołom zła i ustawicznym błaganiem Boga starali się sami pomóc sobie. Aniołowie opuszczają tych, którzy nie czynią żadnego wysiłku, aby dopomóc sobie. Kiedy modlący się nie zaprzestają swego żarliwego wołania, pada na nich od czasu do czasu promień światła Jezusa, który krzepi serca i oświeśla oblicza.

Spytałam o znaczenie udręki, którą oglądałam. Zobaczyłam w duchu, że spowodowało ją obwieszczenie świadectwa wydanego przez Wiernego Świadka dla Kościoła w Laodycei. To świadectwo znajdzie odbicie w sercu tego, kto je przyjmie, skłoni do uznania jego wartości, i bić od niego będzie blask prawdy. Niektórzy nie zniosą tego szczerego świadectwa, dlatego przeciwstawiają się mu. I właśnie to przeciwstawienie się jest przyczyną udręki ludu Bożego. Świadectwo Wiernego Świadka nawet w połowie nie spotkało się z uznaniem. Uroczyście świadectwo, od którego zawisł los Kościoła, zostało przez wielu zlekceważone, jeżeli nie wzgardzone. Świadectwo to musi spowodować głęboką skruchę. Wszyscy, którzy je szczerze przyjmą, będą postępować według niego i zostaną przepławieni.

[49]

Anioł powiedział: „Uważaj!” Wkrótce usłyszałam głos który dźwięczał jak zespół wielu instrumentów muzycznych, a wszystkie brzmiały doskonałą harmonią, wydając pieśń pełną i dźwięczną. Przewyższała wszystko, co kiedykolwiek dane mi było słyszeć. Wydawała się pełna miłosierdzia, współczucia i majestatu, pełna świętej radości. Przejęła drzeniem całą moją istotę. Anioł powiedział: „Obejrzyj się!”

Uwagę moją skierował teraz w stronę grupy ludzi głęboko wstrząśniętych. Zobaczyłam tych, których widziałam przedtem jako płaczących i modlących się w niesamowitej męce. Liczbę aniołów-stróżów wokół nich podwojono. Potem grupa ta otrzymała zbroję. Poruszała się w doskonałym szyku, mocno i pewnie, niczym oddział żołnierzy. Jednak na obliczach tych istot widać było ślady przebytego ciężkiego boju, z którego wyszli zwycięsko. I choć ich twarze jeszcze nosiły znaki wewnętrznej udręki, teraz jaśniały światłem i blaskiem niebios. Osiągnęli zwycięstwo i ono wywołało najgłębszą wdzięczność i świętą radość.

Liczba uczestników tego oddziału zmniejszyła się. Niektórzy nie mogli się zdecydować i zaczęli odstawać.*

Beztroscy i obojętni — którzy nie przyłączyli się do tych, co zbawienie duszy szacowali tak wysoko, że bezustannie o nie walczyli — nie osiągnęli zwycięstwa, pozostawiono ich w ciemności. Ich miejsca natychmiast zajmowali inni, którzy uchwycili się prawdy i wstąpili w szeregi uratowanych. Aniołowie zła wciąż jeszcze nacierali na nich, ale nie mieli już żadnej władzy nad nimi.**

[50] Słyszałam, jak odziani w zbroję Bożą głosili prawdę z wielką mocą. Wywierało to skutek. Widziałam i takich, którzy byli skrepowani różnymi więzami. Niektóre żony przez swoich mężów, a dzieci przez rodziców. Szczere dusze, którym przeszkadzano w słuchaniu prawdy, chciwie ją teraz przyjmowały. Wszelki lęk przed krewnymi ustąpił. Jedynie prawda była dla nich ponad wszystko droga, cenniejsza niż samo życie. Tak długo jej pragnęli, tak długo byli jej głodni. Spytałam, co spowodowało tę wielką przemianę? Anioł powiedział: „Jest to deszcz późny, ochłoda od oblicza Pana, głośne wołanie trzeciego anioła”.

Wielka moc towarzyszyła tym wybranym. Anioł rzekł: „Spójrz na tamtych!” Uwagę swą teraz zwróciłam ku występny i niezbożnym. Wszyscy oni znajdowali się w stanie podniecenia. Zapał i moc ludu Bożego poruszyły ich i rozżłościły. W ich szeregach widoczne było zamieszanie i rozproszenie. Dostrzegłam zamierzenia podjęte przeciwko tym, którzy otrzymali moc i światło od Boga. Otaczająca ich ciemność stała się gęstsza, lecz oni trwali na tym samym miejscu, stali nieugięci, usprawiedliwieni przez Boga i ufający Mu.

* „Znam uczynki twoje, żeś ani zimny, ani gorący. Obyś był zimny albo gorący! A tak, żeś letni, a nie gorącyb ani zimny, wypłuję cię z ust moich. Ponieważ mówisz: Bogaty jestem i wzbogaciłem się, i niczego nie potrzebuję, a nie wiesz, żeś pożałowania godzien nędzarz i biedak, ślepy i goły”. [Objawienie 3,15-17](#).

** „Gdyż bój toczymy nie z krwią i z ciałem, lecz z nadziemskimi władzami, ze zwierzchnościami, z władcami tego świata ciemności, ze złymi duchami w okręgach niebieskich. Dlatego weźcie całą zbroję Bożą, abyście mogli stawić opór w dniu złym i, dokonawszy wszystkiego, ostać się. Stójcie tedy, opasawszy biodra swoje prawdą, przywdziawszy pancerz sprawiedliwości i obuwszy nogi, by być gotowym do zwiastowania ewangelii pokoju. A przede wszystkim, weźcie tarczę wiary, którą będziecie mogli zgasić wszystkie ogniste pociski złego; weźcie też przyłbicę zbawienia i miecz Ducha, którym jest słowo Boże. W każdej modlitwie i prośbie zanoście o każdym czasie modły w Duchu i tak czuwajcie z całą wytrwałością i błaganem za wszystkich świętych”. [Efezjan 6,12-18](#).

Widziałam ich trwozę i słyszałam, jak dzień i noc wołali gorąco da Boga.*

I usłyszałam te oto słowa: „Niech się stanie, Boże, wola Twoja! Jeżeli to może uwielbić i uczcić imię Twoje, wskaż drogę ucieczki dla ludu Twego! Uwolnij nas od pogan, którzy nas otaczają. Oni to skazali nas na śmierć, ale ramię Twoje może przynieść zbawienie”. Te słowa mogę sobie dobrze przypomnieć. Wszyscy byli świadomi swej niedoskonałości i poddawali się woli Bożej. A jednak każdy z nich, podobnie jak Jakub, musiał gorąco prosić i walczyć o swoje zbawienie.

Wkrótce potem, kiedy wszyscy zespolili swe żarliwe wołania, aniołowie, powodowani współczuciem chcieli pospieszyć im z pomocą, lecz nakazujący szacunek potężny anioł nie pozwolił na to. Powiedział: „Wola Boża nie została jeszcze spełniona. Muszą pić z kielicha, muszą zostać ochrzczeni chrztem udręki”.

I usłyszałam głos Boga, który wstrząsnął niebiosami i ziemią.** Nastąpiło potężne trzęsienie ziemi. Budynek rozpadł się i runął. Potem usłyszałam radosne okrzyki zwycięstwa i triumfu, głośne, czyste, pełne melodii. Spojrzałam na rzeszę, która do niedawna znajdowała się w uciśnieniu i udręce. Ich niewola się skończyła. Pełne chwały światło oświeciło ich. Jakże pięknie wyglądali! Wszelkie trudy, znużenie i znamiona troski odeszły na zawsze. Na każdym obliczu malowało się zdrowie i piękno. Nieprzyjaciele — poganie otaczający ich — padli niby martwi. Nie byli w stanie znieść światła, które oświecało wyswobodzonych świętych. Światło to i chwała spoczywały na świętych tak długo, dopóki nie zjawił się Jezus w obłokach niebieskich. Wtedy wierna, wypróbowana grupa przemieniona została momentalnie, w mgnieniu oka, z chwały w chwałę. Otworzyły się groby i wyszli z nich święci odziani płaszczem nieśmiertelności, wołając: „Zwycięstwo nad śmiercią i grobem!” Zbrali się oni wraz z żywymi świętymi, ażeby pójść na spotkanie

[51]

* „A czyżby Bóg nie wziął w obronę swoich wybranych, którzy wołają do niego w dzień i w nocy, chociaż zwleka w ich sprawie? Powiadam wam, że szybko weźmie ich w obronę. Tylko, czy Syn Człowieczy znajdzie wiarę na ziemi, gdy przyjdzie?” [Łukasza 18,7.8](#); patrz także [Objawienie 14,15](#).

** „Pan zagrzmie z Syjonu i wyda swój donośny głos z Jeruzalem, tak że zadrzą niebiosy i ziemia. Lecz dla swojego ludu Pan jest ucieczką i twierdzą dla synów Izraela”. [Joela 3,21](#); patrz także [Hebrajczyków 12,26](#); [Objawienie 16,17](#).

swego Pana w obłokach. W tym czasie dźwięczne, pełne harmonii okrzyki chwały i zwycięstwa wydawały każde, już nieśmiertelne usta.

Boże próby

Bóg podda ludzi próbom. Jezus jest cierpliwy i wyrozumiały. Anioł rzekł: „Bóg waży lud swój”. Gdyby poselstwo miało trwać tak krótko, jak to się wielu z nas spodziewało, nie byłoby czasu na rozwój i doskonalenie charakteru. Wielu kierowałoby się uczuciem, a nie zasadami i wiarą. To uroczyste poselstwo poruszyło ich, wpłynęło na uczucia i wywołało lęk, ale nie dokonało dzieła, które Bóg zamierzył. Pan czyta w sercu; ażeby lud Jego nie zwodził się sam, daje mu czas na opanowanie się, na usunięcie znużenia, a potem dopiero poddaje go próbie chcąc przekonać się, czy posłucha rady Wiernego Świadka.

Bóg krok po kroku wskazuje drogę swoim dzieciom. Stwarza im najrozmaitsze problemy na to obliczone, by ujawniło się to, co tkwi w sercu. Niektórzy wytrzymują jedną próbę, ale upadają przy następnej. Każda dalsza próba będzie coraz bardziej doświadczać dzieci Boże. Jeżeli poczują, że ich serce sprzeciwia się woli Bożej, będzie to oznaczało konieczność przewyciężenia pewnych skłonności serca. Tylko wtedy Bóg ich nie odrzuci.

Anioł rzekł: Bóg będzie poddawał próbom i doświadczeniom każdego spośród swego ludu. Niektórzy chcą przyjąć tylko jedną próbę. Gdy z woli Bożej znajdują się w innej sytuacji, cofają się wtedy, ponieważ im się wydaje, że uderza ona wprost w jakieś umiłowane przez nich bożyszcze. W takim przypadku mają sposobność przekonać się, co mieszka w ich sercu. Gdy wyżej cenią coś innego niż prawdę, serce tych ludzi nie jest gotowe na przyjęcie Jezusa. Jednostki będą poddawane doświadczeniom i próbom przez pewien czas, by sprawdzić, czy wyzbyli się swego bałwochwalstwa i przyjęli rady Wiernego Świadka. Gdy ktoś nie dostąpi oczyszczenia przez posłuszeństwo prawdzie, gdy nie zwycięży swego egoizmu i pychy, swoich złych żądz, aniołowie Boga otrzymają polecenie: „Zostawcie go, bo nie porzuci swoich bożków”. Aniołowie czynią swe dzieło — pozostawiają niewiernych z ich grzesznym i nieopanowanym życiem rządom złych aniołów. Ci natomiast, którzy w każdej próbie

[52]

opra się pokusie, zwyciężą pomimo wszystko i przyjmą rady Wiernego Świadka, otrzymają deszcz późny i staną się godni królestwa Bożego.

Ach, gdyby każdy wyznawca „ani zimny, ani gorący” mógł przekonać się o dziele oczyszczenia, jakie Bóg wykonuje wśród swego ludu! Drodzy przyjaciele, nie oszukujcie się co do waszego stanu! Boga też nie jesteście w stanie oszukać. Wierny i prawdziwy Świadek mówi: „Znam uczynki twoje”. Trzeci anioł krok za krokiem prowadzi lud w górę, coraz wyżej i wyżej, a każdy krok będzie nową próbą.

Miejsce modlitwy

Widziałam w duchu, że wielu z tych, którym Bóg ofiarował środki i zasoby, swobodnie używa ich według własnej woli, wygodnie i dostatnio urządzając swoje piękne domy, wyposażając je we wszystko, co najlepsze. Gdy jednak budują dom, w którym chcą oddawać cześć wielkiemu Bogu, królującemu w wieczności, nie chcą przeznaczyć na to środków i zasobów, które im powierzył w szafarstwo. Nie każdy stara się prześcignąć drugiego w okazywaniu swej wdzięczności Bogu, czyniąc wszystko, co możliwe, dla przygotowania odpowiedniego domu Bożego. Niektórzy próbują postępować inaczej — ofiarowują jak najmniej. Są zdania, że wydatki poniesione na urządzenie domu Bożego są dla nich jakby stracone. Tego rodzaju ofiara nie zadowala Boga i On jej nie przyjmie. Bogu byłoby przyjemiej, gdyby Jego dzieci, urządzając Jego dom, objawiły tyle zrozumienia, ile przy urządzaniu własnego domu.

Ofiary i dary Izraelitów musiały być bez skazy, najlepsze ze stada. Od każdego oczekiwano udziału w tej sprawie. Dzieło Boże w obecnych czasach będzie miało wielki zasięg. Jeśli budujecie dom Panu, nie obrażajcie Go skażonymi darami. Do domu Bożego przynieście to, co macie najlepszego. Zróbcie wszystko, ażeby ten dom zapraszał i odpowiadał swemu przeznaczeniu. Niektórzy uważają, że jest to zbędne, bo czas jest krótki. Wobec tego niech tak samo postępują, jeśli chodzi o ich własne mieszkania i wszystkie sprawy świeckie. Bóg mógłby wykonać swoje dzieło bez jakiegokolwiek ludzkiej pomocy, ale to nie odpowiada Jego zamiarom. Świat dzisiejszy przeznaczony został człowiekowi na teren doświadczeń. Tutaj ma on ukształtować swój charakter, który zabierze z sobą do [53] wieczności. Postawiono przed nim dobro i zło. Przyszły stan człowieka zależy od wyboru, jakiego on dokona. Chrystus przyszedł, aby zmienić bieg myśli i uczuć człowieka. Serce ludzkie musi się odwrócić od ziemskich skarbów, a zwrócić ku skarbowi niebieskim. Wyrzeczenia człowieka pozwolą uczcić i uwielbić Boga. Dla dobra człowieka złożono na Golgocie wielką ofiarę, a teraz człowiek jest

poddawany próbie, aby dał dowód, że zechce pójść za przykładem Jezusa i złożyć ofiarę dla bliźniego.

Szatan i jego aniołowie złączyli swoje wysiłki, knując zło przeciwko ludowi Bożemu. Jednakże Jezus stara się oczyścić lud swój i przyciągnąć do siebie. Żąda od wiernych postępu w swoim dziele. Bóg dał na tym świecie swemu ludowi wystarczające środki na szerzenie Jego dzieła bez uszczerbku dla siebie. Środki materialne mają być wydatkowane właściwie według Jego planu. „Sprzedajcie majątności swoje, a dawajcie jałmużnę”. [Łukasza 12,33](#). — mówi Słowo Boże. Słudzy Boga muszą wołać głośno, nie oszczędzając siebie, mają wypominać Bożemu „ludowi jego występki, a domowi Jakuba jego grzechy”. [Izajasza 58,1](#). Dzieło Boże będzie się stale rozszerzać. Jeśli lud pójdzie za radą Boga, nie będzie miał w posiadaniu zbyt wielu dóbr przeznaczonych na pochłonięcie w ogniu czasów ostatecznych. Wszystkie zostaną złożone do skarbcza, którego ani mól, ani rdza nie są w stanie zniszczyć, serce zaś uwolni się od łańcucha przykuwającego do ziemi.

Nauki z przypowieści

Widziałam w duchu, że przypowieść o talentach nie została w pełni zrozumiana. Tę tak bardzo ważną naukę otrzymali uczniowie dla dobra chrześcijan, którzy będą żyć w dniach ostatecznych. Tutaj talenty nie wyobrażają jedynie zdolności nauczania i wygłaszania kazań ze Słowa Bożego. Przypowieść odnosi się także do środków i zasobów doczesnych, w jakie Bóg wyposażył swój lud. Ci, którym dano pięć i dwa talenty, obracali nimi i podwoili to, co im powierzono. Bóg wymaga od tych, którzy posiadają dobra doczesne, aby wyłożyli swe pieniądze dla Niego, a tym samym przyczynili się do rozpowszechnienia prawdy. Jeżeli prawda żyje w sercu tego, który ją otrzymał, będzie ona wraz z posiadanymi przez niego dobrami pomocą w obdarowaniu nią innych. Dzięki jego wysiłkom i wpływom oraz dzięki jego środkom inne dusze usłyszą prawdę i zaczną także pracować dla Boga.

Widziałam, że niektórzy spośród uważających się za lud Boży podobni są do człowieka, który ukrył swój talent w ziemi. Zatrzymują swe dobra nie pozwalając na to, aby wspomogły sprawę Bożą. Głoszą, że jest to ich własność i że mają prawo rozporządzać nią według swej woli i swego upodobania. Toteż dusze ginące nie otrzymują zbawienia, które by mogły uzyskać w wyniku właściwego wydawania posiadanych, ale zatrzymywanych pieniędzy Pańskich. Aniołowie prowadzą dokładny zapis wszelkiej pracy ludzkiej i, gdy przyjdzie sąd na dom Boży, wyrok nad każdym z ludu Bożego zostanie zapisany pod jego imieniem. Anioł otrzymał polecenie, by nie oszczędzał niewiernych sług, lecz zniszczył ich w dniu sądu. Odebrane będzie to, co im ufnie powierzono. Ziemski skarb przestał istnieć, wszystko jest już stracone. Korony, które mogliby nałożyć, gdyby pozostali sprawiedliwymi, ozdobią głowy uratowanych przez wierne sługi, których zasoby ustawicznie były wykorzystywane w służbie Boga. Każdy spośród tych, którzy nie szcędzą własnych środków na zbawienie innych, dodaje gwiazd do swej korony i pomnaża swą nagrodę wieczną.

[54]

Przypowieść o niesprawiedliwym słudze miała nam dać następującą lekcję: „Zyskujcie sobie przyjaciół mamoną niesprawiedliwości, aby, gdy się skończy, przyjęli was do wiecznych przybytków”. [Łukasza 16,9](#). Jeżeli używamy naszych środków do przysporzenia chwały Bogu, umieszczamy swój skarb w niebie. I kiedy nasze dobra ziemskie stracimy, to wierny szafarz ma za przyjaciół Jezusa i aniołów, którzy go przyjmą do wiecznego przybytku.

Odpowiedzialność przed Bogiem

„Kto jest wierny w najmniejszej sprawie i w wielkiej jest wierny”. [Łukasza 16,10](#). Jest wierny w rozporządzaniu swymi ziemskimi dobrami, choćby one były bardzo niewielkie. Czyni sprawiedliwy użytek z tego, co Bóg mu powierzył. Będzie wierny swemu wyznaniu. „Kto w najmniejszej jest niesprawiedliwy i w wielkiej jest niesprawiedliwy”. Ten, kto będzie się starał trzymać z dala od Boga to, co mu Bóg powierzył, będzie niewierny w sprawach Bożych pod każdym względem. „Jeśli więc w niesprawiedliwej mamonie nie byliście wierni, któż wam powierzy prawdziwą wartość?” [Łukasza 16,11](#). Jeżeli nie będziemy rzetelnie zarządzać tym, co nam Bóg jedynie powierzył, nigdy nie będziemy posiadaczami nieśmiertelnego dziedzictwa. „A jeśli nie byliście wierni w sprawie cudzej, któż wam poruczy rzecz własną?” [Łukasza 16,12](#).

Jezus wykupił nas. Zbawienie jest naszą własnością. Tu na ziemi zostaliśmy umieszczeni na próbę, aby wykazać, czy zasługujemy na życie wieczne, czy jesteśmy godni Pana. Bóg wypróbowuje nas, powierzając nam dobra ziemskie. Jeżeli jesteśmy wierni w dysponowaniu, szafowaniu tym, co nam powierzył, i staramy się dzieło Jego posunąć naprzód, Bóg przyjmie nas w swoim królestwie. „Nie możecie Bogu służyć i mamonie”. [Łukasza 16,13](#); [Mateusza 6,24](#). „Jeśli kto miłuje świat, nie ma w nim miłości Ojca”. [1 Jana 2,15](#).

Nie podoba się Bogu opieszawy i niedbały sposób, w jaki wielu rzekomych wyznawców prowadzi swe ziemskie sprawy. Wydaje się, że ludzie ci zapomnieli, iż własność, której używają, należy do Boga i muszą rozliczyć się przed Nim ze swego szafarstwa. Niektórzy pozostawiają swe ziemskie interesy nieuporządkowane. Szatan ma na to oko i uderza przy sprzyjającej okoliczności. To on swymi sprytnymi posunięciami pozbawia świętących sobotę wielu środków

materialnych. Niektórzy z tych, co dożyli sędziwego wieku, nie mają ochoty uporządkować swych ziemskich spraw. W nieoczekiwanym momencie zaczynają chorować i umierają. Dzieci tych ludzi, nie zainteresowane prawdą, przejmują własność rodziców. Szatan tak pokierował sprawą, jak odpowiadała ona jego celowi.

Ujrzałam w duchu ten budzący grozę fakt, że szatan i jego aniołowie więcej mieli do czynienia z zarządzeniem własnością ludu, uważającego się za lud Boży, niż Pan. Wielu szafarzy dni ostatecznych jest ludźmi nierozumnymi. Tolerują i znoszą cierpliwie to, że szatan kieruje ich poczynaniami i interesami i że środki, które właściwie należą do Boga i powinny być wydane na cel Boży, zasilają szeregi zła. Bóg patrzy na was, o niewierni szafarze, i wezwie do złożenia rachunku z waszego postępowania! Widziałam również, że słudzy Boga mogą być odpowiedzialnymi zarządcami swoich interesów na obszarze tego świata, że potrafią właściwie szafować swoimi dobrami. Jest rzeczą zrozumiałą, że ludzie sędziwi, chorowici, bezdietni, zostawiają swe majątki do dyspozycji dzieła Bożego, ażeby, gdy nagle umrą, były wykorzystane dla sprawy Pańskiej. Szatan i jego aniołowie triumfują, widząc swoje sukcesy w tej dziedzinie. Wielu takich, którzy powinni być rozumnymi dziedzicami zbawienia, prawie umyślnie wypuszcza pieniądze Pańskie z rąk, oddając je nieprzyjacielowi. W ten sposób umacniają królestwo szatana i, jak się wydaje, nie zwracają na to najmniejszej uwagi.

Poreka za niewiernych

Widziałam w duchu, że Bóg nie był zadowolony ze swego ludu z tej przyczyny, iż lud dawał porękę za niewiernych. Moją uwagę skierowano ku tekstom Biblii: „Nie bądź wśród tych, którzy dają porękę, ani wśród tych, którzy ręczą za długi” oraz: „Kto ręczy za obcego, bardzo sobie szkodzi; lecz bezpieczny jest ten, kto unika poręki”. [Przypowieści 22,26; 11,15](#). Niewierni sładzy! Ręczycie wartościami, które należą nie do was, lecz do Ojca niebieskiego. Szatan zawsze jest gotów atakować dzieci Boże, wrywając z ich rąk te dobra. Świącący sobotę nie powinni być współnikami niewiernych. Lud Boży zbyt ufa słowom obcych, choć nie powinien, i zasięga ich rady. Nieprzyjaciel czyni obcych swym narzędziem, chce lud takimi sprawami zbałamucić i odwrócić od Boga.

Niektórym brak taktu i właściwego postępowania w sprawach świeckich. Brak im niezbędnych kwalifikacji, toteż szatan wykorzystuje to. Gdy wchodzi w grę taki przypadek, nie powinni pozostawać w nieświadomości co do swych zadań. Powinni być pokorni na tyle, by poradzić się tych braci, do których rozsądku mają zaufanie, i to jeszcze przed urzeczywistnieniem swoich zamiarów. Skierowano mnie do tekstu: „Jedni drugich brzemiona noście, a tak wypełnicie zakon Chrystusowy”. [Galacjan 6,2](#). Niektórzy nie chcą wyrzucić pychy z serca i pozwolić, by ci, którzy potrafią wydać dobry sąd o rzeczy, decydowali za nich. Prędzej pójda za własnym pomysłem i uwikłają się w trudnościach. Wtedy pojma konieczność zasięgnięcia rady u braci. Jednak o ile cięższe jest to brzemie teraz niż na początku! Bracia nie powinni się procesować, jeżeli tylko można tego uniknąć. Inaczej dają swym wrogom dogodną okazję, by uwikłali ich w sieć i omamili. Lepiej jest zawrzeć ugodę, choćby to było i ze stratą.

O przysiędze

Widziałam w duchu, że niektóre spośród dzieci Bożych popełniają błąd co do składania przysięgi, z czego korzysta szatan, sprowadzając na lud Boży kłopoty i odbierając mu pieniądze Pańskie. Widziałam, że słowa naszego Pana: „A Ja wam powiadam, abyście w ogóle nie przysięgali” — nie dotyczą przysięgi sądowej. „Niechaj więc mowa wasza będzie: Tak — tak; nie — nie, bo co ponadto jest, to jest od złego”. [Mateusza 5,34.37](#). Słowa te odnoszą się do zwyczajnych rozmów, gdyż niektórzy mają skłonność do przesadzania w swym sposobie mówienia. Jedni przysięgają na własne życie, inni na własną głowę, że to, co mówią, jest pewne. Inni wzywają niebo i ziemię na świadka na potwierdzenie prawdziwości swoich słów. Niektórzy spodziewają się, że Bóg porazi ich i pozbawi istnienia, jeżeli to, co mówią, nie jest prawdą. Przed takim pospolitym i powszechnym składaniem przysięgi przestrzegał swych uczniów Jezus.

Ustanowiono mężów jako władców, którzy mają rządzić narodami. Gdyby nie było praw, sytuacja świata przedstawiałaby się jeszcze gorzej, niż jest obecnie. Jedne z tych praw są dobre, inne nie. Złych jest coraz więcej i one sprowadzają na nas niejedną trudność. Ale Bóg będzie pomagać swemu ludowi żyć według zasad Słowa Bożego i zachować rozwagę. Kiedy prawa ludzi wchodzą w konflikt ze Słowem i prawem Boga, mamy zachować przykazania Boże bez względu na konsekwencje. [57]

Objawiono mi, że Pan ma wpływ na ustanowianie praw w kraju. Podczas gdy Jezus pełni swą służbę w świątyni, władze i narody odczuwają pozytywny wpływ Ducha Bożego. Lecz szatan w wielkiej mierze włada masami ludzkimi. Musielibyśmy przejść wiele cierpień, gdyby nie istniały prawa obywatelskie. Widziałam w duchu, że gdy zachodzi konieczność i dzieci Boże w sposób zgodny z prawem są powołane na świadka, nie ma żadnego pogwałcenia Słowa Bożego, jeśli uroczyście przywołują Boga na świadka, że to, co mówią, stanowi prawdę i tylko prawdę.

Człowiek jest tak zepsuty, że prawa muszą istnieć, aby za swoje czyny czuł odpowiedzialność i ponosił ją. Ludzie nie lękają się oszukiwać bliźnich, choć uczyli się, że oszukiwać Boga, to rzecz straszna — przekonuje ich o tym i Duch Boży. Przykład Ananiasza i jego żony Safiry jest tu wymowną przestrogą. Ten, kto daje fałszywe świadectwo, okłamuje nie człowieka, lecz wielkiego Boga, który czyta w sercu i zna całkowitą prawdę w każdym przypadku. Prawa nasze uznają składanie fałszywej przysięgi za ciężkie przestępstwo. Bóg karze tego, który fałszywie przysięga; bywało nawet, że kiedy przysięga spoczywała jeszcze na wargach, anioł zniszczenia odbierał życie krzywoprzysięzcy. Miało to być ostrzeżeniem dla złoczyńców. Jeżeli jest ktoś na ziemi, kto może potwierdzić coś pod przysięgą, to właśnie chrześcijanin. Żyje, pamiętając o obecności Boga, a moc Boga czyni go silnym. Gdy postępowanie sądowe decyduje o sprawach wielkiej wagi, nikt nie może tak słusznie powołać się na Boga, jak chrześcijanin. Anioł powiedział mi w duchu, iż mamy pamiętać o tym, że i Bóg przysięgał na samego siebie. [1 Mojżeszowa 22,16](#); [Hebrajczyków 6,13.17](#). Przysięgał On Abrahamowi ([1 Mojżeszowa 26,3](#)), Izaakowi ([Psalmów 105,9](#); [Jeremiasza 11,5](#)) i Dawidowi ([Psalmów 132,11](#); [Dzieje Apostolskie 2,30](#)). Bóg żądał od dzieci Izraela, aby składały uroczyste przysięgi w sprawach między sobą. [2 Mojżeszowa 22,10.11](#). Jezus uznał przysięgę w chwili swego przesłuchiwania. Arcykapłan rzekł do Niego: „Zaklinam cię na Boga żywego, abys nam powiedział, czy Ty jesteś Chrystus, Syn Boga? Rzecz mu Jezus: Tyś powiedział”. [Mateusza 26,63.64](#). Gdyby Jezus nauczając uczniów miał na myśli przysięgę sądową, zganiłby arcykapłana, co by było najlepszym potwierdzeniem Jego nauk wobec obecnych tutaj naśladowców. Szatan znajdował upodobanie w tym, że niektórzy widzieli składanie przysięgi w fałszywym świetle. Dawało mu to sposobność odebrania środków, które im Pan powierzył. Szafarze Boga muszą być rozumniejsi, muszą mądrzej układać plany i umieć udaremnić oszustwa szatana, ponieważ jego wysiłki będą coraz większe.

[58] Stwierdziłam w duchu, że niektórzy do mężów stanu i do praw żywią uprzedzenie. Gdyby jednak nie było prawa, świat nasz pogryzłby się w chaosie. Bóg kieruje sprawującymi rządy, gdyż serca wszystkich ludzi znajdują się w Jego rękach. Istnieją granice, poza które władza ludzka nie sięga. Są władcy, którzy dają się rządzić

szatanowi. Widziałam jednak, że Bóg ma swoich rzeczników także wśród rządzących. Ci postępują tak, jak Bóg uważa za właściwe. Szatan, działając przez swych agentów, zabiega o to, by wszelkimi możliwymi sposobami powstrzymać dzieło Boże i spowodować wielkie nieszczęścia. Wtedy aniołowie skłaniają rzeczników Boga do przeciwstawienia się takim zamierzeniom tak silnymi argumentami, że rzecznicy szatana nie będą w stanie dojść do głosu. Niektórzy z rzeczników Boga potrafią unicestwić wiele zła. W ten sposób dzieło Boże będzie kroczyło naprzód, dopóki nie dopełni się trójanielskie poselstwo. Na głośny zew trzeciego anioła owi rzecznicy będą mieli możliwość przyjąć prawdę, niektórzy z nich nawrócą się i wraz ze świętymi przetrwają okres udręki. Kiedy Jezus opuści miejsce najświętsze, powstrzymujący zło Duch odjęty będzie od władców i narodów. Zostaną oni poddani przemocy szatana. Pod jego kierownictwem i wpływem będą wydane prawa i ustawy, które nie oszczędzą żadnego ciała, chyba że Pan skróci czas.

Obowiązek wobec dzieci

W duchu widziałam rodziców, którzy na ogół niewłaściwie wychowują swoje dzieci. Nie wychowują ich w należytej karności, lecz pozwalają iść za swoimi skłonnościami, co wywołuje w nich pychę. W czasach dawnych szanowano wolę rodziców. Dzieci były posłuszne, bały się ich i poważały. W naszych czasach porządek rzeczy wyraźnie się zmienił. Niektórzy rodzice zależni są nawet od dzieci. Obawiają się im przeciwstawić, a zatem muszą się podporządkować. A jednak tak długo, jak dzieci znajdują się pod dachem rodzicielskim, jak długo zależą od rodziców, tak długo powinny podlegać ich wychowawczej woli. Rodzice powinni stanowczo wymagać posłuchu dla swych zarządzeń, aby we wszystkich okolicznościach mogli mieć pewność, że dzieci ich usłuchają.

[59] Heli mógł ograniczyć wolę swych występnych synów, ale on obawiał się ich niezadowolenia. Pozwalał na krnąbrność tak długo, aż stała się przekleństwem dla Izraela. Od rodziców wymaga się, by swoje dzieci wychowywali w karności. Zbawienie dzieci zależy w wielkim stopniu od postępowania ich matek i ojców. Wielu rodziców, kierując się nierozumną miłością i pobłażliwym traktowaniem wad swych dzieci, krzywdzi je, rozwija w nich pychę, ubiera strojnie, pozwala na ozdoby, które wyrabiają w nich próżność, co powoduje, że dzieci już w dzieciństwie sądzą, iż ubranie decyduje o tym, czy jest się „kimś”. Krótkie nawet obcowanie przekonuje tych, którzy mają z nimi do czynienia, że zewnętrzny wygląd nie wystarcza, aby ukryć ułomność serca pozbawionego zalet chrześcijańskich, pełnego za to miłości egoistycznej, pychy i niczym nie kontrolowanych namiętności. Miłujący pokorę, łagodność i cnotę, powinni unikać takiego otoczenia, nawet jeżeli są to dzieci ludzi święcących sobotę. Ich towarzystwo oddziałuje źle, a wpływ wiedzie ku śmierci. Rodzice nie uprzytamniają sobie zgubnego wpływu tych rzeczy na ziarno, które sami zasiali. Wzejdzie ono i wyda owoc, a dzieci doprowadzi do lekceważenia autorytetu rodzicielskiego.

Nawet po dojściu do wieku dojrzałego zadaniem dzieci jest okazywać respekt rodzicom. Dzieci powinny być dla nich pociechą na starość. Powinny słuchać rad bogobożnych rodziców i nie myśleć, że wolne są od wszelkich zobowiązań wobec nich, ponieważ o tych kilka lat są młodsze. Istnieje przykazanie zawierające specjalną obietnicę dla tych, którzy szanują ojca i matkę. W dniach ostatecznych nieposłuszeństwo dzieci i brak szacunku dla rodziców będą tak znamienne, że Bóg je szczególnie podkreślił. Ten stan rzeczy będzie znakiem, że koniec wszechczasu jest już bliski. Wykaże dobitnie, że szatan oświadczył niemal całkowicie umysłami młodzieży. Wielu dziś nie szanuje sędziwego wieku. Uważają, że to staroświeckość otaczać szacunkiem ludzi sędziwych. Takie zjawisko było już znane za dni Abrahama. Ale Bóg powiedział ongiś o Abrahamie: „Wybrałem go bowiem, aby nakazał synom swoim i domowi swemu po sobie strzec drogi Pana”. [1 Mojżeszowa 18,19](#).

W czasach starodawnych nie pozwalano dzieciom żenić się ani wychodzić za mąż bez zgody rodziców. To rodzice wybierali małżonków dla swoich dzieci. Zawieranie związków małżeńskich bez zgody rodziców traktowano jako przestępstwo. Swoje zamiary dzieci przedkładały rodzicom i rodzice rozważali, czy osoba, która chce wejść z nimi w tak bliskie pokrewieństwo, jest godna tego, i czy młoda para będzie w stanie utrzymać rodzinę. Specjalną uwagę zwracali rodzice na to, czy dziecko, wyznawca prawdziwego Boga, nie łączy się z osobą niewierną, bo może odwieść całą rodzinę od Boga. Nawet po zawarciu małżeństwa obowiązuje dzieci głęboka wdzięczność wobec rodziców. Umiejętność wydawania sądów jest w młodzieńczych latach niezupełnie wystarczająca. Oczekuje się od dzieci szacunku dla życzeń rodziców, w przeciwnym bowiem razie wejdą w konflikt z nakazami Boga.

I znowu skierowano moją uwagę na stan młodzieży w dniach ostatecznych. Dzieci pozostają bez dozoru. Rodzice, pierwszej lekcji wychowania powinniście udzielić waszym dzieciom, kiedy one jeszcze są niemowlętami, kiedy są w waszych ramionach! Nauczcie je podporządkowywać się waszej woli! Można to osiągnąć stosując niezmiennie zasady w wychowaniu i stanowczość wobec woli dzieci. Rodzice powinni doskonale panować nad własnymi nastrojami i z miłością, a zarazem z mocą kierować wolą swych dzieci, tak że nie

pozostanie ich synom i córkom nic innego, jak tylko podporządkować się woli starszych.

Rezultat rodzicielskich zaniedbań

Rodzicom nie wolno przeoczyć chwili rozpoczęcia wychowania. Gdy pierwsze kaprysy dzieci nie zostaną ujęte w odpowiednie karby, dzieci zaczną stawać się uparte, a upór ten będzie rósł wraz z nimi i ich samodzielnością. Niektóre dzieci tylko dlatego, że stały się nieco starsze, zaznaczenie swojej woli uważają za rzecz naturalną. Oczekują, że rodzice podporządkują się ich życzeniom i nawet będą im służyć. Pełne niecierpliwości nie godzą się na żadne ograniczenia, a gdy osiągną wiek, w którym powinny pomóc rodzicom, nie podejmują tego zadania. Uwolniwszy się od ciężącej na nich odpowiedzialności żyją bez pożytku tak dla domu, jak i świata zewnętrznego. Brak im wytrwałości. Rodzice ponoszą wszystkie ciężary i zgadzają się z tym, że dzieci rosną w próżniactwie, bez jakiegokolwiek nawyku do porządku, pilności i oszczędzania. Rodzice nie wpoili im umiejętności wyrzeczenia się czegokolwiek, lecz rozpieszczają je i pobłażają im, zaspokajają wszystkie ich apetyty i dzieci rosną z nadwątlonym zdrowiem. Sposób zachowania się ich też nie jest bez zarzutu. Same dzieci są z tego niezadowolone i to niezadowolenie przenoszą na otoczenie. Chociaż są jeszcze dziećmi, choć wymagają nadzoru i karności, zezwala im się na bywanie w towarzystwie, które wywiera na nie zły wpływ.

Przekleństwo Boże z całą pewnością spadnie na takich rodziców. Nie tylko dlatego, że stwarzają sytuacje, które ich samych będą ranić, ale że w dniu sądu wytknie im Bóg ich brak wierności. Wiele dzieci powstanie i potępi rodziców za to, że nie chowali ich w karności, nie ograniczali swobody. Za swą zgubę oskarżą własnych rodziców. Ślepa miłość rodziców usprawiedliwiała błędy, nie poprawiała ich, w konsekwencji dzieci poszły na zatracenie, a krwi ich żądać się będzie z rąk niegodnych rodziców.

Dzieci, które rosły bez wychowania, muszą nadrobić to, co zostało zaniedbane, jeśli wyznają, że są naśladowcami Chrystusa. Cały ich religijny rozwój pozostaje pod wpływem wychowania. Często pojawia się ten sam upór i ten sam brak zdolności wyrzeczenia się czegokolwiek, ten sam bunt przeciwko słowom nagany, ten sam

egoizm, ta sama niechęć do zasięgania rad u innych, do ulegania sądom innych, to samo lenistwo, stronienie od kłopotów, brak poczucia odpowiedzialności. Wszystko to uwidacznia się w stosunku do zboru. Dla takich istot zwyciężenie tych wad jest możliwe, ale jak ciężko będą musieli walczyć. Dużo trudu trzeba będzie, aby w swym sposobie życia dali miejsce karności, koniecznej do zrozumienia wzniosłości charakteru chrześcijańskiego. A kiedy w końcu zwyciężą, zmiana, jaka w nich zaszła, pozwoli im zobaczyć, jak blisko byli wiecznego zatracenia, bo brak im było prawdziwego wychowania, gdyż w dzieciństwie nie nauczyli się karności. [61]

Nazwa naszej wspólnoty

Widziałam w duchu, w jaki sposób lud Boży otrzymał swą nazwę. Przedstawiono mi dwie grupy. Jedna obejmowała wielkie wspólnoty oficjalnych chrześcijan. Deptali prawo Boże i kłaniali się ustawom papieskim, uznając pierwszy dzień tygodnia jako odpoczynek Pański. Druga grupa, nieliczna, podporządkowała się wielkiemu Prawodawcy, zachowując czwarte przykazanie. Osobliwą i wybitną cechą wiary tej grupy było przestrzeganie siódmego dnia oraz oczekiwanie na powtórne przyjście Zbawiciela.

Między zarządzeniami Boga a zarządzeniami zwierzęcia występuje zasadnicza sprzeczność. Dzień pierwszy jest instytucją papieską — bezpośrednio sprzeciwiającą się czwartemu przykazaniu, ustanowioną przez zwierzę o dwóch rogach jako kamień probierczy. Straszliwa przestroga Boża pod karą zabrania kłaniania się zwierzęciu i jego posągowi. Ci, co to czynią, będą pić z wina gniewu, które bez domieszki będzie nalane do kielicha Jego popędliwości.

Odpowiada nam tylko taka nazwa, która jest zgodna z naszym wyznaniem, wyraża naszą wiarę i określa nas jako lud osobliwy. Nazwa „Adwentyści Dnia Siódmego” jest stałą naganą dla świata protestanckiego — to tutaj przebiega linia podziału między czcicielami Boga a tymi, którzy kłaniają się zwierzęciu i przyjęli jego znak. Istnieje ogromna sprzeczność między przykazaniami Bożymi a żądaniami zwierzęcia. Ponieważ święci przestrzegają wszystkich dziesięciu przykazań, smok wypowiada im wojnę. Gdyby zlekceważyli wolę Bożą i poniechali niezwykłości swojej wiary, smok zostawiłby ich w spokoju. Oni jednak wywołują jego gniew, ponieważ ośmielili się wyznać swą wiarę i niosą swój sztandar wysoko — w przeciwieństwie do świata protestanckiego, oddającego cześć papieżowi. Nazwa „Adwentyści Dnia Siódmego” jest herbem naszej wiary i przekonuje wnikliwy umysł. Niby strzała wypuszczona z łuku Pańskiego rani gwałcicieli prawa Bożego, prowadzi do skruchy, do Boga i wiary w Pana naszego, Jezusa Chrystusa.

[62] Jest rzeczą widoczną, że prawie każdy fanatyk występujący pu-

blicznie i chcący ukryć prawdziwe swoje zamysły, by innych wprowadzić w błąd, głosi swą przynależność do „Kościoła Bożego”. Taka nazwa wzbudza od razu podejrzenie, niedowierzenie i nieufność, ponieważ wykorzystywana jest do ukrywania najbardziej niedorzecznych błędów. Taka nazwa nie określa ludu Bożego. Stwarzałaaby podejrzenie, że mamy wiarę, którą chcemy ukryć.

Całkowite poświęcenie

Drodzy braterstwo K.! W moim ostatnim widzeniu ukazano mi rzeczy, które odnoszą się do waszej rodziny. Pan łaskawie myśli o was i nie opuści was, chyba że wy się go wyrzekniecie. L. i M. znajdują się w stanie „letnim”: Muszą się podźwignąć i poczynić wszelkie możliwe wysiłki, by zdobyć zbawienie, inaczej stracą życie wieczne. Muszą odczuć odpowiedzialność za siebie i zdobyć doświadczenie — ich serca musi wzruszyć Duch Boży. Wtedy nauczą się miłować społeczność z dziećmi Bożymi i być z dala od tych, których nie obchodzą dobra duchowe. Jezus żąda całkowitej ofiary, domaga się wszechstronnego uświęcenia.

Wy sobie jeszcze tego nie uświadamiacie, że Bóg pragnie waszych niepodzielnych uczuć. Uczyniliście święte wyznanie, a jednak zniżyliście się do poziomu pospolitych chrześcijan z imienia. Odpowiada wam towarzystwo ludzi młodych, którzy nie mają szacunku dla prawd, jakie wy wyznajecie. Wasi towarzysze uważają was za myślących tak jak oni, ponieważ jesteście do nich na tyle podobni, na ile potrzeba, ażeby być przyjemnym dla wszystkich, nie narażając się na czyjąkolwiek naganę.

Chrystus żąda wszystkiego. Nie może wymagać mniej, ponieważ ofiara Jego była zbyt kosztowna, zbyt wielka, aby mogła usprawiedliwić przyjęcie czegoś połowicznego. Nasza święta wiara głośno żąda odłączenia się od świata. Nie powinniśmy godzić się na żaden kompromis ze światem ani dać się kierować chrześcijanom tylko z imienia, pozbawionym serca. „A nie upodabniajcie się do tego świata, ale się przemieńcie przez odnowienie umysłu waszego”. [Rzymian 12,2](#). Jest to droga wyrzeczeń. I gdy się wydaje, że droga ta jest zbyt wąska, że zbyt wiele jest rzeczy, których trzeba się na niej wyrzec, gdy mówicie: „Tak ciężko jest oddać wszystko”, zadajcie sobie pytanie: „Co Chrystus oddał dla mnie?” Takie pytanie usuwa wszystko, co nazywacie wyrzeczeniem.

Spójrzcie na Jezusa w ogrodzie Getsemane, gdzie krwawy Jego pot spływał na ziemię. Jeden tylko anioł został zesłany z nieba, aby

wzmocnić Syna Bożego. Pójdźcie w ślad za Nim, Jego drogą, aż do sali sądowej, gdzie szydzono zeń, drwiono, kaleczono Go i obrażano, gdzie znęcał się nad Nim rozwścieczony motłoch. Spójrzcie na Niego, odzianego w starą purpurową szatę królewską. Posłuchajcie szorstkich drwin i okrutnych, bezlitosnych szyderstw. Spójrzcie na szlachetne Jego czoło, poranione cierniami, a potem pomyślcie, jak boleśnie ciernie te wbijały się w Jego skroń i wyciskały świętą krew. Posłuchajcie tej żądnej mordu ciżby, wołającej w uniesieniu o krew Syna Bożego. Został On wydany w ich ręce, oni zaś przywiedli Go na miejsce straceń bladego, słabego, ślaniającego się i mdlejącego. Rozciągnięto Go na drewnianym krzyżu, a gwoździe przebiły Jego dłonie i stopy. Spójrzcie na Niego, wiszącego na krzyżu podczas straszliwych godzin konania, kiedy aniołowie zasłaniali twarze na widok tej okropnej męki, a słońce skryło się nie mogąc patrzeć na nią. Pomyślcie o tych sprawach, a potem zapytajcie, czy droga jest zbyt wąska, zbyt trudna? Nie, nigdy!

[63]

Podzielone zainteresowania

W połowicznym życiu znajdziecie wątpliwości i mrok. Nie jesteście w stanie doznać pociechy religijnej, ani pokojem, jaki daje świat. Nie zasiadajcie w fotelu szatana, by nic nie czynić, lecz podnieście się i dążcie do wysokiego celu, którego osiągnięcie jest wielką łaską i przywilejem. Błogosławiony to przywilej dać z siebie wszystko Chrystusowi. Nie oglądajcie się na życie innych ludzi i nie naśladujcie ich, gdyż to nie poprowadzi wzwyż. Macie tylko jeden prawdziwy, bezbłędny Wzór do naśladowania. Najbezpieczniej jest naśladować tylko Jezusa. Jeżeli inni żeglują na wodach lenistwa, zdecydуйте się odwrócić od nich, opuścić ich i kierować wprost ku wzniosłym wyżynom chrześcijańskiego charakteru, abyście byli godni nieba. Nie zasypiajcie na swych posterunkach. Postępujcie wiernie i sprawiedliwie wobec własnej duszy.

Ulegacie złu, które grozi zniszczeniem waszego duchowego życia. Odbiera ono wszelkie piękno i pozbawia zainteresowania Pismem Świętym. Rodzi się upodobanie do opowieści, bajek i innych lektur, nie wywierających dobrego wpływu na człowieka, który w jakimś stopniu jest poświęcony służbie Bożej. Niewłaściwa lektura wytwarza fałszywe, niezdrowe podniecenie, rozpala wyobraź-

nię, czyni umysł nieprzydatnym do jakiegokolwiek służby duchowej. Odrzucają od modlitwy, pozbawia umiłowania rzeczy duchowej. Natomiast literatura, która rzuca światło na Słowo Boże, zwiększa pragnienie go i gorliwość, nie tylko nie jest niebezpieczna, ale zbawienna i dobroczynna.

[64] Zostaliście mi przedstawieni z oczami odwróconymi od Świętej Księgi, a utkwionymi w książkach służących tylko niezdrowej podniecie, w książkach przynoszących zanik wiary. Im częściej i pilniej będziecie wertować Pismo Święte, w tym piękniejszej szacie przedstawi się wam ono i tym mniej ochoty zdradzać będziecie do czytania książek bezwartościowych. Codzienne studiowanie Pisma Świętego wywiera uświęcający wpływ na umysł. Będziecie oddychać atmosferą niebiańską. Zwiążcie tę drogocenną księgę ze swoim sercem. Jeśli jeszcze nie wiecie, czy iść w tę lub w tamtą stronę, ona okaże się najlepszym waszym przewodnikiem. W waszym życiu wytknęliście sobie określone cele. Jak wytrwale, jak silnie dążyliście do ich osiągnięcia! Pracowaliście ze wzmągniętą energią i wreszcie zamierzenia wasze zostały zrealizowane. Otóż istnieje teraz przed wami cel najważniejszy, wymagający trwałego, nieustannego, wzmągniętego wysiłku, wysiłku na całe życie. Cel ten — to zbawienie, życie wieczne. Wymaga on jednak wyrzeczenia, ofiarności, pilnych starań i gruntownych studiów. Musicie być oczyszczeni i uszlachetnieni. Brak wam zbawczego Ducha Bożego. Spędzacie wiele czasu z przyjaciółmi i zapominacie, że nosicie imię Chrystusa. Postępowaniem i wyglądem zewnętrznym niczym nie różnicie się od nich.

Wyjdźcie i odłączcie się

Siostró K.! Musisz jeszcze dużo nad sobą pracować. Musisz wyzbyć się pychy i zwrócić całe swoje zainteresowanie ku prawdzie. Twoje życie wieczne zależy od drogi, jaką teraz obierzesz. Jeżeli chcesz osiągnąć życie wieczne, musisz dla niego żyć i wyrzec się samolubstwa. Wyjdź z tego świata, spośród jego spraw, odłącz się od niego. Życie twoje musi cechować czujność, modlitwa, rozwaga i trzeźwość. Aniołowie czuwają nad rozwojem charakteru i wazą dokładnie jego wartość moralną. Wszystkie nasze słowa i uczynki przechodzą rodzaj przeglądu przed Panem. Jest to czas wyjątkowy,

czas uroczysty. Nadzieja na życie wieczne nie może opierać się na gruncie śliskim i chwiejnym. Jest to sprawa wasza i Boga. Niektórzy wolą raczej oprzeć się na sądach i doświadczeniu innych, niż poddawać serce udręce srogiej burzy. Przez miesiące i lata są bez jakiegokolwiek świadectwa Ducha Bożego i świadomości zbawienia. Oszukują samych siebie. Mają jakąś nadzieję, spodziewają się czegoś, ale w rzeczywistości brak im zasadniczych cech chrześcijan. Najpierw Bóg musi serce objąć w posiadanie, dopiero potem sposób życia przyjmie charakter wzniosły i szlachetny, jaki cechuje prawdziwych wyznawców Chrystusa. Życie wymaga wysiłku i odwagi moralnej, jeżeli żyjemy zgodnie z naszą wiarą.

Lud Boży jest ludem osobliwym. Duch jego nie będzie się mieszać z duchem i wpływami świata. Nie możecie nosić imienia Chrystusa nie będąc tego warci. Wyznanie Go tylko ustami nie wystarcza, [65] jeśli chcecie spotkać się z Chrystusem. Nie możecie oszukiwać się w rzeczach o tak ważnym znaczeniu. Starannie zbadajcie grunt, na którym opiera się wasza nadzieja i zajmijcie się szczerze zbawieniem własnej duszy. Pozorna nadzieja nigdy was nie zbawi. Czy obliczyliście koszty? Obawiam się, że nie. Teraz zdecydujcie, czy pójdziecie drogą naśladowania Chrystusa, choćby to kosztowało nie wiadomo ile! Natomiast nie możecie dwom panom służyć równocześnie: tutaj być naśladowcami Chrystusa, a tam cieszyć się towarzystwem tych, którzy nie zważają na rzeczy i sprawy Boże. Charaktery wasze nie połączą się z sobą tak, jak nie sposób połączyć oliwy z wodą.

Być dzieckiem Bożym i współdziedzicem Chrystusowego dziedzictwa to rzecz wielka. Jeżeli wam ta łaska jest dana, będziecie cierpieć z Chrystusem. Bóg widzi serca. Musicie szukać Go żarliwie, musicie pogłębiać waszą bojaźń Bożą, w przeciwnym razie nie zdobędziecie życia wiecznego. Możecie spokojnie zadać mi pytanie: Czy siostra White widziała w duchu to wszystko? Tak jest. I próbowałam przedstawić wam to wszystko, przekazać te same wrażenia, których ja doznałam. Oby Pan pomógł mi w tym!

Drogi bracie i droga siostro! Strzeżcie wasze dzieci serdeczną troską. Duch i wpływy tego świata chcą zniszczyć w nich każde pragnienie stania się prawdziwymi chrześcijanami. Niech wpływ twój odciągnie ich od współtowarzyszy, którzy nie przejawiają żadnego zainteresowania rzeczami i sprawami Bożymi. Muszą uczynić tę ofiarę, jeżeli chcą kiedyś uzyskać niebo.

* * * * *

„Kogo wybierzesz — pyta Chrystus — Mnie czy świat?” Bóg żąda bezwarunkowego oddania serca i uczuć tylko Jemu. „Jeżeli miłujecie przyjaciół, braci czy siostry, ojca czy matkę, dom czy ziemię bardziej niż Mnie — mówi Chrystus do swoich uczniów — nie jesteście Mnie godni”. Wiara nakłada na duszę największe zobowiązanie prowadzenia życia według jej zasad. Jak tajemnicza igła magnetyczna wskazuje na północ, tak wymagania i żądania wiary wskazują na chwałę Bożą.

Mocą swego chrztu i mocą związanych z tym aktem przyrzeczeń jesteście zobowiązani czcić waszego Stwórcę, wyrzec się siebie, ukrzyżować swoje skłonności i poddać się woli Chrystusa. — [Testimonies for the Church III, 45 \(1872\)](#).

* * * * *

[66] Wasza świeckość nie skłania was do szerokiego otwarcia drzwi serca na pukanie Jezusa, który prosi o wpuszczenie. Pan chwycił, odkupiwszy was własną krwią, czeka przed waszymi drzwiami na przyzwolenie wejścia. Wy jednak nie otworzyliście Mu ich szeroko i nie pozdrowiliście Go. Niektórzy otworzyli Mu drzwi tylko trochę, nieznacznie je uchylili pozwalając, aby odrobina światła bijącego od Jego oblicza wniknęła do środka, ale nie zaprosili do siebie niebiańskiego Gościa. Zabrakło w takim sercu miejsca dla Jezusa. Miejsce, które powinno być przeznaczone dla Niego, zajęły inne rzeczy. Jezus napomina was: „Oto stoję u drzwi i kołaczę; jeśli kto usłyszy głos mój i otworzy drzwi, wstąpię do niego i będę z nim wieczerzał, a on ze mną”. [Objawienie 3,20](#). Waszym zadaniem było otworzyć Mu drzwi. Przez pewien czas mieliście chęć usłuchać nakazu i otworzyć je. Potem ta gotowość osłabła i straciliście łączność z niebiańskim Gościem, a byłaby to wielka łaska mieć Go u siebie. Ale są i tacy, którzy otworzyli drzwi i serdecznie przywitwali Zbawiciela. — [Testimonies for the Church II, 216.217 \(1869\)](#).

Przyszłe udreki

Widziałam w duchu przychodzącą na ziemię większą jeszcze udrekę od tej, której byliśmy już świadkami. Słyszałam zawodzenia i płacz, widziałam wielkie tłumy biorące udział w walce. Słyszałam strzały, szcęk oręża, walkę toczoną wręcz, słyszałam jęki i modlitwę umierających. Ziemia była zasłana rannymi i zabitymi. Widziałam osamotnione i pogrążone w rozpacz rodziny i niezaspokojone potrzeby wielu domostw. Obecnie wiele rodzin cierpi niedostatek, ale niedostatek ten wzrośnie jeszcze. Twarze wielu wyglądały strasznie: blade i spuchnięte z głodu.

Pokazano mi, że lud Boży powinien ściślej zjednoczyć się węzłami chrześcijańskiej miłości i chrześcijańskiego obcowania. Jedynie Bóg może być naszą tarczą, osłoną, siłą i podporą w czasie poważnych klęsk. Lud Boży powinien się obudzić. Sposobność do głoszenia i szerzenia prawdy powinno się wykorzystać, ponieważ nie potrwa ona długo. Pokazano mi udrekę, zamieszki i niedostatek, głód na ziemi. Obecnie szatan stara się utrzymać lud Boży w stanie bierności, powstrzymać go od czynnego uczestniczenia w szerzeniu prawdy. Czyni to po to, by po zważeniu na szalach znaleziony był lekkim.

Lud Boży musi przyjąć to ostrzeżenie i umieć rozpoznać znaki czasu. Znaki nadejścia Chrystusa są zbyt wyraźne, by można było w nie wątpić. Widząc je, każdy, kto wyznaje prawdę, powinien być żywym świadkiem, kaznodzieją prawdy. Bóg przyzywa wszystkich, zarówno kaznodziejów, jak i lud, aby się wreszcie przebudzili. Całe niebiosa są w ruchu. Historia ziemi szybko dobiega końca. Znajdujemy się już pośrodku niebezpieczeństw dni ostatecznych. Przed nami są jeszcze większe niebezpieczeństwa, a my się jeszcze nie obudziliśmy. Ten brak aktywności i żarliwości w sprawie Bożej jest [67] zjawiskiem straszliwym, budzącym grozę. To odrętwienie śmierci pochodzi od szatana. On kieruje i włada umysłami nieuświęconych czcicieli soboty, skłaniając ich do wzajemnej zazdrości, do wynajdywania u siebie błędów i do wydawania bezpodstawnych ocen.

Specjalnym jego zadaniem jest dzielenie serc, ażeby wpływ, siła i praca sług Bożych zostały roztrwonione. Czas zajęty likwidowaniem drobnych różnic zdań powinno się w całości przeznaczyć na głoszenie prawdy niewierzącym.

Jest czas działania

Widziałam w duchu, że lud Boży oczekuje na jakieś zmiany, na jakąś przemianę i porywającą potęgę. Ale się rozczaruje, ponieważ żyje fałszywą wyobraźnią. Zadaniem ludu Bożego jest działać teraz, przystąpić do pracy i żarliwie prosić Boga o prawdziwe poznanie siebie. Wydarzenia, które przesuwają się przed nami, są dostatecznie wielkie i ważne, by skłonić nas do wpajania prawdy w serca tych wszystkich, którzy chcą jej słuchać. Żniwa tej ziemi są już dojrzałe.

Ważnym jest, aby kaznodzieje, którzy zajmują się tak poważnym i odpowiedzialnym dziełem, jakim jest głoszenie trójjanielskiego poselstwa, stali na gruncie prawdy. Pan nie jest niczym skrępowany przy używaniu narzędzi i instrumentów, które służyć mają realizacji Jego dzieła. Może On przemawiać w każdym czasie, przez kogo zechce, a słowo Jego jest słowem potężnym i dokona tego, po co zostało posłane. Jeżeli jednak prawda nie uświęciła, nie oczyściła i nie przepławiła rąk i serca kaznodziei, zmuszony jest on mówić zgodnie ze swym niedoskonałym doświadczeniem. Gdy głosi rezultat własnych nieuświęconych rozmyślań, wtedy rada jego nie jest radą Bożą, lecz pochodzi od niego samego. Ale ten, kto został powołany przez Boga, musi być świętym. Jest wybranym, odłączonym od nieodpowiednich ludzi i musi dać dowody swego świętego powołania. Swoim zachowaniem musi dowieść, że jest wierny Temu, który go powołał.

Straszliwe „biada” czeka tych, którzy głoszą prawdę, lecz nie zostali przez nią uświęceni, a także tym, którzy przyjmują takiego nieuświęconego człowieka i utrzymują go, aby im służył słowem i nauką. Martwi mnie to, że lud Boży wyznaje, iż wierzy w uroczyste i ważne prawdy, bo wiem, że wielu z tego ludu nie jest ani nawróconych, ani uświęconych. Ludzie mogą słuchać i uznawać całą prawdę, jednak nie wiedzieć nic o sile i potędze bogobojności. Nie wszyscy, którzy prawdę głoszą, zostaną przez nią uratowani. Anioł

powiedział: „Oczyśćcie się, wy, którzy nosicie naczynia Pańskie!”.
[Izajasza 52,11](#).

Nadszedł czas, że ci, którzy wybrali Pana jako swój terażniejszy i przyszły los, muszą tylko na Nim polegać. Każdy, kto twierdzi, że jest pobożny, musi posiadać własne doświadczenie. Anioł czyni wierny zapis słów i uczynków ludu Bożego. Inni aniołowie czuwają nad rozwojem charakteru i ważą moralną wartość człowieka. Ci, którzy głoszą wiarę w prawdę, powinni sami być sprawiedliwi i wywierać wszędzie zbawienny wpływ, ażeby innych oświecać i pozyskać dla tej prawdy. Słowa ich i czyny są przewodem, przez który czyste zasady prawdy i pobożności docierają do świata. Mają być solą i światłem ziemi. [68]

Wiem, że wznosząc wzrok ku Bogu będziemy mieć światło i pokój, natomiast spoglądając ku światu zrozumiemy, jak szybko tracimy poczucie bezpieczeństwa i jak nagle odchodzi od nas wszystko, co dobre. Jedynie w Bogu jest dla nas pomoc. W obecnym ziemskim czasie spokojni, silni i bezpieczni możemy być jedynie w mocy żywej wiary. Spokój znajdziemy, jeżeli trwamy w Bogu i oczekujemy zbawienia. My posiadamy większe światło poznania niż nasi ojcowie. Nie przyjmie nas Bóg ani nie zaszczyci swą obecnością, jeśli spełniamy tylko tę samą służbę i wykonujemy te same prace, jakie wykonywali nasi ojcowie. Stosownie do posiadanego zrozumienia musimy dzisiaj czynić więcej, niż oni czynili. Ale musimy też naśladować wierność, prawość i zapał naszych ojców. Musimy tak postępować, jak postąpiliby oni, gdyby żyli w naszych czasach. Jeśli będziemy służyć Bogu w taki sposób, przyjmie On nas i będzie nam błogosławił.

Musimy chodzić w świetle, które nas oświeca, w przeciwnym razie światło to ustąpi miejsca ciemności. Bóg żąda od nas wyzbycia się nawyków świata, oczyszczenia z nich naszego charakteru i postępowania. Żąda również, abyśmy w stosunkach ze światem objawiali jedność i wyłączność, pozostając w harmonii z uświęconymi prawdami, które głosimy, i z duchem proroczym, które spełniają się w naszych czasach. Prawda, którą pojęliśmy, i światło, które oświeciło duszę, będą nas sądzić i potępiać, jeżeli odwrócimy się od nich i odmówimy posłuszeństwa.

Groźna przyszłość

Co mam powiedzieć, aby przebudzić ostatki ludu Bożego? Widzę, że oczekują na straszliwe i pełne grozy wydarzenia. Szatan i jego aniołowie wyteżają całą swą moc, aby udaremnić działanie ludu Bożego. Szatan wie, że lud ten będzie jego, jeżeli trochę dłużej pośpi. Wtedy upadek będzie pewny. Ostrzegam wszystkich, którzy głoszą imię Chrystusa, że powinni dokładnie zbadać swoje postępowanie i szczerze, i rzetelnie wyznać wszystkie swoje nieprawości. Jeśli uczciwie siebie osądzą, będzie im przebaczone.

[69] Bracie mój, siostrzo moja! Jeżeli te cenne chwile miłosierdzia nie zostaną przez ciebie wykorzystane, zostaniesz bez usprawiedliwienia. Jeżeli nie zdobędziesz się na szczególny wysiłek, nie przebudzisz się i nie będziesz działać. Jeżeli nie okażesz skruchy, to te wspaniałe możliwości wkrótce miną, a ty zostaniesz zważony na wadze i okażesz się lekkim. Wtedy i krzyk rozpaczony nie będzie mógł pomóc i spełnią się słowa Pańskie: „Ponieważ wołałam, a nie chcieliście słuchać, wyciągałam ręce, a nikt nie zważał, ponieważ nie poszliście za moją radą i nie przyjęliście mojego ostrzeżenia, dlatego i ja śmiać się będę z waszej niedoli, szydzić będę z was, gdy was ogarnie strach, gdy padnie na was strach jak burza, a nieszczęście przyjdzie na was jak wichra, gdy was ogarnie niedola i utrapienie. Wtedy wzywać mnie będą, lecz ich nie wysłucham, szukać mnie będą, lecz mnie nie znajdą, bo nienawidzili poznania i nie obrali bojaźni Pana, nie chcieli mojej rady, gardzili każdym moim ostrzeżeniem. Dlatego muszą spożywać owoc swojego postępowania i sycić się swoimi radami, gdyż odstępowanie prostaków zabija ich, a niefrasobliwość głupców ich gubi. Lecz kto mnie słucha, bezpiecznie mieszkać będzie i będzie wolny od strachu przed nieszczęściem”. [Przypowieści 1,24-33.](#)

Obowiązek wobec ubogich

Często padają pytania dotyczące naszego obowiązku wobec ubogich, którzy przyjęli trójjanielskie poselstwo. Długośmy się zastanawiali nad tym, jak w sposób taktowny możemy pomóc ubogim rodzinom zachowującym sobotę w rozwiązaniu ich ciężkiej sytuacji. Podczas mego pobytu w Roosevelt, Nowy Jork, dnia 3 sierpnia 1861 roku ukazano mi coś niecoś o postępowaniu wobec ubogich.

Bóg nie żąda od naszych braci, by troszczyli się o każdą ubogą rodzinę, która przyjęła poselstwo. Gdyby tak czyniono, kaznodzieje musieliby zaprzestać opracowywania nowych terenów, ponieważ fundusze by na to nie wystarczyły. Wielu jest samych winnych swemu ubóstwu, nie znają bowiem wytrwałości, pilności, oszczędności. Nie potrafią w sposób właściwy używać swoich pieniędzy. Gdyby otrzymali pomoc, nie byłoby to dla nich najlepsze. Niektórzy zawsze będą ubogimi. Nawet gdyby im stworzono najlepsze warunki, niewiele by to pomogło, ponieważ roztrwonią wszystko, co im się powierzy, obojętnie, mało czy dużo.

Niektórzy w ogóle nic nie wiedzą o wyrzeczeniu się czegokolwiek ani o oszczędności, o życiu bez długów, a tym bardziej o powinności odłożenia trochę pieniędzy na gorsze czasy. Gdyby Kościół pomagał takim jednostkom, zamiast pozostawić ich samym sobie, szkodziłby im w końcu.

Oglądaliby się zawsze na Kościół, oczekując od niego pomocy. Nie nauczywszy się opierać na własnej pomysłowości, nie potrafią wyrzec się czegokolwiek, nie rozumieją oszczędności, ponieważ są należycie zaopatrywani. Kiedy nie otrzymują stałej pomocy, szatan kusi ich, stają się zazdrośni i krytyczni wobec braci obawiając się, że właśnie oni mogą nie spełnić wobec nich swoich obowiązków. Tymczasem ten błąd my sami popełniamy. Mylimy się pomagając takim osobom, gdyż nie są to ubodzy Pańscy.

Wskazówki udzielone w Słowie Bożym w odniesieniu do sprawy pomagania ubogim nie dotyczą takich przypadków. Chodzi tu o wszystkich nieszczęśliwych, dotkniętych przez los. Bóg w swej

[70]

opatrzności zsyła udrękę na poszczególne jednostki, ażeby innych doświadczyć i wypróbować. Wdowy, sieroty, chorzy znajdujący się w zborze mają być błogosławieństwem dla niego. Są oni częścią zespołu tych instrumentów, które Bóg wybrał, by rozwijać prawdziwy charakter wyznawców Chrystusa, powołując ich do ćwiczenia się w tych cechach charakteru, jakie objawił nasz pełen współczucia Odkupiciel.

Wdowy, sieroty, inwalidzi

Wielu, którym ledwo starcza na życie, decyduje się na zawarcie związku małżeńskiego i założenie rodziny, nie myśląc o tym, że nie posiadają żadnych możliwości utrzymania jej, i, co gorsza, nie są w stanie wzbudzić posłuchu w rodzinie. Całe postępowanie tych ludzi w życiu rodzinnym znamionuje brak obowiązkowości, niedbałość, lenistwo. Nie potrafią panować nad sobą, są pobudliwi, niecierpliwi, porywczy. Gdy tacy ludzie przyjmą poselstwo, wierzą, że mają prawo oczekiwać pomocy od zamożnych braci. Gdy ich oczekiwania się nie spełniają, oskarżają zbór zarzucając mu, że jako taki nie praktykuje wiary.

Kto w takim wypadku powinien uchodzić za cierpiącego? Czy należy zaniechać sprawy Bożej, a zasoby kas w rozmaitych miejscowościach wyczerpać na pomoc dla licznych ubogich rodzin tego rodzaju? Nigdy! Rodzice muszą ten ciężar wziąć na siebie. Według powszechnej opinii osoby takie nie cierpią większych niedostatków po przyjęciu soboty, niż przedtem.

Wśród niektórych ubogich występuje zło, które może spowodować ich zniszczenie, jeżeli nie zostanie zwyciężone. Przyjęli prawdę, lecz nie wyzbyli się swego gruboskórnego, niekulturalnego zachowania. Minie pewien czas, zanim nie poznają swojej brutalności i nie zrozumieją, że nie jest ona zgodna z charakterem Chrystusa. Tych, którzy są bardziej cywilizowani i wykształceni, uważają za dumnych. Niekiedy słyszy się, jak mówią: „Prawda sprowadza nas wszystkich na jeden poziom”. Jest to całkowicie błędne mniemanie, że prawda sprowadza tego, który ją przyjął, na niższy poziom, odwrotnie, podnosi go ona, uszlachetnia, wysubtelnia smak, uświęca zdolność wyrokowania. Jeżeli według prawdy żyją, są zdolni do stałego przebywania w towarzystwie aniołów w mieście Bożym.

Przeznaczeniem prawdy jest, aby was wszystkich podniosła na ten sam wysoki poziom.

Członkowie majątni mają w obchodzeniu się z braćmi uboższymi być zawsze uprzejmi i serdeczni, a jeśli trzeba — udzielić skutecznej pomocy i zachęcić do podjęcia walki o byt, dodać otuchy. Uważam, że obowiązkiem zboru jest troszczyć się o swoje wdowy, sieroty i chorych.

Wielu z tych, którzy wyznają prawdę, nie zostało całkowicie przez nią uświęconych. Jeżeli mają przed sobą brata znajdującego się w potrzebie, nie mogą się zmusić do obniżania mu ceny jakiegoś artykułu. Prędzej uczynią to wobec dzielnego świeckiego człowieka. Nie miłują bliźnich, jak siebie samych. Byłoby przyjemnie Bogu, gdyby mniej było wszędzie egoizmu, a więcej bezinteresownej i dobrowolnej uczynności. — [Testimonies for the Church II, 51 \(1868\)](#).

Nowoczesny spirytyzm

Wskazano mi tekst Pisma Świętego, który ma szczególne zastosowanie do współczesnego spirytyzmu: „Baczcie, aby was kto nie sprowadził na manowce filozofią i czczym urojeniem, opartym na podaniach ludzkich i na żywiołach świata, a nie na Chrystusie”. [Kolosan 2,8](#). Pokazano mi, że tysiące ludzi ulega wpływowi teorii frenologii i mesmeryzmu, co odprowadza ich od wiary. Jeżeli umysł zacznie krążyć wokół tych spraw, staje się rzeczą niemal całkowicie pewną, że utraci w końcu swą równowagę i dostanie się pod władzę demona. „Próżne oszukanie” wypełnia myśl i charakter nieszczęśliwych śmiertelników. Wierzą, iż sami posiadają wystarczającą moc, by dokonywać wielkich czynów, wobec czego nie zachodzi potrzeba uciekania się do pomocy wyższej siły. Zasady ich życia i wiary są „według ustawy ludzkiej, według żywiołów świata, a nie według Chrystusa”.

Jezus nie nauczał takiej filozofii. Nic z tego rodzaju nauk nie wyszło z Jego ust. Nie ku nim kierował umysły ubogich istot śmiertelnych, ani też nie ku posiadanej przez ludzi władzy. Chrystus zawsze kierował umysły ku Bogu, ku Stwórcy wszechświata — źródłu siły i mądrości. W [Kolosan 2,18](#) zawarte zostało szczególne ostrzeżenie!

[72] Orędownicy spirytyzmu podchodzą w zwodniczy, na pozór przyjemny i powabny sposób, aby was zwieść na manowce. Jeżeli słuchacie ich kłamstw, stajecie się łupem nieprzyjaciela sprawiedliwości, jesteście oszukani — niechybnie minie was oczekiwana nagroda. Gdy fascynujący wpływ arcykłamcy owładnie wami, jesteście zatruci. Jego śmiertelny wpływ zrukuje waszą wiarę w Chrystusa jako Syna Bożego. Przestaniecie opierać swą nadzieję na zasługach Jego krwi. Ludzie, oszukani przez tego rodzaju filozofię, będą pozbawieni nagrody na skutek knowań i zwodniczych działań szatana. Polegają na swych własnych zasługach, podporządkowują się innym ludziom, a nawet skłonni są ponosić ofiary i poniżać się, pozwalając swemu umysłowi wierzyć w najwyższy nonsens. Najbardziej absurdalne

idee przyjmują od tych, którzy — jak wierzą — są ich zmarłymi przyjaciółmi. Szatan w takim stopniu zaślepił ich wzrok i wypaczył rozsądek, że już nie dostrzegają w tym zła i wykonują polecenia, które, jak sądzą, pochodzą od zmarłych przyjaciół, będących jakoby aniołami „w wyższej sferze”.

Szatan wybrał najbardziej pewne, najbardziej fascynujące oszustwo i omamienie, obliczone na zaskarwienie sobie życzliwości tych, którzy złożyli swych umiłowanych do grobu. Aniołowie zła przybierają kształt owych umiłowanych osób, powołują się na wydarzenia związane z ich życiem. Zachowują się dokładnie tak, jak zachowywali się ukochani zmarli za swego życia. W ten sposób zwodzą krewnych zmarłego i skłaniają do wiary, że nieżyjący przyjaciele są obecnie duchami unoszącymi się wokół nich i obcującymi z nimi. Tego rodzaju zjawiska traktują z pewną bałwochwalczą czcią i — cokolwiek by mówili — one wywierają na nich większy wpływ niż Słowo Boże. Aniołowie zła, którzy przybierają postać zmarłych przyjaciół, będą oczywiście odrzucać Słowo Boże jako czcze zmyślenie, albo też, jeżeli to służyć będzie ich zamierzeniom, będą wybierać części świadczące o Chrystusie i wskazujące drogę do nieba i zmieniać wyraźne oświadczenia Słowa Bożego, ażeby odpowiadały zepsutej naturze ludzkiej i w efekcie doprowadziły dusze do ruiny. Analizując Słowo Boże z należną mu uwagą wszyscy ludzie, którzy poważnie tego pragną, mogą zrozumieć to niszczące duszę omamienie. Słowo Boże stwierdza w sposób wyraźny i dobitny, że „umarli nic nie wiedzą”. [Kaznodziei 9,5](#). „Wiedzą bowiem żywi, że muszą umrzeć, lecz umarli nic nie wiedzą i nie ma dla nich żadnej zapłaty, gdyż ich imię idzie w zapomnienie. Zarówno ich miłość, jak ich nienawiść, a także ich gorliwość dawno minęły; i nigdy już nie mają udziału w niczym z tego, co się dzieje pod słońcem”. [Kaznodziei 9,5.6](#).

Nie wazcie się wkraczać na terytorium diabelskie

Ludzie, którzy pozwolili się oszukać, modlą się do złych aniołów wierząc, że są to duchy zmarłych przyjaciół. Słowo Boże wyraźnie mówi, że umarli nie mają żadnego udziału w tym, co się dzieje pod słońcem.

Spirytyści natomiast twierdzą, że umarli wiedzą o wszystkim, co

się dzieje pod słońcem, że komunikują się ze swymi przyjaciółmi na ziemi, udzielają cennych informacji i wskazówek i czynią cuda. „Umarli nie będą chwalili Pana, ani ci, którzy zstępują do krainy milczenia”. [Psalmów 115,17](#). Szatan przyjmuje postać anioła świętości i posługuje się wszelkim oszukaństwem i nieprawością. Ten, który Syna Bożego, który stał wtedy jako syn człowieczy niewiele niżej od aniołów, mógł prowadzić ze sobą i postawić na szczycie świątyni, potem unieść na wysoką górę, aby pokazać mu wszystkie królestwa tego świata, jest w stanie wykazać swoją moc nad rodziną ludzką, która jest daleko pośledniejsza w sile i mocy, w mądrości i władzy niż Syn Boży, nawet wtedy, kiedy przyjął na siebie naturę człowieczą.

W naszym wieku degeneracji szatan sprawuje kontrolę nad tymi, którzy oddalają się od prawdy i sprawiedliwości, a wstępują na jego — szatana — grunt. Wykorzystuje on swą siłę w stosunku do tych ludzi, czyniąc to w sposób niepokojący. Zwrócono moją uwagę na słowa: „Pyszni się bezpodstawnie cielesnym usposobieniem swoim”. [Kolosan 2,18](#).

Widziałam, że niektórzy, zaspokajając swoją ciekawość, wchodzą w kontakt ze złem. O spirytyzmie nie mają właściwego pojęcia, inaczej groza przejęłaby ich na myśl o przyjęciu roli medium. A jednak stają na takim gruncie, na którym szatan jest w stanie sprawować nad nimi władzę. Tacy ludzie wierzą, że nie wpadną w jego sidła, ale nie wiedzą sami, co właściwie czynią. Wkraczają na terytorium diabelskie i po prostu kuszą szatana, aby nimi rządził, a ten potężny niszczyciel traktuje ich jako swój pełnoprawny łup i często wbrew ich woli rządzi nimi. Gdy chcą sami decydować o sobie, nie są już do tego zdolni. Podporządkowali swój umysł szatanowi, on zaś nie zwolni swego uścisku, nie rozszczepi ogniw swego uchwytu, ale weźmie ich do niewoli jako swoich więźniów. Żadna siła nie może wyswobodzić i uwolnić uwikłanej w pułapkę duszy poza mocą i potęgą Boga, który przychodzi z pomocą w odpowiedzi na najbardziej gorące modlitwy Jego wiernych naśladowców.

Jedyne nasze schronienie

Jedynym naszym schronieniem jest poszukiwanie prawdy ukrytej tak w Słowie Bożym, jak ukryty jest skarb w skarbcu. Święcenie

soboty, natura ludzka i świadectwo Jezusa — oto wielkie i doniosłe prawdy, które muszą być zrozumiane. Będą niby kotwica dla ludu Bożego w tych niebezpiecznych czasach; kotwica, której trzeba się uchwycić z całej siły. Lecz rzesza istot ludzkich lekceważy prawdy Słowa Bożego, wybiera bajki i zmyślenia. „I wśród wszelkich podstępnych oszustw wobec tych, którzy mają zginąć, ponieważ nie przyjęli miłości prawdy, która mogła ich zbawić. I dlatego zsyła Bóg na nich ostry obłęd, tak iż wierzą kłamstwu”. [2 Tesaloniczan 2,10.11.](#)

[74]

Duchy szatańskie, które traktuje się jako dusze zmarłych przyjaciół, schlebiają najbardziej wyuzdanym i zboczonym praktykom. „A nie trzyma się głowy, z której całe ciało, odżywiane i spojone stawami i ścięgnami, rośnie wzrostem Bożym”. [Kolosan 2,19.](#) Zapierają się Tego, który służy ciału siłą, aby każdy członek mógł wzrastać według porządku ustalonego przez Boga.

Czcza i próżna to filozofia! Członki ciała są z reguły kierowane i rządzone przez głowę. Spirytyści lekceważą głowę i wierzą, że wszystkie poszczególne członki ciała mogą działać i funkcjonować samoistnie. Wierzą, że pewne ustalone prawa doprowadzą ich do stanu doskonałości.

„Ja jestem prawdziwym krzewem winnym, a Ojciec mój jest winogrodnikiem. Każdą latorośl, która we mnie nie wydaje owocu, odcina, a każdą, która wydaje owoc, oczyszcza, aby wydawała obfitszy owoc. (...) Trwajcie we mnie, a Ja w was. Jak latorośl sama z siebie nie może wydawać owocu, jeśli nie trwa w krzewie winnym, tak i wy, jeśli we mnie trwać nie będziecie. Ja jestem krzewem winnym, wy jesteście latoroślami. Kto trwa we mnie, a Ja w nim, ten wydaje wiele owocu; bo beze mnie nic uczynić nie możecie”. [Jana 15,1.2.4-6.](#)

Chrystus jest źródłem naszej siły. On jest Krzewem Winnym, my latoroślami. Musimy otrzymać pomoc i opiekę od żywego Krzewu Winnego. Pozbawieni mocy i opieki tego Krzewu staniemy się członkami ciała pozbawionego głowy i znajdziemy się w takim położeniu, w jakim szatan życzy sobie, byśmy się znaleźli po to, aby mógł kontrolować nas i rządzić nami, jak mu się żywnie podoba. Działa bardzo aktywnie i „wśród wszelkich podstępnych oszustw wobec tych, którzy mają zginąć, ponieważ nie przyjęli miłości prawdy,

która mogła ich zbawić. I dlatego zsyła Bóg na nich ostry obłęd, tak iż wierzą kłamstwu”. [2 Tesaloniczan 2,10.11](#).

Spirytyzm jest kłamstwem. Opiera się na wielkim pierwszym kłamstwie: „Na pewno nie umrzecie”. [1 Mojżeszowa 3,4](#). Tysiące ludzi odcinają się od głowy, rezultatem czego jest działanie członków bez udziału Jezusa — Głowy. Wtedy kto inny kieruje ciałem, rządzi nim szatan.

[75] Pokazano mi, że szatan nie może władać naszymi zmysłami dopóty, dopóki nie poddadzą się one jego władzy. Ci, którzy odstępują od prawdy i sprawiedliwości, znajdują się obecnie w poważnym niebezpieczeństwie. Sami odstąpili od Boga i czujnej straży Jego aniołów. Szatan zawsze gotów do zniszczenia dusz — zaczyna przedstawiać im swoje oszustwa i omamienia. Takim ludziom grozi największe niebezpieczeństwo. Jeżeli wierzący uznali moce ciemności, a potem próbują przeciwstawić się im i uwolnić z sideł szatana, nie jest to wcale rzeczą łatwą ani prostą, lecz kosztuje ogromny wysiłek. Wstąpili już na grunt szatana i on rości sobie do nich prawo. Szatan nie zawaha się użyć wszystkich swych mocy, całej energii, aby osiągnąć swój cel. Wszystkie jego zastępy złych aniołów będą walczyć o wyrwanie pojedynczej istoty z rąk Chrystusa.

Ci, którzy wyzwali diabła, by ich kusił, muszą czynić desperackie wysiłki, aby uwolnić się spod wpływu jego mocy. Gdy już zaczną uwalniać się od niego, aniołowie Boga, których kiedyś tak zasmucali, pospieszą im z pomocą. Szatan i jego aniołowie nie chcą wypuścić z rąk swego łupu. Rozpoczyna się ostra walka aniołów zła z aniołami Bożymi. Jest to nadzwyczaj ciężki bój. Jeżeli jednak ci, którzy zbłądzili, nieustannie proszą i błagają o pomoc, jeżeli w głębokiej pokorze kornie wyznają swe winy, aniołowie, którzy wyróżniają się specjalną siłą, osiągną zwycięstwo i wyrwą ich spod władzy szatana.

Gdy uniosła się zasłona, pokazano mi zepsucie naszego obecnego stulecia. Serce mi zadrżało, duch omal nie omdlał we mnie. Ujrzałam mieszkańców ziemi dopełniających miary kielicha nieprawości. Gniew Boży zapalił się i nie ustanie dopóty, dopóki grzesznicy nie będą zgładzeni z powierzchni ziemi. Szatan jest osobistym wrogiem Chrystusa. Jest on sprawcą i przywódcą wszystkich przejawów buntu na ziemi i w niebie. Wściekłość i gniew szatana rosną. Nawet nie możemy sobie wyobrazić jego mocy. Gdyby nasze oczy otworzyły się i gdybyśmy mogli zobaczyć, jak upadli aniołowie

działają wokół ludzi, którzy czują się bezpieczni wśród wygod życia, przestalibyśmy czuć się tak pewnie. Aniołowie zła gotowi są wykorzystać każdy moment dla przeprowadzenia swoich zamierzeń. Spodziewamy się ze strony złych ludzi, że będą oni postępować tak, jak podszeptnie im szatan, ale kiedy nasze zmysły pozostają nie ostrzeżone przed jego niewidzialnymi pomocnikami, aniołowie zła zdobywają nowy grunt, czynią dziwy i cuda na naszych oczach. Czy wtedy będziemy w stanie oprzeć się im z pomocą Słowa Bożego, jedynej broni, której użyć możemy skutecznie i zwycięsko?

Niektórych będzie się kusić i namawiać do przyjęcia rozmaitych dziwów i cudów jako pochodzących od Boga. Na naszych oczach chorzy będą uzdrawiani, na naszych oczach cuda dzieć się będą. Czy przygotowaliśmy się do tej próby, która nas czeka, gdy szatan w sposób jeszcze doskonalszy będzie uprawiał swoje zwodnicze sztuczki? Wiele dusz wpadnie w jego sidła, da mu się schwytać. Odstępując od wyraźnych wskazówek i przykazań Boga, dając posłuch bajkom i zmyśleniom, wielu ludzi uzna za prawdę kłamliwe cuda szatana. Musimy się teraz wszyscy uzbroić i przygotować do stoczenia walki, którą wkrótce przyjdzie nam podjąć, i do zwycięstwa. Wiara w Słowo Boże, badanie go z modlitwą i praktykowanie w sposób jak najbardziej dokładny będzie tarczą, która uchroni nas przed mocą szatana i uczyni zwycięzcami przez krew Chrystusa.

[76]

Bogobożność w rodzinie

Widziałam w duchu zaszczytną i odpowiedzialną pozycję, jaką zająć winien lud Boży. Jest on solą ziemi i światłem świata. Powinien tak postępować, jak postępował sam Chrystus. Lud ten przejdzie wielką udramę, gdyż teraźniejszość jest czasem rozterek i ataków. Zbawiciel nasz mówi w [Objawieniu 3,21](#): „Zwycięzcy pozwolę zasiąść ze mną na moim tronie, jak i ja zwyciężyłem, i zasiadłem wraz z Ojcem moim na jego tronie”. Nie wszystkim, którzy głoszą, że są wyznawcami Chrystusa, dana będzie nagroda. Jest ona przeznaczona dla tych, którzy będą tak zwyciężać, jak On zwyciężał. Musimy poznać życie Chrystusa i dowiedzieć się, co to znaczy „obwieścić Go światu”.

Jeżeli chcemy Chrystusa wyznać, musi On to wyznanie w nas sprawić. Nikt nie jest w stanie naprawdę wyznać Jezusa, jeśli myślenie i duch Chrystusowy nie mieszkają w nim. Gdyby cień pobożności lub samo uznanie prawdy były wyznawaniem Chrystusa, moglibyśmy śmiało rzec: „Szeroka jest droga, która wiedzie do żywota, i wielu jest takich, którzy się na niej znajdują”. Musimy dobrze pojąć, jak Chrystusa wyznajemy i czym Go lekceważymy. Jest rzeczą niemożliwą wyznawać Chrystusa wargami, a lekceważyć uczynkami. Owoc ducha objawiany w życiu — to jest wyznawanie Chrystusa. Jeżeli dla Niego wyrzekliśmy się wszystkiego i zaparliśmy się sobie, życie nasze będzie skromne, sposób wysławiania uduchowiony, postępowanie bezgrzeszne, podobające się Bogu. Potężny, oczyszczający wpływ prawdy na serce i codzienne życie według charakteru Chrystusa jest właśnie wyznaniem wiary w Niego. Jeżeli słowa żywota wiecznego są zasiane w naszych sercach, owocem tego będzie sprawiedliwość i pokój wewnętrzny.

Możemy Chrystusa lekceważyć w naszym życiu przywiązaniem do wygod czy też miłością własną, wypowiedaniem nieprzystojnych dowcipów, niewybrednych żartów czy dążeniem do osiągnięcia zaszczytów tego świata. Możemy lekceważyć Go naszym zachowaniem, dostosowaniem do świeckich grzesznych obyczajów, zarozu-

miałością, pychą czy kosztownym ubiorem. Jedynie przy pomocy ustawicznej czujności oraz przy stałej i nieprzerwanej modlitwie zdolni jesteśmy wykazać w swym życiu charakter oraz uświęcający wpływ prawdy. Wielu odpędza Chrystusa od swych rodzin niecierpliwym, gwałtownym usposobieniem. Tacy ludzie powinni zastanowić się nad tym, jak zwyciężyć tę wadę. [77]

Przedstawiono moim oczom nadwątlony obecnie stan rodziny. Każde pokolenie staje się coraz mniej zdrowe i mniej odporne. Choroby rozmaitego rodzaju dręczą rasę ludzką. Tysiące cierpiących śmiertelników o zniekształconych i chorowitych ciałach, o poszarpanych nerwach i zaćmionych umysłach prowadzą nieszczęsną egzystencję. Władza szatana nad rodziną ludzką nieustannie wzrasta. Jeśli Pan nie nadejdzie wkrótce i nie zniszczy jego mocy, cała ziemia stanie się bezludną pustynią.

Jest jak najbardziej widoczne, że moc szatana szczególnie nienawistnie kieruje się przeciwko ludowi Bożemu. Wielu z tego ludu, znajdujących się w ciężkiej sytuacji, zaczyna wątpić i rozpacza. Słabości ciała działają ujemnie na stan umysłu. Sprytny, przebiegły i potężny wróg śledzi nasze kroki, używa całej swej siły i zręczności próbując zawrócić nas ze słusznej drogi życia. Często się zdarza, że lud Boży nie wykazuje dostatecznej czujności i dlatego jest nieświadomy zakusów szatana, gdyż on działa przy pomocy takich środków, które pozwalają mu stać w cieniu. W ten sposób często osiąga swój cel.

Ukazano mi konieczność otwarcia drzwi naszych domów i serc dla Pana. Skoro tylko poważnie działamy dla siebie i naszych rodzin, doznamy pomocy od Boga. Święcąc sobotę i modląc się rano i wieczorem nie dajemy tym jeszcze dostatecznego dowodu, że jesteśmy chrześcijanami. Te zewnętrzne formy mogą być jak najściślej przestrzegane, a jednak może nam brakować prawdziwej pobożności, bogobojności. „Który dał samego siebie za nas, aby nas wykupić od wszelkiej nieprawości i oczyścić sobie lud na własność, gorliwy w dobrych uczynkach”. [Tytusa 2,14](#).

Wszyscy, którzy głoszą, że są naśladowcami Chrystusa, powinni panować nad swoim temperamentem, nie mówić nigdy w sposób szorstki i niecierpliwy. Mąż i ojciec powinien hamować niecierpliwe słowa, powinien zastanawiać się nad skutkami takich słów, by nie spowodowały rozgoryczenia i zmartwień.

Wiele dolegliwości i kłopotów jest udziałem przede wszystkim kobiet. Szczęście rodziny zależy w wielkim stopniu od żony i matki. Jeżeli jest chorowita i nerwowa, jeżeli cierpi obciążona nadmierną pracą, wpada w stan depresji, ponieważ zmęczenie ciała przenosi się na psychikę. Przy tym dość często spotyka się ona z obojętnością ze strony męża. Jeżeli cokolwiek zrobi nie tak, jak by on sobie tego życzył, czyni jej przykre wyrzuty. Jej troski i ciężary są mu bardzo mało znane i najczęściej nie stara się wczuć w jej położenie. Nie uświadamia sobie, że tak postępując pomaga wielkiemu nieprzyjacielowi w jego dziele gubienia rodziny.

[78]

Uprzejmy małżonek

W oparciu o swą wiarę w Boga mąż powinien zahamować działanie szatana. Często jednak wbrew wspólnym interesom małżonków mężczyzna wydaje się być ślepy. Żonę traktuje obojętnie, nie zdając sobie sprawy ze skutków swego postępowania. Nie wie, co robi. Działa wbrew własnemu szczęściu, a niweczy również szczęście rodziny. Żona staje się istotą zniechęconą i zrezygnowaną. Nadzieja i radość znikają z ogniska domowego. Żona wykonuje mechanicznie swoje codzienne prace domowe, ponieważ wie, że muszą być wykonane. Jej brak pogody ducha i serdeczności daje się odczuć w całym kręgu rodzinnym. Istnieje wiele takich nieszczęśliwych rodzin również w szeregach święcących sobotę. Aniołowie zanoszą te zawstydzające wieści do nieba, gdzie będą zapisane w księgach.

Mąż powinien dużo uwagi poświęcić swojej rodzinie. Szczególnie delikatnie i serdecznie powinien odnosić się do słabej kobiety. Niejednej chorobie może w ten sposób zapobiec. Uprzejme, grzeczne, pełne pociechy, otuchy i radości słowa działają daleko skuteczniej niż najlepsze lekarstwa. Dają nową otuchę wątpięcym i zniechęconym sercom; szczęście i promień słońca wniesione do kręgu rodzinnego przez uprzejme postępowanie i słowa otuchy dziesięciokrotnie wynagradzają poniesiony wysiłek.

Mąż powinien pamiętać, że główny ciężar odpowiedzialności za wychowanie dzieci spoczywa na matce i że udział jej w odpowiednim ukształtowaniu ich umysłowości nie jest mały. Już tylko ten fakt może wyzwolić w nim najtkliwsze uczucia dla żony. Gorliwie powinien starać się uczynić jej tę odpowiedzialność lżejszą. Powinien

zachęcać ją, by się wspierała na jego serdecznej miłości. Najgodniejszym jego zadaniem jest kierować jej myśli ku niebu, gdzie jest siła i pokój, a w końcu odpoczynek dla znużonych i strudzonych. Nie może wracać do domu z zachmurzonym czołem, ale swą obecnością winien wnieść blask słońca dla całej rodziny. Żonie powinien pomóc spoglądać ku górze i ufać Bogu. Wspólnie mogą potem brać w rachubę obietnice Boga i przyjmować dla całej rodziny Jego hojne dobrodziejstwa i błogosławieństwa. Brak uprzejmości i uczynności, zaciętość i gniew powodują opuszczenie mieszkania przez Jezusa. Widziałam w duchu, jak aniołowie Boga opuścili dom, gdzie rozlegały się nieprzyjemne słowa, gdzie panowały popędliwość, kłótnie i rozdrażnienia.

Pogodna żona

[79]

Wiem, że dość często poważny błąd popełnia żona. Jej starania, by panować nad swoimi nastrojami i uczynić swój dom szczęśliwym, nie są wystarczające. Często z jej przyczyny powstają rozdrażnienia, zbyteczne narzekania i utyskiwania. Mąż przychodzi po pracy zmęczony i wyczerpany, a wita go ponura, zła mina zamiast radośnych, ciepłych słów. On też jest tylko człowiekiem, jego miłość do żony słabnie. Przemija zadowolenie z przebywania w domu, jego ścieżka staje się ciemna, traci odwagę. Wyzbywa się szacunku dla siebie i godności, które — jak to Bóg żąda — powinien zachować. Mąż jest głową rodziny, tak jak Chrystus głową Kościoła. Żadne postępowanie żony nie może i nie powinno pomniejszać wpływu męża, a wszelkie usiłowania, mające na celu pomniejszenie tego wpływu i pozbawienie go wzniosłej i odpowiedzialnej pozycji, są Bogu niemiłe. Obowiązkiem żony jest podporządkować swe życzenia i swą wolę mężowi. Oboje powinni być ustępliwi, ale Słowo Boże daje pierwszeństwo decyzji męża. Nie ujmuję to wcale godności żonie, jeżeli podporządkowuje się temu, którego wybrała za swego rzecznika, doradcę i opiekuna.

Mężowi wypada bronić swego stanowiska w rodzinie łagodnie, a jednocześnie stanowczo. Niektórzy zadawali sobie pytanie: Czy jest to potrzebne, by stale panować nad sobą i zawsze być powściągliwym? Widzę wielkie zadanie przed nami zbadania własnego serca. Musimy zwracać na siebie baczną uwagę. Musimy wiedzieć, w czym

błądzimy i strzec się tego błędu. Musimy doskonale panować nad swoimi nastrojami. „Dopuszczamy się bowiem wszyscy wielu uchybień; jeśli kto w mowie nie uchybia, ten jest mężem doskonałym, który i całe ciało może utrzymać na wodzy”. [Jakuba 3,2](#).

Światło, które oświeca naszą ścieżkę, prawda, która przemawia do naszych sumień, albo potępią i zniszczą duszę, albo uświęcą ją i przeobrażą. Żyjemy zbyt blisko końca łaski, ażeby zadowalała nas powierzchowność. Łaska, którą dotychczas mieliśmy za wystarczającą, nie wspiera nas obecnie. Wiara musi wzrastać, my zaś musimy stawać się bardziej podobni do Chrystusa w zachowaniu rozwagi, aby móc skutecznie opierać się pokusom szatana. Łaska Boża jest dostateczna i wystarczająca dla każdego wyznawcy Chrystusa.

[80]

Ataki szatana na dom rodzinny

Wysiłki nasze, mające odeprzeć ataki szatana, muszą być poważne i ustawiczne. Wykorzystuje on swą siłę i zręczność, by zawrócić nas z drogi prawej i słusznej. Pilnuje bacznie naszego wyjścia i wejścia, ażeby móc nam szkodzić, albo zniszczyć nas. Jego praca jest najskuteczniejsza, kiedy odbywa się w ukryciu, a najbardziej szkodzi ludziom nieświadomym jego sztuki zwodzenia. Nie osiągnie swego celu, jeżeli metoda jego ataków będzie znana. Narzędzia, których używa do spełnienia swych zamierzeń i wykonania okrutnych i podstępnych planów, to często członkowie rodziny.

Ci, których kochamy, mogą coś niebacznie powiedzieć, albo zrobić coś, co nas głęboko zrani, ale na pewno nie mają oni takiego zamiaru. To szatan wyolbrzymał ich słowa i czyny w naszej świadomości i w ten sposób wypuścił strzałę ze swego łuku, a ona nas przeszła. I wtedy podsycamy nasz opór przeciwko temu, kto — jak nam się wydaje — skrzywdził nas, nie zdając sobie sprawy, że w pokusach wspomagamy szatana. Zamiast prosić Boga o pomoc w opieraniu się szatanowi, cierpimy i pozwalamy na to, aby szczęście nasze doznało uszczerbku, bo my obstajemy za tym, co nazywamy „naszym prawem”. W ten sposób pozwalamy szatanowi na podwójne zwycięstwo. Działamy pod wpływem urażonej ambicji, a szatan używa nas jako swych agentów do zadawania ciosów i dręczenia tych, którzy wcale nie zamierzali nas obrazić. Czasem zdanie męża może się wydawać żonie nierozsądnym. Gdy się jednak

zastanowi spokojnie, bez uprzedzenia, i sprawę rozpatrzy z punktu widzenia swojego męża, uzna, że i ona tę rzecz widzi tak samo i przyjęcie jego decyzji, nawet gdyby to sprzeciwiało się jej uczuciom, uchroni oboje od unieszczęśliwienia siebie i da wielkie zwycięstwo nad atakami szatana.

Dowiedziałam się, że nieprzyjaciel przy użyciu wszystkich sił będzie walczyć, byśmy się stali dla niego przydatni, a nawet o życie istot bojących się Boga. Będzie próbował zakłócać spokój tak długo, jak długo będą one żyć na świecie. Jednak władza szatana jest ograniczona. Może on spowodować rozpalenie ognia, ale Jezus i aniołowie czuwać będą nad pełnymi ufności chrześcijanami, by ogień nic innego nie strawił, jak tylko plewy. Ogień wzniecony przez szatana nie ma mocy zniszczenia prawdziwego metalu. Mimo to ważną jest rzeczą zamknąć wszystkie możliwe furtki przed wtargnięciem szatana do domu. Każda rodzina powinna żyć w taki sposób, ażeby szatan z tego, co członkowie jej mówią, nie wyciągnął dla siebie żadnego zysku i nie zniszczył kolejno wszystkich. Każdy z członków rodziny powinien uświadomić sobie, że wszyscy mają obowiązek i mogą oprzeć się podstępnemu wrogowi, że wszyscy przy pomocy gorących modlitw i niewzruszonej wiary mogą polegać na zasługach krwi Chrystusa i błagać Go o siłę i ratunek.

Krocze w wierze

[81]

Władze ciemności gromadzą się wokół duszy i usuwają Jezusa z naszych oczu. Czasem możemy tylko czekać w smutku i zdumieniu, aż chmura przejdzie. Takie okresy są niekiedy przerażające. Nadzieja zdaje się próżna i ogarnia nas rozpacz. W takich pełnych grozy i strachu godzinach musimy umieć zaufać Bogu, oprzeć się jedynie na zasługach odkupienia i w całej naszej bezradnej niegodności zdać się na łaskę ukrzyżowanego i zmartwychwstałego Zbawiciela. Nigdy nie zginiemy, jeżeli tak będziemy postępować. Nigdy! Gdy światło oświeca naszą ścieżkę, niewiele potrzeba, by mocno stać w sile łaski. Ale by mieć nadzieję i czekać cierpliwie, gdy chmury nas otaczają i dokoła jest ciemno, trzeba mieć wiarę i pokorę. Obie one przyczyniają się do tego, że nasza wola stopi się z wolą Bożą. Zbyt szybko się zniechęcamy, zbyt pochopnie gorąco wołamy o odwrócenie od nas każdej próby, podczas gdy powinni-

śmy z niecierpliwością prosić i błagać Boga o wytrwanie i o łaskę zwyciężenia.

Nie jest rzeczą możliwą podobać się Bogu bez wiary. Nie możemy osiągnąć zbawienia Bożego w naszych rodzinach, jeżeli nie uwierzymy w zbawienie, jeżeli nie będziemy żyli dla tego zbawienia i jeżeli nie będziemy przejawiali ustawicznej ufności w Boga. Musimy nasz popędliwy temperament okiełznać, panować nad słowami, a wtedy będziemy mogli osiągnąć wielkie zwycięstwo. Dopóki nie będziemy panować nad naszymi słowami i nad całą naszą istotą, dopóty będziemy niewolnikami szatana. Jesteśmy od niego zależni. Siłą rzeczy jesteśmy jego jeńcami. On wziął nas do niewoli. Wszystkie kłótlive, niegrzeczne, niecierpliwe i jątrzące słowa przez nas wypowiedziane są ofiarą złożoną jego szatańskiemu majestatowi. Jest to bardzo kosztowna droga, kosztowniejsza od jakiegokolwiek daru, jaki możemy ofiarować Bogu, ponieważ niszczy pokój i szczęście całych rodzin, niszczy zdrowie i jest jedną z przyczyn utraty życia wiecznego, szczęśliwości wiecznej.

Ograniczenie, jakie Bóg nakłada słowu, jest dla naszego dobra. Pomnaża ono szczęśliwość naszych rodzin i otoczenia. Wyszlachetnia i wysubtelnia smak, sądy czyni sprawiedliwymi i przynosi pokój, a w końcu daje życie wieczne. Pod wpływem tego świętego ograniczenia wzrastać będziemy w łasce i pokorze i nie będzie nam już trudno znaleźć w obcowaniu z ludźmi właściwych słów. Przyrodzony, gorący temperament zostanie ujęty w karby, a Zbawiciel, zamieszkujący w nas, będzie wspomagał każdego czasu. Usługujący aniołowie będą z nami i z radością poniosą ku niebu wieść o pogłębieniu naszego życia duchowego, by anioł prowadzący księgi dokonał odpowiedniego zapisu.

Obecnie Bóg doświadcza ludzi i poddaje próbie. Charakter Jego dzieci rozwija się. Aniołowie ważą ich moralną wartość i sporządzają dokładny zapis wszystkich czynów istot ludzkich. Wśród tych, co głoszą, że są ludem Bożym, znajdują się także serca zepsute. Ale Bóg podda próbie i doświadczy je, a jako czytający w sercu każdego człowieka, wydobędzie na światło to, co jest ukryte. Kamienie obrazy znajdują się najczęściej tam, gdzie się ich najmniej spodziewamy. Hamują one marsz prawdy i muszą być uprzątnięte, ażeby czysty i święty lud służył Wszechmocnemu, głosząc Jego prawa i sądy.

Wódz naszego zbawienia prowadzi swój lud krok za krokiem, oczyszcza go i przygotowuje do przemienienia. Pozostawia tych, którzy dążą do odseparowania się od zboru, tym bardziej że wierzą oni, iż własna sprawiedliwość wystarcza. „Jeśli tedy światło, które jest w tobie, jest ciemnością, sama ciemność jakąż będzie?” [Mateusza 6,23](#). Nie ma większego omamienia zwodzącego serce ludzkie niż to, które przywodzi ludzi do polegania na sobie i uwierzenia, że są sprawiedliwi i żyją w poznaniu Boga, kiedy właściwie odstępili od ludu Bożego. Gorliwie wyznawane przez nich poznanie światła jest właściwie mrokiem i ciemnością.

Brat J. przejął od swego kaznodziei fałszywe pojęcie o uświęceniu, przeciwstawne pojęciu trójjanielskiego poselstwa; to pojęcie wszędzie, gdzie zostało przyjęte, siało zniszczenie. Widziałam, że ten kaznodzieja znalazł się na niebezpiecznej drodze. Nie postępował według trójjanielskiego poselstwa. Dawniej cieszył się błogosławieństwem i dobrodziejstwami Boga, ale teraz Bóg się od niego odwrócił, ponieważ kaznodzieja nie strzegł i nie cenił światła prawdy, które oświecało ścieżkę jego życia. Uczył pojmowania uświęcenia tak, jak je głoszą metodyści. Dał mu pierwsze miejsce, przypisując nadzwyczajną wartość i znaczenie. W ten sposób pozbawił znaczenia uświęcone prawdy, przeznaczone na obecny czas. Poszedł on za swym własnym światłem, które stawało się coraz ciemniejsze i

coraz dalej odchodził od prawdy. W końcu Słowo Boże wywierało na niego już tylko niewielki wpływ. Szatan opanował jego umysł, tak iż ów kaznodzieja głosząc prawdę, wyrządzał jej w północnym stanie Wisconsin niemałą szkodę.

Rezultat fałszywie pojętego uświęcenia

[83] To samo pojmowanie uświęcenia, które także siostra G. przyjęła od swego kaznodziei i starała się wcielić w życie, doprowadziło ją do straszliwego fanatyzmu. Duchowny ten zbałamucił i wprowadził w błąd wiele umysłów swoją teorią o uświęceniu. Wszyscy, którzy ją przyjęli, wyzbyli się miłości trójjanielskiego poselstwa i przestali okazywać zainteresowanie jego treścią. Ten pogląd na uświęcenie brzmi przyjaźnie i wygląda bardzo poważnie. Wybiela ciemność, błąd i pychę biednych dusz, które pozornie są dobrymi i uświęconymi chrześcijanami, lecz serca ich pozostają nadal zepsute. Jest to nauka, która sugeruje pokój i bezpieczeństwo; nie rzuca światła na zło, nie potępia i nie gani fałszu. Pociesza dzieci Boże w ich nieszczęściu, by tego nieszczęścia nie traktowali poważnie i mówili: „Pokój, pokój”, kiedy nie ma pokoju. Mężczyźni i kobiety o zepsutych sercach przywdziewają szatę świętości i trzoda Boża widzi w nich wzorce. W rzeczywistości są współpracownikami szatana, używanymi przez niego do przywabiania i oszukiwania szczerych dusz i sprowadzenia omamionych na boczną drogę, ażeby nie mogli odczuć siły i wpływu uroczywych prawd, głoszonych przez trójjanielskie poselstwo.

Owego kaznodzieję uważano za przykład, tymczasem przynosił on szkodę i ujmę sprawie Bożej. Życie jego nie było bez skazy. Drogi, którymi szedł, nie były zgodne ze świętym prawem Bożym i bezgrzesznym życiem Chrystusa. Jego zepsuta natura nie podporządkowała się sile wyższej, mimo to rozprawiał wiele o uświęceniu, czym zwodził ludzi. Moją uwagę skierowano na jego działalność w przeszłości. Nie dbał o to, by przyprowadzić dusze do prawdy i utrwalić w nich trójjanielskie poselstwo. Przedstawiał naukę o uświęceniu jako rzecz najbardziej ważną, a drogę, na której przychodzi błogosławieństwo i dobrodziejstwo od Boga, traktował jako sprawę mało znaczącą.

„Poświęć ich w prawdzie twojej; słowo twoje jest prawdą”. [Jana 17,17](#). Prawda czasu obecnego, ten strumień błogosławieństw, nie jest poważana, jest deptana. Ludzie mogą wołać: „Świętość! Świętość! Uświęcenie! Oddanie!” — a nie wiedzą, o czym mówią, jak grzesznik obarczony niskimi skłonnościami. Bóg wkrótce zedrze tę pobieloną szatę pozornej świętości, w którą się przyodziali pewni usposobieni cielesnie ludzie, ażeby ukryć zło swego serca.

Prowadzony jest wierny zapis uczynków dzieci ludzkich. Nic nie jest w stanie ukryć się przed okiem Wszechwidzącego. Niektórzy wybierają drogę wręcz przeciwną prawu Bożemu, a potem, by ukryć swe grzeszne postępowanie, głoszą, że poświęcili się Bogu. Jednak tego wyznania świętości nie da się stwierdzić w ich życiu codziennym. Nie wystarcza tylko chronić swe myśli i unikać „wszelkiego rodzaju zła”. [1 Tesaloniczan 5,22](#). Staliśmy się widowiskiem dla świata, aniołów i ludzi. Wiara nasza została skalana w konsekwencji występnej postawy owych usposobionych cielesnie osób. Ludzie ci uznają część prawdy, która daje im wpływy, podczas gdy sami nie mają łączności z tymi, co wierzą całej prawdzie i są nią związani. Na czym polegał wpływ owego kaznodziei? Jakie zebrał owoce swojej pracy? Ilu doprowadził do poznania prawdy na czas teraźniejszy i ugruntowania się w niej?

[84]

W duchu pokazano mi sprawę brata L. Ma on bardzo wiele do powiedzenia na temat uświęcenia, ale zwodzi samego siebie i wciąż inni rozczarowują się nim. Jego uświęcenie wystarcza tylko na czas trwania nabożeństwa, ale nie wytrzymuje próby życia. Świętość poprzez Biblię oczyszcza, ale serce brata L. nie jest oczyszczone. W jego sercu mieszka nieprawość, która znajduje wyraz w czynach. Nieprzyjaciele naszej wiary mogą wobec tego hańbić święcących sobotę. Sądzą drzewo po jego owocach.

„Lecz wyrzekliśmy się tego, co ludzie wstydliwie ukrywają, i nie postępujemy przebiegle ani nie fałszujemy Słowa Bożego, ale przez składanie dowodu prawdy polecamy siebie samym sumieniu wszystkich ludzi przed Bogiem”. [2 Koryntian 4,2](#).

Wielu postępuje wprost przeciwnie do wyżej przytoczonego tekstu Pisma Świętego. Są przebiegli i chytry i fałszywie tłumaczą Słowo Boże. Życie tych ludzi nie jest poświadczeniem prawdy. Do uświęcenia stosują specjalne nabożeństwa, ale Słowo Boże zostawiają za sobą. Modlą się o uświęcenie, śpiewają o nim. Ludzie o

zepsutych sercach przybierają wyraz niewinności i głoszą, że zostali uświęceni. Nie jest to jeszcze żaden dowód, że faktycznie tak jest. Ich uczynki i postępowanie dowodzą, jakiego ducha są dziećmi. Sumienia tych ludzi są twarde, lecz dzień nawiedzenia Pańskiego przyjdzie i wówczas każda praca, każdy czyn człowieczy, jakiego by był rodzaju i gatunku, będzie objawiony. I każdy człowiek otrzyma zapłatę stosowną do owych uczynków.

Anioł rzekł wskazując na brata L.: „Lecz do bezbożnego rzecze Bóg: Po co wyliczasz ustawy moje i masz na ustach przymierze moje? Wszak nienawidzisz karności i lekceważysz słowa moje. Gdy widzisz złodzieja, bratasz się z nim, a z cudzołożnikami zadajesz się. Ustom swoim pozwalasz mówić źle, a język twój knuje zdradę”. [Psalmów 50,16-19](#).

Bóg rozproszy wszystkie złe wpływy, które dzielą, i uwolni swój lud, jeżeli wyzna on całą prawdę, powstanie i będzie działać wspólnie z Panem.

Nie ma uświęcenia dla nieposłusznych

[85] W rozumieniu Pisma Świętego nie są uświęceni ci, którzy odrzucają część prawdy. W Słowie Bożym jest dostateczna ilość światła, tak że nikt nie musi błądzić. Prawda jest tak wzniosła, że mogą ją podziwiać największe nawet umysły, a jednocześnie tak prosta, że najskromniejsze, najsłabsze dziecię Boże jest w stanie ją zrozumieć. Ci, którzy nie dostrzegają piękna prawdy, którzy nie przywiązują wagi do trójjanielskiego poselstwa, nie będą mieli kiedyś usprawiedliwienia, ponieważ prawda jest prosta i wyraźna, łatwa do zrozumienia.

„A jeśli nawet ewangelia nasza jest zasłonięta, zasłonięta jest dla tych, którzy giną, w których bóg świata tego zaślepił umysły niewierzących, aby im nie świeciło światło ewangelii o chwale Chrystusa, która jest obrazem Boga”. [2 Koryntian 4,3.4](#).

„Poświęć ich w prawdzie twojej; słowo twoje jest prawdą. (...) I za nich poświęcam siebie samego, aby i oni byli poświęceni w prawdzie”. [Jana 17,17.19](#).

„Skoro dusze wasze uświęciliście przez posłuszeństwie prawdzie ku nieobłudnej miłości bratniej, umiłowcie czystym sercem jedni drugich gorąco”. [1 Piotra 1,22](#).

„Mając tedy te obietnice, umiłowani, oczyśćmy się od wszelkiej zmyzy ciała i ducha, dopełniając świętobliwości swojej w bojaźni Bożej”. [2 Koryntian 7,1](#).

„Przeto, umiłowani moi, jak zawsze, nie tylko w mojej obecności, ale jeszcze bardziej teraz pod moją nieobecność byliście posłuszni; z bojaźnią i ze drżeniem zbawienie swoje sprawujcie. Albowiem Bóg to według upodobania sprawia w was i chcenie i wykonanie. Czyńcie wszystko bez szemrania i powątpiewania, abyście się stali nienagannymi i szczerymi dziećmi Bożymi bez skazy pośród rodu złego i przewrotnego, w którym świecicie jak światła na świecie”. [Filipian 2,12-13](#).

„Wy jesteście już czyści dla słowa, które wam głosiłem”. [Jana 15,3](#).

„Mężowie, miłujcie żony swoje, jak i Chrystus umiłował Kościół i wydał zań samego siebie, aby go uświęcić, oczyściwszy go kąpielą wodną przez Słowo, aby sam sobie przysposobić Kościół pełen chwały, bez zmyzy lub skazy lub czegoś w tym rodzaju, ale żeby był święty i niepokalany”. [Efezjan 5,25-27](#).

Takim jest biblijne uświęcenie, które nie toleruje powierzchowności ani działania na pokaz. Jest to uświęcenie osiągnięte przez strumienie błogosławieństw Słowa Bożego, przyjętego do serca i praktycznie stosowanego w życiu.

Jezus — traktowany jako człowiek — był doskonały, a mimo to wzrastał w łasce Bożej. „Jezusowi zaś przybywało mądrości i wzrostu oraz łaski u Boga i u ludzi”. [Łukasza 2,52](#). Nawet najdoskonalszy chrześcijanin może ustawicznie wzrastać w poznawaniu miłości Bożej.

„Przeto, umiłowani, oczekując tego starajcie się, abyście znalezieni zostali przed nim bez skazy i bez nagany, w pokoju. (...). Wzrastajcie raczej w łasce i w poznaniu Pana naszego i Zbawiciela Jezusa Chrystusa. Jemu niech będzie chwała teraz i po wieczne czasy”. [2 Piotra 3,14.18](#).

Ustawiczny wzrost

[86]

Uświęcenie nie jest rzeczą chwili, godziny czy dnia, lecz ustawicznym wzrastaniem w łasce. Nigdy nie wiemy, jaka może być nasza walka jutro lub pojutrze. Szatan żyje i działa. Codziennie

musimy wołać gorąco do Boga o pomoc i siłę, ażeby oprzeć się kusicielowi. Jak długo panuje szatan, tak długo będziemy opierać się jego władzy, panować nad sobą i zwyciężać złe przyzwyczajenia. Nigdy nie będzie dla nas chwili odpoczynku, nigdy nie będziemy mogli powiedzieć, że osiągnęliśmy cel. „Nie jakobym już to osiągnął albo już był doskonały, ale dążę do tego, aby pochwycić, ponieważ zostałem pochwycony przez Chrystusa Jezusa”. [Filipian 3,12](#).

Życie chrześcijanina jest ustawicznym wspinaniem się wzwyż. Jezus oczyści i uszlachetni swój lud, ale dopiero wtedy, kiedy obraz i podobieństwo Jego zostaną doskonale odtworzone w Jego dzieciach, gdy staną się one doskonałe i święte, przygotowane do przemienienia. Wielkiego dzieła wymaga się od chrześcijaństwa. Wzywa się nas, byśmy się oczyścili z wszelkiej zmazy ciała i ducha, dopełnili świętości w bojaźni Bożej. Tutaj poznajemy, w czym tkwi to wielkie dzieło, którego oczekuje się od chrześcijanina. Musi on zajmować stałe miejsce w życiu. Każda latorośl winna, ażeby przynieść owoc, musi czerpać siłę, życie i moc z krzewu winnego.

* * * * *

Osiągnięcie życia wiecznego będzie nas kosztowało wiele wysiłku. Możliwe jest ono jedynie przez długotrwałe i ustawiczne starania, surową dyscyplinę i nieustępliwą walkę. Dopiero wtedy możemy stać się zwycięzcami. Jeżeli ustawicznie i zdecydowanie walczyć będziemy w imieniu Zwycięzcy, tak jak On walczył na pustyni, by pokonać pokusę, to otrzymamy życie wieczne. Nasze wysiłki, zaparcie się siebie i wytrwałość muszą być odpowiednie do nieskończonej i nieograniczonej wartości celu, do którego dążymy. — [Testimonies for the Church III, 324-325 \(1873\)](#).

Moc szatana

Człowiek grzeszny jest pewnym jeńcem szatana. Zadaniem Chrystusa jest uwolnić tego jeńca z przemocy wielkiego wroga. Człowiek z natury swojej skłonny jest słuchać podszeptów szatana i nie jest w stanie opierać się zwyczajnie tak straszliwemu przeciwnikowi, chyba że Chrystus, potężny Zwycięzca, zamieszka w nim, będzie kierować jego pragnieniami i udzielać mu swej siły. Tylko Bóg jest w stanie ograniczyć moc szatana, który wędruje przez całą ziemię, z jednego krańca na drugi, i nie traci czujności ani na chwilę, lękając się utraty okazji do zniszczenia człowieka. Doniosłą i ważną jest rzeczą, by lud Boży to pojął i mógł uniknąć szatańskich sideł. [87]

Szatan przygotowuje swoje zakusy i podstępny w taki sposób, by ludzie występujący w ostatniej kampanii przeciwko ludowi Bożemu nie mogli pojąć, że to szatan się za nimi kryje. „Nic dziwnego; wszak i szatan przybiera postać anioła światłości”. [2 Koryntian 11,14](#). Podczas gdy niektóre zwiedzione dusze twierdzą, że szatan w ogóle nie istnieje, on bierze je do niewoli i w dużej mierze działa przez nie. Szatan zna lepiej niż dzieci Boże moc, którą by nad nim zdobyli dzięki Chrystusowi, gdyby pokornie prosili potężnego Zwycięzcę o pomoc. Najśłabszy wierzący w prawdę jest w stanie zwyczajnie odeprzeć szatana i wszystkie jego zastępy, jeśli mocno opiera się na Chrystusie. Szatan jest zbyt przebiegły, by przychodzić otwarcie i swobodnie ze swymi pokusami, ponieważ wtedy obudziłyby się siły drzemające w człowieku i ten powierzyłby się Zbawicielowi. Szatan zjawia się niepostrzeżenie i kryje się za każdą istotą nieposłuszną, a głoszącą swą pobożność i bogobojność.

Szatan użyje całej swej mocy, aby niepokoić lud Boży, kusić do złego i zwodzić. Ten, który ośmielił się wystąpić przeciwko naszemu Panu, kusić Go i lżyć, który miał moc uchwycić Go w ramiona i przenieść na szczyt świątyni i na wysoką górę, w nadzwyczajnym stopniu użyje swojej potęgi przeciwko teraźniejszemu pokoleniu, daleko słabszemu w mądrości od swego Pana i prawie całkowicie nieświadomemu chytrności i siły szatana. W sposób wręcz niewia-

rygodny będzie oddziaływał na ludzi, którzy z natury są skłonni do słuchania jego podszeptów. Szatan raduje się, gdy traktuje się go jako fikcję, i bardzo mu to na rękę, gdy lekceważy się jego wpływ, albo przedstawia w dziecięcych ilustracjach podobnego do zwierzęcia. Na ogół wierzy się, że szatan nic nie znaczy, i ludzie nie są przygotowani na jego chytre zakusy, w których prawie zawsze mu się szczęści. Gdyby jego moc i chytrość były rozpoznane, wielu mogłoby się szatanowi skutecznie przeciwstawić.

Wszyscy powinni wiedzieć, że szatan był kiedyś księciem wśród aniołów. Jego bunt zamknął mu drzwi do nieba, ale nie zniszczył ani jego siły, ani nie uczynił go zwierzęciem. Od czasu strącenia z nieba obrócił całą swą potęgę przeciwko rządowi niebieskim. Jego zręczność wzrosła i wymyśla on najskuteczniejsze metody działania, by swymi pokusami móc zbliżyć się do synów ludzkich.

[88]

Oszustwo szatana

Szatan kłamie, ażeby zwodzić. W niebie rozpoczął walkę przeciwko podstawom panowania Boga. Od czasu swego upadku uprawia otwarty bunt przeciwko prawu Bożemu. Udało mu się skłonić większość chrześcijan do podeptania IV przykazania, które świadczy o żywym Bogu. Usunął z dekalogu pierwotny dzień odpoczynku, zastępując go jednym z roboczych dni tygodnia.

Pierwsze wielkie kłamstwo, jakie wypowiedział do Ewy w Edenie: „Na pewno nie umrzecie” (1 Mojżeszowa 3,4), było zarazem pierwszym kazaniem, na podstawie którego zaczęto głosić pogląd o nieśmiertelności duszy. Kazanie to zyskało poparcie i pociągnęło za sobą straszliwe skutki. Szatan skłonił ludzi do przyjęcia tego kazania jako prawdy. I głoszą tę prawdę kaznodzieje, śpiewają o niej, modlą się o nią.

Powiedzenia w rodzaju: „Nie ma rzeczywistego diabła” i „Można się jeszcze nawrócić po przyjściu Chrystusa” są kłamstwem, którego się dziś chętnie słucha. Pismo Święte wyraźnie głosi, że los każdej osoby rozstrzygnie się na wieki przy przyjściu Pana. „Kto czyni nieprawość, niech nadal czyni nieprawość, a kto brudny, niech nadal się brudzi, lecz kto sprawiedliwy, niech nadal czyni sprawiedliwość, a kto święty, niech nadal się uświęca. Oto przyjdę wkrótce, a

zapłata moja jest ze mną, by oddać każdemu według jego uczynku”.
Objawienie 22,11.12.

Za tymi popularnymi kłamstwami kryje się szatan. Zbliża się do biednych, oszukanych śmiertelników za pośrednictwem współczesnego spirytyzmu, który nie nakłada hamulców na cielesnie usposobionych. Rozrywa rodziny, sieje zazdrość i nienawiść, otwiera wrota najbardziej niskim nałogom, jeżeli się przyjmie spirytystyczne nauki. Świat wie bardzo niewiele o zgubnym wpływie spirytyzmu. Zasłona została uniesiona i wiele z tej budzącej grozę działalności zostało mi objawione. Niektórzy, co poczynili pewne doświadczenia ze spirytyzmem i teraz odwrócili się od niego, drżą na myśl o tym, jak blisko byli ostatecznej ruiny. Stracili panowanie nad sobą i szatan mógł ich użyć do czynów, do których dawniej odczuwali wstręt. Ci ludzie mają słabe wyobrażenie o tym, czym jest spirytyzm. Kaznodzieje natchnieni przez szatana mogą swą wspaniałą wymową przedstawiać to zjawisko jako prawdę i utaić obrzydliwości szatana. Sprawiają, że dla wielu ludzi szatan występuje w szacie piękna. Spirytyzm pochodzi wprost od mocy szatańskiej. Szatan rości sobie prawo do rządzenia wszystkimi, którzy się spirytyzmem zajmują, gdyż wkroczyli na zakazany teren i sami pozbawili się opieki Stwórcy.

Niektóre biedne dusze, zafascynowane błyskotliwymi wywodami nauczycieli spirytyzmu, poddały się jego wpływom, ale poznawszy potem jego śmiertcionośny charakter próbują uwolnić się z jego uścisku; szamoczą się, ale bezskutecznie. Szatan trzyma je w swej mocy i nie chce zgodzić się na ich uwolnienie. Wie dobrze, że są jego bezsporną własnością tak długo, jak długo będzie je miał pod swoją specjalną kontrolą. Jeżeli mimo to uwolnią się spod jego potęgi, to nigdy więcej nie skłoni ich do przyjęcia nauk spirytyzmu i tym samym do poddania się bezpośrednio jego władzy.

Jedyną drogą dla takich godnych pożałowania dusz, chcących wyrwać się ze szponów szatana, jest odróżnienie czystych prawd Biblii od wymyślonych bajek. Gdy uznają żądania Słowa Bożego, otrzymają pomoc. Dusze takie powinny prosić tych, którzy posiadli już religijne doświadczenie i którzy zachowują wiarę w obietnice Boga, aby prosili potężnego Wyzwolicielea, by walczył w ich imieniu. Będzie to ciężka walka. Szatan umocni szeregi swoich aniołów, którzy władali takimi osobami. Jednak gdy święci Boga w głębokiej

pokorze będą pościć i modlić się, modlitwy ich zwyciężą zło. Jezus zleci swym świętym aniołom, by przeciwstawili się szatanowi. Szatan zostanie odepchnięty, moc jego nad atakowanymi będzie złamana. „Ten rodzaj w żaden inny sposób wyjść nie może, jak tylko przez modlitwę”. [Marka 9,29](#).

Powszechnie praktykowana służba duchownych nie może zwycięsko opierać się spirytyzmowi. Nie posiada niczego, co by stanowiło tarczę dla jej trzód, chroniącą przed zgubnymi wpływami spirytyzmu. Wiele smutnych skutków spirytyzmu obciążało duchownych naszego czasu, ponieważ podeptali prawdę i na jej miejsce wysunęli rzeczy zmyślane. Kazanie, które wygłosił szatan do Ewy na temat nieśmiertelności duszy: „Na pewno nie umrzecie”, stale powtarzają ze swych ambon i lud je przyjmuje jako czystą prawdę biblijną. Właśnie tamte słowa szatana są korzeniem spirytyzmu. Słowo Boże nie uczy o tym, że dusza ludzka jest nieśmiertelna. Nieśmiertelność jest atrybutem samego Boga, jedyne, który „ma nieśmiertelność, który mieszka w światłości niedostępnej, którego nikt z ludzi nie widział i widzieć nie może; jemu niech będzie cześć i moc wieczna”. [1 Tymoteusza 6,16](#).

[90] Słowo Boże — właściwie pojęte i stosowane — jest tarczą bezpieczeństwa przeciwko spirytyzmowi. Głoszona z ambon nauka o wiecznie płonącym ogniu piekielnym krzywdzi miłosiernego Boga i przedstawia w niesprawiedliwym świetle. Czyni Go najokrutniejszym tyranem we wszechświecie. Ten szeroko rozpowszechniony dogmat działał to, że tysiące ludzi zwróciło się ku uniwersalizmowi, niewierze i ateizmowi. Słowo Boże jest wyraźne. Stanowi ono łańcuch prawdy, jest kotwicą dla tych, którzy chcą tę prawdę przyjąć, jeżeli nawet muszą się wyzbyć tak ulubionych bajek i zmyśleń. Słowo Boże uratuje ich przed strasliwymi omamieniami naszych niebezpiecznych czasów. Szatan skłonił kaznodziejów poszczególnych Kościołów do kurczowego trzymania się popularnych błędów, tak jak ongiś Żydzi w swej ślepcie uchwycili się myśli o arcyważności swych całopalnych ofiar i ukrzyżowali Chrystusa. Odrzucenie światła i prawdy czyni ludzi niewolnikami szatana, ofiarami jego oszustw i omamień. Im większe światło odrzucają ludzie, tym większa będzie moc oszustwa i tym bardziej mroczna ciemność, która ich ogarnie.

Widziałam, że lud Boży jest solą ziemi i światłem świata. Bóg oczekuje od niego stałego wzrostu w znajomości prawdy i drogi wiodącej ku światłości. Wtedy dzieci Boże zrozumieją brutalne wtrącanie się szatana i będą w stanie przeciwstawić się mu w oparciu o siłę Jezusa. Szatan wezwie na pomoc legiony swych aniołów, by stanęły przeciw postępowi i rozwojowi choćby jednej duszy i — jeżeli to możliwe — wyrwały ją z ręki Chrystusa.

Zmagania o dusze

W duchu widziałam złych aniołów toczących walkę o dusze i aniołów Boga sprzeciwiających się im. Walka ta była ciężka. Aniołowie zła niszczyli otoczenie swym zatrutym wpływem. Gromadzili się wokół tych dusz, aby stępić ich świadomość i zdolność pojmowania. Święci aniołowie z niepokojem czekali na moment, w którym będą mogli odeprzeć zastępy szatana. Nie jest jednak zadaniem dobrych aniołów kierować umysłami ludzi wbrew ich woli. Jeżeli ludzie poddadzą się wrogowi i nie uczynią żadnego wysiłku, by mu się przeciwstawić, aniołowie Boga nie są w stanie uczynić nic więcej, jak trzymać w szachu zastępy szatana, aby nie sprowadziły nieszczęścia, dopóki ludzie żyjący w niebezpieczeństwie nie otrzymają większego światła i nie spojrzą ku niebu w oczekiwaniu pomocy. Jezus nie będzie posyłał świętych aniołów celem wyzwolenia tych, którzy nie zdobywają się na żaden wysiłek, by pomóc sobie.

Jeżeli szatan widzi, że znalazł się w niebezpieczeństwie utraty choćby jednej duszy, zdobywa się na największy wysiłek, aby utrzymać ją przy sobie. Gdy ta jedna osoba uświadomi sobie grożące jej niebezpieczeństwo i w swej nędzy żarliwie zacznie szukać pomocy u Jezusa, szatan w obawie utraty jeńca wzmaga wysiłki. Przywołuje zastępy aniołów, ażeby ogarnęły nieszczęsną duszę i wtrąciły w morze ciemności, ażeby światło niebieskie tej ciemności nie przebiło. Lecz gdy wystawiony na niebezpieczeństwo wytrwa, a w swej bezradności powoływać się będzie na zasługi krwi Chrystusa, Zbawiciel nasz wysłucha żarliwej modlitwy wiary i — by go wyzwolić — pośle najpotężniejszych swych aniołów jako wspomnienie.

Szatan nie może znieść tego, że ludzie zwracają się do jego przeciwnika, którego mocy i majestatu sam się obawia. Na dźwięk

[91] żarliwych modlitw zaczynają drzeć wszystkie zastępy szatańskie. Ustawicznie przywołuje on legiony aniołów zła, aby wykonać swoje zamierzenia. Ale gdy potem odziani w niebiańską zbroję aniołowie spieszą z pomocą omdlałej duszy, szatan i jego zastępy odstępują wiedząc doskonale, że bitwę już przegrali. Usłudni poddani szatana działają w określonym celu. Chociaż się wzajemnie nienawidzą i walczą między sobą, to jednak wykorzystują każdą sposobność, pozwalającą osiągnąć wspólny cel. Lecz wielki Władca nieba i ziemi ograniczył władzę szatana.

Moje doświadczenia były osobliwymi przeżyciami. W ciągu lat znosiłam ciężkie próby duchowe. Wskutek ścisłego mego związania z dziełem Bożym stan ludu Bożego często napełniał mnie niewymownym smutkiem i zniechęceniem. W ciągu lat wypatrywałam grobu jako słodkiego miejsca spoczynku. W ostatnim widzeniu zapytałam towarzyszącego mi anioła, dlaczego znoszę tyle udręki ducha i tak często bywam posyłana na pole walki z szatanem. Prosiłam, by mnie uwolniono od tych ciężkich prób, skoro mam tak ściśle być związana z dziełem prawdy. Istnieje moc i siła aniołów Bożych i ja błagam o osłonięcie mnie tą ich potęgą, jak tarczą i puklerzem.

Wtedy przedstawiono mym oczom nasze przyszłe życie. Ukazano mi, jak to w rozmaity sposób, różnymi drogami i metodami szatan usiłował zniweczyć naszą użyteczność. Ileż to razy układał plany, które miały odciągnąć nas od dzieła Bożego! Zbliżał się rozmaitymi drogami i wieloma środkami starał się urzeczywistnić swoje zamiary. Został jednak pokonany z pomocą świętych aniołów.

Widziałam w duchu, że w czasie naszych podróży z miejsca na miejsce szatan często ustawiał swych aniołów zła na drodze, by spowodować wypadek, który by zniszczył nam życie. Lecz święci aniołowie przybywali na ziemię i przeszkadzali im. Niektóre wypadki groziły mnie i memu mężowi wielkim niebezpieczeństwem i miały zdumiewający charakter. Zrozumiałam, że wskutek naszego wpływu i związania z dziełem Bożym jesteśmy przedmiotem szczególnych ataków szatana. Ale gdy widziałam troskę, którą Bóg okazuje tym, co go miłują, serce moje wypełniała ufność i nadzieja. Poczułam się zawstydzona i czułam się zganiona za swoją małą wiarę.

Stało się to mocą nadprzyrodzoną, że uczyniwszy węża swym medium szatan w Edenie spowodował upadek Adama i Ewy. Przed nastaniem końca czasu będzie on czynił jeszcze większe rzeczy. Jak daleko sięgnie jego moc, będzie czynił zadziwiająco prawdziwe cuda. Powiada bowiem Pismo Święte: „I zwodzi mieszkańców ziemi przez cuda, jakie dano mu czynić”. [Objawienie 13,14](#). A zatem nie tylko przy pomocy fałszerstw i oszustw. Ten cytat Pisma Świętego rzuca światło na coś więcej jeszcze niż zwykłe omamienie. Istnieje jednak określona granica, poza którą szatan wyjść nie może. Dlatego chwyta się zwiedzeń i naśladuje to, na wykonanie czego siły mu już nie starcza. W dniach ostatecznych pojawi się w taki sposób, że ludzie uwierzą, iż jest to powtórne przyjście Chrystusa na świat. Sam się przemieni w anioła światłości. A kiedy we wszystkich szczegółach sfalszuje tę przemianę i będzie naśladował zjawienie się Chrystusa — oczywiście chodzi tu o szczegóły zewnętrzne — zwie-dzie tylko tych, którzy podobnie jak faraon starali się przeciwstawić prawdzie. — [Testimonies for the Church V, 698 \(1889\)](#).

[92]

Dwie korony

W widzeniu, jakiego doznałam w Battle Creek, w stanie Michigan, w dniu 25 października 1861 roku, ujrzałam naszą ziemię mroczną, ciemną i ponurą. Anioł rzekł: „Rozbejrzyj się uważnie dookoła”. Widziałam ludzi na ziemi. Jednych otaczali aniołowie Boga, drugich — pogrążonych w zupełnym mroku — oblegali aniołowie zła. Ujrzałam ramię wyciągnięte z niebios, dzierżące złote berło. Na końcu berła umieszczona była korona wysadzana diamentami. Każdy diament rzucał światło o lśniącym, czystym blasku. Na koronie były wyryte następujące słowa: „Wszyscy, którzy zwyciężą dla mnie, będą szczęśliwi i posiadą żywot wieczny”.

Poniżej tej korony widać było drugie berło, które również miało koronę. W środku tej korony jarzyły się drogie kamienie, złoto i srebro, które rzucały małe światło. Napis na koronie brzmiał: „Skarby ziemskie. Bogactwo jest potęgą. Wszyscy, którzy mnie posiadą, dostąpią zaszczytów i chwały”. Widziałam olbrzymią pędzącą rzeszę ludzką, chcącą zdobyć tę koronę. Ludzie krzyczeli, niektórzy w swej zachłanności zdawali się być pozbawieni rozumu. Popychali się, odtrącali słabszych, trawili tych, którzy w tym pędzie upadli. Wielu łapczywie chwyciło skarby znajdujące się w koronie i mocno je trzymali. Głowy niektórych błyszcząły jak srebro, a na twarzach malowała się troska, niepokój i udręka. Nie zwracali uwagi na swoich krewnych — ciało z ich ciała i kość z ich kości. Czując na sobie ich błagające spojrzenia, jeszcze mocniej ściskali w dłoni swe skarby lękając się, że w momencie nieuwagi stracą coś albo będą musieli podzielić się z tymi, co nic nie zdobyli. Chciwe i rozgorączkowane oczy wpatrywały się w koronę ziemską, obliczając jej kosztowności. Z tego tłumu występowali ludzie naznaczeni nędzą i chorobą, tęsknie spoglądający ku skarbowi, ale, pozbawieni wszelkiej nadziei, odwracali się, kiedy silniejsi zwyciężali i odpędzali słabszych. Mimo to nie porzucali swego zamiaru; wraz z gromadą chorych, starców i kalek próbowali wywalczyć sobie drogę do korony. Niektórzy w tym wyścigu znajdowali śmierć. Inni umierali w

momencie uchwycenia skarbu. Ciała martwych zalegały ziemię, ale tłum parł naprzód, potykając się o leżących czy też już martwych towarzyszy. Ten, kto dotarł do korony, posiadał swój udział i głośno czciła go stojąca dookoła rzesza.

Knowania szatana

Duża grupa aniołów zła była czymś bardzo pochłonięta. Szatan znajdował się wśród niej i wszyscy z największym zadowoleniem spoglądali na grupę walczącą o zdobycie korony. Szatan, zdawało się, z osobliwym zachwytem spoglądał na tych, którzy energicznie i wytrwale o nią walczyli. Wielu z tych, którzy dążyli do tej ziemskiej korony, było rzekomo chrześcijanami. Niektórzy z nich jak gdyby posiadali pewne zrozumienie sytuacji. Spoglądali tęsknie ku niebiańskiej koronie i byli oczarowani jej pięknem, ale nie znali jej prawdziwej wartości i chwały. Podczas gdy jedną dłońią bez wielkiego trudu sięgali po koronę nieba, drugą wyciągali łapczywie po koronę ziemską, zdecydowani osiąść ją za wszelką cenę. W upartym dążeniu do ziemskiej korony stracili z oczu niebieską. Pograżyli się w ciemności, ale wciąż po omacku, ze strachem, dążyli do zdobycia korony ziemskiej. Niektórzy czuli wstręt do tłumy, który tak chciwie pragnął korony. Zdawało się, że czują grożące im niebezpieczeństwo, odwracali się bowiem i szukali korony niebieskiej. Oblicza tych ludzi rozjaśniały się wtedy. Ponure rozgoryczenie zamieniało się w pogodę i świętą radość.

Potem zauważyłam grupę przeciskającą się przez tłum z oczyma utkwionymi w niebieską koronę. Kiedy tak usilnie torowali sobie drogę przez rzeszę ludzką, aniołowie wspierali ich w posuwaniu się naprzód, czyniąc im przejście. Gdy zbliżali się do niebiańskiej korony, światło bijące od niej oświecało ich i rozpraszało ciemność. Robiło się coraz jaśniej i wspanialej, dopóki dążący do niej nie zostali przeistoczeni na podobieństwo aniołów. Ani razu nie spojrzeli na koronę ziemską. Ci natomiast, którzy dążyli do korony ziemskiej, szydzili z nich i rzucali w nich czarnymi kulami. Nie byli jednak w stanie zrobić im krzywdy dopóty, dopóki oczy ich były utkwione w koronę niebieską; lecz ci, co zwrócili uwagę na czarne kule, zostali przez nie skalani.

[94] Usłyszałam następujące słowa: „Nie gromadźcie sobie skarbów na ziemi, gdzie je mól i rdza niszczą i gdzie złodzieje podkopują i kradną; Ale gromadźcie sobie skarby w niebie, gdzie ani mól, ani rdza nie niszczą i gdzie złodzieje nie podkopują i nie kradną. Albowiem gdzie jest skarb twój, tam będzie i serce twoje. Światłem ciała jest oko. Jeśli tedy oko twoje jest zdrowe, całe ciało twoje jasne będzie. A jeśliby oko twoje było chore, całe ciało twoje będzie ciemne. Jeśli tedy światło, które jest w tobie, jest ciemnością, sama ciemność jakąż będzie! Nikt nie może dwom panom służyć, gdyż albo jednego nienawidzić będzie, a drugiego miłować, albo jednego trzymać się będzie, a drugim pogardzi. Nie możecie Bogu służyć i mamonie”. [Mateusza 6,19-24](#).

Wtedy to, co w duchu widziałam, objaśniono mi i wytłumaczono w sposób następujący: Rzesza, która usilnie walczy o koronę ziemską, to są ci, co umiłowali skarby tego świata i dają się zwodzić ich krótkotrwałej sile przyciągającej, która budzi złudne nadzieje. Niektórzy z tych, co chcą być wyznawcami Jezusa, są tak zachłanni w swym pragnieniu skarbów ziemskich, że rezygnują z miłości ku Bogu, stają się podobni do świata, w końcu Bóg uznaje ich za takich jak świat. Głoszą, że dążą do korony nieprzemijającej, do skarbu w niebie, lecz ich starania i główne zajęcia polegają na zdobywaniu skarbów ziemskich. Ci, co posiadają skarby na tym świecie i kochają swe bogactwa, nie mogą miłować Jezusa. Mogą sobie wyobrazać, że postępują słusznie. Z namiętnością chciwca pilnują swych bogactw i nie można im wytłumaczyć ani uświadomić, że miłują pieniądze bardziej niż sprawę prawdy czy skarb niebiański.

Bogactwa prawdziwe i nieprawdziwe

„Jeśli tedy światło, która jest w tobie, ciemnością jest, sama ciemność jakąż będzie?” [Mateusza 6,23](#). W rozwoju takich ludzi był czas, w którym dano im światło, a ponieważ nie strzegli go, stało się ono ciemnością. Anioł rzekł: „Nie możecie skarbów ziemskich w takim stopniu miłować, jak prawdziwe bogactwa nieba”.

Kiedy młody człowiek przystąpił do Jezusa i zapytał: „Nauczycielu, co dobrego mam czynić, aby osiągnąć żywot wieczny?” ([Mateusza 19,16](#)), Jezus dał mu do wyboru: podzielić się swymi bogactwami z biednymi i osiąść życie wieczne, albo zachować bogactwa

i utracić prawo do nieśmiertelności. Bogactwa ziemskie miały dla młodzieńca, niestety, większą wartość niż skarb nieba. Nakaz podzielenia się swym majątkiem z biednymi, aby stać się wyznawcą Chrystusowym i osiąść życie wieczne, stłumił jego pragnienie tak, że odszedł w smutku i żalu.

Ci, których w duchu widziałam, jak dążyli do korony ziemskiej, zachowywali się jak szaleni. Chwyтали się wszelkich możliwych do pomyślenia środków, byleby tylko zdobyć jakąś własność na ziemi. Ich zachowanie staje się chorobliwe na tym punkcie. Wszystkie swe myśli i całą energię zużytkowują na zdobycie bogactw ziemskich. Nie uznają prawa innych, uciskają ubogich i obcinają dniówki robotnikom. Gdyby mogli powiększyć stan swego posiadania, uzyskać przywileje kosztem biedniejszych, nie zawahaliby się ani na chwilę przed uciskaniem słabszych materialnie, nawet gdyby doprowadzili ich do żebractwa.

[95]

Właśnie ludzie, których głowy z wiekiem osiwiwały, a troski wyżłobiły bruzdy na twarzach, chciwie sięgają po skarby korony, choć już niewiele lat życia im pozostaje. Mimo to gorliwie zabiegają o zabezpieczenie swoich skarbów ziemskich. Im bliżej grobu, z tym większym lękiem drżą o swe skarby. Nawet nie pomagają krewnym. Pozwalają, by członkowie ich rodzin pracowali ponad siły, by zarobić trochę pieniędzy. Nie używają swojej własności ani dla dobra własnego, ani innych osób. Dość im wiedzieć, że są bogatymi. Gdy przedstawia się im obowiązek zaspokajania potrzeb dziecka Bożego i wspierania biednych, są zakłopotani. Z zadowoleniem przyjęliby kiedyś dar życia wiecznego, ale nie są przygotowani na podjęcie jakiegokolwiek wysiłku, gdyż jest to dla nich zbyt trudna rzecz. Abraham nie chciał oszczędzić nawet własnego syna. W posłuszeństwie wobec Boga zdolny był ofiarować dziecię obietnicy łatwiej, niż wielu zgodziłoby się ofiarować cokolwiek ze swych ziemskich majątkości.

Bolesną rzeczą było widzieć tych, którzy powinni dojrzewać do chwały i codziennie być bliższymi nieśmiertelności, jak wytężają wszystkie siły, by zachować swe ziemskie skarby. Tacy — widziałam — nie potrafili docenić wartości skarbu niebiańskiego. Silne przywiązanie do spraw ziemskich kierowało ich poczynaniami, które świadczyły, że nie umieją docenić wiecznego dziedzictwa, nie potrafią zdobyć się na jakąkolwiek ofiarę. Młodzieniec zachowywał

przykazania Boże, a jednak Pan powiedział, że brak mu jednej rzeczy. Pragnął życia wiecznego, ale większą wartość miał dla niego majątek. Wielu oszukuje samych siebie. Nie szukają prawdy jak ukrytego skarbu. Nie używają swych sił według najlepszej wiedzy i sumienia, i umysł, który mogłoby oświecić światło niebios, gnębi troska i niepokój. „Ale troski tego wieku i ułuda bogactw i pożądanie innych rzeczy owładają nimi i zaduszają słowo, tak iż plonu nie wydaje”. [Marka 4,19](#). „Tacy — rzekł anioł — nie będą mogli się usprawiedliwić”. Widziałam, że stopniowo światło od nich odstępuje; nie chcą zrozumieć poważnych, pełnych znaczenia prawd odnoszących się do czasu obecnego, sądzą, że obejdą się bez tego zrozumienia. Światło zgasło całkowicie, oni zaś potykali się w ciemności.

Pomocnicy szatana

[96] Rzeszę zdegenerowanych i ułomnych istot, walczących o zdobycie korony ziemskiej, stanowią ci, których zainteresowania i skarby należą do tego świata. Chociaż zewsząd spotykają ich rozczarowania, nie kierują swych dążeń ku niebu, by tam zabezpieczyć sobie skarb i ojczyznę. Chybiają celu na ziemi. Stracili też cel w górze, kiedy biegli do tego ziemskiego. Mimo rozczarowań i życia bez szczęścia, mimo śmierci tych, którzy całkowicie oddali się gromadzeniu ziemskich bogactw, inni pędzą tą samą drogą w szalonym biegu wciąż naprzód.

Ci, co uzyskali koronę ziemską i posiadają w niej swój udział, ci, których się okłaskuje, to właśnie tacy, którzy osiągnęli swój wyłączny cel życia — bogactwo. Przyjęli zaszczyty, które świat ofiarowuje bogatym. Posiadają wpływy w świecie. Szatan i jego aniołowie są zadowoleni. Zdają sobie sprawę, że tacy właśnie ludzie, którzy żyją w buncie przeciwko Bogu, są ich oddanymi agentami.

Ludzie czujący niechęć do grupy, która dąży jedynie do korony ziemskiej, obserwują życie i śmierć wszystkich rywalizujących w zdobywaniu bogactw ziemskich. Zrozumieją, że tacy nigdy nie będą zadowoleni, ale zawsze będą nieszczęśliwi. Zaniepokojeni odłączą się od owej grupy nieszczęśliwów i będą szukać prawdziwych, trwałych dóbr.

Ludzi, którzy w towarzystwie świętych aniołów torują sobie drogę przez nieszczęsną rzeszę ku niebiańskiej koronie, przedstawiono mi jako wierny lud Boży. Aniołowie idą przed nimi, oni zaś pełni zapału dążą ku niebiańskiemu skarbowi.

Czarne kule, którymi rzucono w świętych, były symbolem fałszu i hańbiących kłamstw, jakie krążyły wokół ludu Bożego, puszczane w obieg przez tych, co miłują kłamstwo i szerzą je. Z największą troską powinniśmy starać się żyć życiem nienagannym i unikać zła w każdej postaci. Dalszym naszym obowiązkiem jest gardzić kłamstwami niepobożnych i nieustraszenie iść naprzód. Jeśli oczy sprawiedliwych utkwione są w bezcennym dziedzictwie niebios, będą oni coraz bliżej Chrystusa, a dzięki temu zostaną przeobrażeni i przygotowani do przemienienia.

Przeszłość

[97] W czasie swego przemienienia Jezus został uwielbiony przez Ojca. Słyszymy, jak Jezus mówi: „Teraz został uwielbiony Syn Człowieczy i Bóg został uwielbiony w nim”. [Jana 13,31](#). W ten sposób, jeszcze przed zdradzeniem Go i ukrzyżowaniem, Chrystus otrzymał nowe siły do wytrwania w swych ostatnich straszliwych cierpieniach. W miarę tego, jak członkowie ciała Chrystusowego zbliżać się będą do swej ostatniej „udręki czasu Jakubowego”, będą oni wzrastać w Chrystusie i mieć udział w Jego Duchu. Gdy trzecie poselstwo anielskie rozlega się głośniejszym wołaniem i zakończeniu dzieła towarzyszy wielka moc oraz chwała, wierny i sprawiedliwy lud Boży będzie także w tej chwale uczestniczył. Jest to późny deszcz, który odradza wiernych Bogu i krzepi, aby mogli przetrwać czas udręki. Twarze świętych jaśnieją chwałą światła, które otacza trzeciego anioła.

Widziałam, że Bóg w cudowny sposób zachowa swój lud w czasie ucisku. Tak jak Jezus w Ogrójcu wynurzył swe uczucia w zmaganiu się ze śmiercią, tak będą dzieci Boże dniem i nocą wołać do Boga o ratunek i walczyć. Będzie wydany dekret, który postawi ich przed wyborem: odrzucić dzień Pański, czwarte przykazanie, i świętować pierwszy dzień tygodnia, albo postradać życie. Dzieci Boże jednak nie poddały się i nie podporządkowały dekretowi papieża, nie podeptały soboty Pańskiej. Zastępy szatana i ludzie niebożni obiegają ich i będą się radować, ponieważ wydawać im się będzie, że tamci nie mają żadnego wyjścia. Ale wśród tych triumfów i wielkiej radości ziemia zadrży od huku i grzmotu. Niebiosa pociemnieją, rozświetlone tylko płomiennym światłem i wspaniałą chwałą, która zajaśnieje, gdy Bóg podniesie głos ze swego świętego mieszkania.

Ziemi drży, gmachy chwieją się i walą z ogromnym hukiem. Morze gotuje się jak woda w garnku. Niewola sprawiedliwych zakończyła się, w uroczystych słowach odzywają się jeden do drugiego: „Jesteśmy zbawieni. To głos Boga”.

Z głęboką czcią słuchają tego głosu. Słyszą to także występni, lecz nie rozumieją głosu Bożego. Boją się i drżą, podczas gdy święci się radują. Szatan, jego aniołowie i ludzie niepobożni, którzy cieszyli się, że lud Boży znalazł się w ich mocy, są teraz świadkami najwyższej chwały tych, którzy czcili i zachowywali święte prawo Boże. Spoglądają na twarze sprawiedliwych, jaśniejące blaskiem i odbijające obraz Jezusa. Ci, którzy tak gorliwie dążyli do zniszczenia świętych, nie mogą znieść chwały, jaka spoczywa na zbawionych. Padają na ziemię jak martwi. Szatan i jego aniołowie uciekają od oblicza uwielbionych świętych. Moc dręczenia ich skończyła się na zawsze.

Rodzice i dzieci

[98] Zrozumiałam, że bogobojni rodzice, nim zabronią czegokolwiek swym dzieciom, powinni wpieryw poznać ich usposobienie i skłonności, by móc zaspokoić wszystkie ich potrzeby. Niektórzy rodzice starannie zaspokajają doczesne potrzeby dzieci. Serdecznie i wytrwale opiekują się nimi w czasie choroby sądząc, że wypełnili już swój obowiązek. Mylą się jednak, ich właściwa praca dopiero się rozpoczyna. Potrzeby serca muszą również być zaspokojone. Dużo potrzeba zręczności, by umieć zastosować właściwe leki mogące uzdrowić zranione serca.

Dzieci tak samo przechodzą przez ciężkie i bolesne próby, jak osoby dorosłe. Rodzice też nie zawsze potrafią zachować równowagę ducha. Bywa, że tracą głowę, cierpią wskutek źle pojętych spraw czy uczuć. Szatan atakuje ich, w końcu ulegają jego pokusom, mówią ostrym tonem. W rozdrażnieniu i w sposób budzący sprzeciw odnoszą się do dzieci. Czasami zrządzą, czasami są nieopanowani. Ten nastrój przechodzi na godne pożałowania dzieci i rodzice nie są w stanie im pomóc. Czasem wszystko idzie na opak. Dookoła same przykrości. Wszyscy są nieszczęśliwi, niezadowoleni; rodzice odpowiedzialnością obciążają za taki stan dzieci, twierdząc, że są nieposłuszne i uparte, najgorsze na świecie, a tymczasem to oni sami są przyczyną tego niepokoju.

Niektórzy rodzice wzniecają wiele burz swoim brakiem opanowania. Zamiast łagodnie prosić dzieci, by zrobiły to lub tamto, rozkazują im tonem ostrym, już mając na ustach krytykę i naganę, mimo że dzieci na to nie zasłużyły. Jeżeli rodzice w ten sposób postępują z dziećmi, niszczą ich ambicję i chęć działania. One wykonują wasze polecenia, ale nie z miłości, lecz dlatego, że nie mają odwagi postąpić inaczej. Nie są sercem przy tych poczynaniach. Jest to udręka, a nie przyjemność, co staje się przyczyną, że dzieci zapominają o waszych wskazówkach. To z kolei wywołuje w was rozdrażnienie i czyni jeszcze gorszymi dla dzieci. Od nowa je ganiecie, malując ich niewłaściwe postępowanie w najciemniejszych

barwach. W końcu dzieci zniechęcają się i nie robią sobie nic z tego, czy coś się wam podoba czy nie. „Wszystko mi jedno” — to ich jedyna myśl i zaczynają szukać radości i przyjemności poza domem, z dala od rodziców, ponieważ w domu tego nie znajdują. Mieszają się z młodzieżą z ulicy i stają się wkrótce tak zepsuci, jak najgorsi z niej.

Założenia w wychowaniu dzieci

Na kogo spada odpowiedzialność za tak pożałowania godne postępowanie? Gdyby rodzice uczynili dom miejscem przyciągającym, okazali dzieciom ciepło i serce w sposób przyjemny, znaleźli odpowiednie dla nich zajęcia, to spotkaliby gorący odzew w ich sercach. Ręce, nogi i serca dziecięce byłyby natychmiast posłuszne. Panując nad sobą, przemawiając łagodnie i serdecznie, chwając we właściwym czasie, kiedy dzieci na to zasłużyły, rodzice są w stanie pomóc w ich wysiłkach i uczynić je istotami szczęśliwymi. Krąg rodzinny otoczy wówczas życzliwość, która rozproszy cienie i wpuści do domu radosny promień słońca.

Bywa, że rodzice usprawiedliwiają swoje niewłaściwe postępowanie tym, że się źle czują, są nerwowi i sądzą, że nie mogą być cierpliwymi, spokojnymi, nie mogą mówić łagodnie. Mylą się w tym nie wiedząc, że sprawiają przyjemność szatanowi, który triumfuje, gdy nie uważają łaski Bożej za dostateczną i wystarczającą do zwyciężenia wrodzonych słabości. Rodzice mogą i muszą zawsze panować nad sobą. Bóg żąda od nich tego. Powinni zrozumieć, że gdy mówią ze zniecierpliwieniem i rozdrażnieniem, powodują u innych cierpienia, gdyż ludzie mający z nimi styczność są atakowani przez tego samego ducha. A jeżeli duch ten udzieli się innym, zło mnoży się i wszystko kończy się źle, wszystko dzieje się na opak.

Rodzice! Jeżeli jesteście z jakiegoś powodu rozgniewani, nie popełniajcie tak wielkiej krzywdy, jaką jest zatrucie całej rodziny waszym niebezpiecznym podnieceniem i rozdrażnieniem. W takich wypadkach musicie wzmocnić czujność i postanowić w sercu, że nie dacie powodu do zgorszenia i będziecie mówić tylko słowa przyjemne, uprzejme. Powiedzcie sobie: „Nie zatruję swoim gniewem radości moich dzieci”. Taką samokontrolą możecie uzyskać, wówczas wasz system nerwowy straci na pobudliwości, a uznawanie zasad sprawie-

[99]

dliwości da wam siłę. Świadomość tego, że wiernie i sprawiedliwie spełniacie obowiązki, wzmocni was i pokrzepi. Aniołowie Boga z upodobaniem spoglądają na wasze wysiłki i pomogą wam. Gdy jesteście zniecierpliwieni, zbyt często szukacie przyczyny tego w waszych dzieciach i ganicie je, choć na to nie zasłużyły. Kiedy in-dziej mogłyby postąpić tak samo i wszystko byłoby w porządku. Dzieci czują i rozumieją chwiejną postawę rodziców. Również i usposobienie dzieci nie bywa zawsze jednakowe. Czasami są do pewnego stopnia przygotowane na zmienne nastroje rodziców, ale bywa, że i one są zdenerwowane, rozdrażnione i nie mogą znieść nagany. Wszystko się w nich buntuje. Rodzice oczekują, że ich stan będzie przyjęty z należną im wyrozumiałością, jednak nie zawsze mają te same względy dla godnych współczucia dzieci. Usprawiedliwiają u siebie to, co u swych dzieci — nie posiadających przecież ich lat, doświadczenia i zdyscyplinowania — oceniają nadzwyczaj surowo.

Niektórzy rodzice są z usposobienia nerwowi. Kiedy są zmęczeni pracą i troskami, nie potrafią zachować spokoju. Spotykając tych, którzy powinni być dla nich istotami najdroższymi na ziemi, traktują ich cierpko i zgryźliwie, nie panując nad sobą. Takie zachowanie rzuca cień na całą rodzinę i nie podoba się Bogu. Dzieci i ich kłopoty należy traktować z serdeczną wyrozumiałością, co je uspokoi i ułagodzi. Obopólna dobroć i wzgląd na innych przywołają aniołów z nieba i dom stanie się portem pokoju i radości.

[100] Matka może i powinna czynić wiele, aby panować nad swymi nerwami i nastrojami, nad złym usposobieniem. Nawet w chorobie może, jeżeli tylko zastanowi się nad tym, być pogodna i uprzejma, potrafi znieść więcej hałasu, niżby to uważała za możliwe. Nie powinna dać dzieciom odczuć swej ludzkiej słabości ani nie zaćmie-wać ich wrażliwych serc swoim przygnębieniem. Inaczej osiągnie tylko to, że dzieci będą się czuły w domu jak w grobie, a pokój matki będzie najnieprzyjemniejszym miejscem na ziemi. Ćwicząc wolę, umysł i nerwy rodzice uzyskają nową siłę i pewność. W wielu przypadkach siła woli jest skutecznym środkiem łagodzącym roz-drażnienie.

Krytyczny czas u dzieci

Niech dzieci nie widzą was z ponurym obliczem. Jeżeli uczyniły coś złego, a potem zrozumiały swój błąd i żałowały za popełniony czyn, wybaczcie im tak chętnie, jak spodziewacie się, że wybaczy wam wasz Ojciec w niebie. Łagodnie pouczcie je i przytulcie do serca, gdyż dzieci przeżywają czas krytyczny. Są wystawione na wpływy, które odrywają je od was, a wy powinniście się tym wpływom przeciwstawić. Pokażcie im, że mogą wam zaufać, mogą uczynić swoimi powiernikami. Niech opowiadają wam o swoich nadziejach i radościach, o swoich troskach i kłopotach. Pokrzepiając je na duchu uchronicie je od wielkiego zła, od sideł, które szatan zastawia na niedoświadczonych. Nie odnoście się do dzieci jedynie surowo, zapominając o własnym dzieciństwie, zapominając, że są one jeszcze tylko dziećmi.

Nie oczekujcie od nich doskonałości i nie próbujcie uczynić z nich od razu dojrzałych ludzi. Postępując tak zamkniecie sobie drzwi do ich serc, a otworzycie je dla niezdrowych, szkodliwych wpływów, udostępnicie ich młodociane umysły tym, którzy je zatrują, zanim dostrzeżecie niebezpieczeństwo. Szatan i jego zastępy czynią najpotężniejsze wysiłki, aby opanować serca dzieci. Dlatego należy odnosić się do dzieci z otwartością, miłością i chrześcijańską subtelnością. Takim traktowaniem zdobędziecie na nie silny wpływ; odczuwają one, że mogą was darzyć nieograniczonym zaufaniem. Dajcie dzieciom w domu poczucie bezpieczeństwa i często przebywajcie z nimi, a nie będą tak bardzo pragnąć towarzystwa swych rówieśników, nie zawsze odpowiedniego. Szatan działa również przez dzieci — jedno wywiera wpływ na drugie, co prowadzić może do zepsucia. Jest to najskuteczniejszy sposób działania szatana. Młodzież wywiera na siebie bardzo silny wpływ. Nie zawsze rozmowy młodych są rzeczowe i budujące. Złe rzeczy szeptane na ucho i nie odrzucone kategorycznie znajdują schronienie w sercu, zapuszczają korzenie i rosną, aż wydadzą owoce i zniszczą do cna dobre obyczaję. Ze względu na zło, które pleni się obecnie w świecie, i z uwagi na konieczność ograniczenia swobody dzieci rodzice powinni okazać zdwojoną troskę o ich przywiązanie do siebie, powinni dać im odczuć, że pragną uczynić je szczęśliwymi.

Rozumni rodzice

Rodzice nie powinni zapominać o latach swego dzieciństwa, o tym, jak sami pragnęli współczucia i miłości i jak nieszczęśliwymi się czuli, gdy ich strofowano i krzyczano na nich. Powinni na nowo stać się młodymi, powinni zająć się dziećmi, ażeby móc rozumnie spełniać ich życzenia. Z pełną miłości stanowczością niech wymagają od dzieci posłuszeństwa. Każde zarządzenie rodziców musi być bezwzględnie wykonane.

Aniołowie Boga z największym zainteresowaniem obserwują rozwój charakteru dzieci. Gdyby Chrystus postępował z nami tak, jak my czasem postępujemy z sobą i z dziećmi, to często popadlibyśmy w zniechęcenie. W duchu widziałam, że Jezus zna nasze słabości, że sam uczestniczył w naszych doświadczeniach, we wszystkim oprócz grzechu. Dlatego przygotował drogę odpowiednią dla naszych sił i zdolności i, tak jak Jakub ostrożnie prowadził swoje dzieci odpowiednio do ich sił, tak Jezus może wzmocnić nas i pocieszyć swą obecnością i być dla nas ustawicznym przewodnikiem. Nie lekceważy, nie zaniedbuje i nie opuszcza dzieci ze swojej trzody, polecił im iść i nie pozostawił ich samych. Nie wędruje tak szybko, abyśmy z naszymi dziećmi nie mogli za Nim nadążyć. O, nie! Utorował On ścieżkę życia także dla dzieci i w Jego imieniu rodzice są obowiązani prowadzić je tą wąską drogą. Bóg wyznaczył nam drogę dostosowaną również do sił i zdolności dzieci.

* * * * *

W obcowaniu z dziećmi opłaca się okazywać im miłość. Nie odtrącajcie ich od siebie przez brak zainteresowania dla dziecięcych zabaw, radości i smutków. Niech nigdy nie marszczy się na ich widok wasze czoło, nie spoglądajcie na nie ponuro i niechaj szorstkie słowo nie pada nigdy z waszych ust! Bóg zapisuje wszystkie te słowa w swoim rejestrze. Szorstkie i opryskliwe słowa rozgoryczają i kaleczą wrażliwe serca dzieci, a w niektórych przypadkach rany te nawet trudno jest leczyć. Dzieci są bowiem wrażliwe na najmniejszą niesprawiedliwość i krzywdę. Niektóre tak się zniechęca, że nie będą reagowały na głośne, gniewne rozkazy, ani nie będą ich obchodziły groźby kar. Zbyt często fałszywe metody wychowania wywołują

bunt w sercach dzieci. Gdyby rodzice wybrali właściwą drogę postępowania, ukształtowałyby się w dzieciach zrównoważony, dobry charakter. Matka nie umiejąca panować nad sobą nie jest zdolna wychowywać dzieci. — [Testimonies for the Church III, 532-533 \(1875\)](#). [102]

* * * * *

Zwycięzcie w sobie skłonność do surowego obchodzenia się z synem, ażeby stale powtarzające się nagany nie uczyniły nieznośną waszą obecność, a rady i wskazania nie zostały znienawidzone. Nie przyciągajcie go nierozumnym pobłażaniem, ale wiążcie go z sobą delikatnymi więzami miłości. Rodzice, bądźcie dla dzieci uprzejmi, a jednocześnie — stanowczy. Pomocą waszą musi być Chrystus! Miłość stanowić będzie środek zdobywania serc ludzkich. Wasz wpływ może utrzymać dzieci na sprawiedliwej drodze.

Ostrzegam was przed nieustannym ganiem i strofowaniem. Chciałabym jeszcze raz ostrzec przed tym błędem. Chrystus niekiedy ganił surowo i w niektórych przypadkach może i nam się wydawać niezbędne takie postępowanie. Jednak musimy pamiętać, że Chrystus dokładnie znał stan duchowy tych, których ganił, że wiedział nie tylko to, jaką miarę nagany zastosować, by mogli ją znieść, ale też co jest potrzebne, by wyzbyli się fałszywej postawy życiowej. Chrystus we właściwy sposób litował się nad błądzącymi, umiał pocieszyć nieszczęśliwych i dodawać otuchy upadłym na duchu. Wiedział doskonale, jak chronić ludzi przed rozpaczą, jak natchnąć ich nadzieją i otuchą, ponieważ znał faktyczne motywy działania i znał pokusy, jakie znosił każdy człowiek. Żaden błąd nie mógł ujść Jego uwagi, a On Sam się nie mylił, nie popełniał błędów. — [Testimonies for the Church IV, 66 \(1876\)](#).

Niebezpieczeństwa młodości

6 czerwca 1863 roku ukazano mi niektóre niebezpieczeństwa wieku młodzieńczego. Szatan kieruje młodzieżą i prowadzi ją, niedoświadczoną, ku zgubie, a młodzi ludzie są nieświadomi jego oszustw i zakusów. Dlatego w tym trudnym okresie rodzice powinni zachować czujność i zręcznie interweniować, ażeby uchronić swe dzieci przed pierwszym atakiem wroga. Nieustanne nauczanie dzieci co do wszystkich sytuacji życiowych jest najważniejszym zadaniem rodziców.

[103] Macierzyński obowiązek wychowania zaczyna się u kolebki niemowlęcia. Matka musi opanować upór i temperament dziecka, kierować nim i nauczyć je posłuszeństwa. Wychowania starszego dziecka też nie należy zaniedbywać. Każda matka powinna znaleźć czas na rozsądną rozmowę z dziećmi, powinna poprawiać ich błędy i cierpliwie uczyć prawidłowego postępowania. Chrześcijańscy rodzice muszą wiedzieć, że to oni przygotowują swe dzieci do stania się dziećmi Bożymi i oni je wyposażają na drogę życia. Religijne doświadczenie dzieci opiera się na naukach otrzymanych w dzieciństwie i na charakterze kształtującym się w tym okresie. Jeżeli upór dziecka nie został w tym czasie przełamany i dziecko nie nauczyło się posłuszeństwa, trudno będzie nadrobić to w latach późniejszych. Jak ciężka i surowa będzie walka, by podporządkować przykazaniom Bożym wolę, która nigdy nikomu nie była poddana! Rodzice zaniedbujący to arcyważne zadanie nie tylko wyrządzają krzywdę swym biednym dzieciom, ale grzeszą też przeciwko przykazaniom Boga.

Dzieci zaś wychowywane w surowej karności tracą czasami cierpliwość. Nie chcą opieki, chcą chodzić własnymi drogami, przychodzić i wychodzić, kiedy im się podoba. Szczególnie między dziesiątym a osiemnastym rokiem życia dzieci nie widzą nic złego w braniu udziału we wszelkich rozrywkach i obcowaniu z różnymi rówieśnikami, choć ich doświadczeni życiowo rodzice widzą w tym pewne niebezpieczeństwo. Znają oni wady i zalety swoich dzieci i

widzą, kto jaki wpływ wywiera na ich umysły. Pragnąc zbawienia swych dzieci będą starali się odwieść je od wszelkich szkodliwych podniet i przyjemności.

Gdy dzieci same postanawiają wyrzec się przyjemności tego świata i stają się uczniami Chrystusa, jakież ciężar spada z serc troskliwych, wierzących rodziców! Jakież brzemię zostanie z nich zdjęte! Ale nawet w takim przypadku rodzicom nie wolno zanęcać pracy nad dziećmi. Dzieci nie powinno się pozostawiać samym sobie, by postępowały tak, jak zechcą, i zawsze wybierały to, co im odpowiada, by szły własnymi drogami. Właśnie teraz muszą rozpocząć najzarliwszą walkę z grzechem, pychą, żądzą, nienawiścią, zazdrością, zawiścią i z wszelkim złem, przyrodzonym sercu człowieka. Trzeba, aby rodzice czuwali, udzielali dzieciom rad i wskazówek, decydowali za nie wyjaśniając im, że jeżeli nie podporządkują się radośnie, dobrowolnie i posłusznie rodzicom, nie będą umiały tego uczynić w stosunku do Boga. Nie będą mogły być chrześcijanami.

Rodzice powinni zachęcać dzieci, ażeby to w nich pokładały zaufanie. Powinni omawiać z nimi smutki i bóle — ich małe codzienne kłopoty i utrapienia. W ten sposób rodzice poznają swoje dzieci; modlą się za nimi i z nimi, aby Bóg był im tarczą i osłoną i przewodził im. Powinni zwracać uwagę dzieci na ich nigdy nie popełniającego błędu Przyjaciela i Doradcę, który znając ich słabości zmiłuje się nad nimi, bo podobnie jak my był kuszony, a pozostał jednak bez grzechu.

Szatan kusi dzieci, aby zachowały dystans wobec rodziców, a wybrały na powierników młodych, niedoświadczonych współtowarzyszy, którzy nie mogą im w niczym pomóc, a jedynie potrafią udzielić złych rad. Dziewczęta i chłopcy zbierają się, plotą głupstwa, prowadzą bezsensowne rozmowy, czym usuwają z serca Chrystusa i aniołów. Zbędne rozmowy o postępowaniu innych ludzi, plotkowanie o jakimś tam młodym człowieku i jakiejś dziewczynie niszczą pobożne myśli i odczucia. Serce wyzbywa się wzniosłych dążeń, staje się niewrażliwe i oziębłe, odarte z prawdziwej miłości ku Bogu i Jego prawdom.

Dzieci można ustrzec przed niejednym grzechem, jeśli mają więcej zaufania do rodziców. Rodzice powinni zachęcać dzieci do otwartej i szczerzej rozmowy, do wyjawiania swych kłopotów i zmar-

twień. Gdy zaś sprawy dzieci stają się trudne i skomplikowane, bez bojaźni powinny one zasięgać rady u swych matek i ojców. Któż im lepiej poradzi i ukaże niebezpieczeństwo, jak nie bogobojni rodzice? Kto lepiej potrafi zrozumieć tajemnice charakteru i usposobienia dzieci, jak nie oni? Matka, która obserwowała każdy odruch i przejaw myśli dziecka od niemowlęctwa i zna jego popędy i nawyki, jest istotą najlepiej przygotowaną do udzielania mu rad. Któż potrafi tak dobrze, jak matka, wspomagana przez ojca, określić, które cechy charakteru należy powściągnąć, a które rozwijać?

Dzieci usposobione duchowo wybiorą miłość i oddanie bogobojnych rodziców przed wszystkimi ziemskimi dobrodziejstwami. Będą rodziców kochać i czcić. Najważniejszym zadaniem dzieci powinna być chęć uczynienia rodziców szczęśliwymi. W obecnym wieku samowoli dzieci, które nie otrzymały odpowiedniego wychowania, mało mają zrozumienia dla swoich obowiązków wobec rodziców. Często tak się dzieje, że im więcej rodzice poświęcali się dla swoich dzieci, tym niewdzięczniejsze stają się one i tym mniejszy okazują rodzicom szacunek i respekt. Dzieci rozpieszczane i obsługiwane zawsze będą tego oczekiwać. Jeżeli zaś oczekiwania ich nie spełniają się, wpadają w zniechęcenie i rozgoryczenie. Takie usposobienie zachowują na całe życie. Są bezradne, szukają oparcia w innych, oczekują od wszystkich pomocy. Żądają wyrozumiałości i ustępstw, a jeżeli natrafią na opór, nawet po dojściu do wieku dojrzałego czują się pokrzywdzone. Rozgoryczone idą własną drogą, niezdolne dojść do ładu nawet z sobą. Narzekają, szemrzą, gniewają się, ponieważ nie dzieje się tak, jak chcą.

Rozpieszczone dzieci

Rodzice popełniają błąd ucząc dzieci w sposób, który w przyszłości przyniesie zło. Sami rzucają kamienie na własną drogę. Sądzą, że zaspokajając wszystkie życzenia dzieci i pozwalając czynić, co im się podoba, pozyskają miłość dziecka. Jakież to błąd! Dzieci, którym się na wszystko pozwala, wzrastają w nienasyconych i niepowstrzymanych niczym pragnieniach, nie chcą podporządkować się nikomu, rozwijają w sobie egoizm i upór. Rozpieszczone dzieci stają się przekleństwem dla siebie i całego otoczenia. W wielkiej mierze to rodzice dzierżą w swych dłoniach przyszłe szczęście dzieci. Na

nich właśnie — na rodzicach — spoczywa obowiązek kształtowania charakteru dzieci. Wychowanie otrzymane w dzieciństwie pozostaje na całe życie. Rodzice zasiewają ziarno, które rozwinie się i wyda owoce, dobre lub złe. Oni torują drogę synom i córkom do szczęścia lub nieszczęścia.

Dzieci należy wcześniej przyzwycząić do tego, by starały się być użyteczne, by pomagały innym i sobie. Wiele córek w obecnych czasach bez jakichkolwiek wyrzutów sumienia patrzy na swe umęczone matki, które krzątają się, gotują, zmywają naczynia, piorą czy prasują, podczas gdy one same wygodnie rozsiadają się, czytają książki, robią na drutach, myślą tylko o sobie. Serca ich są tak nieczułe, jak nieczuły jest głaz. Ale skąd się bierze takie złe postępowanie dzieci? Kto jest tutaj najbardziej winien? Kto odpowiada za takie postępowanie i wychowanie? Oczywiście pożałowania godni rodzice, którzy sami się oszukali. Chcieli dobra swych dzieci, a w błędnym pojmowaniu miłości pozwalali córkom próżnować lub robić tylko to, co wymaga najmniej wysiłku, do czego nie trzeba ani ćwiczenia umysłu, ani mięśni. Nawet usprawiedliwiali swe córki chorowitością. Skąd się ta chorowitość wzięła? W wielu wypadkach wskutek fałszywych metod wychowania. Umiejętne i właściwe rozwijanie mięśni, krzątanie się i praca w domu przynoszą pożytek zarówno umysłowi, jak i ciału. Ale dzieci pozbawiane tego w wyniku fałszywego zrozumienia rodziców nabywają w końcu niechęci i odrazy do pracy. Praca fizyczna wydaje się im upokorzeniem. Uważają, że to zajęcia poniżej godności, nie dla dam. W dniach dzisiejszych jest to powszechnie występujące zjawisko.

Lud Boży rządzić się powinien wyższymi i wznioślejszymi zasadami niż ludzie świata, którzy dążą jedynie do dostosowania się do tego, co modne. Bogobojni rodzice powinni wychowywać swe dzieci na ludzi pożytecznych. Nie wolno dopuścić, ażeby rodzicielskie zasady wychowania zastały podważone dziwacznymi wystąpieniami młodych i by dzieci kierowały się w swym postępowaniu tym, co powie świat i moda. Nie powinno się pozwolić dzieciom, by same dobierały sobie towarzyszy. Przekonajcie je, że wybór ten należy do was. Przyzwyczajajcie dzieci do myśli, że i w swych młodych latach mogą one podejmować odpowiedzialne zadania.

Jeżeli dzieci wasze nie przyzwyczajają się do pracy, staną się wkrótce leniwe. Będą odczuwać zmęczenie, skarżyć się na ból w

ramionach, klucie w boku, znużenie i wyczerpanie. Ze współczuciem wykonujecie pracę sami, nie chcąc narazić dzieci na cierpienia, a to jest rzecz niebezpieczna. Niech więc ciężar włożony na barki waszych dzieci będzie zrazu lekki, a potem stopniowo niech wzrasta, aż w końcu zdolne będą wykonać odpowiednią dla nich pracę bez narażenia się na wyczerpanie. Bezczytność to główna przyczyna dolegliwości fizycznych u dzieci.

[106] Istnieje grupa młodych dziewcząt w naszym stuleciu, istot całkowicie bezużytecznych, potrafiących jedynie odpoczywać, jeść, stroić się, żartować i mówić głupstwa, trzymając w rękach tylko jakiś haft czy szydełko. Nieliczna tylko młodzież posiada zdrowy rozsądek i umiejętność prawidłowej oceny. Większość z nich żyje życiem motyli, bez planu i celu. Gdy zbiorą się przyjaciele z takiej grupy, możecie usłyszeć nedorzeczne uwagi na temat mody, stroju albo innych błahostek. Potem dowcipkuj na temat wypowiedzianych przez siebie uwag, uważając je za błyskotliwe. Dzieje się to często w obecności starszych, którzy czują się dotknięci takim brakiem szacunku dla swych lat. Wydaje się, że ci młodzi ludzie stracili wszelkie poczucie skromności i dobrego wychowania. Są pewni, że wychowanie, jakie otrzymali, jest dostatecznie układne.

Tego rodzaju postawa podobna jest do zaraźliwej choroby. Lud Boży powinien dobrać dla swych dzieci odpowiednich przyjaciół, powinien uczyć je, że mają unikać towarzystwa takich próżnych światowców. Matki powinny skłaniać swe córki do pomocy w kuchni i cierpliwie uczyć je gospodarstwa domowego. Stan fizyczny dzieci wzmocni się przy takiej pracy, mięśnie nabędą prężności i staną się sprawniejsze, a myśli pod koniec tak pracowicie spędzonego dnia będą zdrowsze i rozsądniejsze. Praca fizyczna może zmęczyć; jakże słodki jest odpoczynek dla utrudzonego po dobrze wykonanej pracy! Sen, naturalny lek, przywraca siły, odświeża spracowane ciało i przysposabia do wykonania obowiązków dnia następnego. Nie mówcie dzieciom, że jest całkowicie obojętne, czy one pracują czy nie. Nauczcie je, że pomoc ich ma znaczenie i jest potrzebna, że ich poświęcony czas ma wartość i że jesteście zależni od ich współpracy.

Grzech bezczynności

Ukazano mi, że w wielu wypadkach występki są skutkiem nieróbstwa. Pracowite ręce i żywy umysł nie znajdują czasu na zwracanie uwagi na każdą z pokus, jakie podsuwa nieprzyjaciół. Natomiast ręce i głowa człowieka bezczynnego gotowe są poddać się woli szatana. Umysł, który nie zajmuje się właściwymi dla siebie sprawami, zajmuje się rzeczami niegodnymi i niepobożnymi. Rodzice powinni uczyć swe dzieci, że próżniactwo jest grzechem. Moją uwagę zwrócono na 49. wiersz 16. rozdziału Księgi Ezechiela: „Oto winą Sodomy, twojej siostry, było to: wzbiła się w pychę, miała dostatek chleba i beztroski spokój wraz ze swoimi córkami, lecz nie wspomagała ubogiego i biednego”.

Dzieci powinny poczuwać się do zobowiązań wobec rodziców, którzy opiekują się nimi od niemowlęctwa, czuwają nad nimi, pilnują i pielęgnują w chorobie. Powinny uświadomić sobie, ile trosk mieli rodzice z ich powodu. Szczególnie starajcie się pamiętać o tym, pobożni rodzice, że najważniejszą rzeczą jest, aby dzieci wasze obrały prawą drogę postępowania! Gdy rodzice dostrzegają błędy i niedostatki u swych dzieci, jakież ciężar noszą w sercu! Gdyby dzieci, które spowodowały ten ból, poznały skutki swego postępowania, z pewnością żałowałyby tego. Gdyby mogły widzieć łzy matki i usłyszeć modlitwy, jakie zanosi ona za nie do Boga, gdyby mogły dostrzec jej zgaszony wzrok, serca ich zabiłyby żywiej, przybiegłyby i wyznały jej swą winę, prosząc o przebaczenie. W tej dziedzinie jest jeszcze nieskończenie dużo do zrobienia, tak dla młodych, jak i starszych. Rodzice powinni więcej pracować nad sobą, aby móc lepiej spełniać swe obowiązki względem dzieci. Niektórzy spośród rodziców nie rozumieją swych dzieci i nie są z nimi zżyci. Często powstaje nieszczęsny rozdźwięk między rodzicami a dziećmi, stają się nawzajem sobie obcy. Gdyby rodzice lepiej rozumieli świat uczuć swoich dzieci i umieli czytać w ich sercach, wywarliby zbawienny wpływ na młodych.

[107]

Nawrócenie dzieci

Rodzice powinni postępować sprawiedliwie i sumiennie z młodymi ludźmi powierzonymi ich opiece. Nie powinni tolerować w

swych dzieciach pychy, rozrzutności, żądy błyszczenia. Nie powinni znosić u małych dzieci drobnych wybiegów i kłamstewek, chytryści i przebiegłości, gdyż kiedy będą starsze, będą musiały wyzbyć się tego lub zbierać nagany. We wczesnym dzieciństwie nabyte przyzwyczajenia nie dadzą się tak łatwo wyplenić.

Rodzice! Wdrażajcie dzieci do karności, kiedy są jeszcze małe. Celem wychowania powinno być przyprowadzenie ich do Chrystusa. Niechaj wszystkie wysiłki podejmowane przez was służą sprawie zbawienia! Działajcie i postępujcie w taki sposób, jak gdyby one były cennymi klejnotami powierzonymi waszej pieczy, klejnotami, które mają świecić i jaśnieć w królestwie Bożym! Zwracajcie uwagę i na to, w jaki sposób układacie je do snu. Wystrzegajcie się myśli, że one są jeszcze zbyt małe, aby mogły być za cokolwiek odpowiedzialne, zbyt małe, by żałowały za swe grzechy i wyznały je Chrystusowi.

[108] Skierowano mnie ku wielu cennym obietnicom zawartym w Biblii, obietnicom dotyczącym tych, którzy wcześniej zaczynają szukać Zbawiciela. „Pamiętaj o swoim Stwórcy w kwiecie swojego wieku, zanim nadejdą złe dni i zbliżą się lata, o których powiesz: Nie podobają mi się”. [Kaznodziei 12,1](#). „Miłuję tych, którzy mnie miłują, a którzy mnie gorliwie szukają, znajdują mię”. [Przypowieści 8,17](#). Wielki Pasterz Izraela wciąż jeszcze powiada: „Pozwólcie dzieciom przychodzić do mnie i nie zabraniajcie im. Albowiem do takich należy Królestwo Boże”. [Łukasza 18,16](#). Nauczajcie swe dzieci tego, że czas młodości jest czasem najlepszym do szukania Pana. Wtedy w życiowej walce nie ulegną łatwo, ich młodych umysłów nie przygniecie troska i wolni od ciężarów życia najlepsze swe siły będą mogli ofiarować Bogu.

Żyjemy w wieku niedobrym dla dzieci. Rwący nurt ciągnie je w dół ku zatraceniu. Potrzebne jest coś więcej niż samo tylko doświadczenie i siła dziecka, ażeby przeciwstawić się temu nurtowi i nie zostać pochłoniętym. Wydaje się, jakoby ludzi młodych otumanili szatan. On i jego aniołowie wiodą ich ku pewnemu i nieuchronnemu zginieniu, walczą przeciwko rządowi Bożym. Wszystkich, którzy pragną swe serca ofiarować Bogu i dochować Mu posłuszeństwa, szatan będzie próbował omotać, zwabić pokusami i zwyciężyć, aby stracili odwagę i zaniechali walki o wiarę.

Rodzice, pomóżcie swoim dzieciom! Powstańcie z letargu, w którym się znajdujecie! Czuwajcie bezustannie, odpierajcie ów rwący strumień i zły wpływ, jaki szatan chce wyrzucić na wasze dzieci! Dzieci nie potrafią własnymi siłami tego zrobić, rodzice muszą im pomóc. Gorącą, żarliwą modlitwą i żywą wiarą osiąga się wielkie zwycięstwa. Niektórzy rodzice nie zdają sobie sprawy z odpowiedzialności, jaka na nich ciąży, i nie dbają należycie o religijne wychowanie dzieci. Już z samego rana pierwszą myślą chrześcijanina powinien być Bóg. Sprawy świeckie, praca i własne interesy winny się znaleźć dopiero na drugim miejscu. Należy dzieci nauczyć respektu i szacunku dla godzin modlitwy. Przed opuszczeniem domu i wyjściem do pracy cała rodzina powinna się zebrać i ojciec — a w razie jego nieobecności matka — powinien gorąco prosić Boga, aby zachował od złego wszystkich, całą rodzinę, w trudach nowego dnia. Przyjdźcie w pokorze, z sercem pełnym tkliwej miłości, w poczuciu i zrozumieniu pokus i niebezpieczeństw, jakie zagrażają i wam, i waszym dzieciom. Wiarą zwiążcie je duchowo z ołtarzem, proście Pana o opiekę nad nimi! Służebni aniołowie będą strzec dzieci, które poleciliście Panu. Obowiązkiem chrześcijańskich rodziców jest rano i wieczorem w niezachwianej wierze tworzyć mur dla zapewnienia dzieciom bezpieczeństwa. Rodzice powinni cierpliwie, łagodnie i niestrudzenie uczyć je, jak należy żyć w sposób zgodny z upodobaniem Bożym.

Karność i właściwe wychowanie

Zniecierpliwieni rodzice spotykają się z taką samą niecierpliwością ze strony dzieci. Gniew rodziców budzi także gniew u dzieci i wtedy wychodzą na jaw złe cechy. Niektórzy rodzice strofują surowo w zniecierpliwieniu, często w gniewie, dając go wyraźnie odczuć dzieciom. Takie nagany nie przynoszą dobrych rezultatów. W poszukiwaniu sposobu uregulowania jednego zła tworzą zło podwójne. Stałe karanie, łajanie i pokrzykiwanie na dzieci utwierdza je w uporze i odpycha od rodziców.

[109]

Rodzice powinni najpierw nauczyć się panować nad sobą, potem dopiero będą mogli wychowywać dzieci oraz poddać je swojej kontroli. Każdorazowo gdy rodzice tracą panowanie nad sobą, gdy mówią i działają w zniecierpliwieniu, grzeszą przeciwko Bogu. Po-

winni rozsądnie porozmawiać z dziećmi, jasno i wyraźnie wykazać błędy, jakie popełniły. Powinni wykazać, na czym polega ich przewinienie i przekonać je o tym, że zgrzeszyły nie tylko przeciwko własnym rodzicom, ale także przeciwko Bogu. Lepiej jest pokornym sercem modlić się z dziećmi, niż je karać. Po takiej rozmowie żądania wasze i zakazy nie wywołają u dzieci uczucia niechęci czy nienawiści. Dzieci będą was kochać. Przekonają się, że nie dlatego je karzecie, że tak się wam podoba, albo że chcecie im odpłacić za niemile dla was występki, ale z poczucia obowiązku, dla ich dobra, ażeby — pozostawione sobie — nie wzrastały w grzechu.

Niektórzy rodzice błędzą nie troszcząc się ani o religijne wychowanie dzieci, ani o naukę szkolną. Nie wolno tego zaniedbywać. Dzieci chcą być czynne i jeżeli nie zajmie się ich pracą fizyczną lub umysłową, nie da pożytecznego zajęcia, złe wpływy mogą wziąć górę. Jest grzechem ze strony rodziców pozwolić dzieciom wzrastać w nieświadomości ich obecnych i przyszłych zadań i obowiązków. Powinny rozwijać nie tylko umysł, ale i ciało, a czas dzielić w jednakowej mierze na pracę umysłową i fizyczną. Rzeczą rodziców jest zaopatrywać dzieci w pożyteczną i interesującą lekturę. Zadaniem rodziców jest rozwijać duchowe siły dzieci i doskonalić wrodzone zdolności. Umysł pozostawiony sobie, nie ćwiczony, staje się na ogół płytki, zmysłowy i zepsuty. Szatan wykorzystuje każdą sposobność, by kształcić po swojemu próżnujące istoty.

Rodzice! Zapisujący wszystko anioł notuje każde niecierpliwe, pochopnie wypowiedziane słowo, jakim zwracacie się do dzieci. Każdy błąd z waszej strony przy udzielaniu im właściwych nauk i ukazywaniu właściwego charakteru grzechu oraz ostatecznego wyniku grzesznego postępowania zapisany jest na waszą niekorzyść. Każde słowo mówione bez zastanowienia czy żartem, każde słowo nieczyste czy ordynarne anioł w niebie notuje jako plamę na waszym chrześcijańskim charakterze. Wasze postępowanie, dobre czy złe, zostało zapisane.

Rodzice nie mogą liczyć na sukcesy w kierowaniu dziećmi dopóty, dopóki nie będą doskonale władali sobą. Muszą najpierw nauczyć się opanowania, kontrolowania swoich słów, swego wyrazu twarzy. Nie powinni zezwolić, by w ich głosie przebijało podniecenie, rozdrażnienie czy gwałtowność. Wtedy dopiero posiadają zdecydowany wpływ na swe dzieci.

Dzieci mogą chcieć postępować w sposób prawy i szlachetny, mogą nosić w sercu zamiar okazywania posłuszeństwa i układności względem rodziców czy opiekunów, gdyż potrzebują ich pomocy i wsparcia. Mogą podejmować dobre postanowienia, ale dopóki prawdziwa pobożność nie wesprze tych postanowień, a odradzająca laska Boża nie wpłynie na ich sposób życia, nie uda im się dojść do celu. [110]

Rodzice powinni nie tylko podwoić swe wysiłki dla dobra i zbawienia dzieci, ale uczciwie i wiernie towarzyszyć im, nie pozostawiać samym sobie, lecz troszczyć się o ich wychowanie najlepszymi środkami. Od młodzieży nie wolno żądać, aby młodzież doświadczyła rzeczy dobrych i złych, myśląc, że wcześniej czy później dobro zapanuje nad złem, a zło straci swe wpływy. Zło bowiem rośnie szybciej niż dobro. Możliwe, że wpływ zła, któremu dzieci uległy, może być po wielu latach wypleniony, ale któż mógłby na tym polegać? Czas jest krótki. Łatwiej i daleko bezpieczniej jest od początku siać czyste i dobre ziarno w sercu dzieci, niż potem wrywać chwasty. Zadaniem rodziców jest czuwać, czy otaczające dzieci wpływy nie są szkodliwe. Obowiązkiem rodziców jest wybrać odpowiednie dla dzieci otoczenie i nie dopuścić, by same dokonywały wyboru swego towarzystwa. Któż, jeżeli nie rodzice, winien się podjąć tego zadania? Czy jest do pomyślenia, że obcy okażą waszym dzieciom taką samą troskę, jak wy? Czy ci obcy mogą je otoczyć tak głęboką miłością, jak rodzice? Dzieci rodziców przestrzegających obowiązku święcenia soboty opierają się pewnym środkom wychowawczym uważając, że rodzice są zbyt surowi i dokładni. Gorzkie uczucia budzą się w ich sercach, rodzą się myśli niechętne rodzicom, którzy przecież pragną tylko ich teraźniejszego i przyszłego, a także wiecznego szczęścia. Po wielu latach dopiero będą dziękować rodzicom za ich sumienną troskę i dobrze pojętą czujność w czasie dziecięcych lat niedoświadczenia.

Rodzice powinni jak najprościej, odpowiednio do możliwości pojmowania dzieci, wyjaśnić im plan zbawienia. Dzieci ośmio-, dzieiesięcio- czy dwunastoletnie są już w tym wieku, że można i należy omawiać z nimi sprawy wiary. Nie odsuwajcie nauki dzieci na jakiś dalszy czas, kiedy będą dostatecznie dorosłe, by żałować za swe błędy i wierzyć prawdzie. Jeżeli pouczycie je w sposób właściwy, to nawet bardzo małe dzieci mogą poprawić swe niewłaściwe postępo-

wanie i wybrać drogę zbawienia przez Chrystusa. Kaznodzieje są na ogół zbyt dalecy od sprawy zbawienia dzieci i nie są takimi, jakimi być powinni. Jest więc przywilejem rodziców wywierać wpływ na dziecięce umysły, często wymykające się spod wszelkiej kontroli.

Wpływ domu

[111] Zły wpływ otoczenia na nasze dzieci jest bez mała wszechpo-
tężny. Niszczy sposób myślenia i wiedzie po równi pochyłej ku
zgubie i zatraceniu. Umysły młodych są z natury podatne na rzeczy
płocze i na głupstwa. We wczesnym dzieciństwie, zanim jeszcze
ukształtuje się charakter i zanim dojrzeje zdrowy sąd, dzieci czę-
sto pociągają przyjaciele i koledzy, wywierający na nie szkodliwy
wpływ. Niektóre okazują przychyłność towarzyszom odmiennej
płci, wbrew życzeniom i upomnieniom rodziców. Łamią tym piątę
przykazanie, nie szanując woli rodziców. Obowiązkiem rodziców
jest obserwować bacznie czas wychodzenia i wracania dzieci do
domu. Dom powinni uczynić tak radosnym i przyjemnym, ażeby
one czuły się w nim dobrze i rozumiały, jak wielki jest w tym udział
rodziców, jak bardzo rodzice interesują się nimi. Rodzice powinni
uczynić dom rodzinny miejscem przyjemnym, gdzie dzieci będą
szczęśliwe i spokojne.

Ojcowie i matki! Przemawiajcie do dzieci łagodnie i z dobrocią.
Pamiętajcie, że sami jesteście wrażliwi i jak trudno wam znieść,
kiedy się was gani. Zastanówcie się i uprzytomnijcie sobie, że dzieci
są do was podobne. Tego, czego sami nie potraficie udźwignąć, nie
wkładajcie na ich barki! Jeżeli sami nie potraficie znieść nagan i
wymówek, tym bardziej trudno to przychodzi dzieciom, które są od
was słabsze i nie potrafią tyle znieść. Niech więc przyjemne słowa
będą niby promienie w waszej rodzinie. Owoce opanowania, troskli-
wości i stała gotowość do towarzyszenia dzieciom będą stokrotnie
wynagrodzone.

Rodzice nie mają zaciemniać szczęścia dzieci, ganiąc je zbyt
surowo za każdą omyłkę, błąd czy drobne przewinienie. Prawdziwe
wykroczenie powinno się wytłumaczyć i nazwać tak, jak na to za-
sługuje, a ponadto w mocny, zdecydowany sposób przeciwdziałać,
ażeby zapobiec powtórzeniu się tego wykroczenia. Dzieciom należy
przedstawić zło popełnionego czynu i wyrządzonej krzywdy, ale nie

w sposób, który by doprowadził je do rozpacz, tylko tak, by z nową chęcią dążyły do dobrego, by pragnęły odzyskać wasze zaufanie i waszą pochwałę.

Zbytńia pobłażliwość

Niektórzy rodzice popełniają błąd, dając swym dzieciom za dużo swobody. Czasem pokładają zbyt wiele zaufania do ich możliwości i przez to nie dostrzegają wykroczeń dziecka. Jest to złe i krzywdzące pozwolić dzieciom na kosztowne dalekie podróże bez opieki rodziców lub starszych osób. Wywiera to szkodliwy wpływ na dzieci. Wydaje im się, że są ważnymi osobami, że należą im się pewne przywileje, które powinny być uznawane, w przeciwnym razie dzieje się im krzywda. Powołują się na inne dzieci, które wychodzą i przychodzą, kiedy im się podoba, korzystają z pełnej swobody, podczas gdy one są tak krótko trzymane, tak ograniczane.

I oto matka bojąc się, że dzieci zarzucą jej niesprawiedliwość, zaspokaja wszystkie ich życzenia, czym w końcu wyrządza im wielką szkodę. Młodzi ludzie, którym brak czujnego rodzicielskiego oka, badającego i poprawiającego ich błędy, ulgają często wpływom, które zanikają dopiero po wielu miesiącach. Zwrócono mi uwagę na rodziców posiadających dobre, posłuszne dzieci, którzy, pokładając nieograniczone zaufanie do swoich niektórych przyjaciół, powierzyli im swe dzieci pozwalając, by przebywały w ich domach dłuższy czas. Po powrocie następowała całkowita zmiana w postępowaniu i zachowaniu dzieci. Poprzednio były z domem związane, szczęśliwe i zadowolone, nie pragnęły tak bardzo przebywać w towarzystwie innych osób. Gdy wróciły do rodziców, ograniczenia domu wydały im się niesprawiedliwe, a dom wydawał się jakby więzieniem. Takie nieprzemyślane przedsięwzięcia rodziców decydują często o charakterze dzieci.

Dzięki takim odwiedzinom dzieci nawiązują niekiedy przyjaźnie, które w końcu oznaczają dla nich ruinę. Rodzice, chowajcie dzieci przy sobie, jeżeli to jest możliwe, i obserwujcie każdy ich krok z najgłębszą uwagą! Jeżeli pozwalacie na dalekie odwiedziny, wydaje im się, że są na tyle dorosłe, iż mogą troszczyć się same o siebie i wybierać to, co uważają za stosowne.

[112]

Młodzież, pozostawiona sama sobie, zajmuje się rzeczami nie wpływającymi na nie dodatnio i toczy rozmowy nie mające wiele wspólnego ze sprawami ducha czy pobożności. Im częściej pozwala się na wyjazdy i odwiedziny, tym większe jest pragnienie młodych wyrwania się z domu, tym mniej czują się z nim związane.

Dzieci! Bóg powierzył was opiece rodziców, aby was wychowywali i uczyli, i tym samym mieli udział w przysposobieniu waszego charakteru da królestwa niebieskiego. Teraz do was należy decyzja, czy chcecie rozwinąć charakter chrześcijański, robiąc dobry użytek z tego, co wam dali bogobojni, prawi, modlący się za was rodzice. Niestety wszystkie ich starania i sumiennie spełniane obowiązki same tylko nie mogą was uratować. Wy, dzieci, musicie w tym pomóc. Każde dziecko ma się osobiście przyczynić do tego dzieła. Wierzący rodzice! Przed wami jest odpowiedzialna praca do wykonania. Macie kierować krokami dzieci również w dziedzinie ich przeżyć i doświadczeń religijnych. Jeżeli one prawdziwie miłują Boga, będą wam wdzięczne za waszą troskę i będą otaczać was szacunkiem za obowiązkowość i stanowczość w hamowaniu ich pragnień i skłonności.

[113] Wśród wielu ludzi panuje przekonanie, że nie należy hamować naturalnych popędów młodzieży. Jeżeli ktoś jest w młodości nieopanowany, rodzice zwykli mówić, że zmadrzeje i poprawi się, gdy dojdzie do dorosłych lat. Wierzą, że w szesnastym lub osiemnastym roku życia dojdzie do rozumu, porzuci złe nawyki i stanie się pożytecznym człowiekiem. Cóż to za błąd! Przez całe lata rodzice pozwalają wrogowi złe ziarno siać w serca dzieci, znoszą to, a potem cierpią, gdy złe zasady rozwijają się i krzewią. W wielu przypadkach później podjęte starania o zdobycie ich serc są daremne.

Szatan jest zręcznym, uparcie działającym i sprytnym robotnikiem. To wróg śmiertelny! Gdy tylko pada nieprzemyślane słowo krzywdzące młodzież czy to pochlebstwem, czy zbyt tolerancyjną oceną jakiegoś grzechu, szatan odnosi korzyść, pielęgnuje takie ziarno, ażeby zapuściło korzenie i wydało bogaty plon.

Niektórzy rodzice nie czynią nic, ażeby nie dopuścić do tego, by u dzieci wykształciły się złe nawyki, których znamiona dostrzegać się będzie w całym ich życiu. Na rodzicach ciąży odpowiedzialność za taki stan. Dzieci mogą być rzekomo chrześcijanami, ale bez szczególnego działania łaski w ich sercu, dogłębnie przekształ-

cającego życie, dawne ich nawyki dadzą się rozpoznać w całym ich późniejszym życiu. Dzieci wykażą taki charakter, na którego ukształtowanie pozwolili rodzice.

Radość świata

Poziom pobożności jest wśród chrześcijan na ogół tak niski, że ci, którzy pragną pójść w ślad za Chrystusem i towarzyszyć Mu szczerze, przekonają się, że zadanie, którego się podjęli, jest trudniejsze i bardziej najeżone przeciwnościami, niż się tego spodziewali. Wpływ świecko usposobionych chrześcijan jest szkodliwy dla młodzieży. Większość rzekomych chrześcijan zatarła granicę dzielącą prawdziwe chrześcijaństwo od świata. Głosząc, że żyją dla Chrystusa, w rzeczywistości żyją dla świata. Wiara ich wywiera niewielki hamujący wpływ i nie powstrzymuje przed korzystaniem z uciech tego świata. Starają się uchodzić za dzieci światła, a w rzeczywistości błądzą w duchowym mroku i są dziećmi nocy i ciemności.

Kto błądzi w ciemnościach, nie może miłować Boga i szczerze Go pragnąć. Tacy ludzie nie widzą doskonałości rzeczy niebieskich, dlatego nie potrafią szczerze dążyć do nich. Nazywają siebie chrześcijanami, ponieważ jest to rzecz zaszczytna, ale siła ich wiary jest mała, motywy zaś postępowania wypływają z egoizmu. Niektórzy z takich wyznawców potrafią niekiedy bawić się hucznie na balach, inni może się trochę powstrzymują, ale biorą udział w bankietach, różnych uroczystościach i pokazach, imprezach i biesiadach. Najostrzejszy wzrok nie potrafi znaleźć w takich rzekomych chrześcijańskich osobach choćby jednego znaku chrześcijańskiego życia. W postawie i zachowaniu tych ludzi nie ma nic, co by różniło ich od ludzi najbardziej nawet niewiernych, wprost przeciwnie, każdy może ich łatwo pomylić. Ten, który się uważa za chrześcijanina, i niegodziwiec otwarcie szydzący ze spraw religii, człowiek występny, stają zgodnie w jednym szeregu. Bóg również traktuje ich jednakowo jako ludzi jednego ducha i jednego działania.

Wyznawanie chrześcijaństwa bez odpowiedniej wiary i stosownych po temu uczynków nie ma żadnej wartości. Żaden człowiek nie może służyć naraz dwóm panom. Dzieci zła są sługami ich własnego mistrza. Komu wynajęli się jako posłuszni słudzy, tego sługami są.

[114]

Dopóty nie mogą być sługami Boga, dopóki nie wyrzekną się diabła i wszystkich jego dzieł.

Nie może być rzeczą bezpieczną dla sług niebieskiego Króla brać udział w uciechach, które urządzają słudzy szatana, choćby i dowodzili, że tego rodzaju przyjemności są całkowicie niewinne. Bóg objawił święte, niewzruszone prawdy, ażeby oddzielić swój lud od niepobożnych i oczyścić go dla swego królestwa. Adwentyści dnia siódmego powinni swą wiarę praktykować. Ci, którzy wiernie zachowują dziesięcioro przykazań, widzą sytuację świata i sprawy religijne z całkowicie innego punktu niż owi pozorni wyznawcy, którzy, będąc miłośnikami przyjemności i wygodnego życia, unikają krzyża i żyją gwałcąc czwarte przykazanie. W obecnym stanie rzeczy w społeczeństwie nie jest dla rodziców rzeczą łatwą ograniczyć dzieci i wychowywać je zgodnie z wyłożoną w Biblii zasadą prawości. Jeśli wierzący rodzice oddalili się od Słowa Bożego, a potem wrócili do niego i chcą dzieci wychowywać zgodnie z jego zasadami tak, jak Abraham w dawnych czasach zarządzał swoim domem, to dzieci widząc świat wokół siebie uważają, że rodzice niepotrzebnie strzegą ich przed obcowaniem z kolegami, że są zbyt skrupulatni i przewrażliwieni. Pragną iść za przykładem miłujących świat, żądnych uciech pozornych chrześcijan.

W dzisiejszych czasach rzadko słyszy się o prześladowaniu i wyszydzeniu dla imienia Chrystusa. Niewielka tylko doza wyrzeczenia i ofiarności jest niezbędna, ażeby uzyskać pozór człowieka pobożnego i być przyjętym do zboru. Ale chcąc żyć w sposób taki, aby droga postępowania była Bogu miła, chcąc mieć imię zapisane w księdze żywota, trzeba się zdobyć na czujność i modlitwę, na ofiary i wyrzeczenia. Rzekomi chrześcijanie nie mogą służyć młodzieży za wzór, jeśli chodzi o naśladowanie Chrystusa. Sprawiedliwe czyny i postęпки są nieomylnym owocem prawdziwej pobożności. Sędzia całej ziemi odda każdemu według jego uczynków. Dzieci naśladowujące Chrystusa czeka na ziemi życie pełne walk. Będą musiały dźwigać swój codzienny krzyż, wyrzec się świata, odłączyć od niego i naśladować Chrystusa.

Widziałam, że lud Boży zbyt długo przebywa w ciemności. Nie jest wcale wolą Bożą, by ludzie żyli w niewierze. Jezus jest światłością i ciemność nie może w Nim panować. Dzieci Jego są dziećmi światłości. Zostały przekształcone na podobieństwo Jego i powołane z ciemności ku Jego wspaniałej światłości. Jezus jest światłem świata i tak samo są nim ci, którzy Go naśladowają. Nie mogą błądzić w ciemnościach, lecz mają światło życia. Im ściślej i dokładniej lud Boży walczy o to, ażeby naśladować Chrystusa, tym uporczywiej będzie ścigany i atakowany przez nieprzyjaciela. Lecz łączność z Chrystusem wzmocni go i pozwoli oprzeć się wysiłkom nienawistnego i okrutnego wroga, który stara się oderwać lud od Zbawiciela.

Zrozumiałam, że wielu z nas porównuje się z innymi i idzie za przykładem niedoskonałych śmiertelników, a przecież mamy wzór niezawodny, bezbłędny. Nie powinniśmy mierzyć siebie probierzem ani opiniami ludzi lub tym, czym byliśmy przed poznaniem prawdy. Wiara nasza i pozycja w świecie, takie, jakie teraz są, muszą być porównywane z tym, co możemy uzyskać, jeśli będziemy szli nieustannie naprzód i wzwyż, odkąd oświadczyliśmy, że jesteśmy wyznawcami Chrystusa. Jest to jedyne dopuszczalne porównanie, jakie możemy przeprowadzić. Każde inne porównanie będzie oszukiwaniem siebie. Jeżeli charakter moralny i stan duchowy ludu Bożego nie odpowiada błogosławieństwom, łasce i światłu, które mu zesłano, to kiedy lud ten zostanie zważony, anioł ogłosi wyrok: „Znaleziony lekkim”.

U niektórych ludzi wiedza o ich prawdziwym stanie wydaje się być zakryta ich oczom. Znają prawdę, ale nie odczuwają ani jej ważności, ani roszczeń. Słyszą prawdę, ale niecałkowicie ją rozumieją, ponieważ nie dostosowali swego życia do Słowa Bożego. Nie są uświęceni, ponieważ nie są prawdzie posłuszni. A jednak są beztroscy i zadowoleni, jak gdyby obłok za dnia i słup ognia w nocy — dowód przychylności Bożej — szedł przed nimi. Głoszą, że znają Boga, ale czynami Go lekceważą. Uważają się za wybranych i liczą

na to, że są ludem osobliwym, choć całą swą istotą rzadko zdradzają obecność siły Bożej. W jakże wielkiej ciemności żyją ci ludzie, ale sami o tym nie wiedzą. Światło Boże świeci jasno, lecz oni tego nie widzą, nie pojmują.

Żadne zwodnicze omamienie, żadne oszustwo nie może skuteczniej o władnięć umysłem człowieka, sprowadzić go na manowce, jak przeświadczenie, że jest sprawiedliwy i że Bóg przyjmuje jego czyny, choć grzeszy przeciwko Niemu. Swą pozorną pobożność ludzie uważają za prawdziwą, twierdzą, że są bogaci, że niczego nie potrzebują, nie wiedząc jak są biedni, nędzni, ślepi, nadzy, że brak im wszystkiego.

[116] Niektórzy mieniący się wyznawcami Chrystusa nie czynią żadnych wysiłków, jeśli chodzi o sprawy duchowe. W świeckich przedsięwzięciach zdobywają się na trud, wykazują ambicję w dążeniu do osiągnięcia swoich celów i zdobywają upragniony wynik, ale w przedsięwzięciach zmierzających do uzyskania życia wiecznego, gdzie wszystko jest dobre, gdzie wieczne szczęście zależy od odniesionych sukcesów, postępują jakże inaczej! Zachowują się tak obojętnie, jak gdyby działali bez wewnętrznego przekonania, czynią tak, jakby ktoś inny prowadził grę o ich życie, oni zaś nie mają nic do zrobienia poza oczekiwaniem na wynik tej gry. Ach, cóż za głupota! Cóż to za szaleństwo! Gdyby wszyscy okazywali taki stopień ambicji, zapału, entuzjazmu i gorliwości dla osiągnięcia życia wiecznego, jaki okazują w swych ziemskich przedsięwzięciach, byłiby zwycięzcami. Każdy — widziałam — musi przejść przez pewne przeżycia, nabyć doświadczeń. Każdy musi dobrze, wiernie i uczciwie spełniać swe zadanie w walce o życie. Szatan wykorzystuje każdą okazję, by okraść nas ze wszystkich darów łaski, jeśli nie będziemy czujni. Będziemy musieli stoczyć ciężką walkę z mocami ciemności, aby z dała od nas się trzymały, gdy zechcemy odzyskać to, co niebacznie straciliśmy — łaskę nieba, a zaważył na tym brak czujności z naszej strony.

Świadomość walki

Bardzo szybko zrozumiałem, że przywilejem chrześcijan jest możliwość uzyskania, z pomocą Bożą, każdego cennego daru. Niebo wysoko szacuje żarliwą i poważną modlitwę. Gdy służy Chry-

stusa chwytają tarczę wiary w swej obronie i chcą prowadzić walkę mieczem Ducha, powstaje alarm w obozie nieprzyjaciela i musi on coś przedsięwziąć. Prześladowanie i szyderstwo oczekują tylko tych, którzy wyposażeni zostali w moc z wysokości, by się podjąć swego zadania. Gdy Słowo Boże w swej prostocie i sile ogarnie większość świata, jasnym się stanie, że nie ma społeczności między Chrystusem a Belialem. Naśladowcy Chrystusa muszą być żywymi świadkami życia i myśli swego Nauczyciela.

Młodych i starych oczekują trudności i walka. Nie wolno im stracić czujności choćby na chwilę. Chytry wróg ustawicznie czuwa, by zaatakować i wygrać. Wierni muszą być tak samo czujni, jak ich wróg, i muszą wykazać mądrość w odpieraniu ataków szatana. Czy to czynią? Czy wytrwają w tym boju? Czy odeprą każdą pokusę, każdą nieprawość? Chrystusem gardzi się w rozmaity sposób i tak samo się Go lekceważy. Możemy lekceważyć Go wypowiadając słowa przeciwne prawdzie, mówiąc źle o innych, możemy uczynić to przez niemądre żarty czy plotki, albo po prostu czczą gadaniną. W tych rzeczach wykazujemy bardzo niewiele roztropności, bystrości i rozumu. Czyniąc tak, osłabiamy się, nasze wysiłki są zbyt wątłe, aby mogły oprzeć się wielkiemu nieprzyjacielowi, i upadamy — zwyciężeni. „Albowiem z obfitości serca mówią usta” ([Mateusza 12,34](#)), a brakiem czujności okazujemy, że Chrystusa nie ma w nas.

[117]

Ci, którzy się wahają, czy poświęcić się bez zastrzeżeń i bez ograniczeń Bogu, narażają naśladownictwo Chrystusa na szyderstwo. Ci wahający się idą za Zbawicielem w tak wielkiej odległości, że wreszcie sami nawet nie wiedzą, czy idą śladami Jego stóp czy też śladami Jego wielkiego nieprzyjaciela. Dlaczego obiecujemy sobie tyle po sprawach tego świata, zamiast obrać Chrystusa jako jedyną nadzieję? Nie ma żadnego słusznego powodu, byśmy się zaprzyjaźnili z wrogami naszego Pana, przyjmowali ich obyczaje i ulegali ich opiniom. Z niepodzielnym, bez żadnych ograniczeń sercem musimy stanąć przed obliczem Boga, odwrócić się od ziemskich spraw, wyrzec świeckich przyjaciół, inaczej nigdy nie będziemy mogli być naśladowcami Chrystusa.

Życie i Duch Chrystusa są jedyną miarą doskonałości i świętości, tak że naszą jedyną drogą jest naśladowanie Jego przykładnego życia. Jeżeli tak postąpimy, On nami pokieruje, wesprze nas swą radą, a potem przyjmie nas do swojej chwały. Musimy walczyć

czujnie i uparcie, musimy zgodzić się na znoszenie cierpień, aby iść śladami stóp naszego Odkupiciela. Bóg będzie działać i obdarzy nas swym Duchem, jeżeli nie tylko będziemy o to walczyć, ale także żyć dla tego i wierzyć w to. Tylko wtedy będziemy mogli chodzić w światłości, jak i On jest w światłości, będziemy uczyć się Jego miłości i chłonać Jego wspaniałość.

Skoro dziś zaniedbuje się cichą modlitwę i czytanie Pisma Świętego, jest możliwe, że jutro, bez wyrzutów sumienia, zaniecha się w ogóle rozmów z Bogiem. Długa będzie lista zaniedbań, a wszystkie wyrosły z jednego ziarna zasianego w glebie serca.

Nieomal każdy promyk światła, odpowiednio strzeżony, może stać się jasnym promieniem. Pokusa raz odparta da moc bardziej zdecydowanego oparcia się jej za drugim razem. Każde nowe zwycięstwo odniesione nad sobą wygładzi drogę do odnoszenia większych i szlachetniejszych triumfów. Każde odniesione zwycięstwo jest krokiem naprzód na drodze ku żywotowi wiecznemu. — [Testimonies for the Church V, 120 \(1882\)](#).

Nieprawdziwe dary Ducha

Pewną grupę ludzi świecących sobotę, którzy przebywali na wschodzie Ameryki, owładnął duch fanatyzmu. Zacerpnęli oni bardzo niewiele ze źródła prawdy i nie zaznajomili się z duchem poselstwa trzeciego anioła. Niczego nie da się uczynić dla nich [118] dopóty, dopóki nie zmienią swych fanatycznych poglądów.

Niektóre z tych osób uprawiają pewne ćwiczenia, oparte jakoby na darach ofiarowanych zborowi przez Boga. Mówią jakimś bezmyślnym bełkotem, nazywając go językiem nieznanym, który rzeczywiście jest nieznanym nie tylko człowiekowi, ale i Panu, i całemu niebu. Tego rodzaju dary wykazują mężczyźni i kobiety, wspomagani przez wielkiego zwodziciela. Fanatyzm, ekstaza religijna, dziwaczne dźwięki i hałaśliwe nabożeństwa traktuje się jako dary Boga dla Jego Kościoła. Niektórzy dali się oszukać. Owoce tego zjawiska nie są dobre. „Po ich owocach poznacie ich”. [Mateusza 7,16](#). Fanatyzmu i wrzawy nie należy uważać za szczególne oznaki wiary.

Niektórzy nie czują się zadowoleni w zgromadzeniu, chyba że przeżywają coś wzniosłego i uszczęśliwiającego. Starają się wprowadzić siebie w stan podniecenia. Wpływ takich zebrań nie jest jednak błogosławiony, bo kiedy stan egzaltacji mija, są jeszcze bardziej niezadowoleni niż przed zebraniem, ponieważ ta ich ekstaza nie wypływała z właściwego źródła. Dla duchowego rozwoju najbardziej korzystnymi zebraniem są te, które charakteryzuje uroczyista powaga i gruntowne badanie serca. Każdy stara się poznać siebie i w głębokiej pokorze uczyć się Chrystusa.

Wiele jest niespokojnych duchów, które nie potrafią podporządkować się dyscyplinie i przepisom, ograniczeniom i porządkowi. Myślą, że powstrzymywanie się od własnego sądu i podporządkowanie sądom osób bardziej doświadczonych naruszy ich wolność. Dzieło Boże nie posunie się naprzód, jeżeli nie będzie gotowości podporządkowania się i wykluczenia niespokojnego, bezwzględnego ducha fanatyzmu z wszelkich zebrań. Wrażenia i odczucia nie

są bynajmniej dowodem tego, że danym człowiekiem kieruje Pan. Szatan bowiem będzie udzielał takich uczuć i wrażeń właśnie wtedy, kiedy będzie się czuł nierozpoznany. Nie są one przewodnikami bezpiecznymi i niezawodnymi.

Wszyscy powinni się dokładnie zapoznać z rzeczowymi dowodami naszej wiary. Naszym gorącym pragnieniem powinno być, by przyozdobić swoje wyznanie, by przynieść owoc ku chwale Bożej. Nikt nie powinien żyć tak, aby dawać zgorszenie ludziom niewierzącym. Powinniśmy być czyści, szlachetni i przyzwoici w rozmowie. Powinniśmy prowadzić życie nienaganne, unikając braku rozwagi, pustych żartów, lekkomyślnego postępowania. Nie jest żadną oznaką działania łaski Bożej w sercu to, że ktoś pięknie się wypowiada i w czasie zebrań modli się poważnie, a potem po opuszczeniu zebrania mówi i zachowuje się po grubiańsku. Tacy ludzie są nędznymi reprezentantami naszej wiary, są obrazą sprawy Bożej.

[119] Wśród niektórych ludzi święcących sobotę występują dziwne poglądy. Niektórzy odstępili od zasad zborowych. Jeżeli w dalszym ciągu zachowają swój punkt widzenia, staną się celem pokus szatana i opęta ich duch fanatyzmu, duch błędu. Inni mają fanatyczne poglądy, które oślepiają oczy, niezdolne przez to dostrzec ważnych, istotnych punktów prawdy, wskutek czego swoje własne dziwaczne wnioski stawiają na równi z prawdami żywota. Postępowanie takich osób i duch im towarzyszący czynią prawdę o sobocie, przez nich wyznawaną, wątpliwą dla wrażliwego człowieka wierzącego. Byłoby daleko lepiej dla postępu i powodzenia poselstwa trzeciego anioła, gdyby tacy pozorni chrześcijanie poniechali prawdy.

Kaznodzieje, działający przy pomocy słowa i nauki, powinni uczciwie pełnić swe zadanie i głosić niezafałszowaną prawdę prosto i skromnie. Im powierzono nakarmić trzodę strawą zdrową, troskliwie przygotowaną.

Są i tacy wędrujący „kaznodzieje”, którzy sami o sobie mówią, że są posłanymi przez Boga. Głoszą wszędzie o święceniu soboty, ale mieszają prawdę z błędem i zasypują ludzi mnogością sprzecznych z sobą pojęć. Szatan wykorzystuje owych rzekomych kaznodziejów, aby wzbudzić niechęć w osobach wrażliwych i rozumnych. Niektórzy z tych kaznodziejów mają wiele do powiedzenia na temat darów duchowych i czynią to bardzo sprytnie. Wpadają w ekstazę, wydają dziwne dźwięki, nazywając to darem języków. Niektórym wierzą-

cym imponują te osobliwe pokazy. Dziwny duch kieruje takimi ludźmi, którzy zaatakowaliby i zmusili do milczenia każdego, kto by miał odwagę ich zganić. Duch Boży nie uczestniczy w tego rodzaju dziele i nie towarzyszy takim pracownikom; kieruje nimi inny duch. Zawsze jednak tacy kaznodzieje odnoszą sukces u pewnych ludzi. Powinno to przyczynić się do wzmożenia pracy sług, których wpływ i przykład godne są naśladowania, a których Bóg pośle, aby, mając należyte przygotowanie i kwalifikacje, przedstawili ludowi sprawę soboty we właściwym świetle.

Prawdę winno się przedstawiać w taki sposób, aby przemówiła do człowieka myślącego. O nas, o ludzie Bożym, nie ma się właściwego pojęcia, widzi się nas jako nieszczęśliwych, biednych, mniej uzdolnionych, zacofanych i ponizonych. Jakże zatem ważną jest rzeczą dla wszystkich nauczających prawdy i wierzących w nią przejąć się jej uświęconym wpływem na tyle, by stale swym wzniosłym i szlachetnym życiem udowodnić obcym, jak mylne i nieprawdziwe mają wyobrażenie o ludzie Bożym. Koniecznym jest sprawę prawdy oczyścić z wszelkich naleciałości, jak np. fałszywych i fanatycznych ekstaz, tak by prawda sama o sobie świadczyła, sama objawiła swą szczerłość i wzniosłość. Widziałam, że jest rzeczą ogromnie ważną dla tych, co głoszą prawdę, by uszlachetnili swój sposób życia, wy-

[120]

zbyli się przesady i skrajności, a prawdę przedstawiali przejrzysto, bez fałszowania jej.

Odesłano mnie do Listu do Tytusa 1, 9: „Trzymający się prawowiernej nauki, aby mógł zarówno udzielać napomnień w słowach zdrowej nauki, jak też dawać odpór tym, którzy jej się sprzeciwiają”. W wierszu 16. mówi Paweł o tych, którzy głoszą, iż znają Boga, ale uczynkami swymi Go lekceważą, będąc ludźmi „obrzydliwymi i nieposłusznymi”. Dalej napomina Tytusa: „Ale ty mów, co odpowiada zdrowej nauce, że starzy mają być trzeźwi, poważni, wstrzemięźliwi, szczerzy w wierze, miłości, cierpliwości (...). Młodszych zaś napominaj, aby byli wstrzemięźliwi. We wszystkim stawiaj siebie za wzór dobrego sprawowania przez niesfałszowane nauczanie i prawość, przez mowę szczerą i nienaganną, aby przeciwnik był zawstydzony, nie mając nic złego o nas do powiedzenia”. [Tytusa 2,1-8](#).

Wskazówka ta napisana jest dla dobra wszystkich, w równym stopniu dla tych, których Bóg powołał, by głosili Słowo, jak i dla Jego ludu, który wybrany jest do słuchania tego Słowa.

Uszlachetniający wpływ prawdy

Prawda Boża nigdy nie poniży człowieka, lecz będzie go udoskonalać, wysubtelni smak, pogłębi jego zdolność decydowania i przygotowuje do obcowania z czystymi i świętymi aniołami w królestwie Bożym. Prawda dociera do ludzi szorstkich, grubiańskich, do dziwaków i do chełpliwych, którzy, jeśli tylko mogą, oszukują bliźnich, ażeby się wzbogacić. Błądzą w rozmaity sposób. Natomiast gdy prawda dotrze do ich serc i uwierzą, następuje w ich życiu całkowita zmiana. Podejmują natychmiast dzieło reformy.

Czysty wpływ działa uszlachetniająco na całego człowieka. W postępowaniu z bliźnimi, w załatwianiu z nimi wszelkich interesów będzie człowiek nawrócony odczuwał bojaźń Bożą, będzie kochał bliźniego jak siebie samego i będzie postępował tak sprawiedliwie, jak by chciał, by postępowano z nim. Jego słowa będą szczerze, prawdziwe, czyste, o tak głębokiej treści, że ludzie nie będą mogli nic mu zarzucić, ani rzec o nim nic złego. Nie spotkają się z brakiem taktu, nieuprzejmym obyciem i niewłaściwymi słowami. Zaniesie on uświęcający wpływ prawdy swoim bliskim i ten wpływ będzie świecił tak jasno, że rodzina, widząc jego uczynki, będzie chwaliła Boga. We wszystkich sytuacjach życia będzie naśladować Chrystusa.

[121] Prawo Boże zadowala się dążeniem ze wszystkich sił do doskonałości, doskonałym i skutecznym posłuszeństwem wszystkim jego przykazaniom. Na nic się nie zda połowiczne przestrzeganie jego wymagań. Ludzie świeccy i niewierzący podziwiają trwałość Prawa i wyraźnie są przekonani, że Bóg jest związany ze swoim ludem, gdy uczynki ludu są zgodne z wyznawaną wiarą: „Po ich owocach poznacie ich”. [Mateusza 7,16](#). Każde drzewo poznaje się po owocach. Słowa nasze i czyny są owocami, które wydajemy.

Wielu jest takich, którzy słuchają słów Chrystusa, ale nie stosują się do nich. Czynią wyznanie, ale ich owoce zrażają stojących poza zborem. Chełpią się, modlą i mówią w sposób oddający im samym sprawiedliwość, wynoszą się i wychwalają swoje dobre uczynki, jak faryzeusz dziękujący Bogu za to, że nie jest takim, jak inni ludzie. Przebiegli, sprytni i bezwzględni przewyższają partnerów w załatwianiu interesów. Owoce ich nie są owocami dobrymi. Słowa ich i czyny są złe, krzywdzące, a oni wydają się nieświadomymi swej nędznej, godnej pożałowania sytuacji, ślepi na pustkę i upadek.

W duchu zwrócono mi uwagę na następujący cytat Pisma Świętego dotyczący tych, co uważają się za sprawiedliwych: „Nie każdy, kto do mnie mówi: Panie, Panie, wejdzie do Królestwa Niebios; lecz tylko ten, kto pełni wolę Ojca mojego, który jest w niebie. W owym dniu wielu mi powie: Panie, Panie, czyż nie prorokowaliśmy w imieniu twoim i w imieniu twoim nie wypędzaliśmy demonów, i w imieniu twoim nie czyniliśmy wielu cudów? A wtedy im powiem: Nigdy was nie znałem. Idźcie precz ode mnie wy, którzy czynicie bezprawie”. [Mateusza 7,21-23](#).

Tutaj kryje się największe i najgorsze złudzenie i omamienie, których ofiarą może paść człowiek; ludzie ci wierzą, że są sprawiedliwi, podczas gdy naprawdę postępują źle. Mniemają, że w swym życiu wiary wykonują pracę doniosłą, ale Jezus w końcu zedrze z nich maskę samousprawiedliwienia i odsłoni ich prawdziwe oblicze ze wszystkimi błędami i brzydotą w ich życiu religijnym. Wykazują braki, na usunięcie których jest już za późno, znaleziono ich bowiem lekkimi. Bóg zatroszczył się o środki i drogi, które mają pomóc błądzącym. Jeżeli jednak ci, którzy błądzą, wolą dać posłuch własnym poglądom i wzgardzą sposobami, które Bóg przeznaczył na przyprowadzenie ich z powrotem do prawdy, znajdą się w położeniu opisanym powyżej słowami naszego Pana.

Bóg powołuje swój lud i przygotowuje do tego, ażeby, zjednoczony, głosił jednakowe prawdy i w ten sposób wypełnił arcykapłańską modlitwę Chrystusa. „A nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy przez ich słowo uwierzą we mnie. Aby wszyscy byli jedno, jak Ty, Ojcze, we mnie, a Ja w tobie, aby i oni w nas jedno byli, aby świat uwierzył, że Ty mnie posłałeś”. [Jana 17,20.21](#).

Grupki niespokojnych duchów

[122]

Istnieją niewielkie grupy ludzi stale powtarzających, że Duch Boży zajmuje się nielicznymi, rozproszonymi wyznawcami. Tego rodzaju wierzący swoim wpływem burzą i rozpraszą to, co służy Boga wybudowali i zebrali. Niespokojne umysły, które chcą zawsze widzieć i wierzyć w coś nowego, a wszyscy oni stwarzają wspaniałe bazy dla wroga. Jeden tutaj, drugi gdzie indziej. Mimo to twierdzą, że posiadają prawdę. Stoją z dala od ludu Bożego, który Bóg wyprowadził, któremu błogosławił i przez który chce realizo-

wać swe dzieło. Ustawicznie wyrażają obawę o to, że społeczność święcących sobotę może się przystosować do świata, rzadko jednak spotyka się wśród nich nawet dwóch, których poglądy na tę kwestię byłyby zgodne. Nie ma wśród nich jedności, są zbałamuceni i oszukują siebie wierząc, że Bóg się do nich przyznaje. Niektórzy z nich twierdzą, że są w posiadaniu jawnych duchowych darów, ale praktykowanie tych darów i ich wpływ wywołują nieufność u tych, na których Bóg nałożył specjalną odpowiedzialność za swoje dzieło. Próbują też rozerwać zbór. Lud, który w harmonii ze Słowem Bożym nie szczędził wysiłku, by osiągnąć jedność, lud, który oparł swą wiarę na poselstwie trzeciego anioła, zaczyna stawać się podejrzany, bo stale rozszerza swój zakres działania i ludzi prowadzi do prawdy. Lud Boży podejrzewa się o światowość, ponieważ nabiera w świecie pewnego znaczenia, a czyny jego świadczą, że oczekuje od Boga wykonania doniosłego i szczególnego dzieła na ziemi — wyprowadzenia ludu i przygotowania na przyjście Chrystusa.

Tamci ludzie nie wiedzą, w co właściwie wierzą, ani nie mogą uzasadnić swojej wiary. Ludzie ci zawsze się uczą i nigdy nie są w stanie dojść do znajomości prawdy. Jakiś człowiek nagle głosi fantastyczne błędne poglądy i obwieszcza, że Bóg obdarzył go nowym, wspaniałym światłem i że wszyscy muszą uwierzyć w to, co on wyklada. Niektórzy spośród tych, co nie utrwalili swej wiary i nie należą do zboru, którym brak kotwicy nadziei, dają się zwieść bezkrytycznie każdej nauce. Światło takiego głosiciela świeci w sposób, który sprawi, że świat odwróci się od niego ze wstrętem i potępi go. Następnie taki „wieszcz” bluźnierczo stawia siebie u boku Chrystusa i głosi, że świat nienawidzi go za to, za co nienawidził Chrystusa.

Ktoś inny wstaje i głosi, że posiada ducha Bożego, ale głosi herezję, że nie będzie zmartwychwstania niepobożnych, co jest jedną z mistrzowskich zwiedzeń szatana. Ktoś inny kokietuje fałszywą nauką na temat przyszłości. Z nadzwyczajną gorliwością kładzie nacisk na amerykańskie zwyczaje. Wszyscy owi dziwni nauczyciele domagają się pełnej religijnej wolności, każdy działa niezależnie, a wszyscy głoszą, że Bóg w sposób szczególny pracuje i działa wśród nich.

Pewni siebie przywódcy

Niektórzy cieszą się i radują, że dysponują darami, których inni nie mają. Niech Bóg wyzwoli swój lud od takich darów! Cóż czynią one dla dzieci Bożych? Czy korzystając z tych darów ludzie dochodzą do jedności w wierze? Czy przekonują one wierzącego, że Bóg jest z tymi, co głoszą prawdę?

Gdy ci różniący się w pojęciach i poglądach głosiciele wspólnie się zbiorą, wprowadzają się w wielkie podniecenie i, mówiąc „różnymi językami”, zaciemniają światło w taki sposób, że niewierzący są zmuszeni powiedzieć: „Ci ludzie stracili rozum. Dają się porwać zwodniczym uczuciom i jesteśmy przekonani, że prawdy nie posiadają”. Tak, tacy właśnie stają się przeszkodą na drodze zbawienia, gdyż wpływ ich powstrzymuje innych od przyjęcia soboty. Kiedyś otrzymają zapłatę odpowiednią do swoich uczynków. Dałby Bóg, by zmienili się, albo odstąpili od soboty. Wtedy nie będą przynajmniej przeszkadzać niewierzącym w nawróceniu się.

Bóg powoływał mężów, którzy trudzili się latami, zdolni do każdej ofiary — cierpieli wyrzeczenia i znosili napaście, ażeby światu nieść prawdę. Postępowaniem odpowiadającym wyznawanej prawdzie osłabiali zarzuty fanatyków przeciwko dziełu Bożemu. Spotykali się z oporem wszelkiego rodzaju. W znoju i trudzie pracowali dniem i nocą szukając dowodów naszej wiary, aby dzięki niej móc wyłożyć prawdę w całej jasności, w przejrzystej i zwartej formie, aby oparła się wszelkim przeciwnym teoriom. Nieustanna praca i walki wewnętrzne w związku z dziełem Bożym nadszarpaneły więcej niż jedno zdrowie, przedwcześnie okrywając głowy siwizną. Nie trudzili się jednak na próżno. Bóg uznał ich żarliwe, we łzach i męce zanoszone modły; modlili się o to, by poselstwo mogło zaśnić i dla innych całym swym blaskiem. Bóg uznał wysiłki i ofiarny trud swoich sług i nagroził tak, jak na to zasługiwali.

Z drugiej strony ci, którzy nie trudzili się, by wydobyć owe cenne prawdy, przyjęli niektóre podstawowe nauki, jak prawdę o sobocie. Wszystko znaleźli gotowe. Wdzięczność za to, co ich samych nic, za to innych dużo kosztowało, polegała na tym, że wystąpili jak Korach, Datan i Abiram, piętnując tych, na barki których Bóg złożył odpowiedzialność za swoje dzieło. Mówili: „Dość tego! Cały

bowiem zbór, wszyscy w nim są święci, i Pan jest wśród nich”. 4 Mojżeszowa 16,3.

[124] Obce im jest uczucie prawdziwej wdzięczności. Są uparci, nie chcą podporządkować się rozsądnym racjom, co będzie przyczyną ich zguby.

Bóg błogosławił swój lud, który zdecydował się iść za Jego wskazówkami. Wyprowadził go ze wszystkich warstw ludności i zebrał na gruncie prawdy. Niewierzący doszli do przekonania, że Bóg jest ze swoim ludem i w sercu postanowili być posłusznymi prawdzie. Dzieło Boże rozwija się stale. Mimo jednak wszystkich dowodów, że Bóg prowadzi swój Kościół, są i będą zawsze jeszcze ludzie, którzy uznają sobotę, ale działają niezależnie od Kościoła, według własnego sądu. Ich poglądy są zagmatwane. Fakt takich odosobnionych wystąpień dowodzi, że Bóg nie jest z nimi. Jednak świat stawia sprawę soboty na równi z ich błędnymi naukami i w konsekwencji odrzuca jedno i drugie.

Bóg gniewa się na tych, którzy postępują w sposób wywołujący nienawiść świata. Jeżeli chrześcijanina spotyka nienawiść za jego dobre uczynki i za to, że naśladuje Chrystusa, otrzyma nagrodę, lecz jeżeli budzi niechęć za niegodny sposób życia i złe zachowanie, jeśli z prawdy czyni przedmiot waśni z sąsiadami i zraza ich swoim przykładem do uznania dnia sobotniego, czyniąc go jak najbardziej uciążliwym, wtedy sieje zgorszenie wśród stojących poza zborem i jego istnienie jest hańbą dla prawdy. Jeżeli nie okaże skruchy, lepiej byłoby, gdyby zawieszono mu kamień młyński u szyi i wrzucono do morza.

Nie wolno dawać niewierzącym żadnej okazji do bluźnienia przeciw naszej wierze. Będzie się nas uważać za głupców idących samotnie. Dlatego musimy prowadzić życie takie, by nie dawać tym ludziom powodu do myślenia o nas inaczej, niż tego wymaga nasza wiara, która określa, jakimi być powinniśmy.

W naturze ludzkiej występuje skłonność do popadania z jednej skrajności w drugą. Wielu jest fanatykami, ogarnia ich i trawi gorący zapał, entuzjazm, który nie mieści się w religii, gdyż jedynie charakter jest probierzem uczniostwa. Czyż ludzi tych cechuje łagodność Chrystusa? Czy mają oni Jego pokorę i niezmierzoną dobroć? Czy w głębi duszy są wolni od pychy, zarozumiałości, samolubstwa i zrzędzenia? Jeżeli nie, to znaczy, że nie wiedzą, jakiego ducha mają.

Nie są świadomi tego, że prawdziwy chrześcijanin objawia się w przynoszeniu wielu owoców ku chwale Bożej.

Inni tak dalece stają się podobni do świata, że między nimi a światem nie ma wyraźnej, dokładnej różnicy. Z jednej strony odtrąca ludzi od prawdy zawsze krytyczny, surowy, piętnujący wszystko duch, z drugiej zaś dochodzą do wniosku, że ów chrześcijanin, głoszący prawdę, pozbawiony jest wszelkich zasad i nie wie nic o przemianie serca czy charakteru. „Tak niechaj świeci wasza światłość przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie”. [Mateusza 5,16](#). Tak brzmią słowa Chrystusa. — [Testimonies for the Church V, 305-306 \(1885\)](#).

[125]

* * * * *

Pan wymaga od swego ludu, aby nie zaniedbywał swych władz umysłowych na rzecz uczuć. Dzieło Pana będzie zrozumiałe dla wszystkich Jego dzieci. Nauka Jego jest taka, że mogą ją pojąć wszystkie istoty ludzkie. Oczyszcza umysł, uszlachetnia go. Moc i potęga Boża objawiają się przy każdej sposobności. Potrzeby człowieka są właśnie taką sposobnością. — [Testimonies for the Church I, 230 \(1881\)](#).

Gdy ci, którzy byli świadkami takich fałszywych nabożeństw, później zrozumieli swoją pomyłkę, to szatan wyolbrzymia ten błąd i ustawicznie go im przypomina, aby powstrzymać ich od jakichkolwiek badań Pisma Świętego. W ten sposób stara się zburzyć istnienie prawdziwej, rzetelnej pobożności.

Ponieważ owi ludzie raz dali się zwieść, lękają się w szczerą, pobożną modlitwie prosić Boga o szczególną pomoc i siłę przeciwstawienia się złu. Nie chcą pozwolić na to, by szatan osiągnął cel i skłonił ich do bezdusznej formalnej służby Bożej i odebrał im wiarę. Muszą pamiętać o tym, że mocny fundament Boży jest pewny. Jedyne Bóg jest prawdą, a wszyscy ludzie to kłamcy. Jedyne zabezpieczeniem jest oprzeć stopy na tym fundamencie, dostrzec i zrozumieć poselstwo trzeciego anioła, by móc cenić, chwalić i dochować posłuszeństwa prawdzie. — [Testimonies for the Church I, 323-324 \(1862\)](#).

Modlitwa Dawida

W duchu ujrzałam Dawida błagającego Pana, by nie opuścił go w starości. Poznałam też powody tej poważnej modlitwy. Nie ukryto przed nim, że większość sędziwych ludzi w jego otoczeniu to ludzie nieszczęśliwi i że pewne wady charakteru rozwijają się z wiekiem. Jeżeli osobnicy ci byli z natury chciwi, skryci, zawistni, uczucia te potęgowały się w latach późniejszych. Jeżeli byli zazdrośni, drażliwi i niecierpliwi, to w większym stopniu stawali się takimi w sędziwości wieku.

[126] Dawid martwił się widząc, że królowie i dostojnicy, którzy w wiośnie życia jakoby posiadali bojaźń Bożą, w wieku starszym stawali się zazdrośni o swych najlepszych przyjaciół i krewnych. Żyli w stałej obawie, że tylko samolubne motywy skłaniają ludzi do okazywania im przyjaźni. Zamiast darzyć zaufaniem przyjaciół, chętnie słuchali podszeptów szatana, fałszywych i zwodniczych rad ludzi obcych, szkalujących przyjaciół. Nieograniczona podejrzliwość i zazdrość przeradzają się niekiedy w płomień, dlatego że nie wszyscy zgadzają się z ich błędnymi ocenami. Podejrzliwość, zawiść i chciwość takich ludzi stają się czymś strasznym. Często podejrzewają, że ich własne dzieci i krewni życzą im śmierci, aby zająć ich miejsce, zagarnąć dobra i przyjmować hołdy należne ojcom. Niektórzy w takim stopniu dali się opanować zazdrości, chciwości i podejrzliwości, że są gotowi zniszczyć nawet własne dzieci.

Dawid zauważył, że niektórzy z biegiem lat zatracają panowanie nad sobą, choć w sile wieku męskiego żyli życiem dokładnie przez siebie kontrolowanym. Szatan wkroczył w ich życie, zaczął kierować nimi, czyniąc ich niespokojnymi i niezadowolonymi.

Dawid widział, że wielu sędziwych ludzi jak gdyby wyrzekło się Boga, że zapomnieli o Nim, a tym samym wystawili siebie na szyderstwo i zarzuty nieprzyjaciół Boga. Był tym poruszony do głębi. Martwił się, kiedy sięgał myślami ku latom, gdy sam będzie stary. Lękał się, że Bóg może go opuścić i że stanie się tak samo nieszczęśliwy, jak inni ludzie sędziwi, których drwiny ze strony nie-

przyjaciół Pana czyniły nieszczęśliwymi. Uciśniony tym ciężarem modlił się gorąco: „Nie odrzucaj mnie w czasie starości, gdy ustanie siła moja, nie opuszczaj mnie! (...) Boże, uczyłeś mnie od młodości mojej, a ja aż dotąd oznajmiam cudowne sprawy twoje. Toteż i do starości, gdy już siwy będę, nie opuszczaj mię, Boże, aż opowiem o ramieniu twoim temu pokoleniu, a wszystkim następnym o potędze twojej!” [Psalmy 71,9.17.18](#). Dawid czuł niezbędną konieczność wystrzegania się zła, które towarzyszy wiekowi sędziwemu.

Często się zdarza, że osoby starsze nie chcą zrozumieć ani uznać tego, że tracą siły umysłowe. Skracają swe dni biorąc na siebie troski, które należą już do młodych. Szatan częstokroć wpływa na wyobraźnię i wzbudza w starych ludziach ustawiczny lęk o posiadane pieniądze, które uczynili swoim bogami i których strzegą z troskliwością skąpca. Często bywa, że pozbawili się wielu wygod życia i pracowali ponad siły, trudząc się niepomiarnie, nim zebrali środki, którymi w tej chwili dysponują. W ten sposób żyją w ustawicznym lęku, że może kiedyś będą cierpieć nędzę. Wszystkie tego rodzaju lęki są dziełem szatana. To on podnieca wyobraźnię, rozluźnia wewnętrzne siły, co prowadzi do braku ufności i wywołuje niewolniczy strach niweczący szlachetność duszy, zabijający wzniosłe uczucia i myśli. Tacy ludzie tracą równowagę ducha, jeśli jest mowa o pieniądzach. Gdyby żyli w sposób, jakiego Bóg sobie życzy, ostatnie ich dni mogłyby się zaliczać do najlepszych i najszcześniejszych. Kto ma dzieci, do których uczciwości i rozsądku ma uzasadnione zaufanie, może wierzyć, że dzieci uczynią go szczęśliwym. Starzy ludzie powinni wyzbyć się trosk i kłopotów, starać się przeżyć czas, jaki jest im dany, możliwie najszcześniejszym i starać się dostać do dziedzictwa niebieskiego.

Właściwe przestrzeganie soboty

W dniu 25 grudnia 1865 widziałam w duchu, że wielu jest takich, co opieszale przestrzegają obowiązku święcenia soboty. Brak jest chęci i gotowości do spełnienia swych świeckich obowiązków w ciągu dni pracy, jakie Bóg ustanowił dla człowieka, a troska o to, by nie skazić choćby jednej godziny uświęconego czasu, jaki Bóg zastrzegł dla siebie, pozostawia wiele do życzenia. Nie ma sprawy dla człowieka tak ważnej, która by upoważniała do przekroczenia czwartego przykazania.

W przypadkach takich, jak ratowanie człowieka lub zwierząt, Jezus pozwolił na pracę w sobotę. Ale jeżeli pogwałcimy czwarte przykazanie dla własnej korzyści, z finansowego punktu widzenia, przekraczamy przykazanie o sobocie i jesteśmy winni naruszenia wszystkich przykazań, bo jeśli dopuszczamy się obrazy jednego przykazania, grzeszymy wobec wszystkich.

Jeżeli naruszymy wyraźny nakaz Boga dla ratowania majątności, gdzie znajdziemy granicę? Drobne naruszenie przykazania i ocena, że nie stanowi ono żadnego szczególnego grzechu, uodparnia sumienie i usypia wrażliwość. Możemy, oczywiście, iść dalej, możemy wykonać kawał roboty, a mimo to wmawiać sobie, że święcimy sobotę, choć według miary Chrystusa przekroczyliśmy każde z Bożych przykazań. Pod tym względem ludziom święcącym sobotę wiele można zarzucić. Bóg jest dokładny i wszyscy, którym się wydaje, że zdobędą trochę czasu dla siebie, albo uzyskają osobiste korzyści, gdy uszczkną trochę z czasu Pańskiego, wcześniej czy później stracą na tym. Bóg nie może błogosławić im tak, jak tego pragnie, ponieważ obrażają Jego imię i lekceważą Jego przykazanie. Przekleństwo Boże dotknie ich, stracą dziesięciokrotnie i dwudziestokrotnie więcej, niż zarobili. „Czy człowiek może oszukiwać Boga? Bo wy mnie oszukujecie! (...) wy, cały naród”. [Malachiasza 3,8.9](#).

Bóg przeznaczył człowiekowi sześć dni, ażeby w ciągu nich załatwił wszystkie swoje sprawy. Jeden dzień zachował dla siebie i w tym dniu ma być czczony w sposób szczególny. Bóg ma być uwiel-

biony, a Jego dostojność — respektowana. A jednak człowiek ma odwagę Boga łupić, biorąc coś niecoś z czasu, jaki Stwórca zastrzegł dla siebie. Bóg wyłączył dzień siódmy jako dzień odpoczynku dla człowieka, tak dla dobra ludzkości, jak i własnej chwały. Wiedział, że człowiek potrzebuje odpoczynku od znoju i troski, dnia odprężenia, ażeby mógł pracować nie nadwyrężając zdrowia, i dlatego dał taki czas odpoczynku po sześciu dniach pracy i kłopotów.

Sobota ustanowiona została dla dobra człowieka. Dlatego świadome naruszenie przykazania, zakazującego pracy w dniu siódmym, jest z Bożego punktu widzenia dużą winą, zbrodnią, którą karano śmiercią. Ale śmierć to jeszcze nie wszystko, co przestępca obrażający Boga musiał znieść. Bóg nie przyjmie do nieba żadnego człowieka, który narusza zakon. Przestępca musi umrzeć drugą śmiercią, będącą pełną i ostateczną karą za przestąpienie prawa Bożego.

[128]

Zdrowie i wiara

Nie brak osób z chorą wyobraźnią, dla których wiara jest tyranem, usiłującym rządzić przy pomocy żelaznej różgi i bicz. Tacy ludzie stale biadają nad swoją nikczemnością i lamentują nad jakoby czekającymi na nich nieszczęściami. W sercach tych ludzi brak jest miłości, oblicza ich są stale zachmurzone, a czoła zmarszczone. Razi ich beztroski śmiech młodzieży czy kogokolwiek innego. Każde wychnienie i każdą niewinną rozrywkę uważają za grzech. Są zdania, że umysł musi cechować jedynie powaga i surowość. Jest to niesłuszne, przesadne rozumowanie. Inni zaś uważają, że człowiek musi być zawsze zajęty wyszukiwaniem nowych rozrywek i przyjemności, ażeby zachować dobre samopoczucie. Wkrótce stan podniecenia stanie się dla nich trwałą potrzebą, bez zaspokojenia której są po prostu niezdolni do czegokolwiek. Jest to druga, innego rodzaju przesada. Tacy ludzie nie są prawdziwymi chrześcijanami.

Prawdziwe zasady chrześcijaństwa udostępniają wszystkim źródło szczęśliwości, którego bogactwa zmierzyć niepodobna. Chrystus w nas to strumień wody żywej wpływający do królestwa wiecznego, ustawicznie bijące źródło, z którego pić może każdy chrześcijanin, ile chce, i źródło to nigdy się nie wyczerpie.

To, co ściąga chorobę i sprowadza niemoc na umysł i ciało, to przeważnie uczucie niezadowolenia i zgryźliwość. Tacy ludzie nie znają Boga ani nadziei sięgającej za zasłonę, gdzie dusza znajduje twarde, pewny grunt. Natomiast wszyscy posiadający tę nadzieję dostąpią oczyszczenia, tak jak On jest czysty. Ludzie ci są wolni od niezaspokojonych tęsknot, udręki i niezadowolenia, nie oczekują nieustannie bezmiernego zła, nie śledzą cudzych bolączek. Mamy jednak wielu, którzy ciężkie czasy przeżywają, zanim one nastaną. Lękliwa troska znaczy ich twarze. Wydaje się, że nie znajdują żadnego pocieszenia. Z lękiem i nieustanną obawą oczekują jakiegoś straszliwego nieszczęścia.

Tacy ludzie zniesławiają Stwórcę, odbierają zaufanie do religii Chrystusowej. Brak im prawdziwej miłości Boga, bliźniego i

rodziny. Uczucia tych ludzi stają się słabe i chorobliwe, a czcze i próżne radości nie naprawiają ich umysłów. Potrzebują przekształcającego, przeistaczającego wpływu Ducha Bożego, by stać się ludźmi szczęśliwymi. [129]

Współzależność, jaka występuje pomiędzy umysłem a ciałem, jest bardzo wielka. Gdy jedno zostaje dotknięte, drugie reaguje tak samo. Zdrowie psychiczne wiąże się ściśle ze zdrowiem fizycznym. Warunki, w jakich znajduje się umysł, decydują w wielkim stopniu o zdrowiu ciała. Jeżeli człowieka nic nie gnębi, jeżeli jest szczęśliwy, świadomy prawego postępowania, gdyż przyczynia się do szczęścia innych, to powstaje w nim radość, która oddziałuje na lepsze krążenie krwi, co korzystnie wpływa na cały organizm. Błogosławieństwo Boże jest środkiem leczniczym, a kto szczerze świadczy dobrodziejstwo innym, odczuje w sercu i życiu błogosławieństwo tego dobrodziejstwa.

Religia Biblii nie jest szkodliwa ani dla ciała, ani dla ducha. Wpływ Ducha Bożego jest najlepszym lekiem, jaki przyjąć może chory mężczyzna czy chora kobieta. Niebo zna tylko zdrowie i im głębiej odczuwa się wpływ nieba, tym pewniejsze stanie się uzdrowienie wierzącego.

Szatan jest sprawcą choroby. To przeciwko jego dziełu i mocy toczą walkę lekarze. Schorzenia psychiczne dominują wszędzie. Dziewięć dziesiątych chorób i schorzeń, na które cierpi człowiek, znajduje swoją przyczynę w psychice. Może są to jakieś przykrości w domu, które jak robak toczą serce i osłabiają siły witalne. Czasami też utajone wyrzuty sumienia za popełnioną nieprawość podkopują duchowo i fizycznie, całkowicie wyprowadzając z równowagi.

Istnieją jeszcze błędne nauki, jak o wiecznym płonącym piekle i nie kończących się mękach dla niepobożnych, mylnie przedstawiające charakter Boga, co działa szkodliwie na wrażliwe umysły. Niewierzący przedstawiają te pożałowania godne historie tak, jak gdyby chrześcijańska nauka była za nie odpowiedzialna. Jest to potworna obelga, tak potworna, że sami nie mieliby ochoty narazić się na nią. Religia Chrystusa daleka jest od tego, by być powodem schorzeń i braku zdrowia, stanowi ona jedno z najlepszych lekarstw, ponieważ koi najskuteczniej i uspokaja nerwy. — [Testimonies for the Church V, 444 \(1885\)](#).

Brzemie grzechu i niezaspokojone pragnienia są przyczyną większości schorzeń i cierpień grzesznika. Chrystus jest potężnym lekarzem chorej od grzechu duszy. Wszyscy owi pożałowania godni ludzie potrzebują wyraźniejszego zrozumienia Chrystusa. Właściwe zrozumienie zaś oznacza życie wieczne. Trzeba cierpliwie i łagodnie, a także poważnie pouczać, jak otworzyć szeroko serce i wpuścić słoneczny promień miłości Bożej, ażeby oświecił mroczne zakamarki umysłu. — [Testimonies for the Church IV, 579 \(1881\)](#).

„Albo czy nie wiecie, że ciało wasze jest świątynią Ducha Świętego, który jest w was i którego macie od Boga, i że nie należycie też do siebie samych? Drogoście bowiem kupieni. Wysławiajcie tedy Boga w ciele waszym”. [1 Koryntian 6,19.20](#).

Nie należymy do siebie. Kupieni jesteśmy za wielką cenę, za cenę cierpienia i śmierci Syna Bożego. Gdybyśmy potrafili w pełni to zrozumieć, uświadomilibyśmy sobie ogromną odpowiedzialność, jaka na nas ciąży, odpowiedzialność zachowania najlepszego zdrowia i sił, abyśmy jak najlepiej mogli służyć Bogu. Lecz kto kroczy drogą, która nadweręża siły, energię, pomniejsza odporność i zaciemnia umysł, grzeszy przeciwko Bogu. Postępując w taki sposób nie wielbimy Boga ani ciałem, ani duchem, które do Niego należą, lecz popełniamy nieprawość przed obliczem Jego.

Czy Jezus nie ofiarował siebie za nas? Czy nie zapłacił przegromnej ceny, aby nas odkupić? A skoro tak, to czy należymy do siebie? Czy wobec tego nie jest prawdą, że wszelkie siły i władze naszej istoty, ciała, ducha i duszy, że wszystko, czym jesteśmy, należy do Boga? Z całą pewnością tak! Pomyślmy, jaki obowiązek ciąży na nas, abyśmy zachowali te wszystkie warunki i chwalili Boga na ziemi ciałem i duchem, które są Jego własnością.

Ostatnie godziny łaski

Wierzmy, że Chrystus wkrótce przyjdzie powtórnie. Nie jest to dla nas zmyślona baśń — to jest rzeczywistość. Nie wątpimy dziś ani nie wątpiliśmy kiedykolwiek, że nauki, które dzisiaj głosimy, są prawdą na czas terażniejszy i że wkrótce odbędzie się sąd. Przygotowujemy się na spotkanie Pana, który w otoczeniu aniołów pojawi się na obłokach niebieskich, aby nieśmiertelnością obdarzyć wiernych i sprawiedliwych. Nie przyjdzie po to, by ich oczyścić z grzechów, usunąć wady charakteru albo leczyć z ludzkich słabości

czy skłonności. Jeżeli w ogóle jest nam to przeznaczone, takie dzieło ma się w nas dokonać przedtem.

[131] Kto święty jest, pozostanie nadal świętym, kiedy Pan przyjdzie. Tylko ten, kto ciało i ducha zachował w czystości, otrzyma ostatnie uzupełnienie świętości. Lecz niesprawiedliwi, nieuświęceni i skalani brudem pozostaną nadal takimi, jakimi są. Nic się już dźać nie będzie, co by mogło usunąć wady, a dać charakter podobający się Bogu. Nie będą mogli już być oczyszczeni ze swoich grzechów. To wszystko musi być dokonane w czasie łaski. Teraz jest właśnie czas, aby się to dzieło w nas wypełniło.

Całą naszą istotę musi ogarnąć boska prawda. Kiedy przyjmujemy wpływ tej prawdy, dopełni się w nas dzieło niezbędne po to, byśmy posiadli moralną dojrzałość i doskonałość, pozwalające przebywać w królestwie wspaniałości i obcować ze świętymi aniołami. Teraz znajdujemy się w warsztacie Bożym. Wielu z nas jest podobnych do nie obrobionej bryły wziętej z kamieniołomów. W miarę jednak jak przyjmujemy prawdę Bożą, jej wpływ staje się w nas coraz skuteczniejszy. Podnosi nas nie tylko wzwyż, ale zdejmuje wszelką niedoskonałość i każdy grzech jakiegokolwiek bądź rodzaju. W ten sposób będziemy przygotowani na to, by ujrzeć Króla w Jego chwale i zjednoczyć się wreszcie z aniołami niebiańskimi w królestwie wspaniałości. To dzieło musi być dla nas wykonane teraz, w tym życiu tutaj na ziemi ciało, duch i dusza muszą być przygotowane na przyjęcie nieśmiertelności.

Żyjemy w świecie, który hamuje sprawiedliwość, czystość charakteru i wzrastanie w łasce Bożej. Gdziekolwiek spojrzemy, widzimy zepsucie obyczajów, zwodzenie, zniekształcenie i nieprawość. A jakież jest to zadanie, które należy podjąć właśnie tutaj, przed otrzymaniem nieśmiertelności?

Musimy zachować ciało i ducha w czystości i świętości przed Bogiem, abyśmy wśród zepsucia dni ostatecznych pozostali nieskalani. Aby wykonać to zadanie, musimy je podjąć natychmiast, całym sercem i rozumem. Samolubstwo nie może mieć tu miejsca, nie może wywierać na nas wpływu. Duch Boży niech panuje nad nami i niech kieruje wszystkimi naszymi poczynaniami. Jeżeli siła Boża przeniknie nas na wskroś, odczujemy w sercu uświęcający wpływ Ducha Bożego.

Przyczyny powodujące cierpienie innych

Gdy próbowaliśmy przedstawić naszym braciom i siostram zasady reformy sposobu życia, gdy mówiliśmy o znaczeniu i uwielbieniu Boga w jedzeniu i picu i innych sprawach codziennego życia, wielu swoim postępowaniem zdawało się mówić, że nikogo to nie obchodzi, co kto je czy pije. Cokolwiek czynimy, w każdym wypadku sami poniesiemy tego konsekwencje.

Drodzy przyjaciele! Jesteście w grubym błędzie. Nie wy jedni będziecie cierpieć wskutek niewłaściwego postępowania. Społeczeństwo, w którym żyjecie, ponosi konsekwencje waszych złych postępów w takim stopniu, jak wy sami. Jeżeli cierpicie z powodu braku wstrzemięźliwości w jedzeniu i picu, to ci, którzy was otaczają, i ci, z którymi obcuje, są także narażeni na cierpienie wynikające z waszych słabości. My także cierpimy na skutek waszego niezdrowego sposobu życia. Gdy wam z tej przyczyny ubywa sił fizycznych czy duchowych, odczuwamy to, kiedy jesteście w waszym towarzystwie. Jeżeli zamiast cieszyć się radosnym duchem, jesteście ponurzy, to rzucacie cień na ducha innych — tych wszystkich, którzy was otaczają. Kiedy my jesteśmy smutni i przygnębieni, zatroskani i strapieni, to wy możecie, będąc w innym, lepszym stanie zdrowia, mając jaśniejszy umysł, wskazać nam drogę i wyrzec słowo pociechy; natomiast jeżeli umysł wasz na skutek wadliwego i szkodliwego sposobu życia jest stale tak zamroczony, że nie jesteście w stanie udzielić nam dobrej rady, czy nie ponosimy wówczas straty? Czy wpływ przez was wywierany nie podziała na nas ujemnie? Nawet jeżeli ufamy własnemu rozsądkowi, to jednak potrzebujemy doradców, ponieważ „gdzie jest wielu doradców, tam jest bezpieczeństwo”. [Przypowieści 11,14](#). Chcemy, ażeby nasze postępowanie wychodziło na korzyść tym, których miłujemy. Pragniemy od nich rad i oczekujemy, że będą zdolni nam ich udzielić, posiadając trzeźwość sądu. Ale ile będzie wart ten ich sąd, jeśli siłę swych nerwów mają do granic wyczerpaną, a umysł pozbawiony mocy witalnych, ponieważ ich żołądek pochłania wszystkie siły, aby strawić choćby nawet zdrowe pożywienie, ale spożyte w nadmiarze? Jakie znaczenie ma dla nas rada takich ludzi? Ich sąd jest zaćmiony na skutek nadmiaru nie strawionego pożywienia w żołądku. Dlatego sposób prowadzenia waszego życia ma wpływ również na nas, obchodzi nas

[132]

i oddziałuje na nasze życie. Jest po prostu niemożliwym prowadzić zły tryb życia, nie wciągając innych w krąg cierpienia.

Wyścig o nagrodę nieba

„Czy nie wiecie, że zawodnicy na stadionie wszyscy biegną, a tylko jeden zdobywa nagrodę? Tak biegnijcie, abyście nagrodę zdobyli. A każdy zawodnik od wszystkiego się wstrzymuje, tamci wprawdzie, aby znikomy zdobyć wieniec, my zaś nieznikomy. Ja tedy tak biegnę, nie jakby na oślep, tak walczę na pięści, nie jakbym w próżnię uderzał; ale umartwiam ciało moje i ujarzmiam, bym przypadkiem, będąc zwiastunem dla innych, sam nie był odrzucony”.
[1 Koryntian 9,24-27](#).

Ci, którzy brali udział w zawodach celem zdobycia wieńca laurowego, stanowiącego nagrodę wysoko cenioną, byli wstrzeźliwi pod każdym względem, ażeby ich mięśnie, nerwy, władze umysłowe i każda funkcja ciała zachowały najlepszą kondycję. Gdyby nie umiarkowanie we wszystkim, nigdy by nie zachowali elastyczności, której dowiedli umiarkowanym sposobem życia. Z lepszymi wiodkami na nagrodę mogli przystąpić do zawodów, byli bowiem bliżej zwycięstwa.

[133] Niezależnie jednak od wszelkiej wstrzeźliwości i wszystkich wysiłków zmierzających do podporządkowania się określonym rygorom, ażeby osiągnąć jak najlepszą kondycję, ziemskie zawody były dla uczestników tylko biegiem w nieznane. Dawali z siebie wszystko, co najlepsze, ale wieńca laurowego nie otrzymali, ponieważ ktoś inny wyprzedził ich nieznacznie i zdobył go. W tych zawodach tylko jeden człowiek otrzymuje nagrodę. Natomiast w biegu po niebieską nagrodę możemy wszyscy brać udział i zdobyć zwycięstwo. Nie ma tu żadnej niepewności, żadnego ryzyka. Musimy jedynie opierać się na łasce niebios i patrząc na koronę nieśmiertelności mieć zawsze przed oczyma przykład Zbawiciela. Był On człowiekiem smutku, mężem boleści i znał dobrze uczucie goryczy. Pokorne, obfitujące w wyrzeczenia życie naszego boskiego Pana powinno stale być bodźcem i wyzwaniem do dorównania Mu. A wówczas, gdy szczerze będziemy Go naśladować, gdy nie stracimy z oczu wielkiego celu, będziemy mogli odbyć ten bieg całkowicie pewnie, z przeświadczeniem, że jeżeli tylko zdobędziemy

się na to, co jest najlepsze z naszej strony, to wówczas niewątpliwie posiadziemy nagrodę.

Ludzie podporządkowują się surowej dyscyplinie, wyrzekając się wielu rzeczy, by uzyskać przemijający wieniec zwycięstwa, nagrodę, która pewnego dnia nie będzie się w ogóle liczyć, bo jest tylko honorowym wyróżnieniem śmiertelnych ludzi. Ale nam jest przeznaczony bieg, na którego mecie możemy otrzymać koronę nieśmiertelności i życie wieczne. Zaiste, daleko większa i trwalsza nagroda będzie nam dana, gdy ukończymy ten bieg. „Przeto i my — pisze apostoł — biegnijmy wytrwale”. A skoro ci, którzy tu na ziemi biorą udział w zawodach o przemijający wieniec zwycięstwa, potrafią się zdobyć na wstrzeźliwość we wszystkim, to dlaczego my — mający przed oczyma wieniec nieskazitelny i wieczystą chwałę i życie, które mierzy się życiem Boga nie możemy się zdobyć na umiarkowany sposób życia? Czyż nie możemy biec wytrwale „w wyścigu, który jest przed nami, patrząc na Jezusa, sprawcę i dokończyciela wiary”? [Hebrajczyków 12,1.2](#).

On wskazał nam drogę, znacząc ją od początku do końca własnymi stopami. Jest to ta sama ścieżka, którą On kroczył. Jeżeli czujemy się ściśle z Nim związani, to uczci On nas w ten sposób, że przyjmujemy na siebie cierpienia i wyrzeczenia, a kroczyć będziemy ścieżką wyznaczoną Jego własną krwią.

„Ja tedy tak biegnę, nie jakby na oślepie, tak walczę na pięści, nie jakbym w próżnię uderzał; ale umartwiam ciało moje i ujarzmiam, bym przypadkiem, będąc zwiastunem dla innych, sam nie był odrzucony”. [1 Koryntian 9,26.27](#). Oto jest zadanie dla wszystkich: mężczyzny, kobiety, dziecka. Szatan ustawicznie stara się zawładnąć waszym ciałem i duchem. Ale Chrystus kupił was i jesteście Jego własnością. Teraz to już rzecz wasza przystąpić do zadania, które was oczekuje w łączności z Chrystusem i świętymi aniołami, którzy są ku waszej pomocy. Dla waszego to jest dobra, jeżeli się nauczycie panować nad sobą. Jeżeli nie uczynicie tego, z całą pewnością utracicie życie wieczne i koronę nieśmiertelności. A wszakże niektórzy z was mówią: Co to kogo obchodzi, co ja jem i piję?

Wykazałam już, jaki jest związek między waszym postępowaniem a sprawami bliźnich. Dowiedzieliście się, jak ważny jest wpływ wywierany przez was na wasze rodziny, a także na wychowanie dzieci.

[134]

Odpowiedzialność rodziców

Dowiedzieliśmy się już poprzednio, że żyjemy w nieszczęsnych czasach, w których to szatan sprawuje władzę nad tymi, którzy się Bogu w pełni nie poświęcili. Dlatego tak wielka odpowiedzialność ciąży na rodzicach, którym powierzono charakter dzieci. Mężczyzna i kobieta postanawiają założyć rodzinę. Na czym polega ich zadanie? Czy może na tym, aby spełniać każde życzenie dzieci? Wierzcie mi, na rodzicach spoczywa poważna odpowiedzialność. „A więc: Czy jecie, czy pijecie, czy cokolwiek czynicie, wszystko czyńcie na chwałę Bożą”. [1 Koryntian 10,31](#).

Czy bierzecie to pod uwagę, gdy przygotowujecie pożywienie i rodzinę prosicie do stołu? Czy stawiacie na stół tylko takie potrawy, co do których jesteście pewni, że nie zanieczyszczą krwi waszych dzieci? Czy jest to pożywienie, które ustrzeże je przed chorobą? Czy jest to pożywienie, które w najlepszym stanie zachowa ich zdrowie? Czy to, co przed nimi stawiacie, wpłynie najkorzystniej na ich organizm? Czy też może, nie bacząc na ich przyszłe dobro, podajecie im pokarmy niezdrowe, podniecające, z ostrymi przyprawami?

Pozwólcie sobie powiedzieć, że dzieci od urodzenia skłonne są do złego. Wydaje się, że szatan nimi rządzi. Zagnieżdża się w ich umysłach i stara się je zepsuć. Czemu więc ojcowie i matki postępują tak niedbale? Czy nie obawiają się tego, że szatan zasieje złe nasienie w rodzinie? W rozważaniu tej sprawy rodzice są jakby ślepi, beztroscy i pozbawieni ostrożności, co trudno jest zrozumieć. Dlaczego nie są świadomi tego faktu, nie przewidują go i nie myślą o nim? Apostoł mówi: „Dołóżcie wszelkich starań i uzupełniajcie waszą wiarę cnotą, cnotę poznaniem, poznanie powściągliwością, powściągliwość wytrwaniem”. [2 Piotra 1,5.6](#). Oto zadanie, które czeka każdego, kto nazywa siebie naśladowcą Chrystusa: żyć według „dokładania starań...”

[135]

Wstrzemięźliwość w jedzeniu

Wielu jest takich, którzy opowiedziawszy się za reformą zdrowotną unikają wszystkiego, co jest niezdrowe. Czy z tej racji wolno im spożywać wszystko pozostałe w ilościach ponad miarę?

Siadłszy przy stole nie zastanawiają się nad tym, ile powinni zjeść, folgują nieposkromionemu apetytowi i jedzą nadmiernie dużo. Ale żołądek nie jest w stanie przetrawić więcej niż może i z trudem pokonuje to, co mu się w ciągu dnia daje. Wszystek pokarm wprowadzony do żołądka obciąża go i zmusza do ciągłej pracy. Pokarm spożyty w nadmiarze hamuje prawidłowe funkcjonowanie organizmu. Istotne dla życia narządy są niepotrzebnie nadmiernie przeciążone i siła nerwów mózgowych musi pomóc żołądkowi w trawieniu, co jest szkodą dla organizmu. W ten sposób zmniejsza się władzę nerwów. Mózg pomagać musi żołądkowi w strawieniu ciężkiego balastu. A jakież mogą być odczucia i jaki skutek zbędnego wydatkowania żywotnych sił, kiedy nerwy już swe zadanie wykonały? Człowiek czuje się zmęczony i wyczerpany. Wydaje mu się, że musi jeszcze coś zjeść. Może tak być, że uczucie to występuje przed porą posiłku. Jaka jest tego przyczyna? Organizm zmęczony długotrwałą pracą jest tak wyczerpany, że czuje się pozbawiony sił. Wydaje się, jakoby żołądek mówił: „Dajcie mi więcej jeść”. Tymczasem w stanie tego wyczerpania mówi on wyraźnie: „Zostawcie mnie w spokoju”. Żołądek potrzebuje odpoczynku przed podjęciem kolejnej pracy, a wy, zamiast pozwolić mu na ten odpoczynek, uważacie, że potrzeba mu więcej pożywienia, i w ten sposób przydajecie nowego ciężaru naturze, nie godząc się na niezbędny dla niej odpoczynek. Sytuacja jest taka sama, jak u człowieka pracującego w pocie całe przedpołudnie aż do wyczerpania. Przychodzi w południe do domu i powiada, że jest zmęczony, wyczerpany, a wy powiadacie, by znów szedł do pracy i jednocześnie obiecujecie mu pomoc. W ten właśnie sposób traktujecie żołądek. Jest on całkowicie wyczerpany, lecz zamiast odpoczynku dajecie mu więcej jeszcze do trawienia, czym przywołujecie siły innych części organizmu, by wspierały żołądek w procesie trawienia.

Pierwsze zadanie matki

Zdarzyło mi się widzieć matki rodzin wielodzietnych, które po prostu nie dostrzegały zadań dotyczących prawidłowych rozwiązań we własnej rodzinie. Chętnie byłyby misjonarkami i dokonywały rzeczy wielkich. Szukają dla siebie specjalnego stanowiska, a zaniedbują obowiązki domowe, zlecone im przez Pana. Jakże ważną

[136] rzeczą jest mieć zdrowy rozsądek. Nie mniejsze znaczenie ma prawdziwe zdrowie, abyśmy byli w stanie wykonać zleconą nam przez Niego pracę w taki sposób, by Pan mógł powiedzieć: „Dobrze, sługo dobry i wierny! Nad tym, co małe, byłeś wierny, wiele ci powierzę; wejdź do radości pana swego”. [Mateusza 25,21](#).

Siostry moje! Nie lekceważcie drobnych, małych spraw, jakie Pan zlecił wam do wykonania! Niechaj uczynki każdego dnia będą takimi, aby w dniu ostatecznego obrachunku nie trzeba było się wstydzić zapisu sporządzonego przez anioła notującego wszystko.

Ubogie pożywienie

Co można powiedzieć o ubogim, niedostatecznym pożywieniu? Mówiłam o znaczeniu ilości i jakości pokarmu, pozostających w ścisłej harmonii z zasadami zdrowia. Nie zalecam jednak ubożego, niedostatecznego pożywienia. Wykazywałam, że wielu ma pogląd mylny na sprawę sposobu żywienia i że opowiadają się za zbyt ubogim jedzeniem. Spożywają tanią, ubogą w wartości odżywcze strawę, przyrządzoną bez troski o to, aby była posilna, krzepiąca. Nie biorą pod uwagę zależności odżywianie — organizm. Jest rzeczą ważną, by starannie, z sercem przygotowywać posiłki, ażeby podniebienie, o ile nie zostało wypaczone, znalazło przyjemność w jedzeniu. Ponieważ z zasady nie spożywamy mięsa, masła, przypraw korzennych, smalcu wieprzowego i tłuszczów zwierzęcych, tego, co podrażnia żołądek i niszczy zdrowie, to nigdy nie powinna powstać w nas myśl, że podrzędne znaczenie ma to, co jemy.

Istnieją i tacy, których dieta składa się systematycznie z jednych i tych samych potraw. Ograniczają wybór artykułów spożywczych do 2-3 gatunków określonej ilości i jakości. Sobie i swoim rodzinom podają niewiele pożywienia. Jeżeli jedzą niewiele i to bynajmniej potrawy nie najlepszej jakości, nie dają żołądkowi tego, co we właściwy sposób odżywia organizm. Ubożenie w składniki odżywcze pożywienie nie może się przetworzyć w zdrową krew. Niedostateczna, uboga dieta osłabia ją.

Niektórzy nie mogą jakoś dać się przekonać, że jeść i pić powinno się ku chwale Bożej. Zaspokajanie chęci jedzenia krzywdzi ich we wszystkich sytuacjach życia. Widzi się to w rodzinie, w zborze, w czasie zgromadzenia na modlitwę i w zachowaniu dzieci.

Żądza jedzenia stała się przekleństwem ich życia. Nie można skłonić ich do zrozumienia prawdy ostatnich dni. Bóg hojnie i obficie zaopatrzył wszystkie swe stworzenia w to, co jest potrzebne do zachowania życia i szczęścia. Gdyby nigdy nie naruszano i nie gwałcono Jego praw, gdyby zawsze postępowano w zgodzie i harmonii z Jego wolą, zamiast nieszczęść i wciąż trwającego zła udziałem ludzi byłyby zdrowie, pokój i szczęście.

Potrawy mięsne, mleko i cukier

[137]

Mięso pozbawia krew wartości. Gotujcie mięso z przyprawami, jedzcie z chlebem, jedzcie pasztety, a wasza krew straci swe dobre właściwości. Spożywanie tych potraw przeciąża organizm. Potrawy mięsne z octem, tak przyprawione jarzyny, które nigdy nie powinny znaleźć się w żołądku, są przyczyną złego stanu krwi. Potrawy o małej wartości odżywczej również nie dadzą dobrej krwi, w dodatku źle przygotowane i spożywane w niewystarczającej ilości. Potrawy mięsne i ciężka strawa dają te same rezultaty, co pożywienie ubogie.

A teraz mleko i cukier. Znam ludzi, których przeraziła myśl o reformie żywienia i powiedzieli, że nie chcą mieć z nią nic do czynienia, ponieważ wypowiada się ona przeciwko powszechnie używanym artykułom spożywczym. Zmiany w żywieniu należy przeprowadzać starannie, ostrożnie i rozumnie. Powinniśmy wybrać taką drogę postępowania, na jaką pozwolą rozsądnym ludziom warunki ich kraju. Spożywanie w dużych ilościach cukru i mleka razem jest szkodliwe. Zanieczyszczają one organizm. Zwierzęta, od których pobiera się mleko, nie zawsze są zdrowe. Mogą być zarażone. Krowa rano może wydawać się zdrową, a zdechnąć przed nadejściem nocy. A zatem była chora już rano. Jej mleko było zakażone, ale wy o tym nie wiedzieliście. Zwierzęta też bywają chore, zatem potrawy mięsne nie są zdrowe. Gdybyśmy mieli pewność, że zwierzęta rzeźne są absolutnie zdrowe, bardziej radziłabym ludziom jeść potrawy mięsne niż duże ilości mleka z cukrem. Nie wyrządziłoby to takiej szkody, jak spożywanie dużych ilości mleka i cukru. Cukier obciąża organizm i hamuje jego funkcje.

Często jako gość siadam do stołu naszych braci i sióstr i widzę, że spożywają zbyt wielkie ilości mleka i cukru. Zanieczyszczają tym organizm, podrażniają narządy trawienia i osłabiają funkcjonowanie

mózgu. Wszystko, co hamuje aktywność procesów, jakie zachodzą w organizmie ludzkim, oddziałuje bezpośrednio na pracę mózgu. Na podstawie udzielonego mi światła stwierdzam, że cukier trzeba uważać za bardziej szkodliwy niż mięso. Wskazane zmiany w sposobie żywienia należy ostrożnie przeprowadzać; chodzi o potraktowanie przedmiotu w taki sposób, by nie zrazić i nie uprzedzić do siebie tych, których pragniemy pouczyć i którym mamy pomóc.

Matki i córki

[138] Nasze siostry często nie wiedzą, jak mają przyrządzać potrawy. Takim siostronom chciałabym powiedzieć, że poszłabym do najlepszego kucharza, którego można znaleźć w kraju, i u niego, gdyby to było konieczne, byłabym tak długo, aż osiągnęłabym tę sztukę i stała się mądrą, doświadczoną kucharką — mistrzynią w swoim zawodzie. Postąpiłabym tak mając nawet czwarty dziesiątek lat poza sobą. Twoim obowiązkiem jest umieć gotować, jak również nauczyć tej sztuki swoje córki. Ucząc je gotowania, budujesz wokół nich wał ochronny, który ustrzeże je od popełniania głupstw. Cenię swą krawcową, cenię sekretarkę, ale moja kucharka, która wie, jak należy przyrządzić pokarm, aby dał siłę i pokrzepienie umysłowi, układowi kostnemu i mięśniom, zajmuje pierwsze miejsce wśród pomocników mojej rodziny.

Dobrym przyrządzaniem potraw czcimy Boga

Dysponujemy wieloma różnorodnymi pełnowartościowymi, łatwo przyswajalnymi przez organizm artykułami spożywczymi, które przyrządzane w sposób zdrowy będą wszystkim smakowały. A jeżeli wy, moje siostry, nie wiecie, jak należy gotować, radzę wam się tego nauczyć. Jest to dla was rzecz o żywotnym znaczeniu. Wielu jest ludzi, więcej niż wam się zdaje, którzy niszczą swoje zdrowie na skutek spożywania niewłaściwie przygotowanej strawy. Powoduje to choroby, słabość i złe, ponure usposobienie. Funkcje organizmu wypadają z rytmu i osłabia się pojmowanie prawdy Bożej. W bochenku dobrego chleba więcej tkwi religii, niż wielu z was myśli. Dobre, właściwe gotowanie ma więcej z religią wspólnego niż to sobie wyobrażacie. Życzymy wam, abyście nauczyły się cenić praktyczną

pobożność i w tej formie, aby się ona stała bliską również waszym rodzinom. Często będąc w podróży z góry wiedziałam, że chleb na stole i inne potrawy zaszkodzą mi. Ale trzeba było zjeść choć trochę dla podtrzymania sił. W oczach niebios spożywanie takich potraw jest przewinieniem. Cierpiałam bardzo z powodu braku zdrowego pożywienia. Możecie — przy słabym żołądku — podać na stół rozmaitego rodzaju owoce, ale i tutaj należy zachować umiar. W ten sposób będziecie mieli różnorodne pożywienie, co jest korzyścią dla organizmu. Po takim posiłku będziecie się czuli dobrze i lekko.

Niektórzy chcieliby mieć kogoś przy sobie, kto by im mówił, ile powinni jeść. Nie tędy droga. Mamy działać z punktu widzenia moralnego i religijnego. Mamy zachować wstrzeźliwość we wszystkich rzeczach, ponieważ dążymy do zdobycia wieńca nieskazitelnego, skarbu niebieskiego. A teraz chciałabym powiedzieć moim braciom i siostram, że miałabym cywilną odwagę wyrazić swój punkt widzenia i sama kierować sobą. Nie obciążałabym tą sprawą nikogo. Jecie za dużo, a potem czujecie się nędznie, dlatego stale zajmuje was pytanie: co jeść i co pić? Jedzcie to, co wam służy, nie odstępujcie od raz obranej drogi. Nie wahajcie się, czujcie się wolni w obliczu nieba i nie miejcie wyrzutów sumienia! Nie wierzymy, że czy to dzieci, czy dorośli będą całkowicie wolni od pokus pod tym względem. Wszyscy toczyliśmy walkę i musimy przetrwać na swych stanowiskach, gotowi oprzeć się pokusom szatana. Musimy wiedzieć, że w nas samych jest siła, która tego dokona.

[139]

Ostrzeżenie przed nowatorami

Ostrzegając was, abyście się nie przejadali nawet najlepszą potrawą, chcemy również przestrzec początkujących, aby nie ustalali fałszywego wzorca, a potem nie usiłowali podciągnąć wszystkich pod wymaginowany przez siebie poziom. Niektórzy, co prawda, chcą postępować jako lekarze, reformatorzy sposobu życia; nie są oni zdolni do żadnego innego zajęcia, nie potrafią, nie rozumieją, jak należy troszczyć się o własną rodzinę, nie umieją pełnić żadnego urzędu w zborze. I czym się zajmują? Próbują być reformatorami życia, jak gdyby przez to mogli osiągnąć osobisty sukces. Oto biorą na siebie odpowiedzialność za swą praktykę lekarską igrając ży-

ciem mężczyzn i kobiet, w rzeczywistości zaś nie posiadają o tym zawodzie żadnego pojęcia.

Głos mój podnoszę przeciwko nowatorom, mającym odwagę leczyć chorych według reform zasad zdrowia. Niech Bóg nas strzeże, abyśmy nie byli obiektem doświadczalnym takich ludzi! Jest nas mało. Nie byłoby to chwalebne zakończenie walki o życie, gdybyśmy przy tych zabiegach umarli! Niech Bóg nas chroni przed takim niebezpieczeństwem. Rezygnujemy z takich nauczycieli i lekarzy. Niechaj o chorych troszczą się ci, którzy wiedzą coś o organizmie człowieka! Niebieski Lekarz jest pełen współczucia i litości i te właśnie zalety potrzebne są tym, którzy mają do czynienia z chorymi. Niektórzy, co ośmielają się być takimi lekarzami, są egoistami, zarozumiałcami, przy tym nieukami i ludźmi upartymi.

Możliwe, że nigdy w życiu niczego nie dokonali, o czym w ogóle warto by mówić. Nie osiągnęli żadnego sukcesu. Nie posiadają rzeczywistej wiedzy, a jednak podjęli się, w znaczeniu reformy zdrowotnej, praktyk lekarskich. Nie możemy pozwolić, ażeby tacy ludzie lekkomyślnie powodowali śmierć kogokolwiek. Nie, tego nam nie wolno!

Trzeba, abyśmy zawsze, w każdym przypadku postępowali uczciwie. Trzeba, abyśmy nauczyli nasz lud właściwego stosunku do reformy zdrowotnej. Apostoł mówi: „Oczyśćmy się od wszelkiej zmazy ciała i ducha, dopełniając świątobliwości swojej w bojaźni Bożej”. [2 Koryntian 7,1](#).

[140] Musimy prowadzić życie sprawiedliwe, aby móc ostać się w dniach ostatecznych. Potrzebujemy jasnego umysłu, zdrowej duszy i zdrowego ciała. Powinniśmy poważnie zacząć działać w żarliwej trosce o dobro naszych dzieci, o dobro każdego członka rodziny. Czy zdobędziemy prawdziwe zrozumienie i według tego zrozumienia będziemy działać? Jezus nadchodzi i jeżeli wkroczymy na drogę, która uczyni nas ślepych na wniosłe prawdy dni ostatecznych, to w jaki sposób uświęcą nas one później? W jaki sposób przygotowujemy się do nieśmiertelności? Oby nam Pan dopomógł, byśmy ustawicznie mieli o to staranie, jak nigdy dotąd.

Potrawy mięsne i środki pobudzające

Drodzy braterstwo H.! Waszą sprawę potraktowałam jako sprawę tych, którym należy pomóc, bo tego wymaga wasze dobro, zanim prawda będzie mogła was uświęcić. Przyjęliście prawdę, ponieważ zrozumieliście, że jest prawdą, ale ona was jeszcze nie przeniknęła. Jeszczeście sobie nie uświadomili jej uświęcającego wpływu na życie. Światło zaświeciło na waszej drodze i skłoniło was do przeprowadzenia reformy sposobu życia. W tych ostatnich dniach spoczywa na ludzkie Bożym obowiązkiem przestrzegania umiaru we wszystkim. Widziałam w duchu, że znajdujecie się w liczbie tych, którzy powoli dochodzą do pełnego zrozumienia i dlatego powoli reformują swój sposób odżywiania się i pracy. Światło prawdy przyjęte i zastosowane w praktyce całkowicie odmieni życie i charakter człowieka.

Siostra H. jest kobietą, której krew uległa zanieczyszczeniu. W wyniku jedzenia potraw mięsnych jej płyny organiczne wykazują objawy chorobowe. Spożywanie mięsa wieprzowego w waszej rodzinie przyczyniło się do tego, że skład krwi jest zły. Siostra H. powinna przejść na ścisłą dietę składającą się z ziarna zbóż, owoców i jarzyn. Przez dłuższy czas będzie ci potrzebna taka dieta, dzięki której poprawi się twój stan zdrowia i wrócisz do normalnego życia. Nie jest możliwe, by ci, którzy pozwalają sobie na spożywanie w nadmiarze potraw mięsnych, posiadali trzeźwy umysł i zdolność prawidłowego rozwoju.

Radzimy wam zmienić przyzwyczajenia, przestrzegamy jednak przed wszelką nieostrożnością. Znam rodziny, które zmieniły sposób żywienia, przechodząc z potraw mięsnych na dietę bardzo ubogą w wartości odżywcze. Potrawy były przygotowane tak źle, że żołądek nie mógł ich przyjąć. Dlatego mówili mi ci ludzie, że pożywienie przygotowane według zreformowanych zasad nie służy im, że stracili siły fizyczne. Tutaj właśnie tkwi jeden z powodów, dla którego niektóre kobiety nie odnoszą sukcesów w swych wysiłkach zmierzających do uproszczenia sposobu żywienia. Stosują ubogą, bardzo

skromną dietę. Posiłki przyrządzane są bez dokładania starań o ich jakość, i to nie raz, nie dwa, ale stale.

- [141] Nie powinno się spożywać wciąż jednej i tej samej potrawy, z jednych i tych samych artykułów żywnościowych, bez jakiegokolwiek urozmaicenia. Pokarmy przygotowywać należy w sposób prosty, ale starannie i z chęcią uczynienia ich apetycznymi. Powinniśmy wyrugować tłuszcz z pokarmów przez nas spożywanych. Tłuszcz psuje każdą przygotowaną przez was potrawę. Jedzcie dużo owoców i jarzyn.

Wzrost liczby chorób

Z chwilą, gdy zmniejszyły się siły fizyczne ludzi, którzy ograniczyli ilość jedzenia i przeszli na dietę złożoną z pokarmu o ubogiej wartości odżywczej, niektórzy spośród nich doszli do wniosku, że poprzedni ich sposób żywienia był lepszy. Organizm trzeba karmić i pielęgnować. Nie wahajmy się jednak powiedzieć, że pokarmy mięsne nie są bynajmniej niezbędne dla zdrowia i dla podtrzymania sił organizmu. Jeżeli ich używamy, to dlatego, że łaknie ich podniebienie. Spożywanie potraw mięsnych rozbudza najniższe instynkty i pomnaża ich aktywność. Gdy skłonności zwierzęce wzrastają, pomniejszają się moce intelektualne i moralne człowieka. Spożywanie mięsa zwierząt powoduje ociężałość i obniża wrażliwość umysłu.

Czy ludzie, którzy starają się być czysti, święci i szlachetni, aby móc wejść do społeczeństwa aniołów niebiańskich, będą w dalszym ciągu odbierać życie Bożym stworzeniom i karmić się ich mięsem, uważając je za przysmak? Od czasu, gdy Pan mi to ukazał, wiem, że ten porządek rzeczy ulegnie zmianie i osobliwy lud Boży zachowywać będzie umiar we wszystkich sprawach. Ci, którzy stale karmią się mięsem, nie są w stanie unikać spożycia mięsa zwierzęcego, w mniejszym lub większym stopniu chorego. Proces tuczenia zwierząt jako towaru na rynek wywołuje w nich stany chorobowe. Zwierzęta tuczone jak najbardziej wzorowo dostają gorączki na skutek niewłaściwego transportowania. Płyny ustrojowe i mięso tych chorych zwierząt dostają się wprost do krwi człowieka, zaczynają krążyć w organizmie, tworząc jego płyny ustrojowe i ciało. W ten sposób w organizmie powstają owrzodzenia. Jeżeli dany człowiek posiada już zanieczyszczoną krew, to w wielkim stopniu może pogorszyć

jej stan, jedząc mięso niezupełnie zdrowych zwierząt. Odpowiedzialność za ściągnięcie na siebie choroby wzrasta dziesięciokrotnie, gdy spożywa się mięso zwierzęce. Moce intelektualne, moralne i fizyczne ulegają osłabieniu. Spożywanie mięsa niszczy organizm, zaćmiewa intelekt i przytępia wrażliwość moralną. Możemy wam to powiedzieć, drogi bracie i siostrze, że najbardziej bezpieczną drogą, jaką wybierzeć, będzie zaniechanie spożywania mięsa.

Herbata i kawa

[142]

Używanie herbaty i kawy jest również szkodliwe dla organizmu. Herbata w pewnym sensie wywołuje zatrucie. Dostaje się do systemu krążenia i stopniowo odbiera energię ciała i mózgowi. Pobudza i podnieca, przyspiesza tętno, zmuszając organizm do nienaturalnego pośpiechu daje pijącemu herbatę wrażenie, że oddaje mu ogromną przysługę, bo dodaje mu sił. Jest to błąd. Herbata wyzwala tylko siłę nerwów i pozostawia je w stanie wielkiego osłabienia. Gdy wpływ jej minie i gdy skończy się akcja wywołana użyciem herbaty, jakież jest tego rezultat? Znużenie i słabość bezpośrednio następująca po sztucznym ożywieniu — oto skutek picia herbaty. Gdy organizm został już nadwreżony i potrzebuje odpoczynku, herbata pobudza go do nieporządanych i nienaturalnych czynności, przez co pomniejsza siły organizmu i jego odporność. W ten sposób organizm wyczerpuje się wcześniej, zanim nastąpi wyznaczona przez Pana pora ku temu. Herbata działa na organizm jak trucizna. Chrześcijanie powinni z niej zrezygnować. Wpływ kawy jest w pewnym stopniu taki sam, jak herbaty, ale skutek, jaki wywiera na organizm, jest jeszcze gorszy. Kawa działa podniecająco i w takim stopniu podnosi aktywność organizmu, w jakim wyczerpuje go i niszczy. Herbata i kawa wyciskają swe piętno na twarzach tych, którzy ją piją nałogowo. Skóra tych ludzi staje się blada, żółtawa, ziemista, jakby bez życia. Na obliczach nie maluje się zdrowie, a o zdrowej cerze nie ma mowy.

Herbata i kawa nie odżywiają organizmu. Efekt, jaki wywołują, zachodzi szybciej, niż żołądek zdąży je strawić. Wynika stąd jasno, że to, co ludzie nałogowo używający środków pobudzających nazywają siłą, jest tylko energią zabraną na skutek pobudzenia nerwów żołądka, które to nerwy wywołują podrażnienie mózgu, a w drodze powrotnej przyspieszają działanie serca i wyzwalają krótkotrwałą

energię, która przenika cały organizm. Wszystko to stanowi siłę fałszywą, po wydatkowaniu której czujemy się jeszcze gorzej. Herbata i kawa nie dają najmniejszej choćby cząsteczki siły naturalnej.

Dalszy skutek picia herbaty — to ból głowy, osłabienie, palpitacje serca, niestrawność, drgawki nerwowe i wiele innych złych objawów.

Potrzebny jest wam umysł jasny, pełen energii, abyście mogli właściwie ocenić wzniosły charakter prawdy, oszacować wartość pojednania i należycie docenić znaczenie rzeczy wiecznych. Jeżeli postępować będziecie źle i folgować złym nawykom w jedzeniu, jeżeli na skutek tego osłabicie swoje siły intelektualne, to nie będziecie potrafili należycie docenić sprawy zbawienia i życia wiecznego, nie pójdziecie za natchnionym wołaniem, by ukształtować swoje życie na podobieństwo życia Chrystusa, nie zdobędziecie się na to najbardziej żarliwe, wymagające wysiłków samoofiarowanie i całkowite poddanie się woli Boga, których żąda Jego słowo i które są konieczne, abyście osiągnęli moralną dojrzałość, potrzebną do życia w wieczności.

Zniewolone sumienie

Drogi bracie H. Zmuszona jestem poświęcić ci kilka zdań, ponieważ uważam to za swój obowiązek. Ukazano mi niektóre sprawy odnoszące się do twojego przypadku, których nie śmiem przemilczeć. Pokazano mi w duchu, iż z faktu, że twoja żona nie przyjęła prawdy, szatan wyciągnął pewne korzyści dla siebie. Teraz zaś obcuje z kobietą bez skrupułów, która sama stoi na skraju przepaści. W unieszczęśliwieniu twego małżeństwa miała ona duży udział, okazując ci życzliwość i sympatię ze względu na opór, na jaki napotykałeś u swojej żony.

Podobnie jak wąż w Edenie oczarowała cię swym urokiem i zachowaniem. Obudziła w twym sercu podejrzenie, że jesteś mężem oszukanym, że żona nie docenia należycie twoich uczuć i nie odpowiada na nie, że popełniłeś błąd zawierając związek małżeński. W końcu wyobraziłeś sobie, że śluby małżeńskie wiążące cię z tą, którą pojąłeś za dozoną towarzyszkę życia, są łańcuchem nie do zniesienia. Udałeś się więc do tego rzekomego „anioła”, by znaleźć u niego współczucie. Zwierzyłeś się jej z tego, o czym powinna wiedzieć tylko twoja żona, której ślubowałeś miłość, szacunek i opiekę tak długo, jak długo oboje żyć będziecie. Zapomniałeś o tym, że powinieneś czuwać i modlić się zawsze, byś nie uległ pokusie. Duszę twoją skalał występki. Na życiu twoim legła hańba. Jedyne głębokie ukorzenie się i skrucha przed obliczem Boga mogą cię do Niego przyprowadzić. Krew Chrystusa jest w stanie zmyć z ciebie wszelki grzech.

Upadłeś, straszliwie nisko upadłeś. Szatan skusił cię, wciągnął w swoją sieć, a potem zostawił samemu sobie, abyś się już z niej nie wyplątał. Byłeś dręczony, atakowany i kuszony w sposób straszny. Gnębi cię zniewolone sumienie. Zważyłeś w sobie i wmawiasz sobie, że wszyscy inni także w ciebie zwątpili. Jesteś nieufny wobec siebie, wydaje ci się, że wszyscy inni podejrzewają cię o rzecz hańbiącą. Nie ufasz sobie i jesteś pewien, że bracia również ci nie ufają. Szatan często przywodzi ci na myśl przeszłość i mówi, że wszystkie

twoje próby życia według prawdy są bezcelowe, droga ta bowiem jest dla ciebie zbyt wąska. Teraz szatan jest górą; zwyciężywszy cię, stara się cię przekonać, byś uwierzył, iż zaprzepaściłeś swoje zbawienie.

[144] Stoisz na polu bitwy z szatanem, wdawszy się w ostrą walkę, groźną w skutkach. Złamałeś zaporę, która otacza każdą rodzinę, czyniąc ją kręgiem świętym. Teraz szatan nęka cię ustawicznie. Nie masz spokoju ani wytchnienia. Straciłeś pokój i starasz się uczynić braci odpowiedzialnymi za przeżywaną przez siebie rozterkę, za wątpliwości i troski. Wydaje ci się, że źle postępują nie poświęcając ci uwagi. Udreka i troska tkwią w tobie. Chcesz kroczyć własną drogą, nie odkrywasz serca przed Bogiem i złamany, skruszony z powodu grzechu i skalania nie prosisz Go o łaskę. Wysiłki twoje, by ratować się samemu — jeżeli będziesz trwał w uporze — przyczynią się tylko do niezawodnej twojej ruiny.

Porzuć nieufność i przestań szukać winy u innych! Skieruj uwagę na siebie samego i w pokorze, i skrusze, zdając się na krew Chrystusa, ratuj własną duszę! Zaczynij działać na rzecz wieczności! Jeżeli odwrócisz się od prawdy, zginiecie ty i twoja rodzina. Po naruszeniu i złamaniu zapory chroniącej świętość domowego ogniska trudno jest podźwignąć ją i odbudować, ale możesz to uczynić w oparciu o moc Boga i Jego siłę — jedynie w ten sposób. Prawda, święta prawda jest twoją kotwicą, która uchroni cię przed niszczącym i zatapiającym nurtem zbrodni i występku.

Sumienie raz pogwałcone staje się bardzo słabym. Potrzebuje ono siły wypływającej z ustawicznej czujności i nieprzerwanej modlitwy. Stoisz oto na gruncie śliskim, niepewnym, potrzebujesz wszystkiej mocy i siły, których ci prawda może udzielić, aby cię wzmocnić i ratować przed całkowitym upadkiem. Przed tobą jest życie albo śmierć. Co wybierzesz? Gdybyś działał według trwałych zasad, a nie impulsywnie, gdybyś się tak szybko nie zniechęcił, ale w pełni uzbrojony wystąpił przeciwko trudnościom, nie zostałbyś tak pokonany, jak to się stało. Dałeś się ponieść impulsowi. Nie byłeś gotów — jak nasz doskonały Wzór — znieść zmywy grzeszników przeciwko sobie.

Zachęca się nas, byśmy pamiętali o Tym, który wszystko zniósł i przetrwał. W przeciwnym razie staniemy się chwiejni i słabi — zmęczeni na duszy i umyśle. Już jako dziecko byłeś słaby, nie miałeś siły

wytrwać. Nie czuć konieczności ustabilizowania się, wzmocnienia i odbudowania swej wiary.

Szczęście lub niedola

Wydaje ci się, że twoim obowiązkiem jest nauczać innych prawdy, zamiast uczyć się jej samemu. Ale musisz chcieć stać się uczniem, to jest przyjmować prawdę od innych. Musisz zaniechać krytykowania, zaniechać biadań i nieufności. Pokornie i łagodnie musisz przyjmować Słowo, wchłonąć je, gdyż ono jest zdolne zbawić twą duszę. Od ciebie zależy, czy przywołasz szczęście czy niedolę. Raz poddałeś się pokusie i nie możesz już ufać własnym siłom. Szatan posiada wielką przewagę nad twoim sercem. Nie będziesz miał czego się uchwycić, gdyż odrzuciłeś powstrzymujący upadek wpływ prawdy. Ten wpływ był bezpieczną ochroną, która cię strzegła przed występkiem i nieprawością. Jedyłą twoją nadzieją jest nawrócenie się przez właściwie zorganizowane życie, bogobojne rozmowy i naprawienie zła przeszłości.

[145]

Działałeś w zdenerwowaniu, co odpowiadało twemu usposobieniu. Jedyłą nadzieję znajdziesz teraz w szczerym żalu za zniesławienie przykazań Bożych i oczyszczeniu siebie przez posłuszeństwo prawdzie. Dbaj o czystość myśli i życia. Łaska Boża będzie siłą, która powstrzyma twe namiętności i okiełzna pożądliwość. Żarliwa modlitwa i czujność przyniosą ci pomoc Ducha Świętego, która pozwoli ci dokończyć dzieła odnowy i stać się podobnym naszemu nieomylnemu Przewodnikowi.

Natomiast jeżeli odtrącisz podtrzymujący i uświęcający wpływ prawdy, to szatan bez ograniczenia opanuje twoją wolę. Znajdziesz się w niebezpieczeństwie ulegania swym humorom i namiętnościom, dawania upustu zmysłom i złym, obrzydliwym nawykom. Na obliczu twoim zamiast pogody ducha (także w czasie prób i udręki), jaką okazywał wierny Henoah, którego oblicze lśniło blaskiem nadziei i pokoju ponad wszelkie zrozumienie, będą znamiona zmysłowych myśli i pożądliwości.

„Darowane nam zostały drogie i największe obietnice, abyście przez nie stali się uczestnikami boskiej natury, uniknąwszy skażenia, jakie na tym świecie pociąga za sobą pożądliwość”. [2 Piotra 1,4](#). Będzie to wynik łaski Bożej, jeżeli ty pokornym wyznaniem

i szczerą skruchą będziesz mógł chwycić Boga za słowo i wrócić do Niego. Bezcenna krew Chrystusa jest w stanie oczyścić cię z wszelkiej nieczystości, zdjęć z ciebie całe brzemie grzechu i uczynić doskonałym w Nim. Dobrodziejstwa łaski Chrystusa są jeszcze osiągalne, jeżeli chcesz je przyjąć. Dla dobra skrzywdzonej żony, dla dobra dzieci z twojej krwi przestań grzeszyć i staraj się czynić dobrze. To, co siejesz, będziesz zbierał. Jeżeli siejesz dla ciała, będziesz zbierał zepsucie ciała. Jeżeli siejesz dla Ducha, odziedziczysz życie wieczne.

[146] Musisz przemóc swoją zmysłowość i skłonność do szukania win u innych. Jesteś podejrzliwy dlatego, że inni nie okazują ci takiej uwagi, jakiej pragniesz. Nie powinienes chwycić się doświadczeń opartych na uczuciach lub mających cechę fanatyzmu. Jest to niebezpieczne. Decyzje według zasad, rozumne i świadome, powinny cechować twoje działanie. Szukaj prawdy w Piśmie Świętym i bądź gotów każdemu, kto cię zapyta o przyczynę nadziei, która jest w tobie, udzielić odpowiedzi łagodnie, z bojaźnią Bożą. Niech zginie samouwielbienie. „Poddajcie się Bogu, przeciwstawcie się diabłu, a ucieknie od was. Zbliźcie się do Boga, a zbliży się do was. Obmyjcie ręce, grzesznicy, i oczyśćcie serca, ludzie o rozdwojonej duszy”. [Jakuba 4,8.9.](#)

Gdy napastują cię pokusy i złe myśli, jest tylko Jeden, którego możesz wzywać na pomoc i straż. Zwróć się do Niego w swojej słabości. W pobliżu Niego łamią się strzały szatańskie i nie będą mogły cię skrzywdzić. Próby i pokusy, których doświadczasz, zwracają twój wzrok ku Bogu; oczyszczą cię one i upokorzą, ale nie wystawią na niebezpieczeństwo i nie zniszczą.

Odłączeni od świata

Przykazano nam, abyśmy — czy jemy, czy pijemy, czy cokolwiek czynimy — wszystko czynili z myślą o chwale Bożej. Ilu z nas było świadomie wiernych temu przykazaniu z zasady, a nie w wyniku chwilowego uniesienia? Ilu posłuchało tego nakazu? Ilu młodych uczniów z Boga uczyniło swoją ostoję i gorliwie starało się rozpoznać Jego wolę, by ją potem wykonać? Wielu jest takich, którzy z imienia są sługami Chrystusa, ale nie w rzeczywistości.

Tam, gdzie panują zasady religijne, niebezpieczeństwo spotkania się z wielkimi błędami jest niewielkie, gdyż egoizm, który zawsze zaślepia, jest wyrugowany. Szczere pragnienie działania dla dobra innych góruje na tyle, że zapomina się o wszelkim egoizmie. Nieoszacowanym zyskiem jest posiadać mocne zasady religijne. Są one przyczyną najczystszej i najwznieślejzego wpływu, jaki mieć mogą ludzie. Ludzie tacy posiadają mocną kotwicę, każde ich słowo jest właściwie przemyślane, zważone, czy aby wpływ, jaki wywrze, nie będzie szkodliwy dla otoczenia i czy nie odwiedzie kogoś od Chrystusa. Umysł przenika ustawicznie pytanie: „Panie, w jaki sposób mam Ci najlepiej służyć, żeby wielbić imię Twoje na ziemi? W jaki sposób mam pokierować swym życiem, żeby uczynić imię Twoje chlubą na ziemi, przedmiotem hołdu i uwielbienia, skłonić innych do miłości, służby dla Ciebie i do oddawania Ci czci? Stwórz we mnie pragnienie, bym czynił tylko wolę Twoją! Niechaj słowa i przykładowe życie Odkupiciela staną się światłem i siłą dla mojego serca! Jak długo będę ufać Mu i towarzyszyć, nie opuści mnie On i nie pozostawi w niebezpieczeństwie. On będzie moją radością i koroną”.

Jeżeli mądrość ludzką pomylimy z mądrością Bożą, zwiedzie nas głupota ludzkiego rozumu. W tym tkwi wielkie niebezpieczeństwo dla wielu osób. Nie mają one żadnych osobistych doświadczeń ani przeżyć. Nie wyrobili w sobie nawyku rozważania nowo powstałych pytań i problemów w duchu modlitwy, bez uprzedzenia, bez pochopnych słów, sądów, lecz z poważnym zastanowieniem. Cze-

[147]

kają i dowiadują się, co inni o tym myślą. Takim niewiele potrzeba, aby dać się przekonać, że rozważany problem jest bez znaczenia. Chociaż dużo jest takich ludzi, nie zmienia to faktu, że ludziom tym, na skutek długotrwałej ustępliwości wobec nieprzyjaciela, brak jest doświadczenia i mocnego charakteru. Zawsze będą słabowici jak niemowlęta, będą kroczyć w świetle innych, żyć i działać według doświadczeń cudzych, czuć, jak czują inni, postępować, jak postępują inni. Działają, jakby nie mieli własnego życia. Osobowości swojej wyzbyli się całkowicie. Są tylko cieniem tych, którzy według ich mniemania postępują sprawiedliwie.

Dopóki ludzie ci nie ocenią właściwie chwiejności swego charakteru i nie naprawią tego, stracą życie wieczne, nie będą zdolni przeciwstawić się niebezpieczeństwom dni ostatecznych. Brak im będzie siły, by oprzeć się diabłu, ponieważ nie potrafią go rozpoznać. Ktoś musi stać u ich boku, informować ich, czy zbliża się wróg, czy przyjaciel. Nie są należycie uduchowieni i dlatego nie mogą rozeznąć rzeczy duchowych. Nie wiedzą nic o sprawach, które dotyczą królestwa Bożego. Ani młodym, ani starym nie wybacza się polegania na doświadczeniach innych ludzi. Anioł powiedział: „Przeklęty mąż, który na człowieku polega i z ciała czyni swoje oparcie”. [Jeremiasza 17,5](#). W chrześcijańskich doświadczeniach i w chrześcijańskiej walce potrzebne jest szlachetne zaufanie do samego siebie.

Proście w wierze

Mężczyźni, kobiety i ludzie młodzi! Bóg oczekuje od was moralnego męstwa, stałości celu, siły, mocy i wytrwałości, a także umysłu, który nie będzie przyjmował twierdzeń innych ludzi, lecz zbada ich wypowiedzi, nim je przyjmie lub odrzuci. Zważy je, doświadczy i w modlitwie przedłoży Panu.

„A jeśli komu z was brak mądrości, niech prosi Boga, który wszystkich obdarza chętnie i bez wypominania, a będzie mu dana. Ale niech prosi z wiarą, bez powątpiewania; kto bowiem wątpi, podobny jest do fali morskiej, przez wiatr tu i tam miotanej. Przeto niechaj nie mniema taki człowiek, że coś od Pana otrzyma”. [Jakuba 1,5-7](#). Ta prośba o mądrość nie ma być modlitwą bezmyślną, o której zapomina się z chwilą, gdy usta ją skończyły. Jest to modlitwa wyra-

zająca brak mądrości i silne, gorące pragnienie serca decydującego się poddać woli Bożej.

Po zakończeniu modlitwy, jeżeli odpowiedź na nią nie następuje natychmiast, nie męczcie się oczekiwaniem i nie traćcie pewności! Nie wątpcie, tylko chwycicie się obietnicy: „Wierny jest ten, który was powołuje; On też tego dokona”. [1 Tesaloniczan 5,24](#). Tak jak [148] natrętna wdowa, ciągle przedstawiajcie swoją sprawę, twardo obstawajcie przy niej. Czy ta sprawa ma dla was znaczenie, czy jest doniosła? Z pewnością tak. A zatem nie wątpcie, ponieważ wiara wasza może być wypróbowana. Jeżeli rzecz, o którą prosicie, jest istotna dla was, to zasługuje na uporczywe, przekonywające wysiłki. Posiadacie obietnicę: czuwajcie i módlcie się. Bądźcie stali w modlitwie, a zostaniecie wysłuchani. Czy nie to Bóg wam obiecywał? Jeżeli spełnienie prośby trochę was kosztuje, będziecie cenić ją bardziej, kiedy się spełni. Powiedziano wam wyraźnie, że jeżeli wątpicie, to nie spodziewajcie się, że otrzymacie coś od Pana. Daję wam tutaj radę, abyście się nigdy nie zniechęcali, nigdy nie czuli się znużeni, tylko mocno wierzyli obietnicom Boga. Jeżeli prosicie, On obdaruje was hojnie, nie pozostanie głuchym na wasze prośby. Wielu jest takich, którzy tutaj popełniają błąd. Wątpią w swoje poczynania, a wiara ich zawodzi. Jest to właśnie powód, dla którego nic nie otrzymują od Pana — źródła naszej siły. Nikt nie musi kroczyć w ciemnościach niby człowiek ślepy, ponieważ Pan ma gotowe światło, które mogą otrzymać ci, co je przyjmą w wyznaczony przez Boga sposób, a nie na drodze samemu wybranej. Pan wymaga od wszystkich wykonywania codziennych obowiązków zgodnie z zasadami Bożymi. Odnosi się to szczególnie do tych, którzy zajmują się tak bardzo ważną działalnością wydawniczą, ponosząc mniejszą lub większą odpowiedzialność. Może to być spełnione jedynie wtedy, gdy się oczekuje pomocy od Boga, który udzieli zdolności do wykonania sumiennie wszystkiego, co wyrok nieba uzna za sprawiedliwe.

Jad egoizmu

Grzechem, który przybiera największe rozmiary, oddziela nas od Boga i jest przyczyną wielu chorób duchowych, jest samolubstwo — egoizm. Nie może być powrotu do Pana bez zaparcia się siebie. Sami, z własnej woli, nie możemy uczynić nic dobrego. Jeśli

[149]

Bóg da nam siłę, będziemy w stanie żyć, by czynić dobro innym i w ten sposób położyć tamę samolubstwu. Nie musimy iść aż do krajów pogańskich, aby poświęcić Bogu wszystko, co posiadamy. Powinniśmy uczynić to w kręgu domowym, w zborze i wśród tych, z którymi spotykamy się codziennie na terenie towarzyskim czy służbowym. Właśnie w codziennych sprawach trzeba się wyzbyć egoizmu, trzeba go zwyciężyć. Paweł mógł powiedzieć: „Codziennie umieram”. Właśnie to codzienne umieranie własnego „ja” w drobnych sprawach życia czyni nas zwycięzcami. O egoizmie zapominamy czyniąc dobro innym. U wielu ludzi występuje zdecydowany brak miłości bliźniego. Zamiast sumiennie wypełniać swoje obowiązki, szukają raczej własnej przyjemności i wygody.

Bóg wyraźnie nakłada na wszystkich swych wyznawców obowiązek uszczęśliwiania swoim wpływem i posiadanymi środkami i zabiegania u Niego o mądrość, która umożliwi im czynić wszystko, by ludzi będących pod ich wpływem podnieść na wyższy poziom duchowy. Kto innym naprawdę udziela pomocy, ten odczuje głębokie zadowolenie, dozna wewnętrznego pokoju, który jest swoistą nagrodą. Kogo opanują wzniosłe i szlachetne pragnienia działania dla dobra innych, ten znajdzie prawdziwe szczęście w sumiennym wykonywaniu codziennych obowiązków. Da nam to więcej niż ziemską nagrodę, ponieważ każdy nieegoistyczny czyn, każde wypełnienie obowiązku notowane jest przez aniołów i jaśnieje blaskiem w zapisie Księgi Żywota.

W niebie nikt nie będzie myślał o sobie, ani szukał własnych przyjemności, ale wszyscy z czystej, prawdziwej miłości szukać będą szczęścia dla żyjących wokół niebiańskich istot. Jeżeli chcemy cieszyć się życiem na nowej ziemi, to musimy już tutaj, w tym życiu stosować się do porządku panującego w niebie.

Każdy czyn w naszym życiu wywiera na innych dobry lub zły wpływ. Wpływ nasz prowadzi w górę lub ściąga w dół, jest przyjmowany przez innych; ci stosują się do niego i w mniejszym lub większym stopniu oddziałują na dalsze otoczenie. Jeżeli własnym przykładem pomagamy innym rozwijać szczerzy charakter, to udzielamy im siły do czynienia dobra. W dalszej kolejności będą oni ze swej strony wywierać taki sam dobroczynny wpływ na innych jeszcze i w ten sposób setki i tysiące istot odczują nasz, w gruncie rzeczy nieświadomy, wpływ. Jeżeli przez nasze czyny utwierdzamy

złe cechy w tych, którzy nas otaczają, uczestniczymy w ich grzechu i będziemy musieli zdać rachunek z tego, że nie daliśmy im żadnego dobra. Stało się tak dlatego, że nie obraliśmy Boga za źródło naszej mocy, za naszego przewodnika i doradcę.

Prawdziwa miłość

[150] Miłość prawdziwa nie jest gwałtowną, porywczą namiętnością. Przeciwnie — jest ona w istocie swej spokojna i głęboka. Sięga poza sprawy zewnętrzne i ceni tylko wartości prawdziwe. Jest rozumna i wyrozumiała. Jej ofiarność jest rzetelna i zawsze jednakowa. Bóg wypróbowuje i doświadcza nas w codziennych, zwykłych wydarzeniach, jakie przynosi z sobą życie. To są drobne, niewielkie sprawy, które objawiałyby rzeczywisty charakter i prawdziwe serce. To te małe dowody uwagi, niezliczone małe widoczne uczynki i zwykłe uprzejmości składają się na szczęśliwe życie człowieka. Zrezygnowanie z uprzejmych, dających otuchę i współczujących słów, zrezygnowanie z drobnych uprzejmości czyni człowieka ubogim. Okaże się w końcu, że wyrzeczenie się siebie dla dobra i szczęścia tych, którzy nas otaczają, ma w sądzie niebieskim wielkie znaczenie. Okaże się w końcu, że troszczenie się o siebie, bez względu na dobro i szczęście innych, nie uchodziło uwagi Ojca Niebieskiego.

Bracie B.! Pan pracuje dla twego dobra, pragnie błogosławić i wzmocnić cię w prawym postępowaniu. Przyjąłeś prawdę i powinieneś zdobyć całą wiedzę o Bogu i Jego Dziele, ażebyś mógł się przygotować do zajęcia bardziej odpowiedzialnego stanowiska, jeśli Pan widząc, że tam będziesz najlepiej wielbił Jego imię, zażąda tego od ciebie. Ale brak ci doświadczenia. Jesteś zbyt impulsywny, zbyt łatwo ulegasz rozmaitym wpływom. Bóg chce cię wzmocnić, dać ci wytrwałość, jeżeli tylko będziesz gorąco i pokornie szukał mądrości u Tego, który nie błądzi i który obiecał, że nie będziesz prosił na próżno.

Kiedy innym wykładasz prawdę, grozi ci niebezpieczeństwo mówienia zbyt ostro, w sposób, który nie jest zgodny z twoim niedużym doświadczeniem. Omawiasz rzeczy powierzchownie, nie dostrzegasz ich doniosłości. Nie wszyscy są tak zdolni jak ty — i tak zresztą być nie może. Nie chcesz cierpliwie i spokojnie czekać na tych, którzy muszą wpierw sprawdzić twój materiał dowodowy, ponieważ nie mogą tak prędko powziąć decyzji, jak ty. Grozi ci nie-

bezpieczeństwo, że będziesz nalegał na innych zbyt usilnie, chcąc by ujrzeni od razu wszystko tak, jak ty to widzisz, i odczuli zapał działania tak, jak ty go odczuwasz. Jeżeli twoje oczekiwania się nie spełnią, możliwe, że się zniechęcisz i zbuntujesz, będziesz pragnął zmiany.

Musisz przeciwdziałać chęci potępiania i burzenia. Bądź daleki od wszystkiego, co może mieć pozór oskarżenia. Nie jest Bogu miłe, by duch taki opanował któregośkolwiek z Jego sług, mających za sobą długoletnie doświadczenie. Młodemu człowiekowi przystoi okazywać zapał i entuzjazm, ale przede wszystkim musi być skromny i pokorny. Gdy nierozsądny zapał i duch oskarżenia występuje u młodzieńca mającego za sobą niewiele lat doświadczenia, to jest to wysoce nieprzyjemne, odpychające zjawisko. Nic nie potrafi tak szybko zniweczyć jego wpływu, jak właśnie te braki charakteru. Łagodność, uprzejmość, wyrozumiałość, cierpliwość, dobroć, panowanie nad sobą, zgodność i ufność — to wspaniałe owoce drzewa miłości niebiańskiego pochodzenia. Drzewo to pod należyłą opieką będzie zawsze zielone. Gałęzie jego nie uschną, liście nie zwiędną. Ono jest nieśmiertelne, wieczne, stale zwilżane rosą niebieską.

Potęga miłości

[151]

Miłość jest potęgą. Siły intelektualne i moralne są z nią związane i nie mogą być od niej odłączone. Dobrobyt prowadzi do zepsucia i zniszczenia. Siła i przemoc są zdolne zadawać ból i wyrządzać krzywdę. Ale doskonałość i wartość czystej miłości istnieją w zdolności czynienia dobra i niczego innego, jak tylko dobra. Cokolwiek się czyni z czystej miłości, choćby to była rzecz mała czy wzgardzona w oczach ludzi, przyniesie zawsze dobry owoc, ponieważ Bóg ocenia nie tyle rezultaty naszego działania, ile miarę miłości, z jaką działamy. Miłość jest z Boga. Nienawrócone serce nie może wydać z siebie rośliny pochodzenia niebiańskiego, ani uczynić jej widoczną. Ona żyje i kwitnie tylko tam, gdzie króluje Chrystus.

Miłość nie może istnieć bez działania, a każdy czyn pomnaża ją, umacnia i utrwała. Miłość osiągnie zwycięstwo tam, gdzie argument i władza są bezsilne. Miłość nie pracuje dla zysku czy nagrody, a jednak Bóg postanowił, że wielki zysk będzie niezawodnym rezultatem każdego czynu wpływającego z miłości. Miłość rozszerza się

na wszystkie strony, w działaniu spokojna, a jednak silna i potężna w dążeniach pokonania wszelkiego zła. Jej wpływ jest uspokajający i przekształcający. Ogarnia grzesznika i wzrusza serce, kiedy inne środki zawodzą. Gdziekolwiek się stosuje siłę rozumu, przemoc i przymus, wyłączając miłość, tam ludzie, których staramy się zdobyć, zajmą stanowisko przeciwne i niechętne, opór ich wzrośnie. Jezus przyszedł, aby pokonać opór i przemoc. Rządzi mądrością i posiadaną mocą, ale motorem Jego działania jest zawsze miłość.

Nie dopuszczajcie, by coś odebrało wam chęć do pracy, jaką w danej chwili wykonujecie, i nie czekajcie, aż Bóg uzna was za doskonałych i przydzieli wam inną pracę na tym samym polu. Nie szukajcie szczęścia, ponieważ nie znajdziecie go nigdy samym szukaniem. Wykonujcie swoje obowiązki. Postępujcie sprawiedliwie i bądźcie pokorni!

„A więc wszystko, cobyście chcieli, aby wam ludzie czynili, to i wy im czyńcie”. [Mateusza 7,12](#). Wspaniałe błogosławieństwa będą rezultatem takiego postępowania. Jaką miarą mierzycie, taką wam odmierzają. [Mateusza 7,2](#). To jest zasadniczy powód, który powinien skłonić nas do wzajemnego miłowania się z całego serca. Chrystus jest dla nas przykładem. Przeszedł przez świat czyniąc dobro, żył, by być błogosławieństwem dla innych. Wszystkie Jego czyny wpływały z miłości. Nie kazano nam, abyśmy sami zdobywali sobie to, czego oczekujemy od innych, raczej powinniśmy czynić dla innych to, czego sami w podobnych okolicznościach od nich oczekujemy; miarą, jaką my mierzymy, będzie zawsze nam odmierzone.

[152] Miłość prawdziwa jest prosta w swoim działaniu i skromna, wyraźnie odróżniająca się od każdej innej zasady postępowania. Chęć zdobycia wpływu i szacunku innych może stworzyć dobrze zorganizowane życie i umożliwić przestawanie z ludźmi bez zarzutu. Szacunek dla siebie pozwoli nam uniknąć każdego nawet pozoru zła. Egoistyczne serce jest w stanie dokonać wielkodusznych czynów, może uznać prawdę na czas obecny, może wyrażać pokorę i miłość na zewnątrz, a jednak motywy tego mogą być zwodnicze, nieszlachetne. Uczynki wpływające z takiego serca nie tylko pozbawione są świeżości życia i owoców prawdziwej pobożności, ale także źródła niesfałszowanej miłości. Miłość powinna być pielęgnowana i strzeżona, ponieważ wywiera boski wpływ.

Niebo ma się zacząć tu na ziemi. Gdy lud Pański pełen będzie pokory i dobroci, to przekona się, że miłość jest jego sztandarem, a owoce jej są słodkie. Naśladowcy Chrystusa będą się starali tu na ziemi żyć według praw nieba, ażeby przygotować się do przyszłego w nim życia. — [Testimonies for the Church VIII, 131 \(1902\)](#).

Modlitwa za chorych

W wypadku siostry F. powinno się wykonać specjalną pracę. Wszyscy, którzy zjednoczyli się w modlitwie za nią, sami potrzebują zajęcia się nimi. Gdyby Bóg wysłuchał ich modlitwy, byłoby to zgubą dla nich. W przypadkach udreki, gdy szatan opanowuje umysł, należy przed przystąpieniem do modlitwy jak najwnikliwiej zbadać własne „ja” i zastanowić się, czy nie ma przypadkiem wykroczeń, za które należy żałować, które trzeba wyznać, wreszcie — wyrzec się ich. Głęboka pokora duszy przed obliczem Boga jest niezbędną, tak jak ufność i zdanie się na zasługi krwi Chrystusa.

Post i modlitwa niczego nie dokonają, jeżeli serce stało się obce Bogu na skutek niewłaściwego postępowania. „Lecz to jest post, w którym mam upodobanie: że się rozwiązuje bezprawne więzy, że się zrywa powrozy jarzma, wypuszcza na wolność uciśnionych i łamie wszelkie jarzmo, że podzielisz twój chleb z głodnym i biednych bezdomnych przyjmiesz do domu, gdy zobaczysz nagiego, przyodziesz go, a od swojego współbrata się nie odwrócisz. (...) Gdy potem będziesz wołał, Pan cię wysłucha, a gdy będziesz krzyczał o pomoc, odpowie: Oto jestem! Gdy usuniesz spośród siebie jarzmo, szydercze pokazywanie palcem i bezecne mówienie, gdy głodnemu podasz swój chleb i zaspokoisz pragnienie strapionego, wtedy twoje światło wszędzie w ciemności, a twój zmierzch będzie jak południe. I Pan będzie cię stale prowadził i nasyci twoją duszę nawet na pustkowiach, i sprawi, że twoje członki odzyskają swoją siłę, i będziesz jak ogród nawodniony i jak źródło, którego wody nie wysychają”. [Izajasza 58,6.7.9-11](#).

Pan żąda serca działającego, żąda dobrych uczynków wypływających z serca pełnego miłości. Wszyscy powinni starannie i nabożnie przemyśleć powyżej przytoczone wyjątki z Pisma Świętego i zbadać motywy swego postępowania oraz samo postępowanie. Obietnica Boża, nam udzielona, opiera się na warunku posłuszeństwa, wypełnieniu wszystkich Jego żądań. „Wołaj na całe gardło — mówi prorok Izajasz — nie powściągaj się, podnieś jak trąba swój

głos i wspominaj mojemu ludowi jego występki, a domowi Jakuba jego grzechy! Wprawdzie szukają mnie dzień w dzień i pragną poznać moje drogi, jakby byli narodem, który pełnił sprawiedliwość i nie zaniedbał prawa swojego Boga, domagają się ode mnie sprawiedliwych praw, pragną zbliżenia się do Boga, powiadając: Dlaczego pościmy, a Ty tego nie widzisz? Dlaczego umartwiamy nasze dusze, a Ty tego nie zauważasz?” [Izajasza 58,1-3](#).

Słowa te skierowane są do ludzi na ziemi, którzy złożyli uroczyste wyznanie, posiadają nawyk modlenia się, znajdują upodobanie w służbie Bożej, a mimo to nie wszystko jest u nich w porządku. Ci ludzie uświadamiają sobie, że ich modlitwy pozostają bez odpowiedzi, a poważne wysiłki nie są w niebie uznane. Zapytują wobec tego natarczywie, dlaczego Pan im nie odpowiada. Dzieje się tak nie dlatego, że Bóg ich zaniedbuje. Trudność tkwi raczej w człowieku. Przyznając się do pobożności i bogobojności nie przynoszą owoców ku chwale Bożej. Ich uczynki nie odpowiadają stawianym wymaganiom. Zaniedbują podstawowe obowiązki. Dopóki nie będą spełniać tych obowiązków, dopóty Bóg nie może odpowiadać na ich modlitwy ze względu na własną chwałę.

Kiedy modlono się o siostrę F., w sercach niektórych modlących się panował dziwny zamęt. Niektórzy działali fanatycznie i impulsywnie. Wykazywali zapał, ale brakowało im zrozumienia. Inni oczekiwali po tym przypadku okazania się wielkich rzeczy i zaczęli triumfować zanim zwycięstwo zostało osiągnięte. Objawiło się tutaj wiele z ducha Jehu: „Jedź ze mną i przyjrzyj się mojej gorliwości dla Pana”. [2 Królewska 10,16](#). Zamiast tak pewnej siebie wypowiedzi trzeba było przedstawić sprawę Bogu w duchu pokory, bez zarozumiałości, z sercem unizonym i skruszonym.

Jak się modlić?

Ukazano mi w duchu, że w wypadku choroby, kiedy nic nie stoi na przeszkodzie w ofiarowaniu modlitwy za chorego, sprawę należy oddać Bogu nie w gorącym podnieceniu, lecz w spokojnej, głębokiej wierze.

On jeden zna przeszłe życie każdego i wie, jak się ukształtuje jego przyszłość. Ten, który wie, co się kryje w sercach wszystkich ludzi, wie też doskonale, czy osoba chora, kiedy wróci do zdrowia, będzie

[154]

wielbić imię Jego, czy też znieważy je odstępstwem. Wszystko, co możemy czynić, to prosić Boga, by uzdrowił chorego, jeżeli to odpowiada Jego woli, i wierzyć, że racje i argumenty, które przytaczamy, słyszy On tak samo, jak szczerze modlitwy, które ku Niemu ślemy. Nie jest natomiast słuszne i sprawiedliwe nalegać na uzdrowienie chorego bez poddania się woli Boga.

Co Bóg obiecał, może spełnić w każdym czasie, a zadanie, które zlecił swoim dzieciom, może przez nie wykonać. Jeżeli one żyją zgodnie z każdym słowem, które Bóg wypowiedział, wtedy każde Jego przyrzeczenie i każda obietnica spełnią się dla nich. Ale jeżeli brak im doskonałego posłuszeństwa, to wielkie i cenne obietnice, będące daleko od nich, nie zostaną wypełnione.

Wszystko, co można uczynić modląc się za chorego, to żarliwie błagać Boga o pomoc dla niego i z całkowitym zaufaniem pozostawić sprawę w Jego rękach. Jeżeli w sercu chowamy nieprawość, Pan nas nie wysłucha, ponieważ może z nami postępować według własnej woli. Uwielbi siebie samego działając w tych i przez tych, którzy bez zastrzeżeń Go naśladowają, tak że wiadomym będzie, że to On jest Panem i że w Jego imieniu wykonali dzieło. Chrystus powiedział: „Jeśli kto służy, uczci go Ojciec mój”. [Jana 12,26](#). Gdy przychodzimy do Niego, powinniśmy się modlić o to, abyśmy wolę Jego mogli pojąć i wykonać, ażeby nasze pragnienia odpowiadały Jego żądaniom. Musimy uznawać Jego wolę i nie prosić Go o ustąpienie przed naszą wolą. Lepiej dla nas, że nie zawsze Bóg wysłuchuje naszych modlitw tak, jak my sobie tego życzymy. On może uczynić dla nas więcej i lepiej, niż spełniać wszystkie nasze pragnienia, ponieważ nasza mądrość jest głupstwem u Niego.

Zebraliśmy się w gorącej modlitwie dookoła łóża chorego, mężczyzny, kobiety czy dziecka i czujemy, że dzięki naszym szczerym modlitwom zostali oni zachowani przy życiu. Wierzyliśmy, że w tych naszych modlitwach musimy być pełni ufności i nie wolno nam, kiedyśmy już naszą wiarę wystawili na próbę, prosić o nic innego, jak tylko o życie. Nie odważyliśmy się powiedzieć: „Jeżeli to przysporzy chwały Bogu”, lękając się, że może to być wątpliwością. Z troską obserwowaliśmy tych, którzy poniekąd zostali wyrwani z rąk śmierci. Widzieliśmy niektórych z nich, zwłaszcza młodych ludzi, którzy odzyskali zdrowie, a później zapomnieli o Bogu, prowadzili życie bez moralnych hamulców, przyczyniali zmartwień i kłopotów

rodzicom i przyjaciółom, niosąc wstyd i hańbę tym, którzy nie lękali się modlitwy za nich. Nie żyli dla chwały i uwielbienia Boga, lecz hańbili Go swym występnyim życiem.

Nigdy nie wyznaczajmy Bogu drogi i nie nalegajmy na spełnienie naszych próśb. Jeżeli życie chorego może Pana uwielbić, módlmy się o zachowanie chorego od śmierci. Niemniej nie nasza wola, ale Jego niech się stanie. Nasza wiara może być stanowcza i niewzruszona właśnie wtedy, kiedy próśby powierzamy Wszechmogącemu Bogu bez gorączkowego niepokoju, ale za to w pełni doskonałej ufności. Posiadamy Jego obietnicę. Wiemy, że wysłucha nas, jeżeli posłuszni Jego woli będziemy wołać do Niego. Nie możemy Bogu nakazać spełnienia naszych próśb, możemy tylko o to prosić.

[155]

Kiedy zbór jest zwarty, jednomyślny, będzie potężny i silny. Kiedy jednak część wiąże się ze światem, a niektórzy mają w sercu chciwość i zazdrość, czym Bóg się brzydzi, niewiele może On dla nas uczynić. Niewiara i grzech odłączają ludzi od Boga. Jesteśmy tak słabi, że nie możemy udźwignąć przejawów duchowej pomyślności. Wtedy łatwo domagamy się czci, a pobożność i sprawiedliwość przypisujemy sobie na dowód znamiennej błogosławieństwa Bożego. A jest to tylko zasługa wielkiej łaski i miłosierdzia naszego pełnego współczucia Ojca Niebieskiego, nie zaś wynik tego, że znalazła się w nas odrobina czegoś dobrego.

Widziałam w duchu, że powód, dla którego Bóg nie wysłuchuje modlitw za chorych znajdujących się wśród nas, jest ten, że dopóki chorzy będą lekceważyć zasady zdrowego sposobu życia, uzdrowieniem ich nie będzie On uwielbiony. Bóg postanowił, by reforma zdrowotna i zakłady lecznicze, ażeby przygotowały drogę ku wysłuchaniu modlitw płynących z wiary. Aby pomóc naszym chorym, wiara powinna iść ręką w rękę z uczynkami i towarzyszyć im, wtedy Bóg tu na ziemi będzie uwielbiony, a oni będą mogli być uratowani w dniu przyścia Chrystusa. Niech Bóg strzeże nas od tego, by cierpiący pacjenci opuszczali nasze sanatoria rozgoryczeni i obrażeni twierdząc, że ich kierownicy pracują w sposób powszechny w świecie, zamiast leczyć okazywać troskliwość prawdziwych ojców i matek w Izraelu.

Niech nikomu nie przychodzi na myśl, że sanatorium jest miejscem, do którego się przychodzi, by odzyskać zdrowie za pomocą

modlitwy wiary. Sanatorium jest miejscem, w którym dzięki opiece lekarskiej i właściwemu prowadzeniu życia odzyskuje się zdrowie i uczy, jak zapobiegać chorobom. Jeżeli jest jakieś miejsce pod niebem, gdzie więcej niż gdziekolwiek zanoszą pełne współczucia modlitwy ofiarni i głęboko wierzący mężczyźni i kobiety, to właśnie są nim takie zakłady lecznicze. Kto zajmuje się chorymi, powinien w swej bardzo ważnej pracy opierać się na Bogu, z ufnością patrzeć w przyszłość w poczuciu wdzięczności za środki, które On łaskawie przewidział i na które w swym miłosierdziu zwrócił uwagę swego ludu. Środki te — to świeże powietrze, czystość, zdrowe pożywienie, właściwy czas pracy i odpoczynku, kuracja wodna. — [Testimonies for the Church I, 561 \(1867\)](#).

Szatan ma potężną przewagę. Posiada on wybitną siłę ducha anioła, o której bardzo niewiele ma właściwe pojęcie. Szatan był świadomy swej mocy, w przeciwnym razie nie wdałby się w walkę z potężnym Bogiem, Ojcem wiecznym i Księciem pokoju. Szatan czujnie śledzi wydarzenia, a kiedy znajdzie kogoś, kto wykazuje szczególnie silnego ducha oporu przeciwko prawdzie Bożej, potrafi mu nawet objawić przyszłe wydarzenia, ażeby w ten sposób mocniej i pewniej zagnieździć się w jego sercu. Ten, który nie wahał się rozpętać wojny z Panem, co dzierży w swojej dłoni wszechświat, złośliwie potrafi dręczyć, prześladować i zwodzić. Trzyma teraz śmiertelnych ludzi w swoich sidłach. Podczas blisko sześciu tysięcy lat doświadczeń nie stracił nic ze swej przebiegłości i sprytu. Przez cały ten czas był bystrym i dokładnym obserwatorem tego, co dotyczy ludzkości.

Tych, którzy ostro oponują przeciwko prawdzie Bożej, szatan używa jako medium. Takim ludziom objawia się on w powabnej postaci o wyglądzie kogoś bliskiego, może nawet przyjaciela. Umacnia tę ich wiarę, używając sposobów mówienia owego przyjaciela i powołując się na wydarzenia z przeszłości. Mówi też o rzeczach, które mają nastąpić, a o których medium nic nie wie. Czasem tuż przed śmiercią czy przed wypadkiem zsyła sny prorocze albo przybierając postać kogoś innego rozmawia z medium, udziela mu nawet swej wiedzy w drodze sugestii. Lecz wiedza ta jest pochodzenia diabelskiego. Mądrość otrzymana od szatana przeciwna jest prawdzie. Dążąc do spełnienia swoich zamiarów szatan pozornie przyobleka się w światło, jakie otacza aniołów. Do pewnej grupy ludzi zbliży się jako uznający za prawdę część zasad wiary naśladowców Chrystusa, żądając jednocześnie odrzucenia innych zasad jako niebezpiecznego błędu.

Szatan jest mistrzem w swym rzemiośle. Swą piekielną mądrość wykorzystuje z dobrym skutkiem. Jest gotów nauczać wszystkich, którzy odrzucili rady Boże, dane dla ich zbawienia. Przynęta, jaką

wykłada szatan, służy mu do zwabienia dusz w swoje sieci. Aby móc z diabelską chciwością rzucić się na swe ofiary, przywdzieje maskę świętości, będzie zachwycającym w swym zachowaniu. Wszyscy, którzy zostali w ten sposób usidleni, ciężko zapłacą za to. Dowiedzą się, jaką głupotą jest oddać niebo i nieśmiertelność za cenę omamienia, którego skutki są nie do ogarnięcia.

[157] Nasz przeciwnik — diabeł — nie jest pozbawiony mądrości ani siły. Krąży dookoła niby lew ryczący szukając, kogo by pożreć. Będzie działał „z wszelką mocą, wśród znaków i rzekomych cudów, i wśród wszelkich podstępnych oszustw wobec tych, którzy mają zgiąć, ponieważ nie przyjęli miłości prawdy, która mogła ich zbawić”. [2 Tesaloniczan 2,9.10](#). Ponieważ odrzucili prawdę, „dlatego zsyła Bóg na nich ostry obłęd, tak iż wierzą kłamstwu, aby zostali osądzeni wszyscy, którzy nie uwierzyli prawdzie, lecz znaleźli upodobanie w nieprawości”. [2 Tesaloniczan 2,11.12](#).

Mamy do czynienia z potężnym, zwodniczym wrogiem, z którym musimy walczyć, a jedyna nasza nadzieja jest w Tym, który ma przyjść i zniszczyć tego arcyosusta tchnieniem ust swoich i blaskiem swego przyjścia.

Cierpienia Chrystusa

Aby całkowicie przekonać się o wartości zbawienia, konieczne jest wiedzieć, jaka jest jego cena. Ograniczona ludzka wyobraźnia sprawia, że nie rozumiejąc cierpień Chrystusa wielu ludzi nisko ceni wielkie dzieło odkupienia. Wspaniały plan zbawienia człowieka powstał z niezmiernie wielkiej miłości Boga, naszego Ojca. W tym planie najbardziej widoczne jest zadziwiające objawienie miłości Bożej do upadłej ludzkości. Miłość, jaka objawiła się w ofiarowaniu przez Boga umiłowanego Syna, wprawiła w zdumienie świętych aniołów. „Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny”. [Jana 3,16](#). Zbawiciel jaśniał chwałą swego Ojca i podobnym do Niego. Posiadał Boży majestat, doskonałość i wspaniałość. Był równy Bogu, „ponieważ upodobał sobie Bóg, żeby w nim zamieszkała cała pełnia boskości”. [Kolosan 1,19](#). „Chociaż był w postaci Bożej, nie upierał się zachłannie przy tym, aby być równym Bogu, lecz wyparł się samego siebie, przyjął postać sługi i stał się podobny ludziom; a okazawszy się z postawy człowiekiem, uniżył samego siebie był posłuszny aż do śmierci, i to do śmierci krzyżowej”. [Filipian 2,6-8](#).

Chrystus postanowił umrzeć za grzesznika, który dzięki temu, żyjąc w posłuszeństwie wobec Boga, mógł uniknąć kary według prawa Bożego. Śmierć Jezusa nie usunęła prawa, nie zniosła go, nie zmniejszyła jego wymagań, nie naruszyła jego powagi. Śmierć ta świadczyła o tym, że zakon Boży sprawiedliwie żądał śmierci grzesznika. Dlatego Chrystus postanowił sam ponieść karę za naruszenie prawa, by wybawić człowieka spod przekleństwa zakonu. Śmierć umiłowanego Syna Bożego na krzyżu ukazuje trwałość i niezmienność prawa Bożego. Śmierć Chrystusa uwielbiła prawo, przysporzyła Mu cześć, dając człowiekowi dowód niezmienności Jego charakteru. To z ust Boga wyszły słowa: „Nie mniemajcie, że przyszedłem rozwiązać zakon albo proroków; nie przyszedłem rozwiązać, lecz wypełnić”. [Mateusza 5,17](#). Śmierć Chrystusa po-

[158]

twierdziła fakt, że wymagania zakonu mają podstawę prawną.

Zbawiciel — człowiek i Bóg

W Chrystusie połączyły się w jedno dwie natury: ludzka i boska. Misją Jego było pojednanie Boga z człowiekiem i związanie tego, co skończone, z tym, co nieskończone. Była to jedyna droga, dzięki której grzeszni ludzie mogli przez zasługi krwi Chrystusa dźwignąć się i stać uczestnikami natury Bożej. Przyjęcie ludzkiej natury pozwoliło Chrystusowi pojąć smutki i bóle, próby i cierpienie człowieka oraz wszystkie pokusy, na jakie człowiek jest wystawiony. Aniołowie, którzy nie znali grzechu, nie potrafili współczuć człowiekowi w jego tak osobliwych przeżyciach. Chrystus poniżył się przyjmując naturę ludzką i był kuszony na wszystkie sposoby, tak jak my jesteśmy kuszeni, po to, aby mógł poznać i wiedzieć, jak należy pomagać wszystkim, którzy są narażeni na pokusy.

Jako posiadacz natury ludzkiej Chrystus czuł potrzebę szukania posilenia u Ojca. Wybierał ustronne miejsca modlitwy. Lubił w samotności w górach obcować z Ojcem. W tych rozmowach Jego ludzka natura otrzymywała siłę pozwalającą sprostać obowiązkom i pokusom. Zbawiciel wziął na siebie nasze słabości na tyle, na ile w pokorze uprosił Ojca o siły, które Go ożywiały, posilały i uzbrajały do odparcia pokus i spełnienia obowiązku. Jest On naszym wzorem we wszystkim, lecz nie posiada nic wspólnego z naszymi namiętnościami. Natura Jego — Jedynego Bezgrzesznego — cofała się przed złem. Znosił walki i tortury duszy w świecie opanowanym przez grzech. Człowieczeństwo Jego uczyniło modlitwę nie tylko potrzebą, ale i łaską. Wyraźnie pragnął Bożej pomocy i Bożego pocieszenia. Ojciec był gotów Temu, który dla dobra człowieka opuścił radości niebios i wybrał na swój dom zimny, nieczuły i niewdzięczny świat, udzielić jednego i drugiego. Chrystus znajdował pociechę i posilenie w łączności z Ojcem. Tutaj mógł doznać ulgi od trosk, które Go nękały. Był mężem smutków i boleści, dobrze znającym gorycz.

Nasz wzór

W ciągu dnia Jezus pracował gorliwie dla dobra innych, ratując ludzi przed zatraceniem. Uzdrawiał chorych, pocieszał strapionych, niósł radość i nadzieję rozpaczającym. Przywracał umarłym życie. Gdy skończył całodzienną swą pracę, w wieczór oddalał się od gwaru wsi czy miasta i w odosobnieniu chylił się nisko, jak więdnący kwiat, w pokorze przed Ojcem.

Czasem lśniący blask księżyca oświecał Jego pochyloną kornie postać. A potem chmury i ciemność przesłaniały światło. Nocna rosa i szron pokrywały Jego głowę i ramiona, kiedy trwał w postawie proszącego. Często modlił się przez całą noc. Jest wzorem dla nas. Jeżeli będziemy o tym pamiętać i naśladować Go, w Bogu staniemy się silniejsi. [159]

Jeżeli Zbawiciel ludzi, pełen Bożej mocy, odczuwał potrzebę modlitwy, o ileż bardziej potrzebują jej słabi, ułomni, grzeszni śmiertelnicy! Jak bardzo potrzebna im jest żarliwa, ustawiczna modlitwa!

Kiedy Chrystus był najbardziej kuszony, nie jadł nic. Zdawał się całkowicie na Boga i w żarliwej modlitwie, w doskonałym poddaniu się woli Ojca wychodził zwycięsko z wszystkich prób. Ci, którzy głoszą prawdę dni ostatecznych, powinni więcej niż inni chrześcijanie naśladować w modlitwie Jezusa Chrystusa.

„Wystarczy uczniowi, aby był jak jego mistrz, a sługa jak jego pan”. [Mateusza 10,25](#). Stoły nasze często zastawia się luksusowymi potrawami, które nie są wcale potrzebne ani zdrowe. Stawiamy je dlatego, że wolimy te rzeczy bardziej niż ideę samowyrzeczenia, uwolnienia się od chorób i usprawnienia umysłu. Jezus prosił Ojca żarliwie o siłę i moc. Syn Boży uznawał te rzeczy za bardziej cenne dla siebie niż miejsce przy najbardziej luksusowo zastawionym stole. Dał nam dowód, że modlitwa ma zasadnicze znaczenie dla otrzymania siły potrzebnej do stoczenia walki z mocami ciemności i dla wykonania zleconego nam zadania. Własna nasza siła jest mała, ale ta, którą Bóg daje, jest potężna i zdolna uczynić zwycięzcą każdego, kto ją otrzyma.

W Getsemane

Gdy Syn Boży w ogrodzie Getsemane skłonił się do modlitwy, śmiertelna walka duchowa wycisnęła z Jego ciała wielkie krople krwawego potu. Tutaj otoczyła Go groza straszliwej ciemności. Ciężły Mu grzechy całego świata. Cierpiał zamiast człowieka jako przestępca Prawa Bożego. Getsemane stało się miejscem pokusy. Boskie światło odeszło od Jezusa i był wydany mocom ciemności. W udręce duszy padł na zimną ziemię. Doświadczył gniewu Ojca. Kielich cierpienia odjął od warg występłego człowieka i wypił go sam, aby móc podać człowiekowi kielich błogosławieństwa. Gniew, na który zasłużył człowiek, dotknął teraz Chrystusa. Tu w ogrodzie Getsemane ten tajemniczy kielich drżał w Jego dłoni.

Jezus wraz z uczniami często szukał schronienia w Getsemane, by móc rozmyślać i modlić się. Wszyscy dobrze znali to uświęcone miejsce ukrycia. Nawet Judasz wiedział, dokąd ma przyprowadzić morderczą zgraję, chcąc zdradzić Jezusa i wydać Go w jej ręce. [160] Nigdy przedtem Zbawiciel nie przychodził tu z sercem tak pełnym bólesci. Nie było to cierpienie ciała, przed którym wzdragał się Syn Boży i które wyrwało z Jego ust w obecności uczniów te pełne żalu słowa: „Smętna jest dusza moja aż do śmierci; pozostaniecie tu i czuwajcie ze mną”. [Mateusza 26,38](#).

Oddalił się od uczniów, ale tak, że mogli Go jeszcze słyszeć, padł na twarz i modlił się. Walczył ze śmiercią i prosił: „Ojcze mój, jeśli można, niech mnie ten kielich minie; wszakże nie jako Ja chcę, ale jako Ty”. [Mateusza 26,39](#). Grzechy straconego świata ciążyły na Nim i przygniatały swym ciężarem. Świadomość gniewu Boga Ojca jako skutku grzechu rozrywała Mu serce i okrutne męki wyciskały na czole krwawe krople potu, które spływały po wybladłych policzkach, padały na ziemię i zwilżały ją.

Czuwajcie i módlcie się

Podniósłszy się Chrystus podszedł do uczniów i znalazł ich śpiących. Rzekł przeto do Piotra: „Tak to nie mogliście jednej godziny czuwać ze mną? Czuwajcie i módlcie się, abyście nie popadli w pokuszenie; duch wprawdzie jest ochotny, ale ciało mdłe”. [Mateusza 26,40](#). W tym najważniejszym momencie, kiedy Jezus o jedną

rzecz tylko ich prosił — ażeby z Nim czuwali — uczniowie spali. Chrystus wiedział, że czekają ich ciężkie walki i straszliwe pokusy. Zabrał ich z sobą, by Mu byli pomocą w zmaganiach ducha. Wypadki, które miały nastąpić tej nocy i których mieli być świadkami, oraz wskazania, które mogliby otrzymać, miały się na zawsze wyryć w ich pamięci. Wszystkie te przeżycia miały umocnić ich wiarę w Pana przed próbami, które bezpośrednio miały nastąpić.

Zamiast czuwać z Chrystusem uczniowie ugięli się pod brzemieniem troski i zasnęli. Nawet płomienny Piotr, który kilka godzin przedtem oświadczył, że chciałby cierpieć, a w razie potrzeby umrzeć wraz z Panem, pogrążony był we śnie. W najbardziej krytycznym momencie, kiedy Syn Boży potrzebował ich współczucia i płynących z serca modlitw, znalazł ich śpiących. Wiele na tym stracili. Zbawiciel miał zamiar wzmocnić ich przed ciężkimi próbami wiary, którym wkrótce mieli stawić czoła. Gdyby uczniowie te pełne smutku godziny spędzili ze Zbawicielem i modlili się do Boga, Piotr nigdy by nie uległ słabości i nie zaparł się swego Pana w momencie próby.

Syn Boży znowu odszedł od nich i modlił się mówiąc: „Ojczy mój, jeśli nie może mnie ten kielich minąć, żebym go pił, niech się stanie wola twoja”. [Mateusza 26,42](#). Po czym wrócił do swych uczniów i ponownie zastał ich śpiących. Oczy ich przesłaniały ciężkie powieki. W tych śpiących uczniach widzi Jezus śpiący Kościół, gdy dzień nawiedzenia Pańskiego będzie blisko. Jest to czas chmur i głębokiej ciemności, kiedy to brak czuwania będzie największym niebezpieczeństwem.

Jezus zostawił nam tę przestrożę: „Czujwacie więc, bo nie wiecie, kiedy pan domu przyjdzie: czy wieczorem, czy o północy, czy gdy kur zapieje, czy rankiem. Aby gdy przyjdzie, nie zastał was śpiącymi”. [Marka 13,35.36](#). Kościół Boży ma obowiązek pełnić i nocą swą straż, obojętnie, czy grozi niebezpieczeństwo, czy noc będzie długa, czy krótka. Nie może strapienie usprawiedliwiać zmniejszenia czujności. Udręka nie może skłaniać do beztroski czy obojętności, odwrotnie, trzeba zdwoić czujność. Chrystus swym własnym przykładem ukazał Kościołowi źródło jego siły w czasie prób, potrzeb, ucisku i niebezpieczeństwa. Ustawiczna czujność jest rzeczywiście znakiem Kościoła Bożego. Tym znakiem odróżniają się czuwający

[161]

od świata i świadczą o tym, że są pielgrzymami i wędrowcami tu na ziemi.

I znowu Zbawiciel zwrócił się ze smutkiem do uczniów i modlił się po raz trzeci tymi samymi słowy. Potem przyszedł do nich i powiedział: „Spijcie dalej i odpoczywajcie, oto nadeszła godzina i Syn Człowieczy będzie wydany w ręce grzeszników”. [Mateusza 26,45](#). Jakże okrutnie postąpili uczniowie, kiedy zasnęli, tracąc swą czujność wtedy, gdy ich Mistrz cierpiał nie do wypowiedzenia mękę duchową! Gdyby czuwali, nie straciliby wiary, kiedy widzieli Syna Bożego umierającego na krzyżu.

Szlachetne duchowe zmagania i modlitwy powinny podkreślać wagę tego ich nocnego czuwania i dałyby im siłę towarzyszyć Synowi Bożemu w Jego niewyrażalnej agonii. Byliby przygotowani na to, by w obliczu Jego cierpień na krzyżu zrozumieć coś niecoś z istoty cierpień ponad miarę, które zniósł w ogrodzie Getsemane. Byliby też zdolniejsi przywołać na pamięć słowa, jakie wypowiadał o swych cierpieniach, śmierci i zmartwychwstaniu. Wśród mroków tej straszliwej godziny próby na pewno jakieś promyki nadziei zaświeciłyby w ciemności i podtrzymały ich wiarę.

Chrystus opowiadał im o tym, co ma nastąpić, ale oni Go nie rozumieli. Scena Jego cierpień miała być dla uczniów próbą ogniową, dlatego niezbędnym było czuwać i modlić się. Wiara ich wymagała podtrzymania przez jakąś niewidzialną moc, ponieważ mieli przeżyć triumf ciemności.

Męka Chrystusa

Tylko słabe możemy mieć pojęcie o niewyobrażalnej męce Syna Bożego w Getsemane, gdy uświadomił sobie rozłąkę z Ojcem, gdy wziął na siebie grzechy całej ludzkości. Stał się jej grzechem. Ból spowodowany tym, iż miłość Ojca odwróciła się od Niego, wyraża pełnymi żalu słowami: „Smętna jest dusza moja aż do śmierci; zostańcie tu i czuwajcie ze mną. (...) Ojcze mój, jeśli można, niech mnie ten kielich minie; wszakże nie jako Ja chcę, ale jako Ty”. [Mateusza 26,38.39](#).

[162] Syn Boży był bliski omdlenia, bliski śmierci. Ojciec skierował wtedy wysłannika, aby wzmacnił Cierpiącego, by mógł pójść tą krwią zbroczoną drogą. Gdyby śmiertelni mogli widzieć zdumienie

i ból zastępów anielskich, spoglądających w niemym smutku, jak Ojciec odbiera blask swego światła, miłości i chwały od umiłowanego Syna, to lepiej by pojęli, dlaczego Bóg tak bardzo potępia grzech. Miecz sprawiedliwości uniósł się nad umiłowanym Synem. Zdradził Go pocałunek, wydał w ręce wrogów, którzy pośpieszyli z Nim na sąd ziemski. Tam został wyszydzony i skazany na śmierć przez grzesznych śmiertelników. Tam, okryty chwałą Syn Boży, został „zraniony za występki nasze, starty za winy nasze”. Obrażano Go, wyszydzano i zhańbiono, aż „zeszpecony, niepodobny do ludzkiego był jego wygląd, a jego postać nie taka jak synów ludzkich”. [Izajasza 53,5; 52,14](#).

Niepojęta miłość

Któż jest w stanie pojąć okazaną tutaj miłość! Zastępy aniołów spoglądały ze zdumieniem i ze smutkiem na Tego, który był pełen majestatu i nosił koronę chwały, a teraz przybrał koronę cierniową stając się krwawą ofiarą wydaną na łup dzikiego, ogarniętego furia motłochu, doprowadzonego do szału złością szatana. Spójrzcie na cierpiącego Zbawiciela! Na głowie ma cierniową koronę. Krew — życie wycieka z każdej zadanej Mu rany, a wszystko to na skutek grzechu! Nic innego nie mogło skłonić Chrystusa do pozostawienia chwały i majestatu nieba i przyjscia na grzeszny świat, na którym ci, których chciał zbawić, gardzili Nim, szydzili z Niego i odtrącili Go, a w końcu doprowadzili do śmierci na krzyżu, jak tylko wieczna miłość, która na zawsze pozostanie dla nas tajemnicą.

Zdumiewajcie się, niebioso, i wstydz się, ziemio! Spójrzcie na ciemieców i na Uciemiezonego! Ogromny tłum otacza Zbawiciela świata. Szyderstwa i drwiny mieszają się z przekleństwami i bluźnierstwami! Jego niskie urodzenie i pokorne życie wywołują komentarze nędznych stworzył. Głoszone przez niego Synostwo Boże jest wyśmiewane przez arcykapłanów i starszych, a wulgarne drwiny i obraźliwe przytyki idą z ust do ust. Szatan opanował całkowicie umysły swoich sług. Ażeby skutecznie wykorzystać swą władzę, kieruje postępowaniem arcykapłanów i starszych, wzniecając w nich religijny szal. Opętał ich ten sam szatański duch, który kierował najbardziej nikczemnymi i zatwardziałym nędznikami. Zgodność uczuć łączy ich wszystkich — od pełnych hipokryzji kapłanów i starszych

[163] do najbardziej nikczemnych i niegodziwych łotrów. Chrystus, jednorodzony Syn Boży, prowadzony jest przez ciżbę, a krzyż spoczywa na Jego ramionach. Każdy krok znaczy krew, która spływa z Jego ran. Otoczony przez niezliczony tłum zaciętych wrogów i ciekawskich gapiów, idzie na ukrzyżowanie. „Znęcano się nad nim, lecz on znosił to w pokorze i nie otworzył ust swoich, lecz jak jagnię na rzeź prowadzone i jako owca przed tymi, którzy ją strzygą, zamilkł i nie otworzył swoich ust”. [Izajasza 53,7](#).

Na krzyżu

Zatroskani uczniowie szli za Jezusem w pewnej odległości, tuż za zbrodniczym tłumem. Skazaniec został przybity do krzyża i zawieszony pomiędzy niebem a ziemią. Serca uczniów pękały z udręki na widok umiłowanego Mistrza cierpiącego jak pospolity zbrodniarz. Wokół krzyża stali jak zaślepieni, pozornie święci, niewierzący kapłani i starsi, drwiąc, szydząc i wołając: „Ty, który rozwalasz świątynię i w trzy dni ją odbudowujesz, ratuj siebie samego, jeśli jesteś Synem Bożym, i zstąp z krzyża. Podobnie i arcykapłani wraz z uczonymi w Piśmie i starszymi wyśmiewali się z niego i mówili: Innych ratował, a siebie samego ratować nie może; jest królem izraelskim, niech teraz zstąpi z krzyża; a uwierzemy w niego. Zaufał Bogu; niech On go teraz wybawi, jeśli ma w nim upodobanie, wszak powiedział: Jestem Synem Bożym”. [Mateusza 27,40-43](#).

Ani jedno słowo skargi nie wydobyło się z ust Jezusa. Gdy gwoździe przeszywały Mu ręce, a krople śmiertelnego potu pokrywały ciało, z bladych warg niewinnie cierpiącego padły słowa modlitwy o przebaczenie dla zabójców: „Ojczy, odpuść im, bo nie wiedzą, co czynią”. [Łukasza 23,34](#). Całe niebiosy spoglądały z najgłębszym przejęciem na tę scenę. Pełen chwały Odkupiciel straconego świata wziął na siebie karę za naruszenie przez ludzi prawa Bożego. Zdecydował się wykupić swój lud własną krwią, ażeby uczynić zadość sprawiedliwym żądaniom zakonu. Był to ten środek, przy pomocy którego ostatecznie został zadany cios grzechowi, władzy szatana i jego zastępom.

Czy miały kiedykolwiek miejsce takie cierpienia i ból, jakie znosił umierający Zbawiciel? To poczucie niezadowolenia Jego Ojca uczyniło ten kielich tak gorzkim. Nie cierpienia ciała tak szybko

położyły kres życiu Chrystusa na krzyżu, lecz napór grzechów tego świata i świadomość gniewu Ojca. Chwała Ojca i Jego podtrzymująca obecność opuściły Go, a ogarnęła rozpacz i okryła ciemność. Z Jego bladych warg wydarł się okrzyk: „Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?”. [Mateusza 27,46](#).

Jezus wraz z Ojcem stworzyli świat. Wobec mąk śmiertelnych Syna Bożego tylko ślepi i zagubieni ludzie pozostali nieczuli. Arcykapłani i starsi lżyli jednorodzonego Syna Bożego w czasie Jego agonii. Jedynie pozbawiona ducha natura wzięła udział w losie swego umierającego Stworzyciela. Ziemia zaczęła drżeć. Niebo pokryła ciemność. Aniołowie, świadkowie cierpień, na które nie mogli już dłużej patrzeć, zakryli twarze przed strasznym widokiem. Chrystus umiera. Chrystus w rozpacz! Łaska Ojca została cofnięta, aniołom zaś nie pozwolono rozjaśnić mroku tej straszliwej godziny. Mogli tylko spoglądać z podziwem na umiłowanego Wodza, na Majestat Niebios, odbierający zgodnie z wolą Ojca karę za pogwałcenie przez człowieka Ojcowskiego prawa.

[164]

Na dnie cierpienia

Również i zwątpienie atakowało walczącego ze śmiercią Syna Bożego, gdyż nie mógł On spojrzeć poza grób. Żaden blask nadziei nie powiedział Mu, że wyjdzie z grobu jako zwycięzca i że Ojciec przyjmie Jego ofiarę. Grzech świata ze wszystkimi swymi okropnościami był najgłębiej odczuwany przez Syna Bożego. Niezadowolenie Ojca i kara za grzech, jaką jest śmierć, były wszystkim, co mógł odczuć w tej niezmiernej ciemności. Ogarnął Go lęk, że grzech jest tak potworny w oczach Ojca, że nie będzie On mógł pojednać się z Synem. Straszliwa myśl, że może opuścić Go na zawsze, wyrwała z ust wiszącego na krzyżu przejmujący krzyk: „Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?”. [Mateusza 27,46](#).

Chrystus odczuwał to, co czuć będą grzesznicy, gdy wyleją się na nich naczynia gniewu Bożego. Mroczna rozpacz niby cień śmierci zagarnie ich występne dusze i poznają całą potworność grzechu. Zbawienie zostało dla nas kupione za cenę cierpień i śmierci Syna Bożego. Ludzie mogą to zbawienie otrzymać, jeżeli z ochotą i radością je przyjmą, ale nic ich nie może zmusić do posłuszeństwa zakonowi Bożemu. Jeżeli odmówili przyjęcia błogosławieństwa

niebiańskiego, a wybrali przyjemności i zwodniczość grzechu, dokonali tym samym wyboru i w końcu otrzymują zapłatę: gniew Boga i śmierć wieczną. Zostaną na zawsze oddzieleni od obecności Jezusa, którego ofiarą wzgardzili. Oddali życie w szczęściu i chwałę wieczną za krótkotrwanie przyjemności doczesne.

[165] Chwiejna była wiara i nadzieja Chrystusa w tej walce ze śmiercią, ponieważ Bóg odebrał daną dawniej umiłowanemu Synowi pewność swego uznania i akceptacji. Odkupiciel świata oparł się wtedy na dowodach, które Go posilały, wtedy gdy Ojciec z upodobaniem akceptował Jego czyny. W walce ze śmiercią, oddając swe drogocenne życie, mógł tylko z wiarą ufać Ojcu, któremu z radością był zawsze posłuszny. Nie dodawały Mu otuchy żadne promienie nadziei z żadnej strony. Wszystko otaczał ponury, straszliwy mrok. Pośród budzących grozę ciemności, odczuwanych również przez współczującą Mu przyrodę, Odkupiciel wypija tajemniczy kielich aż do dna, a wyrzekłszy się nawet promyka nadziei na triumf, który był Mu obiecany, woła donośnym głosem: „Ojcze, w ręce twoje polecam ducha mego. I powiedziawszy to, skonał”. [Łukasza 23,46](#). Zna On charakter swego Ojca, Jego sprawiedliwość, Jego miłosierdzie, Jego wielką miłość i w pokorze poleca się w Jego ręce. Kiedy przyroda ulegała konwulsyjnym wstrząsom, dają się słyszeć uszom zdumionych widzów słowa umierającego Męża Bolesci.

Przyroda współczuła cierpieniom swego Stworzyciela. Poruszona ziemia i rozdarte skały głośno głośliły, że umierający był Synem Bożym. Nastąpiło potężne trzęsienie ziemi. Zasłona w świątyni rozdarła się na dwie części. Przerazenie ogarnęło i katów, i widzów, gdy ujrzeli, jak słońce okrył mrok, gdy odczuli wstrząsy ziemi i zobaczyli pękające skały. Szyderstwa i kpiny arcykapłanów i starszych umilkły, gdy Chrystus oddał swego ducha w ręce Ojca. Przerazony tłum zaczął rozpraszać się i w ciemnościach szukać drogi do miasta. Bijąc się w piersi, pełni lęku rzadko coś do siebie szeptali, aż jeden z nich powiedział: „Skazano człowieka niewinnego, co będzie, jeśli jest naprawdę Synem Bożym?”

Wykonało się

Jezus nie oddał swego życia, dopóki nie wykonał dzieła, dla którego przyszedł na ziemię, i dopóki nie oznajmił z ostatnim tchnie-

niem: „Wykonało się”. [Jana 19,30](#). W tym momencie moc szatana została zdruzgotana. Wiedział już, że królestwo jego było stracone. Aniołowie z radością podchwycili słowa: „Wykonało się”. Wielki plan odkupienia, uzależniony od śmierci Chrystusa, został w ten sposób zrealizowany. I zapanowała radość w niebie, że potomkowie Adama mogą teraz, wiodąc życie posłuszne Bogu, wznieść się do tronu Bożego. Zaiste, jak wielka i zdumiewająca jest miłość, która ofiarowała Syna Bożego, abyśmy mogli być z Bogiem pojednani i zabrani do życia, które jest w Nim w mieszkaniach Jego chwały! Czymże jest człowiek, że taką cenę trzeba było zapłacić za jego odkupienie!

Kiedy ludzie dogłębnie pojmą wielkość ogromnej ofiary, jaką złożył Majestat Niebios za grzeszną ludzkość, wtedy plan zbawienia zostanie uwielbiony, a rozpamiętywanie wydarzeń na Golgocie obudzi tkliwe, święte i żywe uczucia w sercu chrześcijanina. Sercem i ustami będą wielbić Boga i Baranka. Pycha i samouwielbienie nie mogą kwitnąć w sercach, które stale mają w pamięci sceny Golgoty. Świat ten niewielką wartość przedstawia dla tych, którzy właściwie oceniają ogromną cenę odkupienia człowieka drogą krwią Syna Bożego. Wszelkie bogactwa świata nie wystarczą, aby można było za nie odkupić chociażby jedną ginącą duszę. Któż potrafi zmierzyć miłość Chrystusa, jaką ofiarował straconemu światu, kiedy zawisł na krzyżu i cierpiał za grzechy występnych ludzi? Miłość ta była rzeczywiście niezmiernie, bezgraniczna.

[166]

Miłość silniejsza niż śmierć

Chrystus dowiódł, że miłość Jego była silniejsza od śmierci. Chociaż przechodził najstraszliwszą walkę z mocami ciemności, to miłość Jego stawała się coraz potężniejsza. Przetrwał tę chwilę, gdy Ojciec ukrył przed Nim swoje oblicze, i tylko w udreće duszy wołał: „Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?”. [Mateusza 27,46](#). Przyniósł zbawienie. Cena za odkupienie człowieka została zapłacona, kiedy przy końcu swego zmagania wypowiedział słowa: „Wykonało się”. Zdawało się, że odezwały się echem w całym wszechświecie.

Wielu ludzi, którzy chcą być chrześcijanami, pobudza swą wyobraźnię świeckimi przedsięwzięciami, zajmują ich nowe i podniecające rozrywki, ale wobec dzieła Bożego są zimni i obojętni. Tutaj

znajdujemy dzieło dość ważne, aby się nim zainteresować; do zdobycia są wartości wieczne; grzechem jest pozostawać nie poruszonym i obojętnym. Wydarzenia na Golgocie wywołują najgłębsze uczucia. Jeżeli pobudzają w tobie zapał, będzie ci przebaczone. Nasza wyobraźnia nigdy nie zrozumie w pełni, że Chrystus, tak niewinny i wyjątkowy, musiał znieść męczeńską śmierć i dźwigać ciężar grzechów całego świata! Nigdy nie będziemy w stanie zmierzyć długości, szerokości, wysokości i głębokości tej zdumiewającej miłości. Rozmyślenia nad niepojętą głębią miłości Zbawiciela napełniają umysł i duszę wzniosłymi i szlachetnymi uczuciami, i całkowicie przeobrażają charakter. Słowa apostoła brzmią: „Albowiem uznałem za właściwe nic innego nie umieć między wami, jak tylko Jezusa Chrystusa i to ukrzyżowanego”. [1 Koryntian 2,2](#). Spójrzmy na Golgotę i zawołajmy wraz z apostołem: „Co zaś do mnie, niech mnie Bóg uchowa, abym miał się chlubić z czego innego, jak tylko z krzyża Pana naszego Jezusa Chrystusa, przez którego dla mnie świat jest ukrzyżowany, a ja dla świata”. [Galacjan 6,14](#).

Rozmyślając nad tym, jak ogromną cenę zapłacono za nasze zbawienie, pomyślmy, jaki będzie los tych, którzy je lekceważą. Jaka kara spadnie na tych, którzy głosząc, że są wyznawcami Chrystusa, nie chcą w kornym posłuszeństwie odpowiedzieć na wezwanie swego Odkupiciela i jako posłuszni uczniowie Chrystusa nie biorą swego krzyża i nie idą za Nim od żłobka aż do Golgoty. „Kto nie jest ze mną, jest przeciwko mnie, a kto ze mną nie zbiera, rozprasza”. [Mateusza 12,30](#).

[167]

Ograniczone poglądy na pojednanie

Niektórzy z nas mają ograniczony pogląd na dzieło pojednania. Są zdania, że Chrystus zniósł tylko niewielką część kary wymaganej przez prawo Boże. Twierdzą, że wtedy, kiedy gniew Boży dotykał Chrystusa, wśród swych potwornych cierpień miał On świadomość miłości Ojca i przyjęcia przez Niego tej ofiary, że wrota grobu jaśniały blaskiem nadziei, że stale był świadomy swojej przyszłej chwały. Jest to wielki błąd. Najbardziej ciężką udręką było odczucie niezadowolenia Ojca. Z tego powodu Jego duchowa udręka była tak ogromną, że człowiek może mieć o niej tylko słabe wyobrażenie.

Historia wcielenia Chrystusa, upokorzenia i ofiary naszego boskiego Pana nie budzi głębszego zainteresowania, nie wzrusza serca i nie wpływa na życie bardziej niż historia męczenników chrześcijańskich. Wielu z nich zginęło w wyniku powolnych tortur, inni znaleźli śmierć przez ukrzyżowanie. Czym różni się śmierć Syna Bożego od ich śmierci? Jest prawdą, że umarł On na krzyżu śmiercią najbardziej okrutną, ale inni dla Jego sprawy cierpieli na równi z Nim w tym, co dotyczy mąk cielesnych. Dlaczego zatem cierpienie Chrystusa było straszliwsze niż cierpienie innych ludzi, którzy oddali życie dla Jego sprawy? Gdyby cierpienia Chrystusa zawierały się tylko w bólu fizycznym, to śmierć Jego nie byłaby bardziej bolesna niż wielu innych męczenników.

Ale ból cielesny miał znaczenie niewielkie w tej walce jednorodzonego Syna Bożego. Grzechy całego świata ciążyły na Nim, a gniew Ojca kruszył boską duszę Syna, kiedy umierając cierpiał karę za naruszenie prawa. Ogarniała Go rozpacz, ponieważ Ojciec ukrył swe oblicze przed Nim, czuł się opuszczonym. Przepaść, jaką czyni grzech między Bogiem a człowiekiem, odczuł niewinnie ukrzyżowany na Golgocie w całej wyrazistości. Uciśniony przez moce ciemności cierpiał niezmiernie. Nie miał ani jednego promyka światła, który by rozjaśniał przyszłość. Walczył przeciwko mocy szatana głoszącego, że ma już Chrystusa w swojej władzy, że już panuje nad Synem Bożym. Twierdził on, że Ojciec odtrącił Syna i że Chrystus nie posiada już łaski u Boga tak, jak nie posiada jej on, szatan.

Chrystus w najmniejszym stopniu nie poddał się dręczącemu Go nieprzyjacielowi i to nawet w chwili największej męki. Legiony złych aniołów otaczały Syna Bożego, mimo to nie pozwolono aniołom świętym opuścić szeregu i wziąć udziału w boju z podstępny, napastliwym wrogiem. Nie pozwolono aniołom niebieskim pomóc w zmaganiach Syna Bożego. W godzinie straszliwego mroku, kiedy twarz Ojca skryła się przed Nim, a legiony złych aniołów otoczyły Go i grzechy całego świata legły Nań ciężkim brzemieniem, wyrwały się z Jego ust słowa: „Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?”. [Mateusza 27,46](#).

[168]

Miara wartości duszy

Śmierć męczenników nie wytrzymuje porównania ze śmiertelnymi mękami, jakie przeżył Syn Boży. Powinniśmy mieć prawdziwą i głęboką wiedzę o życiu, cierpieniach i śmierci Syna Bożego. Dopiero gdy całkowicie pojmiemy dzieło pojednania, zrozumiemy niezmierną wartość zbawienia. W porównaniu z życiem wiecznym wszystko inne okazuje się rzeczą bez znaczenia. Ale jak niewiele przyjęliśmy rad miłującego nas Zbawiciela! Serca nasze zwróciły się ku światu, a samolubstwo zatrzasnęło drzwi przed Synem Bożym. Hipokryzja i pycha, egoizm i chęć zysku, wrogość, nieprzyjaźń, złość, wszelkie żądze i pasje tak przepełniły serca wielu, że dla Chrystusa nie zostało w nich miejsca.

Był On bezgranicznie bogaty, a dla naszego dobra stał się ubogi, abyśmy przez Jego ubóstwo mogli i my stać się bogatymi. Ozdabiała Go chwała i światło, otaczały zastępy niebiańskich aniołów oczekujących Jego rozkazów. A jednak przyjął On naszą naturę, by żyć między grzesznymi, śmiertelnymi ludźmi. Oto miłość, której żaden język nie jest w stanie wyrazić! Przekracza ona wszelką wiedzę i pojmowanie! Ogromna jest tajemnica pobożności! Nasze serca powinny czerpać życie z miłości Ojca i Syna do człowieka! Wyznawcy Chrystusa powinni już tutaj na ziemi starać się objawiać w jakimś stopniu miłość, przygotowującą do połączenia się wszystkich odkupionych w „błogosławieństwie i czci, i chwale, i mocy...” Powinni starać się być podobni do tego, który siedzi na tronie i do Baranka na wieki wieków. [Objawienie 5,13](#).

Chrystus oddał siebie na ofiarę odkupienia dla uratowania straconego świata. Obchodzono się z Nim tak, jak my na to zasłużyliśmy, abyśmy potem traktowani byli tak, jak On na to zasłużył. Został potępiony za nasze grzechy, w których nie miał udziału, abyśmy mogli być usprawiedliwieni Jego sprawiedliwością, w której nie mamy udziału. Zniósł śmierć, która nam się należała, abyśmy mogli otrzymać życie, które jest Jego życiem. „Jego ranami jesteśmy uzdrowieni”. [Izajasza 53,5](#). — [Testimonies for the Church VIII, 208.209 \(1904\)](#).

Najchętniej mówił Chrystus o istocie i niezmierzonej miłości Boga. Ta wiedza o Bogu była osobistym darem Chrystusa dla ludz-

kości. Dar ten powierzył swemu ludowi, aby dowiedział się o nim cały świat. — [Testimonies for the Church IV, 55 \(1900\)](#).

Gorliwość chrześcijańska

Istnieje gorliwość hałaśliwa, bez jakiegoś celu czy sensu, ślepa w swym działaniu i niszcząca w skutkach. Nie jest to gorliwość godna chrześcijanina! Chrześcijańska gorliwość postępuje według zasad, nie działa zrywami. Jest to stan żarliwości głęboki i silny, ogarnia całego człowieka, budzi wrażliwość moralną. Zbawienie dusz i zainteresowanie królestwem Bożym są to kwestie o najwyższym znaczeniu. Jakież przedmiot może wymagać większego zaangażowania niż sprawa zbawienia dusz i chwały Bożej? Są to zagadnienia, które nie mogą być traktowane lekko. Są tak ważne i zasadnicze, jak wieczność, w grę bowiem wchodzi życie wieczne. Mężczyźni i kobiety decydują bądź o swoim szczęściu, bądź o swojej klęsce. Gorliwość chrześcijanina nie wyczerpuje się w rozmowie, ujawnia się również w uczuciach, działa odważnie i stanowczo, ale nie po to, by błyszczeć przed innymi; skromność jest ozdobą każdego jej działania. Gorliwość chrześcijańska prowadzi do żarliwej modlitwy, głębokiej pokory i sumiennego wypełniania obowiązków domowych. W rodzinnym gronie będzie panować miłość, łagodność, uprzejmość, dobra wola, życzliwość i współczucie, które zawsze są owocami prawdziwego ducha chrześcijańskiego.

Jakże cenna jest każda dusza! Lecz tylko niewielu chce złożyć ofiarę, aby przyprowadzić te dusze do zrozumienia Chrystusa! Bardzo wiele mówi się o miłości dla ginących dusz, ale samo mówienie nie ma żadnej wartości. Potrzebny jest żarliwy duch i gorliwość chrześcijańska, objawiające się w czynach, a nie w słowach tylko. Wszyscy muszą pracować nad sobą; kto ma Jezusa w sercu, ten wyzna Go przed innymi. Człowieka, który stał się dzieckiem Bożym, nie da się powstrzymać od wyznawania Chrystusa, jak nie da się powstrzymać wód Niagary, by nie płynęły w dół.

Odpowiedzialność młodzieży

Gdyby młodzi zrozumieli, ile mogą dobrego działać, kiedy Boga uczynią swoją siłą i mądrością! Nie kroczyliby więcej drogą beztroskiej obojętności, nie poddawaliby się wpływowi ludzi bezbożnych. Zamiast czuć osobistą odpowiedzialność za dobro innych, zamiast przywodzić innych ku sprawiedliwości, młodzież bez zastanowienia oddaje się własnym przyjemnościom. Są bezużytecznymi członkami społeczeństwa, żyją bez celu niby motyle. Młodzież może znać prawdę, może nie wątpić, ale mimo to może nie żyć wedle jej wskazań; posiada wiarę martwą. Serc młodych ludzi prawda nie przenika do tego stopnia, by ich charakter i sposób bycia były miłe Bogu. Nie są oni bliżej Jego istoty i Jego woli niż ludzie niewierzący. Serca ich nie mają społeczności z Bogiem, cechuje ich wrogość do Niego. Ci, którzy są miłośnikami wygod i rozrywek, czują się dobrze w towarzystwie ludzi szukających jedynie przyjemności, odczuwają natomiast niechęć do nabożeństw i zebrań religijnych. Czy Mistrz powie do tej młodzieży wyznającej Jego imię: „Dobrze uczyniłeś, sługo dobry i wierny” — jeśli nie są dobrzy i wierni?

[170]

Nasza młodzież jest narażona na niejedno niebezpieczeństwo. Niezmiernie złe skutki powoduje lektura tzw. lekkich książek, nie wnoszących żadnych wartości. Wiele traci się na to czasu, który by mógł być wykorzystany z pożytkiem. Niektórzy nawet kradną godziny przeznaczone na sen, aby tylko dokończyć jakąś głupawą historię miłosną. Tego rodzaju powieści zalewają niby powódź cały świat. Nie wszystkie książki są jednakowo niebezpieczne. Jedne z nich to książki o niemoralnej treści, hołdujące najniższym instynktom, drugie wywierają trochę lepszy wpływ, wszystkie jednak oddziałują źle na młodego czytelnika.

O, gdyby młodzież zdała sobie sprawę z siły złego wpływu, jaki wywierają na jej ducha powieści pobudzające wyobraźnię! Czy po przeczytaniu takich książek możecie otworzyć Słowo Boże i czytać z jakimkolwiek pożytkiem słowa żywota wiecznego? Czy nie uważacie wtedy Książki Bożej za nieinteresującą? Urok mi-

łosnych historyjek niby czad pozostaje w umyśle, niweczając jego zdrowie i uniemożliwiając skierowanie myśli na doniosłe, uroczyste prawdy, dotyczące spraw wiecznych. Grzeszycie przeciwko rodzicom poświęcając tak nędznemu celowi czas, który do nich należy. Grzeszycie także przeciwko Bogu marnując czas, który powinien być dla Niego użyty.

Obowiązkiem młodzieży jest trzeźwość i wstrzemięźliwość. Lekceważenie wszystkiego, żarty i pustota prowadzą do duchowego ubóstwa i utraty przychylności Bożej. Wielu z was jest przekonanych, że nie wywiera złego wpływu na innych i znajduje w tym pewne uspokojenie. Ale czy działacie dla dobra innych? Czy staracie się słowem i czynem przywodzić innych do Zbawiciela, a jeżeli już wyznają Chrystusa, przywodzić ich do ściślejszej z Nim łączności?

Młodzież powinna rozwijać w sobie ducha czci i pobożności. Nie jest ona w stanie chwalić i wielbić Boga dotąd, dopóki stałym i niezmiennym celem nie stanie się dla niej dążenie do osiągnięcia doskonałości w Chrystusie. Wasze działanie niech będzie według cnót chrześcijańskich. Oddajcie Zbawicielowi swe najlepsze i najświętsze uczucia, poświęćcie Mu je! Zdobądźcie się na całkowite posłuszeństwo Jego woli! Mniej On nie przyjmie. Nie dajcie się podejść i nie wyzbywajcie się stateczności wskutek drwin i szyderstw tych, którzy mają na uwadze tylko rzeczy błahe. Naśladujcie Zbawiciela bez względu na to, czy się o was źle, czy dobrze mówi. Znajdujcie w tym radość i uważajcie za największy honor dźwigać krzyż Chrystusowy. Jezus was miłuje, umarł za was. Dopóki nie zaczniecie służyć Mu wszystkimi waszymi niepodzielnymi uczuciami, dopóty będziecie błdzić i nie osiągniecie doskonałej świętości w bojaźni Bożej. W końcu usłyszycie straszliwe słowa: „Odejdźcie ode mnie”.

List urodzinowy

Mój drogi synu! Piszę do ciebie w 19. rocznicę twoich urodzin. To była prawdziwa radość mieć ciebie w domu przez kilka minionych tygodni. Już nas opuszczasz, ale modlitwy nasze będą ci towarzyszyć.

Dzisiaj kończy się znowu rok twojego życia. Czy jesteś zadowolony? Jak możesz go ocenić, patrząc wstecz? Czy masz za sobą postępy i osiągnięcia w dążeniu do prowadzenia życia na sposób Boży? Czy masz za sobą wzrost w wierze i spotęgowanie uduchowienia? Czy wyzbyłeś się samolubstwa, pożądlivosti i wszelkiego rodzaju namiętności? Czy wzrosło twoje zainteresowanie Słowem Bożym? Czy osiągnąłeś zwycięstwo nad swoimi uczuciami i uporem? Jak wygląda zapis twojego życia przez ten rok, który już przeszedł do wieczności i nigdy nie wróci?

Z chwilą gdy wkraczasz w nowy rok życia, niechaj najżarliwszym twoim dążeniem będzie stałe kroczenie wzwyż i naprzód. Prowadź wznioślejsze i bardziej uduchowione życie niż do tej pory. Przyjmij za cel nie poszukiwanie własnych, osobistych korzyści i przyjemności, ale postęp sprawy twojego Odkupiciela. Nie dopuść do takiej sytuacji, w której stale potrzebowałbyś pomocy i gdzie by cię inni strzec musieli, byś utrzymał się na wąskiej ścieżce. Powinieneś być silnym na tyle, abyś mógł wywierać uświęcający wpływ na otoczenie. Twoje miejsce jest tam, dokąd prowadzi cię serce: czyń dobro innym, pocieszaj smutnych i strapionych, wzmacniaj słabych i świadcz o Chrystusie, gdzie tylko nadarzy się sposobność. Czuj Boga we wszystkim, zawsze i wszędzie. Okazuj swoją religię we wszystkich sytuacjach życia. Bądź dokładny we wszystkim, czego się podejmujesz!

Nie doświadczyłeś zbawczej potęgi Bożej tak, jak by to być mogło, ponieważ uwielbienie Chrystusa nie było twoim głównym celem. Niechaj każdy zamiar, którego się podejmiesz, każde dzieło, w które się zaangażujesz, i każda przyjemność, jaką będziesz się cie-

szyć, służą ku chwale Bożej. Niechaj sensem twojego życia będzie: „Jestem Twój, o Boże, dla Ciebie chcę żyć, pracować i cierpieć”.

[172] Wielu ludzi mianuje się naśladowcami Pana, ale nimi nie są. Ciężar ich działania i istnienia leży po stronie szatana. Przy pomocy jakich środków możemy rozpoznać, po czyjej stronie stoimy? Do kogo należy nasze serce? Przy kim są nasze myśli? Z kim pragniemy rozmawiać najchętniej? Do kogo należą nasze najgorętsze uczucia i najlepsze siły? Jeżeli stoimy po stronie Pana, myśli nasze są z Nim i tylko On jest ośrodkiem naszych uczuć i działań. Nie żywimy przyjaźni do świata. Panu poświęciliśmy wszystko, co posiadamy, staramy się być Jemu podobni, oddychać Jego oddechem, wykonywać Jego wolę i podobać Mu się we wszystkich rzeczach.

Pozytywny wpływ

Powinieneś postępować w życiu w sposób tak zdecydowany, aby nikt się co do ciebie nie pomylił. A do tego potrzebna jest stanowczość. Twoje postanowienia mogą być dobre i szczerze, ale okażą się zawodne, jeżeli nie uczynisz Boga swoją mocą i ostoją i jeżeli nie będziesz dążył do celu w sposób niewzruszony. Powinieneś zaangażować się całym sercem w sprawę Bożą. Twoim zadaniem jest chwała dzieła Bożego i zbieranie doświadczeń w życiu chrześcijańskim. Naśladuj Chrystusa!

Nie możesz służyć jednocześnie Bogu i mamonie. Albo jesteś całkowicie po stronie Pana, albo należysz do Jego nieprzyjaciół. „Kto nie jest ze mną, jest przeciwko mnie, a kto ze mną nie zbiera, rozprasza”. [Mateusza 12,30](#). Religijne życie niektórych kończy się przegraną, ponieważ zawsze się wahają i nie mogą się zdecydować. Brak im stanowczości. Często są już przekonani o prawdzie, gotowi wszystko oddać Bogu, ale tracą tę gorliwość i wracają do punktu wyjścia. Sumienie uodparnia się i staje się coraz mniej wrażliwe na działanie Ducha Bożego. Duch ostrzegał, przekonywał, ale stale lekceważony odszedł ze smutkiem. Bóg nie da się z siebie naśmiewać. Wyraźnie ukazuje nasze zadanie, a jeżeli nie idziemy w ślad za Jego światłem — odchodzi.

Bóg żąda, byś pracował z Nim w Jego winnicy. Zaczynij tę pracę tam, gdzie teraz jesteś. Pójdź do krzyża i u jego stóp wyrzeknij się samolubstwa, świata i wszelkich bożków. Przyjmij Jezusa całkowi-

cie do swego serca. Nie przyjdzie ci łatwo zachować swoje oddanie i wywierać wpływ, który odciągnie innych od grzechu, a poprowadzi na wąską ścieżkę przywiedzie jako odkupionych do Pana, aby wraz z Nim szli dalej.

Podporządkuj się całkowicie Bogu. Poświęć Mu wszystko bez zastrzeżeń i szukaj pokoju, który przekracza wszelkie zrozumienie. Nie możesz oczekiwać pomocy Chrystusowej, dopóki nie jesteś w Nim. Jeżeli w Nim nie jesteś, stanowisz gałąź, która uschła. Nie odczuwasz braku szczerości i prawdziwej pobożności. Gorąco powinieneś pragnąć Ducha Świętego i modlić się żarliwie. Nie możesz oczekiwać błogosławieństw i dobrodziejstw Boga, nie szukając ich. Jeżeli użyłeś wszystkich dostępnych ci środków, odczujesz wzrost w łasce Bożej i wzniesiesz się do poziomu życia, który znajdzie upodobanie u Boga.

[173]

Nie jest dla ciebie rzeczą oczywistą miłować sprawy duchowe. Możesz jednak osiągnąć tę miłość ćwicząc umysł, wzmacniając wszystkie swe siły w tym kierunku. Moc działania — oto czego potrzebujesz. Właściwe wychowanie polega na tym, by móc użytkować zdolności w sposób przynoszący pożytek. Dlaczego religia zajmuje tak niewiele naszej uwagi, podczas gdy życie w świecie opanowuje siłę ducha i ciała? Dzieje się tak dlatego, że wszystkie siły naszej istoty kierują się w stronę świata. Długo i poważnie zajmowaliśmy się sprawami świata, tak że nietrudno jest prowadzić takie życie dalej. Z tego powodu chrześcijanom łatwiej jest wieść życie świeckie niż religijne. Nasze zdolności są przyzwyczajone do wysiłku na tym polu. W życiu religijnym uznaje się prawdy Słowa Bożego, ale brak jest praktycznego ich zastosowania w życiu.

Pobożności i rozmyślań religijnych nie włączono jako przedmiotu do wychowania. Powinny one ogarnąć całą istotę i panować nad nią. Brak jest nawyków, by działać rzetelnie. Raz po raz ma miejsce krótkotrwałe działanie w sprzyjających okolicznościach, ale górującą i nadrzędną zasadą ludzkiego umysłu nie jest myślenie w sposób zwykły o rzeczach Bożych i gotowość do czynienia ich.

Karły duchowe

Ludzie nie będą duchowymi karłami, jeżeli umysły ich ustawnie będą się ćwiczyć w rzeczach duchowych — jednakże sama

tylko modlitwa nie wystarcza. Muszą przyzwyczać umysł do koncentrowania się na sprawach duchowych, gdyż przyzwyczajenie wzmacnia chęć. Wielu rzekomych chrześcijan znajduje się na najlepszej drodze do utraty obu światów. Być do połowy chrześcijaninem, a od połowy człowiekiem świeckim, oznacza w jednej setnej być chrześcijaninem, a w całej reszcie człowiekiem świata.

[174] Życie duchowe jest tym, czego Bóg wymaga, a tysiące ludzi wołają: „Nie wiem, o co tu chodzi. Brak mi mocy duchowej, nie posiadam Ducha Bożego!” Jednakże ci sami ludzie stają się ożywieni i rozmowni, a nawet gadatliwi, kiedy mówią o sprawach świata. Posłuchajcie ich kiedyś w zborze na zebraniu. Potrafią wypowiedzieć najwyżej tuzin słów i to głosem ledwie słyszalnym. Stali się ludźmi świata — tak długo hołdowali swoim świeckim skłonnościom, aż ich zdolności tylko na tym terenie mogą być przydatne. W sprawach ducha są słabi jak niemowlęta, a przyjmuje się, że są właśnie ludźmi mocnymi, dzielnymi. Nie kochają się w rozważaniach nad tajemnicą pobożności. Nie znany jest im język niebios, nie są przygotowani do śpiewania w chórach niebieskich pieśni uwielbienia, które wypełniają tam wszystkie serca.

Chrześcijanie żyjący sprawami świata nie oswoili się ze sprawami niebiańskimi. Nie przejdą nigdy przez wrota Nowego Jerozolim, aby wziąć udział w nabożeństwach, gdyż już tutaj na ziemi specjalnie ich one nie interesują. Nie przyzwyczaili się rozkoszować pobożnością i rozmyślaniami na temat spraw Boga i nieba. Jak wobec tego mogą być zdolni do brania udziału w nabożeństwach niebieskich? W jaki sposób mogą rozkoszować się w niebie tym, co duchowe, czyste i święte, skoro nie sprawiało im to radości na ziemi? Tam panuje prawdziwa czystość, ale to wszystko jest im obce. Na świecie, zajęci swoimi sprawami i zawodami, wiedzieli, co, kiedy i jak trzeba zrobić. Niższy szereg zdolności, ustawicznie ćwiczone i rozwijane, nabiera siły, podczas gdy wyższe, wznioślejsze i szlachetniejsze moce umysłu, nie użytkowane i nie wzmacniane, nie są zdolne przejąć się sprawami duchowymi. Sprawy duchowe nie znajdują u tych ludzi zrozumienia ani nie są odróżniane od innych spraw, ponieważ patrzą na nie, nie widząc i nie będąc w stanie zrozumieć, o ile bardziej trzeba cenić wartość i chwałę tego, co boskie od wszystkich dóbr tego świata.

Umysł należy tak wychować, by cenił czystość charakteru. Miłość ku sprawom duchowym powinno się rozwijać i umacniać. Tej miłości trzeba dodawać bodźców, jeżeli chcesz wzrastać w łasce i w zrozumieniu prawdy. Pragnienie dobroci i prawdziwej świętości jest słuszne, jak długo według tego pragnienia postępujesz. Ale jeżeli zmienisz postępowanie, wszystkie twoje wysiłki na nic się nie zdadzą. Zamiary Boże są rzeczą słuszną, ale są bez pożytku dopóty, dopóki nie będą wprowadzone w czyn. Wielu ludzi zginie, mimo iż pragną zostać chrześcijanami i mają nadzieję być nimi. A ponieważ nie starali się o to gorliwie, to kiedyś zostaną zważeni i będą znalezieni lekkimi. Wola ludzka musi mieć stale przed sobą właściwy cel: Ja chcę być chrześcijaninem z całego „serca”; Ja poznam wyżyny i głębie, bezmiar i wielkość doskonałej miłości. Posłuchaj słów Chrystusa: „Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasycony”. [Mateusza 5,6](#). Chrystus w pełni zatroszczył się o to, by dusza, która pragnie i łaknie sprawiedliwości, została nasycona.

Wyższe poznanie duchowe

Czysty pierwiastek miłości tak poszerza zdolności głębokiego poznawania rzeczy Bożych, że dusza może się zadowolić tylko pełnią poznania. Większość rzekomych chrześcijan nie ma zrozumienia dla siły duchowej, jaką mogliby otrzymać, gdyby tak samo ambitnie, gorliwie i wytrwale dążyli do osiągnięcia wiedzy o sprawach Bożych, jak dążą do zdobycia i osiągnięcia lichych, nędznych, przemijających celów życia doczesnego. Większość tych pozornych chrześcijan zadowala się swoim mizernym stanem. Brak im jakiegokolwiek chęci uczynienia pierwszym swym celem szukania królestwa Bożego oraz sprawiedliwości Bożej. Stąd też pobożność jest dla nich tajemnicą nie do przyjęcia. Nie znają Chrystusa z doświadczenia.

[175]

Mężczyźni i kobiety, zadowolający się niewielkim poznaniem w dziedzinie spraw Bożych, powinni zostać nagle przeniesieni do nieba i stać się nieoczekiwanie świadkami wzniosłego, świętego stanu doskonałości, jaki zawsze tam panuje: każda dusza pełna miłości, każde oblicze jarzące się radością, czarująca muzyka i melodie wielbiące Boga i Baranka, nieprzerwany strumień światła bijący z

oblicza Tego, który zasiada na tranie, oświetlający świętych, i taki sam strumień światła płynący od oblicza Baranka. Niechaj ci ludzie zrozumieją, że można przeżyć wznioślejszą i większą radość, gdyż im więcej otrzymuje się tutaj boskiej radości, tym większa staje się zdolność wznoszenia się ku radościom wiecznym. Ustawicznie muszą być gotowi, coraz więcej zasobów muszą przyjmować ze źródła chwały i niewyrażalnych obfitości. Pytam, czy takie osoby mogłyby mieszać się z niebiańską rzeszą, uczestniczyć w śpiewaniu pieśni i znieść czystą, wzniosłą, przewyższającą wszystko chwałę, jaka płynie od Boga i Baranka? Ależ nie! Ich czas próby przedłużył się o lata całe po to, aby mogli się nauczyć języka niebios i stać się „uczestnikami boskiej natury, uniknąwszy skażenia, jakie na świecie pociąga za sobą pożądlivość”. [2 Piotra 1,4](#).

Ale oni przedkładają nade wszystko samolubny interes własny, angażując w to siły umysłu i energię całej swej istoty. Nie zdobędą się na służenie Bogu bez zastrzeżeń, nie widzą w tym swego zadania. Najpierw załatwia się sprawy światowe, które pochłaniają najlepsze siły, a Bogu poświęca się tylko przelotne myśli. „Kto święty, niech nadal się uświęca”. „Kto brudny, niech nadal się brudzi”. [Objawienie 22,11](#). Taki czas nadejdzie. Czy tacy ludzie doznają przeobrażenia?

Kto żył duchowym życiem, sam rozpozna w sobie przemianę i nie zmoże go czystość i niewyobrażalna chwała niebios. Możesz być znawcą sztuki, sławnym naukowcem, możesz celować w muzyce i pisarstwie, twoje maniery mogą podobać się towarzystwu, ale co wspólnego mają wszystkie te sprawy z przygotowaniem się do nieba? Co dają, gdy chodzi o przygotowanie do tego, byś stanął przed trybunałem Bożym?

[176] Nie łudź się! Bóg nie pozwala drwić z siebie. Nic innego, jedynie szczerą, na doświadczeniu opartą pobożność może cię przygotować do niebios, dać ci czysty, wzniosły charakter i umożliwić przyjście przed oblicze Boże, wejście do Tego, który mieszka w świecie niedostępnym. Jeżeli niebiańskiego charakteru nie uzyska się tu na ziemi, to już nigdzie nie da się go zdobyć.

A zatem zacznij od razu. Nie pochlebiaj sobie, że przyjdzie czas, kiedy będziesz mógł podjąć najzarliwsze wysiłki daleko łatwiej niż dzisiaj. Każdy dzień zwiększa twój dystans i oddalenie od Boga. Przygotuj się do wieczności z takim zapalem, jakiego nigdy dotąd nie okazywałeś. Kształć swój umysł i ucz go miłości bliźnich, zami-

łowania do modlitewnych zebrań, do godziny rozmyślań i medytacji, a ponad wszystko do godziny, w której dusza rozmawia z Bogiem. Bądź umysłu niebiańskiego, jeżeli chcesz wtórować niebiańskim chórom w mieszkaniach tam w górze.

Rozpoczął się nowy rok twojego życia. Przewróciła się nowa kartka w księdze zapisywanej przez anioła. Jaki będzie zapis na jej stronicach? Czy splamią je skazy lekceważenia i zaniedbywania Boga, niewypełniania obowiązków? Uchowaj Boże! Niechaj zapis ten nie przyniesie ci wstydu w chwili, gdy zostanie objawiony badawczym oczom ludzi i aniołów.

Greenville, Michigan,

27 lipca 1868

Zwodniczość bogactw

Droga siostrzo M.! Gdy Pan przedstawił mi twoją sprawę, przeniosłam się w duchu na wiele lat wstecz, kiedy przyjmowałaś wiarę w bliskie przyjście Chrystusa. Oczekiwałaś Go i miłowałaś Jego pojawienie się...

Przeżywałam twoją walkę z ubóstwem, dążenie do utrzymania siebie i dzieci. Wielokrotnie nie wiedziałaś, co robić; przyszłość wydawała ci się mroczna i niepewna. W stanie udręki wołałaś do Pana, a on pocieszał cię i pomagał. Nowa nadzieja dodawała ci skrzydeł. Jakże drogi był ci wtedy Bóg! Jakże błoga Jego troskliwa miłość! Czułaś, że posiadasz cenny skarb nieba. Gdy widziałaś nagrodę, jaka czeka udręczone dzieci Boże, jakąż otuchą napawał cię fakt, że Boga możesz wzywać jako swego Ojca!

Uwagę moją zwrócono na twoje pragnienie posiadania dostatecznych środków materialnych. Twoje serce wypełniało jedno pragnienie: „Ach, gdybym to ja dysponowała dużym majątkiem, nie trwoniałabym go rozrzutnie! Dałabym przykład uczynności tym, którzy są skąpi i chciwi. Pokazałabym, jak wielkie błogosławieństwo tkwi w mocy czynienia dobra”. Dusza twoja brzydziła się chciwością. Widząc tych, którzy posiadali obfitość dóbr tego świata, a zamykali swe serca na potrzeby i wołanie innych, mówiłaś: „Bóg ich nawiedzi. Otrzymają nagrodę stosownie do swoich uczynków”. Gdy widziałaś zamożnych i bogatych kroczących w pysze i w dumie, o sercach opanowanych samolubstwem i nieczułych, to myślałaś, że są oni od ciebie biedniejsi, chociaż ty cierpiełaś niedostatek. Widząc ich wynoszących się, ponieważ pieniądź dawał władzę, czułaś dla nich litość i nigdy byś się z nimi nie zamieniła. A jednak pragnęłaś majątku, który w twoich rękach byłby naganą dla skąpców.

[177]

Próba pomyślności

Pan rzekł do swojego anioła, który do tej pory ci służył: „Wypróbowałem ją w ubóstwie i udręce, a ona nie oddaliła się ode mnie

i nie zbuntowała przeciwko mnie. Teraz wypróbuję ją w dobrobycie i pomyślności. Objawię jej tę stronę serca ludzkiego, której ona jeszcze nie zna. Pokażę jej, że pieniądź jest najbardziej niebezpiecznym wrogiem, jakiego kiedykolwiek można spotkać. Objawię jej zwodniczość bogactw i to, że są one pułapką nawet dla tych, którzy czują się bezpieczni przed egoizmem i którzy nie są wrażliwi na wywyższenie, zbytek i chwałę ludzką, nie są rozrzutni”.

Ukazano mi potem drogę, na której polepszyły się twoje warunki materialne i uzyskałaś środki, które zamyślałaś użyć rozumnie ku chwale Bożej. Z jakąż troską służący ci anioł obserwował, jak się zachowujesz w tej nowej próbie. Kiedy zaczęłaś dysponować tymi środkami, dostrzegłam u ciebie stopniowe i prawie nie dostrzegalne oddalenie się od Boga. Powierzone ci dobro zaczęłaś wydawać według własnej woli na własne potrzeby, ażeby stworzyć sobie przyjemne życie. Widziałam aniołów patrzących na ciebie z niewypowiedzianym smutkiem, z twarzami na wpół odwróconymi. Niechętnie cię opuszczali. A ty nie dostrzegłaś ich obecności i kroczyłaś dalej swoją drogą, nie związana nawet ze swoim aniołem stróżem.

Kiedy twoje warunki poprawiły się, nie pamiętałaś o postanowieniach z czasów biedy. Zwodniczy blask bogactw odwiódł cię od twoich zamiarów. Wzmogły się troski. Wpływ twój stawał się coraz większy. Ludzie, którym pomogłaś w utrapieniu, chwalili cię i błogosławili, a ty pławiłaś się w hołdach i uwielbieniach tych biednych śmiertelników. Mieszkałaś w dużym mieście i sądziłaś, że dla twoich interesów i dla utrwalenia wpływu konieczne jest, byś w swoim otoczeniu żyła na odpowiedniej stopie. Ale posunęłaś się za daleko. Zbyt silnie rządziły tobą opinia i sąd innych. Wydawałaś pieniądze bez potrzeby, jedynie dla zaspokojenia pożądlivości i pychy. Zapomniałaś, że dzierżysz w dłoni pieniądze Pańskie. Gdy wydawałaś je dla zaspokojenia próżności, nie pomyślałaś, że wszystko, co czynisz, jest w niebie zapisane, i zasmucisz się, kiedy będziesz musiała to przeczytać. Wskazując na ciebie anioł rzekł: „Wielbiłaś siebie, ale nie wywyższałaś Boga”. Chwaliłaś się nawet, że jesteś w stanie kupić te wszystkie rzeczy.

[178]

Niebezpieczny czas

Wiara twoja i skromna ufność w Boga zaczęły chwiać się coraz bardziej, kiedy stałaś się bogata. Nie od razu odstąpiłaś od Boga, odchodziłaś od Niego stopniowo. Zaniechałaś porannych i wieczornych nabożeństw, ponieważ nie zawsze była ku temu sposobność. Twoja synowa powodowała nowe trudności specjalnego rodzaju, mianowicie odrywała cię od rodzinnych nabożeństw. Dom twój stał się domem bez modlitwy. Pierwsze miejsce zajmowały interesy, Pan zaś i Jego prawda — miejsca dalsze. Sięgnij pamięcią do dni twoich dawniejszych przeżyć i doświadczeń! Czy tamte próby i trudności odciągały cię od rodzinnego nabożeństwa?

Zaniedbując głośną modlitwę straciłaś wpływ na swój dom, a mogłabyś go zachować. Twoim zadaniem było głosić Boga w kręgu własnej rodziny bez względu na skutki. Prośby twoje powinny być ofiarowane Bogu co rano i co wieczór. Powinnaś być kapłanką domową, wyznającą swoje grzechy i grzechy dzieci. Gdybyś była nadal wierna, Bóg, który był twoim przewodnikiem, nie pozostawiłby cię twej własnej mądrości.

Pieniądze były wydawane niepotrzebnie, by się przed ludźmi pochwalić. Ten grzech u innych smucił cię kiedyś głęboko. Wydatkując pieniądze w ten sposób ograbiałaś Boga. Wtedy Pan rzekł: „Rozproszę, dopuszczę, żeby przez pewien czas szła drogą przez siebie wybraną. Zaślepię jej sąd i odejmę mądrość. Wykażę, że siła jej jest słabością, a mądrość — głupstwem. Upokorzę ją i poniżę. Otworzę jej oczy, aby zobaczyła, jak daleko oddaliła się ode mnie. Jeżeli nie nawróci się do mnie całym sercem i nie uzna mnie na wszystkich swoich drogach, ręka moja rozproszy, co ona zebrała, pycha matki i dzieci będzie złamana i ubóstwo z powrotem będzie jej losem. Imię moje ma być czczone każdym czynem. Pycha ludzka będzie upokorzona, a wyniosłość — ponizona”.

Kiedyś obdarzył cię Pan umiejętnością wywierania wpływu, ale nie dał ci bogactwa, dlatego nie oczekiwał w twoim ubóstwie tego, czego dać nie mogłaś. Podobnie jak owa wdowa dawałaś tyle, ile byłaś w stanie; w twoich warunkach mogłaś czuć się usprawiedliwiona, gdybyś dawała nawet mniej, niż dawałaś. W czasie twojej niemocy Bóg nie wymagał od ciebie dużej pracy, ponieważ siły odebrała ci choroba. Chociaż swoim wpływem i środkami mogłaś dysponować

w sposób ograniczony, Bóg przyjmował twoje starania czynienia dobra i wspomagania Jego sprawy zgodnie z tym, co mogłaś zrobić, nie zaś z tym, czego zrobić nie mogłaś. Pan nie gardzi najbardziej pokorną ofiarą złożoną dobrowolnie i szczerze.

Twój temperament jest gorący. Żarliwość w dobrej sprawie godna jest pochwały. W swoich poprzednich próbach i trudnościach zdobyłaś doświadczenie, które miało pomagać innym. Gorliwie służyłaś Bogu. Pełna oddania przedstawiałaś pewność naszego wyznania tym, którzy nie wierzyli w prawdę na obecny czas. Mogłaś świadczyć przekonywająco, ponieważ wyznanie to było dla ciebie rzeczywistością. Prawda stanowiła część twojej istoty. Ci, którzy słuchali twoich żarliwych wezwań i apeli, nie mieli wątpliwości co do szczerości twoich przekonań i prawdziwości twoich słów.

[179]

Z woli Bożej wpływ twój rósł coraz bardziej, wreszcie Bóg uznał za słuszne wypróbować cię, otaczając zwodniczym blaskiem bogactwa. W ten sposób zostałaś obarczona podwójną odpowiedzialnością. Gdy twoje warunki życia poprawiły się, powiedziałaś: „Gdy tylko kupię dom, będę składać dary na rzecz sprawy Bożej”. Ale gdy już miałaś dom, wymagał on tyle przeróbek, by w twoim bezpośrednim otoczeniu było przyjemnie i miło, że zapomniałaś o Panu i Jego prawie do ciebie. Byłaś teraz mniej skłonna do wspomagania sprawy Bożej niż w dniach ubóstwa.

Weszłaś w przyjaźń ze światem. Szukałaś jej oddalając się coraz bardziej od Boga. Zapomniałaś o napomnieniu Chrystusa: „Bacście na siebie, aby serca wasze nie były ociążałe wskutek obżarstwa i opilstwa oraz troski o byt i aby ów dzień was nie zaskoczył”. [Łukasza 21,34](#). „A tak, kto mniema, że stoi, niech baczy, aby nie upadł”. [1 Koryntian 10,12](#).

Istnieją trzy rzeczy w życiu chrześcijańskim, na które trzeba zwracać uwagę, aby nie dać się podejść szatanowi: czujność, modlitwa, praca. Modlitwa i czujność są niezbędne dla osiągnięcia postępu w pobożności. Nigdy nie było w twoim życiu bardziej znaczącego czasu niż czas obecny. Jedynym bezpiecznym dla ciebie życiem jest życie stale czuwającego strażnika. Zawsze czuwaj i zawsze się módl! Jakaż to broń przeciwko pokusie i sidłom świata! W dawnych latach, kiedy twój wpływ był szeroki, powinnaś była więcej działać.

Droga siostrze! Hołdy ludzi i pochlebstwa miały na ciebie większy wpływ, niż zdawałaś sobie z tego sprawę. Nie pomnażałaś swoich talentów, dając je bankierom. Z natury jesteś uczuciowa i wspaniałomyślna. Te cechy twojego charakteru dały się w jakimś stopniu poznać, ale nie na tyle, na ile Bóg tego oczekiwał.

Samo posiadanie wspaniałych darów nie wystarcza. Bóg żąda, aby je ustawicznie ćwiczyć i rozwijać. Za ich pośrednictwem błogosławi On tych, którym potrzebna jest pomoc, i posuwa naprzód swe dzieło zbawienia człowieka.

Sposobność powrotu

[180] Moja siostrze! Wpływ, jaki wywierasz, sięga daleko, i powierzone ci są duże środki materialne; twoja odpowiedzialność jest wielka. Powinnaś iść naprzód ostrożnie, w bojaźni Bożej. Mądrość twoja — to słabość, ale mądrość Boża — to siła. Pan zamierza rozjaśnić mrok wokół ciebie i dać ci znowu przeblysk niebieskiego skarbu, abyś mogła porównać wartości obu światów, a potem sama wybrać między światem doczesnym a dziedzictwem wiecznym. Widziałam w duchu, że jest jeszcze dla ciebie sposobność powrotu do trzody Bożej. Jezus odkupił cię swą krwią i oczekuje, że wszystkie swe umiejętności i środki użyjesz w Jego służbie. Jesteś jeszcze podatna na wpływy Ducha Świętego tak, jak byłaś dawniej. Gdy prawda Boża jest głoszona, wywołuje odzew w twoim sercu.

Moja droga siostrze! Pan był bardzo miłosierny dla ciebie i twojej rodziny. Masz zobowiązania wobec twego niebieskiego Ojca i powinnaś wielbić i chwalić święte imię Jego na ziemi. Chcąc trwać w Jego miłości, musisz wyrabiać w sobie łagodność i pokorę, sposób bycia, który ma w oczach Boga wielką wartość. Siły i moc twoja w Bogu będą wzrastać, gdy poświęcisz się całkowicie dla Niego, tak iż będziesz mogła powiedzieć: „Któż nas odłączy od miłości Chrystusowej? Czy utrapienie, czy ucisk, czy prześladowanie, czy głód, czy nagość, czy niebezpieczeństwo, czy miecz? (...) Albowiem jestem tego pewien, że ani śmierć, ani życie, ani aniołowie, ani potęgi niebieskie, ani terażniejszość, ani przyszłość, ani moce, ani wysokość, ani głębokość, ani żadne inne stworzenie nie zdoła nas odłączyć od miłości Bożej, która jest w Chrystusie Jezusie, Panu naszym”.
[Rzymian 8,35.38.39.](#)

Prawdziwe nawrócenie

Nawrócenie jest wydarzeniem, którego większość ludzi nie docenia. Nie jest drobną sprawą przeobrazić umysł człowieka skierowany na rzeczy ziemskie, ba, nawet grzeszne, w umysł pojmujący niewypowiedzianą miłość Chrystusa, istotę Jego łaski i wyjątkowość Boga na tyle, ażeby duszę przeniknęła miłość Boża i zniewoliły ją niebiańskie tajemnice. Kiedy człowiek pojmie te sprawy, poprzednie życie stanie mu się obmierzłe, odpychające. Nienawidzi grzechu i wynurzając swe serce przed obliczem Boga, przyjmuje Chrystusa jako życie i radość swojej duszy. Wyrzeka się poprzednich przyjemności i upodobań, objawia nowy umysł, ma inne zainteresowania i cele. Troski i pragnienia — wszystko jest inne. Pożądliwość ciała, pożądliwość oczu i pycha żywota, które dotychczas zajmowały miejsce przed sprawą Chrystusa, zostały teraz odrzucone i Chrystus staje się rozkoszą całego życia, koroną radości. Niebo, które przedtem nie pociągało, zjawia się teraz w całym swym bogactwie i chwale. Nawrócony zaczyna o nim myśleć jako o swoim przyszłym domostwie, gdzie ujrzy, ukocha i uwielbiać będzie Chrystusa, który odkupił go swą drogocenną krwią.

Uczynki pobożności, dotychczas uciążliwe, stają się teraz rozkoszą. Słowo Boże, które wydawało się nieciekawe i nudne, staje się teraz przedmiotem dociekliwych studiów, gwiazdą przewodnią, jest jakby listem pisanym ręką Boga. Wszystkie myśli, słowa i czyny poddane są Słowu Bożemu i doświadczone. Człowiek drży na myśl o nakazach i przestrożach, które to Słowo zawiera, dopóki nie pojmie obietnic i nie posili duszy, dopóki nie uczyni ich swoją własnością. Wybiera towarzystwo istot najbardziej bogobojnych, nie znajduje przyjemności w towarzystwie niepobożnych. Płacze nad tymi ich grzechami, które go przedtem radowały. Miłość własna i próżność są odrzucone. Żyje dla Boga i czyni dużo dobrego. Taka jest prawdziwa pobożność, której od nas żąda Bóg. Nie zadowoli Go nic mniejszego.

[181]

Osobisty apel

Proszę cię, bracie mój, zbadaj swoje serce uważnie i zadaj sobie pytanie: „Jaką drogą zdążam i dokąd ona prowadzi?” Masz powód do radości, że nie zostałeś zabrany z tej ziemi, kiedy nie miałeś jeszcze niezawodnej nadziei na życie wieczne. Uchowaj Boże, abyś miał dłużej zaniedbywać tę kwestię, a potem zginąć w grzechach. Nie schlebiaj własnej duszy fałszywymi nadziejami! Tylko jedną drogę masz przed sobą, która by cię zatrzymała, ale wydaje ci się ona tak upokarzająca, że nie możesz się na nią zdecydować. Chrystus ofiarowuje właśnie tobie, zbłąkany bracie, poselstwo łaski i miłosierdzia: „Przyjdźcie! bo już wszystko gotowe”. [Łukasza 14,17](#).

Bóg jest gotów przyjąć cię i przebaczyć ci wszystkie twoje wykroczenia, jeżeli tylko przyjdiesz do Niego. Bóg chce ciebie nadal, syna straconego, powitać, chociaż tak długo byłeś z Nim rozłączony, byłeś daleko. Tak jest! Majestat niebios zaprasza cię, abyś przyszedł i otrzymał życie. Chrystus oczyści cię ze wszystkich grzechów, gdy tylko uchwycisz się Jego szat. Jakąż korzyść znalazłeś służąc grzechowi? Jaki zysk masz w służbie ciała i diabła? Czy nie nędzną nagrodę otrzymałeś? Ach, zawróć, zawróć! Dlaczego biegniesz ku śmierci?

Popełniłeś wiele błędów, cierpiałeś wyrzuty sumienia, miałeś rozmaite zamiary, obiecywałeś wiele, a jednak zwlekasz i nie chcesz iść do Chrystusa, aby mieć życie. Ach, gdyby twoje serce mogło pojąć sens obecnego czasu, byś mógł zawrócić i żyć! Czy nie słyszysz głosu wiernego Pasterza w tym poselstwie? Jakże możesz być nieposłuszny? Nie igraj z Bogiem, aby nie pozostawił cię na twych krzywych ścieżkach! Masz do wyboru życie lub śmierć. Co wybierzesz? Jest to rzecz straszna walczyć z Bogiem i opierać się Jego napomnieniom. Możesz znowu tak jak dawniej odczuć w sercu miłość Boga. Możesz połączyć się z Nim tak, jak to było kiedyś. Pozostaw za sobą wyraźną granicę, a doznasz na nowo bogactwa Jego łaski, oblicze twoje ponownie zajaśnieje Jego miłością.

[182]

Nie żąda się od ciebie, abyś wyznał swe grzechy i błędy tym, którzy ich nie znają. Nie jest twoim obowiązkiem wyznać coś, co będzie triumfem dla ludzi obcych. Wyznaj to tym, którzy nie wykorzystają twoich pomyłek; wyznaj zgodnie ze Słowem Bożym. Niechaj modlą się za ciebie, a Bóg przyjmie cię i uzdrowi. Staraj

się dla dobra własnej duszy, staraj się poważnie zdobyć zbawienie. Odłóż na bok pychę, odłóż próżność i nie zbacжай z drogi! Wróć do trzody! Pasterz czeka, aby cię przyjąć. Skruszony, uczyn pierwszy krok i odnow społeczność z Bogiem.

Upadek moralny

Widziałam w duchu, że żyjemy wśród niebezpieczeństw dni ostatecznych. „A ponieważ bezprawie się rozmnoży, przeto miłość wielu oziębnie”. [Mateusza 24,12](#). Słowo „wielu” odnosi się do tych, którzy nazywają się wyznawcami Chrystusa. Ulegają oni wpływowi panującej dzisiaj nieprawości i ponownie grzeszą, ale tak być nie może. Przyczyną tego upadku jest to, że nie wyzbyli się całkowicie nieprawości. Fakt, że ich miłość ku Bogu oziębła, kiedy mnoży się nieprawość, wykazuje, że są oni w jakimś sensie uczestnikami tej nieprawości, w przeciwnym bowiem razie nie przeszkadzałyby im ona miłować Boga i z zapalem walczyć o Jego sprawę.

Moim oczom przedstawiono budzący grozę obraz obecnego świata. Niemoralność wszędzie bierze górę. Brak wszelkich hamulców jest cechą naszego czasu. Nigdy występki nie podnosił swej potwornej głowy tak zuchwale, jak obecnie. Ludzie wydają się jakby otumanieni. Zuchwałe występki, ich siła i szeroki zasięg po prostu zniechęcają cnotliwych i pobożnych. Nieprawość, jaka się pleni wszędzie, nie ogranicza się tylko do niepobożnego czy szyderycy. Gdyby tak było! Ale niestety, wielu mężczyzn i kobiet uznających siebie za chrześcijan jest także zepsutych. Niektórzy z nich, głoszący, że oczekują przyjścia Chrystusa, nie są lepiej na to przyjście przygotowani niż sam szatan. Nie oczyszczają się z wszelkich skaz. Tak długo służyli własnej rozkoszy, że nieczysty świat myśli i zepsuta wyobraźnia są dla nich rzeczą naturalną. Nie jest możliwe skłonić ich do zajęcia się sprawami świętymi, jak nie jest możliwe zawrócić bieg Niagary i zmusić wody do płynięcia w odwrotnym kierunku.

[183] Młodzież i dzieci obojga płci uczestniczą w moralnym zepsuciu, niszczącym ciało i duszę. Wielu tak zwanych chrześcijan do tego stopnia ulega takim samym praktykom, iż nie zdają sobie sprawy, że czyny te są sprzeczne z naturą, wbrew moralności, że niechybnie doprowadzą do całkowitego zniszczenia ciała i umysłu. Człowiek — najszlachetniejsza istota na ziemi, ukształtowana na podobieństwo

Boga przekształca się w zwierzę. Nikczemnieje, sieje występki i zepsucie. Każdy chrześcijanin powinien nauczyć się panować nad swoimi namiętnościami, poddawać je kontroli rozumu. Dopóki nie uczyni tego, nie będzie godny imienia chrześcijanina.

Niektórzy składają głośne wyznania, nie uznają jednak samogwałtu i jego skutków za grzech. Długo utrwalany nawyk zaćmił ich rozeznanie. Nie uzmysławiają sobie wyjątkowej ohydy takiego postępowania, które niszczy system nerwowy i osłabia organizm. Ich odporność moralna jest słaba, gdy wchodzi w grę zakorzeniony nałóg. Serce, nie zabezpieczone przed uleganiem temu poniżającemu występкови, nie może skutecznie poddać się poselstwu Bożemu. Wrażliwe nerwy mózgu tracą zdrową odporność na skutek chorobliwego podniecenia przez zaspokajanie zmysłowych, przeciwnych naturze pragnień. Przy tym nerwy mózgu, które łączą się z organizmem, są jedynym pośrednikiem, przez którego niebiosa mogą komunikować się z człowiekiem i oddziaływać na jego ducha. Wszystko, co przeszkadza w krążeniu prądów elektrycznych systemu nerwowego, pomniejsza siły witalne organizmu, rezultatem czego jest zamieranie wrażliwości umysłu. W świetle tych faktów jakże ważną jest rzeczą, by ludzie głoszący pobożność byli wolni i czysti od nałogu poniżającego duszę!

Byłam bardzo przygnębiona, gdy pokazano mi nędzny stan tak zwanego ludu Bożego. Pomnaża się nieprawość, a miłość u wielu zanika. Niewielu jest prawdziwych chrześcijan, którzy tę sprawę rozpatrują we właściwym świetle i sami siebie trzymają w cuglach, mimo że opinia publiczna i obyczajowość ich nie potępiają. Tylko niewielu hamuje swoje żądze z moralnego obowiązku. Nawet bojaźń Boża ich nie powstrzymuje! Te wyższe, wznioślejsze siły ducha ujarzmiły zmysłowe pożądania i zepsute namiętności.

Odstąpcie od nieprawości

Niektórzy uznają zło grzesznych nałogów, ale jednocześnie usprawiedliwiają siebie tym, że nie są w stanie zwyciężyć swoich żądz. To jest straszliwe przyzwolenie na grzech dla tego, kto wzywa imienia Chrystusowego. „Niech odstąpi od niesprawiedliwości każdy, kto wzywa imienia Pańskiego”. [2 Tymoteusza 2,19](#).

[184]

Skąd powstaje taka słabość? Otóż zwierzęce popędy wzmocniły się w człowieku, bo nie hamowano ich na tyle, aby nie zdobyły przewagi nad wyższymi władzami intelektu. Mężczyznom i kobietom brak siły charakteru. Odczucia duchowe zamarły, ponieważ tak wypieścili swoje żądze, iż stracili panowanie nad sobą. Niższe popędy wzięły górę, a siła przeznaczona do panowania stała się sługą zepsutych namiętności. Dusza znalazła się w najbardziej niskiej i upokarzającej niewoli. Zmysłowość przytłumiła pragnienie świętości i zniszczyła ducha.

Martwię się o młodzież kształtującą swe charaktery w naszym zdegenerowanym stuleciu. Boję się i drzę również o ich rodziców, ponieważ pokazano mi, że główną sprawą jest to, iż rodzice nie pojmują swego zadania, jak wychowywać dzieci na rzetelnych chrześcijan. Ma się wzgląd na zwyczaje i modę; dzieci szybko poznają jej siłę i przenikają zepsuciem, a pobłażliwi rodzice zamykają oczy na to niebezpieczeństwo i w końcu stają się bezsilni. Niewielu tylko ludzi jest wolnych od zepsutych nawyków. Wybacza się dzieciom unikanie prac fizycznych przeważnie z obawy, że się przemęczą. Rodzice wykonują prace, które powinny przejąć dzieci. Przepracowanie jest oczywiście rzeczą złą, ale nieróbstwo jest czymś jeszcze gorszym. Próżniactwo prowadzi w prostej linii do ulegania złym nawykom. Żadne pożyteczne zajęcie nie wyczerpuje jednej piątej tej siły, co zgubny nałóg samogwałtu. Jeżeli dzieci wasze wyczerpuje prosta, dobrze zorganizowana praca, to bądźcie pewni, rodzice, że jest w nich coś takiego niezależnego od ich pracy, co rozstraja nerwowo organizm i wytwarza poczucie ustawicznego zmęczenia. Zajmijcie swe dzieci pracą fizyczną, zajmie ona nerwy i mięśnie! Znużenie towarzyszące takiej pracy zmniejszy w nich skłonność do ulegania występnyim nałogom. Próżniactwo jest wielkim złem, prowadzi bowiem do zmysłowych nałogów.

Poznano mnie z wieloma ludźmi. Kiedy przejrzałam ich życie wewnętrzne, ciężko mi się zrobiło na sercu i wstrętem napawał mnie stan tych ludzi, którzy uważali się za pobożnych i rozprawiali o swojej wędrówce do nieba. Często pytałam siebie: Komu mogę jeszcze wierzyć? Któż jest wolny od nieprawości?

Prośba o wstawiennictwo

Małżonek mój i ja byliśmy pewnego razu na zebraniu, gdzie proszono nas o zajęcie się bratem ciężko chorym na gruźlicę. Był blady i wynędzniały, prosił lud Boży o modlitwy. Mówił, że rodzina jego choruje i że stracił dziecko. Mówił z wielkim uczuciem o swojej stracie. Mówił też, że czeka od dłuższego czasu, by zobaczyć braterstwo White'ów. Mocno wierzył, że jeżeli oni będą się modlić za niego, to wyzdrowieje. Po zakończeniu zebrania bracia zwrócili naszą uwagę na ten przypadek. Powiedzieli, że zbór opiekuje się tą rodziną, że żona tego brata była chora, a dziecko zmarło. Bracia [185] zebrali się w jego domu i zjednoczyli w modlitwie za udręczoną rodzinę. Byliśmy śmiertelnie wyczerpani, przemawialiśmy na tym zebraniu, pragnęliśmy więc, ażeby nas uwolniono od tej sprawy.

Postanowiłam nie modlić się za nikogo, chyba że Duch Pański mi to nakaze. Pokazano mi w duchu, że wokół pełno jest nieprawości, nawet wśród tych, którzy mianowali się wyznawcami soboty. Dlatego nie chciałam modlić się za takich ludzi. Wyjawiłam swoje racje. Bracia upewnili mnie, że jak im wiadomo, chory zasługuje na naszą modlitwę. Zamieniłam kilka słów z tym, który żądał modlitwy i pragnął, aby go Bóg uzdrowił, ale czułam się skępowana, nie mogłam się za niego modlić. Płakał i powiedział, że oczekiwał naszego przybycia i jest pewny, że wyzdrowieje, jeśli będziemy się modlić za niego. Powiedzieliśmy, że nie znamy jego życia, że raczej ci, którzy go znają, powinni modlić się za niego. Nalegał na nas tak gorliwie, że postanowiliśmy rozważyć jego sprawę i przedstawić ją Bogu wieczorem. Jeżeli nie będzie żadnych zastrzeżeń, spełnimy jego życzenie.

Tej nocy skłoniliśmy się w modlitwie i przedstawiliśmy Panu sprawę tego brata. Prosililiśmy, by dał nam poznać swoją wolę. Wszystko, czego pragnęliśmy, to aby Bóg był uwielbiony. Czy jest wolą Bożą, byśmy się modlili za tego udręczonego człowieka? Pozostawiliśmy to brzemie Panu i udaliśmy się na spoczynek. We śnie przedstawiono mi historię choroby tego człowieka. Pokazano nam jego postępowanie od samego dzieciństwa oraz to, że gdybyśmy się modlili, Pan by nas nie wysłuchał, ponieważ nieprawość była w sercu tego człowieka. Następnego ranka chory przyszedł do nas prosząc, abyśmy się nim zajęli. Odpowiedzieliśmy, że bardzo nam

przykro, ale zmuszeni jesteśmy odmówić jego prośbie. Opowiedziałam mój sen, który okazał się prawdziwy. Od lat chłopięcych uprawiał samogwałt i uprawiał go również jako człowiek żonaty. Powiedział nam wtedy, że chciałby zerwać z tym nałogiem.

Mężczyzna ten miał do zwyciężenia mocno zakorzeniony nałóg. Był w średnim wieku. Moralne jego zasady były tak słabe, że nie mógł się oprzeć praktykom wbrew naturze. Niskie popędy zdobyły w nim przewagę. Pytałam go o sprawę reformy żywienia. Powiedział, że nie może żyć w ten sposób. Żona jego wyrzuciła pszenno-razową mąkę, kiedy przyniósł ją do domu. Rodzina ta była wspomagana przez zbór, modlono się też za nią. Dziecko umarło, żona była chora, a małżonek i ojciec prosił nas o wstawiennictwo do świętego i czystego Boga, by zdziałał cud i uzdrowił chorego. Moralna świadomość tego człowieka była przyćmiona.

[186] Gdy młodzi ludzie oddają się występnyim praktykom w okresie rozwoju, nie zdobędą nigdy siły, która jest potrzebna dla zachowania poprawnego rozwoju ciała, duszy i ducha, dla rozwoju siły moralnej. Tu oto był człowiek, który codziennie poniżał siebie i jeszcze ośmiewał się stawać przed Bogiem i prosić o pomnożenie sił, które tak niegodziwie trwonił. Gdyby Bóg wysłuchał jego prośb, to człowiek ten otrzymane siły ofiarowałby występкови. Jakże cierpliwy jest Bóg! Gdyby postępował z człowiekiem tak, jak człowiek na to zasługuje z racji swoich występków, któż mógłby się ostać przed Jego spojrzeniem? Gdybyśmy okazali się mniej ostrożni i przedstawili sprawę tego człowieka Bogu, człowieka uprawiającego ordynarny występki, czy Pan by nas wysłuchał? Czy odpowiedziałby? „Albowiem ty nie jesteś Bogiem, który chce niegodziwości, zły nie może z tobą przebywać. Nie ostoją się chełpliwi przed oczyma twymi. Nienawidzisz wszystkich czyniących nieprawość”. „Gdybym knuł coś niegodziwego w sercu moim, Pan nie byłby mnie wysłuchał”. [Psalmów 5,5.6](#); [Psalmów 66,18](#).

Nie jest to pojedynczy wypadek. Nawet związek małżeński nie powstrzymał tego człowieka od zgubnego nałogu młodości. Chciałabym, by mnie przekonano, iż wypadki takie, jak ten, są rzadkie, ale niestety wiem, że są częste. Dzieci zrodzone z rodziców, którzy poddają się grzesznym namiętnościom, czeka ciężki los. Czegóż można oczekiwać od takich dzieci, jak nie tego, że stoczą się one jeszcze niżej niż ich rodzice? Czego można oczekiwać od dora-

stającej generacji? Tysiące żyją bez wszelkich zasad. Ci właśnie przenoszą na swe potomstwo własne nieszczęsne, nikczemne żądze. Cóż to za spuścizna! Tysiące pędzą życie pozbawione moralnego hamulca, psują swych towarzyszy życia i uwieczniają swe niskie popędy przenosząc je na dzieci. Są odpowiedzialni za piętno swego własnego charakteru na życiu dzieci.

Związek między dietą a moralnością

Znowu zwracam się do chrześcijan. Gdyby wyznający posłuszeństwo prawu Bożemu wolni byli od nieprawości, serce moje uspokoiłoby się. Tak jednak nie jest. Niektórzy nawet spośród tych, co głoszą przestrzeganie wszystkich przykazań Bożych, zarażeni są grzechem cudzołóstwa. Cóż mam powiedzieć, by obudzić ich stępiąłą wrażliwość? Zasada moralna, surowo przestrzegana, staje się jedynym zabezpieczeniem dla serca. Jeżeli kiedyś istniał czas, ażeby dieta była możliwie najprostsza, to właśnie teraz. Nie powinno stawiać się przed dziećmi potraw mięsnych. Wpływ mięsa podnieca i umacnia niskie żądze, jest nawet w stanie zniszczyć władze moralne. Ziarno oraz owoce przygotowane bez tłuszczu i w sposób tak naturalny, jak tylko to jest możliwe, powinny być pożywieniem na stołach wszystkich, którzy głoszą, że przygotowują się do królestwa niebieskiego. Im mniej podniecająca dieta, tym łatwiej można kierować swymi żądzami. Zaspokajanie apetytu nie powinno odbywać się bez względu na skutki fizyczne, intelektualne czy na zdrowie moralne.

[187]

Uległość i pobłażanie niższym żądzom skłoni wielu ludzi do zamykania oczu na światło, ponieważ lękają się, że ujrzą grzechy, których niechętnie by się wyrzekli. Wszyscy mogą tę rzecz pojąć, jeżeli tylko zechcą. Skoro wybierają ciemność zamiast światła, występki ich nie będzie przez to mniejszy. Dlaczego mężczyźni i kobiety nie starają się tego pojąć, nie chcą być mądrzejszymi w sprawach, które tak decydująco oddziałują na siły fizyczne, intelektualne i moralne? Bóg dał nam zdolności i skłonności, które zachować powinniśmy w jak najlepszym stanie dla dobra Jego służby i chwały. Ciało nasze nie należy do nas samych. „Albo czy nie wiecie, że ciało wasze jest świątynią Ducha Świętego, który jest w was i którego macie od Boga, i że nie należycie też do siebie. Drogoście bowiem

kupieni. Wysławiajcie tedy Boga w ciele waszym”. „Czy nie wiecie, że świątynią Bożą jesteście i że Duch Boży mieszka w was? Jeśli ktoś niszczy świątynię Bożą, tego zniszczy Bóg, albowiem świątynia Boża jest święta, wy nią jesteście”. [1 Koryntian 6,19.20](#); [1 Koryntian 3,16.17](#).

Dlaczego Bóg strofuje swój lud?

Adwentyści dnia siódmego powinni bardziej niż wszyscy inni ludzie być wzorem pobożności, świętości serca i świętości w rozmowie, co nie będzie bez wpływu na otoczenie. Zdałam sobie z tego sprawę w obecności (...), że lud, który Bóg wybrał za swą osobliwą własność, powinien wznosić się coraz wyżej, uszlachetniać, uświęcać, uczestniczyć w naturze Bożej uciekając przed zepsuciem, które płeni się na świecie wskutek pożądliwości zmysłów. Tego wymaga się od ludu Bożego. Gdyby ci, którym przyświeca tak wzniosłe powołanie, wykazali uległość wobec grzechu i nieprawości, niegodziwość byłaby zaiste bardzo wielka. Pan strofuje grzechy jednego, aby ostrzec drugich ludzi.

Przestrogi i nagany są udzielane błędzącym adwentystom dnia siódmego nie dlatego, że ich życie wymaga tych nagan więcej, niż życie wyznawców innych Kościołów, nie dlatego, by ich przykład i czyny były gorsze od tych adwentystów, którzy nie są posłuszni prawu Bożemu, ale dlatego, że posiadli wielkie poznanie i wyznają, że są szczególnym ludem, w którego sercu Bóg wpisał swoje prawo. Cechuje ich wierność Najwyższemu, posłuszeństwo prawom Jego rządów. Są reprezentantami Boga na ziemi. Każdy grzech przez nich popełniony oddziela ich od Boga i w sposób szczególny obraża Jego imię, dając wrogom świętego prawa okazję do lżenia Jego sprawy i ludu. Ten lud nazwał On „rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym”. [1 Piotra 2,9](#). Tym samym powinni oni opowiadać cnoty Tego, kto powołał ich z ciemności ku dziwnej swojej światłości.

[188]

Lud, który znajduje się w stanie wojny z prawem wielkiego Jahwe, który uważa za szczególną cnotę mówić, pisać i działać w sposób szydery i napastliwy, by wykazać pogardę dla tego prawa, może gorąco wyznawać miłość Boga i przejawiać tyle religijnego zapału, co żydowscy arcykapłani i starsi, a jednak w dniu Pańskim majestat Boży powie o tym ludzie: „Znaleziony lekkim”. „Przez zakon jest poznanie grzechu”. [Rzymian 3,20](#). Zwierciadło, które po-

winno ujawnić wady charakteru, oburza ich, ponieważ ich grzechy stają się zbyt wyraźne. Czołowi adwentyści, którzy odrzucili światło Boże, zwrócili się przeciwko prawu Bożemu, jak naród żydowski przeciwko Synowi Bożemu. Niestety znajdują się w straszliwym błędzie, zwodzą innych i siebie. Nie chcą światła, aby nie byli ukarani za swoje czyny. Tacy ludzie nie przyjmą żadnej nauki. Lecz Pan strofuje i karze lud głoszący przestrzeganie Jego zakonu. Objawia grzechy ludu i jego nieprawości, bo chce uwolnić go od nich. Lud ten ma być święty w bojaźni Bożej, gotowy, by umrzeć w Panu lub być wziętym do nieba. Bóg gani, strofuje i karze lud, ażeby przepławiony i święty, w końcu wzniósł się ku wyżynom i mógł przystąpić do Jego tronu.

Wezwanie do samokontroli

Wezwanie apostoła Piotra ma największą wartość dla tych, którzy dążą do nieśmiertelności. Zwraca się on do wszystkich wierzących: „Piotr, apostoł Jezusa Chrystusa, do wychodźców rozproszonych po Poncie, Galacji, Kappadocji, Azji i Bitynii, wybranych według powziętego z góry postanowienia Boga, Ojca, poświęconych przez Ducha ku posłuszeństwu i pokropieniu krwią Jezusa Chrystusa: Łaska i pokój niech się wam rozmnożą. Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa, który według wielkiego miłosierdzia swego odrodził nas ku nadziei żywej przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa, ku dziedzictwu nieznikomemu i nieskalanemu, i niezwiędłemu, jakie zachowane jest w niebie dla was, którzy mocą Bożą strzeżeni jesteście przez wiarę w zbawienie, przygotowane do objawienia się w czasie ostatecznym. Weselcie się z tego, mimo że teraz na krótko, gdy trzeba, zasmuceni bywacie różnorodnymi doświadczeniami, ażeby wypróbowana wiara wasza okazała się cenniejsza niż znikome złoto, w ogniu wypróbowane, ku chwale i czci, i sławie, gdy się objawi Jezus Chrystus. Tego miłujecie, chociaż go nie widzieliście, wierzycie w niego, choć go teraz nie widzicie, i weselicie się radością niewysłowioną i chwalebną, osiągając cel wiary, zbawienie dusz. Zbawienia tego poszukiwali i wywiadywali się o nie prorocy, którzy prorokowali o przeznaczonej dla was łasce, starając się wybadać, na który albo na jaki to czas wskazywał działający w nich Duch Chrystusowy, który przepowiedał cierpienia, mające przyjść na Chrystusa, ale też mające potem nastąpić uwielbienie”. [1 Piotra 1,1-11](#).

[189]

Żyjemy w czasie, w którym mamy wiele światła i poznania, a jednak wielu, którzy twierdzą, że posiadają tę cenną wiarę, trwa w dobrowolnej ignorancji. Światło jest wokół nich, ale oni go nie zauważają. Małżonkowie nie dostrzegają konieczności uczenia się, zdobywania wiedzy i stosowania jej w praktyce w swym małżeńskim pożyciu. Gdyby poszli za radą apostoła i żyli zgodnie z planem dodawania, nie byłiby bezowocnymi w poznaniu naszego Pana, Je-

zusa Chrystusa. Jednak wielu nie rozumie dzieła uświęcenia. Sądzą, że już je osiągnęli, podczas gdy nauczyli się dopiero pierwszej lekcji dodawania. Uświęcenie jest stopniowym dziełem, nie dokonuje się w ciągu jednej godziny czy jednego dnia i nie da się go podtrzymać bez jakiegokolwiek szczególnego wysiłku z naszej strony.

Wielu małżonków nie zdobywa wiedzy, którą powinni posiadać w małżeńskim pożyciu. Nie strzegą się, by szatan nie osiągnął przewagi nad nimi i nie zaczął kontrolować ich umysłów i życia. Nie rozumieją, że Bóg oczekuje od nich, iż w swoim małżeńskim życiu będą się wystrzegać wszelkiej przesady. Niewielu uznaje, że ich obowiązkiem jest kontrolowanie swych namiętności. Związali się węzłem małżeńskim z własnego wyboru, więc uważają, że małżeństwo uświęca pobłażanie najniższym namiętnościom. Nawet ludzie uważani za pobożnych dają upust swoim lubieżnym namiętnościom i nie myślą o tym, że Bóg czyni ich odpowiedzialnymi za to, iż marnują życiową energię, osłabiając swoje zdrowie i niszcząc organizm.

Nieraz zdarza się, że małżeńskie przymierze ukrywa najciemniejsze grzechy. Ludzie wyznający pobożność poniżają swoje ciała pobłażając złym namiętnościom i w ten sposób stają się gorsi od zwierząt. Nadużywają sił, które Bóg dał im, by zachowali je w świętości i czci. Zdrowie i życie są składane na ołtarzu najniższych namiętności. Wyższe, szlachetniejsze moce są poddawane zwierzęcym impulsom. Ci, którzy w ten sposób grzeszą, nie znają skutków swojego postępowania. Gdyby ujrzeli ogrom cierpienia, jakie ściągają na siebie przez swoją grzeszną pobłażliwość, zaniepokoiliby się, i przynajmniej niektórzy porzuciliby grzeszne postępowanie pociągające za sobą tak straszne konsekwencje. Wielu ludzi prowadzi tak nędzną egzystencję, iż śmierć byłaby dla nich lepsza niż życie, wielu umiera przedwcześnie ofiarując życie haniebnemu dziełu pobłażania zwierzęcym namiętnościom. Jednak ponieważ zawarli małżeństwo, myślą, że nie grzeszą.

[190]

Fałszywe pojęcie o życiu

Któregoś dnia dowiedcie się, czym naprawdę jest żądza i jakie są skutki jej zaspokajania. Ta niskiego rzędu namiętność występuje nie tylko poza małżeństwem, ale także w małżeństwie. Apostoł

Paweł zachęca mężów, by miłowali swoje żony „jak i Chrystus umiłował Kościół i wydał zań samego siebie”. „Tak też mężowie powinni miłować żony swoje, jak własne ciała. Kto miłuje żonę swoją, samego siebie miłuje. Albowiem nikt nigdy ciała swego nie miał w nienawiści, ale je żywi i pielęgnuje, jak i Chrystus Kościół”. [Efezjan 5,25.28.29](#). To nie czysta miłość pobudza mężczyznę do czynienia z żony narzędzia służącego do zaspokajania chorej żądzy. To zwierzęce namiętności domagają się zaspokojenia.

Jak niewielu mężczyzn okazuje swoją miłość w sposób opisany przez apostoła: „jak i Chrystus umiłował Kościół i wydał zań samego siebie, aby go uświęcić, oczyściwszy go (...) żeby był święty i niepokalany”. [Efezjan 5,25-27](#). To jest cecha miłości w małżeństwie, które Bóg uważa za święte. Miłość jest czystą i świętą zasadą, ale pożądliva namiętność nie zna ograniczeń i nie poddaje się kontroli rozumu. Nie baczy na konsekwencje, nie dostrzega związku między przyczyną i skutkiem. Wiele kobiet cierpi wielkie poniżenie i choruje wskutek tego, że ich prawa są deptane. Mężczyźni i kobiety nadwerężają energię swoich umysłów przez zmuszanie ich do nienaturalnego działania w celu zaspokajania niskich namiętności. Temu ohydnemu potworowi, jakim jest niska namiętność, przypisuje się wzniosłe miano miłości.

Wielu ludzi uważających się za chrześcijan, których znałam, nie miało moralnych hamulców. Byli bardziej zwierzęcy niż boscy. W rzeczywistości byli całkiem jak zwierzęta. Tego rodzaju ludzie upodlają żonę, którą ślubowali się opiekować. Żona staje się narzędziem służącym do zaspokajania niskich, lubieżnych skłonności. Wiele kobiet ulega i staje się niewolnicami wyuzdanych namiętności, nie mają swoich ciał w świętości i czci. Żona nie zachowuje godności i szacunku do samej siebie, jakie posiadała przedtem w małżeństwie. Ta święta instytucja powinna zachować i zwiększyć należny kobiecie szacunek i świętą godność, jednak jej godna czci, wzniosła, pochodząca od Boga kobiecość zostaje złożona na ołtarzu niskiej namiętności i poświęcona upodobaniom męża. Żona szybko traci szacunek dla męża nie szanującego praw, którym poddają się nawet niższe stworzenia. Życie małżeńskie staje się nieznośnym jarzmem, miłość umiera, a jej miejsce zajmują nieufność, zawiść i nienawiść.

[191]

Skutki przesady

Żaden mężczyzna prawdziwie miłujący swoją żonę nie dopuści do tego, by poddała się mu bezgranicznie i stała się niewolnicą, zaspokajającą jego wypaczone pragnienia. W swoim biernym poddaniu traci wartość, jaką niegdyś posiadała w oczach męża. Widzi on, że ze wzniosłego poziomu, na jakim niegdyś była, teraz spadła nisko. Wkrótce dochodzi do wniosku, że jego żona z równą łatwością pozwoliłaby się poniżyć innemu mężczyźnie, tak jak pozwalałemu. Zaczyna wątpić w jej stałość i czystość, przestaje mu na niej zależeć i zaczyna poszukiwać innego obiektu, który pobudziłby jego piekielne pasje. Prawo Boże jest lekceważone. Tacy mężczyźni są gorsi od zwierząt, są demonami w ludzkiej postaci. Obce są im wzniosłe, szlachetne zasady prawdziwej, uświęcającej miłości.

Żona staje się zazdrosna o męża i zaczyna podejrzewać, że jeśli tylko nadarzy się sposobność, wówczas postąpi wobec innej kobiety tak samo, jak postępuje wobec niej. Widzi, że nie kieruje się ani sumieniem, ani bojaźnią Bożą. Wszystkie święte bariery zostały złamane przez lubieżne namiętności, wszystko, co w mężczyźnie jest podobne do Boga, zostało wyparte przez niską, bestialską żądzę.

Świat jest pełen tego rodzaju mężczyzn i kobiet, a schludne, gustownie i kosztownie urządzone domy kryją w swych wnętrzach prawdziwe piekło. Wyobraź sobie, jeśli potrafisz, jakie potomstwo wydają na świat tacy rodzice. Czy ich dzieci nie upadną jeszcze niżej? Rodzice pozostawiają w spadku dzieciom skazę swych charakterów. Dzieci takich rodziców dziedziczą po nich niskie cechy umysłu. Szatan stara się spotęgować wszystko, co prowadzi do zepsucia. Trzeba wyraźnie odpowiedzieć sobie na pytanie: Czy żona powinna czuć się zobowiązana do biernego ulegania żądaniom męża, kiedy widzi, że kierują nim niskie namiętności, a jej rozum i rozsądek mówią jej, że czyniąc to szkodzi swemu ciału, które Stwórca dał jej po to, by zachowała je w świętości i czci, jako żywą ofiarę dla Boga?

To nie czysta i święta miłość skłania żonę, by zaspokajała zwierzęce skłonności męża kosztem swego zdrowia i życia. Jeśli posiada ona prawdziwą miłość i mądrość, będzie starała się odwrócić jego umysł od zaspokajania lubieżnych namiętności i skierować ku wyższym, duchowym sprawom. Być może konieczne będzie uprzejme,

czułe przypomnienie, nawet z narażeniem się na jego niezadowolenie, iż nie może ona poniżyć swego ciała ulegając jego seksualnym wybrykom. Żona powinna w delikatny, uprzejmy sposób przypomnieć mężowi, że Bóg ma pierwsze i największe prawo do całej jej osoby, i że nie może lekceważyć tego prawa, gdyż będzie za to odpowiadać w wielkim dniu Boga. „Czy nie wiecie, że ciało wasze jest świątynią Ducha Świętego, który jest w was i którego macie od Boga, i że nie należycie też do siebie samych? Drogoście bowiem kupieni. Wysławiajcie tedy Boga w ciele waszym”. [1 Koryntian 6,19.20](#). „Drogoście kupieni; nie stawajcie się niewolnikami ludzi.”. [1 Koryntian 7,23](#).

[192]

Jeśli kobieta będzie posiadać wzniosłe uczucia oraz w świętości i czci zachowa swoją szlachetną, niewieścią godność, wówczas może przez swój rozważny wpływ wiele uczynić dla uświęcenia męża i w ten sposób wiernie spełnić swoją ważną misję. Czyniąc to, może uratować zarówno swego męża, jak i siebie, wykonując podwójnie dobre dzieło. W tej tak delikatnej i trudnej sprawie potrzeba zarówno wiele mądrości i cierpliwości, jak i moralnej odwagi. Siłę i łaskę można znaleźć w modlitwie. Szczera miłość musi się stać zasadą rządzącą sercem. Miłość do Boga i miłość do męża są jedyną właściwą zasadą postępowania kobiety.

Jeśli żona uzna, że mąż ma prawo do pełnej kontroli nad jej ciałem i kształtowania jej sposobu myślenia tak, aby we wszystkim podporządkowywała się mężowi ofiarowując mu nawet swoją osobowość, zatraci swoją tożsamość. Stanie się bezwolną maszyną spełniającą polecenia i dostarczającą rozrywki. On będzie za nią myślał, decydował i działał. Zajmując takie bierne stanowisko kobieta znieważa swego Stwórcę. Jej obowiązkiem jest stanąć na wysokości wzniesłego powołania, z którego będzie musiała zdać sprawę Bogu.

Kiedy żona poddaje swoje ciało i umysł pod kontrolę męża, bierne ulegając jego woli we wszystkich sprawach, lekceważąc głos sumienia, poświęcając swoją godność i tożsamość, wówczas traci okazję do wywierania na męża wpływu ku dobremu. Mogłaby łagodzić jego szorstką naturę, a jej uświęcający wpływ mógłby go oczyszczać i uszlachetniać, prowadząc do panowania nad namiętnościami i uduchowienia się, aby wspólnie mogli się stać uczestnikami boskiej natury unikając zepsucia, które jest na świecie w pożądlivościach.

Samokontrola i wstrzemięźliwość

[193] Siła osobistego wpływu może być bardzo wielka. Może prowadzić umysł do rozmyślania o rzeczach wzniosłych i szlachetnych, wznosząc go ponad niskie, zmysłowe pobażanie sobie, czego z natury pożąda nieodrodzone przez łaskę serce. Jeśli żona myśli, że dla przypodobania się mężowi musi zniżyć się do jego poziomu, gdzie zwierzęce namiętności są podstawą uczuć i kontrolują jego postępowaniem, niech wie, że nie może się podobać Bogu, ponieważ zaniedbała sposobność wywierania uświęcającego wpływu na swego męża. Jeśli myśli, że musi poddać się jego zwierzęcym namiętnościom bez słowa sprzeciwu, to nie rozumie swoich obowiązków ani względem męża, ani względem Boga. Brak umiaru w pożyciu małżeńskim w końcu niszczy zamiłowanie do pobożności, pochłonie energię potrzebną organizmowi i wyczerpie siły żywotne. Żadna kobieta nie powinna pomagać mężowi w takim dziele wyniszczania się. Nie będzie tego czynić, jeśli jest oświecona i naprawdę miłuje swego męża.

Im bardziej pobaża się zwierzęcym namiętnościom, tym silniejsze się stają i tym gwałtowniej domagają się zaspokojenia. Niechaj bogobojni mężczyźni i kobiety uświadomią sobie swoje powinności. Wielu ludzi uważających się za chrześcijan cierpi na różne zaburzenia systemu nerwowego i funkcjonowania mózgu wskutek braku wstrzemięźliwości seksualnej. Zepsucie moralne przenika do szpiku kości niektórych ludzi uchodzących za dobrych i pobożnych. Ludzie ci płaczą, kiedy się modlą, nieraz zajmują ważne stanowiska, ale trwając w swym zepsuciu nigdy nie przekroczą bram niebiańskiego miasta.

Ach, gdybym potrafiła przekonać wszystkich o ich obowiązku względem Boga, polegającym na zachowaniu sił umysłowych i fizycznych w jak najlepszym stanie, by mogli pełnić doskonałą służbę dla Stwórcy! Niechaj chrześcijańska żona powstrzyma się, żeby zarówno w słowach, jak i w czynach, nie rozbudzać niemoralnych namiętności u męża. Wielu i tak nie cieszy się zbyt dobrym zdrowiem, więc tym bardziej nie powinni go marnować. Od młodości osłabiali swój mózg przez zaspokajanie zwierzęcych namiętności. Samokontrola i wstrzemięźliwość powinny stać na straży małżeńskiego pożycia.

Zebrania modlitewne

Niedawno otrzymałam list od pewnego brata, którego darzę dużym szacunkiem. W tym liście pyta o sposób przeprowadzania zebrań modlitewnych. Zapytuje, czy powinno się kolejno odmawiać wiele modlitw, a następnie po krótkiej przerwie powiększać ich liczbę.

Na podstawie światła, które otrzymałam w tym przedmiocie, mówię wam, że Bóg nie żąda od nas, abyśmy, gdy się zgromadzimy dla oddania Mu czci, czynili te chwile nudnymi i męczącymi, klęcząc przez dłuższy czas i wysłuchując wielu długich modlitw. Ci, którzy nie cieszą się dobrym zdrowiem, nie mogą znieść takiego wysiłku bez krańcowego wyczerpania i zmęczenia. Ciało jest zmęczone na skutek klęczenia przez długi czas, a co gorsze, nieustanne modlitwy stają się dla umysłu nie do zniesienia, tak że o jakimś duchowym pokrzepieniu nie ma mowy.

I wówczas takie zebranie jest czymś nawet gorszym niż szkoda. [194]
Uczestnicy są zmęczeni umysłowo i fizycznie, nie otrzymując przy tym żadnego wzmocnienia duchowego.

Zebrania modlitewne i zjazdy powinny być tak przeprowadzone, by nie nużyły. Pierwszy warunek — to punktualne przybycie. Na spóźniających się, którzy przybywają pół godziny czy 15 minut po czasie, nie powinno się czekać. Jeżeli jest choćby dwoje obecnych, mogą głosić obietnice Boże. Zebranie powinno rozpocząć się o wyznaczonej godzinie bez względu na to, czy jest wielu czy niewielu uczestników. Bez wielkich ceremonii i formalności każdy powinien zająć miejsce. Na zebraniach ogólnych modlitwy nie powinny trwać dłużej niż 10 minut. Potem, kiedy śpiew i nauka spowodują pewne odprężenie, niech modlą się ci, którzy czują potrzebę modlitwy.

Krótkie, rzeczowe modlitwy

Wszyscy powinni krótką modlitwę traktować jako obowiązek chrześcijański. Powiedzcie Panu to, co chcecie, bez poruszania spraw

całego świata. W osobistej modlitwie wszyscy mają możliwość modlić się tak długo i dokładnie, jak tylko zechcą. Mogą się modlić za wszystkich krewnych i przyjaciół. W odosobnionym miejscu mogą mówić o wszystkich swoich trudnościach, próbach, przejściach i pokusach. Ogólne nabożeństwo nie jest stosownym miejscem służącym wyjawianiu tajemnic serca.

Jaki jest cel wspólnych zgromadzeń? Czy zgromadzamy się, by w modlitwach powiadomić Boga o wszystkim, co wiemy? Zbieramy się po to, abyśmy się nawzajem budowali przez wymianę myśli i uczuć.

Biorąc udział we wspólnych nadziejach, dążeniach i pracach gromadzimy siłę, poznanie i odwagę. Przez nasze gorliwe, pełne wiary i z serca płynące modlitwy otrzymujemy pokrzepienie ze Źródła naszej siły. Zebrania te powinny być przeżyciem i należy je czynić interesującymi dla wszystkich, którzy mają zrozumienie dla spraw religijnych.

Obawiam się, że są tacy, co nie wyjawiają Bogu swych trosk i kłopotów w osobistej modlitwie, lecz je zachowują na zebranie modlitewne i tam odprawiają modły za kilka dni. Tacy ludzie po prostu udaremniają godziny doświadczeń i modlitwy. Nie promieniują światłem, nie budują nikogo. Ich zimne, suche modlitwy i długie, rozwlekłe świadectwa rzucają tylko cień. Wszyscy są zadowoleni, kiedy nareszcie milkną, i jest chyba rzeczą niemożliwą rozproszyć mrok i zimno, jakie ich modlitwy wniosły na zebranie. Na podstawie światła, jakie otrzymałam, twierdzę, że nasze zebrania powinny być uduchowione, powinny być błogosławieństwem dla wszystkich, ale [195] nie powinny trwać długo. Obojętność, duma, próżność i lęk nie powinny mieć miejsca na tych zebraniach, także uprzedzenia i sprawy sporne. Prostota, łagodność, zaufanie i miłość powinny mieszkać w sercach braci i sióstr zbierających się na nabożeństwie, ażeby pokrzepić się i nabrać otuchy przez wspólne poznawanie Boga.

„Jesteśmy światłem świata” — powiada boski Nauczyciel. Nie wszyscy mamy jedne i te same doświadczenia w życiu duchowym — tutaj właśnie, w skromności i prostocie, wymieniamy je między sobą. Wszyscy, którzy dążą naprzód drogą chrześcijanina, sprawiają, że ich doświadczenia są cennymi dla innych. Żywe doświadczenie zdobywa się w codziennych trudach, walkach i pokusach, wysiłkach i zwycięstwach, a wielkiego pokoju i wielkiej radości udzieli

nam Jezus Chrystus. Już proste opowiadanie i doświadczenie dają zrozumienie, siłę i poznanie, które pomaga innym w duchowym wzroście. Nabożeństwo powinno przyciągać uwagę i uczyć tych wierzących, których miłość powinna być skierowana ku rzeczom boskim i niebiańskim.

Zebrania prowadzone przez Jezusa

Jezus, niebiański Nauczyciel, nie trzymał się z daleka od ludzi, zstąpił z nieba na ziemię dla ich dobra, aby mogli otrzymać zbawienie, by czystość i świętość Jego życia mogła opromienić ścieżki wszystkich ludzi i oświecić drogę ku niebu. Odkupiciel świata starał się wykładać swe nauki w sposób prosty i wyraźny, aby Go wszyscy mogli zrozumieć. Z reguły przemawiał na otwartej przestrzeni. Żadne mury nie ograniczały rzeszy, jaka Mu towarzyszyła. Wybierał gaje, brzegi morza, by tam głosić swe poselstwo. Stąd miał widok na całą okolicę i mógł korzystać z przykładów natury i scen, dobrze znanych prostym słuchaczom, dla zilustrowania doniosłych prawd, które chciał im wyjawić. W swoich naukach wskazywał na dzieła Boże w przyrodzie. Ptaki, co śpiewały beztrósco, kwiaty polne, szczyjące się swym pięknem, lilia ukazująca się w swej czystości na powierzchni jeziora, wyniosłe drzewa, uprawna ziemia, kołyszące się zboże, jałowa gleba, nieowocujące drzewo, wiecznotrwałe wzgórza, szemrzący strumyk, niknące na horyzoncie w czerwono-złotawym blasku słońce, wszystko to wykorzystywał, by uzmysłowić swym słuchaczom prawdy Boże. Łączył dzieła Boże w niebie i na ziemi ze słowami życia, słowami, które chciał wpoić w ich serca. Zwracając stale uwagę na cudowne dzieła Boże w przyrodzie miał nadzieję, że słuchacze zachowają Jego nauki żywo w pamięci.

Chrystus starał się zawsze uczynić swe nauki zajmującymi. Wiedział, że zmęczony, głodny tłum nie może otrzymać duchowego dobrodziejstwa, toteż nie zapominał o jego cielesnych potrzebach. Pewnego razu w cudowny sposób nakarmił pięćotysięczną rzeszę, która zebrała się, by słuchać słów żywota, spływających z Jego warg. Kiedy głosił zebrany słowa prawdy, obserwował otoczenie. Krajobraz był pełen uroku i budził podziw w sercach miłośników piękna. Jezus potrafił chwalić mądrość Boga w Jego twórczych dziełach i

nauki swe przedstawić porywająco, kierując umysły słuchaczy przez naturę stworzenia ku charakterowi Stwórcy.

W ten oto sposób krajobraz, drzewa, ptaki, kwiaty, wzgórza, jezioro i piękne niebiosa kojarzyły się w umysłach ludzi z poważnymi prawdami. Wszystkie te rzeczy stawały się święte, kiedy wracali do nich pamięcią po wstąpieniu Chrystusa do nieba. Gdy Chrystus nauczał lud, nie poświęcał czasu modlitwie, nie zmuszał ludu, jak to robili faryzeusze, do długich, nużących ceremonii, obrzędów i modlitw. Uczył swych uczniów, jak mają się modlić: „A gdy się modlicie, nie bądźcie jak obłudnicy, gdyż oni lubią modlić się w synagogach i na rogach ulic, aby pokazać się ludziom; zaprawdę powiadam wam: Otrzymali zapłatę swoją. Ale ty, gdy się modlisz, wejdź do komory swojej, a zamknąwszy drzwi za sobą, módl się do Ojca swego, który jest w ukryciu, a Ojciec twój, który widzi w ukryciu, odpłaci tobie. A modląc się, nie bądźcie wielomówni jak poganie; albowiem oni mniemają, że dla swojej wielomówności będą wysłuchani. Nie bądźcie do nich podobni, gdyż wie Bóg, czego potrzebujecie, przedtem zanim go poprosicie. A wy tak się módlcie...”. [Mateusza 6,5-9](#).

Modlitwy publiczne

Chrystus wpoił w swoich uczniów zasadę, że ich krótkie modlitwy powinny wyrażać tylko to, czego pragną, i nic poza tym. On nie powiedział, o co i jak długo mają się modlić wyrażając pragnienie rzeczy doczesnych i duchowych i wdzięczność za wysłuchanie. Jakże bogata w treść jest modlitwa „Ojcze nasz”! Obejmuje faktyczne potrzeby każdego człowieka. Jedna czy dwie minuty wystarczą na codzienną modlitwę. Mogą być jednak wypadki, gdy modlitwa w szczególny sposób jest kierowana przez Ducha Bożego. Spragniona dusza błaga Boga. Duch walczy, jak ongiś Jakub walczył, i nie odpocznie, dopóki nie otrzyma szczególnych oznak mocy Bożej. Takie postępowanie odpowiada woli Boga.

Jednak wielu modli się jakoś sucho, bez serca. Poza tym te modlitwy stają się szybko krótkimi kazaniami. Modlą się oni przed ludźmi, ale nie do Boga. Gdyby modlili się do Boga i rzeczywiście pojmowali swe postępowanie, przeraziliby się swej śmiałości, ponieważ zamiast modlitwy wygłaszają mowę do Pana, jak gdyby

Stwórca wszechświata potrzebował pouczenia co do ogólnej terażniejszej sytuacji świata. Wszystkie takie modlitwy są jako miedź brzęcząca i cymbał brząca. Nie liczą się w niebie. Aniołowie Boga są nimi znużeni tak samo, jak śmiertelnicy, którym każe się tych modlitw słuchać.

[197]

Jezusa często znajdowano pogrążonego w modlitwie. Samotny wędrował do gajów na wzgórzach, by tam swe prośby przedkładać Ojcu. Kiedy praca i troski dnia kończyły się, kiedy załatwiono już wszystkie sprawy i znużeni ludzie kładli się do snu, Jezus poświęcał ten czas na modlitwę. Chcemy zachęcić ludzi do modlenia się, gdyż naprawdę za mało się modlimy. Brak jest też czujności, przy tym ludzie modlą się bez zastanowienia i nie w Duchu Bożym. Żarliwa i skuteczna modlitwa jest zawsze na miejscu i nigdy nie znuży. Taka modlitwa pobudza i posila wszystkich, którzy miłują czas nabożeństw.

Zaniedbuje się cichą modlitwę osobistą. Oto dlaczego tak wielu ludzi odmawia długie, nużące, rozwlekłe modlitwy, gdy zgromadzi się dla oddania czci Bogu. Wymieniają w swoich modlitwach zaniedbane przez tydzień obowiązki, modlą się w kółko mając nadzieję, że uspokoją w ten sposób sumienie, czyniące im stale wyrzuty, i nadrobią zaniedbania. Wierzą, że taką modlitwą wproszą się do Boga i pozyskają Jego przychylność. Często jednak takie modlitwy zaniżają w rezultacie poziom innych umysłów i pogrążają je w duchowym mroku. Gdyby chrześcijanie zważali na nauki Chrystusa o czuwaniu i modleniu się, ludzie rozsądniej oddawaliby cześć Bogu.

Musimy zgromadzić się wokół krzyża. Chrystus, ten ukrzyżowany, musi stać się ośrodkiem naszych myśli, mowy i uczynków. Wszystkie dane nam wskazówki powinniśmy przyjąć po to, abyśmy to, co od Niego otrzymaliśmy, zachowali żywo w pamięci i wyrażali wdzięczność za Jego wielką miłość, i wszystko złożyli w ręce, które zostały za nas przybite do krzyża. Powinniśmy już tutaj nauczyć się języka Kanaanu i śpiewania pieśni Syjonu. Dzięki tajemnicy i chwale krzyża na Golgocie możemy ocenić wartość człowieka; potem zrozumiemy znaczenie naszego działania dla bliźnich, ażeby i oni mogli się wznieść ku tronowi Bożemu. — [Testimonies for the Church IV, 462 \(1880\)](#).

Jak powinniśmy święcić sobotę?

[198] Bóg jest łaskawy. Jego żądania są rozumne, ukazują dobroć i miłosierdzie Jego charakteru. Sens soboty jest taki, że dla ludzkości ma być ona błogosławieństwem. Człowiek nie został stworzony, by zadość uczynić sobocie; sobota została stworzona po stworzeniu człowieka, aby zaspokoić jego potrzeby. Po stworzeniu świata w ciągu sześciu dni Bóg „odpoczął dnia siódmego od wszelkiego dzieła, które uczynił. I pobłogosławił Bóg dzień siódmy, i poświęcił go”. 1 Mojżeszowa 2,3. Ustanowił specjalny dzień dla człowieka, ażeby człowiek mógł spojrzeć na ziemię pod stopami i na niebo nad głową i zastanowić się, że Bóg uczynił to wszystko w ciągu sześciu dni, a odpoczął siódmego, a także by mógł zagłębić się w tajniki bezgranicznej mądrości Bożej, ujrzeć jej dowody, by serce wypełniła miłość i cześć dla Stwórcy.

Aby zachować świętość soboty, nie musimy zamykać się w murach, zaniechać piękna natury i czystego powietrza niebios. Nigdy nie powinniśmy w świętym dniu Boga pozwolić, by troski i sprawy tego świata zajmowały nasze myśli. Niech odejdą od nas w tym dniu. Serce i umysł nie mogą się odnowić ani ożywić, jeśli całą sobotę spędzamy za zamkniętymi drzwiami, słuchamy długich kazań, rozwlekłych i sztucznych modlitw. Kto świętuje sobotę w ten sposób, w ogóle nie rozumie sensu i znaczenia tego dnia ani jego istoty. Przypomnijmy sobie: sabbat jest uczyniony dla człowieka, dla jego błogosławieństwa. W dniu tym człowiek powinien zaniechać wszelkich świeckich zajęć, a rozmyślać nad dobrocią i chwałą Bożą. Jest rzeczą konieczną, ażeby lud Boży zbierał się w tym dniu, by mówić o Wszechmocnym, wymieniać myśli i poglądy na temat prawd zawartych w Jego słowie i poświęcić część swego czasu na właściwą modlitwę. Lecz te spotkania, także w sobotę, nie powinny męczyć wierzących nieciekawymi, długimi kazaniami.

Księga natury

Co najmniej kilka godzin powinniśmy w sobotę spędzać na powietrzu, gdzie dzieci mogą otrzymać głębszą wiedzę o Bogu. W jaki sposób najlepiej kształtują się ich umysły, jak nie przy spędzeniu kilku godzin w towarzystwie rodziców na łonie natury, zamiast na zabawie z rówieśnikami? Niechaj ich młode serca łączą się ze Stwórcą w przepięknym ogrodzie Boga! Zwracajcie ich uwagę na dowody Jego miłości do człowieka, przejawiającej się w stworzonych przez Niego dziełach. Będą tym przejęte i otworzą swe serca. Nigdy nie będą kojarzyć Boga z tym, co jest na świecie okrutne i złe. Na widok przepięknych rzeczy, jakie Bóg stworzył dla szczęścia człowieka, rozumieją, że jest dla nich Ojcem czułym, tkliwym, miłującym. Zrozumieją, że Jego zakazy i wskazania dane są nie po to, by pokazać Jego potęgę i władzę, lecz by zapewnić szczęście Jego dzieciom. Bóg pociągnie ich ku sobie, ponieważ w Nim w jedno się stapiają miłość, wspaniałomyślność, dobroć i piękno. Pomyślcie o ptakach, o kobiercu traw, cudownych, kolorowych kwiatach, które w swej wspaniałości tak pięknie pachną! Wszystko to głosi miłość i potęgę niebiańskiego Mistrza, ukazuje chwałę Boga.

Rodzice! Dlaczego nie korzystacie z cennych nauk, jakie Bóg dał nam w księdze natury? Dlaczego nie staracie się przekazać dzieciom właściwego wyobrażenia o Jego istocie? Ci, którzy poświęcają prostotę dla mody i oddalają się od piękna natury, nie mogą mieć zrozumienia dla uduchowionych pojęć. Nie mogą zrozumieć mistrzostwa i mocy Boga, objawionych w stworzonych przez Niego dziełach. Dlatego serca ich są obojętne, bez miłości i uznania, nie będzie w nich bojaźni ani czci, gdy ujrzą dzieło Boga w naturze.

[199]

Miłujący Boga powinni czynić wszystko, co w ich mocy, ażeby sobota była świętym dniem radości. Ale nie osiągną tego szukając zakazanych, grzesznych przyjemności. Jeszcze jedno zadanie mają przed sobą: uczynić sobotę w swoich rodzinach najbardziej przyjemnym dniem tygodnia, dać mu właściwą treść. Powinniśmy sporo czasu poświęcać naszym dzieciom, by zdobyć je dla tej sprawy. Odmienny przebieg tego dnia bez wątpienia wpłynie na nie dodatnio. Możemy iść z nimi na łono natury, wśród zieleni rozkoszować się promieniami słońca, możemy rozmawiać z nimi o dziełach Boga.

Mozemy wpajać w nie miłość i cześć, zwracając uwagę na piękno przyrody.

Sobota powinna być tak pełna treści dla naszych rodzin, by z radością oczekiwano jej cotygodniowego powrotu. W żaden lepszy sposób nie mogą rodzice uczcić soboty, niż szukając właściwych środków i dróg nauczania swoich rodzin i zdobywania ich dla spraw duchowych, dając im prawdziwe wyobrażenie o istocie Boga, o tym, czego Bóg od nas oczekuje, abyśmy mogli rozwinąć chrześcijański charakter i zdobyć życie wieczne. Rodzice! Uczyńcie sobotę dniem przyjemnym, aby dzieci wasze wyglądały jej z utęsknieniem i witały z radością w sercu.

Chrześcijański wypoczynek*

Zastanawiałam się nad tym, jaka jest właściwie różnica między naszymi spotkaniami tutaj a podobnymi zebraniem ludzi lekko-myślnych. Zamiast modlitwy i imienia Chrystusa, rozmów na tematy religijne, słyszy się tam, bezmyślny śmiech i puste rozmowy. Oni też chcą wykorzystać wolny czas, który na ogół mija na głupstwach i pustocie. Ale my oczekujemy na naszych spotkaniach takiego zachowania, abyśmy mogli wrócić do domów z sumieniem czystym wobec Boga i ludzi. Chcemy zabrać do naszych domów świadomość, że pod żadnym względem nie zraniliśmy ani nie skrzywdziliśmy tych, z którymi spędziliśmy wolny czas, ani nie wywarliśmy na nich złego wpływu. [200]

Niestety pod tym względem jest jeszcze dużo uchybień. Wielu nie zastanawia się nad tym, że są odpowiedzialni za wpływ, jaki codziennie wywierają. Nie myślą o tym, że muszą zdać rachunek przed Bogiem za skutek swojego wpływu. Jeżeli wpływ ten jest tego rodzaju, że odciąga ludzi od Boga i sprowadza na drogę próżności i głupstw, jeżeli skłania do szukania pospolitych przyjemności i znajdowania upodobania w nic nie wartych zabawach, muszą z tego złożyć rachunek. A jeżeli są to osoby wpływowe i ich przykład może ujemnie podziałać na innych, wówczas tym większy będzie na nich ciężar grzech za zaniedbanie obowiązku postępowania według wskazań Biblii.

Nasze spotkanie w dniu dzisiejszym doskonale odpowiada mojemu wyobrażeniu o wypoczynku. Próbowałam wyrazić swoje poglądy na tę sprawę, ale lepiej dadzą się one zilustrować niż wyrazić. Przed mniej więcej rokiem byłam tutaj na podobnej wakacyjnej uroczystości. Wtedy też wszystko odbywało się w bardzo przyjemny sposób, tylko jeszcze niektóre rzeczy budziły zastrzeżenie. Były osoby, które sypały dowcipami, żartami i docinkami. Nie wszyscy

* przemówienie wygłoszone do około 200 osób w porze wolnej od zajęć w goguaac lake koło Battle Creek, Michigan, maj 1870 r.

byli członkami naszego Kościoła i widać było wpływ, któregośmy sobie nie życzyli.

Wierzę, że kiedy szukamy wytchnienia, odświeżenia dla ducha i ciała, Bóg od nas oczekuje, że wszystkie nasze siły we wszystkich okazjach wykorzystamy w sposób pożyteczny. Możemy urządzać towarzyskie zebrania, a naszym postępowaniem chwalić Boga. Czas wypoczynku powinien być tak zorganizowany, abyśmy zawsze mogli jak najlepiej wykonać powierzone nam obowiązki. Także nasz wpływ na innych musi być korzystny. Szczególnie na dzisiejszym spotkaniu chcemy o tym pamiętać, ażebyśmy ten nasz wolny czas przeżyli jak najlepiej. Wzmocnieni i odświeżeni na duchu i ciele wrócmy do domów, gotowi radośniej, odważniej i z lepszą nadzieją przystąpić do pełnienia codziennych obowiązków.

Wierzmy, że to dla nas wielka łaska móc każdego dnia życia wielbić Boga na ziemi. Na pewno nie jesteśmy na tym świecie, by żyć dla własnych przyjemności, dla robienia tego, co nam się podoba. Odwrotnie, znajdujemy się tutaj, by działać dla dobra ludzkości, być błogosławieństwem dla niej. Jeżeli zejdziemy stopień niżej jak ci, dla których jedynie istnieją pustota i głupstwo, jakim będziemy błogosławieństwem dla społeczeństwa i pożytkiem dla bliźnich? Nie możemy bezkarnie korzystać z rozrywek, które w końcu czynią nas niezdolnymi do wierniejszego •wykonywania codziennych, powszechnych obowiązków.

[201] Chcemy przecież dążyć do tego, co wzniosłe i godne miłości, a umysł oderwać od spraw powierzchownych, nieważnych, fałszywych. Naszym pragnieniem jest, byśmy ze wszystkiego, czym się zajmujemy, czerpali nowe siły, byśmy się stali lepszymi ludźmi. Nasze towarzyskie spotkania i nasz wolny czas powinny również służyć temu celowi. Z każdego dobrego źródła możemy czerpać nową odwagę, moc i siłę sprzeciwiania się złu, by nasze życie wiodło ku czystości i świętości, a nie zniżało się do poziomu tego świata.

Żadnej łaski po przyjściu Chrystusa

Gdy Jezus w miejscu najświętszym zdejmie z siebie szaty pośrednika i zamiast stroju kapłańskiego przywdzieje szaty pomsty, wtedy działanie Jego dla dobra grzeszników skończy się. Nastąpi okres, w którym wyjdzie rozkaz: „Kto brudny, niech nadal się brudzi, lecz kto sprawiedliwy, niech nadal czyni sprawiedliwość, a kto święty, niech nadal się uświęca. Oto przyjdę wkrótce, a zapłata moja jest ze mną, by oddać każdemu według jego uczynku”. [Objawienie 22,11](#).

Bóg dał swoje Słowo dla wszystkich, byśmy wszyscy wiedzieli, jaka jest droga do żywota wiecznego. Nikt nie będzie błędzić, jeżeli podporządkuje się warunkom zbawienia, wyłożonym w Słowie Bożym. Łaska jest dla wszystkich, wszyscy mają możliwość nie tylko ukształtować swój charakter dla życia wiecznego, ale także wybrać życie lub śmierć. Człowiek będzie odpowiadał według miary światła, jakiego doznał. Nikt nie będzie odpowiedzialny za nieświadomość i błędy, jeżeli światło nie zostało mu dane. Nie jest przecież grzechem nieprzyjęcie tego, o czym się nic nie wiedziało. Wszyscy przejdą próbę, zanim Jezus opuści miejsce najświętsze. Czas ten się skończy, gdy wstawiennictwo za grzeszników przestanie istnieć i Jezus włoży szaty pomsty.

Wielu twierdzi, że łaska trwać będzie jeszcze wtedy, kiedy Jezus skończy swą arcykapłańską służbę w miejscu najświętszym. Jest to szatańska sofistyka. Bóg wypróbowuje i bada świat na podstawie światła, które według swego upodobania dał mu przed przyjściem Chrystusa. W tym więc czasie okaże się, kto zasługuje na życie, a kto na śmierć. Ale czas łaski dla tych, którzy woleli życie grzeszne od przygotowania do życia wiecznego, kończy się z chwilą zaprzestania służby przez Chrystusa przed Jego pojawieniem się na obłokach niebieskich.

Ci, którzy miłują świat, którzy posiadają zmysł cielesny i są wrogami Boga, niech się nie łudzą, że będzie jeszcze czas łaski po pojawieniu się Zbawiciela na obłokach niebieskich. Tego rodzaju

[202]

ponętne mniemanie sprowadzi na błędną drogę cielesne serce, które nie chce słuchać ostrzeżeń i nie chce być posłuszne Bogu. Wielu da się ukołysać tej idei i dalej będą się buntować przeciw Bogu i pocieszać bezzasadną nadzieją, że nastąpi jeszcze czas na skruchę i żal za grzechy, że będzie jeszcze sposobność przyjąć prawdę, której teraz przyjąć nie chcą, ponieważ występuje przeciwko ich naturalnym skłonnościom i nic do niej nie czują. Sądzą, że jeszcze będą mieli szansę zbawienia; gdy nic już im nie pozostanie do stracenia, wtedy podporządkują się Chrystusowi i przyjmą prawdę.

Pismo Święte zawiera kilka trudnych do zrozumienia wypowiedzi, które zgodnie ze słowami Piotra nieświadomi i lekkomyślni przekręcają ku własnej zgubie. To prawda, że w życiu doczesnym nie będziemy zdolni wyjaśnić znaczenia każdego tekstu Pisma Świętego. Nie ma jednak żadnego punktu poselstwa, ważnego dla zbawienia, który byłby otoczony tajemnicą. Kiedy według opatrności Bożej przyjdzie dla świata czas, gdy będzie trzeba wytrwać w próbie prawdy, Duch Święty da człowiekowi możliwość w poście i modlitwie badać Pismo Święte, aż wyjaśni się ogniwo za ogniwo i zwiążą się wszystkie w doskonały łańcuch. Każdy fakt, który bezpośrednio dotyczy zbawienia dusz, będzie tak wyraźnie przedstawiony, że nikt nie będzie potrzebował błędzić ani żyć w nieświadomości.

Odpowiedzialność według poznania

Gdyśmy dokładnie rozpatrywali łańcuch prorocy, jasno i wyraźnie objawiła się nam prawda terażniejszego czasu. Nie wolno łaski, którą się cieszymy, i światła, które oświeca naszą ścieżkę, odtrącić bez zastanowienia. Przeszłe pokolenia także były odpowiedzialne za światło, które otrzymały. Zajmowały się rozważaniem rozmaitych wypowiedzi Pisma Świętego, co stanowiło dla nich próbę. Nie rozumieli oni jeszcze tych prawd, które nam są dzisiaj znane, dlatego nie ponoszą odpowiedzialności za światło, którego wcale nie posiadali. Mieli Biblię tak, jak my ją mamy, ale objawienie szczególnych prawd odnoszących się do ostatnich dni historii naszej ziemi dokona się za dni ostatniej generacji, jaka będzie żyć na ziemi.

Szczególne prawdy dostosowane bywały do warunków, jakie istniały w konkretnych okresach czasu. I terażniejsza prawda, która ma być próbą dla ludzi tej generacji, nie była przeznaczona dla mi-

nionych pokoleń. Gdyby Bóg udzielił światła co do obowiązku przestrzegania soboty (czwartego przykazania) minionym pokoleniom, tak jak go nam udzielił, na pewno obarczyłby je odpowiedzialnością za to poznanie.

Jan ujrzał w widzeniu grupę ludzi, która, gdy otworzyła się w niebie świątynia Boża, jak urzeczona, z bogobojną czcią spoglądała na arkę, w której mieściło się prawo Boże. Szczególna próba dotycząca przestrzegania przykazania o sobocie nastąpiła wtedy, kiedy świątynia Boża w niebie została otwarta.

Ci, którzy zmarli, zanim dotarło do nich światło dotyczące prawa Bożego i wymagań czwartego przykazania, nie będą winni grzechu przekroczenia tego przykazania. Mądrość i miłosierdzie Boże w udzielaniu światła i wiedzy we właściwym czasie, gdy potrzebuje tego ludzkość, jest niezbadana. Przed swoim powtórным przyjściem na świat, by sądzić go w sprawiedliwości, posyła Chrystus ostrzegawcze poselstwo, którego zadaniem jest poruszyć ludzi i zwrócić ich uwagę na skutki przekraczania czwartego przykazania. Ludzie powinni być pouczeni o tym, że powinni żałować naruszenia zakonu Bożego i wykazać wierność wobec wielkiego Prawodawcy. Pan zatroszczył się o to, aby wszyscy, którzy tego pragną z całego serca, mogli być ubłogosławieni i szczęśliwi. Naszej generacji udzielone zostało dostateczne światło, abyśmy znać mogli nasze obowiązki, ale także Jego łaskę, i radowali się cennymi, uroczystymi prawdami w całej ich wyrazistości i potędze. Ponosimy odpowiedzialność jedynie za to światło, które otrzymaliśmy. Przykazania Boże i świadectwo Jezusa stanowią dla nas próbę. Jeżeli będziemy wierni, uczciwi i posłuszni, Bóg znajdzie w nas upodobanie i będzie błogosławić jako swój lud wybrany i osobliwy. Kiedy serca naśladowców Chrystusa wypełni gorliwa wiara, doskonała miłość i dokładne posłuszeństwo, będą oni wywierać na otoczenie potężny wpływ. Światło, które będzie z nich emanować, rozproszy otaczające ciemności i podniesie na wyższy poziom wszystkich, którzy dostaną się w strefę tego wpływu; przyprowadzą też do poznania prawdy tych, którzy chcą się dać oświecić i kroczyć ścieżką posłuszeństwa.

[203]

Zaniedbywanie prawd dla urojeń

Ci, którymi rządzą zmysły cielesne, nie mogą zrozumieć uświęconej siły prawdy, od której zależy zbawienie, ponieważ w sercu pielęgnują pychę, miłość do świata, upodobanie wygód, egoizm, zazdrość, zawiść, zbytek, chciwość, nienawiść i wszelkie inne rodzaje zła. Gdyby potrafili pokonać te wady, mogliby się stać uczestnikami boskiej natury. Wielu lekceważy wyraźne prawdy Słowa Bożego i nie idzie za światłem, które oświeca ich drogę życia. Próbują badać tajemnice, których Bóg jeszcze nie objawił; rozmawiają i dyskutują o kwestiach, które nie mają znaczenia dla zbawienia. Szatan w ten sposób zwodzi tysiące istot. Zaniedbały one prawdę na czas dzisiejszy, zaniedbały zadanie wymagające natychmiastowego wykonania, tak wyraźne i zrozumiałe dla wszystkich kierujących się rozsądkiem. Wielu oparło się na wątpliwych teoriach i tekstach, których nie rozumieli, dlatego zbłądzili. Ich czysta wiara uległa zanieczyszczeniu.

[204] Wołą Boga jest, ażeby wszyscy praktycznie stosowali proste nauki Jego Słowa, dotyczące zbawienia człowieka. Jeżeli są czynicielami tego słowa, które w swej prostocie działa jasno i potężnie, to nie omieszkają rozwinąć prawdziwie chrześcijańskiego charakteru. Zostaną uświęceni przez prawdę, a praktycznym stosowaniem w życiu swego poznania zdobędą życie wieczne. Bóg potrzebuje sług, co nie tylko mówią według Jego słowa, ale i czynią. Owoce wykażą szczerłość ich wiary i oddanie.

Bracie O.! Narażasz się na pokusy szatana, jeżeli w dalszym ciągu jesteś wiemy swoim błędnym poglądom. Wiara twoja zostanie zburzona i znajdziesz się w niebezpieczeństwie niszczenia wiary innych ludzi. Bóg żąda od swego ludu, ażeby był jednomyślny. Twoje dziwne poglądy przyniosą szkodę i krzywdę, gdy zaczniesz wywierać wpływ na innych. Jeżeli nie poniechasz tych poglądów, to w końcu rozdzielią cię one z braćmi. Jeżeli Bóg posiada światło niezbędne dla zbawienia swego ludu, to da mu je tak, jak dał inne wielkie i doniosłe prawdy.

Powinieneś dać spokój tym zagadnieniom. Pozwól działać Bogu na Jego własny sposób, by spełnił swe zamierzenia we właściwym czasie i tak, jak On zechce. Niech Bóg da ci siłę, byś kroczył w świetle, tak jak i On jest w świetle.

Świętość dnia sobotniego

Gdy rozpoczyna się dzień sobotni, powinniśmy uważać na siebie, na swe czyny i słowa, by nie ograbiać Boga przeznaczeniem na własny użytek czasu, który bezwarunkowo należy do Niego. Nie powinniśmy pozwolić ani sobie, ani dzieciom na wykonywanie pracy służącej do utrzymania życia, którą równie dobrze można wykonać w ciągu sześciu dni tygodnia.

Piątek jest dniem przygotowania! Dzień ten powinien służyć do poczynienia niezbędnych przygotowań na dzień sobotni, do zastanowienia się nad wszystkim i omówienia wszystkiego. To, co z punktu widzenia niebios może być pogwałceniem świętego sabatu, powinno być daleko od dnia sobotniego. Bóg oczekuje, że nie tylko powstrzymamy się w sobotę od pracy fizycznej, ale również umysł przyzwyczajmy do zajęcia się duchowymi sprawami. Przykazanie czwarte już jest pogwałcone, jeżeli rozmawiamy o rzeczach świeckich albo prowadzimy rozmowy lekkie, powierzchowne. Pleść o niczym i o wszystkim, co przez myśl przeleci, znaczy mówić według swojej woli. Każde odstępstwo od drogi wiary prowadzi w niewolę i do potępienia.

Bracie P! Powinieneś się zastanowić, byś mógł pojąć świętość soboty według czwartego przykazania. Twoim zadaniem jest podnieść wiarę rodziny i ludu Bożego, bo ją swoim przykładem mocno osłabiłeś. Działaj przeciwko wpływowi, który wywierałeś w tym względzie, i zmień swoje czyny i słowa! Często nie myślałeś wcale i wypowiadałeś własne słowa o świętym dniu Bożym. Byłeś nierozważny i w sobotę rozmawiałeś z innowiercami o zwykłych sprawach dnia, takich jak zarobki i straty, zbiory, inwentarz i zaopatrzenie. To musi się zmienić pod każdym względem.

Ci, których prawda nie ogarnęła całkowicie, pozwalają swym myślom na swobodny bieg, jeśli chodzi o sprawy świeckie. Chociaż w sobotę odpoczywają od fizycznego wysiłku, ich język wypowiada to, co panuje w myślach. Stąd rozmowy dotyczące bydła, zbiorów, strat i zysków. Wszystko to stanowi naruszenie i gwałcenie świętego

[205]

dnia Pańskiego. Kto się zajmuje sprawami świeckimi, tego język to objawi i wypowie, ponieważ „z obfitości serca mówią usta”. [Mateusza 12,34](#).

Odpowiedzialność kaznodziejów

Zachowanie kaznodziejów musi być pod tym względem szczególnie przykładowe. W sobotę powinni oni ograniczyć się wyłącznie do rozmów na tematy religijne, o prawdzie i dzisiejszych obowiązkach, o nadziei chrześcijanina i jego troskach, próbach, walkach i udręce, w końcu o zwycięstwie i nagrodzie, gdy Zbawiciel przyjdzie po raz wtóry.

Śludzy Jezusa powinni tym, którzy nie świętują dnia sobotniego, zwrócić uwagę na to wykroczenie. Łagodnie i uroczyście powinni zganić tych, którzy w dniu sobotnim prowadzą świeckie rozmowy, a przy tym twierdzą, że są czcicielami soboty. Kaznodzieje powinni zachęcać ludzi do oddawania czci Bogu w dniu, który On na to przeznaczył.

Nie przesypiajcie dnia sobotniego

Niech się nikomu nie wydaje, że święte godziny tego dnia może spędzić bezużytecznie. Jest Bogu niemiłe, kiedy ludzie święcący sobotę większą część tego dnia przesypiają. Obrażają tym Stwórcę, poświadczając swym postępowaniem, że pozostałe sześć dni tygodnia jest zbyt cennych, aby w nie odpoczywać. Muszą zarabiać pieniądze w czasie tych sześciu dni wyrzekając się potrzebnego snu, co oczywiście odrabiają przesypiając dzień święty. Potem usprawiedliwiają się tak: „Sobota została dana jako dzień odpoczynku. Nie zrezygnuję z przysługującego mi odpoczynku, by wziąć udział w nabożeństwie, ponieważ jest mi bardzo potrzebny”. Tacy ludzie spędzają święty dzień Pański wysoce niewłaściwie. Właśnie w tym dniu powinni szczególnie zainteresować swoje rodziny właściwym święceniem soboty, powinni zgromadzić się w domu modlitwy z licznymi czy nawet z niewielu współwierzącymi. Błogosławieństwo spoczywające na dniu sobotnim będzie im towarzyszyć przez cały tydzień, jeśli siły i czas poświęcą duchowemu życiu. Ze wszyst-

kich dni tygodnia żaden nie jest tak odpowiedni do oddawania się nabożnym rozmyśleniom, jak sobota.

Widziałam w duchu, jak całe niebiosa obserwowały tych, którzy uznawali żądanie czwartego przykazania. Aniołowie okazywali swoje zainteresowanie tą Bożą instytucją i wielką dla niej cześć. Tych, którzy w sercu czcili Pana Boga i w nabożnym duchu starali się w miarę najlepszych swych możliwości zachowywać dzień sobotni, nazywając ten dzień rozkoszą, aniołowie szczerze błogosławili, szczególnie poznaniem prawdy i zdrowiem, a także specjalną siłą i mocą. Ale od tych, którzy bezczęścili uświęcony dzień Boży, aniołowie się odwracali. Pozbawiali ich światła, zrozumienia i siły. Widziałam ich spowitych ciemną chmurą, zrozpaczonych i często zrezygnowanych. Duch Boży od nich odszedł.

Nie zrównoważone umysły

Bóg każdemu z nas powierzył cenne dary, za które czyni nas odpowiedzialnymi. Jego zamiarem jest, ażeby umysł kształcić, a otrzymane od Niego zdolności tak rozwijać, by mogły służyć temu, co najlepsze, i by odzwierciedlały chwałę Dawcy, gdyż Bogu jedynie zawdzięczamy wszystkie nasze duchowe przymioty. Należy je rozwijać i tak rozsądnie nimi kierować i rządzić, by mogły spełnić zadanie, dla którego je otrzymaliśmy. Obowiązkiem każdego człowieka jest kształcić i rozwijać wszystkie zdolności, aby wydobyć na światło całą energię ducha. Kiedy wszystkie umiejętności będą praktycznie stosowane, człowiek stanie się mocny i będzie mógł spełnić zadanie, dla którego te dary otrzymał.

Często ludzie nie starają się wypełniać ze wszystkich sił owego zadania, ponieważ ćwiczą swój umysł w jednym tylko kierunku. Powinni niejedną rzecz, uważaną za niestosowną, sumiennie rozważyć. Z pewnych umiejętności nie korzysta się, ponieważ zadania, którym by mogły służyć, a przez to wzmocnić się, są uważane za nieprzyjemne. Pojętność, rozsądek, pamięć, wszystkie siły ducha powinny być jednakowo silne, ażeby umysł mógł być zrównoważony.

[207] Jeżeli pewne umiejętności zaniedbujemy na rzecz innych, zamiar Boga wobec nas nie zostanie całkowicie wykonany; wszystkie umiejętności są w wielkiej mierze od siebie zależne. Nie można skutecznie wykorzystywać jednej zdolności lekceważąc inne, jeżeli ma być zachowana równowaga. Jeśli uwagę i wszystkie siły skierujemy na jedną zdolność, podczas gdy inne będą zaniedbywane, nastąpi silny rozwój tej jednej, co doprowadzi do skrajności, bo nie wszystkie siły umysłu są równomiernie rozwijane. Umysł niektórych ludzi jest ograniczony, innych nie zrównoważony należycie. Siły ducha poszczególnych ludzi nie są z natury jednakowe. Mamy różne zdolności. Jedne są pod pewnym względem silne, pod innym słabe i ułomne. Ten pozorny niedostatek nie może i nie powinien mieć miejsca. Kto widzi w sobie taką ułomność, pozbędzie się jej,

gdy słabe zdolności charakteru będzie stale ćwiczył i ciągle z nich korzystał.

Jest to rzecz przyjemna, ale nie najlepsza — korzystać z umiejętności, które z natury są najlepiej rozwinięte, a zaniedbywać inne — gorzej rozwinięte, wymagające ćwiczenia. Tym najsłabiej rozwiniętym umiejętnościom należy się specjalna uwaga. Wszystkie siły intelektu powinny być zrównoważone, powinny wykonywać swe zadanie jak dobrze pracująca maszyna. W zachowaniu wszystkich naszych umiejętności i sprawności zależni jesteśmy od Boga. Chrześcijanie mają wobec Niego obowiązek ćwiczyć umysł w taki sposób, ażeby wszystkie zdolności mogły się jak najlepiej rozwijać. Jeżeli ten obowiązek zaniedbujemy, nigdy nie osiągniemy celu, do którego zdolności nasze zostały przeznaczone. Nie mamy prawa lekceważyć żadnego daru, jakiego Bóg nam udzielił. Widzimy wszędzie ludzi jednostronnych, opętanych jedną tylko ideą. Są to często ludzie genialni i bardzo sprawni, ale w jednej tylko dziedzinie. Przyczyną tego jest przeciążenie ponad miarę jednej partii komórek mózgu, podczas gdy inne nie działają. Te stale pracujące partie nie dorosły do takiego zadania i w efekcie chorują, tak że człowiek staje się w końcu wrakiem. Takim postępowaniem nie oddaje się Bogu ani uwielbienia, ani chwały. Jeżeli równomiernie zatrudniamy wszystkie narządy, wszystkie one rozwijają się zdrowo i harmonijnie. Gdy żadnego narządu nie przeciążymy, nie będzie on mógł zużyć się przedwcześnie.

Kaznodzieje powinni pamiętać o tym, by nie przeciwstawiać zamierzeniom Boga swoich własnych planów. Grozi im niebezpieczeństwo zawężania pracy Bożej i ograniczenia własnej do pewnych miejscowych okoliczności, niebezpieczeństwo braku zainteresowania dla innych działów dzieła Bożego. Są tacy, którzy skupiają myśli na jednym tylko przedmiocie, wyłączając inne, które mogą być równie ważne i potrzebne. Są to ludzie jednostronni. Cała ich energia koncentruje się na przedmiocie, do którego się przygotowali i którym zajmują się w danym momencie. Wszelkie inne sprawy tracą z oczu. Ta jedna, uprzywilejowana, zajmuje ich myśli, jest tematem rozmów. Wszelkie przyczynki do tego przedmiotu chciwie podchwytyją i przyswajają sobie. Tak długo tkwią przy tym temacie, aż w końcu umysł ma go dość i nie może za nim podążać.

Często traci się czas na wyjaśnianie spraw, które są w rzeczywi-

stości niewiele warte i które można przyjąć bez dowodów jako oczywiste. Ale ważny życiowo przedmiot powinien być przedstawiony jasno i przekonywająco, jak na to pozwalają język i dowody. W pewnym stopniu dobrze jest umieć się skupić na jednym zagadnieniu z wyłączeniem wszystkich innych. Ustawiczne jednak stosowanie takiego sposobu myślenia nuży organy, które tę pracę wykonują. W rezultacie udaremnia się spełnienie najbardziej właściwego celu. Jedne organy dźwigają cały ciężar, inne pozostają w bezwładzie. W ten sposób duchowe zdolności nie mogą się harmonijnie rozwijać. W konsekwencji traci się energię życiową.

Wszystkie umiejętności powinny brać udział w naszej pracy, powinny współdziałać równoważąc się. Ci, którzy wyteżają całą moc swego umysłu w jednym tylko kierunku, koncentrując się na jednym zagadnieniu, nie są biegli w innych dziedzinach, ponieważ poszczególne ich zdolności nie były równomiernie ćwiczone. Jeden problem skupia ich uwagę i wysiłki, coraz to głębiej wnikają w jego treść. Widzą przed sobą wiedzę i światło, im bardziej ten problem ich pochłania. Ale tylko niewiele umysłów może wraz z nimi śledzić głębiej ich myśli. Istnieje niebezpieczeństwo, że tacy ludzie tak głęboko zasieją ziarno prawdy, że cenne, delikatne źdźbło nigdy nie wydobędzie się na powierzchnię.

Często wykonuje się dużo ciężkiej pracy, która nie była potrzebna i której nikt nie oceni. Kto swą wielką zdolność koncentracji myśli wykorzystuje kosztem lekceważenia innych zdolności, tego umysł nie może być zrównoważony. Zdolności takiego umysłu są jakby maszyną, w której tylko kilka kół kręci się przez cały czas. I gdy te zużywają się wskutek nieustannej pracy, inne rdzewieją z bezczynności. Ludzie, którzy ćwiczą tylko jedną lub dwie umiejętności, nie wykonują nawet połowy tego dobra, do jakiego Bóg ich przeznaczył. Są ludźmi jednostronnymi. Tylko jedną połowę mocy, jakiej Bóg im udzielił, wykorzystują, podczas gdy druga staje się coraz słabsza wskutek bezczynności.

Jeżeli pracownicy umysłowi mają do wykonania specjalną pracę, wymagającą zastanowienia, nie powinni wyteżać wszystkich sił w kierunku tylko tej sprawy z wyłączeniem innych zainteresowań. Jeżeli nawet leżący przed nimi problem jest ich głównym zadaniem, nie wolno całkowicie zaniedbywać innych dziedzin działania. W przeciwnym wypadku będzie to szkodą nie tylko dla nich, ale i dla

działa w ogóle. Żadna dziedzina pracy, żadne poszczególne sprawy nie powinny być nigdy zaniedbywane na rzecz jednego problemu.

Niektórzy ludzie muszą przy pisaniu stale pamiętać o tym, by nie zaciemniać toku myśli. Jest to aktualne szczególnie wtedy, kiedy się przytacza dużo dowodów, mało ważnych dla czytelnika. Kiedy rozwlekłe wyjaśniają punkty i objaśniają każdą drobną rzecz samą przez się zrozumiałą, wysiłek ich jest daremny. Zainteresowanie czytelnika nie będzie tak duże, by do końca śledził on omawiane zagadnienie. Najbardziej zasadnicze punkty prawdy mogą być przeładowane wyjaśnieniami, a tym samym stać się niezrozumiałymi, bo utonęły w rozważaniu najdrobniejszych szczegółów. Przytoczono dużo dowodów, ale praca kosztująca tyle wysiłku nie budzi ogólnego zainteresowania.

[209]

W obecnym stuleciu, kiedy pierwszeństwo ma literatura lekka i ona zajmuje umysły, lepiej jest przedstawić prawdę popartą kilkoma mocnymi dowodami w sposób przystępny, niż prowadzić głębokie wywody, poparte znaczącym lecz nużącym szeregiem faktów. Unikniemy wtedy niebezpieczeństwa stworzenia w głowach wielu ludzi nieopisanego chaosu, co jest możliwe przy wielu argumentach i kontrargumentach. Dla wielu ludzi dobitne stwierdzenie uczyni daleko więcej niż tasiemcowe wyjaśnienia, gdyż dla nich większość twierdzeń jest rzeczą oczywistą. Tacy ludzie nie potrzebują dowodów.

Wierność w obowiązkach domowych

Droga siostró O.! Myślę, że nie jesteś szczęśliwa. Chcesz zdziałać coś wielkiego, a tracisz z oczu obecne swoje obowiązki, które są tuż obok ciebie. Nie jesteś szczęśliwa, ponieważ oczekujesz czegoś doniosłego, a nie widzisz swoich codziennych drobnych zadań. Jesteś niespokojna, zniechęcona i trudna we współżyciu. Wolisz rozkazywać, niż słuchać i wykonywać. Chętnie wskazujesz innym, co powinni robić, zamiast radośnie i ochoczo wziąć się samej do pracy.

Swój dom rodzinny mogłaś uczynić szczęśliwym, leżało to w twoich możliwościach. Życzyłabym sobie, abyś w mniejszym stopniu zajmowała się własnymi pragnieniami, a w większym miała na względzie szczęście innych. Nie dbasz o to, by zwykłe, pospolite, codzienne obowiązki spełniać z całego serca. Twoje myśli biegają gdzieś daleko i marzysz o przyjemniejszej, wyższej, a nawet zaszczytniejszej działalności. A przecież musisz coś wykonać z rzeczy, które nie sprawiają ci przyjemności, a nawet których nie znosisz. Te proste, skromne prace, wykonane z chęcią i sumiennie, działałyby wychowawczo, z czasem nabyłybyś zamiłowania do obowiązków domowych. Kryje się tutaj doświadczenie dla ciebie o znaczeniu zasadniczym. Ty jednak nie lubisz swej pracy. Czujesz się nieszczęśliwą, narzekasz na swój los i ponurym usposobieniem zarazasz otoczenie, tracąc sama najwięcej. Może tak być, że nigdy nie będziesz powołana do pracy, która pozwoli ci wystąpić publicznie. A jednak praca, którą koniecznie musimy wykonać, ma swoje wartości — czy to zmywanie naczyń, nakrywanie do stołu, opiekowanie się chorymi, gotowanie czy pranie. Dopóki z radością i zadowoleniem nie zaczniesz spełniać tych swoich obowiązków, dopóty nie będziesz się nadawała do wykonywania zadań wyższego rzędu. Ktoś musi przejąć skromne obowiązki, czekające na każdego z nas. Kto je obejmie, powinien mieć świadomość, że spełnia pracę niezbędną i zaszczytną. Choćby i była niewiele znacząca, wykonując ją służymy dziełu Bożemu tak dobrze, jak Gabriel, kiedy był posyłany do proro-

[210]

ków. Wszyscy muszą wykonywać w swoim zakresie podjęte przez siebie prace. Kobieta, wykonując w domu proste obowiązki, może i powinna wykazać uczciwość, wierność, prawość, posłuszeństwo i miłość tak szczerze, jak aniołowie okazują w swoim działaniu. Dostosowanie się do woli Bożej czyni każdą pracę godną szacunku.

Twoją największą potrzebą jest miłość i dobra wola. Powinnas lepiej ukształtować swój charakter. Należy odrzucić zniechęcenie i niezadowolenie, okazać radość, uprzejmość, łagodność i miłość. Wyzbądź się egoizmu. Nie jesteśmy aniołami, lecz istotami niższego rzędu, a mimo to nasza praca ma doniosłe znaczenie. Nie znajdujemy się w niebie, lecz na ziemi. Gdy znajdziemy się w niebie, wówczas będziemy zdolni wykonywać zadania wzniosłe i wielkie, godne nieba. Tutaj, na tym świecie, musimy być poddani próbie, musimy udowodnić swą wartość. Powinniśmy się uzbroić, by stawić czoło konfliktom i wykonać swe obowiązki.

Najwyższym obowiązkiem, jaki ciąży na młodzieży, jest czcić ojca i matkę, szanować braci i siostry i starać się uczynić ich szczęśliwymi we własnym domu. Należy okazywać im uczucie i prawdziwe zainteresowanie. Tutaj młodzież może dowieść swego poświęcenia i pamięci o własnych sprawach, tutaj może okazać troskę i chęć działania dla dobra innych. Kobieta nigdy nie powinna czuć się poniżoną wykonywaniem swojej pracy. Jest to najbardziej uświęcony, najwznioślejszy urząd, jaki może pełnić. Jakież wpływy może wywierać siostra na brata! Jeżeli kroczy drogą wiary, może kształtować jego charakter. Jej modlitwy, uprzejmość, łagodność i uczucie mogą wiele dobrego zdziałać w domu.

Siostro moja! Szlachetnych zalet nigdy nie będziesz mogła wpoić innym ludziom, jeżeli sama ich nie będziesz miała. Zadowolone, serdeczne, łagodne i miłe usposobienie, które okażesz innym, w takiej samej mierze opromienią ciebie, a ty znowu oddasz je swemu otoczeniu. Gdzie Chrystus nie panuje w sercu, tam będzie niezadowolenie i moralna niedojrzałość. Egoizm oczekuje od innych tego, czego sam dać nie chce. Jeżeli nie mamy w sercu Chrystusa, nasz charakter staje się nieprzyjemny.

Nie tylko wielkie akcje i wielkie bitwy stają się ciężką próbą dla duszy i wymagają odwagi. Życie codzienne również przynosi najrozmaitsze próby, trudności, przeciwności i chwile zniechęce-

nia. Często własna, najskromniejsza praca wymaga niesłychanej cierpliwości i siły ducha.

- [211] Konieczne są więc stanowczość i ufność we własne siły, by móc wyjść naprzeciw wszystkim trudnościom i zwyciężyć je. Ufajcie Bogu, że wszędzie będzie was wspierał — gdziekolwiek się znajdziecie — i będzie wam pocieszeniem, otuchą i ostoją. Potrzebny ci jest przede wszystkim łagodny i cichy duch; bez niego nie będziesz szczęśliwa. Niech Bóg ci dopomoże, siostró moja, osiągnąć pokorę i poczucie sprawiedliwości! Bez Ducha Bożego nic nie uzyskasz. Jeżeli jesteś na wszystko przygotowana, Bóg ci dopomoże i wzmocni cię, będzie błogosławić. Jeżeli zaniedbasz drobne obowiązki, nigdy nie będą ci powierzone większe.

Puste myśli*

Wszystkie wasze postępy, o których jesteście przekonani, że są najbardziej skryte, nie stanowią tajemnicy dla Ojca niebieskiego. Nic nie da się ukryć przed Jego wzrokiem. Wszystkie wasze czyny i motywy postępowania są przed Jego oczyma odsłonięte. Bóg ma pełną wiedzę o wszystkich waszych słowach i myślach. Obowiązkiem wobec tego jest kontrolować swoje myśli i walczyć przeciwko czczej i próżnej wyobraźni. Może się wam wydawać, że nie jest wykroczeniem pozwolić swoim myślom na swobodny bieg bez żadnych ograniczeń. Jest to fałszywe pojęcie. Jesteście odpowiedzialni przed Bogiem za uleganie płochym i pustym myślom, ponieważ z czczej wyobraźni powstaje grzeszny czyn i wykonanie tego, czym się myśli zajmowały. Panujcie nad myślami, a wtedy łatwiej wam będzie rządzić swoimi uczynkami.

Trzeba, aby myśli wasze zostały uświęcone. Paweł pisze do Koryntian: „I wszelką pychę, podnoszącą się przeciw poznaniu Boga, i zmuszamy wszelką myśl do poddania się w posłuszeństwo Chrystusowi”. [2 Koryntian 10,5](#). Jeżeli będziecie pamiętać te słowa Pawła, lepiej zrozumiecie dzieło uświęcenia. Myśli staną się czyste, szlachetne i wzniosłe, a czyny bezgrzeszne. Ciało wasze będą w uświęceniu i czci, abyście mogli przedstawić je jako „ofiary żywą, świętą, miłą Bogu, bo taka winna być duchowa służba wasza”. [Rzymian 12,1](#). Od was się wymaga, abyście tak w drobnych, jak i dużych sprawach, potrafili zaprzecić się siebie. Poddajcie się Bogu duszą, duchem i ciałem. Obecnego waszego stanu nie może On nazwać dobrym.

Ażeby pojąć ostateczny głęboki sens istnienia, musicie unikać ludzi, którzy szukają tylko własnej przyjemności i własnego zadowolenia, nie przejawiając bojaźni Bożej. Bóg troszczy się o was wszechstronnie. Jeżeli wypełniacie warunki wyłożone w Jego Słowie i będziecie z dala od spraw tego świata, wyposaży was w swoją moc, abyście umieli zejść z drogi wszystkich złych wpływów, a

[212]

* wyjątek z listów do dwóch młodych ludzi.

rozwinąć to, co szlachetne, dobre i piękne. Chrystus będzie w was „źródłem wody wytryskującej ku żywotowi wiecznemu”. [Jana 4,14](#). Wola, intelekt i wszelkie uczucie kierowane wiarą mają moc przeobrażania.

Wzgląd na błądzących

Jeżeli się komuś wydaje, że w sprawie, w której ktoś inny zrobił wszystko, co było w jego mocy, on widzi pewne możliwości lepszego wykonania, to powinien tę rzecz uprzejmie i cierpliwie wyjaśnić swemu bratu w wierze. Nie powinien go krytykować, ani kwestionować szczerości jego zamiarów, tym bardziej że sam by nie chciał, aby to jego podejrzewano o cokolwiek lub niesprawiedliwie osądzano. Brat, którego serce bije dla sprawy Bożej, zmartwi się bardzo, że jego wszystkie starania dla dzieła Bożego poszły na marne. Skłoni go to do nieufania sobie. Straci wiarę we własny rozsądek. Nic go tak nie zniechęci, jak świadomość popełnionego błędu w pracy, którą Bóg mu wyznaczył, a która znaczy dla niego więcej niż życie. Jakże to niesprawiedliwe ze strony braci, którzy zauważyli jego błędy, wbijają kolec coraz głębiej w jego serce! Każdym ukłuciem osłabiają jego wiarę i odwagę, a także jego zaufanie do siebie, ufność, że może pracować skutecznie przy budowaniu sprawy Bożej!

Często prawdę i fakty trzeba wyraźnie przedstawić błądzącym, ażeby zrozumieli oni swoje omyłki, wyrazili żal z tego powodu i zmienili postępowanie. Należy to jednak czynić zawsze ze współczującą delikatnością, bez niepotrzebnej surowości i szorstkości, mając na względzie własną słabość i widząc samego siebie także narażonego na pokusy. Zamiast strwożonemu przyczyniać bólu i obrażać go, powinniśmy go pocieszać, dodawać otuchy i nowych sił, jeżeli zrozumie swój błąd. W kazaniu na górze Chrystus powiedział: „Nie sądzcie, abyście nie byli sądzeni. Albowiem jakim sądem sądzicie, takim was osądzą, i jaką miarą mierzycie, taką i wam odmierzą”. [Mateusza 7,1.2.](#) Zbawiciel gani przedwczesne sądy: „A czemu widzisz źdźbło w oku brata swego, a belki w oku swoim nie dostrzegasz?”. [Mateusza 7,3.](#) Są to częste przypadki, że niektórzy bardzo szybko dostrzegają błędy braci, ale ślepi są na daleko większe własne błędy.

[213]

Wszyscy wyznawcy Chrystusa powinni obchodzić się z innymi tak, jak pragną, ażeby Pan potraktował ich błędy i słabości. Wszyscy błądzimy i wszyscy potrzebujemy Jego zmiłowania. Jezus przyjął ludzką naturę, by poznać, jak okazywać miłosierdzie i jak wstawiać się do Ojca za grzesznych śmiertelników. Dobrowolnie ofiarował się na orędownika człowieka, uniżył się, ażeby poznać pokusy, które nękają ludzi. Może teraz pomóc wszystkim kuszonym i może być dla nich miłosiernym i wiernym arcykapłanem.

Często zachodzi potrzeba wyraźnego zganienia i napiętnowania grzechu i nieprawości. Ale kaznodzieje pracujący dla zbawienia bliźnich nie mogą być bez litości wobec błędów drugiego człowieka, ani nie powinni na światło dzienne wyciągać jego słabości. Powinni się tylko zastanowić, czy sposób działania, jaki zastosowali, da upragniony rezultat. Czy miłość i zaufanie do tych, co wyjawili cudzy błąd, może się pomnożyć? Szczególnie powinno się pamiętać o tym, by błędy kaznodziejów, którzy zatrudnieni są w Dziele Bożym, wiadome były tylko najściślejszemu gronu. Jest bowiem wielu ludzi słabych, którzy źle wykorzystują fakt, że słudzy Boży popełniają te same błędy i mają takie same słabości, jak inni ludzie. Najbardziej złą rzeczą jest, kiedy rozpowiada się o błędach kaznodziei, tym bardziej zaś gdy kaznodzieja uchodził za człowieka godnego do dzieła ratowania dusz. Z takiego ujawnienia błędów może powstać tylko szkoda. Panu nie podoba się takie postępowanie, ponieważ powoduje utratę zaufania ludu do tych, którzy są odpowiedzialni za prowadzenie dzieła Bożego.

Charakter każdego współpracownika powinien być troskliwie brany w obronę przez towarzyszy w służbie dzieła. Bóg powiada: „Nie dotykajcie pomazańców moich, prorokom moim zła nie wyrządzajcie!”. [1 Kronik 16,22](#); [Psalmów 105,15](#). Pomnażajcie miłość i zaufanie! Brak miłości i zaufania wśród kaznodziejów sprawia, że ten, który tych darów nie ma, jest tak samo nieszczęśliwy jak ten, który mając te dary cierpi wskutek oziębłości braci. Miłość jest silniejsza niż nagana. Miłość toruje sobie drogę przez wszystkie przeszkody, podczas gdy nagana zamyka do serca każdą drogę.

Przypowieść o tym, co zaginęło

Myśl moją skierowano ku przypowieści o zaginionej owcy. Dziewięćdziesiąt dziewięć owiec pozostawiono na pustkowiu, aby szukać tej jednej, która się oddaliła i zbłądziła. Gdy już pasterz znalazł zaginioną owcę, wziął ją na ramiona i w radosnym nastroju wrócił do domu. Wracając nie urągał i nie biadał z tego powodu, że jedna zabłąkana owieczka tyle mu sprawiła kłopotu, lecz z radością i wdzięcznością w sercu niósł ją z powrotem do stada. Był szczęśliwy.

Ale jeszcze większa miała zapanować radość. Przyjaciele i sąsiedzi zostali zaproszeni, by radowali się wraz z tym, który znalazł zgubę, ponieważ mówił: „odnalazłem moją zgubioną owcę”. [214] Odnalezienie owcy było powodem radości. Nikt nie zajmował się kwestią zbłądzenia, gdyż radość ze znalezionej zguby przemogła troskę, niepokój, zamieszanie i niebezpieczeństwo, towarzyszące poszukiwaniom zaginionej owieczki i wysiłkom czynionym w celu zapewnienia jej bezpiecznego powrotu do stada. „Powiadam wam: Większa będzie radość w niebie z jednego grzesznika, który się upamięta, niż z dziewięćdziesięciu dziewięciu sprawiedliwych, którzy nie potrzebują upamiętania”. [Łukasza 15,6.7.](#)

Zgubiony grosz

Zgubiona srebrna moneta wyobrażała zbłąkanego, nie znajdującego dla siebie miejsca grzesznika.

Wysiłki kobiety pragnącej znaleźć pieniądze są nauką dla wyznawców Chrystusa, lekcją nakazującą zająć się serdecznie zbłąkanymi, którzy zeszli ze ścieżki sprawiedliwości. Kobieta zapaliła świecę, by w pomieszczeniu było widno, a potem wymiotła cały dom i tak uważnie szukała, aż grosz ów znalazła.

Przypowieść ta jednoznacznie ukazuje nasz chrześcijański obowiązek wobec ludzi, którzy potrzebują pomocy, ponieważ zboczyli z właściwej drogi i odstępili od Boga. Zbłąkanych nie należy pozostawiać w ciemności i błędzie, trzeba wykorzystać każdą możliwą

sposobność i użyć wszelkich dostępnych środków, by przywieść ich znowu do światła. Świecznik zapłonął. Z najżarliwszą modlitwą o światło niebieskie należy badać Słowo Boże według niewzruszonych punktów prawdy, ażeby móc zaspokoić potrzeby ludzi żyjących w mroku i niewierze, co więcej — argumenty Pisma Świętego, jego nagany, spostrzeżenia i słowa zachęty tak muszą wzmocnić chrześcijan, by mogli oni i zbłąkanych w końcu przekonać. Gniew Boży dotknie obojętnych i zwlekających, jeśli nie spełnią swego zadania.

Gdy niewiasta znalazła zgubiony grosz, wezwała przyjaciół i sąsiadów mówiąc: „Weselcie się ze mną, gdyż znalazłam drachmę, którą zgubiłam”. [Łukasza 15,9](#). Rzekł Jezus: „Taka, mówię wam, jest radość wśród aniołów Bożych nad jednym grzesznikiem, który się upamięta”. [Łukasza 15,10](#). Aniołowie Boga radują się z powodu jednego grzesznika, który wyznaje swe błędy, pokutuje i wraca do społeczności braci; o ileż bardziej powinni się radować wyznawcy Chrystusa — którzy sami błędzą i codziennie, by żyć, potrzebują przebaczenia Bożego a także przebaczenia swych braci — z powrotu brata czy siostry, którzy, dawszy się zwieść szatanowi, obrali złą drogę i dużo przecierpieli, zanim wrócili.

[215] Zamiast unikać błędzących chrześcijańscy bracia powinni przebywać z nimi. Nie należy wypominać tym nieszczęśliwym, że pograżyli się w mroku, natomiast należy zapalić własne światło, głębiej wnikać w łaskę Bożą i dążyć do jaśniejszego zrozumienia Pisma Świętego, by rozproszyć ciemności wokół ludzi pograżonych w błędzie. A gdy braciom się uda i zbłąkany człowiek uświadomi sobie swój błąd, i zgodzi się pójść w ślad za światłem, wtedy powinno się go z radością powitać. Nie witajcie takich z wymówkami, jak gdybyście chcieli wpoić im na zawsze przeświadczenie o ich wyjątkowej grzeszności, będącej przyczyną waszej troski i uciążliwej dodatkowej pracy. Bezgrzeszni aniołowie Boży witają takie wydarzenia z radością, o ileż więc bardziej powinni radować się bracia i siostry, którzy również potrzebują współczucia, miłości i pomocy, gdy zbłądzą i gdy w mroku, jaki ich otacza, nie potrafią sami sobie pomóc.

Syn marnotrawny

Moją uwagę skierowano na przypowieść o synu marnotrawnym. Zażądał on swego działu w majątnościach ojca. Zapragnął oddzielić swoje interesy do spraw ojca i zarządzać swoim działem według własnego upodobania. Ojciec uczynił zadość jego prośbie i syn opuścił dom, by nie słuchać dłużej rad ojca i jego wyrzutów.

Syn wierzył, że będzie szczęśliwy, jeżeli swoją część majątku użyje na własne przyjemności, w których nie będą mu przeszkadzały niczyje rady lub zakazy. Nie chciał, by go niepokoiono ustawicznymi obowiązkami. Jeżeli miał udział w dobrach ojca, siłą rzeczy ojciec miał do niego prawo jako do swego syna. Ale syn nie czuł się niczym zobowiązany wobec swego wielkodusznego ojca. Myśl, że część majątności do niego należy, natchnęła go buntowniczym duchem. W końcu zażądał swego działu, chociaż zgodnie z prawem nie mógł żądać niczego i nie powinien był niczego otrzymać.

I kiedy samolubny syn otrzymał część majątności, na którą wcale nie zasłużył, opuścił ojca i powędrował daleko, ażeby nawet zapomnieć o tym, że kiedyś miał dom rodzinny. Wyzbył się wszelkich ograniczeń, zdecydowany żyć dla własnej przyjemności. Kiedy przez swój rozrzutny i rozpustny tryb życia stracił wszystko, w co kiedyś wyposażył go ojciec, kraj w którym żył, nawiedził głód, i człowiek ów znalazł się w ciężkich warunkach. W końcu począł żałować swego grzesznego postępowania i przyjemności, brak mu bowiem było środków do życia. Roztrwonił majątek, który właśnie teraz byłby potrzebny. Nie było innego wyjścia: najbardziej wzgardzona czynność karmiciela świń zajęła miejsce grzesznej rozpusty.

Kiedy upadł tak nisko, że już niżej upaść nie było można, zaczął rozmyślać o dobroci, łagodności i miłości ojca. I w tym momencie odczuł brak ojca, zaczął go potrzebować. Sam był winien temu, że nie miał przyjaciół i musiał żyć w nędzy. Własne nieposłuszeństwo i grzech doprowadziły w rezultacie do rozłączenia z ojcem. Rozmyślał o przywilejach i łaskach, którymi cieszyli się najemni słudzy w domu ojca, podczas gdy on, obcy już domowi rodzinnemu, cierpiał i ginął z głodu. Zgnębiony przeciwnościami losu w pokorze serca postanowił wrócić do ojca i wyznać mu swój błąd. Był żebrakiem ograbionym z wszelkiego dobra, nawet z przyzwoitej odzieży. Był rozbitkiem. Nędzny wygląd świadczył o wyniszczeniu. Zzerał go głód.

[216]

Miłość ojcowska

Kiedy syn znajdował się jeszcze daleko od rodzinnego domu, ojciec już dostrzegł wędrowca i pierwszą myślą jego był zbuntowany syn, który przed wielu laty opuścił dom zwabiony urokiem szerokiego, niczym nie hamowanego życia. Wzruszenie ogarnęło ojca i mimo że wędrowiec był obrazem nędzy, ojciec poznał swe ciało i krew. Nie czekał, aż syn przebędzie całą przestrzeń dzielącą go od niego, lecz pobiegł mu naprzeciw; choć grzeszne życie syna wiele mu sprawiło cierpienie, pośpieszył na spotkanie bez gniewu, chcąc tym dowodem miłości i znakiem przebaczenia przyjąć nędzarza współczującym sercem do domu rodzinnego.

Chociaż syn był zmizerowany i oblicze jego wyraźnie zdradzało rozwiązły tryb życia, chociaż był odziany w łachmany żebracze, a nagie jego stopy okrywał podróżny pył, tkliwość i litość ojcowska wzmogły się jeszcze, gdy mężczyzna w pokorze upadł przed obliczem ojca. Nie powoływał się na swoją godność ojca, ani syna nie karcił i nie ganił. Nie przypominał mu przeszłości ani błędów czy grzechu. Wszystko, co było, zostało zapomniane. Podniósł syna i ucałował go. Przygarnął zbuntowanego do serca i przyodział we własną bogatą szatę, pokrywając niemal całkowicie jego nagość. Przytulił go do serca tak gorąco i okazał tyle uczucia, że jeśli ów syn wątpił kiedykolwiek w dobroć ojca, to widząc jego wielką miłość przestał wątpić. Uczucie skruchy, kiedy zdecydował się wrócić do domu ojcowskiego, było na pewno głębokie, ale wzmogło się ono u syna, kiedy ojciec go tak serdecznie, tak miłosiernie przyjął. Serce, ongiś harde i buntownicze, omal nie pękło, gdy zrozumiał jak bardzo, obraził ojca.

[217] Skruszony, drżący z przejęcia syn nie był przygotowany na takie przyjęcie. Bał się ogromnie, że zostanie odtrącony. Świadomy tego, że na takie przyjęcie nie zasłużył, wyznał swój grzech polegający na opuszczeniu ojca: „Ojcze, zgrzeszyłem przeciwko niebu i przeciwko tobie, już nie jestem godzien nazywać się synem twoim”. [Łukasza 15,21](#). Prosił jedynie, by go ojciec przyjął jako jednego z najmoców. Ale ojciec zażądał od sług, by okazali mu szczególną cześć i przyodziali tak, jak gdyby zawsze był posłusznym synem.

Zazdrosny brat

Ojciec potraktował powrót syna jako powód do szczególnej uroczystości. Starszy syn pracujący w polu nie wiedział, że brat jego wrócił, ale słyszał ogólne objawy radości i zapytywał sługi, co to wszystko znaczy. Wyjaśniono mu, że to brat, o którym wszyscy myśleli, że nie żyje, jest znów w domu, i że ojciec kazał zabić cielę, aby syna, który wrócił, przyjąć uroczyście niczym zmartwychwstałego.

Wtedy starszy brat zapalał gniewem i nie chciał pójść przywitać młodszego brata, nie chciał go widzieć. Zapalczywość jego wzmogła się na myśl, że ten, który opuścił ojca, jest przyjmowany z taką czcią. Poza tym, odchodząc, złożył na barki starszego brata całą odpowiedzialność za pracę w majątku i obowiązki, które powinni dzielić pomiędzy siebie. Opuściwszy dom wszedł na drogę występku, roztrwonił dobro, które mu ojciec powierzył, i wpadł w nędzę, podczas gdy on, starszy brat, spełniał w domu wiernie obowiązki synowskie. A teraz ten występny rozpustnik przychodzi do domu ojca i jest przyjmowany z czcią i honorami, większymi niż kiedykolwiek jemu okazywano.

Ojciec prosił starszego syna, by wszedł do domu i radośnie przywitał brata, ponieważ brat ten był stracony, lecz odnalazł się. Grzech go zabił, a teraz wrócił do życia. Odzyskał świadomość swych win i brzydzi się grzesznych postępów. Ale starszy brat odrzekł: „Oto tyle lat służę ci i nigdy nie przestąpiłem rozkazu twego, a mnie nigdy nie dałeś nawet koźlęcia, bym się mógł zabawić z przyjaciółmi moimi. Gdy zaś ten syn twój, który roztrwonił majątność twoją z nierządnicami, przyszedł, kazałeś dla niego zabić tuczne cielę”. [Łukasza 15,29-32](#).

Ojciec przyznał, że starszy syn był zawsze przy nim i że wszystko, co ojciec posiada, również do niego należy, ale sprawiedliwa to rzecz okazać radość, że „ten brat twój był umarły, a ożył, zaginał, a odnalazł się”. Fakt, że to, co zostało stracone, odnalazło się, a to, co umarło, ożyło, przeważał wszystkie inne kwestie.

Przypowieść ta, opowiedziana przez Chrystusa, ma wyobrażać sposób, w jaki nasz Ojciec Niebieski przyjmuje zbłąkanych i skruszonych. Ojciec jest tym, przeciwko któremu popełniono grzech. A jednak w pełni współczucia płynącego z głębi serca, w pełni litości i przebaczenia, wita on marnotrawnego syna i okazuje nieopisaną ra-

[218] dość. Ten, o którym myślano, że stracił wszystkie synowskie uczucia dla ojca, pojął swój wielki grzech, wrócił do ojca i chce go znowu miłować, chce szanować jego nakazy. Ojciec wie, że syn, który prowadził grzeszny żywot, teraz żałuje tego i potrzebuje jego litości i miłości. Syn ten wiele cierpiał, uświadomił sobie w końcu swą nędzę i wrócił do jedyne go człowieka, który może mu pomóc w wielkiej potrzebie.

Powrót marnotrawnego syna był źródłem największej radości. Zarzuty starszego brata wydawały się rzeczą naturalną, ale nie były usprawiedliwione. A jednak bracia spotykają się często w taki właśnie sposób. Zbyt wiele wysiłków wkłada się w to, ażeby dać odczuć błądzącym, iż popełnili nieprawość, i stale przypomina się im ich błędy. Ci, co zbłądzili, potrzebują współczucia i litości, potrzebują pomocy, w pierwszym rzędzie trzeba im zrozumienia i miłości. Cierpią, często zniechęcają się, wpadają w zwątpienie i rozpacz. Ponad wszystko potrzebują szczerego przebaczenia, zapomnienia ich win.

Pszenica i kąkol

W innej przypowieści, jaką Jezus opowiedział swym uczniom, przyrównał On królestwo niebieskie do pola, na którym człowiek zasiał dobre ziarno. Ale kiedy człowiek ten usnął, jego wróg posiał kąkol. Słudzy zapytali gospodarza: „Panie, czy nie posiałeś dobrego ziarna na swojej roli? Skąd ma ona kąkol? A on im rzekł: To nieprzyjaciel uczynił. A słudzy mówią do niego: Czy chcesz więc, abyśmy poszli i wybrali go? A on odpowiada: Nie! Abyście czasem wybierając kąkol, nie powyrywali wraz z nim i pszenicy. Pozwólcie obydwom rósć razem aż do żniwa. A w czasie żniwa powiem żeńcom: Zbierzcie najpierw kąkol i powiążcie go w snopki na spalenie, a pszenicę zwieźcie do mojej stodoły”. [Mateusza 13,27-30](#). Gdyby wszyscy zachowali wierność i czujność, gdyby nie spali w czasie siewów, gdyby niczego nie zaniedbali, nieprzyjaciel nie miałby tak sprzyjającej okoliczności, by zasiać kąkol pomiędzy pszenicę. Szatan nigdy nie śpi. On czuwa i znakomicie wykorzystuje każdą sposobność, posyła swych pomocników, którzy sieją błędy znajdujące chętną do przyjęcia tego ziarna glebę w wielu nieuświęconych sercach.

Szczerych wyznawców prawdy ogarnia smutek; pokusy i troski stają się coraz większe, przede wszystkim dlatego, że są wśród wiernych osoby, co sieją zwątpienie, osłabiają ducha i zniechęcają we wszelkich poczynaniach i wysiłkach. Oby Pan nauczył sługi swoje, by z wielką czujnością i troską przystępowali do wszystkich swoich zajęć. „Pozwólcie obydwom rósć razem”. Nie należy przedwcześnie i przemocą usuwać kąkolu, by wyrywając go z korzeniami nie narazić na zniszczenie cennego żdźbła. Zarówno kaznodzieje, jak i członkowie Kościoła powinni być bardzo ostrożni, by przypadkiem nie dać się porwać zbyt niemu uniesieniu czy fanatyzmowi, nad którym nie ma kontroli ani wiedza, ani umiejętność. Istnieje niebezpieczeństwo, że zbyt wiele będzie się czynić, by uwolnić Kościół od trudności. Często znikają one same, kiedy się nimi nikt nie zajmuje. Nie jest dobrze przedwcześnie rozpatrywać jakąś sprawę zaistniałą

[219]

w którymś ze zborów. Do każdej takiej sprawy powinniśmy podchodzić uważnie, z opanowaniem i cierpliwością, i nie próbować uporządkować jej według własnego pojmowania.

Praca wykonana w X była przedwczesna i spowodowała szkodliwy podział w tym małym zborze, podział niepotrzebny. Gdyby słudzy Boga odczuli tę nadzwyczajną siłę, jaka leżała w przypowieści o pszenicy i kąkolu, na pewno postąpiliby inaczej. Zanim uczyni się coś, co by najbardziej niegodnym dało choćby najmniejszą sposobność do złożenia skargi za to, że zostali ze zboru wykluczeni, trzeba sprawę dobrze przemyśleć i modlić się gorąco.

Przedwczesne kroki podjęte w X stworzyły wewnątrz zboru partię opozycyjną. Jedni byli słuchaczami „przy drodze”, drudzy słuchaczami na „na glebie kamienistej”, inni jeszcze należeli do grupy, która prawdę przyjęła, ale dobre nasienie w ich sercu zagłuszyły wzrastające ciernie. Ci ludzie nigdy nie osiągnęliby doskonałości charakteru chrześcijańskiego. Ale było w tej grupie kilku takich, których można było wzmocnić i dodać otuchy, a wtedy ugruntowaliby się w wierze. Jednakże stanowisko, jakie zajęli bracia B. i S., stworzyło ten przedwczesny kryzys. Poza tym brak było w stosowaniu środków prowadzących do zlikwidowania rozłamu mądrości Bożej i rozsądku.

Osoby, których wyłączenie z Kościoła tak było sprawiedliwe, jak strącenie szatana z nieba, znajdą zawsze stronników. Zawsze jest grupa, która znajduje się bardziej pod wpływem ludzi niż pod wpływem ducha Bożego i zasad Biblii. Nieuświęceni zawsze są gotowi brać stronę tych, co źle czynią. Zawsze są gotowi okazać litość i współczucie najmniej tych uczuć godnym. Tacy stronnicy wywierają znaczny wpływ na innych. Pewne sprawy widzą w fałszywym świetle; powstaje szkoda i krzywda i wiele dusz jest zrujnowanych. Szatan w swym buncie pociągnął za sobą trzecią część aniołów. Odwrócili się oni od Ojca i od Syna, a przyłączyli do sprawcy buntu. Mając te fakty na uwadze, powinniśmy działać z największą ostrożnością. Czegoż możemy oczekiwać, prócz zamieszania i trudności, po przestawianiu z ludźmi o osobliwych poglądach? Musimy to znieść i zrezygnować z wyrwania kąkolu, ażeby nie wyrwać z korzeniami również i pszenicy.

Dobrodziejstwo prób i przeciwności

[220]

„W świecie ucisk mieć będziecie — mówi Chrystus — ale we mnie mieć będziecie pokój”. Próby, którym poddawani są chrześcijanie, kłopoty, przeciwności i zarzuty są przez Boga wyznaczonymi środkami, które mają oddzielić pszenicę od plew. Pycha, egoizm, złe skłonności i miłość świata muszą być zwyciężone. Aby nas wypróbować, Bóg zsyła udrękę, abyśmy zrozumieli, że zło tkwi jeszcze w naszej istocie. Musimy zwyciężyć wszystkie pokusy w oparciu o Jego siłę i łaskę, abyśmy się mogli stać uczestnikami natury Bożej, uciekwszy przed przemijającymi rozkoszami tego świata. „Albowiem nieznacny chwilowy ucisk przynosi nam przeogromną obfitość wiekuistej chwały — powiada Paweł — nam, którzy nie patrzymy na to, co widzialne, ale na to, co niewidzialne; albowiem to, co widzialne, jest doczesne, a to, co niewidzialne, jest wieczne”. [2 Koryntian 4,17.18](#). Udręki, ciężary, pokusy, przeciwności i rozmaitego rodzaju próby — to „słudzy” Boga, którzy nas oczyszczają, uświęcają i przysposabiają do niebieskiego spichlerza.

Krzywda, wyrządzona prawdzie wskutek przedwczesnych poczynań, nigdy nie może być całkowicie naprawiona. Sprawa Boża w X nie spowodowała takiego postępu, jakiego właściwie można było oczekiwać. Wpływ na ludzi nie jest teraz tak korzystny, jak wówczas, gdy tych spraw nie było. Często pojawiają się wśród nas osoby, których wpływ równa się zeru. Ich istnienie wydaje się pozbawione sensu, ale niech im się tylko pozwoli na bunt i walkę, a wówczas stają się gorliwymi powiernikami szatana. Takie działanie bardziej odpowiada odczuciom ich serca. Tacy ludzie potrzebują wniknięcia w siebie i żarliwej, cichej modlitwy. Bóg obiecał mądrość tym, którzy Go o nią będą prosić. Często pracę misjonarską rozpoczynają ludzie nie przygotowani do tego zadania. Na zewnątrz okazują wielki zapał, zaniedbując jednocześnie osobistej, cichej modlitwy. Gdy taki stan ma miejsce, dzieje się wiele zła, ponieważ tacy słudzy ewangelii próbują kształtować sumienia innych ludzi na własną modłę. Panowanie nad samym sobą jest szczególnie potrzebne. Popędliwe słowa wywołują sprzeciw, jątrzą i drażnią. Bratu S. grozi niebezpieczeństwo zatonięcia w namiętym, ostrym krytycyzmie. Ale to nie jest duch kaznodziei sprawiedliwości.

[221]

Bracie S., musisz się jeszcze wiele uczyć! Masz zamiar brata W. obciążyć swoimi omyłkami i trudnościami, ale ściśle przeanalizowanie motywów twojego postępowania i działania ujawniło inne przyczyny, za które ty jesteś odpowiedzialny. Słuchając głosu własnego serca sam popadasz w niewolę. Surowy, zadreęczający duch, któremu czasem ulegasz, niweczy twój wpływ, bracie mój. Musisz pracować nad sobą, bo nikt tej pracy za ciebie wykonać nie może; każdy za siebie musi zdać rachunek przed Bogiem. Bóg dał nam swe prawo jak zwierciadło, w które mamy patrzeć, aby zobaczyć braki swego charakteru. Nie nasza to rzecz szukać w zwierciadle błędów sąsiada, albo zastanawiać się, czy jest on prawdziwym chrześcijaninem; my sami powinniśmy ujrzeć w tym zwierciadle własne ułomności. Potrzebujemy nie tylko właściwego poznania, ale i przede wszystkim pójścia w ślad za tym poznaniem. Nam nie polecono przyjmować w życiu to, co wydaje się przyjemne, a omijać to, co nieprzyjemne, według naszego uznania. Posłuszeństwo lepsze jest niż ofiara.

Właściwe wychowanie

Najpiękniejszym zadaniem, jakie w ogóle kiedykolwiek zlecono mężczyznom i kobietom, jest przestawanie z młodzieżą. Najwięcej uwagi powinno się poświęcić wychowaniu młodych. Urozmaicona nauka w wielkiej mierze służy rozwojowi wzniosłych i szlachetnych mocy umysłu. Rodzice i nauczyciele z całą pewnością nie nadają się do właściwego kształcenia dzieci, jeżeli wprawdzie sami nie nauczyli się panowania nad sobą, cierpliwości, wyrozumiałości i miłości. Jakże ważną jest ta rzecz dla rodziców, nauczycieli i wychowawców! Niewielu jest takich, którzy potrafią wnikać w podstawowe potrzeby ducha i zdecydować, jak przede wszystkim kierować rozwojem umysłu, rodzącymi się myślami i uczuciami młodych.

Istnieje czas kształcenia i rozwijania dzieci, istnieje czas wychowania i kształcenia młodzieży. Jest rzeczą o zasadniczym znaczeniu, ażeby dzieci i młodzież otrzymały w szkole jedno i drugie. Dzieci można wychować albo dla służby grzechowi, albo dla służby sprawiedliwości. Wczesne wychowanie młodzieży wywiera wpływ na jej charakter tak w życiu świeckim, jak i religijnym. Salomon mówi: „Wychowuj chłopca odpowiednio do drogi, którą ma iść, a nie zejdziesz z niej nawet w starości”. [Przypowieści 22,6](#). Słowa te nie podlegają krytyce. Zasady wychowania, jakie zaleca Salomon, każą kierować, wychowywać i skłaniać do rozwoju. Ażeby rodzice i nauczyciele mogli wykonać tę pracę, muszą sami znać drogę, jaką ma pójść dziecko. Wymaga to czegoś więcej niż wiedzy książkowej. Trzeba celować we wszystkim, co jest dobre, cnotliwe, sprawiedliwe i święte. Wychowanie obejmuje wstrzemięźliwość, bogobożność, braterską uczynność, miłość Boga i miłość bliźniego. Ażeby ten cel móc osiągnąć, należy specjalną uwagę zwrócić na fizyczne, umysłowe, moralne i religijne wychowanie dzieci.

Wychowanie dzieci w domu czy szkole nie powinno być tre-

[222]

Nierozumne zwierzęta trzeba tresować, gdyż nie posiadają one ani rozsądku, ani intelektu. Ale umysł człowieka trzeba nauczyć panować nad instynktami, oświecić go i tak wychować, aby mógł władać swoją istotą, podczas gdy zwierzętami kieruje ich pan. Są one tak wytresowane, aby były mu posłuszne. Właściciel jest dla zwierzęcia rozsądkiem, umysłem i wolą. Dziecko można również wychować tak, by ono, podobnie jak zwierzę, nie miało własnej woli. Nawet indywidualność dziecka może utonąć w indywidualności wychowawcy, a jego wola we wszystkim całkowicie poddać się woli nauczyciela.

Dzieci tak wychowane pozostawiają, jeśli chodzi o ich siłę moralną i poczucie odpowiedzialności, bardzo dużo do życzenia. Nie nauczono ich działać rozsądnie, z zastanowieniem. Wolą ich kierowali inni, a umysł nie miał możliwości dojrzeć i wzmocnić się przez samodzielne działanie. Wychowywano i kierowano młodymi ludźmi nie uwzględniając wrodzonych właściwości ich umysłów ani nie uwzględniając faktu, że kiedyś, kiedy będzie trzeba, będą oni musieli zaangażować wszystkie swe siły moralne. Nauczyciele powinni zwrócić szczególną uwagę na słabsze zdolności, tak aby wszystkie istniejące moce mogły być równomiernie kształcone. Wtedy nie tylko siły fizyczne będą się stale rozwijać, ale i bogactwo ducha osiągnie odpowiednie normy.

Wiara we własne siły

Wiele jest dzieci, które okazują dobre wychowanie wtedy, kiedy znajdują się pod odpowiednim nadzorem. Kiedy przestają być zmuszane do przyjmowania rad i wskazówek postępowania, stają się niezdolne do samodzielnego myślenia, działania czy decydowania. Dzieci te tak długo były pod wpływem surowego wychowania, że brak im wiary w siebie, nie są zdolne postępować według własnego sądu. Nie mają własnego zdania, gdyż właśnie o rzeczach, które nadawały się do tego, by wyrobić sobie o nich własne pojęcie, nie wolno im było myśleć i działać samodzielnie. Gdy wychodzą spod opieki rodziców, by działać samodzielnie, łatwo sąd innych kieruje je na fałszywe drogi. Brak im silnego charakteru. Nie nauczono ich zawczasu, kiedy było trzeba, stać na własnych nogach. Dlatego siły ich umysłu nie rozwinęły się właściwie i nie dojrzały. Tak długo

całkowitą i absolutną kontrolę sprawowali nad nimi rodzice, że w końcu dzieci stały się całkowicie zależne od nich. Rodzice zastępują im umysł i wolę.

Z drugiej strony nie należy młodzieży utwierdzać w przekonaniu, że może działać niezależnie od postanowień rodziców i nauczycieli. [223] Należy dzieci nauczyć szacunku dla sądu ludzi doświadczonych i zaufania do decyzji podejmowanych przez rodziców i nauczycieli. Powinno się je tak wychowywać, by ich pragnienia odpowiadały pragnieniom rodziców, by uważały za rzecz zwykłą słuchać wskazówek rodziców i nauczycieli. A gdy wyjdą spod ich opiekuńczej ręki, charakter ich nie będzie podobny trzcinie chwiejącej się na wietrze.

Młodzież o słabej sile moralnej jest zazwyczaj produktem zbyt surowego wychowania. Nie nakłaniano młodych do samodzielnego myślenia i działania odpowiednio do ich możliwości pojmowania, a przez to do duchowego rozwijania się, zdobywania pewności siebie i zaufania we własne siły. A potem gdy przyszło stanąć do walki z przeciwnościami w życiu i działać według własnego sądu, okazało się, że są wytresowani na podobieństwo zwierząt, ale nie wychowani. Wola i zdolność decydowania zostały całkowicie narzucone przez rodziców i nauczycieli.

Owi rodzice i nauczyciele, którzy chępią się tym, że całkowicie podporządkowali dzieci swojej woli, pohamowaliby pychę, gdyby widzieli przyszłe życie dzieci, których samodzielność i wolę złamały przemoc i strach. Są one prawie że nie przygotowane, by dzielić nieubłaganą odpowiedzialność życia. Gdy młodzież ta już nie będzie pod opieką rodziców i wychowawców i gdy zmuszona będzie myśleć oraz działać samodzielnie, jest rzeczą pewną, że wejdzie na złe drogi i będzie ulegać pokusom. Życie jej nie będzie obfitowało w sukcesy; te same braki dadzą się dostrzec również w ich życiu religijnym. Gdyby wychowawcy dzieci i młodzieży mogli sobie wyobrazić przyszłe skutki błędnego wychowania, jakie stosowali, zmieniliby swoje metody. Nauczyciele, którzy odczuwają zadowolenie, gdy prawie całkowicie wykorzenili z uczniów samodzielną wolę, nie są najlepszymi nauczycielami, chociaż pozory świadczą za nimi.

Bóg nigdy nie postanowił, by wola jednego człowieka podlegała całkowicie władzy drugiego człowieka. Komu zależy na pozbawieniu uczniów ich indywidualności, kto chce być dla nich umysłem, wolą i sumieniem, bierze na siebie ciężką odpowiedzialność. Ucznio-

[224]

wie ci mogą w pewnych okolicznościach zachowywać się jak dobrze wyćwiczeni żołnierze, gdy jednak zniknie przemoc, ujawni się brak niezależnego, samodzielnego działania. Najbardziej pożytecznymi, osiagającymi dobre wyniki są ci nauczyciele, którzy swoich uczniów kształcą na mężczyzn i kobiety o mocnych charakterach, dorosłych do każdej sytuacji życiowej i tak ich wychowują, by zrozumieli i odczuli, że wszystkie siły tkwią w nich samych. Praca takich nauczycieli może powierzchownemu obserwatorowi nie wydawać się niczym nadzwyczajnym. Może nie być tak wysoko ceniona, jak takiego nauczyciela, który dzierży w swych rękach umysł i wolę uczniów podporządkowanych absolutnej jego mocy. Ale przyszłe życie uczniów wykaże owoce tej lepszej metody wychowania.

Niebezpieczeństwo tkwi w tym, że tak rodzice, jak i nauczyciele za dużo rozkazują, za dużo dają przepisów, a za mało starają się wejść ze swymi dziećmi i uczniami w ściślejszy osobisty kontakt. Często zachowują rezerwę, swoją moc i władzę okazują w sposób zimny, bezduszny, który nie może zdobyć serc dzieci i uczniów. Gdyby zbliżyli się do dzieci, okazywali im miłość i zainteresowanie wszystkimi ich wysiłkami, a także i zabawami, gdyby czuli się czasem sami jak dzieci wśród dzieci, uczyniliby je bardzo szczęśliwymi i posiadliby ich miłość i zaufanie. Wtedy dzieci szanowałyby rodziców i nauczycieli i miłowały ich.

Nawyki i zasady nauczyciela powinno się rozważać jako sprawę o większej doniosłości niż jego wiedza. Jeżeli jest on szczerym chrześcijaninem, będzie rozumiał konieczność jednakowego zainteresowania się fizycznym, umysłowym, moralnym i religijnym wychowaniem swoich uczniów. Chcąc wywrzeć właściwy wpływ na uczniów, musi doskonale umieć panować nad sobą, serce zaś jego powinno należeć do nich. Wtedy miłość będzie widoczna w jego spojrzeniach, słowach i czynach. Siła charakteru jest konieczna. Tylko wtedy wychowawca będzie w stanie formować charakter uczniów i przekazać im wiedzę. Na ogół wczesne wychowanie młodzieży kładzie podwaliny pod charakter na całe życie. Kto ma do czynienia z dziećmi, powinien z wielką ostrożnością podchodzić do rozwijania ich zdolności, by wszystkie siły intelektu najwłaściwiej wykorzystać.

Reforma zdrowotna

10 grudnia 1871 roku ponownie ukazano mi, że reforma sposobu życia jest gałęzią wielkiego dzieła, które ma przysposobić lud na przyjście Pana. Łączy się ona tak ściśle z trójjanielskim poselstwem, jak ściśle łączy się ręka z ciałem. Człowiek lekceważy prawo Boga, Jego dziesięć przykazań, ale Pan nie przyjdzie, by ukarać tych, co naruszyli zakon, zanim nie pośle im poselstwa przestrogi. To poselstwo głosi trzeci anioł. Gdyby ludzie zawsze dochowywali posłuszeństwa dziesięciu przykazaniom, prowadząc życie według ich zasad i wskazań, nie ciążyłoby nad światem przekleństwo choroby i jej strasznych skutków.

Jeśli ludzie nie hamują chęci nadmiernego jedzenia i ulegają swoim żądom, przekraczają nie tylko prawo natury, ale i prawo Boga. Dlatego Bóg ofiarował nam światło reformy sposobu życia, abyśmy przekroczenie praw, jakim podlega nasz organizm, uznali za grzech. Wszystkie nasze radości i cierpienia wiodą ku posłuszeństwu prawom natury albo ku ich pogwałceniu. Nasz łaskawy Ojciec Niebieski widzi beznadziejne położenie ludzi, którzy czasem świadomie, częściej zaś nieświadomie gwałcą prawa przez Niego ustanowione. Z miłości i litości ku rodzajowi ludzkiemu sprawia Bóg, że Jego światło ukazuje reformę sposobu życia. Ogłasza On nie tylko swe prawo, ale daje znać o karze, która nastąpi w wypadku jego pogwałcenia, aby wszyscy mogli przyjąć Jego naukę i starali się żyć zgodnie z prawem natury. Ogłasza On swe prawo tak wyraźnie, że po prostu samo ono wpada w oczy i staje się podobne miastu położonemu na wzgórzu. Wszystkie odpowiedzialne istoty mogą to prawo zrozumieć, jeżeli tylko będą chciały. Jedynie nierozwinięci umysłowo nie będą pociągnięci do odpowiedzialności za przekroczenie go. Prawa natury należy przedstawiać łącznie z żądaniami trzeciego poselstwa anielskiego i nalegać na ich zachowanie, by przygotować lud na przyjście Pana.

[225]

Niebezpieczeństwo pochwał

Ukazano mi w duchu, z jaką wielką ostrożnością powinno się oceniać własną mądrość. Kiedy chce się ludzi uwolnić od ciężącego na nich brzemienia, ludzie ci chcą się oprzeć na własnym rozumie, zamiast zdać się całkowicie na Boga. Nie jest rzeczą bezpieczną chwalić ludzi nad miarę, albo wynosić pod niebiosa zdolności sługi Chrystusowego. W dniu Pańskim wielu będzie zważonych na wadze i znajdzie się ich lekkimi, ponieważ sami siebie uznali za mądrych. Chciałabym ostrzec mych braci i moje siostry, by nigdy nie schlebiali zdolnym ludziom, ponieważ pochlebstwo trudno jest przyjąć obojętnie. Bardzo łatwo rozwija się wtedy próżność i osoby zbyt chwalone tracą poczucie równowagi.

Powiadam wam, kochani, jeszcze raz: jeżeli chcecie zachować dusze wasze czyste od krwi wszystkich ludzi, nigdy im nie schlebiajcie, nigdy nie chwalcie starań biednych śmiertelników, ponieważ może to posłużyć ku ich zgubie. Jest rzeczą niebezpieczną, byśmy naszymi słowami lub czynami wywyższali brata lub siostrę, choćby ich zachowanie było pozornie najbardziej skromne. Jeżeli rzeczywiście posiadają łagodnego i kornego ducha, którego Bóg tak wysoko ceni, pomóżcie im ducha tego zachować. Nie powinno się to dziać drogą krytyki czy lekceważenia prawdziwej ich wartości. Jednak niewielu jest takich, którzy potrafią znieść pochwałę i uznanie bez krzywdy dla siebie.

Niektórzy zdolni kaznodzieje, głoszący prawdy obecnego czasu, kochają poklask i uznanie, pobudzają ich one tak, jak pijaka szklanka wina.

[226] Ale postawcie tych kaznodziejów przed niewielu słuchaczami, którzy niełatwo dają się porwać ani sprowokować do dyskusji, a tracą zainteresowanie i zapał. Zadanie swe będą spełniać tak leniwie, jak pijak, któremu odebrano kieliszek. Ludzie tacy dopóty nie staną się prawdziwymi, pełnymi energii sługami Bożymi, dopóki nie nauczą się pracować bez podniecających pochwał.

Praca na rzecz zbłąkanych

Chrystus utożsamiał siebie z potrzebami swego ludu. Potrzeby i cierpienia ludu były Jego cierpieniami i potrzebami. Powiedział: „Albowiem łaknąłem, a daliście mi jeść, pragnąłem, a daliście mi pić, byłem przychodniem, a przyjęliście mnie, byłem nagi, a przyodzialiście mnie, byłem chory, a odwiedzaliście mnie, byłem w więzieniu, a przychodziliście do mnie”. [Mateusza 25,35.36](#). Słudzy Boga powinni mieć w swych sercach tkliwe uczucia i szczerą miłość dla naśladowców Chrystusa. Powinni okazywać takie głębokie zainteresowanie, jakie okazywał Chrystus w swej trosce pasterza o straconą owcę. Powinni naśladować przykład dany im przez Chrystusa, objawiać to samo współczucie, tę samą łagodność i tkliwą, pełną litości miłość, jaką On nam okazuje.

Najsilniejszymi mocami moralnymi są wiara, nadzieja i miłość. Kaznodzieja może jak najpoważniej i jak najżarliwiej pracować, ale jeżeli tamte moce w nim nie działają, Bóg nie uzna jego prawdy, ponieważ nie przyniesie ona Kościołowi dobra. Sługa Chrystusa, który niesie ludowi uroczyste poselstwo, powinien zawsze postępować sprawiedliwie, kochać miłosierdzie i chodzić w pokorze przed obliczem Pana. Z duchem Chrystusowym w sercu będzie korzystać ze wszystkich swych sił, by zachować owce stada i strzec je, jak wierny i prawdziwy pasterz. Miłość jest złotym łańcuchem, który dobrowolnie wiąże serca wierzących ogniwami przyjaźni, serdeczności, wierności i stałości, a także przykuwa duszę do Boga.

Wśród braci występuje zdecydowany brak miłości, serdeczności i współczującej troskliwości. Słudzy Chrystusowi często są obojętni, bez uczucia. Nie wszystkie serca żarzą się tklwym współczuciem i serdeczną miłością. Najczystszy i najwznioślejszy nabożeństwem dla Boga jest ofiarny trud, mający na celu pozyskanie dusz dla Chrystusa. Brak wiary, nadziei i miłości — oto przyczyna, dla której kaznodzieje głoszący terazniejszą prawdę pracują bez rezultatu. My wszyscy napotykamy na trudy i walki, przeżywamy wyrzeczenia i znosimy ukryte bóle serca. Są one przeznaczone dla nas wszystkich

[227] i wszyscy musimy je znosić. Smutek i łzy są skutkiem naszych grzechów. Toczyć się będzie ustawiczna walka; bezsenność, wyrzuty sumienia i wstyd będą nam towarzyszyć.

Kaznodzieje głoszący o krzyżu Zbawiciela niechaj nie zapominają o swych doświadczeniach. Niech zawsze pamiętają o tym, że są tylko ludźmi podatnymi na błędy i mającymi takie same skłonności, jak ich bracia. Niech pamiętają, że jeżeli chcą pomóc braciom, muszą ustawicznie okazywać im dobro, muszą posiadać serce pełne współczucia i miłości. Muszą zbliżyć się do braci i pomóc im w tym, w czym są oni słabi i w czym najbardziej potrzebują pomocy. Głosiciele Słowa Bożego muszą wpierw ukorzyć przed Bogiem własne twarde, dumne i niewierzące serca, jeżeli chcą braci swych przyprowadzić do pokuty. Chrystus wszystko uczynił dla nas, ponieważ byliśmy bezradni. Związały nas, niby łańcuchem, ciemność, grzech i beznadziejność, i dlatego nie mogliśmy nic uczynić dla siebie. Jeżeli stale wierzymy, stale mamy nadzieję i stale miłujemy, przybliżamy się coraz bardziej do stanu doskonałej świętości. Nasi bracia odczuwają tę samą potrzebę współczucia i pomocy, jaką my odczuwamy. Nie powinniśmy ich ganić niepotrzebnie, ale ponaglani miłością Chrystusa powinniśmy obchodzić się z nimi z delikatnym współczuciem. Powinniśmy płakać nad błądzącymi i tymi, którzy odstąpili od Boga. Dusza ma wartość nie do obliczenia. Zmierzyć ją można tylko ceną zapłaconą za zbawienie. Golgota mówi o tej prawdziwej wartości duszy ludzkiej.

Łagodne oceny, spokojne odpowiedzi i przyjemne słowa są daleko doskonalszymi środkami ratowania człowieka niż surowość i szorstkość. Już niewielka nieuprzejmość może ludzi wyłączyć spod naszego wpływu, podczas gdy duch zgody może związać ich z wami i możecie im wskazać właściwą drogę. Wszystko, co robicie, powinno być owiane duchem pojednania. Dobrym zamiarom i czynom ludzi z waszego otoczenia wypada okazywać należne zaufanie. — [Testimonies for the Church IV, 65 \(1876\)](#).

Miłość i obowiązek

Miłość ma bliźniaczą siostrę, którą jest obowiązek. Miłość i obowiązek należą do siebie. Jeżeli dzieci obdarza się tylko miłością, nie myśląc o obowiązkach, stają się one uparte, niegrzeczne, samolubne, nieposłuszne i samowolne. Jeżeli surowy obowiązek pozbawi się łagodnej i ujmującej miłości, rezultat będzie podobny. Obowiązek i miłość muszą działać wspólnie, ażeby dzieci mogły być właściwie wychowane.

Już w Starym Testamencie udzielono kapłanom wytycznych: „Gdy mówię do bezbożnego: Bezbożniku, na pewno umrzesz, a ty nic nie powiesz, aby odwieść bezbożnego od jego postępowania, wtedy ten bezbożny umrze z powodu swojej winy, lecz jego krwi zarządzą od ciebie. Lecz gdy ostrzeżesz bezbożnego, aby się odwrócił od swojego postępowania, a on się nie odwróci od swojego postępowania, to umrze z powodu swojej winy, lecz ty uratujesz swoją duszę”. [Ezechiela 33,8.9.](#)

[228]

Tutaj jasno i wyraźnie wyłożono obowiązek sług Bożych. Nie można ich zwolnić od sumiennego pełnienia zleconego im obowiązku ganienia grzechów i nieprawości ludu Bożego. Choć jest to niewdzięczne zadanie i ten, kto błądzi, na pewno nie przyjmie napomnień z radością, to w większości wypadków każdy zganiony przyjąłby przestrożę i naganę, gdyby inni się w to nie mieszała. Stają po stronie winnego, litują się nad nim i koniecznie chcą go bronić. Nie rozumieją, że złoczyńca obudził gniew Pana, ponieważ sprawa Boża doznała szkody, a imię Jego zostało zelżone.

Zła droga, którą obrał winny, odepchnęła ludzi od prawdy, stali się w wierze jakby rozbitkami. Ale sługa Boży, którego zdolność przewidywania i poczucie sprawiedliwości przyćmiły złe wpływy, staje chętnie po stronie tego, który obraził Boga, i którego wpływ wyrządził tak wiele zła, zamiast stanąć u boku ludzi, którzy ganią nieprawość i grzech. Jeżeli tak postępuje, to jakby mówił do grzesznika: „Nie kłopotcz się, nie upadaj na duchu, tak czy inaczej

ostatecznie masz rację”. Kto tak mówi, nie powiada nic innego, jak tylko: „Twoja sprawa ma się dobrze”.

Bóg żąda od swoich sług, by chodzili w świetle i nie zamykali oczu na działalność szatana. Powinni być przygotowani do ostrzegania tych, których niepokoi chytrych szatana, i do ganienia ich. Szatan stosuje wszystkie możliwe środki, by zdobyć przewagę. On nie odpoczywa, lecz ustawicznie ściga swój cel. Jest czujny i sprytny, wykorzystuje każdą sposobność i obraca ją na swoją korzyść w walce przeciwko prawdzie i interesom królestwa Bożego. Jest faktem godnym pożałowania, że słudzy Boga nie są świadomi nawet połowy przebiegłości szatana, a jest mu to bardzo potrzebne. Zamiast sprzeciwiać się diabłu i uciekać od niego, wielu skłania się do kompromisu z mocami ciemności.

Zbór laodycejski

Poselstwo do zboru laodycejskiego jest przerażającą groźbą i stosuje się do ludu Bożego obecnego czasu.

„A do anioła zboru w Laodycei napisz: To mówi Ten, który jest Amen, świadek wierny i prawdziwy, początek stworzenia Bożego: Znam uczynki twoje, żeś ani zimny, ani gorący. Obyś był zimny albo gorący! A tak, żeś letni, a nie gorący ani zimny, wypluję cię z ust moich. Ponieważ mówisz: Bogaty jestem i wzbogaciłem się, i niczego nie potrzebuję, a nie wiesz, żeś pożałowania godzien nędzarz i biedak, ślepy i goły”. [Objawienie 3,14-17](#). [229]

Pan wskazuje tutaj na to, że poselstwo, które kaznodzieje, powołani do udzielania przestróg, mają nieść Jego ludowi, nie jest poselstwem pokoju i bezpieczeństwa. Nie jest ono wyłącznie teoretyczne, lecz w każdym szczególe oddaje rzeczywistość. Lud Boży w poselstwie do Laodycejczyków został ukazany w stanie fizycznego bezpieczeństwa. Ludzie są zadowoleni z siebie, żyją wygodnie i wydaje im się, że osiągnęli stan wyższego rozwoju duchowego. „Ponieważ mówisz: Bogaty jestem i wzbogaciłem się, i niczego nie potrzebuję, a nie wiesz, żeś pożałowania godzien nędzarz i biedak, ślepy i goły”.

Czy umysły ludzi może dotknąć większe omamienie, niż uznanie siebie za sprawiedliwych, kiedy przecież wszyscy są grzeszni? Poselstwo Wiernego Świadka ukazuje zbór Boży w stanie złudzenia tak doskonałego, że zbór ten absolutnie nie zdaje sobie sprawy ze swego stanu. Nie wie, jak pożałowania godny jest w oczach Boga. Podczas gdy ci, do których skierowano to poselstwo, schlebiają sobie i wierzą, że prowadzą życie duchowe, poselstwo Wiernego Świadka niszczy ich pewność siebie, ukazuje natomiast ich duchową ślepotę, ubóstwo i nędzę. Świadectwo — tak surowe i poważne — odpowiada faktom, ponieważ mówi to Świadek Wierny, a świadectwo Jego jest prawdziwe.

Ludziom, którzy są z siebie zadowoleni i którzy twierdzą, że posiadli już wystarczająco wiele duchowych doświadczeń, wyjaśnia,

że się mylą, że potrzebują jeszcze wiele łaski Bożej. Nieuświęcone serce jest podstępne, „bardziej niż wszystko inne, i zepsute”. [Jeremiasza 17,9](#). Widziałam w duchu, że wielu ludzi pochlebia sobie, iż są dobrymi chrześcijanami, a nie posiadają nawet iskry światła Bożego. Z własnego doświadczenia nie znają jeszcze bogobojnego życia. Powinni całą swą istotą ukorzyć się przed obliczem Boga, inaczej nie odczują konieczności wytrwałych, poważnych dążeń celem uzyskania przyrzeczonych cennych łask Ducha.

Bóg prowadzi swój lud krok za krokiem. Życie chrześcijanina jest ustawiczną walką i marszem naprzód. Nie ma odpoczynku od tej walki. Tylko w wyniku stałego, nieprzerwanego wysiłku zwyciężymy pokusy szatana. Jako lud zwyciężamy czystością i siłą prawdy. W naszych przekonaniach będziemy doskonale wspierani przeogromną liczbą świadectw Pisma Świętego. Jak bardzo potrzebujemy pokory, cierpliwości, wiary, miłości, samowyrzeczenia, czujności i gotowości do ofiar! Potrzebna jest nam pobożność taka, o jakiej mówi Biblia. Grzech przeważa i wśród ludu Bożego. Wyraźne poselstwo sądu do Laodycejczyków nie wzrusza nas. Wielu nie wyzbywa się swych wątpliwości i ulubionych grzechów i jednocześnie mylą się oni co do swego stanu wierząc, że niczego nie potrzebują. Sądzą, że świadectwo Ducha Bożego nie jest niczym usprawiedliwione, nie odnosi się do nich. Ci, którzy tak myślą, potrzebują w największej mierze łaski Bożej i duchowego rozeznania, dzięki którym uświadomią sobie, że ich wiedza duchowa jest niewystarczająca. Brak im niemal wszystkich zdolności, niezbędnych dla udoskonalenia charakteru chrześcijańskiego. Nie wypróbowali praktycznie prawd biblijnych, które wiodą ku pokornemu życiu i zgodności woli człowieka z wolą Chrystusa. Nie są posłuszni wszystkim żądaniom Boga.

[230]

Nie wystarczy głosić wiary w prawdę. Wszyscy żołnierze krzyża Chrystusowego zobowiązują się do uczestnictwa w krucjacie przeciwko wrogowi dusz, zobowiązują się potępiać zło i wspierać sprawiedliwość. Poselstwo Wiernego Świadka objawia fakt, że straszliwe złudzenie ogarnęło lud. Dlatego niezbędnym jest ostrzegać ten lud, aby przestał drzemać i powstał do zdecydowanego działania.

W mojej ostatniej wizji ukazano mi, że nawet to zdecydowane poselstwo Wiernego Świadka nie spełniło zamierzeń Boga. Lud Boży śpi spokojnie i nie widzi swych grzechów. W dalszym ciągu

wierzy, jak i przedtem, że posiada szeroką wiedzę i że niczego nie potrzebuje. Wielu zapytuje: „Dlaczego daje się tyle ostrzeżeń? Dlaczego Świadectwa ustawicznie oskarżają nas o przeniwierstwo i ciężkie grzechy? Kochamy prawdę, wiedzie nam się dobrze, nie potrzebujemy tego rodzaju napomnień ani nagan”. Lecz niech ci sarkający ludzie wejrzą w swoje serca i porównają swe życie z wypróbowanymi naukami Biblii. Niech ukorzą dusze przed Bogiem, ażeby łaska Boża rozświeciła ciemność, w jakiej tkwią, a wtedy spadną łuski z ich oczu i przekonają się o swym duchowym ubóstwie, o swojej duchowej nędzy. Odczują konieczność kupienia złota, symbolu czystej wiary i miłości, nabycia białych szat, które oznaczają charakter bez zmayı, oczyszczony we krwi umiłowanego Odkupiciela, i maść na oczy, która wyobraża łaskę Bożą, umożliwiającą nie tylko zrozumienie i rozeznanie rzeczy duchowych, ale odkrycie grzechu. Te rzeczy są cenniejsze niż złoto Ofiru.

Przyczyna duchowej ślepoty

Ukazano mi, że najważniejszą przyczyną duchowej ślepoty, w której lud Boży się znalazł, jest to, iż nie przyjmuje on żadnego pouczenia. Wielu zlekceważyło słowa nagany i przestrogi. Wierny Świadek potępia letnie zachowanie się ludu Bożego, które daje szatanowi wielką moc nad nim w obecnym czasie oczekiwania i czuwania. Egoistów, pyszałków i miłośników grzechu stale ogarniają wątpliwości. Szatan posiadał zdolność wywoływania zwątpień i zastrzeżeń przeciwko zdecydowanemu, przez Boga zesłanemu świadectwu. Wielu jest zdania, że być niewierzącym, wątpić w ostrzeżenia i krytykować — to dowód mądrości, ba, nawet że jest to rzecz doskonała. Kto chce wątpić, zawsze znajdzie powód ku temu. Bóg nie ma zamiaru usuwać z drogi każdej okazji prowadzącej do niewiary. Daje dowody, które trzeba starannie zbadać w pokorze ducha, z pragnieniem wiedzy. Każda decyzja powinna być oparta na twardym gruncie.

Życie wieczne posiada nieskończoną wartość i jako stawki żąda całego człowieka. W duchu widziałam, że sprawom wiecznym nie przypisujemy właściwego znaczenia. Nie szacujemy ich należycie. Nawet przemijające wartości tego świata trzeba zdobywać kosztem ofiar i często z wielkim trudem. A przecież to są tylko skarby

[231]

skazane na zagładę. Czy w mniejszym stopniu będziemy walczyć i znosić trudy, w mniejszym stopniu zdobywać się na wysiłki i ofiary, gdy chcemy pozyskać skarb wartości wiecznej, pozyskać życie takie, które mierzy się życiem Nieskończonego i odpowiada Jego wymiarom? Czy niebo może być kiedykolwiek za drogie dla nas?

Wiara i miłość — to skarby ze złota, dobra zbawienia, których brak wśród ludu Bożego. Widziałam w duchu, że nieufność wobec świadectw przestrogi, zachęty i pokrzepienia, a także nagany odbiera światło od ludu Bożego. Niewiara zamyka oczy ludu, tak że nie widzą swego prawdziwego stanu. Świadek Wierny tak opisuje ślepotę ludu: „A nie wiesz, żeś pożałowania godzien nędzarz i biedak, ślepy i goły”. [Objawienie 3,17](#).

Wiara w szybkie przyjście Chrystusa zanika. „Pan mój opóźnia swe nadejście” — mówi się nie tylko w myśli i sercu, ale także głośno, a najbardziej uwidacznia się to w czynach. W tych niespokojnych czasach brak udziału w dziele zamyka oczy ludu Bożego na znaki czasu. Straszliwa, panująca obecnie nieprawość, wymaga większej uwagi, czujności i żywego świadectwa, by nie dopuścić grzechu do zboru. Miłość zmaląła w wielkim stopniu i tylko nieustanne życie według wiary może przyczynić się do jej wzrostu.

[232] Kiedy rozlega się głos trzeciego anioła, wszyscy związani z dziełem Bożym muszą liczyć się z tym, że trzeba będzie odważyć się na coś i coś ofiarować. Byli ubodzy, kiedy to dzieło rozpoczęli, cierpieli i godzili się na największe wyrzeczenia, napotykali na zdecydowaną opozycję, która w tej biedzie zbliżała ich do Boga, gdyż pragnęli koniecznie utrzymać swą wiarę. Nasz obecny system regularnej pomocy w pełni zaspokaja potrzeby* naszych kaznodziejów. Zaopatrzenie jest wystarczające i nie ma potrzeby wystawiać wiary na próbę. Ci, którzy teraz zaczynają głosić prawdę, niczym nie ryzykują. Nie narażają się na niebezpieczeństwo ani nie ponoszą specjalnej ofiary. System nauczania prawdy otrzymują gotowy do ręki, a pisma, które dostatecznie udowadniają prawdę przez nich głoszoną, są do ich dyspozycji.

Niektórzy młodzi ludzie rozpoczynają służbę Bożą bez zrozumienia wzniosłego charakteru dzieła. Nie znają trudów, walk ani

*Poprzednikiem systemu dziesięcinowego, znanego dzisiaj wśród adwentystów dnia siódmego, były uregulowane, planowe tygodniowe dary, odpowiadające określönemu procentowi od dochodu (Pełnomocnicy Ellen G. White).

surowych wyrzeczeń, które utrzymują wiarę żywą. Nie kultywują praktycznych wyrzeczeń ani ducha ofiarności. Niektórzy stają się dumni i zarozumiali, nie odczuwają rzetelnej odpowiedzialności za powierzone im dzieło. Wierny Świadek mówi do każdego z takich kaznodziejów: „Bądź gorliwy i pokutuj!” Jedni tak się wynieśli w swojej pysze, że faktycznie stali się przekleństwem i przeszkodą dla cennej sprawy Bożej. Nie wywierają już zbawiennego wpływu na innych. Mężowie ci muszą się nawrócić do Boga i dać się samemu uświęcić tym prawdom, które ludziom przedstawiają.

Osobiste świadectwa

Wielu ludzi staje się niecierpliwymi i podejrzliwymi, ponieważ niepokoją ich częste przestrogi i nagany — skutek popełnionych grzechów. Wierny Świadek mówi: „Radzę ci, abyś nabył u mnie złota w ogniu wypróbowanego, abyś się wzbogacił i abyś przyodział szaty białe, aby nie wystąpiła na jaw haniebna nagość twoja, oraz maści, by nią namaścić oczy twoje, abyś przejrzał. Wszystkich, których miłuję, karzę i smagam; bądź tedy gorliwy i upamiętaj się. Oto stoję u drzwi i kołaczę; jeśli ktoś usłyszy głos mój i otworzy drzwi, wstąpię do niego i będę z nim wieszerał, a on ze mną. Zwycięzcy pozwolę zasiąść ze mną na moim tronie, jak i ja zwyciężyłem i zasiadłem wraz z Ojcem moim na jego tronie”. [Objawienie 3,18-21](#).

Ci, których Duch Boży pouczył, nie powinni obruszać się na pokorne narzędzie Boże. To sam Pan, a nie błędzący śmiertelnik mówił do nich, aby zachować ich przed zgubą. Kto wzgardzi ostrzeżeniem, pozostawiony będzie własnej ślepoty i dalej będzie sam zwodzić siebie. Ci natomiast, którzy baczą na przestrogi i wyzbywają się grzechów, by osiągnąć niezbędne zalety, otworzą drzwi swego serca, ażeby umiłowany Zbawiciel wszedł i mieszkał w nim. Ta grupa ludzi zawsze się znajdzie w doskonałej harmonii ze świadectwem Ducha Bożego.

Kaznodzieje, którzy głoszą prawdę obecnego czasu, są uroczysto zobowiązani, by nie zaniedbywali poselstwa odnoszącego się do zboru laodycejskiego. Świadectwo Wiernego Świadka nie jest świadectwem miłym ani przyjemnym. Pan nie mówi do wiernych, że kroczą drogą wiary, że znoszą karanie i nagany, na które nie

zasłużyli, że zbędna surowość nie zniechęciła ich, że nie są winni błędów i grzechów, za które ich karano.

[233] Wierny Świadek wyjaśnia, że gdy będzie się nam zdawać, iż żyjemy w warunkach wszelkiej pomyślności, właśnie wtedy będziemy potrzebowali wszystkiego. Nie wystarcza, gdy kaznodzieje głoszą samą tylko teorię prawdy. Powinni także mówić o rzeczach praktycznych. Trzeba by przestudiowali wskazówki praktyczne, jakich Chrystus udzielił swoim uczniom, i stosowali je w życiu, a także w zborze wobec ludu. Chrystus poważnie strofuje swoje dzieci. Czyż dlatego, że ich nie miłuje serdecznie? O nie! On umarł, ażeby wybawić ludzi od śmierci. Miłuje ich miłością boską i karci tych, których miłuje. „Wszystkich, których miłuję, karczę i smagam”. [Objawienie 3,19](#). Wielu nie przyjmie świadectwa, które im zsyła niebo w swym miłosierdziu. Nie mogą znieść tego, że mówi się o zaniedbywaniu przez nich obowiązków i samolubstwie, o ich błędach, pysze i miłości świata.

Niebezpieczeństwo dni ostatnich

Żyjemy w nadzwyczaj poważnym, pełnym znaczenia okresie historii ziemi. Znajdujemy się wśród niebezpieczeństwa dni ostatnich. Przed nami są poważne i budzące grozę wydarzenia. Jakże niezbędną jest rzeczą, aby wszyscy, którzy boją się Boga i miłują Jego prawo, ukorzyli się przed Nim, skruszyli swe serca i żalowali wyznawszy grzechy, które oddzieliły ich od Boga. Największą troskę powinien wzbudzić fakt, że nie odczuwamy, nie rozumiemy naszego położenia, naszego duchowego upadku, że chętnie pozostalibyśmy takimi, jakimi jesteśmy. Naszą ucieczką jest Słowo Boże i modlitwa! Każdy niech osobiście szuka Pana tak gorliwie, by Go znaleźć. To powinno być naszym najważniejszym zadaniem. — [Testimonies for the Church III, 53 \(1872\)](#).

Obowiązek strofowania

Pokazano mi, w jaki sposób Bóg widzi grzech wśród ludzi, którzy niby to zachowują Jego przykazania. Ci, których zaszczycił swoją łaską, dając im możliwość świadczenia o Jego nadzwyczajnej potędze, jak to uczynił wobec starożytnego Izraela, i którzy mimo to mają odwagę wzgardzić wyraźnymi Jego nakazami, odczują gniew Pana. Bóg chce nauczyć swój lud tej prawdy, że nieposłuszeństwo i grzech obrażają Go wyjątkowo i nie mogą być lekceważone. Bóg mówi, że lud Jego powinien natychmiast i zdecydowanie wyzbyć się każdego grzechu, ażeby gniew Pański nie dotknął go.

Jeżeli grzechy ludu popełniają także mężowie odpowiedzialni za dzieło, gniew Boży dotknie ich, a lud, jako całość, będzie za te grzechy pociągnięty do odpowiedzialności. Sposób postępowania Boga ze swym ludem wykazuje niezbędność oczyszczenia Kościoła od wszelkiej nieprawości. Już jeden grzesznik może rozszerzyć tyle mroku, że cały zbór zostanie pozbawiony światła Bożego. Gdy dzieci Boże zdają sobie sprawę, że otacza je ciemność, a nie znają przyczyny tego, powinny gorliwie szukać Boga w wielkiej pokorze i samokrytyce, aż nieprawość, która zasmuca Ducha Bożego, zostanie rozpoznana i usunięta. Uprzedzenie, jakie wobec nas powstało, bośmy ganili istniejącą nieprawość, którą mi Bóg objawił, jest tak samo niesprawiedliwe, jak zarzut surowości i bezwzględności. Bóg nakazuje nam mówić i nie możemy milczeć. Jeżeli dzieci Boże postępują często niesprawiedliwie, a słudzy Boga pozostają na to obojętni, to w gruncie rzeczy wspierają grzeszników. Wtedy w jednakowej mierze stają się winni i tak samo doświadczą kary Bożej, gdyż będą musieli wziąć na siebie odpowiedzialność za grzechy tych występnych. W widzeniu, jakie mi dano, pokazano mi przykłady niezadowolenia Boga wywołane zaniedbaniem ze strony Jego sług w zajmowaniu się błędami i słabościami, jakie występowały wśród wiernych. Ci, którzy usprawiedliwiali te błędy, przez lud byli traktowani bardzo serdecznie i przyjacielsko tylko dlatego, że obawiali

[234]

się spełnić wyraźnie, według przepisów, swe zadanie. Nie zgadzało się ono z ich uczuciami, dlatego pominieli je.

Nienawiść, powstała w niektórych sercach wskutek karcenia nieprawości ludu Bożego, przyniosła zaślepienie i okrutnie je zwiódła. Dlatego jest dla nich rzeczą niemożliwą odróżnić dobro od zła. Jedyne własną umiejętność duchowego rozeznania uważają za miarodajną. Mogą być świadkami nieprawości, ale nie odczuwają tego tak, jak Jozue, nie unizają się, kiedy widzą ludzi w niebezpieczeństwie.

Prawdziwy lud Boży, któremu dzieło Pana — zbawienie dusz — leży na sercu, zawsze będzie widział grzech w jego prawdziwej, występnej naturze. Zawsze opowie się po stronie sprawiedliwego i jasnego rozprawienia się z grzechami, które tak łatwo usidlają dzieci Boże. Szczególnie w końcowym działaniu Kościoła w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy ludzie, którzy bez fałszu stają przed tronem Bożym, odczuwają najgłębiej zło i winę tak zwanego ludu Bożego. W przekonujący sposób przedstawił to prorok ilustrując zakończenie dzieła w postaci mężów, z których każdy trzyma w dłoni morderczą broń. Jeden z nich, odziany w szatę lnianą, miał u boku pisarski kałamarz. „I rzekł Pan do niego: Przejdź przez środek miasta, przez środek Jeruzalemu, i uczyń znak na czole mężów, którzy wzdychają i jęczą nad wszystkimi obrzydliwościami popełnianymi w nim”. [Ezechiela 9,4](#).

[235] Kto w tym czasie postępuje według rady Bożej? Czy są to ci, którzy niewłaściwie usprawiedliwiają zło krzewiące się wśród ludu Bożego i buntują się skrycie, jeżeli nie otwarcie, przeciwko tym, co strofują nieprawość? Czy to ci, którzy przeciwstawiają się strofującym i są po stronie czyniących zło? Na pewno nie! Dopóki nie będą żałować, nie okażą skruchy, nie odstąpią od dzieła szatana, które polega na uciskaniu mężów odpowiedzialnych za dzieło i potrzymany rąk grzeszników w Syjonie, dopóty nie otrzymają znaku Bożej pieczęci. Zginą w ogólnym zniszczeniu występnych, wyobrażonym w ilustracji pięciu uzbrojonych mężów. Z uwagą dokładnie przeanalizujcie następujące fakty: ci, co otrzymają czysty rozpoznawczy znak prawdy, której pełni są z mocy Ducha Świętego, wyobrażonego jako męża przyodzianego w szatę lnianą, są tymi, którzy „wzdychają i jęczą nad wszystkimi obrzydliwościami”, jakie się dzieją w Kościele. Ich miłość dla czystości, dla czci i chwały

Bożej jest tak wyraźna i mają tak jasny pogląd na ohydę grzechu, że zostaną naznaczeni jako ludzie, którzy płaczą i cierpią mękę duchową. Przeczytajcie dziewiąty rozdział Księgi Ezechiela.

Powszechny sąd nad tymi, którzy nie widzą tak dokładnie olbrzymiej różnicy między grzechem a sprawiedliwością i nie odczuwają jej jak ci, co słuchają rad Bożych i otrzymali znak, jest podany w rozkazie do pięciu uzbrojonych mężów: „Przejdźcie za nim przez miasto i zabijajcie bez zmrżenia oka, i nie litujcie się! Wybijcie do nogi starców, młodzieńców i panny, dzieci i kobiety, lecz tych wszystkich, którzy mają na sobie znak, nie dotykajcie! A rozpoczynajcie od mojej świątyni!” [Ezechiela 9,2-6](#).

Przykład Achana

W wypadku grzechu Achana Bóg rzekł do Jozuego: „Nie pozostanę nadal z wami, jeżeli nie usuniecie spośród siebie tego, co jest obłożone klątwą”. [Jozuego 7,12](#). Jak można pogodzić ten warunek z postępowaniem ludzi, którzy nie chcieli podnieść głosu przeciwko grzechom i złu, lecz byli po stronie tych, co swymi występkami powodowali zamieszanie w obozie Izraela. Bóg rzekł do Jozuego: „Nie będziesz mógł ostać się wobec swoich nieprzyjaciół, dopuki nie usuniecie spośród siebie tego, co jest obłożone klątwą”. [Jozuego 7,13](#). Oznajmił karę, jaka spadnie za naruszenie Jego przymierza.

Wówczas Jozue zaczął uważnie szukać występnego. Pokolenie za pokoleniem, ród za rodem występowały przed Panem, aż znaleziono Achana, winnego występkę. Ażeby ta sprawa była jasna dla całego Izraela i by nikt nie miał powodu do szemrania i podejrzenia, że ktoś niewinnie cierpi, Jozue zastosował pewien chwyt. Wiedział, że Achan był przestępcą, że chciał ukryć swój grzech i tym wyzwał Boga przeciwko ludowi. Jozue skłonił Achana do wyznania grzechu, ażeby wykazać przed Izraelem cześć i sprawiedliwość Boga. „Wtedy rzekł Jozue do Achana: Synu mój, oddaj Panu, Bogu Izraela, chwałę i złóż mu wyznanie. Oznajmij mi to, co uczyniłeś, niczego przede mną nie ukrywaj! I Achan, odpowiadając Jozuemu, rzekł: Zaiste, ja zgrzeszyłem przeciwko Panu, Bogu Izraela. Postąpiłem mianowicie tak: Ujrzałem wśród łupów piękny płaszcz babiloński, dwieście sykli srebra i jedną sztabę złota wagi pięćdziesięciu sykli. Zapragnałem ich i zabrałem je. Oto są one zakopane w

[236]

ziemi w obrębie mojego namiotu, a srebro na spodzie. Wysłał więc Jozue posłańców, którzy pobiegli do namiotu, i oto był on zakopany w jego namiocie, a srebro na spodzie. Zabrali je z namiotu i przynieśli do Jozuego i do wszystkich synów izraelskich, i złożyli je przed Panem. Wtedy Jozue wziął Achana, syna Zeracha, srebro, płaszcz i sztabę złota, jego synów i córki, jego woły, osły i owce, namiot i całe jego mienie, a cały Izrael był z nim, i zaprowadzili ich do doliny Achor. I rzekł Jozue: Jak ty sprowadziłeś na nas nieszczęście, tak niech dziś Pan sprowadzi na ciebie nieszczęście! I ukamienował go cały Izrael. Spalili ich i ukamienowali”. [Jozuego 7,19-25](#).

Pan ujawnił Jozuemu, że Achan nie tylko przywłaszczył sobie rzeczy, których wyraźnie zakazano brać, by nie zostać odrzuconym, ale że ukradł je i wyparł się tego. Na rozkaz Pana Jerycho i cały łup należało zniszczyć, z wyjątkiem złota i srebra, które miało być zachowane dla skarbcza Pańskiego. Zwycięstwo nad Jerychem osiągnięto nie na skutek walki czy hałasu, jaki czynił lud. Wódz zastępów Pańskich sam dowodził armiami niebieskimi. Bitwa ta była bitwą Pana; On sam walczył o zwycięstwo. Izraelici nie uczynili ani jednego cięcia mieczem. Zwycięstwo i chwała należą do Pana i Jego są! Rozkazał wszystko spalić, z wyjątkiem złota i srebra, które zachował dla swego skarbcza. Achan doskonale wiedział o tym zastrzeżeniu i wiedział też, że skarby ze złota i srebra, które ukrył, należą do Pana. Okradł skarbiec Boży dla wzbogacenia siebie.

Wyznać Chrystusa lub zaprzeć się go

W obcowaniu z otoczeniem i w życiu rodzinnym rozmaite są możliwości wyznania naszego Pana lub zaparcia się Go, bez względu na to, czy jesteśmy dobrze sytuowani, czy mamy skromne warunki życia. Możemy zaprzeć się Go słowami, kiedy pomawiamy innych o rzeczy złe, możemy zaprzeć się Go bezmyślną paplaniną, dowcipami i żartem, niepotrzebnymi lub niemiłymi słowami, wykrętami i kłamstwem. Słowami wyznajemy, czy Chrystus mieszka w nas. Charakterem możemy zaprzeć się Go, jeśli miłujemy wygodę, wymigujemy się od obowiązków i ciężarów życia, tak że inni muszą przejąć nasze zadanie, kiedy oddajemy się grzesznym przyjemnościom. Możemy również zaprzeć się Chrystusa strojeniem się, przystosowaniem do zwyczajów świata albo nieuprzejmym zachowaniem. Także chęć przeprowadzenia własnej woli, zyskania uznania, usprawiedliwienia i podkreślenia własnego „ja” nie odpowiada wyznawaniu Chrystusa. Możemy zaprzeć się Go, gdy pozwalamy sobie na chorobliwy sentymentalizm i narzekanie nad jakoby ciężkim naszym losem.

[237]

Nikt nie jest w stanie prawdziwie wyznawać Chrystusa przed światem, jeśli Duch Chrystusowy nie zamieszka w nim. Nie jest rzeczą możliwą udzielać czegoś, czego się nie posiada. Rozmowy i sposób zachowania powinny być rzeczywistym i widzialnym wyrazem łaski i prawdy, którą jesteśmy napełnieni. Jeżeli serce jest uświęcone, posłuszne i pokorne, to przekształcone życie będzie widoczne na zewnątrz i będzie skutecznie działać dla Jezusa. Samo wyznanie i słowa nie wystarczają. Musisz, siostró moja, coś więcej zrobić, niż tylko to. Okłamujesz siebie. Usposobienie twoje, uczynki i twój charakter nie dowodzą ducha łagodności, samowyrzeczenia i litości. Słowa wyznania mogą wyrażać wiele pokory i miłości, ale jeżeli twoje życie nie jest codziennie regulowane łaską Bożą, nie jesteś uczestnikiem daru niebios, nie porzuciłaś wszystkiego dla imienia Jezusa. Nie zwyciężyłaś swej woli ani umiłowania przyjemności, ażeby stać się naśladowcą Chrystusa. Zapierasz się swego Zbawiciela, grzeszysz przeciwko Niemu zajmując się problematycznymi

sprawami; przysparzasz sobie trosk i widzisz trudności tam, gdzie ich nie ma. Kłopotami dnia jutrzejszego obciążasz już dzień dzisiejszy i serce twoje gorzknieje. Działasz przygnębiająco na otoczenie, kiedy ładujesz na nie zbędne ciężary. Wspaniały czas próby, jakiego Bóg ci udzielił, byś czyniła dobro, spędzasz niemądrze na nieszczęsnych rozmyślaniach i budujesz stale zamki na lodzie. Cierpisz wskutek swej wyobraźni, która zajmuje cię rzeczami nie dającymi ani pomocy, ani szczęścia. Twoje marzenia nigdy nie doprowadzą do rozumnego, zdrowego doświadczenia w rzeczach Bożych, ani nie pomnożą twej przydatności do życia wiecznego.

[238] Jedynie prawda Boża, która znalazła wejście do serca, może dać ci błogość zbawienia. Wierząc w nią i będąc jej posłuszną, otrzymasz siłę wystarczającą dla twych obowiązków i prób. Na jutro nie potrzebujesz nic. Powinnaś wiedzieć, że masz się troszczyć tylko o dzień dzisiejszy. Dzisiaj masz zwyciężać, wyrzekać się siebie, czuwać i modlić się, w Bogu odnosić zwycięstwa! Czas, otaczające nas wpływy, codziennie zachodzące wokół nas wydarzenia i zapisane Słowo Boże, które wszystko bada i sądzi — to wystarcza, aby przypominało nam o obowiązkach, jakie codziennie musimy wykonać. Zamiast zajmować się myślami, z których nie ma żadnego pożytku, lepiej jest badać codziennie Pismo Święte i spełniać obowiązki codziennego życia, które mogą być dla ciebie przykre, ale w końcu muszą być wykonane.

Poglądowe lekcje z natury

Piękno natury przemawia do nas nieustannie. Wrażliwe serce ulega wpływowi miłości i wspaniałości Boga, widocznych w dziełach rąk Jego. Czujne ucho może usłyszeć i zrozumieć to, co Bóg mówi przez swoje dzieła natury. Wśród rozmaitych dzieł natury, które Bóg ofiarował nam ku zbudowaniu, już sam promień słońca może służyć ku nauce. Zielone pola, wysokie drzewa, rośliny i krzewy, ptaki i kwiaty, płynące po niebie chmury i obłoki, spadające krople deszczu, szemrzący strumień, księżyc i gwiazdy na niebie, wszystko wzywa do zastanowienia się i skłania do obserwowania dzieł Bożych. Przyroda napomina nas, byśmy zawarli przyjaźń z Bogiem, Stwórcą tych wspaniałości. Wszystkie stworzone rzeczy świata natury uczą nas posłuszeństwa wobec woli Stworzyciela,

ponieważ nigdy nie zapierają się Boga, nigdy nie odmawiają posłuszeństwa choćby najmniejszemu Jego wezwaniu. Tylko istoty upadłe nie chcą być posłuszne Stwórcy. Słowa ich i postanowienia przeczą żądaniom Boga, nie zgadzają się z zasadami Jego boskich rządów.

Owi rzekomi chrześcijanie, którzy ustawicznie płaczą i narzekają, myśląc, że radość i pogodne oblicze to grzech, nie znają prawdziwej podstawy wiary. Ci, którzy spoglądają na piękno natury jak na martwy obraz, ci, co raczej wolą patrzeć na zwiędłe liście niż zrywać wspaniałe, żywe kwiaty i których wszystko, co w naturze skłania do myślenia, nastraja na smutną nutę, ci wreszcie, którzy nie dostrzegają piękna dolin odzianych w żywą zieleń i wyniosłych górskich szczytów, ci, którzy zamykają zmysły na kojącą harmonię przemawiającą do nich z przyrody, ci nie wiedzą nic o istocie Chrystusa. Nie chodzą w świetle, lecz błądzą w mroku i przygnębieniu, chociaż mogliby równie dobrze posiadać radość i błogosławieństwo Słońca Sprawiedliwości, które wszędzie w ich sercu z wielką błogością.

Gardzący strofowaniem

[239] Apostoł Paweł dokładnie wyjaśnia, że doświadczenia Izraelitów w ich wędrówce przez pustynię spisano dla dobra tych ludzi, którzy będą żyć w stuleciu, w którym nadejdzie koniec świata. Nie sądzimy, by grożące nam niebezpieczeństwa były mniejszej miary niż te, które zagrażały ówczesnym Hebrajczykom, przeciwnie — są większe. Podobnie jak starożytni Izraelici my również dzisiaj jesteśmy kuszeni, by zazdrościć i narzekać, by nawet otwarcie okazywać oburzenie. Zawsze będzie istniał duch opozycji przeciwko strofowaniu za grzechy i nieprawości. Ale czy dlatego ma umilknąć głos nagany? Jeżeli tak, to znajdziemy się w nie lepszej sytuacji niż rozmaite inne wyznania w naszym kraju, które lękają się dotknąć błędów ludzi i powszechnie panujących grzechów.

Ci, których Bóg powołał na kaznodziejów sprawiedliwości, przyjęli uroczysty obowiązek właściwego karcenia grzechów ludu Bożego. Paweł nakazywał Tytusowi: „Tak mów i tak napominaj, i tak strofuj z całą powagą. Niechaj cię nikt nie lekceważy”. [Tytusa 2,15](#). Jednak zawsze znajdą się tacy, którzy zlekceważą każdego, kto ośmieli się zganić grzech. Mimo to są wypadki, kiedy nagany udzielić trzeba. Paweł każe Tytusowi strofować ostro pewną grupę ludzi, ażeby wzmocniła się ich wiara. Mężowie i niewiasty, stykający się na gruncie zboru z różnymi skłonnościami i charakterami, mają każdy własne wady i zalety. Jeżeli te wady się powtarzają, potrzebne jest, oczywiście, strofowanie. Skoro ci, którzy zajmują odpowiedzialne stanowiska, nigdy nie ganią ani nie strofują błędzących, to wkrótce muszą nastąpić niepokojące sytuacje, które przyniosą uszczerbek czci Boga. Ale w jaki sposób należy udzielać nagany? Niechaj apostoł odpowie: „Z wszelką cierpliwością i pouczeniem”. [2 Tymoteusza 4,2](#). Strofowanemu należy otwarcie uzasadnić powód nagany, ale nigdy nie wolno obojętnie pomijać milczeniem błędów ludu Bożego.

Znajdą się niewątpliwie mężowie i niewiasty, którzy mimo uszu puszczą słowa nagany i stale będą się burzyć przeciwko wszelkim

uwagom, gdyż nie jest rzeczą przyjemną słuchać od innych o swoich błędach. Prawie w każdym wypadku, gdy konieczne jest skarcenie, znajdują się tacy, którzy całkowicie pomijają fakt, że to Duch Pański został zasmucony i że Jego sprawie wyrządzono szkodę. Tacy ludzie będą się litować nad tymi, którzy zasłużyli na naganę, ponieważ zraniono czyjeś osobiste uczucia. To całkowicie nieuświęcone współczucie czyni osoby sympatyzujące z grzesznikiem współwinnymi grzechu. W dziewięciu wypadkach na dziesięć skarcony, któremu pozwoli się przemyśleć do gruntu popełniony błąd, zastanowi się nad sobą i poprawi. Ludzie bez sumienia, którzy nie powołani wtrącają się w cudze sprawy, nadają motywom karcącego i znaczeniu wypowiedzianej nagany całkowicie fałszywy sens. Swoim współczuciem budzą wrażenie, że skarconego potraktowano niesprawiedliwie. Uczucia takich ludzi z oburzeniem odwracają się od tego, kto jedynie wykonał swój obowiązek. Ci, którzy wiernie spełniają te nieprzyjemne obowiązki, świadomi odpowiedzialności wobec Boga, otrzymują Jego błogosławieństwa. Bóg oczekuje od swych sług, że zawsze gorliwie wykonają Jego wolę. W II Liście do Tymoteusza Paweł przypomina: „Głoś Słowo, bądź w pogotowiu w każdy czas, dogodny czy niedogodny, karć, grom i napominaj z wszelką cierpliwością i pouczeniem”. [2 Tymoteusza 4,2](#).

[240]

Hebrajczycy nie chcieli podporządkować się wskazaniom i ograniczeniom Pana. Po prostu chcieli chodzić własnymi drogami, kierować się własnym rozumem i rządzić własnym prawem. Gdyby im na to pozwolono, nie byłoby skarg na Mojżesza. Właśnie nałożone na nich ograniczenia były powodem buntu.

Jedność w działaniu i sądzie

Bóg chce, by Jego lud był ludem karnym, zgodnie współpracującym, by Jego dzieci miały właściwe do siebie podejście, stanowiły jedność w duchu i postępowaniu. Ażeby ten stan uzyskać, musimy jeszcze dużo nad sobą pracować. Cieleśne serce musi być opanowane i przeobrażone. Bóg pragnie, ażeby w zborze istniało żywe Jego świadectwo. Jest ono niezbędne, by ludzi błędzących karcic i napominać, ba, nawet niektórych surowo karać, zależnie od okoliczności. Słyszymy zarzuty: „Ach, jestem tak wrażliwy, nie potrafię znieść najmniejszej nagany!” Gdyby te osoby przedstawiły tę sprawę

tak, jak ona faktycznie wygląda, powinny by powiedzieć: „Jestem tak uparty, tak zarozumiały i dumny, że nie pozwolę niczego sobie dyktować, nie chcę, żeby mnie strofowano. Mam prawo do własnego zdania, mam prawo wierzyć i mówić tak, jak mi się podoba”. Pan nie oczekuje od nas, byśmy wyzbyli się osobowości. Ale jakież człowiek jest tym sędzią, który może stwierdzić, gdzie leży granica naszych możliwości?

Piotr napomina braci: „Podobnie, młodszy, bądźcie ulegli starszym; wszyscy zaś przyobleczcie się w szatę pokory względem siebie, gdyż Bóg pysznym się sprzeciwia, a pokornym łaskę daje”. [1 Piotra 5,5](#). Apostoł Paweł napomina braci w Filipi do jedności i pokory: „Jeśli więc w Chrystusie jest jakaś zachęta, jakaś pociecha miłości, jakaś wspólnota Ducha, jakieś współczucie i zmiłowanie, dopełnijcież radości mojej i bądźcie jednej myśli, mając tę samą miłość, zgodni, ożywieni jednomyślnością. I nie czyńcie nic z kłótności ani przez wzgląd na próżną chwałę, lecz w pokorze uważajcie jedni drugich za wyższych od siebie. Niechaj każdy baczy nie tylko na to, co jego, lecz i na to, co cudze. Takiego bądźcie względem siebie usposobienia, jakie było w Chrystusie Jezusie”. [Filipian 2,1-5](#). Jeszcze raz mówi Paweł do braci: „Miłość niech będzie nieobłudna. Brzydziecie się złem, trzymajcie się dobrego. Miłością braterską jedni drugich miłujcie, wyrzedzając się wzajemnie w okazywaniu szacunku” ([Rzymian 12,9-10](#)), a pisząc do Efezjan dodaje: „Ulegając jedni drugim w bojaźni Chrystusowej”. [Efezjan 5,21](#).

[241] Historia Izraelitów mówi o wielkim niebezpieczeństwie ośmiania. Wielu ludzi nie pojmuje sensu grzeszności własnej natury ani łaski przebaczenia. Poddają się nędzemu ciału, narażeni na pokusy i wielkie złudzenie. Chociaż są bardzo daleko od Boga i wstrętny jest Bogu ich sposób życia, mimo to On życzliwie na nich spogląda. Ci ludzie zawsze będą się sprzeciwiali przewodnictwu Ducha Bożego, szczególnie kiedy On gani i strofuje. Nie życzą sobie, by ich niepokojono. Jednak od czasu do czasu rodzi się w nich lęk i miewają dobre zamiary, czasem dręczą ich bojaźliwe myśli i poczucie winy. Niestety brak im głębi doświadczeń, ponieważ nie budowali na wiecznej Skale. Tacy ludzie nigdy nie dostrzegają niezbędności wyraźnego świadectwa. Grzech nie jawi się ich oczom w całej swej ohydzie z tego prostego powodu, że nie kroczą w świetle, tak jak Chrystus jest w świetle.

Jest jeszcze inna grupa ludzi, która posiadała głębokie zrozumienie i szczególne przeświadczenie, można powiedzieć prawdziwe doświadczenie w działalności Ducha Bożego. Jednak rozmaite pokusy szatana przemogły ich, nie cenią danego im przez Boga zrozumienia, nie zwracają uwagi na przestrogi i napomnienia Ducha Bożego. Cięży na nich wyrok potępienia. Ci ludzie zawsze będą występować przeciwko wiernemu świadectwu, ponieważ ono ich potępia.

Bóg chce, aby Jego lud tworzył jedność, by miał właściwe spojrzenie na wszystko, był zgodny w myślach i decyzjach. Nie można tego osiągnąć bez wyraźnego celnego i żywego świadectwa w zborze. Chrystus modlił się o to, by uczniowie Jego mogli być jedno, jak On był jedno z Ojcem swoim: „A nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy przez ich słowo uwierzą we mnie. Aby wszyscy byli jedno, jako Ty, Ojcze, we mnie, a Ja w tobie, aby i oni w nas jedno byli, aby świat uwierzył, że Ty mnie posłałeś. A Ja dałem im chwałę, którą mi dałeś, aby byli jedno, jak my jedno jesteśmy. Ja w nich, a Ty we mnie, aby byli doskonali w jedności, żeby świat poznał, że Ty mnie posłałeś i że ich umiłowałeś, jak i mnie umiłowałeś”. [Jana 17,20-23](#).

Apel do młodzieży

[242] Droga młodzieży! Od czasu do czasu Pan udziela mi świadectw zawierających przestrogi dla was. Bóg was pokrzepi, jeśli najlepsze i najświętsze uczucia serca ofiarujecie Jemu. Gdy na nowo uświadomiłam sobie te przestrogi, odczułam cały sens grożącego wam niebezpieczeństwa, a wiem, że wy go nie przeczuwacie. Szkoła mieszcząca się w Battle Creek* skupia wielu młodych ludzi o rozmaitych charakterach. Jeżeli młodzież ta nie poświęci się Bogu i nie okaże posłuszeństwa Jego woli, jeżeli nie będzie kornie chodziła drogą Jego przykazań, szkoła w Battle Creek będzie powodem dużego zniechęcenia w Kościele. Ta szkoła może się stać albo błogosławieństwem, albo przekleństwem. Zaklinam was, którzy nazywacie się imieniem Chrystusowym, abyście zaniechali wszelkiej nieprawości i rozwijali charakter, który Bóg może nazwać dobrym.

Zapytuję was: Czy wierzycie, że napomnienia, które otrzymaliście, pochodzą od Boga? Jeżeli rzeczywiście wierzycie, że to głos Boży do was przemówił i wskazał grożące wam niebezpieczeństwo, to czy zwracacie uwagę na udzielone wam rady i wskazówki? Czy przestrogi te trwają żywo w waszych umysłach? Czy staracie się o to z modlitwą płynącą z głębi serca? Pan często przemawiał do was, moi młodzi przyjaciele, ale wy zlekceważyliście udzielone ostrzeżenia. Jeżeli w sercu nie oburzaliście na wizerunek waszego charakteru i otaczających was niebezpieczeństw, jaki Bóg wam przedstawił, i nie przeciwstawialiście się drodze, którą wam tak dokładnie określono, to nie spełniliście oczekiwań, jakie łączono z wami: mieliście wzrastać w siłę ducha i stać się błogosławieństwem dla szkoły, Kościoła, otoczenia.

Młodzi przyjaciele! Jesteście odpowiedzialni wobec Boga za światło, którego wam udzielił. To światło i te przestrogi — jeżeli nie zwrócicie na nie uwagi — będą was oskarżać na sądzie. Grożące wam niebezpieczeństwa zostały wyraźnie nazwane. Z wszystkich

*W czasie pisania tego apelu jedynym kolegium adwentystycznym była szkoła w Battle Creek w stanie Michigan (Depozytariusze).

stron byliście ochraniani, napominani i ostrzegani. W domu Bożym słuchaliście najbardziej uroczystych, przekonujących prawd, które wykładali wam słudzy Boży prowadzeni Duchem Świętym. Jak podziały te wezwania na wasze serca? Jaki wpływ wywarły na charakter? Za każde z tych wezwań i za każde ostrzeżenie będziecie musieli odpowiedzieć. Na sądzie powstaną one przeciwko tym, którzy prowadzili życie próżniacze i lekkomyślne, i potępią ich.

Drodzy młodzi przyjaciele! To, co zasiejecie, będziecie zbierać. Teraz jest dla was czas siewów. Jakie zbierzecie żniwo? Co siejecie? Każde słowo, które wypowiedacie, każdy czyn, który popełnicie, jest nasieniem, które wyda owoc dobry lub zły, a siewcy przyniesie radość lub smutek. Jakie ziarno wysiano, taki będzie plon. Bóg darował wam wielkie światło i wiele przywilejów. Z chwilą, kiedy to światło otrzymaliście i zrozumieliście czające się wokół was niebezpieczeństwo, odpowiedzialność spada na was. Sposób, w jaki obejdziecie się ze światłem udzielonym wam przez Boga, określi miarę waszego szczęścia lub waszej niedoli. Jesteście kowalami swojego losu, sami ustalacie swoje przeznaczenie.

Wy wszyscy wywieracie wpływ w kierunku dobra lub zła na umysł i charakter innych ludzi i właśnie ten wpływ, który faktycznie wywieracie, jest zapisany w księgach niebieskich. Anioł towarzyszy wam i notuje wasze słowa i czyny. Gdy wstajecie rano, czy odczuwacie swą bezradność i potrzebę otrzymania siły od Boga? Czy korzycie się przed Nim i z całego serca wyjawiacie Mu wasze kłopoty? Jeżeli tak, to aniołowie zapisują wasze modlitwy. Jeżeli nie wychodzą one z fałszywych warg, to kiedy grozi wam niebezpieczeństwo nieświadomego popełniania zła czy skłonienia innych ludzi do nieprawości, stanie u waszego boku anioł stróż i poprowadzi was lepszą drogą, wybierze inne słowa i skłoni do innego postępowania.

Jeżeli nie widzicie żadnego niebezpieczeństwa i wydaje wam się, że możecie zrezygnować z modlitwy o pomoc i siłę, których potrzebujecie, by oprzeć się pokusom, niezawodnie zbłądzicie. Zaniedbanie tego obowiązku odnotowane zostanie w księdze Bożej w niebie i nie ostaniecie się w godzinie próby.

Niektórzy z waszego otoczenia są wychowani w wierze, ale są i tacy, których rozpieszczano, chwalono i którym schlebiano, aż całkowicie przestali się nadawać do prowadzenia życia praktycznego.

[243]

Mówię o ludziach, których znam. Pobłażliwość, pochlebstwo i lenistwo tak wypaczyły ich charaktery, że nie nadają się do normalnego życia. A jeżeli są bezużytecznymi w doczesnym życiu, to czego możemy od nich oczekiwać w życiu, w którym wszystko jest czyste i święte i gdzie wszyscy posiadają charaktery harmonijnie rozwinięte, odpowiednio czyste i święte? Modliłam się za te osoby, zwracałam się do nich osobiście, gdyż widziałam wpływ, jaki wywierały na innych ludzi, budząc w nich próżność, zamiłowanie do strojów i beztroskę w traktowaniu spraw wiecznych. Jediną nadzieją dla tej grupy ludzi jest uważać na swe postępowanie, ukorzyć pyszne serce przed Bogiem, wyznać grzechy i nawrócić się.

Strojenie się i rozrywki

[244] Próżność w ubiorze, tak samo jak zamiłowanie do rozrywek, stanowią wielką pokusę dla młodzieży. Żądania Boga są dla nas wszystkich specjalnego rodzaju; rości On sobie prawo do całego serca, całej duszy i niepodzielnych uczuć. Odpowiedź, jaką się czasem słyszy, brzmi: „Wcale nie twierdzę, że jestem chrześcijaninem!” A jeśli rzeczywiście nie? Czy Bóg nie kierował tych samych wezwań do was, jak do każdego, kto się nazywa Jego dzieckiem? Jak myślisz, czy nie dojrzy Bóg twego grzesznego niedbalstwa i zuchwałości dlatego, że masz po prostu odwagę lekceważyć Jego święte prawo? Każdy dzień, w którym pomijacie wezwania Boże, w którym nie cenicie sposobności przyjęcia ofiarowanej łaski, każdy taki dzień obciąży cię i powiększy spis twoich grzechów, które świadczą będą przeciwko tobie w dniu, kiedy będzie rozpatrywany opis charakteru każdego człowieka. Zwracam się do was, młodzi przyjaciele: Czy chcecie być chrześcijanami, czy nie? Bóg żąda waszego przywiązania, pragnie radosnego posłuszeństwa i oddania. Macie jeszcze krótki czas próby i możecie wykorzystać sposobność i bez zastrzeżeń zaufać Bogu.

Posłuszeństwo wymaganiom Bożym i poddanie się Mu stanowią warunek dany przez natchnionego Duchem Świętym apostoła, warunek, którego wypełnienie czyni nas dziećmi Bożymi, członkami rodziny królewskiej. Każde dziecko i każdego młodzieńca, każdego mężczyznę i każdą kobietę Jezus wydzwignął z otchłani upadku, do której wtrącił ich szatan. Czy grzesznicy są zwolnieni ze swych obo-

wiązków dlatego tylko, że nie przyjęli dobrowolnie im ofiarowanego zbawienia? Postanowienie dalszego czynienia grzechu i zuchwałego naruszania przykazań Bożych nie pomniejsza ich winy. Jezus zapłacił za nich wielką cenę i oni należą do Niego? Są Jego własnością. Jeżeli nie chcą Temu, który za nich dał swe życie, skłonić się w posłuszeństwie, i poświęcają czas, siły i zdolności służbie szatana, otrzymają zasłużoną zapłatę, a mianowicie śmierć.

Nieśmiertelna chwała i życie wieczne są nagrodą, którą Odkupiciel nasz obiecuje posłusznym. Dał im możliwość w Jego imieniu rozwinąć chrześcijański charakter; niech zwyciężają dla własnego dobra, tak jak On zwyciężał dla ich dobra. Dał im przykład własnym życiem, jak mają zwyciężać. „Albowiem zapłatą za grzech jest śmierć, lecz darem łaski Bożej jest żywot wieczny w Chrystusie Jezusie, Panu naszym”. [Rzymian 6,23](#).

Zadania Boże są jednoznaczne dla wszystkich. Ci, którzy wzgardzili ofiarowanym wielkodusznie zbawieniem i jedynie sobie chcą służyć, pozostając nadal wrogami Boga i nieprzyjaciółmi Odkupiciela, który dobrowolnie ofiarował za nich swe życie, otrzymają odpowiednią zapłatę. Sieją ciału i zbiorą plon zepsucia.

Ci, których chrzest związał z Chrystusem, aktem tym wykazali swe odłączenie od świata, a zarazem wolę prowadzenia nowego życia, nie powinni więc w swoim sercu mieć miejsca dla bożków. Kto się raz cieszył przebaczeniem grzechów, kto choć raz odczuł miłość Zbawiciela, a potem połączył się z nieprzyjaciółmi Chrystusa, odrzucił sprawiedliwość, jaką mu ofiarował Jezus i wybierał drogi przez Niego potępione, będzie surowiej ukarany niż poganie, którzy nigdy nie mieli światła i nigdy nie znali Boga ani Jego prawa. Wszyscy, którzy odmawiali pójścia za światłem, które Bóg im udzielił, a wybrali rozrywki, marność i głupotę tego świata i nie chcą dostosować swego postępowania do sprawiedliwych i świętych żądań prawa Bożego, winni są w oczach Boga najbardziej ciężkiego grzechu. Wina i zapłata będzie proporcjonalna do światła i możliwości, jakie ci ludzie otrzymali. [245]

Widzimy świat tonący w rozrywkach. Pierwsze i najważniejsze myśli większości ludzi, a zwłaszcza kobiet, dotyczą zewnętrznego wyglądu! Zamiłowanie do strojów i rozrywek niweczy szczęście tysięcy istot. Niektórzy, co jakoby miłują przykazania Boże, a naśladują zachowanie ludzi próżnych, jak tylko mogą najlepiej, mianują

się nadal chrześcijanami. Inni młodzi ludzie tak bardzo tęsknią do zewnętrznego blasku, że są nawet gotowi poświęcić swe chrześcijańskie imię, by móc zadośćuczynić wymaganiom bezsensownej mody i zaspokoić żądzę rozrywek.

Wyrzeczenie się czegoś w ubiorze jest częścią naszych chrześcijańskich obowiązków. Prostota i zaniechanie wszelkich ozdób odpowiadają naszej duchowej postawie. Czy dostrzegamy, jak niemądrze zachowują się ludzie świata w ekstrawaganckich strojach i w pogoni za rozrywkami? Jeżeli tak, to powinniśmy znaleźć się w grupie, która unika wszystkiego, co może pobudzić ducha biorącego w posiadanie umysł i serce tych, którzy jedynie dla tego świata żyją, nie troszcząc się i nie myśląc o przyszłości.

Młodzi chrześcijańska! Dostrzegłam u niektórych z was skłonności do strojenia się, do zbytku. Ten fakt sprawia mi ból. U niektórych młodych dobrze wychowanych, od dziecka będących pod wpływem religii, którzy przyjąwszy chrzest połączyli się z Chrystusem i tym samym wyznali, że umarli dla świata, dostrzegłam nie stosowne wyróżnianie się ubiorem i lekkomyślność w zachowaniu. Takie postępowanie ustawicznie zasmuca umiłowanego Zbawiciela i przynosi wstyd sprawie Bożej. Z wielką troską patrzyłam na wasz religijny upadek i waszą skłonność do strojenia się. Niektórzy, na nieszczęście, sprawili sobie złote łańcuszki lub szpilki, a nawet jedno i drugie. Nosząc te rzeczy dowiedli złego smaku, a nawet zwrócili uwagę obecnych na te ozdoby. Ja takie stworzenia mogę przyrównać tylko do pawia, który rozpościera swe jaskrawe i pyszne pióra, by wzbudzić powszechny podziw. Te piękne pióra — to wszystko, co ten ptak posiada, by zwrócić na siebie uwagę; jego głos i postać nie są natomiast pociągające.

Ozdobą spokojny i łagodny duch

Młodzi ludzie powinni dążyć przede wszystkim do tej ozdoby, którą jest łagodny i spokojny duch, klejnot o wartości wprost nie do oszacowania, a który musi być noszony z wdziękiem nieba. Ta ozdoba będzie pociągać wielu ludzi tego świata; niebiescy aniołowie będą ją cenić, a przede wszystkim znajdzie ona uznanie u Ojca niebieskiego. Przysposobi On tych, którzy ją noszą, do powitania ich jako miłych gości na niebieskich dworach. Młdzież dysponuje

darami, które odpowiednio wykształcone czynią ją zdolną do zajęcia każdego stanowiska wymagającego zaufania. Gdyby celem młodych ludzi było kształcenie, które dane im od Boga zdolności pozwoliłoby tak rozwinąć, aby były użyteczne i przyniosły błogosławieństwo innym, to wówczas duch młodzieży nie skarłowaciałby na którymś tam poziomie. Młodzieńcy wykazywaliby wtedy głębię myśli i stanowczość charakteru, pozyskaliby wpływ i mieliby dla siebie szacunek. Mogliby na innych wywierać uszlachetniający wpływ, który przywiódłby dusze nie tylko do poznania dobra świadomego życia chrześcijańskiego, ale i przede wszystkim do przyjęcia tego dobra. Ci, którzy przywiązują większą uwagę do przyozdabiania swych ciał niż do szkolenia umysłu i rozwijania zdolności, by stały się jak najbardziej pożyteczne i sławiły Boga, nie są świadomi swej odpowiedzialności wobec Niego. We wszystkim, co podejmą, będą powierzchowni; w ten sposób ograniczą swą użyteczność, a umysł ich zmarnieje.

Czuję się głęboko dotknięta postępowaniem ojców i matek takiej młodzieży, a także postępowaniem samych dzieci. Widać tu braki w wychowaniu dzieci, za co jednak zawsze ktoś musi być odpowiedzialny. I rodzice, którzy swe dzieci rozpieszczają, zamiast mądrze nimi kierować i wpajać trwałe zasady, mogą teraz widzieć uformowane przez siebie charaktery, dalekie od sprawiedliwych. Jakie było wychowanie, takie są i charaktery.

Wierzący Abraham

Moje myśli sięgnęły wstecz ku sprawiedliwemu i wierzącemu Abrahamowi, który, posłuszny Bożemu rozkazowi, jaki otrzymał w nocnym widzeniu w Beer-Szebie, idzie drogą wraz z Izaakiem. Przed sobą widzi górę, o której Bóg mu powiedział, że ma na niej złożyć ofiarę. Wziął drzewo z ramion sługi i włożył je na Izaaka, przeznaczonego na ofiarę. Abraham opancerzył swoją duszę stanowczością; niewzruszona powaga tkwiła na jego obliczu. Jest gotów ofiarować swego syna, jeśli Bóg tego żąda. Z rozpaczą w sercu bierze drżącą ręką ogień, a Izaak pyta: „Ojcze, jest już ogień i drzewo, ale gdzież ofiara?” Abraham nie może dać mu odpowiedzi. Ojciec i syn zbudowali ołtarz. Nadszedł dla Abrahama straszliwy moment, moment objawienia Izaakowi tego, co gnębiło duszę ojca przez tę całą długą

[247]

drogę: właśnie on, Izaak, jego syn, jest tą ofiarą. Izaak nie jest już chłopcem, jest młodym mężczyzną. Mógłby śmiało przeciwstawić się ojcu, gdyby tylko chciał, lecz nie oskarża ojca o szaleństwo ani nie stara się zmienić jego zamiaru. Poddaje się jego woli. Wierzy w miłość ojca i wie, że on nie uczyniłby tej straszliwej ofiary ze swego jedyne go syna, gdyby to nie Bóg mu kazał. Izaaka wiążą drżące, miłujące ręce pełnego współczucia ojca, gdyż Bóg polecił tak uczynić. Syn poddaje się, ponieważ wierzy w szczer ość i uczciwość ojca. Gdy wszystko jest gotowe, gdy wiara ojca i posłuszeństwo syna zostały w pełni wypróbowane, anioł Boży powstrzymuje wzniesione ramię Abrahama, chcącego zabić swego syna, i mówi mu: „Nie czyń mi nic, bo teraz wiem, że boisz się Boga, gdyż nie wzbraniałeś się ofiarować mi jedyne go syna swego”. [1 Mojżeszowa 22,12](#).

Ten przejaw wiary Abrahama zapisany jest dla naszego dobra. Uczy nas wielkiej ufności wobec Boga i Jego żądań, nawet gdyby były niezrozumiałe i wydawać się mogły zbyt surowe. Uczy dzieci całkowitego poddania się woli rodziców i woli Boga. Posłuszeństwo Abrahama mówi, że dopiero to, co mamy najcenniejszego, jest właśnie dobre, by je dać Bogu.

Wydarzenie o proroczym znaczeniu

Izaak był symbolem Syna Bożego, złożone go na ofiarę za grzechy świata. Bóg chciał objawić Abrahamowi radosną nowinę o zbawieniu człowieka. Ażeby to osiągnąć i by ta prawda stała się żywą dla Abrahama, a wiara została jego wypróbowana, zażądał od niego ofiary z umiłowane go syna. Cały żal, ból i męka, jakie Abraham przecierpiał w tej straszliwej, budzące j grozę próbie, miały mu pomóc w zrozumieniu planu odkupienia upadłej ludzkości i zachowaniu tego planu w głębi duszy. Osobiste doświadczenie Abrahama pozwoliło mu pojąć nie dające się ogarnąć wyrzeczenie wszechmogącego Boga, który pozwolił umrzeć swemu Synowi, by zachować człowieka od pewnej zguby. To, co zniósł Abraham, dochowując posłuszeństwa boskiemu nakazowi ofiarowania syna, było czymś więcej niż jakiegokolwiek inne tortury duszy.

Bóg posłał swego Syna do życia pełne go pokory, ubóstwa, trudu i znoju, na hańbę i męczeńską śmierć na krzyżu. Nie było anioła, który przyniósłby Mu radosną wieść: „Dosyć! Nie umrzesz, Mój

Synu umiłowany”. Legiony aniołów, pełne bólu, czekały spodziewając się, że tak, jak w przypadku Izaaka, Bóg w ostatnim momencie zapobiegnie tej haniebnej śmierci, ale nie pozwolono im zanieść takiej wieści umiłowanemu Synowi Bożemu. Upokorzenie i poniżenie w sali sądowej i w drodze na Golgotę musiało się dokonać. Szydzono z niego, opluwano Go, a On cierpliwie znosił drwiny, szyderstwa i obelgi tych, którzy Go nienawidzili, wreszcie zawisł na krzyżu, skłonił głowę i umarł.

Czy mógł Bóg dać nam większy dowód miłości, niż skazując swego Syna na tak straszne cierpienia? I tak jak dla człowieka dar Boga był darem z łaski i Jego miłość jest miłością nieskończoną, tak też Jego oczekiwanie od nas posłuszeństwa, ufności, niepodzielnego serca i uczuć są odpowiednio do Jego daru nieskończone. On domaga się od nas wszystkiego, co człowiek jest w stanie Mu dać. Z naszej strony poddanie się woli Boga musi być proporcjonalne do daru Bożego. Musi być doskonale i nie może w nim być żadnego niedostatku. Wszyscy jesteśmy dłużnikami Boga. On ma wymagania wobec nas, a my nie możemy ich spełnić, nie poświęciwszy Mu się całkowicie. Bóg żąda natychmiastowego dobrowolnego posłuszeństwa, niczego pośledniejszego nie przyjmie. Mamy teraz możliwość zapewnić sobie miłość i upodobanie Boże. Ten rok jest może ostatnim rokiem w życiu niejednych ludzi, którzy te słowa czytają. Czy są młodzi ludzie, co przeczytali ten apel, a mimo to woleli przyjemności świata niż pokój wewnętrzny, jaki daje Chrystus żarliwie szukającemu i radosnemu wykonawcy Jego woli?

[248]

Próba charakterów

Bóg ocenia i waży nasze charaktery, nasz sposób prowadzenia życia, motywy postępowania na wadze świętości. Straszną będzie rzeczą, gdy nasz Zbawiciel, który umarł na krzyżu, aby ku sobie przyciągnąć nasze serca, uzna naszą miłość i posłuszeństwo za niedostateczne. Bóg obdarzył nas wielkimi i cennymi darami. Dał światło i poznanie swej woli, tak że nie musimy błądzić w ciemnościach. Straszną rzeczą będzie w dniu ostatecznego rozrachunku i zapłaty zostać zważonym na wadze i znalezionym lekkim. Będzie to chwila straszliwa, której już nigdy nie będzie można naprawić!

Młodzi przyjaciele, czy w księdze Bożej na próżno będzie się szukać waszych imion?

Bóg was powołał, abyście wykonali dla Niego zadanie, czyniące was Jego współpracownikami. Wszyscy macie dookoła siebie ludzi, których trzeba ratować. Oto ci, których możecie pokrzepić, zachęcić i stać się dla nich błogosławieństwem. Możecie zawrócić dusze z drogi grzechu i poprowadzić ku sprawiedliwości. Jeżeli rozumiecie waszą odpowiedzialność wobec Boga, to będziecie czuli, jak potrzebna jest sumienna modlitwa i czujność, by przeciwstawić się pokusom szatana. Jeżeli rzeczywiście jesteście chrześcijanami, to prędzej będziecie odczuwać żal nad moralnym zepsuciem świata, niż lekkomyślnie ulegać i miłować stroje. Wtedy znajdziecie się wśród tych, którzy narzekają i płaczą nad złem dziejącym się na ziemi. Oprzecie się pokusom szatana, nie ulegniecie próżności, ubieraniu się na pokaz czy zewnętrznemu przyozdabianiu siebie, do czego szatan chce was zwieść. Serce i rozum, znajdujące upodobanie w rzeczach lichych, a przy tym zaniedbujące swoje wielkie obowiązki, marnieją; ubywa im siły i mocy.

[249]

Młodzież w naszych dniach może stać się współpracownikiem Chrystusa, jeżeli tylko zechce. W tej współpracy wiara jej okrzepnie, a poznanie woli Bożej wzrośnie. Każdy szczerzy zamiar i każdy sprawiedliwy czyn będą zapisane w księdze żywota. Chciałabym, aby młodzież odczuła i zrozumiała grzeszność życia upływającego na zaspokajaniu własnych przyjemności i hamowaniu rozwoju intelektu przez puste i niewiele warte sprawy doczesnego życia. Jeżeli ludzie wzniosą swe myśli i słowa ponad czcze uroki tego świata, jeżeli celem swym uczynią wielbienie Boga, to boski pokój, przekraczający wszelkie zrozumienie, stanie się ich udziałem, będzie do nich należał.

Moc modlitwy w pokusach

Jakże łaskawie i dobrotliwie odnosi się niebieski Ojciec do swych dzieci! Chroni je przed tysiącem niebezpieczeństw, które są dla nich niewidzialne, strzeże je przed podstępными zamysłami szatana, ażeby ich nie zniszczył. Ponieważ oczy nasze są zbyt słabe, by widzieć otaczającą nas opiekę Bożą, którą sprawują Jego aniołowie, nie staramy się wcale docenić tego zawsze czujnego zainteresowania, jakie przejawia nasz dobry i miłosierny Stwórca wobec tworów swoich świętych rąk. Dlatego nie jesteśmy Mu wdzięczni za obfitość łask, którą codziennie nam zsyła.

Młodzi ludzie nie są świadomi wielu niebezpieczeństw, na jakie codziennie bywają narażeni. Nigdy w pełni nie będą wiedzieć wszystkiego. Ale gdy są czujni i modlą się, Bóg utrzyma wrażliwość ich sumień i pojętność umysłów, tak że będą umieli rozeznaczyć działanie wroga i uzbroić się przeciwko jego atakom. Lecz wielu młodych ludzi tak długo ulegało swoim skłonnościom, że pojęcie obowiązku stało się dla nich słowem bez znaczenia. Nie uświadamiają sobie wzniosłych i świętych obowiązków, które powinni spełniać dla dobra bliźnich i chwały Bożej; zupełnie o nich zapomnieli.

Gdyby młodzi ludzie mogli się obudzić i dogłębnie odczuć swą zależność od mocy Boga, której potrzebują, by oprzeć się zakusom szatana, świętowałiby wielkie triumfy i zdobywali cenne doświadczenie w bojach wiary. Jakże niewielu młodych myśli o napomnieniu natchnionego apostoła Piotra: „Bądźcie trzeźwi, czuwajcie! Przeciwnik wasz, diabeł, chodzi wokoło jak lew ryczący, szukając kogo by pochłonąć. Przeciwstawcie mu się, mocni w wierze, wiedząc, że te same cierpienia są udziałem braci waszych w świecie”. [1 Piotra 5,8.9](#). W widzeniu Jan dojrzał moc, jaką szatan może zdobyć nad ludźmi, i zawołał: „Dlatego weselcie się, niebioso, i wy, którzy w nich mieszkacie. Lecz biada ziemi i morzu, gdyż zstąpił do was diabeł pałający wielkim gniewem, bo wie, iż czasu ma niewiele”. [Objawienie 12,12](#).

[250]

Jedyną bezpieczną ostoją dla młodzieży jest nieprzerwana czujność i korna modlitwa. Nie ma sensu samych siebie oszukiwać: bez modlitwy i czujności nie mogą być chrześcijanami. Szatan ukrywa swe pokusy i podstępny pod płaszczem światła tak jak wówczas, gdy zbliżył się do Chrystusa na pustyni. Przybrał wtedy postać jednego z niebieskich aniołów. Wróg naszych dusz przystąpi do nas jako poseł z nieba. Dlaczego apostoł zaleca trzeźwość i czujność jako jedyne zabezpieczenie przed tym wrogiem? Młodzi ludzie, pełni beztroski i płochości, zaniedbujący obowiązki chrześcijańskie, stale się rozbijają o pokusy nieprzyjaciela, zamiast zwyciężać tak, jak Chrystus zwyciężał.

Służba Chrystusa nie stanowi dla całkowicie uświęconego człowieka pracy w pocie czoła. Posłuszeństwo Zbawicielowi nie ujmuje nam szczęścia i doznawania prawdziwych radości życia doczesnego, odwrotnie, uszlachetnia nas, oczyszcza i uświęca. Codzienne studiowanie kosztownych słów żywota, zawartych w Biblii, wzmacnia intelekt i daje wiedzę o wielkości i chwale dzieł Boga w naturze. Studiując dokładnie Pismo Święte dowiadujemy się, jak musimy żyć, aby radować się możliwie największym szczęściem. Studiując Biblię poznajemy poza tym argumenty Pisma Świętego, z którymi możemy wyjść na spotkanie z wątpliwościami ludzi niewierzących i rozproszyć je właśnie dzięki poznaniu prawdy. Ci, co przebadali Pismo Święte, powinni być zawsze uzbrojeni przeciwko pokusom szatana, zawsze gotowi do wszystkich czynów dobrych i do udzielenia odpowiedzi każdemu człowiekowi, że jego podstawą jest nadzieja, tkwiąca w nim samym.

Gdy się modlicie, droga młodzieży, aby nie dać się zwieść pokusie, pamiętajcie, że zadanie wasze nie kończy się na modlitwie. Musicie potem odpowiedzieć na swą własną modlitwę tak dalece, jak to będzie możliwe, przez opieranie się pokusie. To, czego sami nie możecie uczynić, pozostawcie Jezusowi, On uczyni to za was. Nie możecie być aż tak ostrożni w słowach i zachowaniu, byście nie sprowokowali nieprzyjaciela do kuszenia was. Wielu naszych młodych ludzi, beztrosko traktujących przestrogi i ostrzeżenia im udzielone, otwiera szeroko drzwi i wpuszcza szatana. Nie musimy być w nieświadomości co do zarządzeń Bożych ani oszustw szatana, nie musimy dać się zwyciężyć jego pokusom, jeśli mamy Słowo Boże za przewodnika i Jezusa za niebiańskiego Nauczyciela. Okazywanie

posłuszeństwa wobec woli Boga nie będzie niemiłym zadaniem, gdy w pełni podporządkujemy się kierownictwu Jego Ducha.

Dziesięciny i dary

Zadaniem Kościoła Chrystusowego jest ratować skazanych na zagładę grzeszników, zapoznawać ludzi z miłością Boga, wreszcie mocą tej miłości pozyskiwać ich dla Chrystusa. Prawdę teraźniejszego czasu trzeba zanieść do najciemniejszych zakątków ziemi, a pracę tę trzeba rozpocząć we własnym domu. Nie uchodzi wyznawcom Chrystusa żyć życiem samolubnym. Pełni ducha Chrystusowego powinni działać w harmonii i jedności z Nim.

Dzisiejsza obojętność i niewiara mają swoje przyczyny. Sprawy świata i troski życia odłączają człowieka od Boga. Woda życia musi być w nas, z nas wypływać i wpadać do życia wiecznego. Musimy wykonywać to, co Bóg nakazuje. Jeżeli chrześcijanin chce się radować światłem życia, musi pomnażać swe wysiłki, zmierzające do niesienia innym wiedzy o prawdzie. Życie jego musi charakteryzować ofiarność i gotowość służenia im; wtedy nie będzie narzekań na brak radości.

Aniołowie stale działają dla szczęścia innych i to jest ich radością. To pokorne służenie nieszczęśliwym, którzy są słabsi charakterem i niżsi rangą, jest zadaniem czystych, bezgrzesznych aniołów na królewskich dworach nieba. Duch ofiarnej miłości Chrystusa przenika niebiosą i stanowi istotę ich radości.

Ci, którzy nie odczuwają szczególnej radości w służbie dla bliźnich, w składaniu ofiar, by wyświadczyć im dobro, nie mają ducha Chrystusowego ani tego ducha, który panuje w niebie, ponieważ nie mają żadnej łączności z pracą niebiańskich aniołów i nie mogą uczestniczyć w tej błogości, która ofiarowuje wzniosłą radość. Chrystus powiedział: „Powiadam wam: Większa będzie radość w niebie z jednego grzesznika, który się upamięta, niż z dziewięćdziesięciu dziewięciu sprawiedliwych, którzy nie potrzebują upamiętania”. [Łukasza 15,7](#). Jeżeli radością dla aniołów jest widok skruszonego grzesznika, to czyż nie będzie radością dla grzeszników, zbawionych krwią Chrystusa, widok osób żałujących swoich win, osób zwróconych ku Chrystusowi za ich przyczyną? Pracując w harmonii z

Chrystusem i świętymi aniołami doświadczamy radości, której nie można znaleźć nigdzie więcej.

Zasada krzyża Chrystusowego narzuca wszystkim wierzącym poważną odpowiedzialność, obowiązek wyrzeczenia się siebie, niesienia światła innym oraz nieszczędzenia środków na szerzenie tego światła. Jeżeli pozostają w łączności z niebiosami, będą mieć udział w tej pracy wspólnie z aniołami.

Głównym dążeniem świecko myślących ludzi jest zdobywanie wszystkiego, co na tym świecie jest, wszystkich możliwych dóbr życia doczesnego. Samolubstwo jest dominującą zasadą życia tych ludzi. Ale prawdziwej radości nie znajdzie się w bogactwie ani tam, gdzie rządzi pożądlivość. Ta radość kryje się tylko tam, gdzie panuje zadowolenie i gdzie zasadą jest ofiarna miłość. Tysiące jest takich, którzy prowadzą życie bez zastanowienia, z sercem pełnym narzekań. Daremnie starając się znaleźć zadowolenie w rozmaitego rodzaju używaniu świata, stają się ofiarami samolubstwa i pożądlivości. Na twarzach ich nie widać szczęścia. Życie ich jest podobne do jałowej pustyni, ponieważ nie mają prawdziwej radości, nie znają działalności przynoszącej błogosławieństwo.

[252]

Proporcjonalnie do tego, jak miłość Chrystusa wypełnia serce i kieruje życiem, pożądlivość, samolubstwo i miłość wygod będą zwyciężone. Przyjemnością stanie się wykonanie woli Chrystusa, którego sługami być chcemy. Nasza radość stanie się wtedy proporcjonalna do naszego działania pozbawionego wszelkiego egoizmu, gdyż to działanie pochodzi z miłości Chrystusa.

Mądrość Boża wyznaczyła w planie zbawienia prawo przyczyny i skutku, czyniąc wszelkiego rodzaju działalność dobroczynną podwójnie błogosławioną. Ten, kto pomaga cierpiącym biedę, jest dla nich błogosławieństwem, ale w większym jeszcze stopniu sam jest błogosławiony. Bóg mógł osiągnąć swój cel — zbawienie grzeszników — bez pomocy człowieka. Wiedział jednak, że człowiek bez udziału w wielkim dziele, w którym będzie mógł ćwiczyć się w samozaparciu i dobroczynności, nie będzie szczęśliwy.

Zbawiciel postanowił przyjąć człowieka do swojej służby jako współpracownika, ażeby nie pozbawić go błogosławionych skutków czynienia dobra. Przez szereg okoliczności, które mają obudzić współczucie, darowuje człowiekowi najlepsze sposobności ćwiczenia się w ofiarności. Zmusza go w ten sposób do regularnego da-

wania, ażeby pomóc biednym i szerzyć sprawę Bożą. Bóg posyła biednych jako swoich przedstawicieli. Świat swoimi potrzebami wyludza od nas duże zasoby środków materialnych. Odbiera nam w ten sposób wpływ, byśmy nie głosili prawdy, której świat tak bardzo potrzebuje. Gdy wymaganiom Boga uczynimy zadość, kiedy dowiedziemy miłości bliźniego, upodobniamy się do Tego, który dla naszego dobra stał się biednym. W ten sposób innych ludzi czynimy błogosławionymi i gromadzimy prawdziwe bogactwo.

Świat a skarby nieba

[253] W Kościele występuje brak wiary w chrześcijańską dobroczynność. Ci, którzy najprędzej mogliby coś uczynić dla sprawy Bożej, pomagają bardzo niewiele. Bóg miłosierny przywiódł ludzi do poznania prawdy, aby mogli ocenić jej bezcenną wartość w porównaniu ze skarbami ziemskimi. Jezus powiedział do nich: „Pójdźcie za mną”. Chce ich wypróbować, zapraszając do spożycia wieczerzy przez siebie przygotowanej. Patrzy, jak będą się zachowywali i czy czasem samolubne zainteresowania nie wezmą w nich góry nad bogactwami wiecznymi o nieporównanie większej wartości. Wielu z braci stara się usprawiedliwić swe postępowanie, tak jak to miało miejsce w następującej przypowieści: „A On mu rzekł: Pewien człowiek przygotował wielką wieczerzę i zaprosił wielu. I posłał swego sługę w godzinę wieczerzy, aby powiedział zaproszonym: Przyjdźcie, bo już wszystko gotowe. I poczęli się wszyscy jeden po drugim wymawiać. Pierwszy mu rzekł: Kupiłem pole i muszę pójść je zobaczyć; proszę cię, miej mię za wytłumaczonego. A drugi rzekł: Kupiłem pięć par wołów i idę je wypróbować: proszę cię, miej mię za wytłumaczonego. A inny rzekł: Żonę pojąłem i dlatego nie mogę przyjść. A gdy wrócił sługa, doniósł o tym panu swemu. Wtedy gospodarz rozgniewał się i rzekł do sługi swego: Wyjdź prędko na place i ulice miasta i sprowadź tutaj ubogich i ułomnych, i ślepych, i chromych”. [Łukasza 14,16-21](#).

Przypowieść ta doskonale ilustruje stan tych, którzy twierdzą, iż wierzą w prawdę obecnego czasu. Pan posłał zaproszenie, ażeby przyszli na wieczerzę, którą dla nich przygotował ponosząc wielki koszt, ale oni, jak się wydaje, większe znaczenie przypisują rzeczom tego świata niż skarbowi niebieskiemu. Zaproszono ich do

wzięcia udziału w sprawach o wartości wiecznej, ale zajęcia gospodarskie, bydło i sprawy domowe są dla nich daleko ważniejsze niż posłuszeństwo niebiańskiemu zaproszeniu. Boskie zaproszenie i przynaglenie pozostały bez skutku. Wezwaniu: „Przyjdźcie, bo już wszystko gotowe” odmawiano ze względu na interesy ziemskie. Są bracia, którzy ślepo idą za przykładem ludzi przedstawionych w przypowieści Jezusa. Zajęci tylko swoimi ziemskimi dobrami mówią: „Nie, Panie, nie mogę pójść za Tobą. Proszę Cię, miej mnie za wy tłumaczonego”.

Błogosławieństwa, których Bóg udzielił owym mężom, by ich wypróbować i przekonać się, czy oddają Bogu to, co boskie, właśnie te błogosławieństwa przytaczają na usprawiedliwienie, że nie mogą być posłuszni wymaganiom prawdy. Mówią tak, jak gdyby się pożenili ze swoimi skarbami: „Muszę troszczyć się o te rzeczy, nie mogę lekceważyć i zaniebyszać spraw życia doczesnego, one mnie potrzebują”. W taki sposób serca tych ludzi stają się nieczułe niby wydeptana droga wiejska. Zamykają drzwi serca przed niebieskim posłańcem, który mówi: „Przyjdźcie, bo wszystko już gotowe”, a otwierają je na oścież dla ciężarów tego świata i trosk o interesy. Jezus na próżno stara się wejść do takiego serca.

Jarzmo samolubstwa

[254]

Serca ich na tyle przeżarły uciążliwości i troski życia doczesnego, że niebiańskie sprawy nie mogą znaleźć w nich miejsca. Jezus zaprasza utrudzonych i obciążonych ciężkim brzemieniem i obiecuje im pokój, jeżeli tylko zechcą przyjść do Niego. Zaprasza do wymiany męczącego jarzma samolubstwa i chciwości, które czynią z nich niewolników mamony, na jarzmo, o którym mówi, że jest lekkie, a ciężar jego słodki. Jezus mówi: „Weźcie na siebie moje jarzmo i ucicie się ode mnie, że jestem cichy i pokornego serca, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych”. [Mateusza 11,29](#).

Chce od nich, aby zdjęli z siebie ciężkie brzemie trosk świeckich i niepokoju, a wzięli Jego brzemie, którym jest zaparcie się siebie i ofiara dla dobra innych. To brzemie nie jest ciężkie. Kto wzdraga się przyjąć pomoc, jaką ofiaruje mu Pan, kto dalej dźwiga ciężkie jarzmo samolubstwa i na wszystkie możliwe sposoby stara się gromadzić środki materialne dla własnych potrzeb, ten nie doświadczył pokoju

i spoczynku, które otrzymujemy, kiedy bierzemy na siebie brzemie Jezusa, ciężar ofiarnej służby i bezinteresownej dobroczynności, który Chrystus wziął na siebie w imię naszego dobra.

Gdy miłość świata bierze w posiadanie serce człowieka i staje się panującą namiętnością, nie ma w nim miejsca na uwielbianie Boga. Duchowe moce umysłu podporządkowują się służbie mamony, a odwracają od rzeczy duchowych. Umysł traci pamięć o Bogu, ogranicza się jedynie do gromadzenia bogactw.

Chęć zysku, samolubstwo i miłość świata, cechujące takich mężów, kazały im zapomnieć o wielkim znaczeniu dzieła w naszych dniach ostatecznych. Sprawy Bożej nie uczynili swoją własną sprawą i nie posiadają doświadczenia w tym względzie. Wszelkie ich myśli bez reszty zajmuje posiadane bogactwo. Wielkość planu zbawienia zesłała w cień. Jak długo będą rozszerzać swe plany dotyczące rzeczy świeckich i udoskonalać je, tak długo nie będą rozszerzać ani rozwijać dzieła Bożego. Inwestują swoje środki w wartości doczesne, a nie wieczne. Ambicją ich jest zdobywanie coraz to większego majątku. Bóg uczynił ich depozytariuszami swego prawa, ażeby nieśli światło, tak łaskawie im dane, i oświecali innych. Lecz własne sprawy tak ich zaprzatają, że nie mają czasu nieść innym błogosławieństwa swego wpływu, nie mają czasu na rozmowy z sąsiadami, na wspólne z nimi modlitwy i przekazywanie im wiedzy o prawdzie.

[255] Ludzie ci ponoszą odpowiedzialność za dobro, które mogą spełnić, a które zaniedbali, i próbują się usprawiedliwić tym, że mają moc trosk i brzemion życia doczesnego, całkowicie pochłaniających ich myśli i uczucia. Dusze, dla których Chrystus także poniósł śmierć na krzyżu, mogły być zbawione przez ich osobisty wysiłek i przykładowe postępowanie. W ten sposób tak cenne ludzkie istoty giną mimo światła, jakie Bóg dał swoim dzieciom, aby oświectły ścieżkę życia innych. Niestety, to wyjątkowe światło zostało ukryte pod korcem i nie świeci tym, którzy znajdują się w domu.

Przypowieść o talentach

Każdy człowiek jest sługą Boga. Każdemu powierzył Mistrz swoje środki, ale człowiek twierdzi, że te środki należą do niego. Chrystus powiada: „Obracajcie nimi, aż powrócę”. [Łukasza 19,13](#).

Nadchodzi czas, w którym zażąda On rozliczenia, jak tymi pieniędzmi obracano. Powie wówczas do każdego ze swych sług: „Zdaj sprawę z twego szafarstwa”. [Łukasza 16,2](#). Ci, którzy pieniądze Pana ukryli w ziemi, zamiast dać je bankierom, ci, którzy roztrwonili te pieniądze na rzeczy bezwartościowe, zamiast włożyć je w Jego sprawę, by przyniosły procent, uzyskają nie aprobatę Mistrza, ale potępienie. Niegodziwy sługa w przypowieści przyniósł Bogu jeden talent i rzekł: „Panie! Wiedziałem o tobie, żeś człowiek twardy, że zniesz, gdzieś nie siał, i zbierasz, gdzieś nie rozsypywał. Bojąc się tedy, odszedłem i ukryłem talent twój w ziemi; oto masz, co twoje. A odpowiadając, rzekł mu pan jego: Sługo zły i leniwy! Wiedziałeś, że żnę, gdzie nie siałem, i zbieram, gdzie nie rozsypywałem. Powinieneś być dać moje pieniądze bankierom, a ja po powrocie odebrałbym, co moje, z zyskiem”. [Mateusza 25,24-27](#).

Ten niegodziwy sługa był świadomy planów Boga, ale postanowił przeciwstawić się Jego zamiarom, oskarżając Go o nieuczciwość, gdy Pan domagał się od sługi sprawozdania z wykorzystania powierzonego talentu. Ten bardzo charakterystyczny rys narzekania i szemrania cechuje grupę ludzi dobrze sytuowanych, bogatych, głoszących, że wierzą w prawdę. Podobnie do niewiernego sługi obawiają się, że przyrost zysku z pieniędzy, które Bóg im powierzył, będzie obrócony na szerzenie prawdy. Dlatego inwestują swe środki materialne w skarby doczesne, ukrywając je w świecie. Środki te są nieuchwytny, tak że prawie nie mają nic do zainwestowania w sprawę Bożą. Zakopali je lękając się, że Bóg dla siebie zażąda części kapitału czy zysku. Gdy na rozkaz Pana przynoszą powierzoną sobie sumę, zjawiają się z wykrętnymi usprawiedliwieniami, ponieważ nie dali bankierom otrzymanej od Boga kwoty, by ją zainwestować w Jego dzieło.

Ten, kto trwoni dobra swego Pana, traci nie tylko pożyczone mu przez Boga pieniądze, ale również życie wieczne. O takim słudze jest powiedziane: „A nieużytecznego sługę wrzucicie w ciemności zewnętrzne”. [Mateusza 25,30](#). Wierny sługa, inwestujący pieniądze w sprawę Bożą dla ratowania dusz, wydaje swe środki ku chwale Bożej i otrzyma pochwałę od Pana: „Dobrze, sługo dobry i wierny! (...) Wejdz do radości pana swego”. [Mateusza 25,21](#). Na czym będzie ta radość naszego Pana polegać? Będzie to radość z ujrzenia dusz zbawionych dla królestwa chwały. „Patrząc na Jezusa, sprawcę i

[256]

dokończyciela wiary, który zamiast doznać należytej mu radości, wycierpiał krzyż, nie bacząc na jego hańbę, i usiadł na prawicy tronu Bożego”. [Hebrajczyków 12,2](#).

Idea właściwego gospodarowania powinna być ideą całego ludu Bożego. Przypowieść o talentach, prawidłowo zrozumiana, wyklucza chciwość, którą Bóg nazywa bałwochwalstwem. Prawdziwa dobroczynność przyniesie życie duchowe tysiącom nominalnych wyznawców prawdy, którzy obecnie narzekają na swoją nędzę. Przeobrazi ich z samolubnych, chciwych wielbicieli mamony w żarliwych, wiernych współpracowników Chrystusa w dziele zbawienia grzeszników.

Samowyrzeczenie i ofiara

Plan zbawienia polega na ofierze. Jezus zrzekł się królewskich praw i bogactw i stał się biedakiem, abyśmy przez Jego ubóstwo mogli się stać bogatymi. Wszyscy, którzy uczestniczą w zbawieniu, które kupił dla nas Syn Boży za nieskończenie wielką ofiarę, pójdą za przykładnym życiem swego prawdziwego Wzoru. Chrystus był Kamieniem Węgielnym, my zaś musimy budować na tym Fundamencie. Każdy musi posiąść ducha samowyrzeczenia, musi sam siebie ofiarować. Życie Chrystusa na ziemi było pozbawione egoizmu; znamionowała je pokora i ofiarność. A ludzie, uczestnicy wielkiego zbawienia, jakie Jezus, przyszedłszy z nieba, przyniósł im, czyżby mogli odmówić pójścia w ślady swego Pana, uczestniczenia w Jego ofierze i w zaparciu się siebie? Chrystus powiada: „Ja jestem krzewem winnym, wy zaś latoroślami. Kto trwa we mnie, a Ja w nim, ten wydaje wiele owocu; bo beze mnie nic uczynić nie możecie”. [Jana 15,5](#). „Każdą latorośl, która we mnie nie wydaje owocu, odcina, a każdą, która wydaje owoc, oczyszcza, aby wydawała obfitszy owoc”. [Jana 15,2](#). Najważniejszy składnik winnych gron, sok, który płynie przez winny krzew, żywi grona, by dojrzewały. Czy sługa większy jest od Pana? Czy Zbawiciel świata poświęcił się dla nas i zaparł samego siebie po to, by członki jego ciała żyły dla własnej przyjemności? Zaparcie się siebie jest zasadniczym warunkiem uczniostwa Chrystusowego.

Potem rzekł Jezus do uczniów: „Jeśli kto chce pójść za mną, niech się zaprze samego siebie i weźmie krzyż swój, i niech idzie za mną”. [Mateusza 16,24](#).

Jezus wiedzie was drogą wyrzeczeń. Niczego nie żąda od swych wyznawców, prócz tego, co On, Pan wasz, stale w swym życiu urze-

[257]

czywistniał. Zbawiciel świata pokonał szatana na pustyni, oparł mu się, by dać przykład ludziom, a w synagodze nazaretańskiej głosił: „Duch Pański nade mną, przeto namaścił mnie, abym zwiastował ubogim dobrą nowinę, posłał mnie, abym ogłosił jeńcom wyzwolenie, a ślepym przejrzenie, abym uciśnionych wypuścił na wolność, abym zwiastował miłościwy rok Pana”. [Łukasza 4,18.19](#).

Wielkie dzieło, które Jezus zapoczątkował i dla którego przyszedł na świat, powierzył swoim naśladowcom na ziemi. Chrystus, nasza Głowa, dokonał wielkiego dzieła zbawienia i nakazuje nam pójść za swoim przykładem. Przekazał nam poselstwo dla całego świata. Ono musi dotrzeć do wszystkich narodów, języków i ludów. Moc szatana została wystawiona na próbę i Chrystus zwyciężył go tak, jak go mogą zwyciężyć Jego naśladowcy. Przeciwność ciemności konieczna jest bezustanna walka. Ażeby była ona skuteczna, potrzebne są wyjątkowe środki. Bóg nie zamierza tych środków zsyłać z nieba, ale napełnia nimi ręce swych wyznawców, daje im majątek, którego użyć powinni jedynie na dalsze prowadzenie walki z szatanem.

Dziesięcina

Bóg dał swemu ludowi plan, według którego lud ten ma użytkować sumy potrzebne na samodzielne utrzymanie dzieła. Boży system dziesięcin jest w swej prostocie przemawiający i przekonujący. Wszyscy powinni przyjąć ten system z wiarą i bez lęku, ponieważ jest on niebieskiego pochodzenia. Łączy się w nim prostota z użytecznością i nie trzeba głębokich studiów, by to zrozumieć i praktykować. Wszyscy powinni odczuwać, że i oni mają swoją część w szerzeniu dzieła zbawienia. Wszyscy mężczyźni, kobiety i młodzież mogą stać się skarbnikami Pańskimi i wszyscy mogą brać udział w ponoszeniu materialnych zobowiązań dla dzieła. Apostoł mówi: „Pierwszego dnia w tygodniu niech każdy z was odkłada u

siebie i przechowuje to, co może zaoszczędzić, żeby składki wnoszono nie dopiero wtedy, gdy przyjdę”. [1 Koryntian 16,2](#).

Systemem tym można osiągnąć wielkie cele i zamierzenia. Każdy, kto przyjąłby ten porządek rzeczy, byłby dbałym i wiernym skarbnikiem Boga i nie brakowałoby środków niezbędnych na głoszenie ostatniego ostrzegawczego poselstwa całemu światu. Skarbiec byłby zawsze pełny, a ci, co się do tego przyczynili, nie staliby się biedniejszymi. Każdy złożony dar coraz ściślej wiąże ofiarodawcę z prawdą obecnego czasu.

[258] Będzie on gromadzić „sobie skarby jako dobry fundament na przyszłość, aby dostąpić żywota prawdziwego”. [1 Tymoteusza 6,19](#).

Gdy systematycznie i wytrwale działający współpracownicy Boga widzą, że sens ich osobistych wysiłków polega na rozwijaniu miłości Boga i bliźniego, dzięki czemu i oni rozszerzają swą przydatność, to uświadamiają sobie, jak wielkim błogosławieństwem jest być współpracownikiem Chrystusa. Kościół Chrystusowy niestety nie uznaje na ogół wymagań Boga w stosunku do siebie, by wspierać swymi darami walkę przeciwko zalewającej świat ciemności moralnej. I nigdy dzieło Boże nie pójdzie naprzód dopóty, dopóki wyznawcy Chrystusa nie staną się gorliwie działającymi pracownikami.

Każda jednostka w Kościele powinna wiedzieć, że wyznawana przez nią prawda jest rzeczywistością i że wszyscy powinni być bezinteresownymi pracownikami. Niektórzy bogaci ludzie narzekają, że dzieło się rozszerza i potrzebuje pieniędzy, że nie ma końca wezwaniom o środki materialne. Jedna sprawa zaraz wyzwala drugą i gwałtownie domaga się pomocy i wsparcia. Takim ludziom powinniśmy powiedzieć, że mamy nadzieję, iż sprawa Boża na tyle się rozszerzy i rozwinie, że jeszcze większe będą potrzeby, częstsze i bardziej naglące będą wezwania do skarbników o finansową pomoc, aby dalej skutecznie prowadzić dzieło.

Gdyby plan systematycznej finansowej ofiarności został przyjęty przez każdą jednostkę i był w pełni przez nią realizowany, skarbiec posiadałby zawsze środki do dyspozycji. Pieniądze płynęłyby strumieniem, a skarbiec byłby wciąż uzupełniany ze źródła nigdy nie ustającej dobroczynności. Udzielanie wsparcia stanowi część radoznego poselstwa. Czy nie zastanawiamy się nad niewymierną ceną zapłaconą za nasze odkupienie? Czy to nas uroczyście nie zobowią-

zuje do poświęcenia wszystkich naszych fizycznych i duchowych sił, a także środków materialnych dla naszego Mistrza?

Będziemy dłużnikami Pana, będziemy musieli uregulować dług wobec Niego, gdy oznajmi On nam: „Cóż to słyszę o tobie? Zдай sprawę z twego szafarstwa, albowiem już nie będziesz mógł nadal zarządzać”. [Łukasza 16,2](#).

Jeżeli ludzie nie uznają roszczeń Boga, natomiast chciwie chwytają wszystko, co im darowuje, i samolubnie zachowują tylko dla siebie, Pan spokojnie będzie się temu przypatrywał i dalej wystawiał na próbę przymnażając im dóbr. Jego łaski będą na nich dalej spływać, będą cieszyć się szacunkiem ludzi, a także dobrą opinią w zborze, a mimo to w odpowiednim czasie Pan powie: „Zдай sprawę z twego szafarstwa”. Chrystus mówi: „Zaprawdę powiadam wam, czegokolwiek nie uczyniliście jednemu z tych najmniejszych, i mnie nie uczyniliście”. [Mateusza 25,45](#). „Albo czy nie wiecie, że ciało wasze jest świątynią Ducha Świętego, który jest w was i którego macie od Boga, że nie należycie też do siebie samych? Drogoście bowiem kupieni. Wysławiajcie tedy Boga w ciele waszym”. [1 Koryntian 6,19-20](#). „Nie należycie też do siebie”, macie więc obowiązek oddawać Bogu chwałę wszystkimi waszymi środkami, całym ciałem i całym duchem, które do Niego należą. „Drogoście bowiem kupieni”, nie za rzeczy przemijające, jakimi są srebro i złoto, lecz za bezcenną krew Chrystusa. Bóg oczekuje od nas zwrotu tych darów, które nam powierzył, aby pomagały w ratowaniu dusz. On dał swą krew, a od nas żąda srebra. Czy to nie na skutek Jego ubóstwa staliśmy się bogatymi? Czy odmówimy zgody na zwrócenie Mu własnych Jego darów?

[259]

Współpracujący z Bogiem

Bóg w żadnym razie nie jest zależny od człowieka w utrzymaniu swego dzieła. Może posłać wprost z nieba środki potrzebne na zasilenie swego skarbcza, gdyby w swej opatrności uznał tę rzecz za najlepszą dla człowieka. Mógł znaleźć sposób, ażeby to aniołowie głosili światu prawdę bez pomocy ludzi. Mógł wypisać słowa prawdy na niebie i w ten sposób zapoznać świat ze swoim żywym słowem. Bóg nie jest zależny od jakiegokolwiek złota czy srebra należących do człowieka. Powiada: „Mój bowiem jest wszelki zwierz

leśny, tysiące zwierząt na górach. (...) Gdybym łaknął, nie mówiłbym ci o tym, bo mój jest świat i to, co go napętnia”. [Psalmów 50,10.12](#). Cokolwiek jest niezbędne dla służby naszej w Dziele i dla jego rozwoju, Bóg celowo to ustanowił dla naszego dobra. Bóg zaszczycił nas tym, że wybrał nas na swoich współpracowników. Współpracę ludzi uznał za konieczność, ażeby stale mogli spełniać dobre uczynki.

W swej mądrej opatrności Bóg ciągle stawia na naszej drodze ludzi biednych, nie posiadających niczego, abyśmy mogli się przekonać o istnieniu rozmaitych potrzeb i cierpień na świecie, a tym samym, poddani próbie, zajęli stanowisko, które powoduje rozwój chrześcijańskiego charakteru. Umieścił nas wśród ludzi biednych, abyśmy okazywali im współczucie i miłość chrześcijańską.

Grzesznicy, którzy giną z braku wiadomości o Bogu, pozostaną w nieświadomości i ciemności, chyba że ludzie przyjdą do nich ze światłem prawdy. Bóg nie ześle aniołów z nieba, aby wykonali pracę, którą pozostawił człowiekowi do wykonania. Z całą świadomością zlecił wszystkim to zadanie, aby wypróbować ludzi i skłonić ich do ujawnienia prawdziwego charakteru. Chrystus umieszcza wśród nas biedaków jako swych przedstawicieli: „Albowiem łaknąłem, a nie daliście mi jeść, pragnąłem, a nie daliście mi pić”. [Mateusza 25,42](#).

[260] Utożsamia siebie z cierpiącą ludzkością w osobach cierpiących dzieci ludzkich. Ich potrzeby czyni własnymi potrzebami, ich troski chowa we własnym sercu.

Moralne zepsucie zrujnowanego świata wzywa chrześcijańskie kobiety i mężczyźni do podjęcia osobiście każdego wysiłku, do oddania swych środków i wpływów, ażeby stali się podobni obrazowi Chrystusa, który, chociaż posiadał nieskończone bogactwa, dla naszego dobra stał się ubogim. Duch Boży nie może spocząć na ludziach, którym posłał poselstwo swej prawdy, ale których trzeba stale naglić i nakłaniać, zanim w najmniejszym stopniu odczują potrzebę wypełnienia swego obowiązku współpracowników Chrystusowych. Apostoł stanowczo nalegał na obowiązek dawania z wyższych pobudek niż tylko ze zwykłej ludzkiej życzliwości, gdy poruszyło się coś w naszym wnętrzu. Zmusza nas do przestrzegania zasady niesamolubnego działania jedynie z uwagi na chwałę Bożą.

Pismo Święte wymaga od chrześcijan planowej działalności dobroczynnej, ażeby oni stale myśleli o zbawieniu bliźnich. Prawo mo-

ralne nakazywało święcenie soboty, której nie uznawano za brzemię, chyba że prawo to było naruszane. Obfitość kar, jakie pociągało za sobą naruszenie tego prawa, hamowało naród. System dziesięcin nie był brzemieniem dla tych, którzy nie odstępowali od tego systemu. I ten system jasno wyłożony we wskazówkach dla Hebrajczyków nie został przez Ustawodawcę ani zmieniony, ani zniesiony. Co więcej, musi być jeszcze gorliwiej przestrzegany, ponieważ idea zbawienia w Chrystusie musi w chrześcijańskiej erze jeszcze bardziej wyjść na światło dzienne.

Jezus wyjaśniał uczonym w Piśmie, że życie wieczne zależy od spełnienia specjalnych wymagań zakonu w życiu doczesnym, mianowicie wymaga on, by kochać Boga całym sercem, duszą, umysłem i ze wszystkich sił, a bliźniego swego jak siebie samego. Kiedy służba ofiarnicza starego przymierza skończyła się z chwilą śmierci Chrystusa, prawo Boże, zapisane na tablicach kamiennych, pozostało niezmienione, a nakazy jego obowiązują ludzi wszystkich wieków. I w czasach pochrytusowych to prawo obowiązujące człowieka w żadnym przypadku nie zostało ograniczone, ale jeszcze bardziej szczegółowo i wyraźnie określone.

Ewangelia, rozprzestrzeniając się, wymagała coraz to większych środków na podtrzymanie walki ze złem po śmierci Chrystusa. Ten powód uczynił finansowe wspieranie głoszenia ewangelii bardziej nagłą potrzebą niż za czasów Izraelitów. Dzisiaj żąda Bóg nie mniejszych, lecz większych darów, większych niż w jakimkolwiek innym czasie. Zasadą wyłożoną przez Chrystusa jest: dary i ofiary powinny być proporcjonalne do światła i dobrodziejstw, jakimi się cieszymy. Powiedział On: „Lecz ten, który nie znał, choć popełnił coś karygodnego, odbierze niewiele razy. Komu wiele dano, od tego wiele będzie się żądać, a komu wiele powierzono, od tego więcej będzie się wymagać”. [Łukasza 12,48](#).

Odpowiedzią pierwszych uczniów na błogosławieństwa wieku chrześcijańskiego były uczynki pełne miłości i dobrodziejstwa. Wylanie Ducha Bożego po tym, gdy Chrystus opuścił swych uczniów i wstąpił do nieba, skłoniło ich do wyrzeczenia się siebie i do ofiarności dla zbawienia innych ludzi. Gdy święci w Jerozolimie cierpieli biedę i udrękę, Paweł pisał do chrześcijan w krajach pogańskich o ich uczynkach miłosierdzia: „A jak we wszystkim się wyróżnacie, w wierze, w słowie i w poznaniu, i we wszelkiej gorliwości [261]

oraz w miłości, którą w was wzbudziliśmy, tak i w tej działalności dobroczynnej się wyróżniacie”. [2 Koryntian 7,7](#).

Tutaj dobroczynność znalazła swe miejsce obok wiary, miłości i pilności chrześcijańskiej. Ci, którzy sądzą, że mogą być dobrymi chrześcijanami, jednocześnie zamykając uszy i serca na Boże wezwania do szczodroliwości, znajdują się w grubym błędzie. Są tacy, którzy szeroko głoszą wielką swą miłość dla prawdy. Chcieliby, aby ich słowa wszędzie były znane, lecz nie czynią nic dla jej szerzenia. Wiara takich ludzi jest martwa, nie udowodniły jej czyny. Nigdy nie uczynił Pan takiego błędu, by nawrócił jakąkolwiek duszę i pozostawił ją we władzy skąpstwa.

Od dni Adama

System dziesięcin sięga wstecz poza dni Mojżesza. Od ludzi wymagał Bóg składania ofiar na cele religijne, zanim system ten został nakazany Mojżeszowi. Postępowano tak od dawna, nawet za dni Adama. Zgodnie z zarządzeniami Boga ludzie mieli obowiązek okazywać swoimi ofiarami wdzięczność za Jego łaski, dobrodziejstwa i błogosławieństwa. Ten zwyczaj przechodził z pokolenia na pokolenie. Przestrzegął go Abraham. Dał dziesięcinę Melchisedekowi — kapłanowi Boga Najwyższego. Według tej samej zasady postępowano w dniach Joba. Jakub, wygnaniec i wędrowiec, gdy ułożył się w Betelu do snu, mając kamień pod głową, obiecał Panu: „Ze wszystkiego, co mi dasz, będę ci dawał dokładnie dziesięcinę”. [1 Mojżeszowa 28,22](#). Bóg nie zmuszał ludzi do składania ofiar. Wszystko, co przynoszą Bogu, mają dawać dobrowolnie. Skarbca Bożego nie mogą napępiać ofiary wymuszone, niechętne składane.

Pan chce, by człowiek wszedł z Nim w ściślejszy związek, chce mu wpoić współczucie i miłość dla bliźnich, to znaczy, że przenosi na człowieka odpowiedzialność za pewne zadania, które zapobiegają samolubstwu, umacniają miłość do Boga i człowieka. Ustalając plan regularnych ofiar, Bóg uczynił to dla dobra człowieka, który niestety z natury skłania się ku samolubstwu i zamyka serce na dobrowolną ofiarność. Bóg oczekuje darów we właściwym czasie, pewnych i stałych, które wyrobiją nawyk ofiarowania, a dobroczynność każą

zanim złoży następny dar. Strumień musi płynąć nieustannie, ażeby przewód miłości bliźniego był stale czynny.

Dziesiąta część dochodu

Bóg wyznaczył jedną dziesiątą część dochodu jako rzecz dla siebie. Pozostawił ją sumieniu i dobrej woli ludzi, którym w systemie dziesięcin pozostawia wolną rękę. W sprawie tej ma decydować sumienie, dlatego uchwalono plan jednoznaczny dla wszystkich ludzi. Ale nikogo nie wolno zmuszać.

Bóg w ustawach Mojżeszowych żądał od ludzi dziesiątej części wszystkich ich dochodów. Powierzył ich pieczy wszystkie sprawy życia doczesnego. Przekazał im zastaw, który mieli pomnażać i którego część mieli Mu zwracać. Żądał tylko części dziesiątej i to jest najmniejsza część, której jako zwrotu od człowieka oczekuje. Powiedział: „Pozostawiam ci dziewięć dziesiątych, dla siebie zaś żądam jednej dziesiątej. Ta część do mnie należy”. Gdy ludzie zatrzymują dziesięcinę dla siebie, ograbiają Boga. Poza dziesięciną z dochodów Bóg żądał jeszcze ofiary dziękczynienia i ofiary ku Jego chwale.

To, co zatrzymujemy z jednej dziesiątej dochodów — Bogu należnej — odnotowane zostaje w księgach niebios jako grabież, jako złodziejstwo. Kto tak postępuje, oszukuje swego Stwórcę. Gdy to zaniechanie przedstawia się ludziom, nie wystarcza, ażeby zmienili swe postępowanie i od tej godziny zaczęli działać według sprawiedliwych zasad. Nie poprawią tym cyfr zapisanych w księgach niebieskich, są one dowodem roztrwonienia własności powierzonej im pieczy, a mającej być zwróconą Wierzytelowi. Za brak sumienia i godną pogardy niewdzięczność wobec Boga muszą wyrazić szczerą i głęboką skruchę.

„Czy człowiek może oszukiwać Boga? Bo wy mnie oszukujecie! Lecz wy pytacie: W czym cię oszukaliśmy? W dziesięcinach i daninach. Jesteście obłożeni klątwą, ponieważ mnie oszukujecie, wy, cały naród. Przynieście całą dziesięcinę do spichlerza, aby był zapas w moim domu, i w ten sposób wystawcie mnie na próbę! — mówi Pan Zastępów — czy wam nie otworzę okien niebieskich i nie wyleję na was błogosławieństwa ponad miarę”. [Malachiasza 3,8-10](#). W tych słowach jest obietnica, że posłuszni, którzy wszystką dziesięcinę

zniosą do spichlerza Pańskiego, będą obdarzeni błogosławieństwem i łaską Bożą.

[263] „I zabronię potem szarańczy pożerać wasze plony rolne, wasz winograd zaś w polu nie będzie bez owocu — mówi Pan Zastępów. Wszystkie narody będą was nazywać szczęśliwymi, bo będziecie krajem uroczym — mówi Pan Zastępów”. [Malachiasza 3,11.12](#). Gdyby wszyscy, którzy wyznają prawdę, usłuchali wezwania Boga i składali dziesięcinę, która według Jego słów do Niego należy, skarbiec obficie by się napełnił i znalazłyby się środki potrzebne na szerzenie potężnego dzieła ratowania ludzi.

Bóg daje człowiekowi dziewięć dziesiątych, domagając się jednej dziesiątej dla swoich świętych celów. W ten sposób daje człowiekowi sześć dni na własną pracę, zatrzymując dla siebie siódmy dzień tygodnia. Odłączył ten dzień od innych dni. Podobnie jak sobota, tak i dziesiąta część dochodów jest święta, Bóg zarezerwował ją dla siebie. Chce prowadzić swoje dzieło na ziemi przy pomocy środków, które powierzył człowiekowi.

Bóg żądał od swego starodawnego ludu, aby się zgromadzał trzy razy w roku. „Trzy razy w roku zjawi się każdy mężczyzna spośród was przed Panem, Bogiem twoim, na miejscu, które wybierze: w Święto Przaśników, w Święto Tygodni i w Święto Szałasów, lecz nie zjawi się przed Panem z próżnymi rękami. Ale każdy przyjdzie z odpowiednim darem swoim według błogosławieństwa, jakiego Pan, Bóg twój, ci udzielił”. [5 Mojżeszowa 16,16.17](#). Nie mniej niż jedna trzecia dochodów przeznaczana była na ofiary i cele religijne.

Gdy lud Boży, w jakimkolwiek czasie, radośnie i chętnie przynosił dary i składał ofiary dla dzieła Bożego, doświadczał zawsze wypełnienia obietnic Bożych. Dobrobyt towarzyszył mu w tej mierze, w jakiej okazywał posłuszeństwo żądaniom Bożym. Skoro tylko uznawał zarządzenia Boże i postępował zgodnie z nimi, spichrze ludu napełniały się po brzegi. Ale gdy ograbiał Boga z danin i dziesięcin, przekonywał się, że nie tylko Pana ograbiał, ale i samego siebie, gdyż Bóg ograniczał swe łaski i dobrodziejstwa w takim właśnie stopniu, w jakim lud ograniczał swe ofiary Jemu należne.

To nie ciężkie brzemie

Niektórzy uważają dziesięcinę za jedno z najbardziej surowych praw krępujących Hebrajczyków. W żadnym przypadku nie było ono brzemieniem dla serca chętnego i miłującego Boga. Było ciężarem tylko wtedy, gdy egoistyczna natura, zatrzymując dary, stała się tak twarda, że ludzie tracili z oczu wieczne dobro i cenili swoje ziemskie skarby bardziej niż wartość dusz ludzkich. Już starożytny Izrael miał wielki obowiązek do spełnienia. W dniach dzisiejszych ciążą na ludzkie Bożym daleko większe i bardziej naglące potrzeby niż w dniach Izraela starodawnego. Musi on wykonać ogromną i doniosłą pracę w niezmiernie krótkim czasie. Bóg nigdy nie dozwalał, by system dziesięcin miał małe uznanie u ludu.

Na odwrót, postanowił, że duch ofiarności ma się rozszerzać i pogłębiać, by móc zakończyć dzieło Boże na ziemi. [264]

Z systematycznego dawania nie powinna zrodzić się metoda przymusu. Tylko dobrowolne ofiary przyjemne są Bogu i tylko takie Bóg przyjmuje. Prawdziwa dobroczynność chrześcijańska wypływa ze źródła wdzięcznej miłości. Miłość do Chrystusa nie może istnieć bez równoległej miłości do tych, dla których zbawienia przyszedł On na świat. Miłość do Chrystusa musi być zasadą bytu, musi rządzić wszystkimi uczuciami i wskazywać kierunek wszystkim siłom człowieka. Zrozumienie odkupienia powinno poruszyć wszystkie dobre uczucia, jeśli są one w sercu człowieka, i wywołać ofiarności. Nie będą wtedy potrzebne wzruszające apele, by przełamać samolubstwo i wyrwać dzieci Boże z gnuśności, a skłonić do składania dobrowolnych ofiar dla wielkiej sprawy prawdy.

Jezus kupił nas za niezmierną ofiarę. Wszystkie nasze umiejętności i cały nasz wpływ faktycznie należą do Zbawiciela i powinny być poświęcone Jego służbie. Czyniąc tak, okazujemy naszą wdzięczność za to, że Chrystus swą bezcenną krwią wykupił nas z niewoli grzechu. Zbawiciel ustawicznie pracuje dla nas. Wstąpił do nieba i prosi, wstawia się za tych, których odkupił swoją krwią. Przedstawia Ojcu swą mękę na krzyżu. Podnosi przebite dłonie i oręduje za swoim Kościołem, aby nie wpadł w pokuszenie.

Gdybyśmy potrafili zrozumieć wspaniałość dzieła Zbawiciela dokonanego dla naszego zbawienia, to rozgorzałyby w naszych sercach miłość głęboka i gorąca, a własna obojętność i bezduszość za-

niepokoilyby nas. Całkowite oddanie i dobroczynność, wypływające z wdzięcznej miłości, otoczą najmniejszy dar, dobrowolną ofiarę, wonią Boską, czyniąc ten dar darem o bezcennej wartości. Gdyśmy z ochotą sami dobrowolnie wcześniej ofiarowali to, co mieliśmy do oddania Zbawicielowi, choćby to było dla nas najcenniejsze, to jeżeli uznajemy nasz dług wdzięczności wobec Boga takim, jakim rzeczywiście jest, to wszystko, co możemy Mu ofiarować, wyda nam się niewystarczające i nikłe. Lecz aniołowie przyjmą te ofiary, które wydają się nam splamione i nędzne, i przedstawiają je przed tronem Bożym jako ofiary przyjemne Panu i Pan je przyjmie.

[265] My, wyznawcy Chrystusa, nie uświadamiamy sobie prawdziwego swego położenia. Nie mamy właściwego zrozumienia naszej odpowiedzialności najemnych sług Chrystusa. Uzyskał On dla nas zapłatę swym pełnym cierpienia życiem i przelaniem swojej krwi, by związać nas z sobą dobrowolną służbą dla Niego. Wszystkie dobre dary, które posiadamy, są wypożyczone od naszego Zbawiciela. On uczynił nas swoimi szafarzami. Nasze najmniejsze ofiary, najskromniejsze służby, złożone w duchu wiary i miłości, mogą być świętymi darami, służącymi pozyskiwaniu dusz dla służby naszego Mistrza i powiększeniu Jego chwały. Przyczynić się do szerzenia królestwa Chrystusowego — to powinno być jedynym pragnieniem wiernych. Ci, którzy własne przyjemności i zyski czynią główną treścią życia, nie są wiernymi szafarzami.

Ci, którzy zapierają się siebie, by czynić dobro innym ludziom, i którzy wszystko, co posiadają, i siebie samych poświęcają służbie Chrystusa, doświadczą szczęścia, którego na próżno szuka człowiek samolubny. Zbawiciel powiedział: „Tak więc każdy z was, który się nie wyrzeknie wszystkiego, co ma, nie może być uczniem moim”. [Łukasza 14,33](#). Miłość „nie szuka swego”. Taki jest owoc tej bezinteresownej miłości i dobroczynności, który charakteryzował życie Chrystusa. Prawo Boże, wyryte w sercu, podporządkuje nasze własne sprawy sprawom wzniosłym i wiecznym.

Skarby na ziemi

Chrystus wpoił w nas zasadę, że przede wszystkim powinniśmy szukać królestwa Bożego i sprawiedliwości Jego. Jest to naszym pierwszym i najgodniejszym obowiązkiem. Mistrz wyraźnie ostrzegł

swoje sługi, by nie gromadzili skarbów na ziemi, ponieważ wiedział, że serca ich będą raczej przy ziemskich niż przy niebieskich sprawach. O to właśnie żądanie potknęło się w wierze wiele godnych pożałowania dusz. Po prostu sprzeciwili się wyraźnym wskazaniom Pana i pozwolili, ażeby fatalna miłość do pieniędzy stała się nadrzędną pasją ich życia. Nie znają miary w zdobywaniu pieniędzy, a szaleńczym pragnieniem bogactwa są tak zamroczeni, jak pijak alkoholem.

Chrześcijanie nie pamiętają tego, że są sługami Mistrza, że oni, ich czas i wszystko, co posiadają, należą do Niego. Wielu chrześcijan napastują pokusy i większość z nich ulega im. Szatan kłamliwymi podszeptami skłania chrześcijan do lokowania pieniędzy tam, gdzie osiąga się najwyższy zysk. Niewielu jest takich, którzy rozszczenia Boga uważają dla siebie za obowiązujące; przede wszystkim powinni zaspokoić potrzeby dzieła, a dopiero później swoje własne. Niewielka jest liczba tych, którzy proporcjonalnie do posiadanego majątku lokują pieniądze w sprawę Bożą.

Wielu ludzi włożyło pieniądze w taką własność, którą musieliby wpierw sprzedać, aby móc przeznaczyć odpowiednią część na sprawę Bożą i tym samym udostępnić ją praktycznemu użytkownikowi. Tym usprawiedliwiają swój tak niewielki udział w sprawie Odkupiciela. Tak głęboko zagrzebali swoje pieniądze w ziemi, jak ów mąż z przypowieści. Oszukują Boga w dziesięcinie, która do Niego należy, a ograbiając Go, okradają siebie ze skarbu niebieskiego.

Dla dobra człowieka

[266]

Regularne, dobrowolne składanie ofiar nie obciąży zbyt ciężko żadnego człowieka. „A co do składki na świętych, to i wy czyńcie tak, jak zarządziłem w zborach Galacji. Pierwszego dnia w tygodniu niech każdy z was odkłada u siebie i przechowuje to, co może zaoszczędzić, żeby składki wnoszono nie dopiero wtedy, kiedy ja przyjdę”. [1 Koryntian 16,1.2](#). Także biedni nie zostali wyłączeni z przywileju składania darów. Podobnie jak ludzie zamożni powinni brać udział w tym dziele. Z nauki, jakiej udzielił Chrystus mówiąc o dwóch groszach wdowy, wynika jasno, że najmniejsza nawet, ale dobrowolna ofiara ubogiego, jeżeli pochodzi z serca pełnego miłości, jest przyjmowana tak samo, jak największe dary bogatego.

Na wadze świątyni dary ubogiego, złożone z miłości ku Chrystusowi, szacowane są nie według ich wielkości, lecz według miłości, z jaką zostały złożone. Człowiek biedny, który niewiele ma do ofiarowania, ale daje chętnie, tak samo dozna wypełnienia obietnicy, jak i zamożny, dający ze swej obfitości. Grosz jest dla biedaka naprawdę ofiarą. Człowiek taki faktycznie rezygnuje z rzeczy potrzebnych dla zapewnienia sobie bytu, podczas gdy bogacz daje z tego, co mu zbywa. Po złożeniu darów nie brakuje mu niczego ani nie wyrzeka się rzeczy niezbędnie mu potrzebnych. Dlatego w ofierze człowieka ubogiego jest specjalna godność, której nie znajdzie się w ofierze bogacza, ponieważ bogacz czerpie z obfitości dóbr. Opatrzność Boża przewidziała system regularnego wspierania dzieła dla dobra i korzyści człowieka. Opatrzność Pana nigdy nie przemienie. Jeżeli służy Boga podporządkują się Jego zarządzeniom, wszyscy staną się aktywnymi pracownikami.

Ci, którzy zatrzymawszy sobie należność ze skarbcza Bożego odkładając pieniądze dla swoich dzieci, wystawiają na niebezpieczeństwo ich życie duchowe. Majątkiem, który dla rodziców jest kamieniem obrazy, zamykają dzieciom drogę do zbawienia, a one potykają się o ten kamień i wkraczają na drogę prowadzącą ku zatraceniu. Wielu ludzi popełnia poważne błędy tak regulując swoje sprawy życia doczesnego. Ludzie ci oszczędzają, odmawiają sobie i innym dóbr, które stałyby się ich udziałem, gdyby w sposób należyty, przynoszący korzyść, dysponowali powierzonymi im przez Boga środkami. Dlatego ludzie stają się samolubni i skąpi. Zaniedbują swe dobro duchowe, nie rozwijają się pod względem religijnym, a to wszystko po to, by gromadzić pieniądze i dobra, z których nie korzystają. Pozostawiają dzieciom swój majątek, a w dziewięciu przypadkach na dziesięć staje się on dla spadkobierców jeszcze większym przekleństwem, niż był dla rodziców. Dzieci, licząc na majątek odziedziczony po rodzicach, często niewiele potrafią osiągnąć w życiu doczesnym, nie mówiąc o zabezpieczeniu sobie życia przyszłego.

[267]

Najlepszym spadkiem, jaki rodzice mogą pozostawić dzieciom, jest znajomość i umiejętność użytecznej pracy oraz przykład życia, które charakteryzuje bezinteresowna dobroczynność. Prowadząc takie życie uznajemy prawdziwą wartość pieniądza, a ta wartość może być oszacowana jedynie według dobra, jakie pieniądz ten uczynił dla

ulżenia w naszych nieszczęściach, dla zaspokojenia potrzeb innych ludzi i dla postępu Sprawy Bożej na ziemi.

Odpowiedzialność ludzi niezamożnych

Niektórzy dają chętnie według swoich dochodów i myślą, że Bóg już niczego więcej od nich nie wymaga, ponieważ nie mają większego majątku. Nie mają dochodów, które pozwoliłyby coś zaoszczędzić bez narażania na szwank niezbędnych potrzeb rodziny. Wielu znajduje się wśród tej grupy ludzi, którzy być może zadają sobie pytanie: „Czy daję według tego, co jestem w stanie dać?” Wolą Bożą jest, ażeby człowiek wszystkie swe siły ciała i ducha przeznaczył na Jego użytek. Niektórzy nie rozwinęli tych zdolności, jakich Bóg im użyczył, tak by dały najwyższy pożytek. Praca jest człowiekowi nakazana. Wiąże się ona z problemami, które przyniosł z sobą grzech. Dobro fizyczne, umysłowe i moralne człowieka wymaga życia wypełnionego pożyteczną pracą. „Nie bądź... leniwy w tym, co masz czynić” — przestrzega Duch Boży przez usta apostoła Pawła.

Żaden człowiek, czy to bogaty czy ubogi, nie może wielbić Boga prowadząc życie ospałe i beczynne. Jedynym kapitałem, jaki posiada wielu ubogich ludzi, jest ich czas i siła fizyczna, i ten kapitał często się trwoni na umiłowanie łatwizny i beztroską gnuśność, tak że w końcu już nic nie mają, co by mogli złożyć Panu w dziesięcinach i ofiarach. Jeżeli chrześcijanom brakuje zrozumienia, jak pracować, by mieć większy dochód, i jak roztropnie wykorzystać swe siły fizyczne i umysłowe, to powinni w pokorze umysłu i w skromności serca przyjąć rady i wskazówki braci, gdyż ich decyzja będzie lepsza i może pomóc w kłopotach. Wielu niemających ludzi, zadowolających się tym, że nic nie czynią dla dobra swoich bliźnich i postępu sprawy Bożej, mogłoby dużo zrobić, gdyby tylko zechcieli. Są tak samo odpowiedzialni przed Bogiem za swój kapitał sił fizycznych, jak odpowiedzialny jest człowiek bogaty za swój majątek. Jedni i drudzy muszą złożyć rachunek ze swego włodarstwa.

Niektórzy ludzie, choć powinni zasilać skarb Boży swymi środkami, czerpią jeszcze z niego. Kto dziś jest ubogi, może poprawić swoje położenie rozsądnie wykorzystując czas. Powinien unikać

lecz cierpliwą, wytrwałą pracą. Gdyby ci, co nie umieli osiągnąć w życiu powodzenia, chcieli posłuchać dobrych wskazówek, mogliby nauczyć się wyrzeczenia i ścisłej oszczędności tak, że te zalety stałyby się nawykiem. W nagrodę będą tymi, co dają, a nie tymi, co korzystają z dobroczynności Wielu jest powolnych, leniwych sług. Gdyby ludzie ci wykonywali to, co leży w ich mocy, doświadczyliby wielu błogosławieństw niosąc pomoc innym. Rzeczywiście przekonaliby się, że „większym błogosławieństwem jest dawać, niżli brać”.

Właściwie ukierunkowana dobroczynność uszlachetnia duchowe i moralne siły człowieka, pobudzając go do dającego ukojenie i przynoszącego błogosławieństwo działania dla dobra cierpiących i dla postępu sprawy Bożej. Gdyby ci, którzy posiadają środki, uświadomili sobie swą odpowiedzialność wobec Boga za każdy wydany grosz, to wtedy własne potrzeby, uznane za niezbędne, byłyby o wiele mniejsze. Czułe sumienie będzie stale protestowało przeciwko niepotrzebnym wydatkom dla zaspokojenia pychy, próżności, apetytu i żądzy rozrywek. Nie pozwoli trwonić Pańskich pieniędzy, przeznaczonych na Jego dzieło. Ci, którzy pustoszą dobra Pańskie, będą musieli ze swego postępowania złożyć rachunek Mistrzowi.

Przestroga dla bogatych

Gdyby ludzie, którzy uważają się za chrześcijan, używali w mniejszym stopniu swych majątności na przyozdabianie ciała i upiększanie mieszkań, gdyby mniej pieniędzy pochłaniały niszczące zdrowie zbytkowne potrawy na stołach, to znacznie większe sumy mogliby przeznaczyć do skarbcza Bożego. W ten sposób szliby za przykładem Zbawiciela, który opuścił niebo, swoje bogactwa i chwałę i dla naszego dobra stał się ubogim, abyśmy mogli osiąść bogactwa wieczne. Skoro uważamy siebie za zbyt ubogich na to, by sumiennie i uczciwie oddawać Bogu dziesięcinę i ofiary, których wymaga, to z całą pewnością jesteśmy zbyt ubodzy na to, żeby ubierać się bogato i jadać do syta. Postępując tak trwonimy pieniądze Pańskie na szkodliwe słabostki, na własną chwałę i ku własnej radości. Powinniśmy uważnie pytać siebie: Jaki skarb zdobyłem w niebie, czy jestem bogaty w Chrystusie?

Jezus udzielił swym uczniom następującej nauki na temat chciwości. „Pewnemu bogaczowi pole obfity plon przyniosło. I rozważał w sobie: Co mam uczynić, skoro nie mam już gdzie gromadzić plonów moich? I rzekł: Uczynię tak: Zburzę moje stodoły, a większe zbuduję i zgromadzę tam wszystko zboże swoje i dobra swoje, i powiem do duszy swojej: Duszo, masz wiele dóbr złożonych na wiele lat; odpocznij, jedz, pij, wesel się. Ale rzekł mu Bóg: Głupcze, tej nocy zażądają duszy twojej; a to, co przygotowałeś, czyje będzie? Tak będzie z każdym, który skarby gromadzi dla siebie, a nie jest w Bogu bogaty”. [Łukasza 12,16-21](#).

[269]

Długowieczność i szczęście w życiu nie zależą od wielkości ziemskich majątności. Nierozumny bogacz w swym skrajnym samolubstwie nagromadził dla siebie tyle dobra, że w ogóle nie mógł go zużyć. Żył tylko dla siebie. W swych przedsięwzięciach uzyskiwał przewagę nad innymi, kupował tanio, sprzedawał drogo, ale by Bogu dziękować i miłować Go, o tym zapomniał. Ograbiał sieroty i wdowy, oszukiwał bliźnich, by móc stale dokładać do swych wciąż rosnących majątności tu na ziemi. Mógł umieścić swój skarb w niebie, w workach, które nigdy nie zniszczą. Niestety przez swoją chciwość postradał oba światy. Ci, którzy z pokorą używać będą środków, w jakie Bóg ich wyposażył, wkrótce ku chwale Bożej otrzymają skarb z rąk Pana z błogosławieństwem: „Dobrze, sługo dobry i wierny! (...) wejdź do radości pana swego”. [Mateusza 25,23](#).

Gdy rozważamy sprawę nieskończonej ofiary złożonej dla zbawienia ludzi, ogarnia nas bezbrzeżne zdumienie i podziw. Kiedy egoizm i samolubstwo biorą górę w sercach ludzi i kuszą, by nie brali udziału w niejednym dobrym przedsięwzięciu, to ci ludzie powinni spojrzeć na swe postępowanie w świetle ofiary Chrystusa, który posiadając bezcenne skarby niebieskie zostawił wszystko i stał się ubogim. Nie miał, gdzie głowy złożyć, a tę olbrzymią ofiarę poniósł dla naszego dobra, abyśmy mogli osiąść bogactwa wieczne.

Chrystus wstąpił na ścieżkę samowyrzeczenia i ofiary i taką ścieżką muszą wędrować wszyscy Jego naśladowcy, jeżeli na ostatku chcą być wraz z Nim wywyższeni. Smutki i boleści, które przecierpieć musi człowiek, wziął do swego własnego serca. Często umyśły ludzi świeckich stają się niewrażliwe. Dostrzegają tylko rzeczy ziemskie, które usuwają w cień chwałę i wartość rzeczy niebieskich. Ludzie będą przemierzać morza i lądy w poszukiwaniu zysku, będą

znosić niedostatek i cierpienia, byleby tylko osiągnąć swój cel, ale odwróca się od cennych wartości nieba, wzgardziwszy bogactwem wiecznym. W porównaniu z takimi ludźmi ubodzy są zazwyczaj tymi, którzy najbardziej podtrzymują i wspierają Sprawę Bożą. Dobrowolnie dają ze swych ograniczonych środków. Ponieważ wydatki na utrzymanie pochłaniają prawie cały ich dochód, nie pozostaje im nic na gromadzenie majątkości ziemskich. O takiej możliwości nie mogą nawet myśleć.

[270] Wielu z tych, co zaczynają gromadzić ziemskie skarby, stara się obliczyć, jak długo to będzie trwało, nim zbiorą pewną zaplanowaną sumę. W gorliwości pomnożenia bogactwa dla siebie ludzie ci zapominają o skarbach niebieskich. Ofiarność nie dotrzymuje kroku wciąż zwiększającemu się majątkowi. W miarę jak wzrasta w nich żądza bogactw, coraz mocniej przywiązują się do swych skarbów. Ze wzrostem majątkości rośnie chciwość i pragnienie posiadania jeszcze więcej, potęguje się zachłanność, aż niekiedy dochodzą do wniosku, że dziesięcina oddawana Panu jest niesłusznym obciążeniem. Natchnione Słowo mówi: „Tylko tchnieniem są synowie ludzcy, synowie mężów zaś zawodni, na wadze podnoszą się w górę, wszyscy oni lżejsi są niż tchnienie”. [Psalmy 62,10](#). Wielu mówi: „Gdybym ja był tak bogaty, jak tamten, pomnożyłbym swe dary i przeznaczył więcej do skarbcza Bożego. Nic innego nie robiłbym z moim majątkiem, tylko używałbym go dla postępu sprawy Bożej”.

Bóg poddał próbie niektórych spośród takich ludzi i obdarzył ich bogactwem. Ale wraz z bogactwem pojawiły się jeszcze gwałtowniejsze pokusy i dobroczynność tych ludzi stała się nawet mniejsza od tej, którą okazywali w dniach ubóstwa. Chciwość i pragnienie większych bogactw omotały ich umysły i serca. Wpadli w bałwochwalstwo.

Niepodzielna wierność

Ten, kto ofiarowuje ludziom nieskończone bogactwa, a przede wszystkim życie wieczne w swoim królestwie jako nagrodę za wierne posłuszeństwo, przyjmie tylko całe serce. Żyjemy wśród niebezpieczeństw dni ostatecznych. Wszystko złe dzieje się po to, by odwrócić umysł człowieka od Boga i odebrać Mu jego uczucie.

Naszą powinność możemy tylko wtedy uznać i cenić, kiedy widzimy ją w świetle życia Chrystusa.

Jak słońce pojawia się na wschodzie i dąży ku zachodowi, wypełniając świat światłem, tak prawdziwy naśladowca Chrystusa będzie światłem dla świata. Pójdzie w świat jako światło jaśniejące ciemnościach, by promienie tego światła ożywiły i ogrzały ludzi żyjących w mroku. Chrystus mówi do swych uczniów: „Wy jesteście światłością świata, nie może się ukryć miasto położone na górze”. [Mateusza 5,14](#).

Chrystus dał nam przykład zaparcia się siebie. Czyż więc postępowanie rzekomych Jego naśladowców może się tak bardzo różnić od życia Tego, kogo naśladowają? Zbawiciel dał z siebie wszystko naszemu ginącemu światu, nie uląkł się nawet śmierci. Kościół Boży śpi. Osłabia go beczynność. Ze wszystkich stron świata dochodzą do nas wołania: „Przyjdźcie i pomóżcie nam!” Ale nie słyhać odpowiedzi na to wołanie. Od czasu do czasu ma miejsce jakiś mały znaczący wyczyn. Niewielu wykazuje chęć stania się współpracownikiem Mistrza. A takich ludzi częstokroć pozostawia się samym sobie, by trudzili się bez czyjejkolwiek pomocy. W obcych krajach ruch adwentystyczny ma tylko jednego misjonarza.*

[271]

Prawda ma potężną moc, ale nie wykorzystuje się tej mocy w praktyce. Nie wystarczy złożyć pieniądze na ołtarzu. Bóg wzywa mężów, ochotników, którzy by z własnej nieprzymuszonej woli nieśli prawdę innym narodom, językom i ludom. To nie liczba członków ani nasze bogactwo dadzą całkowite zwycięstwo, ale poświęcenie dla dzieła, moralna stałość, gorąca miłość bliźniego i niestrudzona, niewygasająca gorliwość.

Błogosławieństwo dobroczynności

Wielu widziało w narodzie żydowskim lud godny pożałowania z tego względu, że jego system religijny wymagał bezustannych darów i ofiar. Jednakże Bóg, kiedy stworzył człowieka i obdarzył wszelkim błogosławieństwem, jakim człowiek się cieszy, wiedział, co jest dla niego najlepsze. Błogosławieństwo Boga dawało tym dziewięciu dziesiątym więcej wartości, niż ma dziesięć dziesiątych

*Słowa powyższe napisano w 1875 r. po wysłaniu do Europy J. N. Andrews, zanim jeszcze misje zagraniczne stały się przedmiotem zainteresowań wyznawców.

pozbawionych Jego błogosławieństwa. Jeżeli ktoś dla własnego zysku oszukał Boga lub nie złożył ofiary bez skazy, nieszczęście i strata były nieuchronnym skutkiem. Bóg zna pobudki serca. Zamiary ludzi nie są Mu obce; w odpowiednim czasie da im to, na co zasłużyli.

Specjalny system dziesięcin został oparty na fundamencie tak trwałym jak prawo Boże. System dziesięcin był dobrodziejstwem dla Żydów, inaczej Bóg by ich nim nie obdarzył. Tak samo będzie błogosławieństwem dla tych, którzy przestrzegać go będą do końca czasu. Nasz Ojciec Niebieski nie stworzył planu systematycznego wspierania, by siebie wzbogacić, ale po to, by plan ten był błogosławieństwem dla człowieka. Wiedział, że ten system dobroczynności był właśnie człowiekowi potrzebny.

[272] W zborach, które systematycznie i w dużej mierze podtrzymują sprawę Bożą, kwitnie życie duchowe. Prawdziwa szczodrobliwość wyznawcy Chrystusa utożsamia swój interes z interesem Mistrza. Bóg nie tylko od Żydów wymagał systematycznej ofiarności, proporcjonalnej do dochodów, oczekuje tego samego od swego ludu do końca czasu. Plan zbawienia dokonał się dzięki niezmierzonej ofierze Syna Bożego. Światło ewangelii, bijące od krzyża Chrystusowego, gani samolubstwo, a popiera szczodrość i dobroczynność. Fakt, że narasta wołanie „daj”, nie powinien być przyczyną lamentów i narzekań. Bóg w swej opatrności wywołuje swój lud z ograniczonej sfery działania, by mógł podjąć większe przedsięwzięcia. Żąda nieograniczonego wysiłku w czasie, kiedy ciemności moralne okrywają świat. Życie świeckie i chciwość niszczą siły witalne ludu Bożego. Lud Boży powinien pojąć, że to miłosierdzie Pana pomnaża żądanie i wołanie o ich środki materialne. Anioł Boży umieszcza dobre uczynki tuż obok modlitwy. Do Korneliusza powiedział: „Modlitwy twoje i jałmużny twoje jako ofiara dotarły przed oblicze Boże”. [Dzieje Apostolskie 10,4](#).

W swych naukach Chrystus powiedział: „Jeśli więc w niesprawiedliwej mamonie nie byliście wierni, któż wam powierzy prawdziwą wartość?”. [Łukasza 16,11](#). Pomyślność duchowa i dobro Kościoła w wielkim stopniu zależą od systematycznej, dobrowolnej i radosnej ofiarności podobnej do obiegu krwi, która musi okrążyć cały organizm i ożywić każdy członek ciała. Ofiarności potęguje miłość bliźniego, ponieważ drogą wyrzeczenia i poświęcenia wchodzimy w bliższy związek z Chrystusem, który dla naszego dobra stał

się ubogi. Im więcej wkładamy w sprawę Bożą, by dopomóc w zbawieniu dusz, tym bliższe będą nam te dusze. Gdyby liczba nasza była o połowę mniejsza, ale za to wszyscy byli pracownikami oddanymi Chrystusowi, posiadalibyśmy moc, która wstrząsnęłaby światem. Chrystus do czynnych pracowników skierował te oto słowa: „Ucząc je przestrzegać wszystkiego, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata”. [Mateusza 28,20](#).

Na cały świat...

Będziemy musieli pokonać przeciwności powstałe na skutek samolubstwa, pozornej pobożności i uprzedzeń. A jednak z niezachwianą odwagą i żywą wiarą powinniśmy siać nad wszystkimi wodami. Rzecznicy szatana są groźni. Spotkamy się z nimi i będziemy musieli ich pokonać. Nie dozwólcie, by praca nasza sprowadziła się jedynie do naszego własnego kraju. Polem pracy jest świat; żniwa dojrzały. Polecenie dane przez Chrystusa uczniom tuż przed wniebowstąpieniem brzmiało: „Idąc na cały świat, głoscie ewangelię wszystkiemu stworzeniu”. [Marka 16,15](#).

Niepokoi nas ogromnie to, że niektórzy z naszych kaznodziejów spędzają czas na niczym; tylko w zborze wyraźnie zdobywają się na niewielki wysiłek, ale nie mogą się wykazać prawie żadnym rezultatem swojej pracy. Polem pracy jest świat. Pozwólcie im iść w świat do ludzi i niech tam pracują nad przyprowadzeniem dusz do prawdy. Niechaj bracia nasi i siostry wezmą przykład z Abrahama, który poszedł na górę Moria złożyć ofiarę ze swego jedynego syna, by wypełnić rozkaz Boży. Tutaj znajdujemy posłuszeństwo i ofiarę. Mojżesz przebywał na królewskim dworze, czekały go tam najwyższe zaszczyty. Zrezygnował jednak z nęcących perspektyw. „Przez [273] wiarę Mojżesz, kiedy dorósł, nie zgodził się by go zwano synem córki faraona, i wolał raczej znosić uciski wspólnie z ludem Bożym, aniżeli zażywać przemijającej rozkoszy grzechu, uznawszy hańbę Chrystusową za większe bogactwo niż skarby Egiptu; skierował bowiem oczy na załatę”. [Hebrajczyków 11,24-26](#).

Apostołowie nie liczyli się ze swym życiem, nie cenili go wysoko. Radowali się, że uznano ich godnymi cierpieć hańbę dla imienia Chrystusowego. Paweł i Syłas utracili wszystko, co posiadali. Znosili szyderstwa, drwiny, brutalnie rzucono ich na zimną podłogę

ciemnicy w najboleśniejszej pozycji. Zakuto ich w łańcuchy. Czy do uszu strażnika dobiegały żale i narzekania? Nie! Z głębi więzienia w ciszy nocnej rozlegały się pieśni radości i chwały Bożej! Dzięki żarliwej i głębokiej miłości dla sprawy swego Odkupiciela, dla której cierpieli, uczniowie byli pełni ufności.

Skoro tylko prawda Boża wypełni serce, ogarnie uczucia i opamiętuje życie, to cierpienie dla tej prawdy będzie radością. Żadne mury więzienne, żadne tortury nie powstrzymają nas wtedy od wielkiego zadania, jakim jest głoszenie ewangelii, ani nie zniechęcą nas.

Duszo ma, idź na Golgotę

Pomyślcie o pokornym życiu Syna Bożego. Był on „mężem boleści, doświadczonym w niemocy”. [Izajasza 53,3](#). Spójrzcie na Jego upokorzenie, na Jego śmiertelną walkę w Getsemane, a zrozumiecie, co to znaczy zaprzeć się samego siebie i cierpieć tak, jak zaparł się siebie i cierpiał Chrystus, Majestat Niebios. Czy cierpimy? Przecież to Jego ubóstwo było dla naszego dobra. Czy zaliczamy się do bogatych, tak jak On był bogaty? On dobrowolnie dla naszej korzyści stał się ubogim, abyśmy przez to Jego ubóstwo mogli stać się bogatymi. Chrystus dał nam przykład wyrzeczenia, zaparcia się siebie. Ofiara Jego nie sprowadzała się jedynie do opuszczenia królewskich dworów niebieskich. Jako pospolitego zbrodniarza przesłuchiwali Go ludzie niegodziwi, osądzili jako winnego i wydali w ręce katów, by umarł jako złoczyńca. I nie tylko na tym polegała Jego ofiara, lecz na dźwiganiu ciężaru grzechów całego świata. Życie Chrystusa jest stałym wyrzutem dla naszej ośpałości i obojętności. Zbliżyliśmy się do końca wszystkich czasów. Dlatego dzisiaj „weselcie się, niebioso, i wy, którzy w nich mieszkacie. Lecz biada ziemi i morzu, gdyż zstąpił do was diabeł pałający wielkim gniewem, bo wie, iż czasu ma niewiele”. [Objawienie 12,12](#). Szatan działa ze wszystkich sił, z całą przebiegłością, kłamstwem i nieprawością, by nas zgubić. Nam Zbawiciel pozostawił prowadzenie walki z szatanem; mężnie mamy iść naprzód. Nie czynimy dwudziestej części tego, co moglibyśmy zrobić, gdybyśmy uświadomili sobie istniejącą sytuację. Pracę hamuje zamiłowanie do wygod i łatwizna oraz brak wyrzeczenia. I właśnie w samozaparcu dał nam Zbawiciel przykład.

Potrzebni są współpracownicy Chrystusa, mężowie rozumiejący potrzebę ustawicznego wysiłku. Działalność naszych wydawnictw powinna być zdwojona, nie zaś zmniejszona. Należy w różnych miejscowościach zakładać szkoły, by przygotowywały młodzież do pracy mającej na celu szerzenie ewangelii.

Zmarnowano już wiele czasu i aniołowie zdali w niebie sprawę z naszych zaniedbań. Wskutek lenistwa i braku uświęcenia straciliśmy cenne sposobności, jakie Bóg nam zsyłał w takich osobach, które były zdolne wspomóc nas. Ach, jakże bardzo potrzebujemy Anny More,^{*} by pomogła nam dzisiaj zanieść radosne poselstwo innym narodom! Jej wszechstronna znajomość terenów misyjnych umożliwiłaby nam dostęp do obcojęzycznych ludów, do których nie potrafimy obecnie trafić. Bóg przyprowadził tę siostrę do nas, by pomóc w naszych naglących potrzebach, ale nie doceniliśmy jej zdolności i zabrał ją od nas. Odpoczywa teraz po swoich pracach, a pełne wyrzeczenia czyny towarzyszą Hannie More. Byłoby pożalowania godnym, gdybyśmy nie mogli szerzyć działalności misyjnej tylko dlatego, że nie mamy dostępu do innych terenów i narodów.

Czujemy smutek z powodu tego, że postradaliśmy niejednego dar duchowy, który mogliśmy mieć wśród nas, gdybyśmy tylko uświadomili sobie naszą sytuację. Powstrzymano współpracowników Chrystusa od dojrzałych do żniwa pszenicznych pól. Lud Boży powinien ukorzyć serce przed Bogiem i w najgłębszej pokorze prosić Pana o przebaczenie za obojętność i samolubstwo, o wymazanie haniebnego zapisu o zaniedbanych obowiązkach i niewykorzystanych możliwościach. Rozmyślając o krzyżu na Golgocie prawdziwy chrześcijanin przestanie myśleć o ograniczeniu swych ofiar, bo zrozumieć, że nic go one nie kosztują. Usłyszy wtedy tony pieśni: „Idź, pracuj w mej winnicy; to jest twój cel; sług jest mało, a pracy tak dużo”.

Tuż przed swoim wniebowstąpieniem Jezus wskazał na żniwne pola i rzekł do swych naśladowców: „Idąc na cały świat, głosźcie ewangelię wszystkiemu stworzeniu”. [Marka 16,15](#). „Chorych uzdrawiającie, umarłych wskrzeszajcie, trędowatych oczyszczajcie, de-

^{*}Hanna More, doświadczona misjonarka w Afryce, została adwentystką dnia siódmego podczas pełnienia służby misyjnej. Straciwszy poparcie placówki, która ją tam wysłała, wróciła do Stanów Zjednoczonych. W Battle Creek stwierdziła, że jej zdolności i możliwości nie były w pełni doceniane ani wykorzystywane (Depozytariusze E. G. White).

[275] mony wyganiajcie; darmo wzięliście, darmo dawajcie”. [Mateusza 10,8](#). Czyż nie powinniście odmówić czegoś własnemu „ja”, by przynieść bogaty plon? Bóg żąda z tego, czego nam użyczył: wpływu i środków. Czy odmówimy Mu posłuszeństwa? Nasz Ojciec Niebieski obdarza nas hojnie darami, żąda jednak części ich z powrotem, aby nas wypróbować, czy godni jesteśmy daru życia wiecznego.

Ofiary małych dzieci są chętnie widziane i przyjemne Bogu. Wartość daru odpowiada uczuciu, z jakim ten dar został złożony. Ubogi, który przyjąwszy zasadę apostoła odkłada drobną sumę co tydzień, przyczynia się do zapelnienia skarbcza i takie dary są Bogu najprzyjemniejsze. Właśnie dlatego, że ofiarodawcy są biedni, składają nawet większe ofiary niżli ich zamożniejsi bracia. Plan systematycznej ofiarności będzie chronił każdą rodzinę przed pokusami wydawania pieniędzy na rzeczy niepotrzebne. Szczególnie bogaci odczują błogosławieństwo tego planu; będzie ich strzegł przed trwonieniem powierzonych im dóbr. — [Testimonies for the Church III, 412 \(1875\)](#).

Autorytet kościoła

Odkupiciel świata obdarzył swój Kościół wielką władzą. Zbawiciel ustanowił prawa i reguły, jakimi rządzić się należy w zachowaniu karności w zborze. Po wyraźnym określeniu postępowania, jakie należy przyjąć, powiedział: „Zaprawdę powiadam wam: Cokolwiek będziecie związali na ziemi, będzie związane i w niebie; cokolwiek będziecie rozwiązali na ziemi, będzie rozwiązane i w niebie”. [Mateusza 18,18](#). Nawet autorytet nieba potwierdza stosowanie dyscypliny kościelnej w odniesieniu do członków, gdy chce się respektować zasady biblijne.

Słowo Boże nie pozwala żadnemu człowiekowi przeciwstawiać swego własnego sądu sądowi Kościoła. Nie pozwala także narzucać Kościołowi swego własnego sposobu pojmowania. Jeżeli w Kościele nie będzie karności i przywódców, to Kościół rozpadnie się na pojedyncze jednostki i nie będzie stanowił jednego ciała. Zawsze pojawiały się umysły niezależne, które dowodziły takiej swojej racji: Bóg ich w specjalny sposób pouczył, prowadził i przyjął do swojej służby. Każdy z tych umysłów ma swoje, tylko sobie właściwe poglądy, i każdy twierdzi, że jego punkt widzenia jest zgodny ze Słowem Bożym. Wszyscy oni posiadają odrębne poglądy i również inną wiarę, ale każdy woła, że to on otrzymał szczególne światło od Boga; tacy ludzie zrywają łączność z ciałem i odłączają się od Kościoła. Wszyscy nie mogą mieć racji, a jednak wszyscy twierdzą, że Pan nimi kieruje. Słowo z natchnienia Bożego nie jest „tak” i „nie”, lecz „tak” i „amen” w Chrystusie Jezusie.

Zbawiciel nasz kończył swe nauki i wskazania obietnicą, która mówi, że jeżeli dwóch lub trzech ludzi staje się jedno w prośbach do Boga o cokolwiek, to Bóg spełnia te prośby. Tutaj Chrystus wyka-

[276]

szczególnie doniosłych nauk, które dla Kościoła nowo założonego na ziemi powinny mieć dalekosiężne znaczenie.

Jednomyślność musi panować co do rzeczy, których się pragnie i o które chce się modlić. Tu nie chodzi o myśli pojedynczej osoby, podlegającej rozmaitym błędom, ale o to, żeby więcej współwyznawców gorąco pragnęło uczyniło tę samą sprawę przedmiotem rozmowy z Bogiem.

W cudownym nawróceniu Pawła poznajemy przedziwną moc Boga. Jasność opromieniła Pawła blaskiem jaśniejszym od słońca południa. Jezus, którego imienia Paweł nienawidził więcej niż inne i którym najbardziej pogardzał, objawił mu się, by powstrzymać go w jego szalonym, choć uczciwym biegu. Chrystus chciał tego zdecydowanego wroga chrześcijan uczynić narzędziem wybranym, instrumentem głoszenia ewangelii poganom.

Paweł świadomie dopuścił się wielu rzeczy przeciwko imieniu Jezusa z Nazaretu. W swej gorliwości stał się upartym, wytrwałym prześladowcą Kościoła Chrystusowego. Głęboko tkwiło w nim przekonanie, że powinnością jego jest wykorzenie tę przewrotną naukę, która szerzyła się wszędzie głosząc, że Jezus jest Księciem Żywota.

Paweł rzeczywiście wierzył, że wiara w Jezusa niweczy prawo Boże, przekreśla skuteczność służby ofiar świątynnych, odrzuca obrzezanie, a przecież w minionych czasach dokonywano tych rzeczy z całkowitą aprobatą Boga. Ale nadprzyrodzone objawienie się Chrystusa wniosło światło w mroczne zakamarki duszy Pawła. Ten Jezus z Nazaretu, którego tak gorliwie zwalczał, jest rzeczywiście Zbawicielem świata.

Zbór — źródłem oświecenia

Paweł zrozumiał swą błędną gorliwość i zawołał: „Kto jesteś, Panie?”. [Dzieje Apostolskie 9,5](#). Jezus nie wyjawiał mu w tym momencie charakteru dzieła, które przeznaczył dla niego, a przecież byłoby to zupełnie zrozumiałe. Paweł musiał otrzymać wskazówki co do wiary chrześcijańskiej i świadomie przystąpić do pracy. Dlatego Chrystus posyła go właśnie do uczniów tak srogo przezeń prześladowanych, ażeby to oni go pouczyli. Światło niebiańskiego blasku oślepiło Pawła, ale Jezus — wielki uzdrowiciel ślepych — nie przywraca mu wzroku. Odpowiada mu następującymi słowy:

„Powstań i idź do miasta, tam ci powiedzą, co masz czynić”. Jezus mógł nie tylko wyleczyć Pawła z jego ślepoty, ale też darować mu grzechy i wyjawić przyszłe zadanie, do którego go powołał. Chrystus zesłał na Pawła moc i łaskę, ale też w chwili jego nawrócenia ukazał mu zależność od nowo założonego na ziemi Kościoła.

[277]

Przedziwne zrozumienie, jakie Paweł otrzymał przy tej okazji, zaskoczyło go i wprawiło w zdumienie. Był zupełnie pokonany. Żaden człowiek nie mógł dla jego dobra wykonać tego dzieła, ale pozostawało inne jeszcze zadanie do spełnienia, które było już rzeczą sług Chrystusowych. Jezus kieruje go do swych współpracowników — do zboru, by Paweł tam otrzymał wyjaśnienie co do służby Chrystusowi. W ten sposób Jezus zatwierdził pełnomocnictwo, jakiego udzielił swemu Kościołowi. Chrystus objawił się Pawłowi i zwyciężył go, Paweł zaś wyraził gotowość pobierania nauk od tych, których Bóg powołał, by nauczali Jego prawdy. Chrystus kieruje Pawła do swych wybranych sług, łącząc go w ten sposób ze swym Kościołem. I właśnie ci ludzie, których Paweł zamierzał zniszczyć, mieli być jego nauczycielami, i to tej religii, którą gardził i którą prześladował. Trzy dni spędził Paweł bez jedzenia; ociemniały, nic nie widzący, prowadzony przez innych, szedł do ludzi, których uprzednio postanowił zgładzić w swym ślepych fanatyzmie. Idzie do przedstawicieli Jezusa na ziemi. A Pan w widzeniu polecił Ananiaszowi iść do pewnego domu w Damaszku i pytać o Saula z Tarsu, który „oto właśnie się modli”.

Gdy Saulowi polecono iść do Damaszku, prowadzili go ci sami mężczyźni, którzy towarzyszyli mu, by dopomóc w doprowadzeniu związanych uczniów do Jerozolimy na sąd i śmierć. Saul zatrzymał się w Damaszku u Judy, poświęcając czas na post i modlitwę. Tutaj wiara jego została poddana próbie. Przez trzy dni nie wiedział, co go czeka w przyszłości, przez trzy dni pozbawiony był wzroku. Powiedziano mu, by udał się do Damaszku, ponieważ tam się dowie, co ma dalej czynić. Oto żyje w niepewności, żarliwie i gorąco modli się do Boga.

Do Ananiasza niebo posłało anioła, ażeby skierował go do pewnego domu, w którym modli się Saul, aby mu objawił, co ma czynić dalej, wyzbył się on już bowiem swej pychy. Niedawno jeszcze był pewny siebie, sądził, że podjął się zbożnego dzieła, za które powinien otrzymać nagrodę. Teraz wszystko uległo zmianie. Ko-

rzył się w pyle, pokorze i wstydzie. Jego pełne skruchy prośby o łaskę i przebaczenie są żarliwe. Pan rzekł Ananiaszowi przez swego anioła: „Oto właśnie się modli”. Anioł powiedział słudze Bożemu o tym, że Pan w wizji ukazał Saulowi człowieka imieniem Ananiasz, który przyjdzie i położy nań rękę, by mógł odzyskać wzrok. Ananiasz z trudem uwierzył słowom anioła; powtarzał, co słyszał o okrutnych prześladowaniach świętych w Jerozolimie dokonywanych właśnie przez Saula. Lecz rozkaz dany Ananiaszowi przez anioła brzmiał kategorycznie: „Idź, albowiem mąż ten jest moim narzędziem wybranym, aby zaniósł imię moje przed pogan i królów, i synów Izraela”. [Dzieje Apostolskie 9,15.](#)

[278] Ananiasz usłuchał anioła. Położył ręce swe na mężu, który tak niedawno pełen ducha najgłębszej nienawiści zagrażał wszystkim, co uwierzyli w imię Chrystusowe. Ananiasz rzekł do Saula: „Bracie Saulu, Pan Jezus, który ci się ukazał w drodze, jaką szedłeś, posłał mnie, abys przejrzał i został napełniony Duchem Świętym. I natychmiast opadły z oczu jego jakby łuski i przejrzał, wstał i został ochrzczony”. [Dzieje Apostolskie 9,17.18.](#)

Jezus mógł sam wykonać całą tę pracę nad Pawłem, ale plan Jego zmierzał do czego innego. Paweł miał złożyć wyznanie przed ludźmi, których zagładę przygotowywał. Z drugiej strony Bóg przygotował odpowiedzialne dzieło dla mężów, których ustanowił po to, by działali jako Jego przedstawiciele. Paweł miał przejść wszystkie stopnie prowadzące do nawrócenia. Wymagano od niego połączenia się właśnie z tymi ludźmi, których prześladował za ich religię. Chrystus dał całemu swemu ludowi przykład sposobu działania dla zbawienia ludzi. Syn Boży utożsamił siebie z zadaniem i autorytetem swego zorganizowanego Kościoła. Uznał dane temu Kościołowi pełnomocnictwo. Łaski i błogosławieństwa Chrystusowe miały przychodzić za pośrednictwem tych środków, które On ustanowił. W ten sposób wiązał człowieka z przewodem, przez który przepływa Jego łaska. Fakt, że Paweł był w zgodzie ze swoim sumieniem, gdy prześladował świętych, nie pozbawił go winy, gdy Duch Boży dał mu zrozumienie okrucieństwa takiego postępowania. Miał stać się uczniem uczniów Zbawiciela.

Paweł pojmuje, że Jezus, którego w swym zaślepieniu uważał za oszusta, jest faktycznie sprawcą i podstawą wiary wybranego ludu Bożego od dni Adama. Rozjaśnionym już umysłem poznał

Chrystusa nie tylko jako dokończyciela wiary, lecz jako jej obrońcę i Tego, który wypełnił prorocтва. Chrystusa posądzono, że chciał unieważnić prawo Boże i podważyć jego celowość, lecz gdy palec Boży dotknął duchowego wzroku Pawła, dowiedział się on od uczniów, że właśnie Chrystus jest sprawcą i podstawą całego żydowskiego systemu ofiar, że w śmierci Chrystusa symbol spotkał się ze swym urzeczywistnieniem. Pojął, że Chrystus przyszedł na świat w określonym celu: wyrazić szacunek dla prawa swego Ojca.

Niezależność nie jest uznana

W świetle prawa Paweł widzi w sobie grzesznika. Zrozumiał, że właśnie przekraczał ten zakon, którego wedle swego przekonania tak gorliwie przestrzegał. Żałuje, że go naruszał, i umiera dla grzechu, staje się posłuszny żądaniom prawa Bożego i wierzy w Chrystusa jako w swego Zbawiciela. Przyjmuje chrzest i głosi Jezusa tak żarliwie i z takim zapałem, z jakim uprzednio Go potępiał.

W nawróceniu Pawła znajdujemy dla siebie zasady o doniosłym znaczeniu, o którym stale powinniśmy pamiętać. Gdzie Zbawiciel świata posiada swój Kościół, tam w sprawach wiary nie uznaje żadnego doświadczenia ani działania, niezależnych od powołanego i uznawanego przez siebie Kościoła.

[279]

Wielu ludzi jest zdania, że odpowiadają przed Chrystusem jedynie za swoje zrozumienie i doświadczenia, niezależnie od uznanych w świecie Jego naśladowców. Ale takie postępowanie Jezus piętnował w swych naukach i przypowieściach. Piętnowały je również przykład postępowania Jezusa i fakty, które mają służyć ku naszemu pouczeniu.

Oto Paweł, ten, któremu Chrystus chciał powierzyć zadanie o wyjątkowym znaczeniu, który był dla Niego wybranym narzędziem i który rozmawiał z Jezusem twarzą w twarz. A jednak temu Pawłowi Jezus osobiście nie udzielił żadnej nauki o prawdzie. Powstrzymał go tylko w jego niszczyielskim zapędzie i przekonał do siebie. A gdy Paweł pyta: „Co chcesz, abym uczynił?”, Zbawiciel nie odpowiada mu wprost, lecz łączy go ze swym Kościołem. Tam powiedzą mu, co będzie jego zadaniem.

Jezus jest przyjacielem grzesznika. Serce ma zawsze otwarte, zawsze wrażliwe na ludzką biedę. Jezusowi jest dana wszelka moc

na niebie i na ziemi, ale On szanuje te środki i sposoby, które sam ustanowił dla oświecenia i zbawienia ludzi. Kieruje Saula do zboru, uznając w ten sposób moc, którą przelał na swój Kościół, posiadacza światła dla świata. Kościół jest widocznym ciałem Chrystusa na ziemi, a postanowienia Chrystusa wymagają poszanowania. Wobec Saula Ananiasz reprezentuje Chrystusa, a także służę Chrystusa na ziemi, powołane do działania w zastępstwie Zbawiciela.

Chrystus dał swemu Kościołowi prawo decydowania: „Zaprawdę powiadam wam: Cokolwiek będziecie związali na ziemi, będzie związane i w niebie; cokolwiek będziecie rozwiązali na ziemi, będzie rozwiązane i w niebie”. [Mateusza 18,18](#). Nie jest dozwolone, ażeby ktokolwiek występował na własną odpowiedzialność i reprezentował swe osobiste poglądy bez względu na Kościół i jego sąd. Bóg nadał swemu Kościołowi najwyższą władzę, jaka jest pod niebem. W zjednoczonym ludzie Bożym przejawia się głos Boga i tę cechę Kościoła uznawać należy w każdym przypadku.

Bóg obdarzył swój Kościół mężami doświadczonymi, którzy pościli, płakali i modlili się po całych nawet nocach, ażeby Pan odsłonił ich sercom Pismo Święte. Ci ludzie w pokorze przekazywali dla dobra świata dobrodziejstwa swoich głębokich przeżyć i doświadczeń. Czy to ich rozeznanie przychodzi z nieba czy od ludzi? Czy ma ono jakąś wartość, czy też jest bez wartości? — [Testimonies for the Church III, 450-451 \(1875\)](#).

Ukazano mi stan naszego świata, który szybko napełnia swój kielich nieprawości. Świat ten pełen jest gwałtów i przestępstw wszelkiego rodzaju. Szatan wykorzystuje każdą sposobność, by szerzyć zbrodnie, występki i szkodliwe nałogi.

Młodzież przechodząca ulicami widzi dookoła siebie reklamy i plakaty zwracające uwagę na wszelkiego rodzaju zbrodnie, niegodziwości i grzech, przedstawione w niektórych powieściach i sztukach teatralnych. Umysły młodzieży oswajają się z grzechem. Życie ludzi nikczemnych i sprośnych po prostu narzuca się im z codziennych pism. W przejmujących dreszczem sensacyjnych historiach znajdują wszystko, co może podniecić niezdrową wyobraźnię i spotęgować zwierzęce instynkty.

Literatura produkowana przez moralnie zepsute umysły zatrąwa myśli tysięcy istot tego świata. Grzech nie wydaje się tak bardzo złym i występny. Młodzi słyszą i czytają tak wiele o ponizających zbrodniach i niegodziwościach, że wrażliwe kiedyś sumienie, które ze wstrętem odwracało się od grzechu, stępieło teraz tak, że z chciwym zainteresowaniem śledzi sprośne mowy i czyny.

„A jak było za dni Noego, tak będzie i za dni Syna Człowieczego”. [Łukasza 17,26](#). Bóg chce nazwać swoim taki lud, który pilny jest w dobrych uczynkach i trwa nieugięty wśród zepsucia tego zdegenerowanego stulecia. Będzie to lud, który tak mocno uchwyci się mocy Bożej i siły, że uzbrojony będzie przeciwko każdej pokusie. Niemoralne pisma czy krzyczące plakaty będą szukały dostępu do zmysłów dzieci Bożych, by zepsuć ich serca; jednak lud ten zjednoczy się w takim stopniu z Bogiem i aniołami, że nie będzie widział ani słyszał głośnych reklam grzechu.

Ma on do wykonania pracę, w której nikt nie może go zastąpić. Praca ta to stoczenie walki — dobrej walki — o wiarę i życie wieczne. Dzieci Boże nie będą polegać na sobie, nie będą zarozumiałymi, ponieważ znają swoje słabości swą niewiedzę złączą z mądrością Chrystusa, swoją słabość zwiążą z Jego siłą.

Wzór czystości

[281]

Młodzi ludzie muszą mieć niewzruszone zasady, by najpotężniejsze pokusy szatana nie odciągnęły ich od przymierza z Bogiem. Samuela w dzieciństwie otaczały najbardziej zepsute wpływy. Widział i słyszał rzeczy, które napawały duszę jego smutkiem. Synów Heliego, którzy piastowali święty urząd, opanował szatan. Sprawował nad nimi władzę całkowitą. Zatruli oni i skazili całą atmosferę wokół siebie. Codziennie mężczyźni ci i kobiety czynili grzech i zło, a jednak Samuel pozostawał bez plamy i skazy. Jego charakter był bez zarzutu. Nie uczestniczył ani się nie lubował choćby trochę w grzechach, które napełniały cały Izrael zgrozą, bo sły o nich wieści budzące strach. Samuel miłował Boga. Utrzymał swą duszę w tak ścisłej łączności z niebem, że posłało ono anioła, aby mówił Samuelowi o grzechach Heliego, które demoralizowały Izrael.

Namiętności i żądze kierują tysiącami ludzi, rzekomymi wyznawcami Chrystusa. Zmysły tych ludzi wskutek bliskiego obcowania z grzechem stępiały do tego stopnia, że nie tylko nie czują do niego wstrętu, ale nawet on ich pociąga. Koniec wszystkich rzeczy jest tuż. Bóg nie będzie dłużej milczał widząc zbrodnie i poniżające nieprawości ludzi. Występki ich rzeczywiście sięgają nieba i wkrótce straszliwe plagi z woli Boga nawiedzą ziemię — odpowiedź na przestępcze czyny. Pić będą „samo czyste wino gniewu Bożego z kielicha gniewu jego”. **Objawienie 14,10.**

Widziałam w duchu, że i dzieciom Bożym zagraża niebezpieczeństwo zepsucia. Pożądliwość trzyma mężczyzn i kobiety niby niewolników w swych szponach. Wydają się jakby oszołomieni namiętnościami, dlatego są bezsilni, niezdolni do przeciwstawienia się pokusom. Moc tkwi w Bogu, w Nim jest siła. Jeżeli uchwycą się tej potężnej siły, życiodajna moc Jezusa pokrzepi każdego, kto wyzna Jego imię. Niebezpieczeństwo i groźby otaczają nas zewsząd i tylko wtedy jesteśmy naprawdę bezpieczni, gdy zdajemy sobie sprawę z naszej słabości i mocno uchwycimy się naszego potężnego Zbawiciela. Czas, w jakim żyjemy, jest czasem grozy. Ani na chwilę nie wolno nam przestać czuwać i modlić się. Nasze bezradne serca muszą oprzeć się ufnie na Jezusie, na naszym pełnym współczuciu i miłosierdziu Odkupiciela.

Pora być czujnym

Ukazano mi wielkość i znaczenie leżącego przed nami zadania. Lecz niewielu tylko zdaje sobie sprawę z prawdziwego stanu rzeczy. Wszyscy leniwi duchem i śpiący, którzy nie chcą zrozumieć konieczności czuwania i nie mają się na baczności, zostaną pokonani. Przychodzą młodzi ludzie, by związać się z dziełem Bożym. Niektórzy z nich nie mają właściwego pojęcia o świętości i odpowiedzialności tego dzieła. Niewielkie mają doświadczenie w praktykowaniu wiary i niewiele wiedzą o gorącym pragnieniu duszy, łaknącej Ducha Bożego, które to pragnienie przynosi zawsze dobro. Bywają mężowie zdolni i utalentowani, mogący zająć ważne stanowiska, ale nie wiedzą, jakiego są ducha. Kroczą przez życie ot, tak po prostu, utartym szlakiem, jak wody spływające ze wzgó- [282] rza. Prawią nedorzecznosci i żartują z młodymi dziewczętami, a niemal codziennie słyszą uroczyste prawdy, przejmujące do głębi. Ich wyznanie wiary jest często rozumowe, a prawdy, które słyszą, pozostawiły ich serca nietknięte. Tacy jak oni nigdy nie powiodą innych do źródła wód żywych, dopóki sami nie napiją się z tego strumienia.

Teraz nie ma czasu na lekkomyślność, próżność czy opieszałość. Historia naszej ziemi zbliża się ku końcowi. Osoby lekkomyślne muszą się zmienić. Apostoł Piotr mówi: „Dlatego okiełzajcie umysły wasze i trzeźwymi będąc, połóżcie całkowicie nadzieję waszą w łasce, która wam jest dana w objawieniu się Jezusa Chrystusa. Jako dzieci posłuszne nie kierujcie się pożądliwościami, jakie poprzednio wami władały w czasie nieświadomości waszej, lecz za przykładem świętego, który was powołał, sami też bądźcie świętymi we wszelkim postępowaniu waszym, ponieważ napisano: Świętymi bądźcie, bo Ja jestem święty”. [1 Piotra 1,13-16](#).

Płochę i lekkie myśli muszą być ujęte w karby i skierowane ku Bogu, muszą się podporządkować woli Pana. Nie należy wypowiadać ani oczekiwać pochwalnych mów, ponieważ są one pożywką raczej dla zarozumiałości niż dla pokory, więcej rujną niż budują. Na mężach naprawdę zdolnych, którzy czują, że w związku z dziełem Bożym mają coś do wykonania, odczucie świętości tego dzieła będzie tak ciężkie, jak ciężar na wozie ciężar snopów. Teraz

jest czas na podjęcie żarliwych starań prowadzących do pokonania wrodzonych uczuć zmysłowego serca.

Sytuacja kościoła

Jest już najwyższy czas przeprowadzić reformę wśród ludu Bożego. Obecna sytuacja Kościoła skłania do postawienia kilku pytań: Czy godnie reprezentujemy Tego, który oddał za nas życie, czy w rzeczywistości jesteśmy wyznawcami Chrystusa i czy jesteśmy braćmi tych, którzy nie szczydzili swego życia?

Zaiste, niewielu znajdzie się takich, którzy odpowiadają wymaganiom biblijnym, podanym w Piśmie Świętym dla naśladowców Chrystusa. Opuścili Boga, Źródło wód żywych, „a wykopali sobie cysterny, cysterny dziurawe, które wody zatrzymać nie mogą”. [Jeremiasza 2,13](#). Anioł powiedział: „Brak miłości i wiary to ciężki grzech, którego winien jest obecnie lud Boży. Zmęczenie, szukanie własnych korzyści, miłość świata — to skutki braku wiary”.

Kto od Boga odstępuje i ulega pokusie, popełnia niegodziwość, ponieważ serce cielesne przywodzi do wielkich występków. I taki stan rzeczy stwierdza się wśród członków ludu Bożego. Rzekomo służyć Bogu, zrywają wszelkie z Nim kontakty. Wielu ulega żądom i namiętnościom, mimo że wyraźne świadectwo prawdy mówi o niebezpieczeństwie ze strony tych rzeczy. Podnosi ono swój ostrzegawczy głos: Strzeżcie się! Zatrzymajcie się i zastanówcie, „albowiem zapłatą za grzech jest śmierć”. [Rzymian 6,23](#). Niczym latarnia morska są przykłady ludzi, którzy rozbili okręt swej wiary; napominają one innych, by drogi takiej nie obierali. A jednak pędzą jak szaleni. Szatan opanowuje ich wolę, a także wydaje się posiadać władzę nad ich ciałami.

Ach, jakże wielu chełpi się swoją pobożnością i sprawiedliwością, podczas gdy prawdziwe światło Boże objawia, iż przeżyli całe życie tylko dla przypodobania się sobie! Cały ich sposób życia jest dla Boga obmierzły. Jakże wielu żyje bez prawa! W nieprzeniknionej ciemności, jaka ich otacza, spoglądają na siebie z upodobaniem, ale niechby prawo Boże objawiło się ich sumieniom, jak w przypadku Pawła, to ujrzeliby wyraźnie, że zaprzędali się grzechowi i że

[283]

muszą umrzeć ze względu na swój cielesny umysł. Samolubstwo, własne „ja” musi zginąć.

Równie srogie i budzące troskę są błędy popełniane przez wielu ludzi! Budują na piasku chełpiąc się, że mocno oparli się na wiecznej Skale. Wielu z tych, co głoszą swą bogobożność, pędzi na oślep tak beztrosko i do tego stopnia nie zdaje sobie sprawy z groźącego niebezpieczeństwa, jak gdyby nie było przyszłego sądu! Czeka ich za to straszliwa odpłata, a jednak dają się kierować złym popędem i namiętnościami! Piszą smutną historię swego życia, która w dniu sądu będzie świadczyć przeciwko nim.

Podnoszę swój ostrzegawczy głos przeciwko tym wszystkim, którzy nazywają siebie imieniem Chrystusowym, ażeby odstąpili od nieprawości. Oczyszćcie dusze swoje w posłuszeństwie prawdzie! „Mając tedy te obietnice, umiłowani, oczyśćmy się od wszelakiej zmyzy ciała i ducha, dopełniając świątobliwości swojej w bojaźni Bożej”. [2 Koryntian 7,1](#). Wy, których to dotyczy, wiecie, co mam na myśli. Nawet i wy, którzy zerwaliście łączność z Panem uczestnicząc w nieprawościach i zaślepiając grzechem dusze, nawet wy jesteście przez Jezusa wciąż jeszcze zapraszani i zachęceni do porzucenia swojej drogi, do uchwycenia Jego siły, do szukania w Nim pokoju, mocy i łaski, które są w stanie uczynić was kimś więcej niż zwycięzcami w Jego imieniu.

Moralne zepsucie tego zdegenerowanego wieku splamiło wiele dusz rzekomo służących Bogu. Ale nawet teraz nie jest za późno na to, by naprawić zło i dostąpić pojednania przez ukrzyżowanego i zmartwychwstałego Zbawiciela, o ile będziecie żałować za grzechy i szczerze będziecie pragnąć przebaczenia.

[284] Trzeba nam teraz czuwać i modlić się tak gorąco, jak nigdy dotąd, abyśmy nie dostali się we władzę pokus i nie byli przykładem nędznego rozbitka. Jako lud Boży nie możemy beztrosko i obojętnie spoglądać na grzech. Obóz musi być czysty. Wszyscy wyznający Chrystusa muszą czuwać, modlić się i strzec dostępu do serca, ponieważ szatan działa i zepsuje nas, zniszczy, jeżeli damy mu najmniejszą ku temu sposobność.

Kroczcie w świetle

Bracia moi! Bóg was, naśladowców Chrystusa, wzywa, abyście kroczyli w świetle. Musicie być uzbrojeni przeciwko otaczającemu was niebezpieczeństwu. Grzeszne czyny plenią się wśród nas, a nie uznaje się ich za przestępstwo. Zmysły wielu zaćmiewa pożądlivość i oswojenie się z grzechem. Trzeba, abyśmy bardziej zbliżyli się do niebios. Możemy wzrastać w łasce i znajomości prawdy. Kroczenie w świetle, postępowanie drogą przykazań Bożych nie oznacza wcale, że możemy czekać i nic nie robić. Musi nam przybywać siły Bożej.

Egoizm, wywyższanie się i pycha — to są nędzne słabości człowieka, natomiast siłą jest pokora. Prawdziwa nasza wewnętrzna wartość okazuje się nie wtedy, kiedy sami jesteśmy o sobie najlepszego mniemania, lecz wtedy, gdy Bóg stanowi przedmiot wszystkich naszych myśli i gdy serca wypełnia miłość do Zbawiciela i bliźnich. Prostota charakteru i pokora serca dają szczęście, podczas gdy zarozumiałość wywołuje niezadowolenie, zniechęcenie i przykrości. Musimy nauczyć się mniej myśleć o sobie, a więcej o uszczęśliwieniu innych, co przysporzy nam mocy Bożej.

W naszym oderwaniu od Boga, w naszej pysze i niewiedzy ustawicznie staramy się wynieść ponad innych i zapominamy, że pokora serca stanowi potęgę. Siła naszego Zbawiciela nie leżała w doborze ciętych słów, które do głębi przenikałyby każdą duszę. Zdobywały mu serca Jego szlachetny sposób myślenia, skromne i niewymuszone zachowanie. Pycha i poczucie własnej ważności są w rzeczywistości słabościami, tym bardziej gdy się je porównuje z pokorą i łagodnością. Mamy uczyć się od Chrystusa, który jest cichy, pokorny i łagodnego serca. Wtedy dopiero doświadczymy odpoczynku i pokoju, których tak bardzo pragniemy.

Miłość świata

[285] Pokusa, na jaką narażony był Zbawiciel „na wysokiej górze”, jest jedną z najpotężniejszych pokus, z jakimi ludzkość może się spotkać. Szatan chciał Chrystusowi ofiarować w darze królestwo świata w całej jego chwale pod warunkiem, że Chrystus odda mu cześć, uznając go za większego od siebie. Zbawiciel odczuł siłę pokusy, lecz dla naszego dobra oparł się jej i zwyciężył. Chrystus nie byłby pod tym względem poddany próbie, gdyby człowieka nie spotykały pokusy tego samego rodzaju. Odpór, jaki Jezus dał napastnikowi, jest wzorem dla naszego postępowania, gdy szatan osobiście przychodzi do nas, by sprowadzić nas z drogi prawości i uczciwości.

Żaden człowiek nie może być naśladowcą Chrystusa i jednocześnie przywiązany do skarbów tego świata. Jan pisze w swoim pierwszym liście: „Nie miłujcie świata ani tych rzeczy, które są na świecie. Jeśli kto miłuje świat, nie ma w nim miłości Ojca”. [1 Jana 2,15](#). Zbawiciel, który spotkał się z najpotężniejszą pokusą szatana, zna niebezpieczeństwo zagrażające człowiekowi — niebezpieczeństwo miłości do świata.

Chrystus utożsamił siebie z ludzkością, kiedy poddał się tej próbie i zwyciężył dla dobra człowieka. W miejscach, gdzie szatanowi najlepiej i najskuteczniej udaje się zwodzić człowieka, ustawiał tablice ostrzegawcze. Wiedział, że szatan odniesie zwycięstwo nad człowiekiem, jeśli ten nie będzie się wystrzegał pożądlivosti i miłości ziemskich dóbr i zaszczytów. Chrystus mówi: „Nie gromadźcie sobie skarbów na ziemi, gdzie je mól i rdza niszczą i gdzie złodzieje podkopują i kradną; ale gromadźcie sobie skarby w niebie, gdzie ani mól, ani rdza nie niszczą i gdzie złodzieje nie podkopują i nie kradną. Albowiem gdzie jest skarb twój — tam będzie i serce twoje”. „Nikt nie może dwom panom służyć, gdyż albo jednego nienawidzić będzie, a drugiego miłować, albo jednego trzymać się będzie, a drugim pogardzi. Nie możecie Bogu służyć i mamonie”. [Mateusza 6,19-21.24](#).

Chrystus przywiódł nas tutaj przed oblicze dwóch panów: Boga i świata. Wyraźnie przedstawił nam fakt, że nie jest rzeczą możliwą służyć im obu. Jeżeli przewagę weźmie miłość świata i jego sprawy, to nie będziemy cenić rzeczy, które przede wszystkim zasługują na uwagę. Miłość do świata wykluczy miłość do Boga i najwyższe nasze pragnienia zwrócą się ku światu, podporządkują jego wymaganiom. W ten sposób Bóg nie zajmie w naszych uczuciach najwyższego, należnego Mu miejsca, a zdobędą je sprawy tego świata.

Nasze czyny wyraźnie i jasno ukazują, jakich rozmiarów sięga nasze przywiązanie do skarbów ziemskich. Najwięcej troski, starań, zabiegów i pracy poświęca się interesom ziemskim, podczas gdy zagadnienia wieczne pozostają na drugim planie. Szatan otrzymuje od człowieka ten hołd, którego daremnie żądał od Chrystusa. Samolubna miłość do świata niszczy wiarę rzekomych naśladowców Chrystusa, osłabia ich siłę moralną. Im bardziej przywiązują się do swych ziemskich bogactw, tym dalej odchodzą od Boga, tym mniej uczestniczą w Jego boskiej naturze, która pozwala uświadomić sobie zepsute wpływy świata i niebezpieczeństwa, na jakie są narażeni.

[286]

Szatan chce swoimi pokusami uczynić świat pociągającym i powabnym. Przez bogactwa i świeckie zaszczyty roztacza czarującą moc, by zdobyć uczucia nawet rzekomo chrześcijańskiego świata. Wielka rzesza chrześcijan poniesie każdą ofiarę, by tylko zdobyć bogactwo. Im lepsze są rezultaty ich przedsięwzięć, tym mniejsza staje się ich miłość ku prawdzie i zainteresowanie jej szerzeniem. Straciwszy miłość ku Bogu wyznawcy ci zachowują się jak ludzie chorzy, nierozumni. Im bardziej im się wiedzie w zdobywaniu bogactw, tym są nieszczęśliwsi, bo chcą jeszcze więcej. Odpowiednio do tego coraz mniej przeznaczają na sprawę Bożą.

Uczynki ludzi, którzy obłąkańczo pragną bogactw, wykazują, że jest dla nich niemożliwe służyć dwóm panom: Bogu i mamonie. Ich bogiem jest pieniądz. Składają hołd jego potędze, służą światu sercem i duszą. Poświęcają honor — cnotę wrodzoną — dla ziemskiego zysku. Ta władcza siła rządzi ich umysłem. Będą przekraczać prawo Boże, by służyć jedynie własnym interesom i pomnażaniu skarbu ziemskiego.

Słudzy mamony

Wielu może wyznawać wiarę chrześcijańską nie zwracając uwagi na literę ani na treść nauki Chrystusa. Najlepsze swe siły oddają świeckim zajęciom — kłanianiu się mamonie. Jest rzeczą niepokojącą, że aż tylu dało się omamić szatanowi i że wyobrażenia wielu ludzi rozpalana jest świetnie rysującymi się widokami ziemskiego zysku. Perspektywa doskonałego szczęścia zaślepia ich, jeżeli tylko uda im się osiągnąć cel: zaszczyty i dobrobyt. Szatan kusi ponętą obietnicą: „Wszystko to oddam ci” — całą moc, bogactwo, którym będziesz mógł zdziałać wiele dobrego. Ale gdy osiągnęli cel, dla którego tyle się natrudzili, nie pozostają więcej w łączności z pełnym ofiarności Odkupicielem, który może uczynić ich uczestnikami natury Bożej. Przywiązani do skarbów ziemskich gardzą wyrzeczeniem i ofiarowaniem czegoś od siebie, a czego żąda się dla Chrystusa. Nie chcą niczego na ten cel oddać ze swoich skarbów ziemskich, przy których jest ich serce. Zamienili pana: na miejsce Chrystusa postawili mamonę, ona jest ich bogiem i jej służą.

Miłością bogactwa szatan zapewnił sobie uwielbienie tych okłamanych dusz. Ale nie tylko ta zmiana dokonana się w nich prawie że niepostrzeżenie. Moc szatańska jest tak zwodnicza i podstępna, że owi ludzie dostosowali się do świata nie zauważywszy tego, że odłączyli się od Chrystusa. Nie są już Jego sługami, zachowali tylko Jego imię.

[287] Szatan obchodzi się z ludźmi ostrożniej niż kiedyś z Chrystusem kuszonym na pustyni, ponieważ przypomina mu się fakt, że tam doznał porażki. Jest wrogiem pokonanym. Nie przychodzi do człowieka wprost, by dać się jawnie uwielbiać. Po prostu żąda od ludzi, by skierowali swe uczucia ku zyskownym sprawom świata. Jeżeli uda mu się opanować umysł i serce, siły niebieskie ustępują. Wszystko, czego szatan żąda od człowieka, to poddanie się zwodniczej sile jego pokus — umiłowaniu świata, dostojeństw, stanowisk, pieniędzy, w ogóle skarbów doczesnych. Jeżeli wpływ szatana przeważy, uzyska on wszystko, czego kiedyś żądał od Chrystusa.

Chrystus uwalnia

Przykład Chrystusa pokazuje nam, że jedyną nadzieją na zwycięstwo jest ustawiczne opieranie się atakom szatana. Chrystus pokonał wielkiego przeciwnika w walce z pokusami. Znał On moc szatana nad rodem ludzkim i zwyciężył ją dla naszego dobra. Jako zwycięzca pozwala nam korzystać z osiągnięć swego zwycięstwa, abyśmy opierając się pokusom szatana mogli połączyć naszą słabość z Jego siłą, naszą niegodność z Jego zasługami. Wsparci w walce z pokusą Jego pokrzepiającą mocą jesteśmy w stanie oprzeć się najokrutniejszym napaściom i zwyciężyć, jak On zwyciężał.

Dzięki niewyrażalnym cierpieniom Zbawiciel dał nam możliwość uzyskania zbawienia. Na tym świecie nie był On znany ani czczony. Swym poniżeniem i upokorzeniem mógł przygotować człowieka do przyjęcia niebiańskich zaszczytów i nieśmiertelnej radości w Jego królestwie. Czy grzeszny człowiek może sarkać i szemrać, dlatego że królestwo niebieskie można osiągnąć jedynie walką, poniżeniem i ciężkim znojem?

Wiele dumnych serc dręczą pytania: Dlaczego muszę się wpierrw ukorzyć i skruszyć, zanim będę miał pewność, że Bóg mnie przyjmie i da mi nieprzemijające dziedzictwo? Dlaczego droga do nieba nie jest lżejsza, przyjemniejsza i bardziej pociągająca? Wszystkich wątpiących i narzekających odsyłamy do naszego Mistrza — do Jego cierpień pod ciężarem ludzkich win, do Jego cierpliwości w znoszeniu najostrzejszych cierpień z głodu. Był bez grzechu, więcej jeszcze, był Księciem Niebios, który dla dobra człowieka przyjął na siebie grzechy rodu ludzkiego. „Lecz on zraniony jest za występki nasze, starty za winy nasze. Ukarany został dla naszego zbawienia, a ranami jego jesteśmy uleczeni”. [Izajasza 53,5](#).

Chrystus poświęcił dla człowieka wszystko, ażeby umożliwić mu uzyskanie wiecznego dziedzictwa. Grzeszny człowiek musi teraz okazać, co on ze swej strony gotów jest ofiarować dla Chrystusa, by zdobyć nieśmiertelną chwałę. Ten, kto właściwie pojmuje sens wielkości zbawienia i jego cenę, nigdy nie będzie narzekać ani szemrać, że siał musi z płaczem, że udziałem chrześcijanina w życiu doczesnym jest walka i wyrzeczenia. Warunki zbawienia człowieka ustanowił Bóg. Wziąć krzyż swój i zaprzeć się siebie — to warunek, po którego spełnieniu żałujący, skruszony grzesznik znajdzie pokój

i pokrzepienie. Myśl o tym, że Jezus przyjął upokorzenie i złożył siebie w ofierze, jakiej od żadnego człowieka nigdy nie będzie się żądało, powinna uciszyć każde szemranie i sprzeciw. Najśodsza radość ogarnia tego, kto szczerze żałuje, że naruszył prawo Boże, i wierzy w Chrystusa jako Odkupiciela i Orędownika grzesznych.

Z wielkim nakładem sił zabiegają ludzie o doczesny zysk. Znoszą trudy, kłopoty i wyrzeczenia, ażeby zdobyć choć trochę ziemskich skarbów. Dlaczego więc grzesznik miałby wykazywać mniej woli, by znieść cierpienia i znoje i mniej poświęcać się, by zabezpieczyć sobie niezniszczalny skarb niebiański — życie, które odpowiada życiu boskiemu, koronę nieśmiertelnej chwały, która nigdy nie przemienie? Nieograniczony skarb niebios, niezmiernie dziedzictwo, którego wartość polega na wiecznej chwale, muszą być przez nas zdobyte za wielką cenę. Nie narzekajcie na wyrzeczenia, jakie znosicie, gdyż Pan życia i chwały dawno to zniósł, jeszcze przed nami. Nie unikajmy cierpień i niedostatku, ponieważ Pan Niebios cierpiał niedostatek dla dobra grzeszników. Kiedy wyzbywamy się wygod i spokoju, żadna mimowolna zła myśl nie powinna w nas powstać, ponieważ Zbawiciel świata wziął to wszystko na siebie dla naszego dobra. Jeżeli kiedykolwiek dokładnie zliczymy okazje, kiedyśmy zaparli się siebie, wyrzekli czegokolwiek i przynieśli ofiarę — to pod każdym względem kosztowało nas to mniej aniżeli Księcia żywota. Każda ofiara, jaką składamy, staje się bez wartości, jeśli porównamy ją z ofiarą, jaką Chrystus złożył za nas.

Zuchwalstwo

Są ludzie, którzy swą beztroskę uważają za odwagę. Niepotrzebnie wystawiają się na ryzyko i niebezpieczeństwa rozmaitego rodzaju, dając w ten sposób przystęp do siebie pokusom, od których — dałby to Bóg — tylko cud może ich uwolnić nieskrzywdzonych i niesplamionych.

Kiedy szatan zażądał od Zbawiciela, by Ten rzucił się ze szczytu świątyni, Chrystus zdecydowanie odparł pokusę. Szatan przytoczył obietnicę Bożą, dającą porękę bezpieczeństwa, chcąc by Chrystus, bezpiecznie oparłszy się na niej, rzucił się w dół. Chrystus odparł tę pokusę słowami Pisma Świętego: „Napisane jest również: Nie będziesz kusił Pana, Boga swego”. [Mateusza 4,7](#). Jedyna bezpieczna dla chrześcijan droga — to odeprzeć wroga Słowem Bożym. Szatan nalega na ludzi, by szli tam, dokąd Bóg ich nie posyła i nie żąda, by tam szli. Na usprawiedliwienie swoich podszeptów posługuje się Pismem Świętym. [289]

Cenne obietnice Boże nie po to zostały człowiekowi dane, by popierać zuchwalstwo. Nie może się człowiek na nie powoływać, jeżeli niepotrzebnie naraża się na niebezpieczeństwo. Pan wymaga od nas, byśmy z pokorą uzależnili się od Jego opatrności. „Wiem, Panie, że droga człowieka nie od niego zależy i że nikt, gdy idzie sam, nie kieruje swoim krokiem”. [Jeremiasza 10,23](#). W Bogu jest nasza pomyślność i nasze życie. Nic nie może dokonać się pomyślnie bez zezwolenia i błogosławieństwa Bożego. On wyciąga swą dłoń, by darzyć błogosławieństwem i pomyślnością, ale może też odwrócić się od nas. „Powierz Panu drogę swoją, zaufaj mu, a On wszystko dobrze uczyni”. [Psalmy 37,5](#). My, dzieci Boże, powinniśmy zawsze postępować w sposób chrześcijański. Powinniśmy rządzić się roztropnością, ostrożnością i pokorą. Powinniśmy być ostrożni wobec tych, którzy do nas nie należą, a w żadnym przypadku nie wolno nam wyrzekać się zasad.

Jedynym naszym zabezpieczeniem jest nie dawać miejsca diabłu, ponieważ jego sugestie i zamiary zawsze zmierzają do skrzywdzenia

nas, do odebrania nam ufności wobec Boga. Diabeł przeobraza się w anioła światłości, ażeby — pod pozorem dobroci i uczynności — móc dokonać swych uderzeń w taki sposób, byśmy nie pojęli jego niegodziwego podstępu. Im bardziej mu się narażamy, tym potężniej będzie chciał nas oszukiwać. Niebezpieczną jest rzeczą wdawać się z nim w próbę sił czy w spory. Każde ustępstwo wobec niego będzie on chciał rozszerzyć. Jedynym zabezpieczeniem jest zdecydowanie odrzucić już pierwszą oznakę uchwalstwa. Bóg udzielił nam — przez zasługi Chrystusa — dostatecznie wiele łaski, by oprzeć się szatanowi i co więcej — zwyciężyć. Opór przynosi sukcesy: „Przeciwstawcie się diabłu, a ucieknie od was”. [Jakuba 4,7](#).

Opór nasz musi być twardy; nie możemy dać się zbić z tropu. Stracimy wszystko, co zdobyliśmy, jeżeli opieramy się dziś, by ulec jutro.

Znaczenie pracy kobiety

Grzechem obecnego stulecia jest lekceważenie wyraźnych przykazań Boga. Potęga wpływu wywieranego w złym kierunku jest niezmiernie wielka. Ewa miała wszystko, czego tylko zapragnęła. Niczego nie brakowało jej do szczęścia, ale w niepohamowanym pragnieniu żądała owocu z jedyne drzewa, z którego Bóg jeść zakazał. Ewa z całą pewnością nie miała potrzeby zjeść owocu z drzewa wiadomości dobrego i złego, ale pozwoliła, by pożądlivość i ciekawość zapanowały nad rozsądkiem. Była doskonale szczęśliwa w swym rajskim domu u boku Adama, lecz podobnie jak niespokojnej współczesnej Ewie schlebiało jej to, że jest jeszcze wyższa sfera niż ta, którą Bóg dla niej przeznaczył. Ale kiedy chciała wspiąć się wyżej, spadła głęboko w dół poniżej swego poprzedniego stanu. Z całą pewnością taki sam będzie nieuchronny rezultat postępowania cór Ewy dzisiejszej generacji, jeżeli nie wezmą się do swych codziennych obowiązków, i to z radością, zgodnie z planem Bożym.

[290]

Kobieta ma do spełnienia zadanie ważniejsze i donioślejsze niż zakres obowiązków króla zasiadającego na tronie. Kobiety są w stanie wpływać na uczucia dzieci i kształtować ich charaktery, skutkiem czego dzieci wyrosną na ludzi użytecznych dla świata i będą mogły zwać się synami i córkami Bożymi. Czas kobiety jest zbyt cenny, ażeby trwonić go na zbędną pracę lub na parkietach tanecznych. Na tym świecie nędzy i cierpienia należy spełniać ważne i konieczne zadanie, a nie marnować czas na strojenie się i wystawność. Córki Króla niebieskiego — członkinie rodziny królewskiej zdają sobie sprawę z tego, co je prowadzi do lepszego życia, ściślejszego związania się z niebiosami, by mogły działać dla świata w jedność z Zbawicielem. Kto podjął się tej pracy, ten nie znajduje zadowolenia w błahostkach i głupstwach absorbujących serce i umysł kobiety w dniach ostatecznych. Jeżeli są rzeczywiście córkami Bożymi, to będą uczestniczkami natury Bożej. Ogarną je najgłębsza litość i współczucie, jakie ogarnęły niegdyś Zbawiciela, gdy ujrzał zepsucie społeczeństwa. Będą miały jednakowe z Chrystusem odczucia.

Odpowiednio do swoich możliwości i do okoliczności będą w swej sferze działania pracować nad ratowaniem ginących dusz tak, jak Chrystus działał w swej wzniosłej dziedzinie dla dobra człowieka.

Mężczyźni i kobiety — równi sobie

Zaniedbanie ze strony kobiety w realizowaniu celu, do którego Bóg ją przeznaczył, czyni pustym to miejsce, które kobieta może i powinna zajmować ku Jego zadowoleniu. Porzucając swoje pole działania traci kobiecą godność i wielkość.

[291] Kiedy Bóg stworzył Ewę, postanowił, że nie będzie ona ani podporządkowana mężczyźnie, ani nie będzie panować nad nim, lecz we wszystkim będzie mu równa. Żadne z małżonków nie powinno mieć własnych, niezależnych od drugiego spraw, mimo że w myślach i uczynkach stanowią odrębne indywidualności. Lecz kiedy Ewa zgrzeszyła, Pan powiedział tej, która pierwsza przekroczyła Jego przykazanie, że odtąd Adam będzie sprawował nad nią władzę. Będzie mu poddana i to stanowiło część klątwy ciężącej nad Ewą. W wielu przypadkach klątwa ta uczyniła życie kobiety niezmiernie ciężkim i nieszczęśliwym. Zwierzchność, jakiej Bóg udzielił mężczyźnie, była przez niego nadużywana, pojęta jako prawo do rządzenia kobietą pod wielu względami z pozycji siły. Niezmierzona Mądrość powzięła plan odkupienia, który stawia ludzkość w obliczu drugiej próby, dając jej inną jeszcze możliwość poczynienia doświadczeń.

Przestroga dla kaznodziejów

Szatan używa ludzi jako pomocników, by skłonili do zarozumiałstwa i pychy tych, którzy miłują Boga. Szczególnie uwidacznia się to w wypadku ludzi opętanych przez spirytyzm. Spirytyści w zasadzie nie traktują Chrystusa jako Syna Bożego i tą swą niewiarą doprowadzają wiele dusz do zuchwałych grzechów. Głoszą oni nawet swe panowanie nad Chrystusem, tak jak to czynił szatan zmagając się z Księciem Pokoju. Spirytyści, których dusze opętały grzechy wypaczające charakter i którzy zatracili sumienie, mają czelność wymawiać imię bezgrzesznego Syna Bożego skazonymi wargami, bezczelnie łączyć Jego najdosłojniejsze, najbardziej uwiel-

bienia godne imię z niegodziwością cechującą ich własne splamione charaktery.

Ludzie roznoszący te godne potępienia herezje chcą sprowokować tych, co nauczają Słowa Bożego, do uczestniczenia z nimi w sporze. Niektórzy nauczający prawdy nie mają odwagi przeciwstawić się wyzwaniu pochodzącemu od tych ludzi, odpowiednio napiętnowanych w Słowie Bożym. Niektórym z naszych kaznodziejów nie dostaje moralnego męstwa na tyle, by rzec tym ludziom: Bóg w swoim Słowie ostrzega przed wami. Dał nam wierny obraz charakteru herezji, którą głosicie.

Niektórzy z naszych kaznodziejów, by nie dać tym ludziom okazji do łatwego triumfu, stają z nimi do otwartej dyskusji. Lecz prowadząc dyskusję ze spirytystami mają do czynienia nie tylko z człowiekiem, ale też z szatanem i jego aniołami. Sami nawiązują łączność z mocami ciemności i wywołują zainteresowanie sobą złych aniołów.

Swoje herezje spirytyści chcą szerzyć wśród ludu Bożego. Kaznodzieje, głoszący prawdy biblijne, pomagają im w tym, gdy podejmują z nimi dyskusję. Mnożą w ten sposób okazje do przedstawienia owych herezji ludowi, a w każdej takiej dyskusji co najmniej kilku udaje się zwieść. Najlepiej jest, gdy spirytystów będziemy unikać.

Zuchwalstwo to powszechna pokusa. Gdy szatan napastuje ludzi tą bronią, odnosi zwycięstwo w dziewięciu wypadkach na dziesięć. Ci, którzy głoszą, iż są chrześcijanami, i swą wiarą proklamują gotowość przeciwstawienia się wszelkiemu złu, często bezmyślnie wpadają w pokusy, i cudu by trzeba, żeby ich bez szwanku, plamy i skażenia wyrwać z mocy szatana.

Modlitwa i rozważa uchroniłyby ich i ostrzegły przed zajmowaniem krytycznego, niebezpiecznego stanowiska, jakie przyjmują, wchodząc w kontakt z szatanem. Nie mogą domagać się szybkiego spełnienia obietnic Bożych, kiedy beztrosko narażają się na niebezpieczeństwo, a urągając rozsądkowi gwałcą lekkomyślnie prawa natury i zapominają o mądrości i roztropności, w jakie Bóg nas wyposażył. Jest to oczywiste zuchwalstwo. — [Testimonies for the Church IV, 44.45 \(1876\)](#).

[292]

Potęga apetytu

Jedną z najsilniejszych pokus, z jaką człowiek musi się zetknąć, jest łakomstwo. Tajemniczy i dziwny związek zachodzi pomiędzy umysłem a ciałem. Są od siebie zależne. Głównym zadaniem naszego życia powinno być dążenie do zachowania ciała w zdrowiu i do rozwijania jego tężyzny, ażeby każda część tej żywej maszynerii dobrze funkcjonowała harmonijnie współpracując z pozostałymi organami. Zaniedbywanie ciała jest zaniedbywaniem ducha. Nie służy to chwale Boga, gdy Jego dzieci mają schorowane ciała i osłabionego ducha. Folgowanie smakowi i gustom kosztem zdrowia jest występny nadużywaniem wrażliwości zmysłów. Kto pozwala sobie na jakiegokolwiek nieumiarkowanie czy to w jedzeniu, czy piciu, trwoni siły fizyczne i osłabia ducha. Odczuje skutki naruszenia praw natury.

Zbawiciel świata wiedział, że zaspokajanie nadmiernej chęci jedzenia pociąga za sobą ułomność fizyczną i tak przytępia zdolność odczuwania, że nie odróżnia się już rzeczy wiecznych i świętych od małych i pospolitych. Chrystus wiedział, że świat oddał się obżarstwu i że nałóg ten niszczy siły moralne człowieka. Skoro nałóg przejadania się tak silnie ciąży nad ludźmi, że aby złamać jego moc Syn Boży — dla dobra człowieka — zmuszony był pościć prawie sześć tygodni, to jakież wysiłki czeka chrześcijanina? Ileż musi on zdziałać, by zwyciężyć tak, jak zwyciężył Chrystus! Siła pokusy zaspokojenia nienormalnej chęci jedzenia da się jedynie zmierzyć z niewyrażalną męką Chrystusa w czasie owego długotrwałego postu na pustyni.

Chrystus wiedział, że chcąc skutecznie przeprowadzić plan zbawienia, musi zacząć dzieło odkupienia człowieka od tego, od czego zaczął się upadek człowieka. Adam zgrzeszył pod wpływem łakomstwa. Ażeby wbić człowiekowi w pamięć jego powinność posłuszeństwa wobec prawa Bożego, Chrystus rozpoczął swą pracę odkupienia od przekształcenia wrodzonych nawyków człowieka.

[293]

Upadek cnót i degeneracja rodu ludzkiego są głównie wynikiem ulegania nienaturalnej chęci jedzenia.

Na wszystkich nas ciąży poważna odpowiedzialność — szczególnie zaś na kaznodziejach nauczających prawdy — za zwyciężenie pokusy obżarstwa. Użyteczność kaznodziejów byłaby o wiele większa, gdyby panowali nad swymi pożądliwościami i namiętnościami. Umysłowe i moralne siły byłyby o wiele większe, gdyby udało się połączyć pracę umysłową z pracą fizyczną. Umiarkowanie we wszystkim, połączone z umysłową i fizyczną aktywnością, pozwoli działać i osiągnąć daleko więcej, pozwoli zachować bystrość umysłu. Jeżeli sami obiorą taką drogę, myśli ich i słowa będą płynąć daleko swobodniej, przemówienia ich będą ożywiać, a słuchacze znajdą się pod głębszym i silniejszym wpływem.

Brak umiarkowania w jedzeniu

Brak umiarkowania w jedzeniu, nawet jeśli chodzi o zdrowe pożywienie, wywiera rujnujący wpływ na organizm, przytępia delikatne i czyste odruchy. Bezwarunkowe umiarkowanie w jedzeniu i piciu ma podstawowe znaczenie dla zachowania zdrowia i sprawnego przebiegu wszystkich funkcji ciała. Umiarkowanie połączone z pracą fizyczną i umysłową pozwoli zachować świeżość ciała i umysłu. Da ono moc wytrwania osobom zatrudnionym w służbie kaznodziejskiej i w zarządzaniu dziełem, a także wydawcom i wszystkim prowadzącym siedzący tryb życia. Jemy za dużo, choć jako lud przyznajemy się do reformy zasad zdrowia. Łakomstwo jest główną przyczyną fizycznej i umysłowej słabości. Brak energii, spotykany powszechnie, ma w nim swe źródło.

Nieumiarkowanie zaczyna się przy naszych stołach, w trakcie spożywania smacznych, ale szkodliwych dla zdrowia potraw. Po jakimś czasie, na skutek stałego ulegania apetytowi, organy trawienne stają się tak dalece słabe, że spożywane potrawy nie zaspokajają głodu. Powstają stany chorobowe, przez co potęguje się łaknienie potraw podniecających. Herbata, kawa, potrawy mięsne działają natychmiast. Pod wpływem substancji trujących z tych środków spożywczych system nerwowy ulega podrażnieniu i w niektórych wypadkach mózg zdaje się pracować lepiej, wyobraźnia jest żywsza. Ponieważ te pobudzające środki wywołują na pewien czas przy-

[294]

jemne odczucie, wielu ludzi dochodzi do wniosku, że potrzebują rzeczywiście takiej podniety, w związku z czym spożywają nadal te trucizny. Ale zawsze następuje reakcja. System nerwowy, pobudzony ponad miarę, wyczerpuje się nadużywaniem rezerw dla potrzeb chwili bieżącej. Całe to pozorne, chwilowe ożywienie organizmu powoduje w następstwie zmęczenie i obniżenie mocy proporcjonalnie do ilości zużytych środków podniecających. Tak często zaspokajane pragnienie silniejszego środka podniecającego, które pozwala utrzymać się na nogach i daje przyjemne uczucie, staje się z czasem przyzwyczajeniem. W końcu łaknienie tytoniu, napojów alkoholowych i podniecających przeradza się w nałóg. Im bardziej zaspokaja się to łaknienie, tym częściej ono występuje i tym trudniej będzie je opanować. Im bardziej osłabi się organizm, im mniej będzie zdolny obywać się bez sztucznych podniet, tym silniejsze stanie się pożądanie tych rzeczy; wreszcie pokona ono wolę i wydawać się będzie, że nie ma już mocy zdolnej przeciwstawić się nienaturalnemu łaknieniu pobudzających używek.

Jedynie właściwe postępowanie

Jedynie bezpiecznym postępowaniem jest nie próbować herbaty, kawy, tytoniu i trunków alkoholowych, w ogóle nie brać ich pod uwagę. Ludzie naszych czasów, w porównaniu z ludźmi przed kilku wiekami, potrzebują dwa razy tyle siły woli wzmocnionej łaską Bożą, by przeciwstawić się pokusom szatana i oprzeć najmniejszej chęci zaspokojenia nienaturalnej potrzeby jedzenia. Tymczasem dzisiejsza generacja mniejszą ma siłę do panowania nad sobą niż pokolenia poprzednie. Kto zaspokaja łaknienie środków podniecających, przekazuje spaczony apetyty i żądze swoim dzieciom. Ażeby opanować nieumiarkowanie we wszystkich jego formach, potrzebna jest duża siła moralna. Jedynie pewną drogą postępowania jest bezwarunkowy umiar i niewkraczanie na teren niebezpieczny.

Celem, dla którego Chrystus zniósł tak długi post na pustyni, było ukazanie nam konieczności wyrzeczeń i umiarkowania. Dzieło to powinniśmy rozpocząć przy naszych stołach i dokładnie przestrzegać we wszystkich dziedzinach życia. Odkupiciel świata zstąpił z niebios, by dopomóc człowiekowi w jego słabościach, a oparłszy się o moc, którą przyniósł przyszedłszy na świat, mógł stać się silnym

i opanować nadmierne łaknienie i żądze i pod każdym względem okazać się zwycięzcą.

Wielu rodziców kształtuje smak swych dzieci i ich pragnienia. Pozwalają dzieciom spożywać potrawy mięsne, pić kawę i herbatę. Ostro przyprawione potrawy mięsne, kawa i herbata, do spożywania których niektóre matki zachęcają dzieci, torują dzieciom drogę do silniejszych środków pobudzających, np. tytoniu. Używanie tytoniu pobudza z kolei chęć do picia napojów alkoholowych, a używanie obu tych środków podniecających trwale osłabia system nerwowy.

Gdyby moralna wrażliwość chrześcijan na sprawę umiaru spotęgowała się we wszystkich, to mogliby oni przez swój przykład przy stole dopomóc ludziom słabym, nie umiejącym się opanować, niemalże bezsilnym wobec przemożnego apetytu. Gdybyśmy wiedzieli, że nawyki, jakie ukształtujemy w życiu doczesnym, będą miały wpływ na nasz los w wieczności, że zależy on od surowo przestrzeganego umiarkowania w życiu, zwracalibyśmy baczną uwagę na bezwarunkowy umiar w jedzeniu i piciu. Własnym przykładem i osobistym wysiłkiem możemy przyczynić się do ochrony wielu dusz przed złem nieumiarkowania, prowadzącym do występku i śmierci. Nasze siostry wiele mogą zdziałać w tym właśnie doniosłym dziele ratowania innych, niech tylko podają na stół zdrowe, pożywne jedzenie. Powinny wykorzystać swój drogocenny czas na kształtowanie smaku i apetytu swoich dzieci. Zadaniem sióstr jest przyzwyczajając domowników do umiaru we wszystkim, skłaniać do wyrzeczeń i ofiarności dla dobra innych.

Nie wnikając w to, że Chrystus, kuszony na pustyni, dał nam przykład wyrzeczenia się łaknienia i zwyciężył jego moc, wiele chrześcijańskich matek osobistym przykładem i metodami wychowania przygotowuje swym dzieciom drogę, na której stają się żarłokami i pijakami. Często rodzice pozwalają dzieciom jeść to, co i kiedy chcą, bez względu na to, czy służy to ich zdrowiu czy nie. Wiele jest dzieci, które od małego wychowano na wybrednych smakoszy i na próżniaków. Na skutek zaspokojenia każdej chęci jedzenia wczesnie zaczynają cierpieć na zaburzenia organów trawiennych. Z biegiem lat rośnie w dzieciach brak wstrzemięźliwości i umiaru w jedzeniu i piciu. Wskutek uległości rodziców dzieci tracą fizyczną i duchową świeżość, stają się ociężałe. Powstaje umiłowanie pewnych potraw, nie przynoszących żadnych korzyści, lecz powodujących

[295]

tylko szkodę. W stopniu, w jakim obciąża się organizm, cała struktura organizmu ulega osłabieniu i zwyrodnieniu.

Dobrodziejstwo ćwiczeń fizycznych

Kaznodzieje, nauczyciele i uczniowie powinni poważniej traktować konieczność uprawiania ćwiczeń fizycznych na świeżym powietrzu. Zaniedbują ten obowiązek, który ma ogromne znaczenie dla zachowania zdrowia. Ograniczają swe zainteresowania wyłącznie do książek, ale przy tym odżywiają się według norm dla człowieka pracującego fizycznie. W takich warunkach niektórzy tyją, stają się korpulentni, ponieważ organizm jest obciążony. Inni chudną, stają się słabi i chorowici, ponieważ wyczerpali siły na przetwarzanie nadmiernych ilości pożywienia.

[296] Wątroba jest przeciążona, niezdolna do usuwania nieczystości z krwi. Rezultatem jest choroba.

Gdyby połączyć ćwiczenia fizyczne z wysiłkiem umysłowym, poprawiłoby się krążenie krwi, akcja serca stałaby się intensywniejsza, a tym samym wydalanie nieczystych substancji lepsze. W każdej części naszego ciała powstanie wtedy nowe życie, nowa siła. Ponieważ kaznodzieje, nauczyciele i uczniowie stale pracują umysłowo, nie uprawiając ćwiczeń fizycznych, ich system nerwowy jest przeciążony, podczas gdy muskulatura trwa w bezruchu. Cały ciężar pracy spoczywa na organach umysłowych, wobec czego ulegają one przepracowaniu i osłabieniu, a w tym samym czasie mięśnie tracą swą prężność, wiotczeją, ponieważ nie pracowały. Nie ćwiczy się mięśni, gdyż uważa się to za rzecz męczącą.

Kaznodzieje winni być przykładem

Kaznodzieje Chrystusowi, którzy chcą być Jego przedstawicielami, powinni pójść za Jego przykładem i przede wszystkim stosować umiar we wszystkim. Ich zadaniem jest przybliżyć ludowi przykład życia Chrystusa przez własne życie pełne wyrzeczeń, ofiar, poświęcenia i miłości bliźniego. Chrystus zwyciężył łaknienie dla dobra człowieka, a słudzy Chrystusa winni na Jego miejscu świecić innym swoim przykładem godnym naśladowania. Kto nie odczuwa konieczności zwalczania łakomstwa, nie osiągnie zwycięstw, jakie

jest w stanie odnieść; stanie się niewolnikiem żołądka i pożądlivosti. Żołądek i pożądlivość dopełnią kielicha nieprawości mieszkańców ziemi.

Mężowie, którym zlecono głosić światu ostatnie poselstwo przestrogi, poselstwo, które ma zdecydować o wiecznym losie dusz, powinni w sposób praktyczny, własnym życiem, dać poznać głoszone przez siebie prawdy. Powinni stać się dla ludu wzorem i przykładem, tak w jedzeniu i piciu, jak pod względem czystości rozmów, ubioru i zachowania. Obżarstwo, zaspokajanie niskich instynktów i straszliwe grzechy kryją się nieraz za osłoną rzekomej świętości u wielu „zawodowych” przedstawicieli Chrystusa na całym świecie. Są wśród nich ludzie wybitnie utalentowani, o wrodzonych wspaniałych zdolnościach, którzy nie dają z siebie nawet połowy tego, co by dać mogli, gdyby zachowywali umiar we wszystkich rzeczach. Uleganie obżarstwu i niskim popędom zaćmiewa umysł, pomniejsza siły fizyczne i osłabia siłę moralną. Myśli stają się mętne; słowa nie posiadają siły, nie ożywia ich Duch Boży, nie zdobywają serc słuchaczy.

Nasi prarodzice stracili Eden przez łakomstwo. Jedyłą dla nas nadzieją na odzyskanie rajy jest wyrzeczenie się wszelkiego łakomstwa.

Umiarkowanie w jedzeniu, panowanie nad namiętnościami zachowują sprawność, dają duchową i moralną siłę, umożliwiając ludziom podporządkowanie wszelkich skłonności kierownictwu wyższych mocy, pozwalając im trafnie odróżnić dobro od zła, rzeczy święte od pospolitych.

[297]

Wszyscy, którzy właściwie pojmują ofiarę Chrystusa — opuszczenie domu w niebie, przyjdzie na świat, by pokazać człowiekowi sposób odrzucenia pokusy — z radością wyrzekną się siebie i chętnie będą uczestniczyć w cierpieniach Chrystusa.

Głos sumienia

Bojaźń Pańska jest początkiem mądrości. Kto zwycięża tak, jak zwyciężał Chrystus, powinien stale wystrzegać się pokus szatana. Łakomstwo i namiętność należy okiełznać i poddać kontroli sumienia, co pozwoli zachować jasność myśli i trzeźwą zdolność rozumowania, tak że poczynań szatana i zastawionych przez niego

sidel nie będzie się brać za przejawy opatrności Bożej. Wielu pragnie zwycięstwa i oczekuje ostatecznej nagrody, która przypadnie zwycięzcy, ale nie chcą, jak Zbawiciel, zaprzeć się siebie, zaznać trudu, znoju, niedostatku i wyrzeczeń. Jedynie posłuszeństwo i nieustający uporczywy wysiłek pozwolą odnosić zwycięstwa tak, jak odnosił je Chrystus.

Potężna moc pożądliwości spowoduje upadek tysięcy istot; gdyby ją pokonano, to ludzie ci mieliby tyle siły moralnej, że odnieśliby zwycięstwo nad każdą szatańską pokusą. Kto jest niewolnikiem obżarstwa, nie rozwinie w sobie chrześcijańskiego charakteru. Ustawiczne, prawie w ciągu sześciu tysięcy lat przekraczanie przykazań Bożych przyniosło chorobę, ból i śmierć. I gdy coraz bliżej będziemy końca czasu, to pokusy szatana, chcącego nas nakłonić do przejadania się, będą potężniejsze, coraz trudniejsze do pokonania. Zaczynajcie od waszego domu! Umiarkowaniu należy dać miejsce w rodzinie zgromadzonej przy stole. Ważną rzecz do spełnienia mają tu matki. Przez właściwe karne wychowanie dzieci dadzą światu ludzi, którzy będą zdolni zająć każde niemal stanowisko, będą szanować obowiązki życia rodzinnego i cieszyć się życiem domowym.

Zadanie matki to ważny i święty obowiązek. Powinna ona uczyć dziecko od jego najmłodszych lat samowyrzeczenia i panowania nad sobą. Jeżeli czas dzieci niemal w całości pochłaniają głupstwa i błahostki naszego zepsutego stulecia, jeżeli tak cenny czas zajmują tylko stroje i obowiązki życia towarzyskiego — to brak dzieciom takiego wychowania, które jedynie pozwoli rozwinąć chrześcijański charakter. Troska matki, chrześcijanki, powinna dotyczyć nie tylko rzeczy zewnętrznych, ale i zdrowia, i dobrych obyczajów dzieci.

[298]

Wiele matek, skarżących się na panoszący się wszędzie brak umiaru, nie patrzy na tyle głęboko, by dostrzec przyczynę tego stanu rzeczy. Dzień w dzień podają na stół rozmaite dania i mocno przyprawione potrawy, które pobudzając apetyt zachęcają do przejadania się. Potrawy amerykańskiego narodu są na ogół tak przygotowane, że systematycznie wychowują pijaków. U wielu ludzi jedzenie zajmuje pierwsze miejsce. Kto ulega łakomstwu, jada często, dużo i rzeczy ciężkostrawne, w dodatku niezdrowe — ten osłabia swą siłę opierania się obżarstwu i żądom innego rodzaju w tej samej mierze, w jakiej utwierdził swe szkodliwe nawyki w jedzeniu. Trzeba aby matki zrozumiały wagę swej odpowiedzialności wobec Boga

i świata za prawidłowy rozwój charakterów dzieci. Mężczyźni i kobiety, wchodzący w życie z mocnymi zasadami, będą zdolni zachować czystość serca i wśród moralnego zepsucia obecnego skorumpowanego wieku. — [Testimonies for the Church III, 562.563 \(1875\)](#).

Skoro zdrowy stan umysłu zależny jest od normalnego stanu sił witalnych, jakiej troski potrzeba i jakich starań, by nigdy nie używać środków podniecających ani narkotyków!

Tytoń stanowi działającą powoli, podstępłą truciznę. Trudniej uwolnić organizm od skutków palenia tytoniu niż od skutków picia alkoholu. Jakąż więc siłę musi mieć palacz, by powstrzymać postęp działania tej trucizny! W naszym świecie, jeżeli chodzi o palenie tytoniu, musi nastąpić całkowita zmiana pojęć, zanim topór nie zostanie przyłożony do korzeni drzewa. Jeszcze bliżej przyjrzyjmy się tej sprawie. Herbata i kawa pobudzają apetyt, który pożąda silniejszych środków podniecających, takich jak tytoń i alkohol. Przyjrzyjmy się teraz naszym rodzinom, naszym codziennym posiłkom, stołom zastawionym w naszych domach chrześcijańskich. Czy we wszystkim jesteśmy umiarkowani? Czy wprowadziliśmy reformę zasad żywienia, tak ważną dla zdrowia i szczęścia?

Każdy prawdziwy chrześcijanin będzie panował nad łakomstwem i namiętnościami. Tylko wolny od nich może zostać prawdziwym, wiernym i posłusznym sługą Chrystusa. Folgowanie łakomstwu i zwierzęcym popędom udaremnia wpływ prawdy na serce. Nie jest możliwym dla Ducha Świętego i mocy prawdy uświęcić duszę, ciało i ducha człowieka, którym władają niskie żądze i łakomstwo. — [Testimonies for the Church III, 569-570 \(1875\)](#). Wszyscy powinniśmy strzec swych zmysłów, w przeciwnym razie szatan odniesie zwycięstwo nad nami. Zmysły są bowiem szlakami duszy. — [Testimonies for the Church III, 507 \(1875\)](#).

Jako lud głosimy, że jesteśmy reformatorami życia, nosicielami światła w świecie, wiernymi strażnikami Boga, strzegącymi każdej furtki, z której szatan mógłby skorzystać i wejść ze swymi licznymi pokusami, by zwieść do łakomstwa. Przykład i wpływ z naszej strony muszą być głównymi podstawami w przeprowadzeniu reformy. Musimy wyzbyć się każdego nawyku, który przytępia sumienie bądź

obraz i podobieństwo Boże. Gdyby wszyscy czujnie i sumiennie wystrzegali się drobnych na pozór ustępstw, jak umiarkowanego picia tak zwanego niewinnego wina i sfermentowanego jabłecznika, droga ku pijaństwu byłaby zamknięta. Czego potrzebuje każdy członek społeczeństwa? Mocnego postanowienia i woli niedotykania, niesmakowania, niezajmowania się tymi trunkami. Wtedy wstrzeźliwość stanie się cechą silną i trwałą. — [Testimonies for the Church V, 360 \(1885\)](#).

Szkoła doświadczeń

„Usiądzie, aby wytapiać i czyścić srebro. Będzie czyścił synów Lewiego i będzie ich płukał jak złoto i jak srebro. Potem będą mogli składać Panu ofiary w sprawiedliwości. I miła będzie Panu ofiara Judy i Jeruzalemu jak za dni dawnych, jak w latach minionych”. [Malachiasza 3,3.4.](#)

Taki właśnie proces oczyszczenia, odnowienia przedsięwziął Pan Zastępów. Ten proces poddaje duszę wyjątkowo ciężkiej próbie, ale tylko w ten sposób mogą być usunięte wszystkie zmyzy i nieczystości. Doświadczenia są niezbędne. One zbliżają nas do Ojca niebieskiego, czynią posłusznym Jego woli, abyśmy mogli ofiarować Panu ofiarę sprawiedliwości.

Każdy, czyje imię zostało tu wymienione, * otrzymał od Boga zdolności, talenty, z których powinien korzystać z pożytkiem. Każdy z was potrzebuje nowszych i żywych doświadczeń w życiu duchowym, ażeby spełniać wolę Bożą. Wszystkie przeszłe doświadczenia nie wystarczają na czas terażniejszy, nie dodają mocy w zwalczaniu trudności na naszej drodze. Aby zwyciężać, musimy co dzień otrzymywać nową łaskę i świeżą moc.

Rzadko znajdujemy się po raz drugi w dokładnie takiej samej sytuacji. Abraham, Mojżesz, Eliasz, Daniel i wielu innych byli wielokrotnie poddawani ciężkim próbom, ale nigdy w ten sam sposób. Każdy przechodził swe osobiste doświadczenia i pokusy w grze o życie, ale rzadko jedne i te same dwukrotnie. Każdy przeżywa swe własne doświadczenia w charakterze i okolicznościach jemu tylko właściwych po to, by wypełnić pewną określoną pracę. Bóg każdemu z nas wyznaczył jakiś cel, ma jakiś zamiar wobec wszystkich nas. Każdy czyn, choćby najmniejszy, odgrywa pewną rolę w doświadczeniach naszego życia i nie jest bez znaczenia. Potrzebne są nam nieustanne światło i stałe doświadczenia, które pochodzą od

[300]

* Rozdział „Szkola doświadczeń” pochodzi z obszernego świadectwa skierowanego do kilku pojedynczych osób i rodzin. Dlatego niektóre wskazówki dotyczą przede wszystkim wymienionych tu osób.

Boga. Wszyscy tego potrzebujemy, a Bóg jest więcej niż gotów dać nam to światło i doświadczenie, jeżeli tylko ich pragniemy. Nie zamknął On okien nieba na wasze modlitwy, ale to wy zadowoliliście się tym, że obywacie się bez tak bardzo potrzebnej wam pomocy Bożej.

Jakże niewiele wiecie o oddziaływaniu waszego codziennego postępowania na los innych istot. Pewnie myślicie, że wasze czyny i słowa nie są aż tak ważne, a tymczasem rezultat dobra lub zła jest konsekwencją naszych słów i czynów. Słowa i czyny, które wydają się tak błahe, tak nieistotne, łączą się i spajają jak ogniwa w długim łańcuchu ludzkich wydarzeń. Nie rozumiecie tego, że wola Boża musi się objawiać we wszystkich czynach życia. Wraz z jedynym pragnieniem zaspokojenia łakomstwa naszych pierwszych rodziców otwarły się wrota grzechu i nieszczęścia w świecie. Obyście, moje drogie siostry, zrozumiały, że każdy wasz krok wywiera trwałe i głęboki wpływ nie tylko na wasze osobiste życie, ale również na charakter innych ludzi! Ach, jak bardzo potrzebujecie łączności z Bogiem! Jak bardzo potrzebujemy łaski Bożej kierującej każdym naszym krokiem i uczącej nas, jak rozwijać chrześcijański charakter!

Wzrost doświadczeń

Chrześcijanie będą musieli zdobywać nowe doświadczenia i przechodzić nowe próby, podczas których doświadczenia przeszłości okażą się niewystarczające. Większa niż kiedykolwiek jest teraz w naszym życiu potrzeba zasięgnięcia nauki u boskiego Nauczyciela. Im więcej zdobędziemy doświadczenia, tym bardziej zbliżymy się do czystego światła niebios i tym lepiej zrozumiemy, co w nas wymaga przekształcenia.

My wszyscy możemy wykonywać pracę dla zbawienia innych, jeżeli będziemy szukać rad Boga, będziemy Mu posłuszni w wierze i będziemy odważnie szli za Nim. Ścieżka sprawiedliwego prowadzi stopniowo krok po kroku ku górze, od siły do siły, od łaski do łaski, od chwały do chwały. Boskie światło będzie się stale potęgowało. Odpowiednio do naszego duchowego wzrastania uczyni nas ono zdolnymi do podjęcia czekających nas obowiązków i sprostania Bożym wymaganiom.

Dopóki dręczą was ciężary życia, dopóki zwątpienie i mroczna niewiara panują nad waszymi myślami, a samolubstwo kształtuje czyny, nie widzicie potrzeby zwracania się do Boga ani do wszechstronnego, gruntownego poznania Jego woli. Nie znacie woli Boga, nie możecie jej znać, dopóki żyjecie tylko dla siebie, dla własnego „ja”. Polegacie na swych własnych pomysłach i postanowieniach, ale treść waszego życia składa się z podjętych, ale nie spełnionych, nie dotrzymanyh postanowień. Umrzeć dla siebie, nie koncentrować się na sobie, a poddać się Bogu — to jest waszym zadaniem.

[301]

Z radością chciałam was pocieszyć, gdybym tylko mogła. Chętnie bym chwaliła wasze dobre cele, szlachetne zamiary i dobre uczynki, ale tych mi Bóg nie ukazał. Pokazał mi za to przeszkody na waszej drodze, które nie pozwalają wam zdobyć szlachetnego, wzniosłego charakteru i prawdziwej pobożności, a taki charakter jest konieczny, by nie stracić niebiańskiego pokoju i nieprzemijającej chwały, którą Bóg dla was przeznaczył.

Odwróćcie wzrok od siebie i spójrzcie na Jezusa! On jest wszystkim we wszystkich. Krew ukrzyżowanego i zmartwychwstałego Zbawiciela oczyszcza od najbłahszego i od najpotężniejszego grzechu. W ufnej wierze polećcie swe dusze opiece Boga — wiernego Stwórcy. Nie bójcie się ciągle i nie trąpcie tym, że Bóg chce was opuścić! Nigdy was nie opuści, chyba że wy oddalicie się od Niego. Chrystus przyjdzie i zamieszka w was, jeżeli otworzycie przed Nim drzwi serca. Zaistnieje doskonała harmonia pomiędzy wami a Ojcem i Synem, jeżeli umrzecie dla siebie, a żyć będziecie dla Boga.

Jakże niewielu uświadamia sobie, że służą umiłowanym bożkom i umiłowanym grzechom! Bóg widzi grzechy, na które wy możecie być ślepi, bierze swój ostry miecz i tnie jak najgłębiej, by uwolnić was od nich. Wy chcielibyście sami wybrać dla siebie cały ten proces oczyszczenia. Jakże ciężko jest wam wyrzec się własnego „ja”! Ale gdy całkowicie zaufamy Bogu, Temu, który zna i rozumie nasze słabości i grzechy, On wybierze najlepszą drogę prowadzącą do osiągnięcia upragnionych przez nas wyników.

Henoch prowadził pobożne życie, chodził z Bogiem. Był wytrwały w walce, miał szczerą wiarę. I wy możecie tak postępować. Możecie się całkowicie nawrócić i przeobrazić, możecie stać się rzeczywistymi dziećmi Bożymi, które nie tylko radują się ze znajomości Jego woli, ale swoim przykładem mogą wprowadzić innych na

tę ścieżkę pokornego posłuszeństwa i poświęcenia. Szczera pobożność udziela się i upowszechnia. Psalmista powiada: „Zwiastowałem sprawiedliwość w wielkim zgromadzeniu, oto warg swoich nie zamknąłem, Panie, Ty wiesz o tym”. [Psalmów 40,10](#). Gdziekolwiek istnieje miłość Boża, tam jest zawsze pragnienie wyrażenia jej.

Oby wam Bóg dopomógł poważnie traktować życie wieczne i prowadzić innych drogą świętości!

„Nie mogę przybyć”

[302]

„Wyprawilem przeto do nich posłów z taką odpowiedzią: Wielkiej pracy się podjąłem i nie mogę przybyć. Po cóż by miała ustać ta praca, gdybym ją przerwał, aby przybyć do was?” [Nehemiasza 6,3](#).

W dniu 3 stycznia 1875 r.* ukazano mi, że lud Boży nawet na chwilę nie powinien ustawać w czujności i ostrożności. Szatan stale jest na jego tropie. Jest zdecydowany swymi pokusami pokonać lud Boży, przestrzegający przykazań. Jeżeli mu na to nie pozwolimy i stanowczo, w wierze, oprzemy się jego napaściom, to zdobędziemy siłę pozwalającą uniknąć wszelkiej nieprawości. Ci, którzy przestrzegają przykazań Bożych, będą stanowić potęgę w swym kraju, jeżeli tylko będą żyć według posiadanego światła i otrzymanej łaski. Mogą być wzorem szczerzej pobożności, mając świętość w sercu, w działaniu i mowie. Nie wolno szukać wygod, gdyż wtedy grozi nam niebezpieczeństwo utraty czujności i chęci do modlitwy. W miarę jak zbliża się czas pojawienia się Chrystusa na obłokach niebieskich, pokusy szatana będą coraz potężniej napastować ludzi, którzy przestrzegają przykazań Bożych. Szatan wie, że jego czas jest krótki.

Dzieło szatana będą szerzyli jego pośrednicy. Kaznodzieje nienawidzący prawa Bożego będą wszelkimi sposobami odciągając dusze od wierności Bogu. Nasi najzagorzalsi wrogowie znajdą się wśród chrześcijan dnia pierwszego. W swych sercach podejmą decyzję wydania walki tym, którzy przestrzegają przykazań Bożych i wierzą w Jezusa. Ci ludzie uważają, że cnotą jest mówić i pisać o nas z nie-

*Z przyjemnością mogę tutaj przedstawić łaskawe objawienie się Ducha Świętego siostrze White wieczorem dnia 3 stycznia 1895 r., kiedy chora na ostrą grypę tydzień już leżała w łóżku. Lekarze z Instytutu Zdrowia zaczęli się lękać o jej życie. W tych warunkach dostosowała się ona do wskazówek zawartych w piątym rozdziale Listu Jakuba. Po ogromnym doświadczeniu wiary, jak ów mąż w ewangelii, który podniósł bezwładną dłoń, przemogła chorobę. Wkrótce doznała wizji, która trwała dziesięć minut. Potem ubrała się, poszła do kościoła na zgromadzenie i przemawiała do licznego tłumu przez dwadzieścia minut, po czym wróciła do domu. Od tego czasu wiele pisała i swobodnie przemawiała do ludu. Obecnie przygotowuje się do długiej podróży na wybrzeże Pacyfiku.

nawiścią oraz napastować nas na każdym kroku. Nie spodziewajmy się z ich strony szczerości czy sprawiedliwości w postępowaniu. Wielu z nich szatan po prostu natchnął chorobliwą wrogością wobec tych, którzy przestrzegają przykazań Bożych. Będziemy oczerniani. Zarówno naszą wiarę, jak i wszystkie motywy postępowania będzie się przedstawiać fałszywie. Zaatakowany zostanie nasz charakter. Gniew smoka objawi się w taki właśnie sposób.

[303] Widziałam jednak, że nie mamy najmniejszego powodu, by odczuwać zniechęcenie. Nasza siła i moc jest w Jezusie, naszym Orędowniku. Jeżeli w pokorze ufamy Bogu i uchwyciliśmy się mocno Jego obietnic, On udzieli nam swej łaski i niebiańskiej mądrości, byśmy potrafili się oprzeć wszystkim zakusom szatana i odnosili zwycięstwo.

W ostatniej swej wizji widziałam, że nasze wpływy nie wzrosną, ani nie zyskamy upodobania Bożego, jeżeli oddamy wet za wet, albo z wysokości naszego wielkiego dzieła zniżymy się do poziomu napastujących nas, narażając się na zniewagę i oszczerstwa. Nie brak tam ludzi, którzy nie cofną się przed żadnym kłamstwem czy oszustwem, aby osiągnąć swój cel i zwieść dusze. Ujmują czci prawu Bożemu, znieważają tych, którzy z miłości słuchają tego prawa. Będą powtarzać najbardziej nieprawdopodobne i najohydniejsze kłamstwa, aż sami uwierzą, że to, co mówią, jest prawdą. To jest najzręczniejsza metoda, jaką będą stosować w walce z przykazaniem o sobocie. Nie powinniśmy pozwolić, żeby władały nami uczucia, i żeby odciągnięto nas od głoszenia światu ostrzegawczego poselstwa.

Przykład Nehemiasza

Przedstawiono mi sytuację Nehemiasza. Był on zajęty budową murów jerozolimskich, a wrogowie Boga postanowili nie dopuścić do ich wzniesienia. „A gdy Sanballat, Tobiasz, Arabowie, Ammonici i mieszkańcy Aszdodu usłyszeli, że naprawa murów Jerozolimy postąpiła naprzód, gdyż wyłomy zaczęły się wypełniać, zapłoneli wielkim gniewem. I wszyscy oni spółem się sprzysięgli, aby ruszyć do walki z Jerozolimem i spowodować w nim zamęt”. [Nehemiasza 4,7.8.](#)

W tym przypadku duch nienawiści wobec Hebrajczyków i chęć walki połączyły ze sobą różne narody, które utworzyły wspólny

front i stanęły przeciwko Jerozolimie, chociaż w innej sytuacji być może zwalczałyby się wzajemnie. Dobrze ilustrują to niektóre fakty, których często jesteśmy świadkami w naszych obecnych dniach. Mam na myśli związek ludzi różnych wyznań, którzy sprzeciwiają się głoszeniu prawdy. Jedyne, co tych ludzi łączy, to ich szatański charakter i nieprzejednana nienawiść, z jaką prześladują lud ostateków, zachowujący przykazania Boże. Jest to w szczególności sposób widoczny wśród tych chrześcijan, którzy nie święcą ani pierwszego, ani w ogóle żadnego dnia, i wszystkie dni są dla nich jednakowe. Są znani z tego, że żywią do siebie szczególną nienawiść i obrzucają się obelgami, a jeżeli poza tym mają jeszcze trochę czasu, fałszywie przedstawiają nauki Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego, a jego wiernych szkalują i zniesławiają.

„Modliliśmy się więc do Boga naszego i wystawialiśmy dniem i nocą przeciwko nim strażę”. [Nehemiasza 4,9](#). [304] Stale zagraża nam niebezpieczeństwo odczuwania zadowolenia z samych siebie, polegania na własnej mądrości, a nie budowania na mocy Bożej. Nic tak nie zaskakuje szatana, nie paraliżuje jego poczynań — jak nasza świadomość jego napastliwości. Jeżeli zdajemy sobie sprawę z niebezpiecznej sytuacji, to powinniśmy odczuć potrzebę modlitwy tak, jak to odczuł Nehemiasz. Wtedy podobnie jak on otrzymamy niezawodną ochronę, która zapewni nam bezpieczeństwo w razie niebezpieczeństwa. Jeżeli pozostaniemy beztroscy i obojętni, z całą pewnością pokonają nas mactwa szatana.

Musimy być czujni. Nawet gdybyśmy, jak Nehemiasz, szukali ucieczki w modlitwie i wszystkie troski, ciężary oraz trudności polecali Bogu, to nie myślimy, że już wszystkiego dokonaliśmy! Mamy obowiązek modlić się i czuwać. Musimy uważnie śledzić poczynania naszych przeciwników, ażeby nie pozwolić im zwodzić ludzi. W mądrości Chrystusowej powinniśmy dążyć do udaremnienia ich zamiarów, a jednocześnie nie zezwolić na jakiegokolwiek odciążanie nas od zleconego nam wielkiego zadania. Prawda jest silniejsza od błędu. Sprawiedliwość będzie zawsze górowała nad niesprawiedliwością.

Sprzeciw nie do uniknięcia

Lud Pański winien dążyć do naprawienia wyłomu, który powstał w prawie Bożym. „Twoi ludzie odbudują prastare gruzy, podźwi-

gniesz fundamenty poprzednich pokoleń i nazwą cię naprawiaczem wyłomów, odnowicielem, aby w nich można było mieszkać. Jeżeli powstrzymasz swoją nogę od bezczeszczenia sabatu, aby załatwić swoje sprawy w moim świętym dniu, i będziesz nazywał sabat rozkoszą, a dzień poświęcony Panu godnym czci, i uczisz go nie odbywając w nim podróży, nie załatwiając swoich spraw i nie prowadząc pustej rozmowy, wtedy będziesz się rozkoszował Panem, a ja sprawię, że wzniesiesz się ponad wyżyny ziemi, i nakarmię cię dziedzictwem twojego ojca, Jakuba, bo usta Pana to przyrzekły”. [Izajasza 58,12-14](#).

[305] To przeszkadza naszym wrogom, którzy stosują wszelkie możliwe środki, by zahamować naszą pracę. A jednak rozwalony mur rośnie wciąż w górę. Świat jest ostrzegany i wielu przestaje deptać sobotę Jahwe. Bóg błogosławi tej pracy i nikt nie jest w stanie jej powstrzymać. Aniołowie Boży pracują z Jego wiernymi sługami i dzieło stale posuwa się do przodu. Jak budowniczy murów Jerozolimy będziemy napotykali na rozmaitego rodzaju przeciwności. Jeśli jednak będziemy pracować z modlitwą na ustach — jak to oni czynili — Bóg stoczy batalię za nas i ofiaruje nam wspaniałe zwycięstwo.

Nehemiasz „był przywiązany do Pana i nie odstępował od niego, przestrzegając przykazań, jakie Pan nadał Mojżeszowi. Toteż Pan był z nim”. [2 Królewska 18,6.7](#). Ponownie wysłano posłów, by skłonili Nehemiasza do przybycia na spotkanie, ale Nehemiasz nie wyraził na to zgody. Zuchwałe groźby zdradzały ich nikczemne zamiary. Wysłano więc posłańców, by porozmawiali z ludźmi zajętymi odbudową murów. Wysłannicy dawali ponętne propozycje i obiecywali budowniczym zniesienie wszelkich ograniczeń oraz korzystne przywileje, o ile przystaną do nich i zaprzestaną odbudowy miasta.

Budowniczym nakazano jednak nie wdawać się w spory z wrogami i nie odpowiadać im choćby słowem, aby wrogowie nie wyciągnęli korzyści z ich słów. Wtedy posłowie uciekali się do pogroźek i szyderstw. Mówili: „Choćby i zbudowali, to i tak, gdy lis skoczy na ich mur kamienny, zawali go”. Sanballat „zapłonął gniewem i bardzo się oburzył, i zaczął drwić z Żydów”, ale Nehemiasz modlił się: „Słuchaj, Boże nasz, w jakiej jesteśmy pogardzie! Spraw, by ich uraganie spadło na ich własne głowy!”. [Nehemiasza 4,3.1.4.](#)

„Wyprawiłem przeto do nich posłów z taką odpowiedzią: Wielkiej pracy się podjąłem i nie mogę przybyć. Po cóż by miała ustać ta praca, gdybym ją przerwał, aby przybyć do was? Wtedy oni po czterykroć przysyłali do mnie takie samo wezwanie, a ja tak samo im odpowiadałem. Po raz piąty w ten sam sposób przysłał do mnie Sanballat swojego sługę z listem otwartym w rękę”. [Nehemiasza 6,3-5](#).

Z najbardziej zaciętą opozycją przeciwko nam wystąpią chrześcijanie, którzy przeciwstawiają się prawu Bożemu. Jednak, tak samo jak ludzie, którzy odbudowywali mury Jerozolimy, nie powinniśmy powstrzymać się od pracy ani z uwagi na złe wieści, ani na posłów szukających dyskusji lub sprzeczki, czy z powodu zastrzeżeń lub publikowania kłamstw, a także innych napaści szatana. Nasza odpowiedź powinna brzmieć: „Mamy do spełnienia wielkie zadanie i nie możemy przybyć”. Pytanie, jak mamy się zachowywać, by nie umniejszyć czci i dbać o honor sprawy Bożej, jeszcze nieraz będzie nas niepokoić.

Ufność w Bogu

Postępowanie Nehemiasza z tego rodzaju przeciwnikami winno głęboko zapaść w naszą pamięć. Powinniśmy wszystkie takie sprawy przedkładać Panu w modlitwie, jak to czynił Nehemiasz, gdy w pokorze słał korne modły do Boga. Chwytał się Boga w niezachwianej wierze. Ta droga i nas zaprowadzi do celu. Czas jest zbyt cenny, by służyć Boga poświęcali go na usprawiedliwianie się, oczyszczanie swego dobrego imienia zszarganego przez przestępujących Pańską sobotę. Powinniśmy kroczyć naprzód z niewzruszoną ufnością wierząc w to, że Bóg zapewni swej prawdzie doniosłe, wielkie zwycięstwo. Opieramy się przecież na Jezusie i w pokorze, łagodności i czystości życia dajemy wyraz temu, że posiadamy prawdę.

Nie rozumiemy w pełni naszego przywileju, iż możemy wierzyć w Boga i mieć do Niego zaufanie oraz otrzymywać wielkie błogosławieństwa, które wiara może nam udostępnić. Czeka nas praca o doniosłym znaczeniu. Powinniśmy dążyć do moralnej doskonałości godnej królestwa Bożego. Nasze słowa i przykład mają być świadectwem dla świata. Aniołowie Boży bezustannie pomagają dzieciom Bożym. Mamy cenne obietnice, które wiążą się z

[306]

dochowaniem posłuszeństwa żądaniom Bożym, a niebiosa pełne są jeszcze obfitszych błogosławieństw, które tylko czekają, aby na nas spłynąć. Jeżeli zrozumiemy, czego nam brakuje, i przyjdziemy do Boga w szczerej, poważnej wierze, poczujemy się mocno związani z niebem, a dla świata będziemy nosicielami światła.

„Bądźcie trzeźwi, czuwajcie! Przeciwnik wasz, diabeł, chodzi wokoło jak lew ryczący, szukając kogo by pochłonać”. [1 Piotra 5,8](#).
To ostrzeżenie powinniśmy stale głosić!

Biblijne życiorysy

Życiorysy zapisane w Biblii są to wiarygodne historie osób, które żyły naprawdę. Od czasów Adama, przez wszystkie kolejne pokolenia, aż do czasów apostoelskich, otrzymujemy nie tylko wyraźny i bez upiększeń obraz tego, co rzeczywiście się wydarzyło, ale również opis realnych przeżyć naprawdę istniejących postaci. Wielu ludzi wprawia w podziw i zdumienie fakt, że w natchnionej historii opisane są wydarzenia z życia czcigodnych mężów, które rzucają cień na ich moralność. Niewierzący z wielką satysfakcją podchwytyją te grzechy i ośmieszają tych, którzy grzeszyli. Natchnieni pisarze nie pisali nieprawdy, aby stronicie historii biblijnej ustrzec od zapisów o ludzkich słabościach i błędach. Mężowie Boży, pędzeni Duchem Świętym, pisali nie mając władzy nad treścią. Zapisywali dosłowną prawdę. Gorszące czyny zostały ujawnione z powodów, których ograniczone umysły nie mogą w pełni pojąć.

Jest to jeden z najmocniejszych dowodów wiarygodności Pisma Świętego. Prawda nie została owinięta w bawełnę, a grzechy głównych postaci — przemilczane. Wielu ludzi zechce dowodzić, że łatwo jest opisać to, co się wydarzyło w życiu powszednim, codziennym. Jest jednak udowodnione, że nie leży w granicach ludzkich możliwości bezstronne pod każdym względem przedstawienie historii współczesnego człowieka. Jest to prawie tak samo trudne, jak opowiedzenie, bez odstępowania od wyraźnej prawdy, historii życia jakiegokolwiek jednostki czy jakiegoś narodu, którego rozwój jest nam znany. Umysł ludzki jest aż tak skłonny do uprzedzeń, że jest dla niego prawie rzeczą niemożliwą, żeby traktować sprawę bezstronnie. Albo się przesadnie wyolbrzymia błędy i wady danej osoby, albo też jej zalety przesadnie świecą jaskrawym światłem, a to wszystko zależne jest od tego, czy piszący jest za lub przeciw tej osobie. Wszyscy krytycy zgodzą się z poglądem, że bardzo trudno jest pisać bezstronnie, chociaż historycy rzeczywiście starają się oceniać rzecz obiektywnie.

[307]

Jednak natchnieni przez Boga i wznoszący się ponad ludzkie słabości pisarze głoszą prostą, nagą prawdę. Jakże wielu biografów pisało o chrześcijanach jako o ludziach pozbawionych wszelkich wad, którzy w codziennym, religijnym życiu byli przykładem prawdziwej pobożności. Nigdy nie wspomniano o jakiegokolwiek skazie na pięknie ich świętości, o żadnej ich wadzie czy błędzie dla uświadomienia nam, iż byli to ludzie grzeszni, narażeni codziennie na pokusy. Gdyby jednak z natchnienia Bożego opisywano ich historie, jakże inaczej wyglądałyby ich życiorysy! Objawiłyby się ludzkie ułomności, walka z samolubstwem i pobożnością na pokaz, z pychą i być może ukrytymi grzechami, ustawiczna walka między duchem a ciałem.

Nawet strony prywatnych pamiętników nie ujawnią nam grzesznych czynów pisarza. Bywa, że opisane są walki ze złem, ale zazwyczaj wtedy, kiedy zwyciężyło dobro. Stronice te mogą zawierać uczciwy zapis godnych pochwały uczynków oraz szlachetnych dążeń, szczególnie wtedy, gdy pisarz zmierza do prowadzenia rzetelnej biografii swego życia. Rzadko jednak człowiek zdobędzie się na podanie swych błędów do wiadomości nawet przyjaciołom.

[308] Gdyby naszą wspaniałą Biblię nie pisały osoby natchnione, ukazywałaby ona całkowicie inny obraz. Studium biblijne wpływałoby wprost zniechęcająco na błędzących śmiertelników, zmagających się z wrodzonymi ułomnościami i pokusami niegodziwego wroga. Biblia taka, jaka jest, daje nam dokładny opis religijnych doświadczeń wybitnych postaci w historii biblijnej. Mężowie, do których Bóg miał upodobanie, i na których nałożył ogromne obowiązki, od czasu do czasu ulegali pokusom szatana i popełniali grzechy, tak jak i my dzisiaj. Dla zrozpaczonych serc pocieszeniem jest jednak świadomość, że dzięki łasce Bożej mogą zyskać nowe siły i odwagę, by znowu wznieść się ponad zło swej natury. Jeśli uzmysłowimy sobie ten fakt, będziemy gotowi podjąć walkę na nowo.

Doświadczenia Izraela — przestroga

Szemranie starożytnego Izraela, jego pełne buntu niezadowolenie, a także potężne cuda dokonane dla jego dobra oraz kary za bałwochwalstwo i niewdzięczność — wszystko to zostało napisane dla naszego dobra. Przykład starożytnego Izraela jest dla ludu Bo-

zego przestroga przed niewiarą i narażaniem się na gniew Boży. Gdyby w świętym zapisie pominięto nieprawości Hebrajczyków, a opisano tylko ich zalety, ich historia nie byłaby nam, a faktycznie jest, ku nauce.

Niepobożni i ci, którzy miłują grzech, usprawiedliwiają swoje występki błędami mężów Bożych, którym Bóg w dawnych czasach dał wpływy i znaczenie. Argumentują, że skoro owi święci mężowie ulegali pokusom i popełniali grzechy, to nie można się temu dziwić, że i oni dzisiaj grzeszą, błędzą i czynią zło. Mając przed sobą tak znakomite wzory przestępstw dają do zrozumienia, że nie są w końcu tak źli, jak by się to wydawało.

Zasady sprawiedliwości wymagały wiernego oddania faktów dla dobra wszystkich, którzy będą kiedykolwiek czytać Pismo Święte. Jest to dowód mądrości Bożej. Od nas się oczekuje posłuszeństwa prawu Bożemu. Nie tylko poucza się nas o karze, jaką pociąga za sobą nieposłuszeństwo, ale historię Adama i Ewy w raju oraz tragiczne skutki ich nieposłuszeństwa wobec Bożych rozkazów opowiedziano nam dla naszego dobra i ku przestrodze. Sprawozdanie jest pełne i jasne.

Prawo nadane człowiekowi w Edenie zostało zapisane wraz z karą za jego naruszenie w przypadku nieposłuszeństwa. Potem następuje historia pokusy i upadku oraz kary nałożonej na naszych nieposłusznych rodziców. Przykład ich dany jest nam jako przestroga przed nieposłuszeństwem, abyśmy mogli być pewni, że zapłatą za grzech jest śmierć, i że karząca sprawiedliwość Boża będzie zawsze wymierzona, a od swych stworzeń wymaga On ścisłego zachowywania przykazań. Gdy prawo zostało ogłoszone na górze Synaj, wyraźnie określono pojęcie kary; pogwałcenie przykazań nieuchronnie pociągało za sobą ukaranie. Jakże wyraźnie świadczą o tym fakty opisane w Starym Testamencie!

Natchnione pióro, wierne swemu zadaniu, opowiada o grzechach, które przemogły Noego, Lota, Mojżesza, Abrahama, Dawida i Salomona; nawet silny duchowo Eliasz uległ pokusie w czasie straszliwej próby. Wiernie opisano nieposłuszeństwo Jonasza, bałwochwalstwo Izraela, zaparcie się Chrystusa przez Piotra, ostre starcie między Pawłem a Barnabą, potknięcia i ludzkie słabości proroków i apostołów — to wszystko wyłożył Duch Święty, zerwawszy zasłonę z ludzkiego serca. Przed nami odsłonięte zostało

życie wierzących wraz z wszystkimi ich wadami i słabościami ku nauce dla wszystkich późniejszych pokoleń. Gdyby oni nie mieli swoich słabych stron, byłiby nadludźmi, a my, z naszą grzeszną naturą, wpadlibyśmy w rozpacz, czy kiedykolwiek osiągniemy taki szczyt doskonałości. Jednak gdy widzimy, jak walczyli i upadali, jak podnosili się i w końcu zwyciężali dzięki łasce Bożej, nabieramy otuchy i odwagi, wznosimy się ponad przeciwności, które występny świat stawia nam na drodze.

Bóg sumiennie karał wszystkie występki. Posyłał proroków, by przestrzegali wiernych, ganili ich grzechy i ogłaszali wyroki. Ci, którzy zapytują, dlaczego Słowo Boże ujawnia grzechy ludu w tak wyraźny sposób, żeby szydery drwili, a pobożni płakali, powinni zastanowić się nad tym, że to wszystko napisano ku ich nauce, by wystrzegali się zła, a brali przykład z prawości tych, którzy godnie służyli Panu.

Potrzebne są nam właśnie nauki, jakich udziela Biblia, ponieważ ujawniając grzech mówi także o zapłacie za niego. Żal i pokuta winnych, a także lament chorej z powodu grzechu duszy dobiegają do nas z przeszłości i mówią, że i wówczas — podobnie jak dzisiaj — człowiek potrzebował przebaczącej łaski Boga. Biblia uczy nas, że Bóg karze występki, ale lituje się nad skruszonym grzesznikiem i przebacza mu.

W swej opatrności Pan uważał za stosowne w różnoraki sposób nauczać i ostrzegać swój lud. Objawił mu swoją wolę za pomocą bezpośrednich rozkazów, pism świętych i ducha proroctwa. Moim dziełem jest nazywać po imieniu wady, błędy i grzechy ludu Bożego. Wyniesienie na światło dzienne grzechów pewnych osób, to nie dowód, że te osoby są w oczach Boga gorsze od wielu tych, których błędy nie zostały ujawnione. Wyjaśniono mi, że to nie ja wybieram dla siebie zadanie, lecz pokornie muszę słuchać woli Bożej. Błędy i wykroczenia wielu chrześcijan są zapisane ku pouczeniu tych ludzi, którzy mogą ulec takim samym pokusom. Doświadczenie jednego służy jako ostrzeżenie dla innych, którym grozi takie samo niebezpieczeństwo.

W ten sposób ukazuje się napaści i sidła szatana, a także znaczenie doskonalenia charakteru chrześcijańskiego i środki temu służące. Bóg wyjaśnia nam przy tym, co jest konieczne, żeby uzyskać Jego błogosławieństwa. Wielu ludzi, gdy piętnuje się ich grzechy, przeja-

wia skłonności do buntu. Taki jest duch obecnego pokolenia, które żąda: „Mówcie nam raczej słowa przyjemne”. *Izajasza 30,10*. Duch Proroctwa mówi jednak prawdę, i tylko prawdę. Rośnie i panoszy się nieprawość, stygnie miłość wielu rzekomych naśladowców Chrystusa. Są zaślepieni co do niegodziwości własnego serca i nie zdają sobie sprawy ze swego beznadziejnego położenia. Bóg w swoim miłosierdziu unosi kurtynę i pokazuje im, że „za sceną jest oko”, które nie tylko dostrzega ukrytą winę, ale i zna motywy postępowania.

[310]

Grzechy popularnych Kościołów są wybielane. Wielu ich członków ulega najgorszym nałogom, brnąc w nikczemności. Babilon upadł, stając się haniebną klątką dla nieczystych i znieawidzonych ptaków! Najbardziej plugawe grzechy naszych czasów plenią się bujnie pod płaszczykiem chrześcijaństwa. Wielu głosi, że prawo Boże zostało zniesione, przeżyło się. I życie ich na pewno odpowiada takiej wierze. Gdzie nie ma prawa, tam też nie ma przestępstwa, nie ma grzechu, ponieważ grzech jest przestępstwem prawa.

Umysł cielesny jest wrogiem Boga, buntuje się przeciwko Jego woli. Niech tylko raz zrzuci brzemię posłuszeństwa Panu, a zaczyna się nieświadomie staczać w bezprawie grzechu. Nieprawość bierze górę wśród tych, którzy tak dostojnie potrafią rozprawiać o szczerej i doskonałej swobodzie religijnej. Ich postępowanie jest wstrętne dla Pana i są współpracownikami przeciwnika dusz. Światło objawionej prawdy jest odebrane ich oczom, a piękno szczerej pobożności wydaje im się złudą. Jest to zastanawiające, na jak kruchych podstawach wielu ludzi buduje swą nadzieję na królestwo niebieskie! Drwią z prawa Wszechmogącego Pana, jak gdyby chcieli rzucić Mu wyzwanie, a Jego słowa pozbawić wartości. Nawet szatan przy swojej doskonałej znajomości prawa Bożego nie ośmieliłby się wygłaszać takich przemówień, jakie niektórzy kaznodzieje nienawidzący przykazań wygłaszają z kazalnicy. I szatan okazuje radość z powodu ich bluźnierstwa.

Widziałam, jakim staje się człowiek nie posiadający znajomości woli Bożej. Zbrodnie, występki i nieprawości są treścią jego życia. Lecz gdy Duch Boży objawi mu pełne znaczenie prawa, jakaż zmiana następuje w sercu takiego człowieka! Jak Belsazar czyta zapis ręki Wszechmocnego i świadomość winy przytłacza jego duszę. Gromy Słowa Bożego wyrrywają go z letargu i w imieniu Jezusa

woła o łaskę. Takich pokornych prośb Bóg zawsze słucha uważnie. Nigdy nie odprawi skruszonego grzesznika bez słów pociechy.

[311] Pan uważał za wskazane, by objawić mi w widzeniu potrzeby i błędy swego ludu. Chociaż było to dla mnie bardzo bolesne, wiernie i sumiennie wskazałam występny ich błędy i możliwości wyzbycia się ich, zgodnie z tym, co podyktował mi Duch Boży. W wielu wypadkach spotkałam się z oszczerstwami. Właśnie ci zwrócili się przeciwko mnie, dla których pracowałam i cierpiałam. Jednak nie pozwoliłam się sprowadzić z mojej drogi. Bóg dał mi polecenie, z Jego pomocą mogłam spełnić bolesne obowiązki, które On na mnie nałożył. Tym samym Duch Boży dawał przestrogi i oznajmiał wyroki, nie pozbawiając nikogo miłościwej obietnicy łaski.

Gdyby lud Boży przyjął nauki Pana i zrozumiał Jego postępowanie, odnalazłby dla swych stóp prostą drogę i światło, które by go wiodło przez mrok oraz zniechęcające trudności. Dawid nauczył się mądrości z tego, jak Bóg postępował wobec niego i kornie się poddał karaniu Najwyższego. Dokładny opis jego prawdziwego stanu, dany przez proroka Natana, pozwolił Dawidowi zrozumieć jego grzech i pomógł mu się go wyzbyć. Dawid przyjął radę pokornie i ugiął się przed Bogiem. „Zakon Pana jest doskonały, pokrzepia duszę”. [Psalmów 19,8](#). — powiedział.

Nie ma powodu do rozpacz

Okazujący skruchę grzesznicy nie mają powodu do rozpacz, gdy przypomina im się ich grzechy i przestrzega przed niebezpieczeństwem. Właśnie te wysiłki dokonywane dla ich dobra są dowodem, jak bardzo Bóg ich miłuje i jak bardzo pragnie ich wybawienia. Powinni tylko pójść za Jego radą i spełniać Jego wolę, aby odziedziczyć życie wieczne. Bóg objawia swemu błądzącemu ludowi wszystkie popełnione przezeń grzechy, aby ujrzął je w całej ich ohydzie i w całym blasku światła prawdy Bożej. A wtedy obowiązkiem dzieci Bożych jest odwrócić się od tych grzechów na zawsze.

Bóg jest dzisiaj tak samo mocen ratować z grzechu, jak w czasach patriarchów, Dawida, proroków i apostołów. Wielka liczba upadków, zanotowanych w historii biblijnej, kiedy Bóg uwalniał swoje dzieci od grzechu, powinna sprawić, że współczesny chrześcijanin będzie

gorliwie zabiegał o Boże wskazówki. Musi dążyć do ukształtowania takiego charakteru, który ostoi się w godzinie sądu.

Historia biblijna wlewa w omdlałe serca nadzieję miłosierdzia Bożego. Nie powinniśmy rozpaczać, gdy widzimy, że inni przechodzili przez takie same, jak my, trudności i zniechęcenia, ulegali tak jak my pokusie, a jednak odzyskiwali grunt pod nogami i Bóg im błogosławił. Natchnione słowa pocieszają i radują zbłąkaną duszę, napawając ją otuchą. Chociaż patriarchowie i prorocy mieli ludzkie ułomności, to jednak dzięki wierze otrzymali dobrą ocenę, staczali swe boje wsparci mocą Pańską i zwyciężali. Tak i my możemy zaufać skuteczności pojednawczej ofiary i w imieniu Jezusa stać się zwycięzcami. Ludzkość, od czasów Adama aż do obecnego pokolenia, jest zawsze taka sama, a miłość Boża widoczna w ciągu wszystkich stuleci nie da się z niczym porównać.

[312] **Odpowiedzialność z tytułu członkostwa w kościele**

Drodzy bracia! Jak rozmaite członki organizmu ludzkiego tworzą wspólnie nasze ciało, a każdy z nich podporządkowuje swą funkcję kierującej wszystkim myśli, tak samo członkowie Kościoła Chrystusa powinni tworzyć jedno harmonijne ciało, podporządkowane stojącej ponad wszystkimi świętej Głowie.

Obłudne, niewłaściwe postępowanie członków Kościoła hamuje jego postęp. Przyłączenie się do Kościoła to niezmiernie ważny i konieczny akt, nie czyni on jednak nikogo chrześcijaninem, ani nie zapewnia zbawienia. Nie możemy zapewnić sobie wstępu do nieba tylko dzięki temu, że nasze imiona zostały zapisane w księdze zborowej, podczas gdy serce jest obce Chrystusowi. Powinniśmy stać się Jego wiernymi przedstawicielami na ziemi, pracując w porozumieniu z Nim. „Umilowani, teraz dziećmi Bożymi jesteśmy”. [1 Jana 3,2](#). Powinniśmy zachować w świadomości ten święty związek i nie czynić niczego, co mogłoby przynieść hańbę sprawie naszego Ojca.

Nasze wyznanie jest wzniosłe. Jako chrześcijanie przestrzegający dnia sobotniego głosimy posłuszeństwo wszystkim przykazaniom Bożym i oczekujemy przyjścia naszego Zbawiciela. Najbardziej uroczyste poselstwo przestrogi powierzono garstce wiernych Bogu wyznawców. Naszymi słowami i uczynkami powinniśmy wykazać, że uznajemy tę złożoną na nas wielką odpowiedzialność. Nasze światło powinno świecić tak jasno, by inni mogli zobaczyć, że w codziennym życiu wielbimy naszego Ojca, że jesteśmy związani z niebem i jako dziedzice w Jezusie Chrystusie wierzymy, że gdy On się pojawi w mocy i wielkiej chwale, będziemy do Niego podobni.

Jako członkowie widzialnego Kościoła i robotnicy w winnicy Pańskiej, powinniśmy uznać naszą osobistą odpowiedzialność. Nie możemy czekać, bo to nie jest słuszne, na naszych braci, którzy są tak samo ułomni jak i my, by nam pomagali. Nie, nasz Zbawiciel zaprosił nas, żebyśmy się z Nim związali i naszą słabość połączyli

z Jego siłą, naszą niewiedzę z Jego mądrością, naszą niegodność z Jego doskonałością. Nikt z nas nie może zachowywać się obojętnie. Wywierany przez nas wpływ będzie działał „za” albo „przeciw”. Jesteśmy albo współpracownikami Chrystusa, albo pomagamy Jego wrogowi, albo zbieramy z Jezusem, albo rozrzucamy na wszystkie strony. Skłonności umysłu i serca winny ulec zmianie, a życie powinno zostać odnowione w Chrystusie.

Bóg zbiera lud

[313]

Bóg zbiera lud, który w doskonałej jedności stoi na gruncie wiecznej prawdy. Chrystus wydał światu samego siebie, aby „oczyścić sobie lud na własność, gorliwy w dobrych uczynkach”. [Tytusa 2,14](#). Ten proces usuwania brudów i doskonalenia ma na celu oczyszczenie Kościoła z wszelkiej nieprawości, z ducha niezgody i rywalizacji. Wierzący mają budować, a nie burzyć, a swe siły koncentrować na wielkim zadaniu, jakie ich czeka. Bóg chce, żeby cały Jego lud doszedł do jedności w wierze. Tuż przed ukrzyżowaniem Chrystus modlił się za uczniów, mówiąc: „Aby wszyscy byli jedno, jak Ty, Ojczy, we mnie, a Ja w tobie, aby i oni w nas jedno byli, aby świat uwierzył, że Ty mnie posłałeś”. [Jana 17,21](#). Ta najbardziej wzruszająca i wspianiała modlitwa mająca znaczenie we wszystkich stuleciach aż do naszych dni zawarta jest w słowach: „A nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy przez ich słowo uwierzą w mnie”. [Jana 17,20](#).

Wyznawcy Chrystusa, głoszący, że Go naśladowają, powinni urzeczywistnić tę modlitwę we własnym życiu! Wielu nie zdaje sobie sprawy ze świętości członkostwa w Kościele i nie chcą poddać się ograniczeniom i dyscyplinie. Sposób ich postępowania wskazuje, że własny sąd przedkładają nad sąd ogółu w Kościele i nie dbają o to, by strzec zbór przed jakąkolwiek opozycją. Ci, którzy zajmują w Kościele odpowiedzialne stanowiska, mogą popełniać błędy w postępowaniu z ludźmi i mylić się w swych decyzjach. Mimo to Kościół Chrystusa na ziemi dał im pełnomocnictwo, którego nie należy lekceważyć. Chrystus, po swym zmartwychwstaniu, udzielił Kościołowi wielkiej mocy, mówiąc: „Którymkolwiek grzechy odpuszcicie, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są zatrzymane”. [Jana 20,23](#).

Związku z Kościołem nie należy lekkomyślnie zrywać. Jednak, gdy zamiary niektórych rzekomych wyznawców Chrystusa zostaną pokrzyżowane, albo ich głos nie zdobywa przewagi, na jaką — według ich mniemania zasługuje — wtedy grożą wystąpieniem z Kościoła. W rzeczywistości, opuszczając Kościół oni sami najwięcej ucierpią, ponieważ usuwając się z zasięgu jego wpływu, wystawiają siebie na wszystkie pokusy świata.

Wspierać całym sercem

[314] Każdy wierzący powinien być związany z Kościołem całym swym sercem. Pierwszą jego troską winna być pomyślność Kościoła. Jeśli nie odczuwa świętego obowiązku utrzymywania stałej łączności ze zborem mając na uwadze jego dobro, zbor może się obejść bez takiego członka. W mocy każdego z nas jest uczynić coś dla sprawy Bożej. Są tacy, co trwonią wiele pieniędzy na zbędne, zbytekowne przedmioty. Zaspokajają swe pożądlivości, apetyty, ale ofiarowanie środków na potrzeby Kościoła uważają za wielki ciężar. Chętnie by przyjmowali wszelkie dobrodziejstwa płynące z przynależności do Kościoła, ale regulowanie rachunków pozostawiają innym.

Komu rzeczywiście leży na sercu rozwój sprawy Bożej, nie zawaha się wesprzeć ją swoimi środkami, bez względu na to, kiedy i gdzie będą one potrzebne. Mamy poważny obowiązek, by wyraźnie odzwierciedlać w naszym życiu nauki Chrystusa. Powinniśmy zachowywać pokój we wzajemnych stosunkach i działać w doskonałej harmonii jako niepodzielna całość, a swój osobisty osąd podporządkować osądowi zboru. Niektórzy idą własną drogą. Spoglądają na swe życie z wielkim upodobaniem chełpiąc się tym, że są bez winy, podczas gdy w rzeczywistości nic nie czynią dla Boga i właściwie żyją w sprzeczności z Jego wyraźnymi nakazami. Przestrzeganie jedynie samych form zewnętrznych nigdy nie zaspokoi potrzeby duszy ludzkiej. Wyznawanie Chrystusa tylko ustami nie uzdolni nikogo do tego, by ostał się w próbie dnia sądu. Zupełna wiara w Boga, dziecięca ufność w Jego obietnice i całkowite poddanie się Jego woli — one muszą nami kierować.

Bóg zawsze wypróbowywał swój lud w ogniu udręki w tym celu, aby dowiódł swej wierności i stałości oraz oczyścił się ze wszel-

kiej nieprawości. Kiedy Abraham i jego syn wytrzymali najcięższą, jaką można przeżyć, próbę, Bóg przez swego anioła powiedział do Abrahama: „Nie podnoś ręki na chłopca i nie czyn mu nic, bo teraz wiem, że boisz się Boga, gdyż nie wzbraniałeś się ofiarować mi jedyne go syna twego”. [1 Mojżeszowa 22,12](#). Ten wielki czyn wiary sprawił, że charakter Abrahama świecił przez stulecia wyjątkowym blaskiem. W przekonujący sposób ilustruje, jak bez reszty Abraham ufał Bogu, jak nad tę ufność nie przekładał niczego i nikogo, nawet własnego syna.

Nie ma nic tak cennego, czego byśmy nie mogli oddać Jezusowi. Jeżeli Mu zwrócimy środki, które dał nam w zarządzanie, On włoży w nasze dłonie jeszcze więcej. Każdy wysiłek, na jaki zdobywamy się dla Chrystusa, zostanie nagrodzony, a każde zadanie spełnione w Jego imieniu służy ku naszej szczęśliwości. Bóg wydał swego umiłowanego Syna na mękę ukrzyżowania, żeby wszyscy, którzy weń wierzą, mogli stać się jednością w imieniu Jezusa. Skoro Chrystus dokonał tak wielkiej ofiary dla zbawienia ludzi i przywiedzenia ich do jedności, to jakaż ofiara byłaby dla Jego naśladowców zbyt wielka, by tę jedność ukazywać.

Świadectwo jedności Kościoła

[315]

Jeżeli świat zobaczy doskonałą harmonię w Kościele Bożym, będzie to potężny znak świadczący na korzyść religii chrześcijańskiej. Swary, nieszczęsne spory, małostkowe krytyki w Kościele obrażają i znieważają naszego Odkupiciela. Wszelkich różnic zdań można by uniknąć, gdybyśmy podporządkowali własne „ja” Panu i jako naśladowcy Jezusa słuchali głosu Kościoła. Niewiara wmawia nam, że osobista niezależność przysparza większego znaczenia w zborze, i że słabością jest podporządkować własne poglądy i sądy sprawiedliwym i słusznym decyzjom Kościoła. Niebezpieczna to rzecz postępować w ten sposób, doprowadza to do anarchii i rozproszenia. Chrystus wiedział, że jedność i chrześcijańska zgoda są dla sprawy Bożej niezbędne, dlatego też nakazywał je swoim uczniom. Historia chrześcijaństwa po dzień dzisiejszy wykazuje niezbicie, że siła Kościoła tkwi tylko w jedności. Podporządkujcie wasze osobiste poglądy autorytetowi Kościoła!

Apostołowie rozumieli konieczność zachowania ścisłej jedności i gorliwie nad tym pracowali. Paweł błagał braci w Koryncie: „A proszę was, bracia, w imieniu Pana naszego, Jezusa Chrystusa, abyście wszyscy byli jednomyślni i aby nie było między wami rozłamów, lecz abyście byli zespoleni jednością myśli i jednością zdania”. [1 Koryntian 1,10](#).

Pisał także do braci w Filipi: „Jeśli więc w Chrystusie jest jakaś zachęta, jakaś pociecha miłości, jakaś wspólnota Ducha, jakieś współczucie i zmiłowanie, dopełnijcie radości mojej i bądźcie jednej myśli, mając tę samą miłość, zgodni, ożywieni jednomyślnością, i nie czyńcie nic z kłótności ani przez wzgląd na próżną chwałę, lecz w pokorze uważajcie jedni drugich za wyższych od siebie. Niechaj każdy baczy nie tylko na to, co jego, lecz i na to, co cudze. Takiego bądźcie względem siebie usposobienia, jakie było w Chrystusie Jezusie”. [Amosa 2,1-5](#).

A w Liście do Rzymian napisał: „A Bóg, który jest źródłem cierpliwości i pociechy, niech sprawi, abyście byli jednomyślni między sobą na wzór Jezusa Chrystusa, abyście jednomyślnie, jednymi ustami wielbili Boga i Ojca Pana naszego, Jezusa Chrystusa. Przeto przyjmujcie jedni drugich, jak i Chrystus przyjął nas, ku chwale Boga”. [Rzymian 15,5-7](#). „Bądźcie wobec siebie jednakowo usposobieni; nie bądźcie wyniośli, lecz się do niskich skłaniajcie; nie uważajcie sami siebie za mądrych”. [Rzymian 12,16](#).

Piotr pisał do rozproszonych zborów: „A w końcu: Bądźcie wszyscy jednomyślni, współczujący, braterscy, miłosierni, pokorni; nie oddawajcie złem za zło ani obelgą za obelgę, lecz przeciwnie, błogosławcie, gdyż na to powołani zostaliście, abyście odziedziczyli błogosławieństwo”. [1 Piotra 3,8.9](#).

[316] Paweł kończąc List do Koryntian, napisał: „W końcu, bracia, bądźcie zdrowi; doskonalcie się, weźcie sobie napomnienie do serca, bądźcie jednomyślni, zachowujcie pokój, a Bóg miłości i pokoju będzie z wami”. [2 Koryntian 13,11](#).

Tak dalece, jak to jest możliwe, powinniście żyć w zgodzie z braćmi i siostrami! Czas, żebyście się podporządkowali Bogu, wyzwili surowości, zaciętości i skłonności do wynajdywania win, wad, omyłek, zaniechajcie krytykowania. Wyzbądźcie się swojego sposobu myślenia, a przyjmijcie ducha umiłowanego Zbawiciela. Spo-

glądajcie w górę i chwytajcie się Jego dłoni, aby jej dotyk was rozpałił, a On napełnił zaletami swojej niezrównanej istoty.

Otwórzcie serca, przyjmijcie Jego miłość, pozwólcie, żeby Jego moc przeobraziła was, a Jego łaska stała się waszą siłą! Wtedy będziecie mogli potężnie wywierać wpływ ku dobremu. Wasza siła moralna będzie w stanie sprostać najcięższej próbie charakteru. Wasza prawda będzie przepławiona, będziecie uświęceni. Wasze światło będzie przebijać mrok niby jutrzienka. — [Testimonies for the Church IV, 63 \(1876\)](#).

Religia Chrystusa nie wymaga wyzbycia się swoich charakterystycznych cech, ale dostosowania się w jakiejś mierze do uczuć i sposobów myślenia bliźnich. Wielu ludzi może stworzyć wspólną religijną, ale różnić się pojęciami, przyzwyczajeniami i gustami co do spraw doczesnych. Jeżeli miłość Chrystusa płynie w ich sercach i spoglądają na to samo niebo, jako na swoją wieczną ojczyznę, mogą żyć w pełni się rozumiejąc, w harmonii, a także w zadziwiającej zgodzie. Nie ma takich dwóch osób, których doświadczenia byłyby jednakowe w każdym szczególe. Pokusy jednego nie są pokusami drugiego człowieka, ale serca zawsze powinny być gotowe do udzielania życzliwej pomocy. Wszyscy ludzie powinni mieć tę miłość, jaką żywił Jezus dla wszystkich swych braci. — [Testimonies for the Church IV, 65.66 \(1876\)](#).

Naprzód!

Historia Izraelitów została zapisana dla pouczenia i napomnienia wszystkich chrześcijan. Gdy Izraelici znaleźli się w niebezpieczeństwie i trudnościach, a dalsza droga wydawała się zamknięta, tracili wiarę i zaczęli szemrać przeciwko wyznaczonemu im przez Boga przywódcy. Zarzucali mu, że naraził ich na niebezpieczeństwo, a przecież on był jedynie posłuszny głosowi Boga.

[317] Rozkaz Boży brzmiał: „Idźcie naprzód!” Nie wolno było zwlekać i czekać, aż droga będzie wolna, a naród we wszystkich szczegółach zrozumie plan wyswobodzenia. Sprawa Boża kroczy naprzód i Bóg toruje drogę swemu ludowi. Wahać się i szemrać to znaczy okazywać nieufność Świętemu Izraelskiemu. Bóg w swej opatrności wprowadził Izraelitów w górskie kryjówki, z Morzem Czerwonym przed nimi, by ich wyswobodzić i na zawsze uwolnić od nieprzyjaciół. Mógł uratować ich w inny sposób, ale wybrał właśnie taką drogę, by wypróbować ich wiarę i wzmocnić zaufanie, jakie byli Mu winni.

Nie możemy zarzucać Mojżeszowi, że się mylił, kiedy lud szemrał przeciwko jego zarządzeniom. To buntujące się, nieopanowane, harde serce Izraelitów potępiało męża, któremu Bóg powierzył prowadzenie swego ludu. Podczas gdy Mojżesz chodził w bojaźni Bożej i wykonywał polecenia Pana — a wierzył bez zastrzeżeń Jego obietnicom — tych, którzy powinni byli go podtrzymywać, ogarniało zniechęcenie i nic przed sobą nie widzieli poza porażką, klęską, głodem i śmiercią.

Pan poświęca teraz swój czas ludowi wyznającemu obecną prawdę. Chce osiągnąć wielkie cele, a mając je na uwadze mówi w swej opatrności do tego ludu: „Naprzód!”

Na pewno droga nie jest jeszcze wolna i wyraźna, ale jeśli lud kroczy przed siebie w sile wiary i męstwa, Bóg odśloni ich oczom drogę jasną i równą. Zawsze jednak znajdą się ludzie, którzy — jak to czynił starodawny Izrael — będą skarżyć się, utyskiwać i obwiniać o trudności oraz swoje położenie tych, których Bóg powołał,

by prowadzili Jego sprawę. Nie chcą zrozumieć, że to Bóg ich wypróbowuje wprowadzając w sytuacje, z których nie ma wyjścia, jak tylko dzięki Jego pomocy.

Są czasy, w których życie chrześcijanina wydaje się pełne niebezpieczeństwa, a obowiązki trudne do wypełnienia. Jego wyobraźnia rysuje obraz nadciągającej zagłady, niewolę lub śmierć widzi przed sobą, a jednak głos Boży, słyszany lepiej niż wszystkie głosy zniechęcenia, wyraźnie rozkazuje: „Idź naprzód!” Powinniśmy usłuchać tego rozkazu bez względu na to, jak potoczą się wydarzenia. Nawet i wtedy, kiedy nie jesteśmy w stanie przeniknąć ciemności, mamy iść za Nim, choćbyśmy czuli chłód fal pod stopami.

Naprzód w wierze!

Hebrajczycy byli znużeni i przerażeni. Gdyby zawrócili, kiedy Mojżesz nakazał iść naprzód, gdyby nie pociągnęli w kierunku Morza Czerwonego, Bóg nigdy nie utorowałby im drogi. Wędrując wprost ku morzu wykazali wiarę w słowo Boże głoszone przez Mojżesza. Robili wszystko, co leżało w ich mocy, a potem Wszechpotężny Izraela wykonał swoją część pracy — rozdzielił wody, żeby utworzyć dla nich przejście.

Chmury zbierające się nad naszą drogą nigdy nie pierzchną przed wahającym się, pełnym zwątpienia duchem. Niewiara powiada: „Nigdy nie pokonamy tych przeszkód. Zaczekajmy, aż zostaną usunięte, wtedy jasno i wyraźnie ujrzymy biegnącą przed nami drogę”. Wiara natomiast mężnie prze do przodu, świadoma celu, spodziewająca się wszystkiego i wierząca wszystkiemu. Posłuszeństwo Bogu bez wątpienia przyniesie zwycięstwo. Tylko dzięki wierze możemy osiągnąć niebo. [318]

Między rozwojem ruchu adwentystycznego a historią Izraelitów istnieje wielkie podobieństwo. Bóg wyprowadził swój lud z Egiptu na pustynię. Tam mogli przestrzegać prawa i słyszeć Jego głos. Egipcjanie, nie mający żadnej czci dla Pana, rozłożyli się obozem tuż obok nich. Jednak to, co dla Izraelitów było niesamowitą pełnią światła, oświecającą cały obóz i rozjaśniającą drogę przed nimi, dla wojsk faraona było ścianą chmur, pogłębiającą jeszcze ciemność nocy.

Także w naszym czasie istnieje lud, który Bóg powołał do strzeżenia swego prawa. Dla ludzi posłusznych temu prawu przykazania Boże są jakby słupem ognistym, który ich oświeca i wiedzie po drodze do wiecznego zbawienia, ale dla tych, którzy lekceważą prawo Boże, jakby nocnymi chmurami. „Początkiem mądrości jest bojaźń Pana”. [Psalmów 111,10](#). Zrozumienie Słowa Bożego jest lepsze niż jakakolwiek inna wiedza. W przestrzeganiu przykazań Bożych kryje się wielka nagroda i żadne ziemskie względy nie powinny ani na chwilę zachwiać wiarą chrześcijanina. Bogactwo, świeckie zaszczyty, blichtr są tylko żużlem, który rozplynie się w ogniu gniewu Bożego.

Głos Pański, nakazujący wiernym iść naprzód, często do ostateczności poddaje próbę ich wiarę. Jeśli będą długo zwlekali z okazaniem posłuszeństwa Bogu, czekając aż wszystkie niepewności i ciernie zostaną usunięte z ich świadomości i nie będą już ponosić ryzyka, nie będą narażeni na pomyłki czy porażki, to nigdy w ogóle nie ruszą. Ten, kto myśli, że dla niego nie jest możliwe, by zaufać woli Bożej i zawierzyć Jego obietnicom zanim wszystko, co przed nim leży, nie będzie jasne i wyrównane, nigdy nie złoży swego życia w ręce Boga. Wiara to nie pewność wiedzy, wiara jest „pewnością tego, czego się spodziewamy, przeświadczeniem o tym, czego nie widzimy”. [Hebrajczyków 11,1](#). Jedyna droga do zyskania przychylności Bożej prowadzi przez zachowywanie Jego przykazań. „Naprzód!” — tak powinno brzmieć hasło chrześcijanina.

Czas spotkania w namiotach w 1894 roku i po tym spotkaniu był ważny dla (...). Gdyby tam był przyjemny i obszerny dom modlitwy, dwa razy więcej osób, niż rzeczywiście zdobyto, zapoznałoby się z prawdą. Bóg działa wykorzystując nasze wysiłki. Naszą obojętnością i samolubstwem możemy zamknąć grzesznikom drogę do zbawienia. Z wielką troskliwością trzeba szukać sposobu ratowania tych ludzi, którzy tkwią jeszcze w błędzie, choć interesują się prawdą. Mądre dowództwo jest w służbie Chrystusa tak samo potrzebne jak dowodzenie armią, chroniącą życie i wolność narodu. Nie każdy może rozumnie pracować dla zbawienia dusz. Trzeba wiele dokładnych przemyśleń, gdyż one decydują o sukcesach. Nie wolno nam na oślep podejmować pracę Bożą i oczekiwać dobrych rezultatów. Pan potrzebuje ludzi myślących, o wielkiej sile woli. Jezus powołuje pracowników, którzy się nie chwieją i nie potykają. Bóg potrzebuje mężów myślących właściwie, doświadczonych, którzy dokonają wielkiego dzieła, koniecznego do zbawienia dusz.

Mechanicy, prawnicy, kupcy, ludzie wszelkich rzemiosł i zawodów! Kształćcie się wciąż, abyście byli mistrzami w waszym zawodzie! Czyż naśladowcy Chrystusa mają być mniej świątli? Czy świadomie angażując się do Jego służby nie muszą znać dróg i środków, z których powinni korzystać? Nasze przedsięwzięcie, jakim jest zdobycie życia wiecznego, przekracza wszelkie ziemskie miary i pojęcia. Żeby móc przywieść ludzi do Jezusa, trzeba znać naturę ludzką i zbadać zamysły ludzkiego serca. Musimy starannie przemyśleć każdą rzecz i gorąco się modlić, żeby zrozumieć, jak należy zbliżyć się do mężczyzn i kobiet, by chcieli słuchać poselstwa Bożego.

Niektóre pobudliwe, lekkomyślne, a jednak szczerze osoby, kiedy skończyły już swą przekonywającą mowę, przybierają względem nich zaczepny ton, który ludziom nie zaznajomionym z prawdą czyni tę prawdę, którą mieli przyjąć, po prostu odpychającą. „I pochwalił pan nieuczciwego zarządcę, że przebiegle postąpił, bo

synowie tego świata są przebieglejsi w rodzaju swoim od synów światłości”. Łukasza 16,8. Ludzie interesu i politycy prześcigają się w uprzejmości. Ich zasadą jest zachować się tak uprzejmie, jak to jest tylko możliwe. Starają się zgrabnie nawiązać kontakt, analizują swe maniere i sposób przemawiania, co ma służyć wywieraniu jak największego wpływu na serca tych, którzy ich otaczają. Używają swojej wiedzy i swoich zdolności tak zręcznie, jak to jest możliwe, ażeby ten cel osiągnąć.

[320] Ogromna ilość śmieci jest przynoszona przez rzekomych wyznawców Chrystusa, które tarasują drogę do krzyża. Niezależnie od tego istnieją osoby głęboko przekonane, umiejące pokonać każdą przeszkodę i trudność, by pozyskać prawdę. Gdyby wierzący oczyścili swe myśli bezwarunkowym posłuszeństwem i pojęli znaczenie wiedzy i dobrego wychowania w pracy dla Chrystusa, to na pewno tam, gdzie uratowano jedną duszę, można byłoby uratować dwadzieścia.

Dodawajcie otuchy nowo nawróconym

Dobrze jest, gdy troszczymy się o dusze, które dopiero co weszły na drogę prawdy. Gorliwość wielu kaznodziejów zdaje się zanikać w miarę, jak ich wysiłki uwieńczone zostają sukcesem. Nie zdają sobie sprawy z tego, że nowo nawróceni wymagają opieki, pielęgnowania, czujnej uwagi, pomocy, zachęty i otuchy. Nie należy ich pozostawiać samym sobie, na łup najpotężniejszych pokus szatana. Trzeba ich przygotować do specjalnego zadania, jakie ich czeka, wymagają także życzliwego traktowania i prowadzenia. Współwierzący muszą ich odwiedzać i modlić się razem z nimi. Dusze te potrzebują pokarmu, przeznaczonego dla każdego człowieka we właściwym czasie.

Nic więc dziwnego, że niektórzy nowo nawróceni zniechęcają się, marudzą po drodze i stają się ofiarami wilków. Szatan jest zawsze na ich tropie. Wysyła swych współpracowników, ażeby sprowadzili z powrotem w jego szeregi tych, których on stracił. Powinno być więcej matek i ojców, którzy by mieli otwarte serca dla „młodych dzieci w Chrystusie”, by dodawali im otuchy i modlili się za nich, aby ich wiara nie ustała.

Wygłaszanie kazań to znikoma część pracy, którą trzeba wykonać dla ratowania dusz. Duch Boży zdobywa grzeszników dla prawdy i kładzie ich w ramiona zboru. Kaznodzieje mogą wykonywać swoje obowiązki, ale nigdy nie mogą spełnić tej pracy, która ciąży na zborze. Bóg oczekuje od członków swego Kościoła, że zaopiekują się młodymi w wierze, niedoświadczonymi „dziećmi w Chrystusie”, że będą ich odwiedzać nie po to, by plotkować i gawędzić, lecz by się modlić i mówić im słowa, które są „jak złote jabłko na srebrnych czaszach”.

Wszyscy musimy interesować się ludzkimi charakterami i zwyczajami towarzyskimi, byśmy się nauczyli, jak właściwie odnosić się do ludzi o rozmaitych upodobaniach. Należy starać się przyjść im z pomocą w bezbłędnym zrozumieniu Słowa Bożego i dopomóc do tego, by prowadzili prawdziwie chrześcijańskie życie. Czytajmy z nimi Biblię i odwracajmy ich myśli od spraw doczesnych, a zwracajmy ku wiecznemu zbawieniu. Być misjonarzami Chrystusa i zaznajamiać się z tymi, którzy potrzebują pomocy, to obowiązek dzieci Bożych. Jeżeli ktoś pod wpływem pokusy zaczyna się chwiać, trzeba się nim troskliwie zająć, obchodzić się z nim rozumnie, ponieważ w grę wchodzi jego wieczne dziedzictwo, a słowa i czyny tych, którzy dla niego pracują, mogą być wonią życia ku życiu, lub wonią śmierci ku śmierci.

Bywa, że właściwe postępowanie w stosunku do niektórych ludzi wymaga bardzo poważnych modlitw. Takiej osobie trzeba ukazać jej prawdziwy charakter. Ona musi zrozumieć rysy swego usposobienia i temperamentu, musi poznać własne niedostatki. Rozumne postępowanie z takim człowiekiem to pierwsza rzecz. Jeżeli znajdziemy do niego dostęp, jeżeli nasze doświadczenie i troskliwe o niego starania wzruszą jego serce, to znaczy, że może się on związać silnymi więzami z Chrystusem i nauczyć się w Bogu pokładać ufność. Jeśli udało nam się osiągnąć ten cel, cała niebiańska rodzina spogląda na nas i raduje się, ponieważ wyrwaliśmy drogocenną duszę z sideł szatana i uratowaliśmy od wiecznej śmierci! Czy wobec tego nie jest warto działać rozumnie dla zbawienia dusz? Chrystus zapłacił za nie cenę własnego życia. Czy naśladowcy Chrystusa będą więc pytać: „Czyż jestem stróżem brata mego?” Czy nie będziemy działać zgodnie i w jedności z Mistrzem? A może nie cenimy wartości ludzi, za których Zbawiciel umarł na Golgocie?

[321]

Praca dzieci

W celu zainteresowania dzieci dziełem Bożym podjęto pewne wysiłki, które jednak nie są wystarczające. Jedną z dróg są nasze szkoły sobotnie, które trzeba uczynić bardziej interesującymi. W ostatnich latach szkoły publiczne bardzo udoskonaliły metodę nauczania. Zastosowano lekcje pogładowe, obrazy i wykresy w celu wyjaśniania młodym umysłom trudnych lekcji. W podobny sposób można rozwiniętym duchowo dzieciom przybliżyć terazniejszą prawdę, czyniąc ją żywą i pociągającą.

Rodzice, do których nie można zbliżyć się w żaden inny sposób, mogą być pozyskani za pośrednictwem swoich dzieci. Nauczyciele szkół sobotnich uczą dzieci prawdy, a one będą o niej opowiadać w gronie rodzinnym. Niestety, niewielu nauczycieli zdaje się rozumieć doniosłe znaczenie tej dziedziny pracy. Sposoby nauczania, przyjęte z takim powodzeniem w szkołach publicznych, mogłyby znaleźć zastosowanie i w szkołach sobotnich, będąc środkiem pomagającym zbliżyć dzieci do Jezusa oraz wychować je w prawdach biblijnych. Będzie to znacznie lepsze niż religijne podniecenie wzruszającą historią, które przemija tak nagle, jak nagle się pojawia.

[322] Miłość Chrystusa należy między sobą troskliwie pielęgnować. W dziele, które według naszej wiary powinno być wykonane przed przyjściem Chrystusa, potrzebna jest większa wiara. To znaczy, że w naszej pracy powinniśmy okazywać więcej wyrzeczenia, ofiarności i szczerości. Powinno się znaleźć czas na uważne, prowadzone z modlitwą, studium nad tym, jak pracować, żeby osiągnąć jak najlepsze rezultaty. Niech wasze troskliwe i starannie przemyślane plany dojrzeją! Są wśród nas umysły przedsiębiorcze, które je wykonają, jeśli da im się ku temu możliwość. Właściwie ukierunkowane wysiłki, oparte na doświadczeniu, dawały dobre rezultaty.

Pobudzające spotkania modlitewne

Spotkania modlitewne powinny być najbardziej interesujące ze wszystkich naszych nabożeństw. Często jednak są one szare i źle prowadzone. Wielu wysłuchuje kazań, ale zaniedbuje zebrania modlitewne. Trzeba się nad tym zastanowić. Powinniśmy prosić Boga o mądrość i tak prowadzić te zebrania, aby to były naprawdę intere-

sujące, zupełnie odmienne i pociągające spotkania. Lud Boży łaknie chleba żywota. Jeśli znajdzie go w czasie zebrania modlitewnych, będzie przychodzić i brać.

Długie, nudne przemówienia i modlitwy nigdzie nie są do przyjęcia, a szczególnie na zebraniach modlitewnych. Wyrwującym się, zawsze gotowym przemawiać wierzącym pozwala się na to, że nie dopuszczają do głoszenia świadectwa osoby nieśmiałe i lekkliwe. Ludzie najbardziej powierzchowni mają z reguły najwięcej do powiedzenia. Ich modlitwy, długie i rozwlekłe, wypowiedane bez zastanowienia, potrafią zmęczyć aniołów i ludzi, którzy muszą ich słuchać.

Nasze modlitwy powinny być krótkie i treściwe. Kto chce zanościć długie, nużące dla innych, prośby, niech czyni to w swoim domu, w odosobnieniu. Otwórzcie Duchowi Bożemu wasze serca, a usunie On z nich wszelki formalizm!

Potęga dobrej muzyki

Muzyka może być wielką mocą wywierającą dobry wpływ, a jednak nie korzystamy należycie z tego rodzaju służby Bożej. Na ogół śpiewa się pod wpływem chwilowego natchnienia albo przy szczególnych okazjach. Przy tym „dzieła” tych śpiewaków są na tak niskim poziomie, że nie pozostawiają na słuchaczach żadnego dobrego, trwałego wrażenia. Muzyka powinna być piękna, wznioła i potężna. Powinna wzruszać. Podnoście głosy w pieśniach pochwalnych i nabożnych! Przywołajcie, gdzie można, instrumenty muzyczne na pomoc i niechże pełna chwały, harmonijna melodia dotrze do Boga jako przyjemna ofiara.

Czasem trudniej jest utrzymać śpiewaków w karności i przyzwyczajać ich do porządku, niż udoskonalić nawyki w prośbach i modlitwach.

Wielu chce wykonywać wszystko według własnego sposobu i stylu. Sprzeciwiają się wszelkim konsultacjom, niecierpliwą na próbach, nie znoszą kierowania sobą. Dobrze przemyślany program powinien cechować każde nabożeństwo. Jest coś wspaniałego w zdrowym, ludzkim umyśle, kiedy oddaje on cześć Panu. Władze umysłu należy poświęcić Chrystusowi. Wspaniałym zadaniem jest móc wybrać sposoby i środki, którymi najlepiej można Mu służyć. Zbór Boży,

[323]

który stara się swe istnienie wykorzystać jak najlepiej, żyje prawdą i szuka zbawienia dusz, może stać się potęgą w świecie, jeżeli kieruje nim Duch Pański. Nie wolno nawet myśleć, że bez zastanowienia może działać na rzecz wieczności.

Życzliwość i towarzyskość

Jako lud tracimy wiele z powodu braku życzliwości i towarzyskości we wzajemnych stosunkach międzyludzkich. Ten, kto mówi o niezależności i stroni od ludzi, nie wypełnia zadania, które Bóg mu wyznaczył. Jesteśmy dziećmi Bożymi, stale zależnymi jeden od drugiego w szczęściu i radości. Obowiązują nas prawa Boże i ludzkie. Wszyscy musimy wykonać naszą część pracy w życiu doczesnym. Pielęgnowanie wrodzonych zdolności utrzymywania międzyludzkich stosunków czyni nas przyjemnymi dla braci i jest radością w naszych staraniach uczynienia innych szczęśliwymi. Szczęśliwość niebiańska będzie polegać na czystym obcowaniu ze świętymi istotami, w harmonijnym współżyciu z błogosławionymi aniołami i odkupionymi, którzy wyprali i wybielili swe szaty we krwi Baranka. Nie możemy być szczęśliwi, jeżeli żyjemy tylko dla siebie. Mamy żyć na tym świecie po to, by zdobyć dusze dla Zbawiciela. Jeżeli krzywdzimy innych, to szkodzimy sobie. Jeżeli uszczęśliwiamy innych, to i na nas spływa radość, ponieważ wpływ każdego dobrego uczynku znajduje swe odbicie w sercu.

Mamy obowiązek nieść pomoc jedni drugim. Nie zawsze stykamy się z chrześcijanami, którzy są towarzyscy, uprzejmi i życzliwi. Wielu nie otrzymało właściwego wychowania. Rozwój ich charakteru poszedł fałszywymi torami. Ludzie ci są twardzi i szorstcy, wydają się przewrotni pod każdym względem i kiedy pomagamy im poznać i wyzbyć się ich słabości, musimy wystrzegać się, by błędy naszych bliźnich nie drażniły nas i nie niecierpliwiły. Bywają także ludzie nieprzyjemni, którzy wyznają Chrystusa, ale łaska Jego wspaniałości przeobrazi ich dopiero wtedy, gdy będą się pilnie starać, żeby być tak dobrotliwymi i pokornymi jak Chrystus, którego naśladują, i pamiętać o tym, że „nikt z nas dla siebie nie żyje”. Jakież to uprzywilejowane stanowisko być współpracownikiem Chrystusa!

[324]

Gdzie szukać w tych wielkich miastach misjonarzy gotowych do wyrzeczeń i ofiar? Pan potrzebuje pracowników do swojej winnicy.

Powinniśmy lękać się ograbienia Go z czasu, którego od nas żąda. W żadnym wypadku nie wolno nam tego czasu spędzać beczynnie lub marnotrawić go, pielęgnując ciało czy wypełniając cenne godziny głupstwami. Wolą Bożą jest, byśmy je poświęcali na modlitwę, na zapoznawanie się z Biblią i na pracę dla dobra bliźnich. W ten sposób przygotowujemy ich i siebie do wielkiego zadania, jakie nam powierzono.

Matki zadają sobie niepotrzebny trud i tracą czas na stroje, by upiększyć siebie i swoje dzieci. Jeden z naszych obowiązków polega na skromnym i schludnym ubieraniu siebie i dzieci, bez zbytecznych ozdób, haftów i jakiegokolwiek przepychu. Musimy uważać, byśmy nie ukształtowali w dzieciach zamiłowania do strojenia się, próżności, co będzie dla nich zgubą. Troszczmy się lepiej o ich zalety chrześcijańskie. Nikt z nas nie może być zwolniony z ciężącej na nim odpowiedzialności. Przed tronem Bożym staniemy z czystym sumieniem tylko wtedy, gdy wykonamy zadanie, które nam zlecił nasz Mistrz.

Bóg potrzebuje sumiennych posłów, ludzi, którzy nie uchylą się od żadnej odpowiedzialności. Roztropne działanie przyniesie dobre rezultaty. Do wykonania jest realna praca. Prawdę należy przedstawiać rozważnie, a głosić ją winni ci, którzy łączą w sobie pokorę z mądrością. Nie powinniśmy stronić od naszych bliźnich, ale żyć z nimi, ponieważ ich dusze są tak samo cenne jak nasze. Możemy wnieść światło do ich domów, nasze słowa mogą być kojące i przekonywające, by lepiej pojęli ofiarowany im dar łaski. Możemy modlić się z nimi, gdy wydaje się nam to właściwe, i pokazać im wyższe cele, godne zdobycia, a potem ostrożnie powiedzieć o świętych prawdach na dni ostateczne.

Jako lud Boży schodzimy się na śpiew częściej niż na modlitwę, ale nawet i te godziny mogą być spędzone dostojnie, a jednocześnie w radosnym nastroju, mogąc wywierać dobry wpływ. Zbyt wiele jest jednak żartów, próżnych rozmów i plotek, żeby te spotkania mogły się stać błogosławieństwem. Nasze myśli nie są wznioślejsze, a nasze zachowanie lepsze.

Zadziwiająca zebrania

[325] Zbyt wielkie było zróżnicowanie zainteresowań w (...). Gdy powstaje nowy ruch religijny, pojawiają się zaraz tacy, którzy kierują swój umysł w niewłaściwą stronę. Wszyscy powinni mieć się na baczności, ponieważ wszędzie spotykamy się z oszustwami, których celem jest odciągnięcie od prawdy. Są ludzie, którzy zawsze są gotowi oglądać nowe rzeczy i słuchać osobliwości. Nieprzyjaciel dusz ma w wielkich miastach wystarczająco dużo środków budzących ciekawość i odprowadzających umysł od ważnych, uświęconych prawd dni ostatecznych.

Jeżeli każda zmieniająca się fala podniecenia religijnego prowadzi niektórych do całkowitego zlekceważenia wspierania przez swoją obecność i wpływ gromadki tych, którzy wyznają mało popularną prawdę, to w zborze będzie o wiele więcej słabości zamiast siły. Szatan używa rozmaitych środków i sposobów, by osiągnąć to, co zamierzył. Jeżeli pod płaszczkiem powszechnej religii może odciągnąć wahających się i nieświadomych od ścieżki prawdy, to dzieląc siły ludu Bożego — osiąga wiele. Ten zmieniający się entuzjazm związany z ożywieniem, który przychodzi i odchodzi niby przyptyw i odpływ, jest omamieniem i zwodzi wielu rzetelnych ludzi, którzy zaczynają wierzyć, że mają do czynienia z prawdziwym Duchem Bożym, bo przecież w ten sposób rośnie liczba nawróconych. Ludzie o pobudliwym temperamencie, słabi i ulegający innym, płyną pod banderą szatana, a gdy fala opadnie, okazuje się, że wylądowali na piasku. Nie dajcie się zwodzić fałszywym nauczycielom ani nie prowadźcie próżnych i czczych rozmów! Nieprzyjaciel dusz jest świadomy tego, że ma do dyspozycji wystarczająco dużo smacznych potraw, by móc zaspokoić apetyty wszystkich.

Zawsze będą się pojawiać jasno świecące meteory, wprawdzie widoczne, ale gdy resztkę światła, jaką pozostawiają za sobą, zniknie, ciemność wydaje się jeszcze bardziej nieprzenikniona niż przedtem. Te podniecające religijne przebudzenia, wywołane opowiadaniem i pokazywaniem rzeczy dziwacznych i cudownych, są niczym innym,

jak słomianym ogniem. Wierzący, który pozwala się oczarować i omamić temu błędnemu światłu, nigdy nie będzie wspierać sprawy Bożej. Jest gotów cofnąć się przy najbliższej okazji i namawiać innych do uczestniczenia w zebraniach, gdzie słucha się tego, co osłabia duszę, co zaćmiewa umysł. I właśnie to wycofanie się z dzieła jest przyczyną zahamowania i osłabienia sprawy Bożej. Musimy być w wierze stali i niezłomni. Przed nami jest nasze dzieło. Polega ono na tym, by światło prawdy, które zostało objawione w prawie Bożym, oświecało umysły innych i wyprowadziło ich z ciemności. Praca ta wymaga wielkiej energii i wytrwałości, aby wytyczony cel mógł być osiągnięty.

Stalość

Są w zborze tacy członkowie, którzy potrzebują znaleźć oparcie w wierze, by odzyskać spokój i mocny grunt, zamiast trwać w powierzchownym podnieceniu i działać pod wpływem chwilowych uczuć. Są w zborach ludzie chorzy duchowo, i sami są temu winni. Ich duchowa słabość wynika z ich pełnego wahań postępowania. Miotają nimi zmienne wiatry rozmaitych nauk, wpadają w zamęt i zwątpienie, bo działają jedynie pod wpływem uczucia. Są to chrześcijanie zawsze łaknący czegoś nowego i wyjątkowego. Obce nauki mącą ich wiarę i sprawie Bożej wyświadczą złą przysługę.

[326]

Bóg potrzebuje statecznych mężczyzn i kobiet, którzy dokładnie wiedzą, czego chcą, i na których można polegać w czasie niebezpieczeństwa i pokus. Wzywa do siebie wszystkich, którzy mocno wrosli w prawdę i są tak niewzruszeni, jak wieczne wzgórza, wzywa tych, którzy nie będą się chwiać ani w prawo, ani w lewo, lecz wytrwale kroczyć naprzód zawsze po właściwej stronie. Są tacy, których w razie religijnego niebezpieczeństwa niemal zawsze można znaleźć w szeregach nieprzyjaciela. Jeśli w ogóle wywierają oni jakikolwiek wpływ, to na pewno w kierunku zła. Nie poczuwają się do moralnego obowiązku oddania wszystkich sił prawdzie, jaką wyznają, i będą nagrodzeni stosownie do swojej pracy.

Kto niewiele czyni dla Zbawiciela w dziele zbawienia dusz i postępuje niewłaściwie wobec Boga, ten otrzyma niewiele siły ducha. Musimy ustawicznie używać mocy, jaką posiadamy, aby jej przybywało i mogła się rozwijać. Jak choroba jest skutkiem pogwałcenia

praw natury, tak duchowy upadek jest rezultatem trwałego naruszenia przykazań Bożych. A jednak ci, którzy łamią prawo Boże, głoszą, że przestrzegają wszystkich przykazań Bożych.

Musimy bardziej zbliżyć się do Boga, sami nawiązać ściślejszy związek z niebiosami i, żeby być zdrowym duchowo, stosować zasady Bożego prawa w każdym, najdrobniejszym nawet działaniu w naszym codziennym życiu. Bóg dał swoim sługom zdolności i talenty, które powinny służyć ku Jego chwale, a nie sprawom błahym i próżnym. Tych darów nie wolno zmarnować. Dał im światło i poznanie swej woli, aby zapoznali z nimi innych. Jeśli o tym pamiętamy i tak postępujemy, stajemy się żywymi nosicielami światła. Jeżeli nie będziemy korzystać z posiadanej siły ducha, staniemy się tak słabi, jak bezsilne stają się członki ciała, gdy chory jest skazany na długą bezczynność. Jedynie czyn daje siłę.

Służba bliźniemu

[327] Nic nie daje większej siły ducha, nie zwiększa gorliwości i nie pogłębia uczuć, jak odwiedzenie chorych i zniechęconych, służenie im, dopomaganie w ujrzeniu światła i budowania ich wiary na Jezusie. Są też i nieprzyjemne obowiązki, które ktoś musi wykonać, jeśli dusze nie mają iść na zatracenie. W wypełnianiu ich znajdziemy błogosławieństwo Boże bez względu na to, jak nieprzyjemne mogły być. Chrystus podjął się najbardziej nieprzyjemnego zadania — opuścił miejsce bezmiar czystości i nieopisanej chwały, by zamieszkać jako człowiek wśród ludzi, w świecie napiętnowanym występkiem, zbrodnią, gwałtem i nieprawością. Wszystko wziął na siebie, by zbawić dusze. Czyż więc ludzie, dla których jest przeznaczona ta zdumiewająca miłość i niesamowita łaska, mogą cokolwiek usprawiedliwić samolubne wygodnictwo w swym życiu? Czy wybiorą własne przyjemności, pójdą za własnymi dążeniami, a ludzi pozostawią w ciemności, w niebezpieczeństwie zagłady, tylko dlatego, iż w swej pracy zdobywania dusz będą musieli się liczyć z tym, że ich przedsięwzięcie się nie uda lub spotka ich odmowa? Chrystus za odkupienie ludzkości zapłacił ogromną cenę, czyż więc człowiek może Mu powiedzieć: „Ojczy mój, nie będę pracował w twojej winnicy, proszę cię, miej mnie za usprawiedliwionego”?

Bóg wzywa tych na Syjonie, którzy wygodnie żyją, żeby powstać i pracowali dla Niego! Czy usłuchają głosu Mistrza? Potrzebuje On sumiennych pracowników, oddanych modlitwie, którzy będą siać nad wszystkimi wodami. Ci, którzy tak pracują, ze zdumieniem stwierdzą, że trudności znoszone cierpliwie, zdecydowanie podjęte w imieniu i sile Jezusa, wzmacniają wiarę i potrafią natchnąć męstwem.

Droga bezwzględnej posłuszeństwa oznacza bezpieczeństwo i moc, pociechę i nadzieję. A kto nic nie czyni dla Jezusa, w końcu zaprzepaści swą nagrodę. Bezsilne ręce nie będą w stanie uchwycić się Wszechmocnego, a wątłe kolana będą w dniu nawiedzenia szukały oparcia. Jednak ci, którzy studiowali Biblię oraz pracownicy-misjonarze otrzymają chwalebny nagrodę i usłyszą: „Dobrze, sługo dobry i wierny! (...) wejdź do radości pana swego”. [Mateusza 25,21](#).

Brak ducha ofiarności

Błogosławieństwo Boże spocznie na tych w (...), którym sprawa Boża leży na sercu. Dobrowolne ofiary naszych braci i sióstr, składane w wierze i z miłości do ukrzyżowanego Odkupiciela, wracają do nich pod postacią błogosławieństwa. Bóg zapisuje bowiem i pamięta każdy wspaniałomyślny uczynek swoich świętych. Chcąc zbudować dom modlitwy, potrzeba wielkiej wiary i ufności do Boga. Kto nie ryzykuje w interesach, niewiele osiąga, dlaczego więc nie mamy mieć wiary w przedsięwzięcie dla Boga, dlaczego nie inwestować pieniędzy w Jego sprawę?

[328] Niektórzy ludzie dają ofiary z tego, co posiadają, ale tylko tak długo, dopóki żyją w ubóstwie. Z chwilą, gdy dorobią się własności, stają się skąpi. Powodem tak małej wiary jest to, że dobrobyt nie idzie w parze z dobroczynnością i nie ofiarowują dziełu Bożemu nic, co by było rzeczywiście dla nich ofiarą.

Żydowski system wymagał, żeby najpierw przynieść dar Bogu. Pierwociny były najpierw, dobrowolnie, składane w ofierze Panu. W czasie żniw pierwsze plony z pola — zboże, wino i oliwę — poświęcano Panu na ofiarę. Pokłosie i krańce pól pozostawiano dla ubogich. Nasz miłosierny Ojciec Niebieski nie zaniedbywał potrzeb biedaków. Pierwszą wełnę po stryżeniu owiec, pierwsze ziarno po wymłóceniu przynoszono Panu. Izraelitom wyraźnie nakazano zapraszać do domu w święta ubogich, wdowy, sieroty i przechodniów. Pod koniec każdego roku wszyscy musieli złożyć uroczystą przysięgę, że postępowali zgodnie z tym rozkazaniem Bożym.

Bóg dał to zarządzenie, by lud zrozumiał, że we wszystkich rzeczach On, Pan, musi zajmować pierwsze miejsce. Dzięki temu systemowi dobroczynności mieli wbić sobie w pamięć, że łaskawy Mistrz jest nie tylko prawowitym właścicielem ich pól, stad i trzód, ale także Panem nieba, który zsyła słońce i deszcz w czasie siewu i żniw. Wszystko, co posiadają, jest przez Niego stworzone. Wszystko należy do Niego, a Pan ustanowił ich włodarzami swoich dóbr.

Szczodroblivość Izraelitów przy budowaniu przybytku i wzniesieniu świątyni ukazuje ducha dobrowolności, rzuca światło na ich hojność nie dającą się porównać z duchem ofiarności chrześcijan w jakimkolwiek czasie. Niedawno zostali uwolnieni z długiej niewoli w Egipcie, byli wędrowcami na pustyni, tak niedawno zostawili za sobą wojska egipskie ścigające ich za szybką ucieczkę, kiedy słowo Pańskie przyszło do Mojżesza. „Powiedz synom izraelskim, aby zebrali dla mnie dar ofiarny. Od każdego człowieka, którego pobudzi serce jego, zbierzcie dla mnie dar ofiarny”. [2 Mojżeszowa 25,2](#).

Lud Boży posiadał niewiele majątności i nie miał dobrych perspektyw na powiększenie swych dóbr, ale miał przed sobą cel — zbudować Panu świątynię! Pan powiedział, a oni musieli być posłuszni Jego głosowi. Nie zatrzymali dla siebie nic! Wszyscy dawali szczerą dłoń, nie jakąś określoną część dochodu, ale wielką część wszystkich posiadanych majątności. Z radością, z całego serca przynosili tę część Panu, przez co zyskali upodobanie Boże. Czyż nie Jego własnością jest to wszystko? Czyż nie On dał im to, co posiadali? Czyż więc nie było ich obowiązkiem zwrócić Dawcy Jego dobro, kiedy tego zażąda?

Nie trzeba było nalegać. Lud przyniósł nawet więcej, aniżeli żądano. Powiedziano, żeby już zaniechali przynoszenia darów, ponieważ było już więcej bogactw, niż w ogóle można było na ten cel zużyć. W czasie budowy świątyni apel o środki materialne spotkał się ze szczerym odzewem. Lud nie ofiarowywał pod przymusem. Radowano się na myśl o budynku, który miano wznieść w celu oddawania czci Bogu i składano więcej datków na ten cel, niż to było konieczne. Dawid, błogosławiąc Pana przed całym zgromadzeniem, mówił: „Lecz czymże ja jestem i czymże jest mój lud, że możemy ochotnie składać tobie dary? Wszak od ciebie pochodzi to wszystko i daliśmy tylko to, co z twojej ręki mamy”. [1 Kronik 29,14](#). I jeszcze raz w modlitwie złożył dziękczynienie, mówiąc: „Panie, Boże nasz, całe to bogactwo, które przygotowaliśmy, aby zbudować przybytek dla świętego imienia twego, z twojej ręki pochodzi i twoim jest to wszystko”. [1 Kronik 29,16](#).

[329]

Dawid dobrze wiedział, od kogo pochodzą wszystkie bogactwa i dobra. Gdyby żyjący w dzisiejszych czasach ludzie, którzy cieszą się miłością Zbawiciela, chcieli zrozumieć, że ich srebro i złoto należy do Pana, i że powinno być obrócone na pomnażanie Jego

chwały, a nie chciwie zatrzymywane, aby dodawało im znaczenia! Bóg ma niezaprzeczone prawo do wszystkiego, co użyczył swoim stworzeniom. Wszystko, co posiadają, należy do Niego.

Mamy święte i wzniosłe cele, które wymagają znacznych środków. Pieniądze przeznaczone na nie przyniosą dawcy radość wznioślejszą i trwalszą niż ta, którą by odczuł, gdyby je wydał dla własnej przyjemności, albo użył, by osiągnąć zyski. Gdy Bóg zażąda od nas skarbu, obojętnie, jaka byłaby jego wartość, to ohotne spełnienie Jego żądania uczyni ten dar świętą ofiarą dla Boga. Tym samym dawca gromadzi dla siebie skarb w niebie, którego mól nie zniszczy, ogień nie pochłonie, ani złodzieje, włamawszy się, nie ukradną. Taka lokata kapitału jest bezpieczna. Pieniądze zostają umieszczone w worku, w którym nie ma dziur. Są w nim bezpiecznie schowane.

Czy chrześcijanie, którzy szczycą się większym poznaniem, niż to, jakie mieli Hebrajczycy, mają dawać mniej niż tamci? Czy żyjąc blisko czasu końca zadowolą się składając dary, nawet w połowie nie tak wielkoduszne jak dary Izraelitów, których hojność miała na uwadze dobro tylko własnego narodu? dzieło Boże ma ogarnąć w dniach ostatecznych cały świat. Poselstwo prawdy ma dotrzeć do wszystkich narodów, języków i ludów, a publikacje na temat tego poselstwa, drukowane w wielu językach, mają się rozsypać niby liście lecące z drzew.

Krzyż objawia istotę ofiary

Napisano: „Ponieważ więc Chrystus cierpiał w ciele, uzbrojcie się też i wy tą myślą, gdyż kto cieleśnie cierpiał, zaniechał grzechu”. [1 Piotra 4,1](#). I znowu: „Kto mówi, że w nim mieszka, powinien sam tak postępować, jak On postępował” ([1 Jana 2,6](#)), zapytajmy teraz, jak postąpiłby Zbawiciel, gdyby się znalazł w naszej sytuacji? Jakie by poniósł trudy dla zbawienia dusz? Na to pytanie odpowiedzią jest przykład Chrystusa. Zrzekł się swej królewskiej godności, wyzbył chwały niebios, poświęcił bogactwa i ubrał swe bóstwo w człowieczeństwo, by móc dotrzeć do ludzi tam, gdzie oni żyli. Jego przykład świadczy o tym, że oddał swe życie za grzeszników.

[330]

Szatan powiedział Ewie, że zaspokojeniem niedozwolonego łakomstwa będzie mogła osiągnąć wyjątkowy stan szczęśliwości, lecz dana ludziom obietnica Boga spełni się jedynie dzięki samozaparcu.

Kiedy Chrystus, dla odkupienia ludzkości, znosił na krzyżu hańby śmiertelne męki, ludzka natura doznała wywyższenia. Jedynie przez krzyż rodzaj ludzki może być wywyższony na tyle, by połączyć się z niebem. Samozaparcie i cierpienie spotykają nas w wędrówce do nieba na każdym kroku.

Ofiarny duch odpowiada sposobowi myślenia istot niebieskich, duch egoizmu jest pochodzenia szatańskiego. Ofiarna miłość Chrystusa objawiła się na krzyżu. Chrystus dał wszystko, co posiadał, a potem oddał samego siebie, aby człowiek mógł być zbawiony. Krzyż Chrystusa zwraca się z apelem o dar serca do każdego naśladowcy boskiego Zbawiciela. Zasadą tam zilustrowaną jest dawać i jeszcze raz dawać. To jest prawdziwy owoc chrześcijańskiego życia, pokazany w rzeczywistości w prawdziwej ofiarności i dobrych uczynkach. Zasadą ludzi myślących po świecku jest brać i jeszcze raz brać! W ten sposób postępując myślą, że zapewnią sobie szczęście, ale gdy urzeczywistnią te swoje zamiary w całej rozciągłości, ich owocem będzie nędza i śmierć.

Misją naśladowców Chrystusa jest zanieść prawdę do wszystkich mieszkańców ziemi i uwolnić ich od winy oraz obojętności. Ludzie muszą otrzymać prawdę, aby się przez nią uświęcić. Jesteśmy nosicielami światła Bożego. Nasze talenty, środki, wiedza dane są nam nie tylko dla naszego własnego dobra. Należy je używać dla zbawienia dusz, muszą służyć do wyrwania człowieka z grzesznego życia i przywiedzenia go do Boga przez Jezusa Chrystusa.

Powinniśmy być gorliwymi, oddanymi tej sprawie pracownikami, starając się kierować skruszonych i wierzących grzeszników do Jezusa oraz wszczepiając w ich umysły głębsze zrozumienie miłości Bożej do człowieka. „Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny”. [Jana 3,16](#). Jakaż to nie dająca się z niczym porównać miłość! Powinniśmy poświęcić tej miłości, zdumiewającej miłości Boga do świata, który Go nie miłował, nasze najgłębsze myśli, bowiem rozmyślanie o tym wywiera wprost przemożny wpływ na naszą duszę i poddaje umysł woli Bożej. Ludzie chciwi zysku, którzy nie znaleźli zadowolenia i szczęścia w swych błędnych poczynaniach na rzecz świata, potrzebują poznania prawdy, by zaspokoić nieustanny głód i pragnienie swej duszy.

[331]

Przekleństwo samolubstwa

W waszym wielkim mieście potrzebni są posłańcy Boży, którzy by przynieśli światło ludziom żyjącym w cieniu śmierci. Potrzebne są doświadczone, łagodne, wyrozumiałe i mądre, a także silne w wierze dłonie, które by podźwignęły zniechęcone dusze i przybliżyły je do serca współczującego Odkupiciela. Och, jakim przekleństwem jest samolubstwo! Nie tylko odciąga od wstąpienia do służby Bożej, ale przeszkadza w zrozumieniu obowiązków, które w naszych, palających gorliwością sercach, powinny wzbudzić zapal. Wszystkie nasze siły powinniśmy poświęcić, by być posłusznymi Chrystusowi. Dzielenie się zainteresowaniami z przywódcami błędu jest pomaganiem złu oraz dawaniem przewagi wrogom. Prawda Boża nie uznaje kompromisu z grzechem, związku z sztuczną, czy spółką z występkiem. Potrzebni są bojownicy, którzy na imienne wezwanie zawsze się zgłoszą, gotowi do podjęcia natychmiastowej akcji, a nie tacy, którzy, gdy są potrzebni, stają po stronie nieprzyjaciela.

Powierzono nam wielkie dzieło. A jednak wielu jest jeszcze takich, którzy głoszą swą wiarę w te święte prawdy, ale paraliżują ich oszustwa szatana. Nie czynią nic dla dzieła, a raczej hamują sprawę Bożą. Kiedyż zaczną działać jak ci, którzy oczekują Pana? Kiedy okażą zapal zgodny z ich wiarą? Wielu ludzi samolubnie zatrzymuje swoje środki i uspokaja sumienie planowaniem dokonania dla sprawy Pańskiej wielkich rzeczy po swojej śmierci. Sporządzają testament, w którym zapisują Kościołowi i jego rozmaitym instytucjom pokaźne sumy z uczuciem dobrze spełnionego obowiązku. Sądzą, że uczynili wszystko, czego od nich żądano. Gdzież tutaj jest samozaparcie? Przeciwnie — wykazują prawdziwe samolubstwo. Z chwilą, gdy już w żaden sposób nie będą mogli korzystać ze swych pieniędzy, chcą je oddać Bogu do dyspozycji. Zatrzymują jednak te pieniądze dla siebie tak długo, jak tylko mogą, dopóty, dopóki poseł, który nie da się odprawić z niczym, nie zmusi ich do rezygnacji z nich.

Taka spuścizna jest częstokroć dowodem prawdziwej chciwości. Bóg uczynił nas wszystkich swoimi włodarzami. W żadnym razie nie pozwolił na zaniedbywanie swoich obowiązków ani na pozostawianie ich komuś innemu. Nigdy wezwanie o środki pieniężne na szerzenie prawdy Bożej nie było bardziej naglące niż obecnie.

Nigdy nasze pieniądze nie mogłyby przynieść tyle dobrego, co w obecnym czasie. Każdy dzień zwłoki w prawidłowym ich wydatkowaniu — to ograniczenie czasu, w którym dla ratowania dusz wiele by można jeszcze uczynić. Jeśli pozostawiamy innym ludziom przeprowadzenie tego, co On nam zlecił, krzywdzimy nie tylko siebie, ale i Tego, który dał nam wszystko, co posiadamy. Jakże mogą inni wykonać nasze dzieło dobroczynności lepiej niż my sami? Woła Bożą jest, aby każdy człowiek w ciągu całego swego życia spełnił w tej dziedzinie własne tylko zadanie. Przeciwności, nieszczęścia, rozmaite powikłania mogą na zawsze zniweczyć planowane uczynki miłosierdzia, kiedy właściciel nagromadzonego majątku już go nie strzeże. Jest to smutne, że tak wielu ludzi zaniedbuje obecną wspaniałą sposobność czynienia dobra i woli czekać na koniec swego władarstwa, niż zwrócić Panu te środki, które im powierzył, by były używane dla Jego chwały.

[332]

Strzeżcie się skąpstwa

Jedną ze znamienitych cech nauk Chrystusa jest częstotliwość i powaga, z jakimi ganił On skąpstwo i wskazywał na niebezpieczeństwo przystosowania się do świata, a także niezwykłego umiłowania jego zysków. W mieszkaniach bogaczy, w świątyni i na ulicach ostrzegał tych, którzy pragnęli zbawienia. „Baczenie, a wystrzegajcie się wszelkiej chciwości, dlatego że nie od obfitości dóbr zależy czyje życie”. [Łukasza 12,15](#). „Nie możecie Bogu służyć i mamonie”. [Mateusza 6,24](#); [Łukasza 16,13](#).

Wciąż wzrastająca chęć zdobywania pieniędzy, samolubstwo, które właśnie rodzi pragnienie zysku, jest przyczyną, która oddala od Kościoła upodobanie Boga i osłabia ducha. Gdy głowa i ręce są ustawicznie zajęte planowaniem i trudzeniem się, by gromadzić bogactwa, to żądania Boga i ludzkości umykają z pamięci. Jeśli Bóg błogosławił nas i obdarzył pomyślnością, to nie jest to powód, byśmy marnowali czas i odwrócili od Niego uwagę, a skierowali na to, co On nam podarował. Dawca jest większy od swego daru. Nie należymy do siebie, jesteśmy kupieni za wielką cenę. Czyż zapomniaлиśmy o niewymiernej cenie zapłaconej za nasze odkupienie. Czyżby wdzięczność umarła w naszym sercu? Czy krzyż Chrystusa

nie zawstydzą nas, gdy prowadzimy samolubne, wygodne życie, pragnąc jedynie rzeczy przyjemnych?

Co by się stało, gdyby Chrystus, uprzykrzywszy sobie niewdzięczność i obrazę, jakie spotykały Go zewsząd na każdym kroku, zaniechał swego dzieła? Co by było, gdyby nigdy nie nadeszła taka chwila, w której powiedział: „Wykonało się?” Co by się stało, gdyby wrócił do nieba zniechęcony przyjęciem, jakie Mu zgotowano? I co by się w końcu stało, gdyby nigdy nie przeżył duchowej, śmiertelnej męki w ogrodzie Getsemane, która wycisnęła z Niego krwawy pot, wielkie krople krwi?

[333] Chrystus w swej służbie dla odkupienia ludzkości działał z miłości, której się nie da z niczym porównać, tak jak i Jego posłuszeństwa względem woli Ojca. Trudził się dla człowieczego dobra i znosił wszystko aż do godziny największego upokorzenia. Chrystus przeżył życie w ubóstwie i zaparciu się siebie dla dobra potępionego grzesznika. W świecie, którego był Panem i Stwórcą, nie miał miejsca, gdzie by mógł położyć utrudzoną głowę. Obecnie my zbieramy owoce tej nie do wypowiedzenia ofiarności. A jednak gdy dla wspomnienia dzieła Zbawiciela w ratowaniu dusz potrzebne są nasza praca i pieniądze, uchylamy się od swego obowiązku i prosimy, żeby nas usprawiedliwiono. Niegodziwa opieszałość, beztroska obojętność i bezbożne samolubstwo zamykają nasze umysły na wezwanie Boga. Czy Chrystus, Majestat niebios, Król chwały musiał nieść ciężki krzyż i koronę cierniową? Czy musiał pić gorzki kielich, kiedy my wygodnie uchylamy się od wszystkiego, uwielbiamy samych siebie i zapominamy o duszach, za które umarł, żeby odkupić je swą cenną krwią? O, nie! Dawajmy, póki jeszcze dysponujemy czymkolwiek! Czyńmy tak dopóty, dopóki będziemy mogli. Działajmy, póki jest dzień! Poświęćmy nasz czas i nasze środki służbie Bożej, abyśmy mogli zyskać Jego uznanie i otrzymać nagrodę.

Oczyszczenie

Ojciec Niebieski będzie nas wypróbowywał. Dzień po dniu będziemy się rozliczać i zdawać rachunek z każdego naszego postępków. Każdy będzie wynagrodzony odpowiednio do swoich uczynków. Bóg w dawnych czasach nie znajdował upodobania w ofiarach i całopaleniach, jeśli dar nie był składany ze szczerego serca. Samuel powiedział: „Czy takie ma Pan upodobanie w całopaleniach i w rzeźnych ofiarach, co w posłuszeństwie dla głosu Pana? Oto: Posłuszeństwo lepsze jest niż ofiara, a uważne słuchanie lepsze niż tłuszcz barani”. [1 Samuela 15,22](#). Za wszystkie pieniądze na świecie nie możemy kupić błogosławieństwa Bożego ani zapewnić sobie choćby jednego zwycięstwa.

Wielu złożyłoby wszystko, każdą rzecz, na ofiarę, ale właśnie ta ofiara, jaką powinni byli złożyć, wymaga wyzbycia się swojego „ja” i tego, by swoją wolę podporządkować woli Bożej. Chrystus powiedział do uczniów: „Jeśli się nie nawrócicie i nie staniecie jak dzieci, nie wejdziecie do Królestwa Niebios”. [Mateusza 18,3](#). Jak być pokornym? Ten przykład wskazuje nam właśnie drogę. My wszyscy musimy się stać tak pokornymi, tak skromnymi jak małe dzieci, ażeby móc odziedziczyć królestwo.

Nasz Ojciec Niebieski widzi serca ludzi i zna ich charakter lepiej niż oni sami. Wie, że niektórzy są pojętni oraz zdolni, i że te zdolności, właściwie pokierowane, mogą służyć Jego chwale i wzrostowi Jego dzieła. Poddaje tych ludzi próbie i w swej opatrności sprawia, że znajdują się w najrozmaitszych warunkach i sytuacjach. Wystawia na próbę, żeby zobaczyli, co kryje się w ich sercach, i jakie są słabe strony ich charakterów, których nie byli nawet świadomi. Daje im sposobność usunięcia tych braków, wygładzenia chropowatych kantów natury i przysposobienia do Jego służby, żeby, gdy ich powoła do czynu, mogli być gotowi do działania. Wtedy niebiescy aniołowie mogą zjednoczyć swoją pracę z ludzkim wysiłkiem w dziele, które musi być na ziemi wykonane.

[334]

Bóg objawia w swym miłosierdziu ukryte błędy tych ludzi, których powołuje do zajęcia odpowiedzialnego stanowiska. Muszą wniknąć w siebie i dokładnie zbadać skomplikowane uczucia i odruchy własnego serca, znaleźć to, co jest złe i przewrotne, i w ten sposób zmienić rządzące nimi skłonności i uszlachetnić obyczaje. Pan w swej opatrności sprawia, że znajdują się oni w takich sytuacjach, w których mogą wypróbować swą siłę moralną i odkryć istotne motywy swego postępowania. Dokonawszy tego, mogą udoskonalić to, co jest w nich dobre i prawe, a odrzucić to, co niesprawiedliwe i złe. Bóg chce, żeby Jego słudzy poznali moralną siłę swoich serc. Ażeby ten cel osiągnąć, często dopuszcza na nich ogień udręki, który oczyszcza. „Lecz kto będzie mógł znieść dzień jego przyjscia i kto się ostoi, gdy się ukaze? Gdyz jest on jak ogień odlewacza, jak ług foluszników. Usiadzie, aby wytapiać i czyścić srebro. Będzie czyścił synów Lewiego i będzie ich płukał jak złoto i srebro. Potem będą mogli składać Panu ofiary w sprawiedliwości”. [Malachiasza 3,2.3.](#)

Oczyszczenie ludu Bożego nie może się dokonać bez cierpień. Bóg pozwala, żeby ogień udręki pochłonął żużel i śmieci, by oddzielić rzeczy bez wartości od tego, co wartościowe, by czysty metal zabłysnął swym blaskiem. Pozwala nam wpadać z jednego ognia w drugi, poddając próbie naszą prawdziwą wartość. Jeśli tych prób nie potrafimy znieść, to co się z nami stanie w czasie udręki? Jeśli już teraz pomyślność, lub przeciwności losu objawiają w naszych sercach fałsz, pychę i samolubstwo, to cóż dopiero się okaże w dniu, gdy Bóg będzie wypróbowywał w ogniu dzieło każdego człowieka i odsłoni wszystkie tajemnice serc ludzkich?

Prawdziwa wielkość jest zawsze gotowa poddać się próbie. Jeśli jesteśmy niechętni temu, by Bóg zbadał nasze serce, to nasz stan jest rzeczywiście poważny. Bóg jest Tym, który oczyszcza i doskonali dusze. W żarze pieca żużel na zawsze oddziela się od prawdziwego srebra i złota chrześcijańskiego charakteru. Jezus czuwa nad przebiegiem próby. On wie, co jest potrzebne, aby tak przepławić cenny metal, by odbił się w nim promienisty blask Jego boskiej miłości.

[335]

Jezus szedł pierwszy

Bóg przyciąga swoje dzieci do siebie, prowadząc je przez poważne i oczyszczające próby. Czyni to w tym celu, by pokazać im,

jak są słabi i nieudolni, a potem uczy ich, żeby polegali na Nim jako na jedynym pomocniku i obrońcy. Wtedy osiąga cel. Jego dzieci są przygotowane do tego, by w każdej potrzebie, w każdej sytuacji, jaka się wyłoni, stać się pożytecznymi, móc zająć odpowiedzialne, ważne stanowiska i wypełnić doniosłe zamierzenia, do których udzielono im odpowiednich sił. Bóg sprawia, że znajdują się w ciężkich sytuacjach, wypróbowuje ich pod każdym względem. W taki właśnie sposób wychowuje ich, kształci oraz przygotowuje. Jezus, nasz Odkupiciel, ludzki reprezentant i głowa, przetrwał zwycięsko próbę w procesie wytapiania. Wycierpiał więcej niż my kiedykolwiek będziemy zdolni cierpieć. Wziął wszystkie nasze ludzkie niemoce na siebie, był kuszony we wszystkich sprawach, tak jak i my jesteśmy kuszeni. Nie cierpiał za siebie, zniósł mękę za nasze grzechy. I oto teraz, opierając się na tym dziele naszego Zbawiciela, możemy w Jego imieniu stać się zwycięzcami.

To Boże dzieło oczyszczenia i przepławienia musi trwać dopóty, dopóki Jego słudzy na tyle staną się pokorni i tak się zaprą siebie, że gdy zostaną powołani do czynnej służby, będą mieli na uwadze jedynie Jego chwałę. A wtedy On zaakceptuje ich wysiłki. Nie będą działać porywczo, kierując się impulsem. Nie będą narażać ani wystawiać na niebezpieczeństwo sprawy Bożej ulegając pokusom, namiętnościom i bezwolnie idąc za własnym cielesnym umysłem, opętanym przez szatana. Ach, jak strasznie przewrotna wola człowieka i nieokiełznany temperament szkodzą sprawie Bożej! Ileż cierpień ściąga człowiek na samego siebie, ulegając własnemu, wielkiemu uporowi! Bóg stawia ludzi na coraz to innym gruncie, wzmacnia nacisk, aż doskonała pokora i przeobrażenie charakteru doprowadzą ich do harmonii z Chrystusem i duchem niebios, a ludzie ci staną się zwycięzcami samych siebie.

Bóg powoływał ludzi różnego stanu. Poddawał ich próbie i badaniu, by poznać ich cechy charakteru i dowiedzieć się, czy można powierzyć ich pieczy dzieło w (...). Jednocześnie chciał się przekonać, czy będą mogli pomóc działającym już tam ludziom, mającym pewne braki i niedostatki. Poza tym chodziło Bogu o pewność, że wobec nieudanych posunięć tamtych ludzi, nie będą brać z nich niewłaściwego przykładu w realizowaniu najświętszego dzieła Bożego. Ustawicznie przestrzegał ludzi w (...), napominał ich i dawał im rady. Zesłał wielkie światło na działające tam w Jego sprawie sługi, ażeby

biegnąca przed nimi droga była jasna i wyraźna. Lecz kiedy wola iść własną drogą i jak Saul gardzą światłem, to na pewno tracą z oczu cel i ściągają na sprawę Bożą trudności i kłopoty. Przedłożono im światło i ciemność, ale oni zbyt często wybierali ciemność.

[336]

Poselstwo do Laodycei

Poselstwo laodycejskie dotyczy ludu Bożego, który wyznaje, że wierzy w prawdę na obecny czas. W większości są to wyznawcy „letni”, posiadający wprawdzie nazwę, ale nie okazujący żadnego zapału. Bóg dał do zrozumienia, że na wiodących stanowiskach w swoim dziele pragnie mieć ludzi wielkiego serca, którzy naprawią istniejący tam stan rzeczy i jako straż będą stać na posterunkach pełniąc wiernie swe obowiązki. Dał im poznanie pod każdym względem, aby ich odpowiednio pouczyć o sytuacji, pokrzepić i posilić. Lecz mimo obietnicy pomocy Bożej owi ludzie pomagali nieprzyjacielowi w osłabianiu i zniechęcaniu tych wierzących, których Bóg powołał do wykonywania swego dzieła. A przecież powinni być sumienni i wierni, pełni żarliwego zapału, uprzejmi i życzliwi, kroczący w miłości i poznaniu Jezusa Chrystusa. Określenie „letni” (ani zimny, ani gorący) dotyczy właśnie takich ludzi. Wyznają znajomość prawdy, ale brak im żarliwości i oddania. Odważyli się nie porzucić całkowicie drogi niewierzącego i ponoszą ryzyko nie chcąc uśmiercić swego „ja” i przestrzegać zasad wyznawanej przez siebie wiary.

Jedyną nadzieją dla takich osób z Laodycei jest otwarcie i jasno wyznac Bogu swój stan i zdać sobie sprawę z tego, co jest kruche i ułomne w ich naturze. Nie są oni ani zimni, ani gorący, ich postawa jest nieokreślona, a jednocześnie chełpią się, że niczego nie potrzebują. Wierny Świadek nienawidzi takiego „letniego” stanu. Gardzi obojętnością tej grupy ludzi. Powiedział: „Obyś był zimny albo gorący!”. **Objawienie 3,15**. Są tak wstrętnei Jego smakowi jak letnia woda. Nie są ani obojętni, ani też samolubnie uparci. Biorą udział w dziele Bożym, ale ani nie przykładają do tego całego serca, ani całkowicie mu się nie oddają, a jego znaczenie przypisują sobie. Stoją na uboczu i są gotowi opuścić swój posterunek, gdy tego wymagać będą ich osobiste, ziemskie interesy. W ich sercu brak działania łaski Bożej. O takich ludziach powiedziano: „Mówisz: Bo-

gaty jestem i wzbogaciłem się, i niczego nie potrzebuję, a nie wiesz, żeś pożałowania godzien nędzarnik i biedak, ślepy i goły”. [Objawienie 3,17](#).

Lek Boży

Wiara i miłość są prawdziwym bogactwem, czystym złotem, które Wierny Świadek radzi kupić „letnim” ludziom. Choćbyśmy byli najbogatsi w ziemskie skarby, wszystkie nasze bogactwa nie wystarczą na kupienie drogocennych leków mogących uleczyć chorobę duszy, zwaną „letniością”. Rozum i ziemskie bogactwa były bezsilne, by usunąć braki zboru laodycejskiego, czy też wyrwać go z tego żalnego stanu. Byli ślepi, a jednak wydawało im się, że widzą. Nie pozwolili Duchowi Bożemu oświecić swoich umysłów, nie zdawali sobie sprawy ze swego grzesznego stanu. Dlatego nie wiedzieli, jak bardzo potrzebują pomocy.

[337]

Jest to smutne, gdy trzeba żyć bez pomocy Bożej, ale w gorszym, strasznym położeniu są ci, którzy, ogołoceni z wszelkiego uduchowania i pozbawieni Chrystusa, wciąż próbują się usprawiedliwić, mówiąc tym, którzy są zaniepokojeni ich stanem, że nie potrzebują ich troski ani współczucia. Grozę budzi moc, jaką wywiera na ludzki umysł oszukiwanie siebie. Jakaż to ślepotą — mylić światło z ciemnością, stawiać ciemność na miejscu światła! Wierny Świadek radzi nam kupić od Niego złoto wypróbowane w ogniu, białą szatę i maść na oczy.

Polecane tutaj wypróbowane w ogniu złoto oznacza wiarę i miłość. Sprawia ono, że serce staje się bogate, ponieważ tak długo było wytapiane, aż stało się czyste. Im częściej było wypróbowywane, tym jaśniejszy jest jego blask. Biała szata oznacza czystość charakteru, sprawiedliwość Chrystusa udzieloną grzesznikowi. Jest to w rzeczywistości szata niebiańska, którą można nabyć tylko od Chrystusa i jedynie za życie dobrowolnego posłuszeństwa. Maścią naprawiającą wzrok jest mądrość i łaska, które pozwalają nam odróżnić dobro od zła i rozpoznać grzech pod każdą maską. Bóg obdarzył swój Kościół wzrokiem, który powinien być namaszczony mądrością, aby Kościół mógł widzieć jasno i wyraźnie, ale wielu, gdyby mogło, pozbawiłoby Kościół oczu, ponieważ nie chcieliby; żeby ich czyny wyszły na jaw, nie chcieliby usłyszeć słów nagany.

Boża maść da jasność zrozumienia. Chrystus jest depozytariuszem wszystkich łask. Mówi: „Kupujcie u Mnie”.

Przesiew

[338] Niektórzy będą zdania, że podkreślamy nasze zasługi, gdy z racji dobrych uczynków oczekujemy specjalnej łaski od Boga. Rzeczywiście, nie możemy kupić ani jednego zwycięstwa za nasze dobre uczynki. Z drugiej strony — bez nich nigdy nie możemy być zwycięzcami. Kupno, jakie nam Bóg poleca — to należyte wypełnianie warunków, które On nam dał. Prawdziwą cnotę, która ma wartość nieobliczalną i pozwala przetrwać próby i pokusy, a także przeciwności życia, można osiągnąć jedynie przez wiarę i pokorne, całkowite i dobrowolne posłuszeństwo. Cnoty ludzi, którzy przetrwają udrękę i prześladowanie, wykazując przy tym szczerą i stałość, są szczerym złotem wypróbowanym w ogniu. Chrystus proponuje człowiekowi sprzedaż tego drogocennego skarbu. „Radzę ci, abyś nabył u mnie złota w ogniu wypróbowanego”. **Objawienie 3,18**. Zimne, bezduszne spełnianie obowiązku nie czyni nas chrześcijanami. Musimy wyjść z „letniego” stanu i przeżyć prawdziwe nawrócenie, w przeciwnym razie niebo nas ominie.

W duchu zwrócił mi Bóg uwagę na swoją opatrność wśród Jego ludu i pokazał, że każda próba, spotykająca w uszlachetniającym i oczyszczającym procesie ludzi głoszących, że są chrześcijanami, udowadnia, że niektórzy są przysłowiowym żuzłem. Nie zawsze pojawia się czyste złoto. W czasie każdego kryzysu religijnego niektórzy z wierzących ulegają pokusom. Boże potrząśnięcie zdmuchuje rzesze jak suche liście. Pomyślność pomnaża rzeszę wyznawców. Utrapienia wyrywają ich z Kościoła. Są to ludzie, których serca nie są niewzruszenie związane z Bogiem. Odchodzą od nas, ponieważ nie mają naszego ducha. Gdy wzrasta w świecie udręka i gdy mnożą się prześladowania za Słowo Boże, wielu się gorszy.

Pozwólcie tym ludziom spojrzeć wstecz, kilka miesięcy wcześniej, kiedy sami osądzali przypadki innych, znajdujących się wtedy w sytuacji podobnej do tej, w jakiej sami się teraz znajdują. Powinni starannie przypomnieć sobie to, co myśleli wtedy o ludziach, którzy ulegli pokusom! Gdyby ktoś powiedział im, że mimo swego zapалу i pracy misyjnej dla zbawienia innych ludzi, wkrótce sami znajdą

się w podobnej sytuacji, to odpowiedzieliby, jak kiedyś Chazael prorokowi: „Czymże jest twój sługa, który wszak jest tylko psem, że miałby dokonać tej okropnej rzeczy?”. [2 Królewska 8,13](#).

Zwodzą samych siebie i oszukują. Ileż okazują stanowczości w spokojnym czasie! Jakimi to mężnymi żeglarzami czynią siebie, gdy panuje cisza! Jednak gdy przyjdą gwałtowne burze prób i pokus, wtedy ich dusze są niby rozbite wraki okrętów. Ludzie mogą posiadać wspaniałe dary, zdolności, talenty, doskonałe kwalifikacje, ale jedna tylko ułomność, jeden pobłażliwie traktowany, ukryty grzech jest dla charakteru tym, czym robak toczący statek — nieszczęściem i całkowitym zniszczeniem.

Potrzeba stałego rozwoju

Ludzie piastujący odpowiedzialne stanowiska powinni się stale doskonalić. Nie mogą trwać przy starych doświadczeniach i myśleć, że nie potrzebują systematycznej pracy nad sobą. Chociaż człowiek, kiedy przychodzi na świat, jest najbardziej bezradnym ze stworzeń Bożych i z natury najbardziej przewrotnym, jest jednak zdolny do stałego rozwoju i postępu. Może go oświecić wiedza, uszlachetnić cnota, może dążyć do wielkości umysłowej i moralnej, aż osiągnie doskonałą inteligencję i szlachetny charakter, niewiele gorszy od doskonałości, czy czystości aniołów. A ze światłem prawdy oświecającym umysł ludzki, z miłością Bożą, jakiej pełne jest serce, nie możemy pojąć, czym może się stać człowiek i jak wielkie dzieło jest w stanie wykonać!

[339]

Wiem, że serce ludzkie jest zaślepione co do swego prawdziwego położenia, ale nie mogę zaniechać wysiłków, aby wam pomóc. Kochamy was i chętnie byśmy widzieli, jak dążycie do zwycięstwa. Jezus was kocha. Umarł za was i chce, żebyście dostąpili zbawienia. Nie powiedziano nam, że musicie zostać w (...), ale żądamy od was rzetelnej pracy, byście się jej oddali niepodzielnym sercem. Naprawcie wszelkie zło i krzywdy, nie szczydźcie wysiłku, karćcie samych siebie. W przeciwnym razie postradacie niebo! Lecz własnymi siłami nie osiągniecie poprawy. W imię Chrystusa przeciwstawcie się szatanowi, a ucieknie od was.

Dzieło przycinania i oczyszczania, by przysposobić nas do bytu w niebie, jest trudnym zadaniem. Będzie was kosztować wiele cierpień, prób i trosk, ponieważ wasza wola nie podporządkowała się jeszcze woli Chrystusa. Musimy tak długo przechodzić przez płomień oczyszczającego pieca, aż żar pochłonie żużel, a my, oczyszczeni, będziemy odbijać obraz i podobieństwo Boga. Ci, którzy idą za głosem własnych skłonności, kierując się zmiennym, zewnętrznym blaskiem, nie mogą wydać godnego zaufania sądu o działalności Boga. Tacy ludzie są pełni niezadowolenia, widzą błędy tam, gdzie w rzeczywistości są zwycięstwa, a wielkie straty tam, gdzie faktycznie osiągnięto zysk. Jak ongiś Jakub gotowi są wykrzyknąć: „Wszystko to zważyło się na mnie!” (1 Mojżeszowa 42,36) — podczas gdy rzeczy, przeciwko którym utyskują, we wszystkim działają dla ich dobra.

Bez krzyża nie ma korony! Jak można być silnym w Panu nie przechodząc prób? Żeby mieć siłę, musimy stale ćwiczyć. Żeby zdobyć silną wiarę, musimy znaleźć się w takich warunkach, w jakich wiara nasza będzie wypróbowana. Apostoł Paweł tuż przed męczeńską śmiercią napominał swego pomocnika Tymoteusza: „Cierp wspólnie ze mną dla ewangelii, wsparty mocą Boga”. 2 Tymoteusza 1,8. Musimy znieść wiele udręk, zanim będziemy mogli wejść do królestwa Bożego. Zbawiciel poddawany był próbom na wszelkie możliwe sposoby, a jednak zawsze zwyciężał dzięki mocy w Bogu. Jest to łaska być silnym w mocy Bożej we wszystkich okolicznościach i chwalić krzyż Chrystusa. — *Testimonies for the Church III*, 67 (1872).

W starożytności Izraelitom nakazano składać ofiary za całe zgromadzenie, żeby oczyścić je z rytualnej nieczystości. Ofiarą tą była czerwonej maści jałówka, reprezentująca doskonalszą ofiarę, która miała odkupić ze skalania grzechem. Ta była ofiarą okolicznościową, składaną dla oczyszczenia tych wszystkich, którzy z konieczności lub przypadkowo dotknęli zmarłego. Wszyscy, którzy w jakikolwiek sposób zetknęli się ze śmiercią, byli, zgodnie z prawem, uważani za nieczystych. Chodziło o to, by skutecznie wpoić w umysły Hebrajczyków fakt, że śmierć przychodzi w konsekwencji grzechu i dlatego jest właściwie wyrazem grzechu w ogóle. Jedna jałówka, jedna skrzynia, jeden miedziany wąż, wskazują wyraźnie na jedną wielką ofiarę, na ofiarę Chrystusa.

Jałówka musiała być czerwonej maści, ponieważ czerwień przywodziła na myśl krew. Musiała być bez skazy, taka, która nigdy nie dźwigała jarzma. Wskazywało to znowu na Chrystusa. Syn Boży przyszedł z własnej woli, żeby dokonać dzieła pojednania. Nie ciążyło na Nim żadne jarzmo, był niezależny i stał ponad wszelkim prawem. Na aniołach, jako wysłannikach Boga, ciążył obowiązek służenia, dlatego żadna z ich strony osobista ofiara nie mogła stanowić okupu za grzech upadłego człowieka. Jedynie Chrystus wolny od wymagań prawa mógł odkupić grzeszną ludzkość. Miał moc oddać swoje życie i wziąć je z powrotem. „Który, chociaż był w postaci Bożej, nie upierał się zachłannie przy tym, aby być równym Bogu”. [Filipian 2,6](#).

Mimo to ta pełna chwały Istota umiłowała biednego, nędznego grzesznika, przyjęła postać sługi, ażeby cierpieć i umrzeć dla dobra ludzkości. Jezus mógł pozostać po prawicy swego Ojca i dalej nosić koronę królewską oraz królewskie szaty. Zamienił jednak wszystkie bogactwa i zaszczyty, całą niebieską chwałę na nędzę rodzaju ludzkiego. Nad swą potężną moc przełożył mękę Getsemane, poniżenie i śmiertelną walkę na Golgocie. Wziął na siebie boleści i smutki, żeby przez swój chrzest cierpienia i krwi oczyścić i odkupić

grzeszny świat. „Oto przychodzę — brzmiała radośnie wyrażona zgoda — Pragnę czynić wolę twoją, Boże mój”. [Psalmów 40,8.9.](#)

[341] Jałówkę przeznaczoną na ofiarę przyprowadzano przed obóz i tam zabijano w bardzo uroczysty sposób. Tak samo cierpiał Chrystus przed bramami Jerozolimy, ponieważ Golgota położona była poza murami miasta. Miało to uzmysłwić, że Chrystus umarł nie tylko za Hebrajczyków, lecz za cały rodzaj ludzki. On głosił upadłemu światu, że przyszedł jako jego Zbawiciel i serdecznie prosił świat, żeby przyjął ofiarowane przez Niego zbawienie. Kiedy jałówkę zabito z całym namaszczeniem, kapłan, odziany w czyste, białe szaty, brał w swe ręce płynącą z ciała ofiary krew i kropił nią siedmiokrotnie w stronę świątyni. „Mając (...) kapłana wielkiego nad domem Bożym, wejdźmy na nią [drogę] ze szczerym sercem, w pełni wiary, oczyszczeni w sercach od złego sumienia i obmyci na ciele wodą czystą”. [Hebrajczyków 10,21.22.](#)

Jałówkę spalano na popiół, co oznaczało całkowitą i doskonałą ofiarę. Potem Izraelita, nie splamiony zetknięciem się z umarłym, napełniał tym popiołem naczynie, w którym była woda pochodząca z bieżących wód. Ten czysty, nie zbrukany Izraelita, brał drzewo cedrowe, szkarłatną wełnę i wiązkę hizopu i skrapiał zawartością naczynia przybytek Pański i zgromadzony lud. Ceremonię tę powtarzano kilkakrotnie, żeby ją dokładnie wykonać. Służyła ona oczyszczeniu z grzechu.

Tak samo Chrystus, kiedy już przelał swą bezcenną krew, wstępuje w swej własnej, nieskazitelnej prawości do miejsca świętego, żeby oczyścić świątynię. I tam czerwony strumień włącza się w służbę pojednania człowieka z Bogiem. Niektórzy mogą widzieć w zabijaniu jałówki tylko bezmyślny rytuał, ale odbywało się to na polecenie Boga i miało głębokie znaczenie, którego nie straciło do dnia dzisiejszego.

Kapłan używał drzewa cedrowego i hizopu, a zanurzając je w oczyszczającej wodzie skrapiał nią nieczystych. Ten czyn wskazywał na krew Chrystusa, która miała być przelana na oczyszczenie zmas moralnych. Powtarzanie czynności kropienia ilustrowało dokładność dzieła, które musiało być wykonane dla dobra skruszonego grzesznika. Wszystko, co grzesznik posiadał, musiało zostać uświęcone, Nie tylko jego serce powinno być czyste i obmyte, ale

powinien starać się o to, by rodzinę, domowników i wszystko, co posiada, poświęcić Bogu.

Po skropieniu namiotu hizopem, nad drzwiami oczyszczonych osób pisano: „Nie należę do siebie, Panie, jam twój”. Tak powinno być i z tymi, którzy głoszą, iż zostali oczyszczeni krwią Chrystusa. Dzisiaj Bóg nie jest mniej dokładny niż w dawnych czasach. Psalmista w swej modlitwie powołuje się na tę symboliczną ceremonię, mówiąc: „Pokrop mnie hizopem, a będę oczyszczony; obmyj mnie, a ponad śnieg bielszy się stanę. Serce czyste stwórz we mnie, o Boże, a ducha prawego odnów we mnie! Przywróć mi radość z wybawienia twego, i wesprzyj mnie duchem ochoczym!”. [Psalmów 51,9.12.14.](#)

Krew Chrystusa jest wystarczająca i skuteczna, ale trzeba mieć ją ustawicznie na względzie. Bóg żąda od swoich sług nie tylko tego, by używali środków, które im powierzył dla swojej chwały, ale żeby się sami poświęcili Jego sprawie. Jeżeli wy, bracia moi, staliście się samolubami i odmawiacie Panu tego, co z radością powinniście złożyć w Jego służbie, to potrzebujecie owego dokładnego pokropienia krwią Chrystusa, byście siebie i wszystko, co posiadacie, poświęcili Bogu.

Wola posłuszeństwa

Abraham był już starym człowiekiem, kiedy otrzymał od Boga przerażający rozkaz ofiarowania swego syna Izaaka na ołtarzu całopalenia. Nawet wśród swoich współczesnych uważany był za człowieka starego. Tężyzna młodych lat już go opuściła. Nie było dla niego łatwą rzeczą znosić trudności i niebezpieczeństwa. W młodszej energii człowiek może ambitnie stawiać czoło burzom w przeświadczeniu, że posiada siłę i jest w stanie wznieść się ponad odbierające odwagę trudności, które mogą nadwątlić serce w późniejszych latach, gdy już kroki człowieka kierują się w stronę grobu.

W swej opatrności Bóg zachował ostatnią, najsurowszą próbę dla Abrahama do czasu, gdy brzemień lat przygniotło go swym ciężarem i zaczął tęsknić do odpoczynku od trudów i znoju. Pan przemówił do Abrahama, mówiąc: „Weź syna swego, jedynaka swego, Izaaka, którego miłujesz (...) i złóż go tam w ofierze całopalnej na jednej z gór”. [1 Mojżeszowa 22,2](#).

Serce starego człowieka zadrżało ze zgrozy. Strata takiego syna wskutek choroby byłaby najdotkliwszym ciosem dla miłującego ojca i w bólu pochyliła jego siwą głowę. Jednak teraz rozkazano mu, aby własną ręką przelał drogocenną krew jedyne go syna. Wydawało mu się, że jest to potworne!

Bóg jednak tak powiedział i trzeba było okazać posłuszeństwo Jego słowu. Co prawda Abraham był już w podeszłym wieku, ale to nie zwalniało go od posłuszeństwa Bogu. Uchwycił laskę wiary i w niemym bólu ujął za rękę swoje piękne w kwiecie młodości i zdrowia dziecię, a potem poszedł, by okazać posłuszeństwo słowu Bożemu. Godny czci stary patriarcha był tylko człowiekiem. Jego uczucia i przywiązanie były podobne do naszych, kochał jedyne go syna, pociechę swego sędziwego wieku, tego, którego dotyczyła obietnica Pańska.

Abraham nie zatrzymał się, ażeby zapytać, w jaki sposób spełnią się obietnice Boże, skoro Izaak będzie zabity. Nie zatrzymał się,

by prawować się ze swym sercem, lecz dokładnie wypełniał rozkaz Boży aż do chwili, gdy już miał zatopić ostrze noża w drżącym ciele dziecka, a anioł zawołał: „Nie podnoś ręki na chłopca i nie czyn mu nic, bo teraz wiem, że boisz się Boga, gdyż nie wzbraniałeś się ofiarować mi jedyne go syna swego”. [1 Mojżeszowa 22,12](#).

Ten potężny akt wiary zapisano na kartach historii biblijnej po to, by świecił światu jako wymowny przykład aż do końca czasu. Abraham nie przytaczał swego sędziwego wieku na usprawiedliwienie, żeby wymigać się od posłuszeństwa Bogu. Nie powiedział: „Moje włosy są siwe, nie mam już siły wieku męskiego. Któż będzie się o mnie troszczył, kiedy będę niedołężny, gdy nie będę miał Izaaka? Jakże ja, stary ojciec, mogę przelać krew swego jedyne go syna?” Nie. Bóg powiedział, a człowiek musiał być posłuszny bez kwestionowania, szemrania, czy okazywania bojaźni po drodze.

W dzisiejszych zborach potrzebna jest wiara Abrahama po to, by świecić w ciemnościach, które zbierają się wokół nich, eliminują ciepły blask słonecznej miłości Bożej i hamują wzrost ducha. Wiek nigdy nie może zwolnić z posłuszeństwa wobec Boga. Nasza wiara musi zrodzić wiele dobrych uczynków, ponieważ bez uczynków jest martwa. Każdy obowiązek spełniony w imieniu Jezusa, każda ofiara poniesiona w Jego imieniu zawiera w sobie wspaniałą nagrodę. Bóg przemawia do nas, gdy jesteśmy posłuszni Jego rozkazom, i udziela swych błogosławieństw, ale wymaga od nas całkowitego oddania Mu do dyspozycji wszystkich naszych sił. Umysł i serce, całą istotę musimy ofiarować Bogu, w przeciwnym razie nie osiągniemy celu, nie staniemy się prawdziwymi chrześcijanami.

Bóg nie zatrzymał niczego, co by człowiekowi nie zapewniło wiecznego bogactwa, przyodział ziemię w piękno i wyposażył we wszystko, co człowiek może użytkować w swym przemijającym życiu. Wydał na śmierć swego Syna, by zbawić świat, który upadł wskutek grzechu i głupoty. Ta z niczym nieporównywalna miłość i niewymierna ofiara wymagają z naszej strony ścisłego posłuszeństwa, najświętszej miłości i nieograniczonej wiary. A jednak wszystkie te cnoty, nawet gdybyśmy się z nimi w jedno stopili, nigdy nie dadzą się zmierzyć, ani porównać z tą wielką ofiarą, jaką złożył dla nas Chrystus.

[343]

Bezwarunkowo posłuszni!

Bóg wymaga natychmiastowego i nie podlegającego dyskusji posłuszeństwa prawu, ale ludzie są zaślepieni i sparaliżowani oszustwami szatana, który skłania ich do rozmaitych wybiegów, usprawiedliwień, przewycięzania skrupułów i mówi tak, jak kiedyś do Ewy: „Na pewno nie umrzecie”. [1 Mojżeszowa 3,4](#). Nieposłuszeństwo nie tylko zatwardza serce i sumienie winnego, ale sprawia, że słabnie wiara innych ludzi. To, co stale mają przed oczyma, chociaż początkowo wydaje się im bardzo złe, stopniowo traci swój zły charakter, aż w końcu pytają, czy rzeczywiście jest to grzech i nieświadomie popełniają ten sam błąd.

[344] Przez proroka Samuela Bóg rozkazał Saulowi ciągnąć przeciwko Amalekitom, pobić i zniszczyć ich oraz wszystko, co posiadali. Saul tylko częściowo okazał posłuszeństwo. Zniszczył pośrednie było, ale zostawił najlepsze sztuki, a także zachował przy życiu występnego króla Agaga. Następnego dnia Saul spotkał proroka Samuela i pochlebnyimi słowy, gratulując sobie, powiedział: „Błogosławionyś ty u Pana! Wypełniłem rozkaz Pański!” Prorok odparł jednak natychmiast: „A co to za beczenie owiec, które dochodzi do moich uszu, i ryk bydła, który słyszę?”. [1 Samuela 15,13.14](#).

Saul zmieszał się i usiłował zrzucić z siebie odpowiedzialność mówiąc: „Od Amalekitów je przyprowadzili, ponieważ lud oszczędził najlepsze sztuki z owiec i bydła, aby je ofiarować Panu, Bogu twojemu; resztę jednak wybiliśmy do nogi”. [1 Samuela 15,15](#). Samuel zganił króla przypominając mu wyraźny rozkaz Boży, nakazujący Saulowi zniszczyć wszystkie rzeczy będące własnością Amalekitów. Wskazał królowi jego przestępstwo i orzekł, że Saul nie okazał Panu posłuszeństwa. Saul jednak uparcie nie chciał uznać swego błędu i dopatrzeć się winy w swym postępowaniu. Wciąż usprawiedliwiał swój grzech tym, że zachował najlepsze sztuki bydła po to, aby je ofiarować Panu.

Samuela do głębi serca smucił upór, z jakim król nie chciał uznać swego grzechu i wyznać go Bogu. Zdjęty smutkiem i żalem zapytał: „Czy takie ma Pan upodobanie w całopaleniach i w rzeźnych ofiarach, co w posłuszeństwie dla głosu Pana? Oto: Posłuszeństwo lepsze jest niż ofiara, a uważne słuchanie lepsze niż tłuszc barani. Gdyż nieposłuszeństwo jest takim samym grzechem, jak czary, a

krnąbrność, jak bałwochwalstwo i oddawanie czci obrazom. Ponieważ wzgardziłeś rozkazem Pana, więc i On wzgardził tobą i nie będziesz królem”. [1 Samuela 15,22](#).

Zwłoka jest niebezpieczna

W obliczu obowiązku nie powinniśmy zastanawiać się ani zwlekać z wykonaniem tego, czego się od nas wymaga. Zwłoka bowiem daje czas na zrodzenie się wątpliwości, wkrada się niewiara, rozsądek doznaje uszczerbku, a rozum — zaćmienia. W końcu nagana Ducha Bożego nie dociera już do serca ludzi wprowadzanych w błąd. Serce takiego człowieka jest zaślepione, a on sam nawet nie przypuszcza, że te nagany mogą dotyczyć jego samego czy też jego przypadku.

Mija drogocenny czas próby, a niewielu tylko uświadamia sobie, że został on dany po to, by mogli się przygotować do wieczności. Cenne godziny upływają na świeckich przedsięwzięciach, na przyjemnościach i niczym nie ograniczonym grzechu. Lekceważy się prawo Boże i zapomina o nim, chociaż każde jego postanowienie ma wiążącą i obowiązującą moc. Każde przekroczenie tego prawa ściągnie na winnego odpowiednią karę. Umiłowanie ziemskich korzyści prowadzi do bezczeszczenia soboty, choć wymagania w stosunku do tego świętego dnia ani się nie zmniejszyły, ani nie zostały odwołane. Rozkaz Boży pod tym względem brzmi jasno i nie można go nie zrozumieć. Bóg wyraźnie zakazał pracować w siódmym dniu. Ustanowił ten dzień dniem świętym dla siebie samego.

Wielu jest przeszkodą na drodze tych, którzy by w innym przypadku trwali w posłuszeństwie przykazaniom Bożym. Zarówno silne, jak i słabe wpływy wiążą ich ze sprawami tego świata, ale moc Pańska jest w stanie zerwać te pęta. Usunie każdą przeszkodę z drogi wiernych lub da im siłę i męstwo konieczne do przewyciężenia wszelkich trudności, o ile żarliwie będą błagać Boga o pomoc. Wszystkie przeszkody znikną przed gorącym pragnieniem spełnienia woli Bożej i uporczywym wysiłkiem czy to kosztem własnego „ja”, czy nawet własnego życia. Światło płynące z nieba rozjaśni ciemności zebrane wokół tych, którzy w wielu przeciwnościach i próbach kroczą naprzód, spoglądając na Jezusa jako na początek i koniec swej wiary.

[345]

W dawnych czasach Bóg przemawiał do ludzi ustami proroków i apostołów. W naszych dniach przemawia za pośrednictwem świadectw swojego Ducha. Nigdy nie było takiego czasu, w którym by Bóg pouczał ludzi o swojej woli żarliwiej, niż to czyni teraz, uczył ich o tym, jak winni postępować i jakie życie prowadzić. Czy jednak oni korzystają z Jego nauk? Czy przyjmują Jego napomnienia i zwracają uwagę na udzielane im ostrzeżenia? Bóg przyjmie tylko posłuszeństwo całkowite, nigdy nie zrobi ustępstwa na rzecz czyjegoś własnego „ja”.

Krytykowanie braci kierujących dziełem

Kościół potrzebuje oddanych, ofiarnych chrześcijan. Gdyby wszyscy ci, którzy są z reguły niezdolni oprzeć się pokusom i są zbyt słabi na to, by sami utrzymać się w wierze, odeszli z (...), byłaby tam o wiele czystsza atmosfera duchowa. Kto żyje błędami i ułomnościami innych, kto sączy w swoje serce jad zaniedbań i braków swoich współbraci, czyniąc z siebie „czyściciela” zboru, to społeczności, do której należy, nie przynosi pożytku, staje się ciężarem dla wspólnoty, narzuca się bowiem i jest przykry.

Kościół nie potrzebuje brzemienia ani krytyki, ale poważnych i gorliwych pracowników, nie takich, którzy wynajdują błędy, ale budowniczych Syjonu. W kierownictwie dzieła są rzeczywiście potrzebni prawdziwi posłowie Jezusa, ludzie zdolni utrzymać twierdzą, nieugięci jak stal, jeśli chodzi o obronę czci mężów, których Bóg postawił na czele swego dzieła, i którzy czynią wszystko dla podtrzymania tego dzieła we wszystkich jego instytucjach, zapominając o własnych sprawach, a jeśli trzeba i o własnym życiu. Widziałam jednak, że niewielu jest takich, których serca są z prawdą złączone, i którzy by mogli znieść gruntowną próbę Bożą. Wielu natomiast jest takich, którzy uchwycili się prawdy, ale prawda nie uchwyciła ich, by przeobrazić serca i oczyścić od wszelkiego samolubstwa. Są tam osoby, które przychodzą do (...), żeby pomóc dziełu, ale jest też wielu starych członków zboru, którzy mają z Bogiem do wyrównania straszliwy rachunek za to, że przez swą miłość własną i nieuświęcone życie byli dla dzieła przeszkodą.

Wiara nie posiada zbawczej mocy, jeżeli charakter wierzących nie zgadza się z ich wyznaniem. Bóg w swej dobroci obdarzył swój lud w (...) wielkim światłem, ale szatan chce wykonać własne dzieło i używa swej mocy atakując właśnie kierownicze stanowiska w dziele. Opanował serca nie tylko samolubnych mężczyzn, ale i kobiet, postawił ich jako strażników nad wiernymi sługami Bożymi, żeby podawali w wątpliwość ich słowa, uczynki i motywy postępowania, wynajdywali błędy, narzekali na ich nagany i przestrogi. Przy

[346]

pomocy tych najemników wzbudza podejrzliwość i zazdrość, osłabia energię i męstwo wiernych, chce przypodobać się nieuświęconym. To dzięki nim stara się zniweczyć pracę sług Bożych.

Skutki krytyki

Szatan za pośrednictwem źle wychowanych dzieci ma wielki wpływ na rodziców. Zaniedbanie rodzicielskich obowiązków jest wśród rodziców zachowujących sobotę znamienne. Plotka i obmowa — to specjalny środek szatana, służący do siania niezgody i kłótni, do rozdzielania przyjaciół i grzebania wiary wielu ludzi w słuszość naszych nauk. Bracia i siostry często zbyt chętnie mówią o wadach i błędach, o które podejrzewają innych, zwłaszcza zaś tych, którzy nieustraszenie niosą poselstwo nagany i przestrogi, zleczone im przez Boga.

[347] Dzieci takich narzekających ludzi słuchają z otwartymi uszami i chłoną jad zniechęcenia i niezadowolenia. W ten sposób rodzice doskonale zamykają drogi, którymi można byłoby pozyskać serca dzieci. Ileż to rodzin przyprawia swe codzienne posiłki wątpliwościami i oskarżeniami! Rozczłonkowują charakter przyjaciół i podają wynik jako swego rodzaju smaczny deser. Smaczny kąsek plotki krąży wokół stołu, komentowany nie tylko przez dorosłych, ale i przez dzieci. Tym samym znieważa się Boga. Jezus powiedział: „Zaprawdę powiadam wam, cokolwiek uczyniliście jednemu z tych najmniejszych moich braci, mnie uczyniliście”. [Mateusza 25,40](#). Kto w sposób oszczerczy obmawia sługi Chrystusa, ten uwłacza i uraga samemu Chrystusowi.

Imiona wybranych przez Boga sług traktowane są przez niektóre osoby bez należnego szacunku, a w niektórych przypadkach całkowicie wzgardzone, natomiast obowiązkiem tych osób jest mieć te imiona w wysokim poważaniu. Dzieci musiały słuchać niestosownych, pozbawionych szacunku uwag swych rodziców o poważnych naganach i ostrzeżeniach udzielanych przez sługi Boże. Pojęły one ironiczne żarty, szyderstwa i pogardliwe słowa, trafiające co pewien czas do ich uszu, a zamiarem tych słów było postawić w umyśle dzieci rzeczy święte i wieczne na jednym poziomie z pospolitymi sprawami doczesnego świata. Jakiegoż dzieła dokonują rodzice, którzy własne dzieci czynią już w ich dzieciństwie ludźmi niewierzą-

cymi! Oto sposób uczenia dzieci nieposłuszeństwa i braku szacunku, a także buntu przeciwko niebu, które gani grzech.

Gdzie istnieje tego rodzaju zło, tam może być tylko moralny upadek. Właśnie ci rodzice, zbałamuceni przez nieprzyjaciela, dziwią się potem, dlaczego ich dzieci mają wątpliwości co do prawd biblijnych i nie bardzo im wierzą. Są zdumieni, że tak trudno jest dotrzeć do nich przy pomocy moralnych i religijnych wpływów. Gdyby mieli wzrok duchowy, wkrótce zobaczyliby, że ten pożałowania godny stan jest rezultatem ich własnego, domowego wpływu, płodem zazdrości i nieufności. W ten sposób w rodzinie ludzi uważających się za prawdziwych chrześcijan wzrastają ludzie niewierzący.

Wielu jest takich, którzy znajdują specjalne zadowolenie w analizowaniu prawdziwych lub pozornych błędów mężów, którzy ponoszą wielką odpowiedzialność za każdy dział dzieła Bożego. Nie tylko nie dostrzegają dobra, które osiągnęli, ale i pożytku uzyskanego ciężkim wysiłkiem i nieustraszoną oddaniem się sprawie Bożej. Swą uwagę skupiają na jakimś niepozornym błędzie lub wydarzeniu i wyobrażają sobie, kiedy dana rzecz już się stała i są tego konsekwencje, jakby można było postąpić lepiej i osiągnąć korzystniejsze rezultaty. A prawda wygląda tak — gdyby im powierzono to zadanie, to w obliczu istniejących trudności, albo by się wahali podjąć jakiegokolwiek kroki, albo pokierowaliby sprawą mniej rozumnie niż ci, którzy ją załatwili, posłuszni światłu Bożej opatrności. Szybko i łatwo wpadliby w zniechęcenie.

Ci triumfujący plotkarze chwytają się jednak tych mniej przyjemnych stron dzieła tak, jak porost chropowatej powierzchni skały. Osoby te są ubogie duchowo, ponieważ bezustannie zajmują się błędami i słabościami innych ludzi. Są moralnie niezdolne do ocenienia dobrych i wzniosłych czynów, pozbawionych egoizmu wysiłków, prawdziwego heroizmu i szczerzej ofiarności. Nie stają się w swym życiu szlachetniejszymi, ich nadzieje nie są wznioślejsze, a ich myśli i plany odważniejsze, czy bardziej wspaniałomyślne. Nie pielęgnują miłosierdzia, które powinno charakteryzować życie chrześcijanina. Z dnia na dzień coraz bardziej degenerują się, ich uprzedzenia narastają, a pojęcia stają się coraz bardziej ograniczone. Małostkowość to cecha ich natury. Atmosfera, jaką wkoło siebie roztaczają, zatruwa pokój i szczęście.

* * * * *

Chrześcijanie powinni zwracać uwagę na słowa, które wypowiadają. Nigdy nie powinni roznosić wśród swoich przyjaciół nieprzychylnych wiadomości o którymkolwiek z nich, zwłaszcza wtedy, jeśli wiedzą, że brak między nimi całkowitej harmonii. Jest rzeczą okrutną czynić aluzje, jak gdyby się wiele o danym człowieku wiedziało, osobiście znało przyczyny i skutki, o których inni nie są powiadomieni. Zataczają one coraz większe kręgi i działają bardziej niekorzystnie, niż gdyby dany fakt przedstawiono otwarcie i rzeczowo. Jakąż krzywdę uczyniono Kościołowi Chrystusowemu takim właśnie postępowaniem! Bez troski, niezgodny ze Słowem Bożym sposób postępowania jego wiernych pozwolił stać się zborowi tak bezwolnym jak woda. Członkowie tegoż samego aboru rozgłaszali poufne wiadomości, nadużywając zaufania. A przecież winni nie mieli zamiaru wyrządzić zła! Brak mądrości w wyborze tematu do rozmowy wyrządził już wiele szkody.

Rozmowa powinna dotyczyć spraw duchowych i Bożych. W rzeczywistości bywa inaczej. Jeśli spotykając się z przyjaciółmi, chrześcijanami, poświęca się czas głównie na doskonalenie umysłu i uszlachetnianie serca, nie będzie potem niepotrzebnych żalów. Spotkania te będzie można wspominać z satysfakcją. Jeśli jednak wspólne godziny spędza się na błahej i częściej gadaninie, a drogo-cenny czas przeznaczają na analizowanie życia i charakterów innych osób, przyjacielskie spotkanie okaże się źródłem zła, a wywierany przez was wpływ stanie się wonią śmierci ku śmierci. — [Testimonies for the Church II, 186.187 \(1868\)](#).

* * * * *

Nie pozwalajmy, by troski, nieprzyjemności i zniechęcenie wkra-
dły się do serca i czyniły z nas ludzi zgryźliwych i niecierpliwych.

Trzeba wyrzucić z serca kłótnie, złe myśli i przewrotne słowa, żebyśmy nie obrażali Boga.

Bracie mój! Jeśli otworzysz swe serce oszczerstwu, nieprzyjaźni, złym domysłom i zazdrości, to Duch Święty nie będzie mógł w tobie zamieszkać. Szukaj zatem pełni, która jest w Chrystusie! Pracuj tak, jak On pracował. Niechaj każda myśl, każde słowo i czyn objawiają

Chrystusa! Potrzebny ci jest codzienny chrzest miłości, który w dniach apostołów czynił z wszystkich jedno serce i jedną duszę. Ta miłość przyniesie zdrowie ciału, umysłowi i duszy. Otocz swą duszę atmosferą, która wzmacnia życie duchowe. Zachowaj wiarę, nadzieję, energię i miłość. Pozwól, by pokój Boży panował w twoim sercu! — [Testimonies for the Church VIII, 191 \(1904\)](#). [349]

* * * * *

Pan żyje, króluje i panuje. Wkrótce powstanie w swym majestacie, by potężnie wstrząsnąć ziemią. Dzisiaj musi być głoszone szczególne poselstwo, poselstwo, które przeniknie duchową ciemność, przekona ludzi i nawróci.

„Pośpiesz się, ratuj swoją duszę!” — to wezwanie musi dotrzeć do wszystkich żyjących w grzechu. Teraz musimy działać z całą gorliwością. Nie możemy zmarnować ani jednej chwili na krytykowanie i oskarżanie. Niechże ci, którzy tak postępowali w przeszłości, padną na kolana i modlą się gorąco, niech wystrzegają się chęci zastąpienia słów i planów Bożych swoimi własnymi słowami i planami. — [Testimonies for the Church VIII, 36 \(1904\)](#).

Świętość Bożych przykazań

Wielce szanowny bracie K.! W styczniu 1875 roku zobaczyłam, że coś stoi na przeszkodzie duchowej pomyślności zboru. Duch Boży smucił się tym, że wielu członków nie zachowuje prawości, ani w sercu, ani w życiu. Wyznawana przez nich wiara nie harmonizuje z ich uczynkami. Uświęcony przez Stwórcę dzień nie jest tak święcony, jak być powinien. Każdego tygodnia Bóg jest ograbiany ze swego świętego czasu i łupiony przez rozmaite wykroczenia. Godziny przeznaczone na modlitwę i nabożeństwo są użytkowane na przedsięwzięcia i poczynania o charakterze świeckim.

Bóg dał nam swe przykazania nie tylko po to, żebyśmy w nie wierzyli, ale i po to, byśmy dochowali im posłuszeństwa. Kiedy Pan zakładał fundamenty ziemi, przyodział świat piękną szatą i wyposażył w rzeczy dla człowieka użyteczne. A gdy już stworzył wszystkie cuda ziemi i wód, ustanowił dzień sobotni i poświęcił go. Bóg pobłogosławił dniowi siódmemu i uświęcił go, ponieważ odpoczął w tym dniu od wszystkich swoich wspaniałych prac stworzenia. Sobota została uczyniona dla człowieka! Bóg życzył sobie, by człowiek odłożył w tym dniu wszelką pracę i odpoczywał, tak jak Bóg sam odpoczął po sześciu dniach swej twórczej działalności.

[350] Kto szanuje przykazania Pana, ten będzie, po otrzymaniu światła co do czwartego przykazania dekalogu, posłuszny temu przykazaniu nie pytając, czy to posłuszeństwo jest możliwe, czy można się do tego przykazania jakoś dostosować. Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo dając mu przykład święcenia dnia siódmego, dnia, który uświęcił i pobłogosławił. Bóg postanowił, że w tym dniu człowiek ma Go uwielbić i zaniechać wszelkich świeckich spraw. Nikt spośród tych, którzy lekceważą czwarte przykazanie, nie może stanąć przed obliczem Bożym czysty i bez winy.

Bracie K.! Ty uznajesz żądanie Boga odnoszące się do święcenia soboty, ale twoje czyny nie zgadzają się z twoim wyznaniem wiary. Skoro przestępujesz prawo Boże, twój wpływ umacnia niewierzących. Gdy świeckie sprawy zwracają twoją uwagę, bez skrępowań

gwałcisz czwarte przykazanie. Przestrzeganie prawa Bożego czynisz sprawą wygody. Dochowujesz posłuszeństwa lub nie dochowujesz w zależności od tego, czego wymagają twoje sprawy, interesy czy też twoje usposobienie. To nie jest cześć, jaką powinieneś oddać sobocie, uświęconej instytucji. Prowadząc tak beztroskie życie zamucasz Ducha Bożego i uwłaczasz swojemu Zbawicielowi.

Częściowe posłuszeństwo nie jest do przyjęcia

Częściowe zachowywanie prawa sobotniego nie będzie przez Boga przyjęte. Na niewierzących z twego otoczenia wywierasz jeszcze gorszy wpływ, niż gdybyś się w ogóle nie podawał za człowieka święcącego sobotę. Osoby te zauważają, że prowadzone przez ciebie życie zaprzecza twojemu religijnemu wyznaniu i tracą wiarę w chrześcijaństwo. Jeśli Pan coś mówi, to swoje słowa traktuje z całą powagą, a człowiek nie może bezkarnie lekceważyć Jego przykazań. Przykład Adama i Ewy w Edenie powinien być wystarczającym dla nas ostrzeżeniem przed jakimkolwiek nieposłuszeństwem prawu Bożemu. Grzech naszych pierwszych rodziców ściągnął na cały świat winę i cierpienie. Ponieważ dali posłach podstępny pokusom szatana, zapanował występki i skłonił Syna Bożego do opuszczenia królewskich dworów w niebie i zajęcia skromnego miejsca na ziemi. I właśnie ludzie, których pragnął zbawić, odtrącili Go, szydzili z Niego, a w końcu ukrzyżowali. Jak nieskończenie wielkie są skutki nieposłuszeństwa w Edenie! Majestat Niebios został ofiarowany w celu ratowania człowieka od następstw jego winy.

Bóg dzisiaj nie będzie lżej traktował jakiegokolwiek naruszenia Jego przykazań, niż w dniu, w którym obwieszczał wyrok Adamowi. Zbawiciel świata zwraca się do wszystkich, którzy niedbale i obojętnie traktują przykazania Boże, mówiąc: „Ktokolwiek by tedy rozwiązał jedno z tych przykazań najmniejszych, i nauczałby tak ludzi, najmniejszym będzie nazwany w Królestwie Niebios; a ktokolwiek by czynił i nauczał, ten będzie nazwany wielkim w Królestwie Niebios”. [Mateusza 5,19](#). Nasze życie jest opowiedzeniem się całkowicie za albo całkowicie przeciwko prawdzie.

Jeżeli twoje czyny zdają się usprawiedliwiać występki innych osób, jeżeli twój wpływ przyczynia się do lekkomyślnego naruszania

przykazań Bożych, wtedy nie tylko ty sam jesteś winien, ale do pewnego stopnia ponosisz odpowiedzialność za błędy innych osób.

Zaraz na początku czwartego przykazania Bóg powiedział: „Pamiętaj!” — wiedząc, że wśród wielorakich trosk i trudności człowiek będzie próbował usprawiedliwiać siebie, tłumacząc, że nie może spełnić wszystkich oczekiwań prawa, że pod naciskiem świeckich spraw i interesów nie jest w stanie pamiętać o jego doniosłym znaczeniu. „Sześć dni będziesz pracował i wykonywał wszelką swoją pracę” (2 Mojżeszowa 20,9), załatwisz zwykłe sprawy codziennego życia dla doczesnego zysku i własnej radości. Te słowa są wyraźne, nie może tu być żadnego nieporozumienia.

Bracie K.! Jak możesz naruszać przykazanie tak uroczyste, tak wzniosłe i ważne! Czy Pan uczynił jakiś wyjątek, mocą którego zwolnił cię z obowiązku przestrzegania prawa, danego całemu światu? Czy twoje wykroczenia zostały pominięte w księgach niebieskich? Czy Bóg usprawiedliwi twe nieposłuszeństwo, kiedy narody przyjdą przed Jego oblicze, by otrzymać wyrok?

Nie ludź się nawet przez chwilę, nie myśl, że nie spotka cię za popełniony przez siebie grzech zasłużona kara. Za twoje wykroczenia dosięgnie cię bicz Boży, ponieważ posiadałeś zrozumienie tej sprawy, a jednak postępowałeś wbrew światłu, które miałeś. „Ten zaś sługa, który znał wolę pana swego, a nic nie przygotował i nie postąpił według jego woli, odbierze wiele razy”. Łukasza 12,47.

Bóg dał człowiekowi sześć dni, w których ma wykonać swoją zwykłą pracę i załatwić codzienne sprawy, ale jeden dzień zastrzegł sobie, odłączył go i uświęcił. Uczynił to dla dobra człowieka. W tym dniu człowiek ma odpocząć od swoich prac, wielbić Boga i poświęcić ten czas na własny, duchowy wzrost. Jakież to nikczemne przestępstwo ze strony człowieka okradać Pana z jedyne go, poświęconego Mu dnia i przeznaczyć go na swoje własne, samolubne cele!

Ze strony śmiertelnego człowieka jest to wyjątkowa zarozumiałość odważyć się pójść z Wszechmocnym na kompromis, by zabezpieczyć swoje własne, przyziemne i przemijające sprawy. Załatwianie w sabat, ot tak, przy okazji, świeckich spraw jest tak samo niegodziwością, obrazą prawa, jak całkowite jego odrzucenie, ponieważ przykazanie Boże uczyniliśmy przedmiotem własnego sądu i dowolnej interpretacji. „Ja, Pan, Bóg twój, jestem Bogiem zazdrośnym” — rozlega się niby grzmot z góry Synaj. Ten Bóg, który karze

winę ojców na synach do trzeciego i czwartego pokolenia tych, którzy Go nienawidzą, a okazuje łaskę do tysięcznego pokolenia tym, którzy Go miłują i przestrzegają Jego przykazań, ten Bóg przyjmuje tylko całkowite posłuszeństwo i poddanie. Nie jest to błaha rzecz, [352] gdy ktoś okrada sąsiada, i wielka hańba spada na tego, kto popełnia taki czyn, a jednak ten, kto nie poniżyłby się do tego, by okraść bliźniego, bez wstydu będzie okradał swojego Ojca niebieskiego z czasu, który Bóg pobłogosławił i odłączył na specjalne cele.

Mój drogi bracie! Twoje postępowanie sprzeciwia się twojej wierze, a jedynym twoim usprawiedliwieniem jest nędzne tłumaczenie się, że masz na uwadze osobistą wygodę. Słudzy Boga w minionych czasach byli wzywani do oddania życia za całą swą wiarę. Twoje życie w niewielkim stopniu zgadza się z postępowaniem chrześcijańskich męczenników, którzy prędzej by znieśli głód i pragnienie, tortury i śmierć, niż zaparli się wiary lub wyrzekli zasad prawdy.

Wiara i posłuszeństwo

W Jak. 2, 14 czytamy: „Cóż to pomoże, bracia moi, jeśli ktoś mówi, że ma wiarę, a nie ma uczynków? Czy wiara może go zbawić?” Za każdym razem, gdy pracujesz w dniu sobotnim, zniesławiasz swą wiarę. Pismo Święte uczy nas, że wiara bez uczynków jest martwa, i że życie każdego człowieka w świecie świadczy o tym, czy człowiek jest wierny religii, do której się przyznaje, czy też nie. Twoje postępowanie zmniejsza szacunek twoich świeckich przyjaciół dla prawa Bożego, mogą bowiem z niego wywnioskować: „Możemy być posłuszni przykazaniom Bożym lub nie. Wierzymy, że prawo Boże jest dla ludzi w jakimś stopniu obowiązujące, ale w końcu Pan nie wymaga aż tak drobiazgowego, dokładnego przestrzegania tych przepisów i jakiegoś przypadkowego przekroczenia na pewno nie będzie surowo karać”.

Wielu usprawiedliwia naruszenie przez siebie soboty powołując się na twój przykład. Argumentują: „Jeśli taki dzielny człowiek, wierzący, że dzień siódmy jest dniem świętym, może zajmować się w tym dniu świeckimi sprawami, ponieważ rzekomo okoliczności tego wymagają, to z całą pewnością i my możemy tak samo postępować, nie narażając się na potępienie”.

Wiele dusz wystąpi na sądzie przeciwko tobie, tłumacząc, że to twój wpływ był przyczyną ich nieposłuszeństwa wobec zakonu Bożego, Jakkolwiek nie usprawiedliwi to ich grzechu, będzie jednak straszliwie oskarżać ciebie.

Bóg powiedział i żąda, by człowiek był Mu posłuszny. Nie pyta, czy człowiekowi jest z tym wygodnie i przyjemnie. Pan życia i chwały, gdy opuszczał stanowisko Wysokiego Rozkazodawcy, nie miał na uwadze swojej wygody i przyjemności. Stał się mężem boleści, by wybawić ludzi od skutków ich grzechu, poznał ból i cierpienie, przyjął hańbę i oddał życie.

[353] Jezus nie umarł w celu ratowania człowieka w jego grzechach, ale od jego grzechów. Człowiek ma porzucić swe błędy, zejść ze złej drogi i brać przykład z Chrystusa — wziąć swój krzyż i naśladować Go, zaprzeć się samego siebie i we wszystkich okolicznościach życia być posłusznym Bogu.

Jezus rzekł: „Nikt nie może dwom panom służyć, gdyż albo jednego nienawidzić będzie, a drugiego miłować, albo jednego trzymać się będzie, a drugim pogardzi. Nie możecie Bogu służyć i mamonie”. [Mateusza 6,24](#). Jeśli jesteśmy prawdziwymi sługami Bożymi, to nie wolno nam w swoim sercu pytać się, czy lepiej jest być posłusznym przykazaniom Bożym, czy też mieć na uwadze własne, przemijające interesy. Jeśli w tych stosunkowo spokojnych czasach wiara nie jest dla wyznawców prawdy podporą, to co będzie ich wspierało, gdy nadejdzie czas wielkiej próby i wyjdzie dekret przeciwko tym wszystkim, którzy nie czczą zwierzęcia ani jego posągu i nie przyjmują jego piętna na swoje czoła i ręce? Ten poważny czas jest już blisko. Zamiast być słabym i niezdecydowanym, lud Boży powinien gromadzić siłę i odwagę na czas ucisku.

Jezus, nasz wielki wzór, uczy nas na przykładzie swego życia bezwarunkowego posłuszeństwa. Umarł — sprawiedliwy za niesprawiedliwych, niewinny za winnych, żeby cześć należna prawu Bożemu była zachowana i człowiek nie zginął na zawsze. Grzech jest przestępstwem prawa Bożego. Grzech Adama ściągnął na ziemię tak straszliwą nędzę, że zniszczyć ją może jedynie ofiara umiłowanego Syna Bożego. Jakaż ciężka kara dosięgnie tych, którzy poznawszy prawdę, przekraczają czwarte przykazanie Boże!

Wyjątkowe okoliczności nie usprawiedliwiają

Wyjątkowe okoliczności nikogo nie usprawiedliwiają, jeśli pracując w sobotę ma z tej pracy materialny zysk. Gdyby Bóg usprawiedliwił jednego człowieka, musiałby usprawiedliwić wszystkich. Dlaczego bratu L., który jest człowiekiem ubogim, nie wolno pracować w sobotę, by zarobić na utrzymanie i w ten sposób zapewnić lepszy byt swojej rodzinie? Dlaczego nie wolno innym braciom czy też nam wszystkim przestrzegać soboty tylko wtedy, kiedy jest to wygodne? Głos z Synaju daje odpowiedź na to pytanie: „Sześć dni będziesz pracował i wykonywał wszelką swoją pracę. Ale siódmego dnia jest sabat Pana, Boga twego: Nie będziesz wykonywał żadnej pracy ani ty, ani twój syn, ani twoja córka, ani twój sługa, ani twoja służebnica, ani twoje bydło, ani obcy przybysz, który mieszka w twoich bramach”. [2 Mojżeszowa 20,9.10.](#)

Zło popełniane przez wyznawców prawdy osłabia zbór. Stają się oni kamieniem obrazy na drodze grzeszników i nie pozwalają im zdobyć poznania światła. Bracie! Bóg wzywa cię, żebyś całkowicie i niepodzielnie stanął po Jego stronie. Pokaż swoimi uczynkami, że szanujesz nakazy Boga i nie bezczęścisz soboty. Bóg prosi cię, byś zechciał zrozumieć swoje zadanie i sumiennie wykonywał obowiązki, jakie nałożono na twoje barki. To do ciebie skierowane są słowa: „Jeżeli powstrzymasz swoją nogę od bezczeszczenia sabatu, aby załatwić swoje sprawy w moim świętym dniu, i będziesz nazywał sabat rozkoszą, a dzień poświęcony Panu godnym czci, i uczcisz go nie odbywając w nim podróży, nie załatwiając swoich spraw i nie prowadząc pustej rozmowy, wtedy będziesz się rozkoszował Panem, a Ja sprawię, że wzniesiesz się ponad wyżyny ziemi, i nakarmię cię dziedzictwem twojego ojca, Jakuba, bo usta Pana to przyrzekły”. [Izajasza 58,13.14.](#)

Podobnie jak wielu naszych braci, tak i ciebie pociągnęli przestępcy przykazań Bożych; oceniasz sprawy z ich punktu widzenia i popełniasz te same błędy, co oni. Bóg nawiedzi swoimi sądami ludzi, którzy rzekomo Jemu, a w rzeczywistości mamonie, służą. Kto lekceważy wyraźny nakaz Pana, dany dla naszego osobistego dobra, zgotuje sobie w przyszłości niedolę. Zbór w (...) powinien dokładnie zbadać, czy tak jak Żydzi nie uczynił świątyni Bożej domem kupieckim. Chrystus powiedział: „Napisano: Dom mój bę-

[354]

dzie nazwany domem modlitwy, a wy uczyniliście z niego jaskinię zbójców”. [Mateusza 21,13](#).

Czyż wielu z naszych ludzi nie popełnia tego grzechu — dla doczesnego zysku składają w ofierze swoją wiarę? Pokazują obłudną pobożność, ofiarowując swe serce przemijającym, doczesnym sprawom. Prawo Boże musi stać na pierwszym miejscu, zachowywane zawsze i wszędzie według ducha i litery. Jeżeli Słowo Boże wypowiedziane uroczyście ze świętej góry jest lekceważone, to jak będą przyjęte świadectwa Jego Ducha? Ten, którego umysł został tak zaćmiony, że nie jest w stanie uznać autorytetu przykazań Pańskich danych bezpośrednio człowiekowi, niewiele będzie miał pożytku z nauk, otrzymanych od kruchego i słabego narzędzia, które Bóg obrał do pouczenia swego ludu we wszystkich okolicznościach życia.

Wiek również nie usprawiedliwia

[355] Twój wiek nie jest żadnym usprawiedliwieniem, na mocy którego możesz być uwolniony od posłuszeństwa rozkazom Bożym. Abraham był poddany ciężkiej próbie w sędziwym wieku. Słowa Pańskie wydawały się temu ciężko dotkniętemu przez los człowiekowi straszne i nieusprawiedliwione. Mimo to nigdy nie wątpił w ich sprawiedliwość, ani nie zawahał się w okazywaniu posłuszeństwa. Mógł powiedzieć, że jest stary i słaby i nie może ofiarować syna, radości swego życia. Mógł przypomnieć Panu, że ten rozkaz zaprzecza obietnicom, które Bóg sam dał odnośnie do Izaaka. Lecz Abraham był posłuszny bez szemrania i wymawiania się. Jego wiara w Boga była bezgraniczna.

Wiara Abrahama powinna być dla nas przykładem. Jakże niewiele cierpliwie znosi prostą próbę polegającą na zganiu popełnionych przez nich grzechów, które zagrażają ich zbawieniu! Jakże niewiele z pokorą przyjmuje naganę i wyciąga z niej naukę! Prawo Boga do naszej wiary, naszego posłuszeństwa i naszej miłości powinniśmy uznać z radością. Jesteśmy winni naszemu Panu nieskończenie dużo i bez wahania powinniśmy zastosować się do najmniejszego Jego żądania. Ażeby być przestępcą przykazań, niekoniecznie trzeba przekraczać całe prawo moralne. Gdy przekroczyliśmy jedno przykazanie, naruszamy całe święte prawo. Natomiast,

jeśli chcemy wiernie tego prawa przestrzegać, musimy sumiennie spełniać każde żądanie Boga.

Ustawiczna troska Boża

Bóg zezwolił na to, żeby Jego własny Syn poniósł śmierć, a tym samym wziął na siebie karę za przestępstwo prawa. Jak zatem będzie się obchodził z tymi, którzy w obliczu tych wszystkich faktów mają odwagę kroczyć ścieżką nieposłuszeństwa, mimo iż otrzymali światło prawdy? Tutaj człowiek nie ma prawa tłumaczyć się swymi potrzebami czy wygodami. Bóg będzie się o nie troszczył. Ten, który napił Eliasza wodą z potoku, a kruka uczynił swym posłańcem, ten sam Bóg nie dopuści, by Jego wierni cierpieli z braku żywności.

Zbawiciel spytał uczniów, nie posiadających zbyt wielu dóbr ziemskich, dlaczego się tak martwią i troszczą o to, co będą jedli i w co się ubiorą? Powiedział: „Spójrzcie na ptaki niebieskie, że nie sieją ani żną, ani zbierają do gumien, a Ojciec wasz niebieski żywi je; czyż wy nie jesteście daleko zacniejsi niż one?”. [Mateusza 6,26](#). Wskazał im przepiękne kwiaty, ukształtowane i ubrane ręką Bożą, mówiąc: „A co do odzienia, czemu się troszczycie? Przypatrzcie się liliom polnym, jak rosną; nie pracują ani przędą. A powiadam wam: Nawet Salomon w całej chwale swojej nie był tak przyodziany, jak jedna z nich. Jeśli więc Bóg tak przyodziewa trawę polną, która dziś jest, a jutro będzie w piec wrzucona, czyż nie o wiele więcej was, o małowierni?”. [Mateusza 6,28-30](#).

Gdzież jest wiara ludu Bożego? Dlaczego nie wierzy on i nie ufa Temu, który troszczy się o wszystkie jego potrzeby i zachowuje go swoją mocą? Pan będzie poddawał próbie wiarę swoich dzieci. Będzie je karcił, dopuszczał różne formy udręki, jeśli ostrzeżenie nie będzie skutkować.

Nie będzie żałował żadnego wysiłku, by wyrywać ze śmiertelnej obojętności na grzech tych, którzy się Mu sprzeniewierzyli. Chce obudzić w nich poczucie obowiązku. [356]

Bracie mój! Twoja dusza musi odżyć, a wiara się pogłębić. Tak długo usprawiedliwiałeś swoje nieposłuszeństwo, wynajdując ten czy inny pretekst, że uspiłeś swoje sumienie tak, iż przestało ci przypominać twoje błędy. W zachowywaniu soboty tak długo ważna była twoja osobista wygoda, że już sam nie dostrzegałeś swego nie-

posłuszeństwa czwartemu przykazaniu. I za ten stan ponosisz odpowiedzialność, ponieważ sam przyczyniłeś się do tego, że znajdujesz się w takim położeniu. Zaczynij od zaraz zachowywać przykazania Boże i zaufaj Bogu! Nie wywołuj Jego gniewu, aby nie nawiedził cię strasliwym karaniem! Wróć do Niego, zanim nie będzie za późno, i szukaj przebaczenia za swe występki. Miłosierdzie Boże jest wielkie i szczodre. Jeśli przyjdiesz do Niego w pokorze i wierze, będzie miał w tobie upodobanie i da ci pokój.

Przygotowanie na przyjście Chrystusa

Ostatnio podczas naszego ogólnego spotkania namiotowego w Battle Creek zobaczyłam grożące nam, jako ludowi, niebezpieczeństwo, polegające na tym, że możemy być raczej podobni do świata, niż do obrazu Chrystusa. Dzisiaj stoimy już u granic wieczności, ale jednym z zamiarów przeciwnika dusz jest odciągnąć nas od nich, byśmy koniec wszechrzeczy odsunęli jak najdalej. Szatan będzie się starał, używając wszelkich podstępów, atakować wszystkich tych, którzy przyznają się do ludu Bożego, zachowującego przykazania i oczekującego na pojawienie się Zbawiciela na obłokach niebieskich w potęgde i wielkiej chwale. Tylu, ilu tylko będzie mógł, doprowadzi do tego, by zapomnieli o tym nieszczęsnym dniu i pod względem duchowym upodobnili się do świata oraz naśladowali jego obyczaje. Byłam zaskoczona tym, co zobaczyłam. Duch tego świata panuje w sercach i umysłach wielu osób, które we wzniosły sposób czynią wyznanie swej wiary. Dla siebie są wyrozumiali, pragną zysku i zaniedbują szczerą pobożność, a także niezłomną uczciwość.

Anioł Boży wskazał na wyznawców prawdy i uroczystym głosem powtórzył takie słowa: „Baczcie na siebie, aby serca wasze nie były ociążałe wskutek obżarstwa i opilstwa oraz troski o byt i aby ów dzień was nie zaskoczył niby sidło; przyjdzie bowiem znienacka na wszystkich, którzy mieszkają na całej ziemi. Czuwajcie więc, modląc się cały czas, abyście mogli ująć przed tym wszystkim, co nastanie i stanąć przed Synem Człowieczym”. [Łukasza 21,34-36](#).

Jako lud, powinniśmy, mając tak krótki czas, modlić się i czuwać. W żadnym przypadku nie wolno zaniechać tego poważnego obowiązku, jakim jest przygotowanie się na wielkie wydarzenie, które jest przed nami. Ponieważ czas, jak widać, przedłuża się, wielu ludzi przejawia beztroskę i obojętność, gdy ocenia własne słowa i czyny. Nie zdają sobie sprawy z grożącego im niebezpieczeństwa oraz nie dostrzegają i nie pojmują miłosierdzia Boga, który przedłuża okres ich próby, daje czas na to, by mogli ukształtować charakter godny przyszłego, nieśmiertelnego życia. Każda chwila ma bezcenną war-

[357]

tość. Czas został im ofiarowany nie po to, by wykorzystywali go tak, by doznać zadowolenia, nie po to, by stali się mieszkańcami tej ziemi, lecz po to, by wyzbyli się wszelkich ułomności i wad swego charakteru. W tym czasie powinni własnym przykładem i osobistym wysiłkiem pomóc innym, by i oni ujrzeli piękno świętości. Bóg ma na tej ziemi lud, w wierze i świętej nadziei badający Biblię, w której znajdują się szybko wypełniające się proroctwa, i według niej stara się oczyścić swą duszę w posłuszeństwie prawdzie, aby nie zastano go bez szaty weselnej, kiedy pojawi się Chrystus.

Nieszczęsne obliczenia czasu powrotu Jezusa

Wielu takich, którzy sami nazywają się adwentystami, ustala pewien określony czas. Stale przepowiadają czas powtórnego przyjścia Chrystusa. Rezultatem tego były powtarzające się raz po raz pomyłki. Wyjaśniono nam, że dokładny czas przyjścia naszego Pana leży poza zasięgiem ludzkiej zdolności pojmowania. Nawet aniołowie, służebne duchy przyszlých dziedziców zbawienia, nie znają dnia ani godziny. „A o tym dniu i godzinie nikt nie wie; ani aniołowie w niebie, ani Syn, tylko sam Ojciec”. [Mateusza 24,36](#). Ponieważ ustalone terminy zawsze mijały i oczekiwane wydarzenia nie nastąpiły, świat jeszcze bardziej niż kiedykolwiek tracił wiarę w bliskie, powtarne przyjście Chrystusa. Z pogardą spoglądali ludzie na pomyłki „matematyków od powtórnego przyjścia”. Odwracają się więc tym samym również od prawdy popartej Słowem Bożym, że koniec wszystkich rzeczy jest blisko, ponieważ ich już wielokrotnie oszukano.

Ci, którzy z zuchwałością ogłaszają dokładny czas powrotu Jezusa, sprawiają radość nieprzyjacielowi dusz, gdyż raczej wzbudzają niewiarę niż wiarę. Czytają teksty i fałszywie je interpretują. Przytaczają szereg argumentów na pozór uzasadniających ich rozumowanie. Lecz proroctwo, które się nie spełnia, wykazuje, że są fałszywymi prorokami i nie wykładają właściwie słów pisanych z Bożego natchnienia. Słowo Boże jest „tak” i „amen”. Ludzie jednak wypaczyli jego znaczenie, a pomyłki zniesławiły prawdę Bożą, przeznaczoną na dni ostateczne. Adwentyści są przedmiotem drwin i szyderstw ze strony kaznodziejów wszystkich wyznań. Mimo to słudzy Boga nie mogą milczeć. Znaki przepowiedziane w proroc-

twie szybko się wokół nas wypełniają. Ten fakt powinien pobudzić każdego prawdziwego wyznawcę Chrystusa do gorliwego działania.

Kto wierzy, że musi głosić dokładny czas drugiego adwentu, żeby wywierać wpływ na ludzi, ten wychodzi z całkowicie fałszywego założenia. [Od 1844 roku żadne ustalanie czasu nie było probierzem i nigdy już nie będzie. Pan wyjaśnił mi, że poselstwo trzeciego anioła musi zabrzmieć i być głoszone rozproszonemu ludowi Pana, ale nie może być uzależnione od czasu. Widziałam, jak niektórych ogarniało fałszywe podniecenie wywołane przepowiedaniem czasu. Poselstwo trzeciego anioła jest jednak potężniejsze niż czas. Widziałam, że może ono stać na własnym fundamencie i by je wzmocnić nie potrzeba ustalać czasu. Wyjdzie z potężną mocą, by spełnić swe zadanie i będzie w sprawiedliwości skrócone. — **Doświadczenia i widzenia 75 (1851).**] Być może uczucia miały niektórymi ludźmi, a w ich sercach zrodziły się obawy, ale tacy nie kierowali się zasadami, doznawali emocji. Kiedy czas mijał, jak to zawsze się działo, zawiedzeni ludzie stawali się obojętni, ogarniał ich mrok i grzech. Było rzeczą prawie że niemożliwą poruszyć ich sumienie bez jakiegokolwiek potężnego bodźca.

W czasach Noego mieszkańcy starego świata szydzili z tych, jak mówili, przesadnych obaw i przepowiedni kaznodziei sprawiedliwości. Uznano go za fantastę, fanatyka i panikarza. „A jak było za dni Noego, tak będzie i za dni Syna Człowieczego”. **Łukasza 17,26.** Ludzie tak samo odrzucają uroczyste poselstwo ostrzeżenia w naszych dniach, jak czynili to w dniach Noego. Będą nas odsyłać do tych fałszywych nauczycieli, którzy przepowiadali to wydarzenie i określali dokładny jego czas. Powiedzą, że naszym ostrzeżeniom nie mogą dać większej wiary niż tym, które głosili tamci. Taka jest postawa dzisiejszego świata. Niewiara szerzy się ogromnie. Szydzi się i drwi z nauk o powtórny przyjsciu Chrystusa. Dlatego istnieje potrzeba, aby ci, którzy wierzą w prawdę teraźniejszego czasu, dowodzili uczynkami swej wiary. Prawda, w jaką rzekomo wierzą, powinna ich uświęcić, ponieważ dla bliźnich są albo wonią życia ku życiu, albo wonią śmierci ku śmierci.

Noe głosił współczesnym sobie ludziom, że Bóg daje im sto dwadzieścia lat, w czasie których powinni żałować za grzechy, aby móc znaleźć schronienie w arce. Ludzie jednak odrzucili to łaskawe zaproszenie. Szczodrze dano im czas na odwrócenie się od grzechów,

[359]

porzucenie złych nawyków i ukształtowanie prawego charakteru. Jednak skłonność do grzeszenia, jakkolwiek u wielu z tych ludzi na początku słaba, stawała się z biegiem czasu coraz silniejsza wskutek folgowania nałogom i prowadziła do nieodwracalnego upadku. Z drwinami, szyderstwami i pogardą odrzucano miłosierne przestrogi Boże. Pozostawiono ich zatem w ciemności, a oni szli drogą, jaką wybrało ich grzeszne serce. Niewiara nie powstrzymała jednak przepowiedzianej katastrofy. Nadeszła, a gniew Boży był wielki i można go było zobaczyć w powszechnej zagładzie.

Do serc wszystkich ludzi, którzy wyznają prawdę na obecny czas, powinny trafić słowa Chrystusa: „Baczcie na siebie, aby serca wasze nie były ociążałe wskutek obżarstwa i opilstwa oraz troski o byt i aby ów dzień was nie zaskoczył”. [Łukasza 21,34](#). Sam Chrystus mówił o tym, co nam zagraża. Znał niebezpieczeństwa, na jakie będziemy narażeni w dniach ostatecznych i chciał nas na nie przygotować. „A jak było za dni Noego, tak będzie i za dni Syna Człowieczego”. [Łukasza 17,26](#). Jedli, pili, sadzili i budowali, żenili się i za mąż wydawali, aż do dnia, w którym Noe wszedł do arki, a potem przyszedł potop na ziemię wszystko pochłonał.

Dzień Pański zastanie ludzi w podobnej sytuacji, całkowicie pochłoniętych świeckimi interesami, rozrywkami, ucztami, pijaństwem, obżarstwem, hołdowaniu bez reszty zgubnym nałogom, takim jak alkoholizm, nikotynizm i narkomania. To ilustruje stan naszego świata, a słabości te można zauważyć nawet wśród wyznających wiarę w Boga ludzi. Niektórzy z nich naśladują obyczaje świata i uczestniczą w jego grzechach. Prawnicy, rzemieślnicy, rolnicy, biznesmeni, a nawet kaznodzieje wołają zza kazalnicy: „Pokój i bezpieczeństwo!”, ale szybko nadciąga zniszczenie.

Wiara i pilność

Wiara w bliskie przyjście Syna Człowieczego na obłokach niebieskich nie sprawi, że prawdziwy chrześcijanin zaniedba swoje codzienne obowiązki i okaże beztroskę w życiowych sprawach. Kto oczekuje i wygląda rychłego zjawienia się Chrystusa, nie będzie próżnować, ale pilnie wykonywać swoje zajęcia. Nie będzie pracował niedbale, nieuczciwie i byle jak, ale sumiennie, szybko i dokładnie. Ci, którzy schlebiają sobie uważając, że beztroskie niezwracanie

uwagi na sprawy doczesne jest dowodem ich uduchowienia i odłączenia się od świata, są w wielkim błędzie. Właśnie w świeckich, przemijających sprawach Bóg wystawia na próbę wierność, prawdziwość i sprawiedliwość swoich dzieci. Kto w małym jest wierny, ten i w wielkim będzie wierny.

Widziałam w duchu, że wielu nie potrafi sprostać tej próbie. W sposobie traktowania świeckich spraw objawiają swój charakter. W obchodzeniu się z bliźnimi okazują brak uczciwości, wierności, są intrygantami, sięją niezgodę. Nie myślą o tym, że osiągnięcie przyszłego nieśmiertelnego życia zależy od tego, jak załatwiają sprawy w doczesnym życiu. Nie pojmują, że kryształowa uczciwość jest bezsprzecznie potrzebna w kształtowaniu prawego charakteru. To jest właśnie przyczyna „letniego” stanu wielu tych, którzy jakoby wierzą Słowu Bożemu. Nie są oni złączeni z Chrystusem i oszukują własne dusze. Boleję nad tym, iż nawet wśród święcących sobotę można zauważyć niepokojący brak szczerości.

[360]

Po owocach poznacie

Moją uwagę zwrócono na kazanie Chrystusa na górze. Rada Wielkiego Nauczyciela brzmiała: „A więc wszystko, co byście chcieli, aby wam ludzie czynili, to i wy im czyńcie; taki bowiem jest zakon i prorocy”. [Mateusza 7,12](#).

Ten rozkaz Chrystusa jest wyjątkowo ważny i powinien być bezwzględnie spełniany. Jest to jakby złote jabłko na srebrnej tacy. Ilu wcieli w życie zasadę, o której powiedział Chrystus, i postępuje z bliźnimi w taki sposób, w jaki chcieliby, żeby z nimi postępowano? Przyjacielu, proszę, odpowiedz!

Człowiek prawy — według miary Chrystusa — to ten, kogo zawsze cechuje nieposzlakowana uczciwość. Oszukańcza miara i fałszywe wagi, którymi wielu chce zwiększyć swoje zyski, są w oczach Boga obrzydliwością. Mimo to wielu tych, którzy rzekomo zachowują przykazania Boże, takich właśnie miar i wag używa. Gdy człowiek jest rzeczywiście złączony z Bogiem i sumiennie przestrzega Jego przykazań, to jego życie to ujawni; wszystkie jego uczynki będą zgodne z naukami Chrystusa. Nie sprzeda honoru dla zysku. Jego zasady będą oparte na mocnym fundamencie, a postępowanie w sprawach świeckich wiernym ich odbiciem. Nieskazitelną

prawość świeci niby złoto wśród brudu i odpadków świata. Oszustwo, fałsz i niewierność można ukryć przed oczyma ludzi, ale nie przed oczyma Boga. Aniołowie, którzy obserwują kształtowanie się charakterów i oceniają wartość moralną, odnotowują w księgach niebieskich te, zdawałoby się, mało znaczące poczynania, objawiające jednak charakter. Jeśli pracownik do swych codziennych obowiązków podchodzi w nieodpowiedzialny sposób i powierzoną sobie pracę wykonuje niestarannie, to świat sprawiedliwie oceni jego poziom religijny na podstawie jego pracy.

[361] „Kto jest wierny w najmniejszej sprawie i w wielkiej jest wierny, a kto w najmniejszej jest niesprawiedliwy i w wielkiej jest niesprawiedliwy”. [Łukasza 16,10](#). Jak człowiek postępuje ze swymi bliźnimi, tak samo postępuje z Bogiem. Kto nie jest wierny i pewny w sprawach niegodziwej mamony, nigdy nie będzie mógł zarządzać prawdziwymi, wiecznymi bogactwami. Dzieci Boże powinny zawsze pamiętać, że we wszystkich swoich transakcjach handlowych są wystawione na próbę, ważone na świątynnej wadze.

Chrystus rzekł: „Nie może dobre drzewo rodzić złych owoców, ani złe drzewo rodzić dobrych owoców. Tak więc po owocach poznacie ich”. [Mateusza 7,18.20](#). Uczynki człowieka są właśnie tymi owocami, które rodzi jego życie. Jeśli człowiek w sprawach doczesnych jest nieodpowiedzialny i nieuczciwy, wydaje ciernie i głogi, to i w życiu religijnym okaże się niewierny i niegodny, będzie okradał Boga z dziesięcin i ofiar.

Biblia w najsurowszych słowach potępia wszelki fałsz, kłamstwo i oszustwa. Dokładnie wyjaśnia, co jest prawem, a co bezprawiem. Widziałam jednak, że lud Boży udał się na teren nieprzyjaciela. Ulegał pokusom, wybiegom wroga i dawał posłuch jego bałamuctwom tak długo, aż wrażliwość na zło stępiła się zupełnie. Lekkie odchylenie od prawdy, niewielkie odstępstwo od żądań Bożych wydaje się nie takim wielkim grzechem, zwłaszcza gdy wchodzi w grę zysk, względnie strata. Grzech pozostaje jednak grzechem, obojętnie, czy popełni go milioner, czy żebrak uliczny. Kto zdobywa majątek fałszem i oszustwem, sam siebie skazuje na potępienie. Wszystko, co zdobył podstępem i kłamstwem, będzie jego przekleństwem.

Adam i Ewa ponieśli straszliwe skutki nieposłuszeństwa wyrażonemu rozkazowi Boga. Mogli rozumować tak: „Przecież to jest tylko małe, niewiele znaczące przewinienie, które nigdy nie będzie wzięte

pod uwagę”. Bóg jednak potraktował je jak straszliwe przestępstwo, a zło, które z niego wynikło, odczuwa się przez wszystkie wieki. W czasach, w których żyjemy, tak zwane dzieci Boże popełniają często daleko większe i o większej wadze grzechy. W transakcjach i załatwianiu interesów kłamią i oszukują, czym hańbią dzieło Boże i ściągają na siebie gniew Pański. Najmniejsze odstępstwo od prawdy i rzetelności jest przekroczeniem prawa Bożego. Ustawiczne pobłażanie grzechowi przyzwyczajają człowieka do czynienia zła i w żadnym razie nie łagodzi grzechu niszczącego charakter. Bóg ustanowił niezmiennie prawa, których nie może zmienić nie zmieniając całej swej istoty. Gdyby wszyscy, którzy rzekomo wierzą prawdzie, sumiennie badali Słowo Boże, nie byłiby w sprawach duchowych tak marni i mali.

Biblia niezawodnym przewodnikiem

Słowo Boże wyraźnie przedstawia każdy rodzaj niemoralności i jej skutki. Ukazane są najbardziej odrażające cechy ulegania niskim namiętnościom. Nikt jednak nie musi błędzić, choćby nie wiadomo jak ograniczone było jego pojmowanie tych spraw. Widziałam jednak, jak ten grzech hołubią ludzie, którzy podobno przestrzegają wszystkich przykazań Bożych. Bóg osądzi każdego człowieka według swego Słowa.

[362]

Chrystus powiedział: „Badacie Pisma, bo sądzicie, że macie w nich żywot wieczny, a one składają świadectwo o mnie”. [Jana 5,39](#). Biblia — to nieomylny i niezawodny przewodnik. Wymaga od nas doskonałej czystości w słowie, myślach i uczynkach. Jedynie cnotliwe i bez skazy charaktery będą mogły przebywać w obecności czystego i świętego Boga. Gdyby Słowo Boże badano i dochowywano mu wierności, prowadziłoby ono lud Boży, tak jak Izraelitów prowadził słupek ognisty nocą, a słupek obłoku dniem. Biblia objawia wolę Boga co do każdego człowieka. Jest to jedyna doskonała wytyczna dla charakteru, mówiąca o obowiązkach człowieka we wszystkich okolicznościach życia. W życiu doczesnym mamy wykonać wiele odpowiedzialnych zadań. Zaniedbanie tych obowiązków zada cierpienie nie tylko nam, ale i inni będą cierpieć z tego powodu.

Mężczyźni i kobiety, którzy podobno szanują Pismo Święte i zachowują jego nauki, pod wieloma względami błędzą, jeśli chodzi o zastosowanie się do wymagań Biblii. W wychowywaniu dzieci chętniej stosują własne metody, niż objawioną wolę Bożą. Takie zaniedbywanie obowiązków powoduje stratę tysięcy dusz. W Biblii zawarte są reguły właściwego wychowania dzieci. Gdyby wszyscy rodzice mieli wzgląd i baczenie na te żądania Boże, widzielibyśmy dzisiaj inaczej ukształtowaną młodzież wkraczającą na arenę życia. Jednak rodzice twierdzą, że czytają Pismo Święte i są posłuszni jego wskazaniom, postępują wprost przeciwnie do jego nauk. Słyszymy lament ojców i matek, bolejących nad postępowaniem dzieci, ale rodzice ci w ogóle nie są świadomi tego, że sami są winni tej udręce. Doprowadzają swoje dzieci do ruiny wskutek błędnie rozumianej miłości rodzicielskiej. Nie zdają sobie sprawy z tego, że to na nich ciąży nałożona przez Boga odpowiedzialność za wychowanie dzieci od najmłodszych lat w należyty sposób, za wyrobienie w nich dobrych nawyków.

Drodzy rodzice! Jesteście w wielkiej mierze odpowiedzialni za dusze dzieci. Wielu z was zaniedbuje ten obowiązek w pierwszych latach ich życia mniemając, że gdy będą starsze, wtedy troskliwie będziecie tępić wszystkie złe wpływy i wychowywać dzieci w duchu prawdy. Właściwym jednak czasem do wykonania tej pracy jest już okres niemowlęctwa, kiedy dzieci spoczywają w ramionach matek. Niesłusznie postępują ci rodzice, którzy rozpieszczają dzieci i ulegają im. Nie jest również właściwe złe obchodzenie się z dziećmi. Stanowczy, zdecydowany sposób postępowania da najlepsze rezultaty.

Nauczając swych uczniów Chrystus powiedział: „Ja jestem prawdziwym winnym krzewem, a Ojciec mój jest winogrodnikiem. Każdą latorośl, która we mnie nie wydaje owocu, odcina, a każdą, która wydaje owoc, oczyszcza, aby wydawała obfitszy owoc”. [Jana 15,1.2](#). Ten, kto złączony jest z Chrystusem, czerpiąc soki i pokarm z Latorośli, będzie wykonywał czyny Chrystusa. Miłość Chrystusa musi w nim mieszkać, w przeciwnym razie nie może być złączony z Latoroślą. Najwyższa miłość do Boga i do bliźniego równa tej, jaką żywisz do samego siebie, jest prawdziwą podstawą wiary.

Chrystus pyta każdego, kto wyznaje Jego imię: „Miłujesz mnie?” Jeśli miłujesz Jezusa, będziesz miłował także dusze, za które On umarł. Człowiek może nie mieć przyjemnej powierzchowności, pod wielu względami może mieć braki, ale pozyska zaufanie innych, jeżeli cieszy się opinią człowieka rzetelnego. Umiłowanie prawdy, niezawodność i zaufanie, jakim ludzie go obdarzają, usuną ujemne cechy charakteru, które są przeszkodą. Niezawodność działania na zajmowanym stanowisku, powołanie i gotowość do poświęceń, by uszczęśliwić innych, dadzą mu pokój wewnętrzny i pozwolą zyskać przychylność Bożą.

Kto wiernie kroczy śladami swego Zbawiciela, który zaparł się siebie i ofiarował za nas swe życie, ten będzie miał w sercu odbicie sposobu myślenia Chrystusa. Czystość i miłość Chrystusa będą świeciły w jego życiu codziennym, będą objawione w charakterze, i będą go prowadzić wąską drogą pokory i prawdy. Każdą przynoszącą owoc latorośl przycina się, żeby lepiej owocowała. Takie owocujące gałęzie mogą posiadać zbyt wiele liści i wydawać się czymś, czym w rzeczywistości nie są. Wyznawcy Chrystusa mogą wykonywać niektóre prace dla Mistrza, a jednak nie osiągać i połowy tego, co mogliby uzyskać. Wtedy On przycina te gałęzie nie tylko ze względu na ich światowość, ale i na pychę oraz pobłażanie sobie. Winogrodnik wycina zbyteczne pędy, które stykają się z ziemią, żeby winorośl przynosiła więcej owocu. Wszystkie przeszkody,

które hamują owocowanie, muszą być usunięte, a szkodliwe przerosty wycięte, żeby umożliwić dostęp łagodnym promieniom Słońca Sprawiedliwości.

[364] Bóg miał na celu — przez Chrystusa — poddać upadłego człowieka dalszej próbie, doświadczeniu. Wielu źle pojmuje cel, dla którego zostali stworzeni, a jest nim uszczęśliwianie ludzkiego społeczeństwa i wielbienie Boga, a nie siebie. Bóg ustawicznie oczyszcza swój lud, usuwa wybujałe, rozpościerające się gałęzie, żeby lud mógł wydać owoc, a nie tylko liście, ku Jego chwale. Bóg nawiedza nas, dopuszcza smutek, rozczarowanie i doświadczenia, by osłabić rozwój dominujących ujemnych cech charakteru, a dać możliwość rozwoju zaletom. Trzeba się wyzbyć bożków; sumienie musi być czułe, a myśli serca ukierunkowane na sprawy ducha. Całość charakteru musi odznaczać się doskonałą harmonią. Kto rzeczywiście pragnie wielbić Boga, ten będzie wdzięczny za ujawnienie mu jego bożka i każdego grzechu. Powinniśmy poznać tkwiące w nas zło i wyzbyć się go. Serce nie oddane zupełnie Bogu będzie jednak to zło traktować pobłaźliwie i nie zechce się go wyrzec całkowicie.

Każda pozornie sucha gałąź będzie częścią żywego winnego krzewu, kiedy się ją z nim zwiąże. Tkanka po tkance i żyła po żyłe złączy się z latoroślą, aż w końcu gałąź otrzyma życie i pożywienie z macierzystego pnia. Zraz rozwija się, rośnie, kwitnie i wydaje owoc. Martwe w otchłani grzechu serce musi przejść podobny proces, zanim pojedna się z Bogiem i stanie się uczestnikiem życia i zbawienia w Chrystusie. Jak zraz otrzymuje życie, gdy tylko złączy się z winnym krzewem, tak grzesznik staje się uczestnikiem natury Bożej, gdy połączy się z Chrystusem. Śmiertelny człowiek jest złączony z przedwiecznym Bogiem. Kiedy zostaliśmy już związani z Chrystusem, Jego słowa pozostają w nas. Nie będą nami kierowały zmienne uczucia, lecz żywe i trwałe. Słowa Chrystusa musimy przemyśleć, zastanowić się nad nimi i zamknąć w sercu. Nie powinno się je bezmyślnie powtarzać, bo i tak nie zostaną w pamięci i nie wywrą wpływu na serce i życie.

Podobnie jak gałązka musi być w winnym krzewie, żeby z niego czerpać żywotne soki, które pozwolą jej zakwitnąć, tak wszyscy, którzy miłują Boga i przestrzegają wszystkich Jego przykazań, muszą trwać w Jego miłości. Bez Chrystusa nie jesteśmy w stanie pokonać choćby jednego grzechu ani zwyciężyć najmniejszej pokusy. Wielu

tak samo potrzebuje Ducha Chrystusa i Jego mocy do oświecenia swego umysłu, jak niewidomy światła wzroku. „Jak latorośl sama z siebie nie może wydawać owocu, jeśli nie trwa w krzewie winnym, tak i wy, jeśli we mnie trwać nie będziecie”. [Jana 15,4](#).

Ludzie, którzy rzeczywiście trwają w Chrystusie, odczują błogosławieństwo dobrodziejstw tego związku. Ojciec przyjmuje ich w imię umiłowanego Syna. Otacza troskliwością, pieczołowitością i pełną tkliwości miłością. Ta łączność z Chrystusem przynosi w rezultacie oczyszczenie serca, a ponadto prowadzi do działania w życiu i kształtowania szczerego charakteru. Owocem zrodzonym na drzewie chrześcijanina jest „miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, wstrzemięźliwość. Przeciwno takim nie ma zakonu”. [Galacjan 5,22.23](#).

Lekcja pokory

Jezus, umiłowany Zbawiciel, dał wszystkim ludziom przykład życia w pokorze. Jego nauki odnoszą się zwłaszcza do pracowników ewangelii. W poniżeniu, kiedy jego dzieło na ziemi było prawie ukończone i wkrótce miał wrócić na tron Ojca, skąd przyszedł z mocą i chwałą, ostatnią naukę, jaką dał uczniom, była lekcja pokory. Gdy uczniowie spierali się o to, kto będzie największym w obiecany królestwie, Jezus przepasał się prześcieradłem i umył nogi tym, którzy nazywali Go Panem i Mistrzem.

Jego służba na ziemi niemal dobiegła końca. Miał dla nich już tylko kilka wskazówek, jak mają postępować. I żeby uczniowie nigdy nie zapomnieli pokory czystego i bezgrzesznego Baranka Bożego, Jezus — wielka i doskonała Ofiara dla dobra człowieka — poniżył się tak dalece, że umył nogi swoim uczniom. Dobrze jest, gdy my, a przede wszystkim kaznodzieje, często powracamy do końcowych wydarzeń z życia naszego Odkupiciela. Tutaj, otoczeni pokusami jak On, wszyscy możemy nauczyć się lekcji o największym dla nas znaczeniu.

Dobrze byśmy zrobili, gdybyśmy każdego dnia choć przez jedną godzinę pozwolili, by przed naszym duchowym wzrokiem stało całe życie Chrystusa, od żłobka aż po Golgotę. Powinniśmy analizować je punkt po punkcie, iść za nim krok w krok i chłonąć wszystkie wydarzenia, szczególnie te ostatnie z Jego ziemskiego życia. Przez takie właśnie rozważanie cierpień i bezcennej ofiary Chrystusa, którą złożył dla zbawienia ludzkości, możemy wzmocnić swą wiarę, ożywić miłość i głębiej przesiąknąć duchem, który podtrzymywał naszego Zbawiciela.

Jeśli kiedyś chcemy dostąpić zbawienia, musimy wszyscy nauczyć się u stóp krzyża na Golgocie skruchy i wierności wierze. Chrystus znosił upokorzenia, żeby ratować nas przed wieczną niełaską. Był przedmiotem drwin, szyderstw i przyjmował rzucane na siebie obelgi, żeby niby tarczą nas osłonić. To nasze występki spowodowały, że na boską duszę Chrystusa padła zasłona ciemności,

co wywołało Jego krzyk, krzyk kogoś, kto był przez Boga ubity i opuszczony. On wziął na siebie nasze smutki i bóle. Za nasze grzechy znosił mękę. Złożył swoje życie na ofiarę za nasze winy, abyśmy za Jego pośrednictwem mogli dostąpić usprawiedliwienia przed Bogiem. Wszystko, co szlachetne i uczciwe w człowieku, porusza się, kiedy przed oczami stanie widok Chrystusa wiszącego na krzyżu.

Pragnę widzieć, jak nasi kaznodzieje częściej przebywają w myślach u stóp krzyża Chrystusa, aby ich serca zmiękczyła i pokonała niezmierna miłość Zbawiciela, ta miłość, która skłoniła Go do złożenia bezgranicznej ofiary. Gdyby nasi kaznodzieje w połączeniu z zasadami prawdy objawiali więcej praktycznego chrześcijaństwa i przemawiali z serca przepełnionego duchem prawdy, zgromadziliby daleko więcej dusz wokół jej sztandaru. Krzyż Chrystusa poruszyłby ich serca, wzruszyłaby ich Jego bezgraniczna wielkoduszność iliwość, Jego cierpienia dla zbawienia ludzi. Te istotne fakty w powiązaniu z zasadniczymi punktami naszej wiary uczyniłyby wśród ludzi wiele dobrego. Serce nauczyciela muszą jednak wypełniać dzieła miłości Chrystusa.

[366]

Potężny argument krzyża przekonuje o grzechu. Miłość Boża do grzeszników, przejawiona w ofiarowaniu Syna, który cierpiał hańbę i poniósł śmierć, aby grzesznicy mogli stać się szlachetnymi i otrzymać życie wieczne, jest przedmiotem badań całego życia. Wzywam was, abyście się na nowo zastanawiali nad krzyżem Chrystusa. Gdyby wszyscy, dumni i pyszni, których serce łaknie ludzkiego aplauzu i wyróżnienia przed współtowarzyszami, właściwie oceniali wartość największej chwały ziemskiej w porównaniu ze znaczeniem ofiary Syna Bożego, odrzuconego, wzgardzonego i oplutego przez tych, których chciał ratować, jakże mizerna wydałaby się im wtedy cała chwała i cześć, jakie ofiarować może człowiek!

W Słowie Bożym wymienione są obowiązki, których spełnienie uczyni lud Boży pokornym, odłączy go od świata i ustrzeże przed odstępstwem, jakiego dopuszczają się nominalne Kościoły. Umywanie nóg i uczestniczenie w wieczerzy Pańskiej powinno się praktykować częściej. Jezus dał nam przykład i kazał czynić tak, jak On uczynił. Zrozumiałam, że powinno się pójść za Jego przykładem tak dokładnie, jak to jest tylko możliwe; a jednak podczas umywania nóg bracia i siostry nie zawsze postępują tak, jakby należało, przez

co powstaje zamieszanie. Na nowych miejscach, szczególnie tam, gdzie ludzie nie znają dokładnie przykładu i nauki Jezusa w tym względzie, i gdzie są uprzedzeni do tego, umywanie nóg powinno się wprowadzać ostrożnie i mądrze. Wiele szczerych dusz pod wpływem poprzednich nauczycieli, którym ufali bez zastrzeżeń, uprzedza się mocno do tego wyraźnego nakazu Chrystusa i tę sprawę trzeba im przedstawić we właściwym czasie i w odpowiedni sposób. [W 1853 roku opublikowano wezwanie do częstszego obchodzenia nakazanego przez Jezusa obrządku i do jednolitego charakteru praktyk, by uniknąć „nieporządku”, jaki się dało zauważyć w niektórych miejscach. W ten sposób doszło do ustalenia naszego dzisiejszego porządku obchodzenia wieczerzy Pańskiej raz na kwartał. Uroczystość ta przeprowadzana jest w zborach Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego dostojnie i godnie. — *Doświadczenia i widzenia (1854).*]

Nad ranem 23 października 1879 roku, mniej więcej około godziny drugiej, Duch Pański spoczął na mnie i ujrzałam sceny przyszłego sądu. Brak mi słów, które byłyby odpowiednie do dokładnego oddania i opisanego tego, co roztoczyło się przed moimi oczyma i wrażenia, jakie wywarło na moim umyśle.

Wydawało się, że nadszedł wielki dzień sądu Bożego. Dziesięć tysięcy aniołów razy dziesięć tysięcy zgromadziło się przed wielkim tronem, na którym zasiadł Majestat. Przed nim leżały rozmaite księgi, a na okładkach każdej z nich wypisane było złotymi literami, podobnymi do płonącego ognia: „Księga główna niebios”. Otworzono jedną z ksiąg zawierających imiona tych, którzy twierdzą, że wyznają prawdę. Natychmiast straciłam z oczu niezliczone miliony, które otaczały tron i skierowałam moją uwagę na tzw. dzieci światła i prawdy. Kiedy wywoływano jedną osobę po drugiej i wymieniano ich dobre uczynki, ich oblicza jaśniały świętą radością, promieniującą na wszystkie strony. Fakt ten jednak nie wywarł na mnie trwalszego wrażenia.

Otwarto inną księgę, w której były zapisane grzechy rzekomych wierzących. Ogólny nagłówek brzmiał: „Samolubstwo”. Pod nim były wszystkie inne grzechy. Nad każdą kolumną były osobne nagłówki, a poniżej, naprzeciw każdego imienia, odnotowane były w odpowiednich kolumnach mniejsze grzechy.

Pod hasłem „chciwość” widniał: nieuczciwość, złodziejstwo, rabunek, oszustwo i skąpstwo. Pod hasłem „pycha” przeczytałam: duma i wynoszenie się. „Zazdrość” to nagłówek złości, zawiści i nienawiści, a „nieumiarkowanie” otwierało długą listę straszliwych wykroczeń, jak rozwiązłość, cudzołóstwo, zaspokajanie niskich namiętności itp. Gdy spoglądałam na to wszystko, ogarnął mnie niewysłowny lęk i zawołałam: „Kto wobec tego może być zbawiony? Kto stanie usprawiedliwiony przed Bogiem? Czyje szaty będą bez skazy? Kto jest bez winy w oczach czystego i świętego Boga?”

[368]

Gdy Święty, siedzący na tronie, powoli odwracał stronicę głównej księgi, a Jego oczy na chwilę spoczęły na poszczególnych osobach, spojrzenie to zdawało się płonąć w ich duszach. W tym samym momencie każde słowo i każdy uczynek w ich życiu przesunął się przed nimi tak wyraźnie, jak gdyby były zapisane w pamięci płomiennymi literami. Drżeli, a ich twarze pobiadły. Kiedy gromadzili się wokół tronu, ich oblicza wyrażały beztroską obojętność. Jakże jednak zmienił się teraz ich wygląd! Uczucie bezpieczeństwa znikło, a na jego miejscu pojawiło się niewysłowione przerażenie. Zgroza legła ciężarem na każdej duszy na myśl o znalezieniu się wśród tych, którzy okazały się lekkimi. Oczy wszystkich skierowały się na oblicze Jedyne, siedzącego na tronie. Kiedy Jego poważny, badawczy wzrok przebiegł po twarzach tej grupy, każde serce zadrżało; sami siebie potępili, nie powiedziawszy ani jednego słowa. W niesamowitej udręce każdy wyznawał swą winę i ze straszliwą wyrazistością wiedział, że wskutek grzesznego życia utracił bezcenny skarb życia wiecznego.

Ci, którzy są ciężarem dla ziemi

Do jednej z grup należą ludzie, którzy są jakby brzemieniem dla ziemi. Gdy spoczęło na nich przenikające do głębi oko Sędziego, wszystkie ich zaniedbania wyszły na jaw. Bładymi, drżącymi wargami wyznali, że byli zdrajcami swego świętego powołania. Ostrzegano ich, otrzymywali dary łaski, ale nie zwracali w dostatecznym stopniu uwagi na ostrzeżenia i dary, ani ich nie spieniężyli. Zrozumieli, że zbytnio liczyli na miłosierdzie Boże. Oczywiście ich wyznania nie zawierały tyle niegodziwości, co nisko upadłych, pospolitych przestępców, lecz jak drzewo figowe z podobieństwa zostali przeklęci za to, że nie przynieśli owocu i nie zrobili użytku z powierzonych im talentów.

Ci, którzy należą do tej grupy osób, postawili własne „ja” na najwyższym miejscu i pracowali jedynie dla siebie, dla swoich egoistycznych celów. Nie byli bogaci w Bogu, ani nie odpowiadali na Jego wezwania, i chociaż głosili, że są sługami Chrystusa, nie przywiedli do Niego żadnej duszy. Gdyby sprawa Boża była uzależniona od ich wysiłków, zostałaby zaprzepaszczona, ponieważ nie tylko zatrzymywali środki, które Bóg im wypożyczył, ale sami odmawiali

służby Jezusowi. Ci ludzie mogli teraz zrozumieć i odczuć, że sami wybrali dla siebie miejsce po lewicy, kiedy w nieodpowiedzialny sposób zachowywali się wobec dzieła Bożego. Mieli dość sposobności, ale nie chcieli wykonać pracy, którą mogli i powinni byli wykonać.

Wymieniono imiona wszystkich, którzy wyznawali prawdę. Niektórzy zostali skarceni za swą niewiarę, inni za to, że byli gnuśnymi sługami, pozwalali innym wykonywać pracę w winnicy Pańskiej i ponosić najcięższą odpowiedzialność, podczas gdy sami służyli samolubnie swym własnym doczesnym sprawom. Gdyby korzystali ze swych zdolności i możliwości danych im przez Boga, staliby się godnymi zaufania robotnikami pracującymi dla pożytku Mistrza. Sędzia rzekł: „Wszyscy będą usprawiedliwieni przez swą wiarę, a sądzeni przez swoje dzieła!” Jak wyraźnie było widoczne wtedy ich zaniedbanie i jak rozumnie urządził Bóg to, że każdemu człowiekowi zlecił pracę dla postępu sprawy Bożej i ratowania bliźnich! [369] Od każdego oczekiwano, że swą żywą wiarę objawi w rodzinie, wśród krewnych i w sąsiedztwie, okazywać będzie pomoc ubogim, współczucie uciśnionym, będzie brał udział w pracy misyjnej, swoimi środkami wspierał sprawę Bożą, ale podobnie jak na Merozie klątwa Boża spoczęła na nich za to, że nic nie czynili. Wykonywali pracę, która przynosiła im największy zysk w życiu doczesnym, lecz w niebieskiej księdze, gdzie zapisywane są dobre uczynki obok ich imienia, widniało pożałowania godne puste miejsce.

Znalezieni lekkimi

Słowa wypowiedziane do tej grupy ludzi zabrzmiały poważnie i uroczyście: „Zostaliście zważeni na wadze i znaleziono was lekkimi. Zaniebdywaliście obowiązki duchowe, odpowiedzialne obowiązki, ponieważ pochłonęło was załatwianie świeckich spraw i interesów, a właśnie pełniona przez was odpowiedzialna funkcja wymagała więcej niż ludzkiej mądrości i ludzkiego rozsądku. Tego potrzebowaliście, mechanicznie wykonując swoją pracę. A kiedy przy swoich sprawach zapominaliście o Bogu i Jego chwale, równocześnie odwróciliście się od Jego łaski i błogosławieństw”.

Potem zostało postawione pytanie: „Dlaczego nie upraliście szaty swego charakteru i nie wybieliliście jej we krwi Barankowej?

Bóg posłał na świat swego Syna nie po to, by On sądził świat, lecz po to, by świat był przez Niego zbawiony. Moja miłość do was była o wiele bardziej pełna wyrzeczeń niż miłość matki. Miłowałem was i chciałem zmasakrać fatalny zapis waszych nieprawości i kielich zbawienia podnieść do waszych warg. Kochałem was i dlatego zniosłem śmierć na krzyżu i wziąłem na siebie ciężar i przekleństwo waszych win. Zniosłem męki śmierci i ciemność grobu, żeby zwyciężyć moc śmierci, otworzyć więzienie i rozerwać wrota życia. Zgodziłem się na hańbę i śmiertelną mękę, ponieważ umiłowałem was bezgraniczną miłością i chciałem zbłąkane, uparte owce przyprowadzić z powrotem do raju Bożego, do drzewa żywota. To błogosławione życie, które nabyłem dla was za taką właśnie cenę, wy zlekceważyliście. Uniknęliście hańby, niesławy i wstydu, bo ja je zniosłem dla was. Nie ceniliście wolności, za którą dałem życie, abyście mogli się nią cieszyć. Nie chcieliście mieć udziału w moich cierpieniach, jesteście więc wyłączeni z mojej chwały”. Potem dały się słyszeć dostojne, uroczyste słowa: „Kto czyni nieprawość, niech nadal czyni nieprawość, a kto brudny, niech nadal się brudzi, lecz kto sprawiedliwy, niech nadal czyni sprawiedliwość, a kto święty, niech nadal się uświęca”. [Objawienie 22,11](#).

[370] Księgę zamknięto, zasłona osłaniająca istotę siedzącą na tronie opadła i odsłoniła napawającą lękiem wspaniałość Syna Bożego.

Scena się zmieniła. Znajdowałam się teraz na ziemi, pełna niewyrażalnej wdzięczności, że dzień Pański jeszcze nie nadszedł, i że jeszcze dany jest nam drogocenny czas próby, żebyśmy mogli się przygotowywać do wieczności.

Każda godzina naszego życia jest przed obliczem Boga, który rejestruje naszą wierność lub niewierność. Kiedy zasiądzie sąd i księgi zostaną otworzone, a każdy będzie sądzony według uczynków w nich zapisanych, będziemy musieli stanąć wobec zapisu straconych chwil i nie wykorzystanych możliwości. Samolubstwo, zawiść, pycha, próżność, lenistwo, czy jakikolwiek inny, pielęgnowany w sercu grzech wykluczą każdego z błogosławieństwa niebios. „Czyż nie wiecie, że jeśli się oddajecie jako słudzy w posłuszeństwo, staje sięcie się sługami tego, komu jesteście posłuszni, czy to grzechu ku śmierci, czy też posłuszeństwa ku sprawiedliwości?” [Rzymian 6,16](#).

— [Testimonies for the Church IV, 453 \(1880\)](#).

Posłowie Chrystusa

Posłowie Chrystusa mają do spełnienia poważne i doniosłe zadanie. Niektórzy zbyt słabo pojmują ciężką na nich odpowiedzialność. Chrystus jest naszym kapłanem w niebieskiej świątyni, a równocześnie przez swoich pełnomocników kapłanem swego Kościoła na ziemi. Przemawia do ludu przez wybranych ludzi i prowadzi swe dzieło za ich pośrednictwem, jak gdyby sam, tak jak w dniach swego ponizenia, żył cieleśnie na ziemi. Chociaż minęły stulecia, upływ czasu nie zmienił Jego obietnicy danej uczniom przy pożegnaniu: „A oto Ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata”. [Mateusza 28,20](#). Od czasu wniebowstąpienia Chrystusa aż do dnia dzisiejszego istnieją ludzie powołani przez Boga i przez Niego upoważnieni do nauczania wiary. Chrystus, prawdziwy Pasterz, przyznaje się do swego dzieła prowadzonego przez podporządkowanych Mu pasterzy. W ten sposób pozycja tych, którzy głoszą Słowo Boże, nabrała wielkiego znaczenia. W zastępstwie Chrystusa proszą oni lud: „Jednajcie się z Bogiem!” Dzieci Boże powinny traktować swych kaznodziejów nie tylko jako publicznych mówców i głosicieli Słowa, ale jako posłów Chrystusa, którzy swoją mądrość i siłę otrzymują od Głowy Kościoła. Lekceważenie i bagatelizowanie słów wypowiedzianych przez posłów Chrystusa jest nie tylko przejawem braku szacunku wobec tych ludzi, ale również wobec Mistrza, który ich posłał. Kaznodzieja stoi na miejscu Chrystusa i w głosie Jego przedstawiciela powinno się słyszeć głos Zbawiciela.

Głosie Chrystusa

[371]

Wielu naszych kaznodziejów popełnia wielki błąd opierając swe przemówienie na logicznych wywodach. Są ludzie, którzy słysząc teorię prawdy znajdują się pod wrażeniem przytoczonych faktów. Jeśli w dalszej części wykładu przedstawia im się Chrystusa jako Zbawiciela świata, zasiane nasienie może wzejść i przynieść owoc ku chwale Bożej. Jednak jakże często zapomina się o tym, żeby

wskazać ludziom krzyż Chrystusa. Być może niektórzy słuchają ostatniego w swym życiu kazania, a inni już nigdy nie będą mieli możliwości słyszeć tak dokładnego, planowo, ogniwo za ogniwo wytłumaczonego łańcucha prawdy i praktycznego jej zastosowania w życiu. Zaprzepaszczonego złota sposobność może się już nigdy nie powtórzyć. Gdyby Chrystusa i Jego miłość niosącą odkupienie wyłożono w powiązaniu z teorią prawdy, można by było zdobyć tych ludzi dla Niego.

Dusz pragnących znaleźć drogę do Chrystusa jest więcej niż przypuszczamy. Wielu wysłuchuje popularnych kazań wygłaszanych z ambon i nie wiedzą więcej niż przedtem, jak odnaleźć Jezusa, Jego pokój i odpoczynek, za którymi tęskni ich dusza. Wszyscy kaznodzieje, którzy głoszą światu ostatnie poselstwo miłosierdzia i łaski, powinni pamiętać, że należy wielbić Chrystusa jako jedyną ucieczkę grzesznika. Wielu kaznodziejów uważa za zbędne, by głosić o skrucie i wierze sercem całkowicie wypełnionym miłością Bożą. Dla nich jest rzeczą samą przez się zrozumiałą, że ich słuchacze są obeznani z ewangelią. Sądzą, że te rzeczy należy przedstawiać w najrozmaitszy sposób, żeby zająć uwagę słuchaczy. Jeśli okażą oni zainteresowanie, kaznodzieje ci przyjmują to za dowód odniesienia sukcesu. Ludzie niewiele wiedzą o planie zbawienia i potrzebują w tym ze wszech miar ważnym przedmiocie wyjaśnień dokładniejszych niż w jakiegokolwiek innej kwestii.

Ci, którzy gromadzą się, żeby słuchać prawdy, powinni, jak Korneliusz i jego przyjaciele, odnieść z tego dla siebie pożytek. „Teraz jesteśmy wszyscy zgromadzeni przed Bogiem, aby wysłuchać tego wszystkiego, co ci Pan nakazał”. [Dzieje Apostolskie 10,33](#).

Teoretyczne wykłady mają wartość. Z nich każdy pozna naukę i łańcuch prawdy, ogniwo za ogniwo, w doskonałej całości. Jednak w każdym wykładzie powinien być przedstawiony Chrystus i Jego ofiara na krzyżu jako fundament ewangelii. Jednocześnie trzeba wykładaną prawdę stosować praktycznie, ażeby ludzie wiedzieli, że nauka Chrystusa nie jest „tak” i „nie”, lecz „tak” i „amen” w Chrystusie Jezusie.

Po przedstawieniu teorii prawdy jest do wykonania trudniejsza praca. Ludzi trzeba uczyć praktycznych zasad, odnoszących się do ich codziennego życia. Muszą zrozumieć i odczuć, że są grzesznikami i powinni nawrócić się do Boga. Powinno się przedstawiać w

jak najbardziej dobitny sposób to, co Chrystus powiedział, co czynił i czego nauczał.

Praca kaznodziei zaczyna się dopiero wtedy, kiedy rozum ludzki otworzył się na przyjęcie prawdy. Chrystus jest naszym Pośrednikiem i Arcykapłanem sprawującym swą służbę w obecności Ojca. Ukazany został Janowi jako Baranek, który był wiedziony na zabicie i przelał za grzeszników swą krew. Kiedy grzesznemu człowiekowi postawi się przed oczyma przykazania Boże i ukaże nikczemność życia, jakie prowadzi, to jego wzrok powinien zostać zwrócony na Baranka Bożego, który gładzi grzechy świata. Najszczytniejszym zadaniem jest nauczyć grzesznika okazania skruchy przed Bogiem i wiary w Pana naszego, Jezusa Chrystusa. Wtedy praca przedstawiciela Chrystusa będzie harmonizowała z działalnością Zbawiciela w świątyni niebieskiej.

Uczenie praktycznej pobożności

Kaznodzieje dotarliby do o wiele większej liczby serc, gdyby kładli większy nacisk na praktyczną pobożność. Gdy starają się głosić prawdę na nowych terenach, często w ich wykładach jest za dużo teorii. Ludzie są niezdecydowani. Pojmują zniewalającą siłę prawdy i poważnie zastanawiają się nad uzyskaniem pewnej, trwałej podstawy. A gdy ich uczucia są rozbudzone, jest czas, by przede wszystkim w sumieniu byli do końca przekonani do religii Chrystusa. Często jednak kaznodzieja kończy cykl wykładów nie spełniwszy wobec tych ludzi najważniejszego zadania. Te wysiłki były bardzo podobne do ofiary Kaina. Kainowi zabrakło krwi pozwalającej uczynić jego ofiarę przyjemną Bogu. Kain uczynił dobrze składając ofiarę, ale zaniechał tego, co nadaje ofierze wartość — krwi pojednania.

Jest to smutny fakt, że wielu ludzi kładzie więcej nacisku na teoretyczną, niż na praktyczną pobożność, dlatego że Chrystus nie mieszka w ich sercach. Nie są w żywej łączności z Bogiem. Wielu decyduje się na przyjęcie prawdy dzięki przekonywającej sile dowodów, ale bez rzeczywistego nawrócenia. Obok naukowych wywodów teologicznych wykładów zabrakło tych, w których by głoszono praktyczną pobożność. Takie wykłady powinny poruszać wspinałał tematykę ewangeliczną i obudzić w słuchaczach miłość do

Twórcy prawdy, pragnienie uświęcenia przez posłuszeństwo. Praca kaznodziei nie jest skończona dopóty, dopóki nie da on słuchaczom wyraźnie do zrozumienia, że konieczna jest zmiana charakteru w duchu i sensie zasad szczerzej prawdy, jaką im podał.

[373] Formalnej religii trzeba się obawiać, ponieważ Jezus nie jest w niej centralnym punktem. Chrystus mówił prosto, wyraźnie i dobitnie. Jego posłowie powinni brać z Niego przykład we wszystkich swoich przemówieniach. Chrystus i Jego Ojciec stanowili jedno. Jezus z radością podporządkowywał się wszystkim żądaniom Ojca. Miał takie usposobienie, jakie ma Bóg. Zbawiciel był doskonałym wzorem. W Nim objawiła się istota Pana. Niebiosa zamknęły się w ludzkiej naturze, a ta natura rozkwitła w niezmiernym miłości.

Jeśli kaznodzieje są gotowi usiąść pokornie u stóp Jezusa, to wkrótce zdobędą właściwą znajomość istoty Boga i będą zdolni nauczać w tym duchu innych ludzi. Niektórzy wstępują do służby kaznodziejskiej bez głębokiej miłości do Boga czy bliźnich. Samolubstwo i pobłażanie sobie opanowują życie takich kaznodziejów. I gdy ci nieuświęceni, niewierni strażnicy służą sobie, nie mogą karmić stada i nie spełniają swych obowiązków duszpasterskich, a lud ginie z braku odpowiednich nauk.

Wstrząśnijcie ludźmi

W każdym wykładzie powinno się wyraźnie żądać od słuchaczy, by wyrzekli się grzechu, a zwrócili ku Chrystusowi. Należy się wyzbyc powszechnych, zwykłych grzechów i nałogów naszych dni, a zamiast nich pielęgnować praktyczną pobożność. Kaznodzieja powinien być w tę sprawę żarliwie i głęboko zaangażowany i słowa, które głosi, odczuwać sercem. Nie do pomyślenia jest, by stłumił w sobie współczucie dla mężczyzn i kobiet, za których umarł Chrystus. Mistrz powiedział: „Bo gorliwość o dom twój pożera mnie, a zniewagi urągających tobie spadły na mnie”. [Psalmów 69,10](#).

Chrystus złożył dla ludzkości bezgraniczną ofiarę, lecz złożona jest ona nadaremnie dla tej duszy, która nie przyjmuje zbawienia. Jakże ważną jest zatem rzeczą, żeby każdy, kto głosi prawdę, głosił ją z całkowitym zrozumieniem i odpowiedzialnością, jaka na nim spoczywa. Jego zachowanie wobec innych ludzi powinno być uważne, współczujące i uprzejme, ponieważ Odkupiciel świata dał

do zrozumienia, jak wysoko ocenia ich wartość. Chrystus stawia pytanie: „Kto więc jest tym sługą wiernym i roztropnym, którego pan postawił nad czeladzią swoją?”. [Mateusza 24,45](#). Jezus pyta: „Któryż?” Każdy kaznodzieja ewangelii powinien zadać to pytanie własnemu sercu. Gdy rozważa uroczyście prawdy, a w jego umyśle rysuje się obraz wiernego i rozumnego sługi, jego serce powinno być wstrząśnięte do głębi.

Wykonawca słowa

[374]

Każdemu człowiekowi powierzono do wykonania określone zadanie, nikt; nie został pominięty. Stosownie do swych zdolności każdy ma jakąś część do wykonania. Kto głosi prawdę, jest zobowiązany starannie, w duchu modlitwy, poznać podatność wszystkich na przyjęcie prawdy, a potem nauczać ich i prowadzić krok za krokiem. Powinien dążyć do tego, by słuchacze uświadomili sobie odpowiedzialność, jaka na nich ciąży, gdy chodzi o wykonanie zadania, które Bóg dla nich przygotował. Powinien zawsze i stale, z naciskiem, przekonywać ich, że nikt, żaden człowiek nie jest w stanie oprzeć się pokusom, wykonać zamierzenia Bożego i prowadzić życie chrześcijanina dopóty, dopóki nie podejmie przewidzianej dla niego pracy, obojętnie, wielkiej czy małej, oraz nie wykona jej sumiennie. Każdy ma jakieś określone zadanie do spełnienia poza chodzeniem do zbroi i słuchaniem Słowa Bożego. Wszyscy muszą obrócić w czyn prawdę, którą przyjęli, a jej zasady stosować w życiu codziennym. Trzeba ustawicznie działać dla Chrystusa, nie z samolubnych pobudek, ale tylko i jedynie ze względu na chwałę Jezusa, który złożył największą ofiarę, by uratować ludzi od zguby.

Kaznodzieje powinni wpajać w ludzi, którzy przyjęli prawdę, przekonanie, że Chrystus musi mieszkać w ich ognisku domowym. Trzeba im dać do zrozumienia, że potrzebują od Niego łaski i mądrości, by móc kierować swoimi dziećmi. Jest to część tego zadania, które Bóg im powierzył: wychować dzieci, nauczyć je porządku i zupełnego posłuszeństwa. Niechaj uprzejmość, grzeczność i układność kaznodziei objawi się w sposobie, w jaki traktuje dzieci! Nie wolno mu nigdy zapominać, że dzieci to mali mężczyźni i kobiety, młodszy członkowie służby Pańskiej. Mogą być bardzo bliscy i drodzy Mistrzowi, a jeżeli są we właściwy sposób wychowane i pouczane,

mogą Mu służyć już w swojej młodości. Chrystusa smuci każde brutalne, szorstkie, surowe i nieprzemyślane słowo wypowiedziane do dzieci. Nie zawsze też uwzględnia się ich prawa. Często dzieci są traktowane, jak gdyby nie miały własnego charakteru, który wymaga właściwego ukształtowania, by nie poszły w złym kierunku i nie zniweczyły zamierzeń Bożych.

Tymoteusz od dziecka znał Stary Testament i ta znajomość dawała mu bezpieczną ochronę przed złymi wpływami otoczenia oraz pokusą stawiania przyjemności ponad obowiązek i spełniania własnych samolubnych pragnień. Takiej ochrony i takiego zabezpieczenia potrzebują wszystkie nasze dzieci. Częścią zadania rodziców, a także przedstawicieli Chrystusa, powinna być troska o to, by dzieci były właściwie zaznajamiane z naukami Słowa Bożego.

[375]

Doskonałość w Chrystusie

Jeżeli kaznodzieja chce, by Pan miał w nim upodobanie, musi sumiennie spełniać swoje zadanie, by każdemu człowiekowi pokazać doskonałość w Chrystusie. Nie powinien sposobem, w jaki wykonuje pracę, sprawiać wrażenia, że nie ma wielkiego znaczenia to, czy człowiek przyjmie prawdę i czy praktykuje prawdziwą pobożność. Natomiast sumienność i samozaparcie, widoczne w życiu kaznodziei, powinny sprawić, że grzesznik przekona się, iż w grę wchodzi sprawy wieczne, i że jego dusza — grzesznego człowieka — znajdzie się w niebezpieczeństwie, jeśli nie uczyni zadość temu, czego Bóg wymaga dla jego dobra. Kogo przyprowadzono do prawdy i światła z błędu i mroku, ten musi dokonać w sobie radykalnych zmian. Jeżeli nie wpojono w człowieka przekonania, jak bardzo potrzebne jest to przekształcenie, to osoba taka podobna jest człowiekowi, który spojrzawszy w zwierciadło prawa Bożego, odkrył braki u siebie, odszedł i zapomniał, jakim był. Musi on zachować czujność i mieć poczucie odpowiedzialności, w przeciwnym razie stanie się jeszcze obojętniejszy, niż był przed rozbudzeniem.

Praca posłów Chrystusa ma daleko większy zasięg i bardziej jest odpowiedzialna, niż wielu przypuszcza. Sukcesy pod żadnym warunkiem nie powinny ich zadowalać, dopóki nie zdołają przyprowadzić do Pana, dzięki swym poważnym wysiłkom i Jego błogosławieństwom, zdolnych do służby chrześcijan, poczuwających się

do odpowiedzialności i gotowych wykonać wyznaczoną im pracę. Odpowiednie wysiłki i pouczenia pozwolą w rezultacie wychować mężczyzn i kobiety na współpracowników stanowczych, mających głębokie przekonanie, że nie pozwolą żadnemu egoistycznemu pragnieniu przeszkodzić w wykonaniu zadania, nie pozwolą umniejszyć wiary lub odwieść się od spełnienia obowiązku.

Jeżeli kaznodzieja we właściwy sposób pouczył powierzonych jego trosce ludzi, a potem poszedł na inny teren pracy, pozostawione przez niego dzieło nie zginie, gdyż zostało mocno zbudowane, będzie trwało i ostoi się. Jeśli ludzie, którzy przyjęli prawdę, są całkowicie nawróceni, radykalnie zmienili swe życie i charakter, to dopiero wtedy mogą się uchwycić wiecznej Opoki. Inaczej wrażenie się zaciera, blask nowości blednie, ponieważ zabrakło starań kaznodziei, a jego prowadzenie skończyło się. Prawda traci swą urzekającą moc i siłę. Ludzie przestali troszczyć się o uświęcający wpływ i mimo swego wyznania wiary nie są lepsi od innych.

Dziwi mnie to, że tak liczne i wspaniałe przykłady świadczące o tym, czym może być człowiek i czego może dokonać, nie pobudzają nas do gorliwego naśladowania dobrych uczynków sprawiedliwych mężów.

Nie wszyscy mogą zajmować wysokie stanowiska, ale wszyscy mogą być użyteczni i dzięki zdolnościom, jakie posiadają, zająć stanowiska wymagające zaufania. Przez swą wytrwałą wierność staną się pożyteczniejszymi, niż to sobie wyobrażają. Kto przyjmuje prawdę, powinien dążyć do dokładnego zrozumienia Pisma Świętego i do doświadczeń z żyjącym Zbawicielem. Powinien kształcić umysł i ćwiczyć pamięć. Wszelkie duchowe lenistwo jest grzechem, a duchowy sen oznacza śmierć.

[376]

Kierujcie umysły ku Jezusowi

Ach, gdybym rozporządzała wystarczająco potężną mową i tak mogła wpłynąć na moich współpracowników w głoszeniu ewangelii, jakbym tego pragnęła! Bracia moi! Wy utwierdzacie w sercach słowa życia, macie do czynienia z duszami zdolnymi do najwyższego rozwoju, gdy skierujecie je na odpowiednie tory. Jednak zbyt wiele samolubstwa, zbyt wiele własnego „ja” wysuwacie w swoich wykładach na pierwsze miejsce, zbyt wiele jest działania na pokaz.

Chrystus ukrzyżowany, Chrystus, który wstąpił do nieba, i Chrystus, który przyjdzie po raz wtóry, powinien wypełniać serce i umysł kaznodziei i tak je zmiękczyć i uczynić radosnym, by zapragnął przedstawiać te prawdy ludziom z miłością i głębokim przejęciem. Kaznodzieja usunie wtedy w cień swoją osobę, a wywyższy Jezusa. Ludzie będą tak przejęci tymi w największym stopniu zajmującymi tematami, że będą mówić o nich i sławić je, zamiast chwalić kaznodzieję, który jest tylko narzędziem. Jednak jeżeli lud, chwalać kaznodzieję, wykazuje zbyt małe zainteresowanie dla głoszonego słowa, to taki kaznodzieja może wiedzieć, że prawda nie uświęciła jego duszy. Nie przemawia on do swoich słuchaczy w taki sposób, by Jezus był czczony, a Jego miłość uwielbiona.

Chrystus powiedział: „Tak niechaj świeci wasza światłość przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie”. [Mateusza 5,16](#). Niech wasza światłość tak świeci, żeby chwała nie otaczała was, ale Boga, by się od Niego odbijała. Jeżeli chwała staje się waszym udziałem, drżycie i wstydzicie się, ponieważ uchybiliście wielkiemu celowi: to nie Bóg, ale sługa został wywyższony. Słudzy Chrystusa, sprawdźcie, jak świeci wasze światło! Niech światłość wasza świeci w ten sposób: bądźcie czujni, służcie Chrystusowi tak, by wasza światłość rzucała blask. Jeśli bije ona ku niebu, objawiając wielkość Chrystusa, to świeci prawidłowo. Jeśli światło kieruje się w waszą stronę, to wy stawiacie siebie na pierwszym miejscu i przyciągacie uwagę ludzką, żeby was podziwiano. Wtedy by już było dla was lepiej, gdybyście milczeli, ponieważ światłość wasza świeci w złym kierunku.

[377]

Prawdziwi przedstawiciele Chrystusa

Kaznodzieje Chrystusa! Możecie być związani z Bogiem, jeżeli będziecie modlić się i czuwać. Niech wasze słowa będą zaprawione solą i niechaj chrześcijański sposób myślenia i prawdziwa godność cechują wasze zachowanie. Jeżeli pokój Boży panuje w was, jego moc nie tylko wzmocni, ale i zmiękczy serca, tak że będziecie prawdziwymi reprezentantami Chrystusa. Lud, który głosił prawdę, niestety, cofa się, odstępuje od Boga. Jezus wkrótce przyjdzie, a Jego słudzy nie są gotowi. Kaznodzieja musi osiągnąć wyższy poziom wiary, wiarę odznaczającą się większą siłą, mieć mocniejsze

przekonanie, a także żywe i wyraźne doświadczenie, a nie często powtarzamy zwroty, jakimi posługują się wyznawcy tylko z nazwy, takie jak wyznawców tylko z nazwy.

Słowo Boże stawia przed wami wysokie wymagania. Czy chcecie, poszcząc i trując się, z ustawiczną modlitwą dążyć do chrześcijańskiego charakteru i stale go kształtować? „I prostujcie ścieżki dla nóg swoich, aby to, co chrome, nie zboczyło, ale raczej uzdrowione zostało”. [Hebrajczyków 12,13](#). Ścisły związek z Bogiem sprawi, że waszej pracy zostanie udzielona witalna siła, która budzi sumienie i przekonuje grzesznika o jego grzechu, każąc mu zawołać: „Co mam czynić, abym był zbawiony?”

Polecenie, jakie dał Chrystus uczniom tuż przed swoim wniebowstąpieniem, brzmiało: „Idźcie tedy i czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Ucząc je przestrzegać wszystkiego, co wam przykazałem”. [Mateusza 28,19.20](#). „A nie tylko za nimi proszę, lecz i za tymi, którzy przez słowo ich uwierzą we mnie”. [Jana 17,20](#). Polecenie dotyczy więc i tych, którzy uwierzą Jego słowu głoszonemu przez Jego uczniów. Wszyscy powołani przez Boga na Jego przedstawicieli powinni uchwycić sens przykładów praktycznego chrześcijaństwa, jakich im udzielił Chrystus w swoim Słowie, i nauczać ich ludzi.

Chrystus wyjaśniał swym uczniom Stary Testament poczynając od Mojżesza i proroków, uczył ich o wszystkim, co dotyczyło Jego osoby i wyjaśniał prorocтва. Apostołowie w swych kazaniach sięgali aż do dni Adama, prowadzili swych słuchaczy przez całą historię oraz prorocтва i kończyli na Chrystusie i Jego ukrzyżowaniu, nawołując grzeszników do skruchy, do porzucenia grzechów i zwrócenia się ku Bogu. Dzisiejsi przedstawiciele Chrystusa powinni brać z nich przykład i w każdym kazaniu wielbić Chrystusa, jedyne, wywyższonego, który jest „wszystkim we wszystkim”. [1 Koryntian 15,28](#).

Nawrócone kaznodziejstwo

[378]

Chrześcijanie z imienia, a także w niepokojącej mierze ludzie, którzy rzekomo przestrzegają przykazań Bożych i oczekują rychłego pojawienia się Chrystusa na obłokach niebieskich, zachowują na zewnątrz pozory. Ciasne i bezduszne poglądy są dla nas nie do przy-

jęcia. Nie powinniśmy ograniczać naszych możliwości czynienia dobra. A jednak, gdy wywieramy wpływ i rozszerzamy jego zasięg odpowiednio do dróg, jakie Opatrzność otwiera przed nami, powinniśmy stanowczo unikać bałwochwalstwa świata. Gdy czynimy większe wysiłki dla zwiększenia własnej użyteczności, musimy się równocześnie starać o otrzymanie odpowiedniej ku temu mądrości od Boga, żeby każdą gałąź dzieła prowadzić dalej zgodnie z zarządzeniami Boga, a nie z naszego, świeckiego punktu widzenia. Nie powinniśmy naśladować żadnych zwyczajów świata, ale starać się jak najlepiej wykorzystywać te możliwości i uzdolnienia, które Bóg nam dał, abyśmy szerzyli wśród ludzi prawdę.

Jesteśmy jednym ludem. Gdy nasze dzieła będą odpowiadały naszemu wyznaniu wiary, to o wiele więcej niż obecnie osiągniemy i wykonamy. Gdybyśmy mieli mężów tak pełnych oddania i posiadających tak silną wiarę jak Elias, ujrzelibyśmy, że Bóg nam się objawił tak, jak się kiedyś objawiał świętym mężom. Gdybyśmy posiadali takich mężów jak Jakub, którzy by w żarliwej wierze walczyli z Bogiem i ujawniali swoje braki, osiągnęlibyśmy takie same wyniki. W odpowiedzi na modlitwę wiary człowiek będzie napełniony siłą i mocą z wysokości.

Niewiele jest dziś wiary na świecie. Mało jest takich, którzy przebywają w obecności Bożej. Jak więc możemy oczekiwać, że Bóg objawi się ludziom, skoro lekceważy się i zaniedbuje Jego Słowo, a serca nie są uświęcone prawdą? Jak możemy oczekiwać większej mocy? Ludzie na wpuć tylko nawróceni, polegający na sobie i zajęci wyłącznie sobą, głoszą prawdę innym! Bóg jednak nie współdziała z nimi, ponieważ nie zachowują świętości ani w sercu, ani w życiu. Nie kroczą w pokorze przed Bogiem. Musimy mieć gruntownie nawróconych kaznodziejów, a wtedy doczekamy się tego, że wszystkie nasze wysiłki zostaną wsparte światłem i mocą Boga.

Strażnicy, trzymający straż na murach Jerozolimy i innych miast, zajmowali odpowiedzialne stanowisko. Od ich czujności i wierności zależało bezpieczeństwo wszystkich mieszkańców miasta. Gdy spodziewano się niebezpieczeństwa, nie mogli milczeć, ani w dzień, ani w nocy. Co jakiś czas mieli obowiązek przywoływać się, żeby się przekonać, czy wszyscy czuwają, i czy któremuś z nich nie stała się krzywda. Warta stała na podwyższeniach, skąd mogła wszystko

widzieć i strzec ważnych miejsc. Odpowiednio do sytuacji wydała okrzyk radości lub ostrzeżenia. Głosy te niosły się od jednego do drugiego wartownika, każdy z nich powtarzał zasłyszane wieści, aż obieżyły one całe miasto.

Ci strażnicy wyobrażają służbę kaznodziei, od którego obowiązku zależy zbawienie dusz. Zarządzający tajemnicami Bożymi powinni stanąć jak straż na murach Syjonu. Jeżeli ujrzą grożące niebezpieczeństwo, powinni wołać ostrzegawczym głosem i to jest ich zadaniem. Jeżeli zasypiają na warcie, a ich zmysły są tak uśpione, że nie widzą, nie uświadamiają sobie niebezpieczeństwa i dzieci Boże giną, to Bóg będzie żądał ich krwi z rąk strażników.

Święta odpowiedzialność strażników

„Ciebie więc, synu człowieczy, ustanowiłem stróżem domu izraelskiego; gdy usłyszysz słowo z moich ust, przestrzeżesz ich w moim imieniu”. [Ezechiela 33,7](#). Strażnicy muszą żyć w bezpośredniej obecności Boga, by słyszeć Jego słowa, i być pod wpływem Jego Ducha, żeby lud nie spoglądał na nich na próżno. „Gdy mówię do bezbożnego: Bezbożniku, na pewno umrzesz — a ty nic nie powiesz, aby odwieść bezbożnego od jego drogi, wtedy ten bezbożnik umrze z powodu swojej winy, lecz jego krwi zażadam od ciebie. Lecz gdy ostrzeżesz bezbożnego, aby się odwrócił od swojego postępowania, a on nie odwróci się od swojego postępowania, to umrze z powodu swojej winy, lecz ty uratujesz swoją duszę”. [Ezechiela 33,8.9](#). Posłowie Chrystusa powinni strzec się, by przez zapomnienie o swoich obowiązkach nie zatracili własnej duszy i dusz tych osób, które ich słuchają.

Pokazano mi zbory w różnych stanach, które jakoby przestrzegają przykazań Bożych i oczekują powtórnego przyjścia Chrystusa, ale w niepokojącym stopniu panują wśród nich: obojętność, pycha, umiłowanie świata i zimny formalizm. A jeśli chodzi o pobożność, a zwłaszcza o jej brak, to ludzie ci prawie całkowicie stali się podobni do starodawnego Izraela. Wielu ma wielkie mniemanie o swojej pobożności, a jednak w żaden sposób nie potrafią panować nad sobą. Pożądliwość i namiętności wzięły górę, własne „ja” wysunęło się na pierwszy plan. Wielu jest upartych i władczych. Są również ludzie dumni, zarozumiali, chełpliwi, nieuświęceni i wynoszący się ponad

wszystkich. Mimo to niektórzy z nich są kaznodziejami upoważnionymi do zajmowania się świętymi sprawami. Jeżeli nie będą żałować za grzechy, ich świecznik zostanie strącony ze swego miejsca. „Wspomnij więc, z jakiej wyżyny spadłeś i upamiętaj się, i spełniaj uczynki takie, jak pierwej; a jeżeli nie, to przyjdę do ciebie i ruszę świecznik twój z jego miejsca, jeśli się nie upamiętasz”. [380] **Objawienie 2,5**. Klątwa Zbawiciela, wypowiedziana nad nie owocującym drzewem figowym, jest kazaniem skierowanym do wszystkich formalistów i hipokrytów, pełnych chełpliwej świętoszkowości, kazaniem dla tych, którzy występują przed światem z liśćmi budzącymi nadzieję, ale wśród tych liści nie ma owoców. Jakaż to nagana dla tych, którzy mają tylko kształt pobożności, podczas gdy swym niechrześcijańskim życiem zapierają się jej mocy i siły! Ten, który delikatnie i troskliwie obchodzi się z największym grzesznikiem, i który nigdy nie odtrąca prawdziwej skruchy i pokory, z niezwykłą surowością występuje przeciwko tym, którzy zarozumiale powoływali się na swoją pobożność, ale uczynkami zapierali się wiary.

Obowiązki wobec seminarium duchownego

Bracia i siostry, gdziekolwiek się znajdują, powinni uważać za swój obowiązek wspieranie tej instytucji, powołanej do istnienia przez Boga. Niektórzy z uczniów wracając do domu narzekają i biadają, a rodzice i członkowie zboru pilnie nadstawiają uszu na ich stronnicze, przesadne informacje. Dobrze by zrobili, gdyby się nad tym zastanowili i uświadomili sobie, że ta sprawa ma dwie strony. Zamiast tego pozwalają, żeby zniekształcone wiadomości wznosiły mur między nimi a szkołą. Zaczynają wtedy wyrażać swe obawy i wątpliwości, zastanawiać się, czy sposób prowadzenia szkoły jest słuszny. Tego rodzaju wpływy wyrządzają olbrzymią szkodę. Słowa niezadowolenia szerzą się jak zaraźliwa choroba, a wrażenia wywartego na wielu ludziach nie da się tak łatwo zatrzeć. Powtarzana wielokrotnie historia w końcu urasta do gigantycznych rozmiarów, tymczasem zbadanie faktu wykazałoby, że nie było tam winy ani nauczyciela, ani wychowawcy. Spełnili oni po prostu swój obowiązek zgodnie z regulaminem obowiązującym w szkole. Porządek musi być zachowany, w przeciwnym razie szkoła nie utrzyma dyscypliny.

Rodzice nie zawsze postępują rozumnie. Wielu z nich w natrętny sposób nawraca innych na swoje poglądy, chce przeforsować swój punkt widzenia. Gdy im się to nie udaje, oburzają się, stają się arogancy. Gdy od ich dzieci wymaga się przestrzegania regulaminu i dostosowania się do zarządzeń szkoły, a dzieci te buntują się przeciwko tak koniecznemu przymusowi, zbyt często rodzice, którzy jakoby miłują Boga i boją się Go, biorą stronę dzieci, zamiast je zganić i wskazać im błędy. Takie postępowanie staje się często punktem zwrotnym w kształtowaniu charakteru dziecka. Burzy się i łamie prawa oraz porządek, rozprzęga się dyscyplinę. Dzieci czują wstręt do wszelkich ograniczeń. Pozwala im się mówić z pogardą o instytucjach w Battle Creek. Gdyby rodzice choć trochę nad tym pomyśleli, przewidzieliby złe skutki obranej przez siebie drogi postępowania. Byłoby to rzeczywiście wspianiałą rzeczą, gdyby w szkole o czterystu uczniach, kierowanej przez ludzi, z których każdy, rzecz

[381]

naturalna, podlega ludzkim słabościom, wszystkie zarządzenia były ponad wszelką krytykę.

Gdyby rodzice postawili się w sytuacji nauczycieli i zobaczyli, jak trudno jest zachować konieczną dyscyplinę i porządek w szkole, w której jest czterystu uczniów najrozmaitszego usposobienia i poziomu umysłowego, doszliby do zgoła odmiennego zdania. Powinni zastanowić się nad tym, że niektóre dzieci nigdy nie były właściwie wychowywane w domu. Były zawsze rozpieszczane i nigdy nie uczono ich posłuszeństwa. Dla takich dzieci byłoby rzeczą wielce korzystną zabrać je spod wpływu nierozumnych rodziców i poddać surowemu, jak w wojsku, regulaminowi. Jeśli się nic nie uczyni dla tych dzieci, które w tak przykry sposób są zanedbywane przez nieobowiązkowych rodziców, to one nigdy nie zostaną przyjęte przez Jezusa. Jeśli nie dostaną się pod mocną, kontrolującą ich rękę, nie będą użyteczne w tym życiu, ani nie będą miały udziału w życiu przyszłym.

W niebie panuje wzorowy porządek, doskonałe posłuszeństwo, idealny pokój i harmonia. Kto w doczesnym życiu nie ma względu na porządek i dyscyplinę, ten nie będzie miał szacunku do porządku panującego w niebie. Nigdy nie będzie miał wstępu do nieba, ponieważ wszyscy ci, którzy są godni wejść do niebios, miłują i cenią karność oraz porządek.

Charakter ukształtowany w życiu doczesnym będzie decydował o naszym przyszłym losie. Gdy Chrystus przyjdzie, nie będzie zmieniał charakteru jakiegokolwiek osoby. Dany jest nam kosztowny czas próby i musimy go wykorzystać na upranie szat naszego charakteru, na wybielenie ich we krwi Baranka. Na usunięcie skaz grzechu potrzebujemy całego życia. Każdy dzień wymaga ponowienia wysiłków, by wyrzec się własnego „ja”, opanować je. Codziennie musimy staczać nowe boje, odnosić nowe zwycięstwa. Każdego dnia dusza musi żarliwie błagać Boga o zwycięstwo krzyża. Gdy chodzi o dobro dzieci rodzice nie powinni zaniedbać żadnego obowiązku w rodzinie. Ich zadaniem jest tak je wychować, by stały się błogosławieństwem dla społeczeństwa, a w przyszłości w nagrodę otrzymały życie wieczne.

Uczniowie, którzy twierdzą, że miłują Boga i dochowują posłuszeństwa prawdzie, powinni posiadać taki stopień panowania nad sobą i takie siły moralne, które by im umożliwiły być nieugiętymi wśród pokus, a w szkole i gdziekolwiek się znajdą stanąć po stronie Jezusa. Pobożność — to nie tylko płaszcz, który się zakłada jedynie w domu Bożym, ale szata, którą powinniśmy być przyodziani przez całe życie. Kto pije ze źródła żywota, ten nie będzie, jak świecki człowiek, pragnąć zmian i tęsknić za przyjemnościami. W jego zachowaniu i charakterze będzie widoczny pokój i szczęście, to, co znalazł w Jezusie, bo wszystkie swe troski i ciężary złożył u Jego stóp. Dowiedzie, że na ścieżce posłuszeństwa i obowiązku można znaleźć zadowolenie, a nawet radość. Kto w ten sposób postępuje, będzie wywierać wpływ na swych kolegów. Ten wpływ da się potem odczuć w całej szkole. Kto należy do takiego wiernego zastępu, ten wspomaga nauczycieli i wychowawców w ich wysiłkach, gdy brak obowiązkowości, niezgoda i niedbalstwo, niechęć do podporządkowania się szkolnemu regulaminowi i zarządzeniom szkoły wprost niweczą te wysiłki. Jego wpływ będzie zbawienny, a to, co uczynił, nie przepadnie w wielkim dniu Pańskim, lecz będzie towarzyszyć i w świecie przyszłym. Wpływ jego życia doczesnego będzie przemawiać przez nie kończące się stulecia wieczności. Już jeden prawdziwy, sumienny, wierzący i uczciwy młodzieniec w szkole — to nieoceniony skarb. Aniołowie niebiescy spoglądają na niego z miłością. Zbawiciel kocha go i w księdze głównej niebios będzie zapisany każdy jego sprawiedliwy postępek, każda zwyciężona pokusa, każdy pokonany grzech. W ten sposób kładzie on sobie mocny fundament na przyszłość i będzie mógł uchwycić się żywota wiecznego.

Od chrześcijańskiej młodzieży w wielkiej mierze zależy utrzymanie i zachowanie instytucji, które Bóg powołał dla postępu Jego dzieła. Poważne i trudne obowiązki spoczywają na młodzieży w dzisiejszych dniach, młodzieży wkraczającej teraz na arenę dzia-

łania. Nigdy nie istniał taki czas, w którym by na jedno pokolenie nałożono tak doniosłe zadania i decyzje. Jakże więc ważną jest rzeczą, by młodzi ludzie zdobywali kwalifikacje do wykonania tego wielkiego dzieła, i żeby Bóg mógł ich używać jako swoje narzędzia. Ich Stwórca rości sobie do nich prawo, ważniejsze ponad wszystkie inne prawa.

[383] Bóg dał nam życie i wyposażył w siły fizyczne i umysłowe. Obdarzył istoty ludzkie zdolnościami, które powinny być rozumnie rozwijane, by można było z całym zaufaniem powierzyć im zadanie tak trwałe, jak trwałą jest wieczność. W zamian za swe hojne dary Bóg oczekuje właściwego rozwijania i wykorzystywania sił intelektualnych i moralnych człowieka, gdyż nie darował tych zdolności dla ich własnych przyjemności. Nie po to też, by nadużywali ich, kiedy będą przeciwdziałali Jego woli i opatrności. Mają z tych darów korzystać na szukanie w świecie poznania prawdy i świętości. Bóg wymaga od nich wdzięczności za swą bezgraniczną dobroć, chce, by Go miłowali i czcili. Słusznie domaga się posłuszeństwa wobec swego prawa i wszelkich swoich mądrych zarządzeń, których celem jest utrzymać młodzież w karności, chronić przed zakusami szatana, i prowadzić ścieżkami pokoju. Gdyby młodzi ludzie pojęli, że podporządkowując się prawom i zarządzeniom naszych instytucji czynią tylko to, co podnosi ich znaczenie w społeczeństwie, uszlachetnia charakter i umysł oraz zwiększa radość, nie buntowałiby się przeciwko sprawiedliwym prawom i zbawiennym zarządzeniom, nie wzbudzaliby podejrzeń i nie czuliby uprzedzeń do tych instytucji. Naszą młodzież powinna cechować silna wola i obowiązkowość, żeby mogła sprostać wymaganiom, jakie będą jej stawiane. To jest gwarancja sukcesu. Nieokiełznany, bezwzględny charakter wielu młodzieńców w obecnym czasie zasmuca serca. Wiele winy ponoszą rodzice. Bez bojaźni Bożej nikt nie może być naprawdę szczęśliwy.

Świętość przyrzeczeń

Krótką, lecz budząca grozę historia Ananiasza i Safiry została zapisana przez natchnionego Duchem Bożym pisarza ku pożytkowi tych wszystkich, którzy nazywają się naśladowcami Chrystusa. Ta arcyważna lekcja nie wywarła dostatecznego wpływu na umysły ludu Bożego. Będzie dla wszystkich rzeczą niezmiernie korzystną, by rozważyć naturę ciężkiego zgorszenia, z powodu którego ci grzesznicy stali się odstrasającym przykładem. Ten jeden dowód Bożej, zasłużonego wyroku budzi grozę oraz lęk i powinien skłaniać wszystkich ludzi do zaniechania powtórzenia tego grzechu i bania się go, ponieważ pociągnął za sobą tak straszną karę. Samolubstwo — tak nazywa się wielki grzech, który kształtował charakter tej grzesznej pary w złym kierunku. Ananiasz i jego żona Safira cieszyli się wraz z innymi przywilejem słuchania ewangelii głoszonej przez apostołów. Moc Boża towarzyszyła wypowiedzanym słowom i wszyscy mieli głębokie przeświadczenie o winie. Łagodnie działający wpływ łaski Bożej poruszył serca, tak że zapragnęli wyzbyć się egoistycznego pragnienia posiadania dóbr doczesnych. Pod bezpośrednim wpływem Ducha Bożego zobowiązali się oddać Panu pewne określone mienie. Jednak, gdy już nie znajdowali się pod wpływem niebiańskim, zaczęli się zastanawiać i odstąpili od spełnienia danego przyrzeczenia. Sądzieli, że postąpili zbyt pochopnie i chcieli jeszcze raz przemyśleć całą sprawę. W taki oto sposób otworzyły się drzwi dla szatana. Wkroczył natychmiast i opanował myśli.

[384]

Przypadek ten powinien być ostrzeżeniem dla wszystkich, by wystrzegali się zetknięcia z szatanem. Przede wszystkim chciwość zapanowała w sercach tego małżeństwa, a potem ze wstydu, że bracia mogą zauważyć, iż ich samolubne dusze wzbraniają się dać Bogu to, co uroczyście zaprzysięgali ofiarować, uciekli się do oszustwa. Omówili całą sprawę i postanowili, dobrze się zastanowiwszy, zatrzymać dla siebie część uzyskanych za ziemię pieniędzy. Gdy ich oszustwo wyszło na jaw, zostali ukarani natychmiastową śmiercią.

Wiedzieli, że Pan, którego oszukali, przeniknął ich tajemnice, ponieważ Piotr powiedział: „Ananiaszu, czym to omotał szatan serce twoje, że okłamałeś Ducha Świętego, i zachowałeś dla siebie część pieniędzy za rolę? Czyż póki ją miałaś, nie była twoją, a gdy została sprzedana, czy nie mogłeś rozporządzać pieniędzmi do woli? Cóż cię skłoniło do tego, żeś tę rzecz dopuścił do serca swego? Nie ludziom skłamałeś, lecz Bogu”. [Dzieje Apostolskie 5,3.4](#).

Liczba chrześcijan gwałtownie wzrastała i ten szczególny przykład był potrzebny, aby ustrzec młody Kościół przed demoralizacją. Ostrzeżenia udzielono tym wszystkim, którzy w owym czasie wyznawali imię Chrystusa oraz wszystkim, którzy będą je wyznawać w przyszłości. Bóg wymaga sumiennego dotrzymania ślubów. Jednak mimo tak znamiennej kary za oszustwo i kłamstwo, często te same grzechy powtarzają się w Kościele chrześcijańskim i szerzą w naszych dniach. Pokazano mi w duchu, że Bóg dał ten przykład jako ostrzeżenie dla tych wszystkich, którzy mogą być kuszeni do postępowania w podobny sposób. Samolubne postępowanie i oszukiwanie są praktykowane codziennie w naszych zborach. Takim postępowaniem odbiera się Bogu to, czego On wymaga, ograbia się Go i wchodzi w konflikt z Jego zarządzeniami, nakazującymi szerzyć światło i wiedzę o prawdzie w całym świecie.

Wspieranie dzieła Bożego

[385] Bóg przewidział i w swoich planach uzależnił wzrost dzieła od osobistych wysiłków ludu i od dobrowolnych ofiar. Pozwalając człowiekowi współpracować z sobą w wielkim planie zbawienia Bóg obdarzył człowieka wielkim przywilejem i znamienym wyróżnieniem. Kaznodzieja nie może głosić Słowa Bożego nie będąc do tego powołany. Zadanie rozsiewania światła nie spoczywa jedynie na kaznodziei. Każda osoba w momencie, kiedy zostaje przyjęta do zboru, zobowiązuje się do tego, iż będzie przedstawicielem Chrystusa dzięki temu, że będzie żyć zgodnie z wyznawaną przez siebie prawdą. Dla naśladowców Chrystusa ważnym zadaniem jest prowadzić dalej dzieło, które On przy swoim wniebowstąpieniu zlecił im do wykonania.

Muszą być utrzymywane specjalne instytucje, które służą temu, by Jego dzieło na ziemi mogło być w dalszym ciągu prowadzone.

Trzeba wznosić kaplice, zakładać szkoły i wydawnictwa, wyposażając je we wszystko, co umożliwi wykonywanie ważnej pracy w głoszeniu prawdy, aby poselstwo Boże na ostateczny czas mogło dotrzeć do wszystkich części świata. Instytucje te są ustanowione przez Boga i powinny być utrzymywane z dziesięcin i dobrowolnych darów. W miarę postępu dzieła potrzebne będą znaczne środki, pozwalające rozwijać wszystkie jego gałęzie. Kto nawrócił się do prawdy i stał się uczestnikiem łaski Bożej, powinien stać się współpracownikiem Chrystusa, składając Panu dobrowolne dary i ofiary. A gdy w skrytości ducha członkowie zboru pragną, by nie było więcej wezwań o środki, to w gruncie rzeczy wyrażają zadowolenie z tego, że sprawa Boża nie postępuje naprzód.

Doświadczenie Jakuba

„I złożył tam Jakub ślub, i powiedział: Jeżeli Bóg będzie ze mną i będzie mnie strzegł w drodze, w którą się udaję, i da mi chleb na pokarm i szatę na odzienie, i powrócę w pokoju do domu ojca mego, to Pan będzie Bogiem moim. A kamień, który postawiłem jako pomnik, będzie domem Bożym, i ze wszystkiego, co mi dasz, będę ci dawał dokładnie dziesięcinę”. [1 Mojżeszowa 28,20-22](#). Okoliczności, które skłoniły Jakuba do złożenia ślubu Panu, podobne są do tych, które w naszych czasach skłaniają mężczyzn i kobiety do ślubowania Bogu czegokolwiek. Przez grzeszny postępek Jakub chciał pozyskać błogosławieństwo, które — jak wiedział — obiecało mu pewne i niezawodne słowo Boga. Ten czyn objawił brak wiary w moc Bożą, w zdolność spełnienia obietnic, choćby okoliczności w danej chwili wydawały się jak najbardziej zniechęcające. Teraz, zamiast zająć miejsce, którego tak bardzo pożądał, był zmuszony uciekać przed gniewem Ezawa, by ratować życie. Z kijem w dłoni musiał wędrować setki mil przez bezludny kraj. Stracił odwagę. Pełen zgryzoty i wyrzutów sumienia starał się unikać ludzi, aby groźny, rozgniewany brat nie odnalazł jego śladów. Nie miał pokoju Bożego, w którym by znalazł pociechę, ponieważ dręczyła go myśl, że stracił boską ochronę.

Drugi dzień podróży miał się ku końcowi. Był zmęczony, głodny i bezdomny, czuł się opuszczonym przez Boga. Wiedział, że to nieszczęście ściągnął na siebie swym złym postępowaniem. Ciemne

[386] chmury rozpaczy otaczały go zewsząd i czuł, że był wygnańcem. Serce wypełnił mu niewymowny strach, ledwo ośmielał się modlić. Był tak bardzo samotny; jak nigdy dotąd pragnął opieki Bożej. Płakał i wyznawał Bogu swój grzech. Błagał o jakiś dowód na to, że Bóg nie zapomniał o nim całkowicie. Lecz przygnębione serce nie doznawało ulgi. Stracił zaufanie do siebie i lękał się, że Bóg jego ojców odtrącił go od siebie. Jednak miłosierny Bóg zlitował się nad opuszczonym, doświadczonym cierpieniem człowiekiem, który układał kamień jako poduszkę pod głowę, a za okrycie miał tylko sklepienie niebieskie.

W widzeniu nocnym Jakub zobaczył tajemniczą drabinę. Jej podstawa opierała się na ziemi, a wierzchołek sięgał przez zastępy gwiazd do najwyższych niebios. Wyśłannicy niebiescy wstępowali i zstępowali po tej lśniącej od blasku drabinie, ukazując mu drogę łączącą niebios z ziemią. Słyszał głos powtarzający obietnicę miłosierdzia, opieki i przyszłych błogosławieństw. Gdy Jakub obudził się z tego snu, powiedział: „Zaprawdę, Pan jest na tym miejscu, a ja nie wiedziałem”. [1 Mojżeszowa 28,16](#). Rozejrzał się wokół, jakby oczekując wysłańców niebios, ale jego poważne, pełne podziwu i zdumienia spojrzenie napotykało tylko mrok otulający wszystko wokół i niebo jarzące się klejnotami świecących gwiazd. Drabina i pełni blasku wyśłannicy zniknęli, a jasny od chwały Majestat, tam wysoko, mógł widzieć jedynie w wyobraźni.

Głęboka cisza nocy wzbudzała strach w Jakubie. Wciąż odnosił wrażenie, że przebywa w bezpośredniej obecności Boga. Tej nocy już nie zasnął. Jego serce było pełne wdzięczności za to, że Bóg go nie zniszczył. Wypełniła je także święta radość. „I wstawszy wcześniej rano, wziął Jakub ów kamień, który sobie podłożył pod głowę, postawił go jako pomnik i nalał oliwy na jego wierzch”. [1 Mojżeszowa 28,18](#). I tutaj, na tym miejscu, złożył Bogu swe ślubowanie.

Dotrzymanie przyrzeczeń

Jakub, orzeźwiony rosą łaski, obecnością i obietnicą Bożą, złożył Mu ślubowanie. Gdy chwała Pańska odstała od niego, musiał opierać się pokusom tak samo, jak każdy człowiek w naszym czasie. Pozostał jednak wierny swemu ślubowaniu i w jego umyśle nie

powstała nawet myśl o możliwości uwolnienia się od złożonego przyrzeczenia. Mógł tak rozumować, jak dzisiaj rozumuje wielu ludzi, że to objawienie było tylko snem, a on sam był niezwykle podekscytowany w chwili, gdy składał ślub, i dlatego nie musi go spełnić. Jednak Jakub tak nie postąpił.

Minęło wiele lat zanim odważył się wrócić do kraju. Gdy pojął taką decyzję, uregulował sumiennie swe zobowiązanie wobec Pana. Stał się człowiekiem zamożnym i wielka część jego dóbr przeszła do skarbcza Pańskiego. [387]

Wielu ludzi naszych dni zawodzi tam, gdzie Jakub odniósł zwycięstwo. Kogo Bóg obdarzył największymi dobrami, ten przejawia najsilniejszą chęć zatrzymania swych majątkości, ponieważ powinien dać należność odpowiadającą stanowi posiadania. Jakub dawał dziesięcinę ze wszystkiego, co posiadał. Potem obliczył narosły z tej dziesięciny procent i w ten sposób oddał Panu zysk z tego, co zużył dla siebie w czasie pobytu w pogańskim kraju, gdzie nie mógł dotrzymać ślubowania. Była to ogromna kwota, ale Jakub nie wahał się. To, co obiecał Bogu, traktował nie jako swoją, lecz Pańską własność.

Dawajcie stosownie do dochodów

Kwota, jakiej Bóg wymaga, odpowiada otrzymanym środkom. Im większy jest powierzony kapitał, tym większy jest dar, jakiego Bóg żąda z powrotem. Jeżeli chrześcijanin posiada dziesięć czy dwadzieścia tysięcy złotych, Bóg nakazuje mu oddać nie tylko dziesiątą część całego dochodu, ale także składać ofiary za grzech i ofiarę dziękczynną. System lewicki odznaczał się w szczególny sposób uświęceniem własności.

Gdy mówimy o dziesięcinie jako o żydowskim systemie ofiar na cele religijne, to nie mówimy o tym dość wyraźnie. Pan nadawał swoim żądaniom najdonioślejsze znaczenie i niemal w każdym przypadku, gdy Żydzi coś otrzymywali, przypominało im się o Dawcy i tym samym żądano zwrócenia Mu Jego części. Żądało się od nich wykupu za pierwородnego syna, za pierwsze owce (jagnięta) ze stad i za pierwsze zbiory w czasie żniw. Wymagano pozostawienia dla ubogich plonów na krańcach pól. Cokolwiek wypadło im z rąk w czasie żniw, zawsze było przeznaczane dla biednych, a raz

na siedem lat nie uprawiano pól. Co wyrosło samoistnie, należało do tych, którzy cierpieli niedostatek. Potem były ofiary świątynne, ofiary za występki, ofiary za grzech i zwolnienie od wszelkich zadłużeń każdego siódmego roku. Rozliczne były także wydatki z tytułu gościnności; ubodzy otrzymywali jałmużnę; własność była opodatkowana.

[388] W ustalonym czasie, w celu zachowania trwałości i nienaruszalności prawa, zapytywano lud, czy wiernie dopełnił swych ślubów. Niewielu sumiennych zwracało Bogu mniej więcej jedną trzecią całego swego dochodu na rzecz biednych i na sprawy związane ze służbą Bożą. Te daniny nie pochodziły od jakiejś szczególnej grupy ludzi, ale od wszystkich warstw narodu. Kwota była proporcjonalna do posiadanej własności. Poza tymi regularnymi daninami istniały jeszcze szczególne cele, które wymagały dobrowolnych ofiar, takie jak na przykład przybytek świątynny, budowany na pustyni, czy świątynia wznoszona w Jerozolimie. Te plany były ułożone przez Boga zarówno dla ich własnego dobra, jak i dla utrzymania służby Bożej.

Nie zaniehbujcie obowiązków

Nasz lud musi się przebudzić pod tym względem. Niewielu jest takich, którzy czują wyrzuty sumienia, gdy zaniehbali swój obowiązek czynienia dobra. Tylko niewielu karci sumienie, gdy codziennie okradają Boga. Gdy chrześcijanin umyślnie lub przypadkowo skrzywdzi swego bliźniego, lub nie uiści należnego długu, a jego sumienie nie jest jeszcze całkowicie zatwardziałe, będzie go ono niepokoilo i gryzło. Nie będzie mógł znaleźć spokoju, chociaż nikt poza nim nic o tym nie wie. Wiele jest nie dotrzymanyb obietnic, nie spełnionych ślubów i nie spłaconych długów, ale mało jest tych, którzy się z tego powodu martwią, i których to niepokoilo. Jakże niewielu uważa takie naruszenie przyjętego na siebie zobowiązania za winę! W tej kwestii musimy dojść do nowego, głębszego przekonania. Sumienie musi się obudzić. Sprawa jest warta zwrócenia bacznej uwagi, ponieważ w dniu sądu ostatecznego będziemy musieli zdać rachunek przed Bogiem, a więc do tego czasu musimy spełniać wszystkie jego żądania.

Obowiązki chrześcijanina, człowieka interesu, obojętnie, jaki posiada kapitał, mały czy duży, pozostają w ścisłej zależności od darów otrzymanych od Boga. Zwodniczość bogactw zrujnowała tysiące i dziesiątki tysięcy. Ci, którzy zostali obdarowani, zapominają, że są włodarzami, i że szybko zbliża się dzień, w którym Bóg powie im: „Zdaj sprawę z twego szafarstwa”. [Łukasza 16,2](#).

W przypowieści o powierzonych talentach każdy człowiek jest odpowiedzialny za rozumne użytkowanie darów, jakie otrzymał. Nędzny sługa z przypowieści czuł się najmniej odpowiedzialny, ponieważ otrzymał najmniejszy dar, nie zrobił więc żadnego użytku z powierzonego mu talentu i dlatego został wtrącony do więzienia.

„A Jezus, spojrzawszy wokoło, rzekł do uczniów swoich: Jakże trudno będzie tym, którzy mają bogactwa, wejść do Królestwa Bożego!”. [Marka 10,23](#). Uczniów zdumiały te słowa! Gdy duchowny, mający dobre wyniki w pracy zdobywania dusz dla Jezusa Chrystusa, porzuca swój święty obowiązek, by zapewnić sobie doczesne zyski, to nazywa się go odstępcą i będzie zdawał Bogu rachunek z tego, że niewłaściwie używał talentów. Gdy ludzie interesu, rolnicy, mechanicy, kupcy, prawnicy itp. stają się członkami zboru, tym samym zostają sługami Chrystusa. I chociaż ich talenty mogą być zdecydowanie różne, to odpowiedzialność za szerzenie sprawy Bożej osobistym wysiłkiem i własnymi środkami nie jest mniejsza niż ta, która spoczywa na kaznodziei. Przekleństwo, jakie spadnie na kaznodzieję, jeżeli nie będzie głosił ewangelii, dotknie niechybnie i człowieka interesu, jeżeli ten, dysponując swoimi talentami, nie będzie współpracował z Chrystusem dla osiągnięcia tego samego celu. Jeśli odniesiemy to do pojedynczej osoby, niektórzy powiedzą, że twarda to mowa! Niemniej jest ona słuszna, chociaż sprzeczne zachowaniem tych ludzi, którzy mieniają się być naśladowcami Chrystusa.

[389]

Równość dla wszystkich

Bóg zatroszczył się o pożywienie dla swego ludu na pustyni, i czyniąc cud okazał swą łaskę i miłosierdzie. Mógł więc również zatroszczyć się o wszystko, co było i jest konieczne do sprawowania służby Bożej. Nie uczynił jednak tego, ponieważ w swej bezgranicznej mądrości wiedział, że dyscyplina moralna Jego ludu zależna jest

od współpracy z Nim, do której każdy członek tego ludu miał się przyczynić pewnym datkiem. Jak długo prawda będzie głoszona, tak długo Bóg będzie stawiał żądania ludziom. Właśnie w tym celu mają dawać Bogu z tego, co On im powierzył. Bóg, Stwórca człowieka, układając plan systematycznych danin, równomiernie rozłożył ciężar utrzymania dzieła na wszystkich, stosownie do ich zdolności i możliwości.

Każdy jest do pewnego stopnia swoim własnym kontrolerem podatkowym. Z własnej, nieprzymuszonej woli może dać tyle, ile postanowił w swoim sercu. Są jednak tacy, którzy popełniają ten sam grzech, co Ananiasz i Safira. Myślą, że bracia nigdy się o tym nie dowiedzą, że część dziesięciny, do której prawo rości sobie Bóg, zatrzymali dla siebie. Tak sądziła owa grzeszna para, której przykład służy nam za ostrzeżenie. Ten przypadek świadczy o tym, że Bóg bada serce. Motywy i zamierzenia człowieka nie dadzą się przed Nim ukryć. Chrześcijanom wszystkich wieków udzielił znamiennej przestrogi — niech się strzegą sideł grzechu, do czego serce ludzkie stale się skłania.

Chociaż dzisiaj żadne widzialne znaki niezadowolenia Bożego nie towarzyszą powtarzaniu się grzechu Ananiasza i Safiry, to jednak grzech ten jest w oczach Boga tak samo obrzydliwy, jak wtedy, i niechybnie kara dotknie przestępców w dniu sądu. Wielu odczuje też przekleństwo Boże już w życiu doczesnym. Kto obiecuje coś dać dla dzieła, to obiecuje dać Bogu i powinien tej obietnicy wiernie dotrzymać. W oczach Boga jest to nic innego jak przestępstwo, jeśli przywłaszczamy sobie i przeznaczamy na własny użytek to, co przedtem ślubowaliśmy oddać na rozwój Jego świętego dzieła.

[390]

Świętość przyrzeczeń

Gdy w obecności braci, w słowie lub piśmie, złożono obietnicę ofiarowania pewnej określonej sumy na rzecz dzieła, to bracia ci są widzialnymi świadkami umowy zawartej pomiędzy nami a Bogiem. Tę obietnicę daliśmy nie ludziom, lecz Bogu. Jest ona jakby wekslem, który wystawiliśmy, na przykład, sąsiadowi. Żaden zapis, żaden dług nie jest dla chrześcijanina tak zobowiązujący, jak obietnica dana Bogu.

Osoby, które w podobny sposób składają zobowiązanie bliźnim, na ogół nie proszą o to, by zwolnić je od złożonej obietnicy. Ślub uczyniony Bogu, Dawcy wszelkich łask, jest o wiele ważniejszy. Dlaczego więc staramy się uwolnić od zobowiązań wobec Boga? Czyżby człowiek traktował swą obietnicę jako mniej wiążącą dlatego, że odnosi się ona do Dawcy wszystkiego? Czy ślubowanie to ma mniejsze znaczenie prawne z tej racji, że nie zostało złożone przed ziemskim sądem? Czy może człowiek, uważający siebie za osobę uratowaną krwią niewymiernej ofiary Jezusa Chrystusa, oszukiwać Boga? Czy jego śluby i uczynki nie będą zważone na wadze sprawiedliwości przez trybunał niebieski?

Każdy z nas ma sprawę sądową do rozstrzygnięcia w sądzie nieba. Czy nasz tryb życia nie będzie świadczyć przeciwko nam? Przypadek Ananiasza i Safiry miał charakter najcięższego występku. Zatrzymawszy część sumy uzyskanej ze sprzedaży ziemi okłamali Ducha Świętego. Każdy, kto czyni podobnie, jest winny tego samego przestępstwa.

Gdy w sercu człowieka daje się zauważyć obecność Ducha Bożego, staje się on podatniejszy na Jego działanie, gotów jest wyrzec się siebie i złożyć ofiarę na rzecz sprawy Bożej. Gdy światło Boże oświeci z niebywałą siłą i jasnością najtajniejsze nasze myśli, możemy pokonać wrodzone uczucia ludzkie. Samolubstwo traci wpływ na serce i budzi się pragnienie naśladowania Jezusa Chrystusa, pragnienie czynienia dobra i zaparcia się siebie. Człowiek samolubny z natury obchodzi się wtedy ze zbłąkanymi grzesznikami w sposób pełny uprzejmości i miłosierdzia. Składa uroczyste ślubowanie jak Abraham i Jakub. Aniołowie niebiescy zawsze są obecni przy takich okazjach. Miłość do Boga i ludzi odnosi triumf nad samolubstwem i umiłowaniem świata. Ma to miejsce zwłaszcza wtedy, gdy mówca, owładnięty Duchem i mocą Boga, przedstawia plan zbawienia, skuteczny w ofierze Syna Bożego na Golgocie. Z następujących fragmentów Pisma Świętego możemy się przekonać, co Bóg myśli o ślubowaniu:

„I powiedział Mojżesz synom izraelskim wszystko, co mu rozkazał Pan. Do naczelników plemion izraelskich przemówił Mojżesz tymi słowy: Oto, co Pan rozkazał! Jeżeli mężczyzna złoży Panu ślub albo przysięgę, zobowiązując się do wstrzemięźliwości, to niech nie

łanie swego słowa, lecz wykona wszystko, co wychodzi z jego ust”.
[4 Mojżeszowa 30,1-3.](#)

„Gdy złożysz Bogu ślub, nie zwlekaj z wypełnieniem go, bo mu się głupcy nie podobają. Co ślubowałeś, to wypełnij! Lepiej nie składać ślubów, niż nie wypełnić tego, co się ślubowało. Nie pozwól, aby twoje usta przywiodły do grzechu twoje ciało, i nie mów przed posłańcem Bożym, że to było przeoczenie. Dlaczego Bóg ma się gniewać z powodu twojej mowy i unicestwiać dzieło twoich rąk?”
[Kaznodziei 5,3-5.](#)

„Dlatego wejdę do domu twego z całopaleniem, dopełnię ci ślubów moich, które złożyły wargi moje, wypowiedziały usta moje w niedoli mojej”. [Psalmów 66,13.14.](#)

„Sidłem dla człowieka jest nierozważnie ślubować i zastanawiać się dopiero po złożeniu ślubów”. [Przypowieści 20,25.](#)

„Jeżeli złożysz Panu, Bogu twemu, ślub, to nie ociągaj się z jego spełnieniem, gdyż Pan, Bóg twój, upomni się oń u ciebie i miałbyś grzech na sobie. Jeżeli zaś nie złożysz ślubu, to nie będziesz miał grzechu na sobie. Co wyszło z twoich ust, tego dotrzymaj i postąp tak, jak ślubowałeś Panu, Bogu twemu, dobrowolnie, jak powiedziałeś swoimi ustami”. [5 Mojżeszowa 23,22-24.](#)

„Składajcie śluby i spełniajcie je Panu, Bogu waszemu; wszyscy wokół niego niech złożą dary Straszemu!” [Psalmów 76,12.](#)

„Lecz wy beczceście je, mówiąc: Stół Pana może być nieczysty i można ofiarować na nim pokarm, którym sami gardzicie. Mówicie też: Ach! Jakież to mozół! i złościcie mnie — mówi Pan Zastępów — i przynosicie to, co zrabowane, kulawe, chore i ofiarujecie. Czy mam łaskawie przyjąć to z waszej ręki? — mówi Pan. Przeklęty jest oszust, który ma w swojej trzodzie samca i ślubuje go dać, a ofiaruje Panu zwierzę ułomne! Gdyż Ja jestem wielkim Królem — mówi Pan Zastępów — a moje imię wywołuje zbożny lęk między narodami”.
[Malachiasza 1,12-14.](#)

Bóg pozwolił człowiekowi mieć udział w zbawianiu bliźnich. Człowiek w łączności z Chrystusem jest w stanie działać czyniąc dobro, być miłosiernym, ale nie może nikogo odkupić, nie jest w stanie zadośćuczynić wymaganiom znieważonej sprawiedliwości. To może uczynić jedynie Syn Boży, który wyzbył się chwały i czci, przyodział swą boskość ludzką naturą i zstąpił na ziemię, poniżając siebie i przelewając krew za rodzaj ludzki.

Dając uczniom polecenie: „Idąc na cały świat, głosście ewangelię wszystkiemu stworzeniu” (Marka 16,15), Chrystus nakazał ludziom szerzyć ewangelię, ale gdy niektórzy idą i głoszą ją, przyzywa innych, by odpowiadali na Jego wezwania o dziesięciny, daniny i ofiary, które mają utrzymywać służbę kaznodziejską i pozwołą szerzyć w całym kraju drukowaną prawdę. To są środki Boże służące uszlachetnieniu człowieka.

I właśnie człowiek potrzebuje wykonywać takie zadanie, ponieważ porusza ono najgłębsze uczucia serca i skłania do działania najwyższe duchowe zdolności.

[392]

Człowiek — narzędzie Boga

Wszelkie dobro znalazło się na ziemi dzięki szczodrej, hojnej ręce Boga, jako wyraz Jego miłości ku człowiekowi. Ubodzy należą do Niego, a sprawa wiary jest Jego sprawą. Bóg powierzył te dobra ludziom, by dary Boże docierały do celu za ich pośrednictwem, to znaczy, byśmy wykonywali zleczone nam zadanie, polegające na ratowaniu bliźnich. Każdemu z nas wyznaczył pracę na tym wielkim polu, ale nikomu nie powinno nawet przyjść na myśl, że Bóg jest zależny od człowieka. Bóg mógłby powiedzieć jedno słowo i każdy ubogi stałby się bogaczem. W ułamku sekundy mógłby uzdrowić ludzkość ze wszystkich chorób. Mógłby obejść się bez kaznodziejów, zastępując ich aniołami jako posłami prawdy. Mógłby wypisać prawdę na firmamencie niebios albo wytłoczyć ją na liściach drzew, na kwieciu polnym, czy też głosić potężnym głosem wprost z niebios. Jednak wszechmądry Bóg nie wybrał żadnej z tych dróg. Wiedział, że człowiek musi działać, jeżeli życie doczesne ma się stać dla niego błogosławieństwem. Złoto i srebro są Pańskie i On mógłby sypać nimi z nieba, gdyby tylko zechciał. Zamiast tego uczynił człowieka swoim włodarzem i powierzył mu środki nie po to, by je gromadził, lecz by je używał dla dobra innych. W ten sposób korzysta Bóg z człowieka jako ze swego pośrednika i przez niego rozdziela swe łaski i dobrodziejstwa na całej ziemi. Bóg ustanowił system dobrowolnych świadczeń, żeby człowiek na podobieństwo swego Stwórcy stał się istotą niesamolubną i dobrą, a na koniec miał udział w wiecznej, pełnej chwały nagrodzie.

Bóg działa przez ludzi. Każdy, kto budzi sumienia ludzkie, by skłonić ludzi do dobrych uczynków i realnego udziału w szerzeniu prawdy, nie czyni tego sam z siebie, lecz pod wpływem Ducha Bożego, który w nim działa. Ślubowania złożone w takich okolicznościach są święte. Są owocem pracy Ducha Bożego. Gdy się je spełniło, niebo przyjmuje te dary. Tym hojnym współpracownikom zostanie na ich korzyść uczyniony zapis w niebieskiej skarbnicy. Tacy ludzie zakładają dobry fundament dla nadchodzących czasów, dzięki któremu będą w stanie uchwycić się życia wiecznego.

[393] Lecz gdy nie odczuwa się tak żywo bezpośredniej obecności Ducha Bożego i przemijające sprawy życia zaprzatają umysł, wtedy zjawia się pokusa kwestionowania zobowiązania, złożonego przeciw dobrowolnie. Pod wpływem szatańskich sugestii ludzie wmawiają sobie, że wywarto na nich nieodpartą presję, że działali pod wpływem chwilowego podniecenia. Chcieliby chętnie uwolnić się od danej obietnicy, ponieważ wołanie o środki dla rozwoju sprawy Bożej było zbyt natarczywe i że w sposób niewłaściwy wymuszono na nich przyrzeczenie, a oni niezupełnie rozumieli, o co chodziło. Czy kaznodzieje mają prawo przyjąć tego rodzaju tłumaczenie i powiedzieć: „Nie musisz dotrzymać danego słowa. Jesteś wolny od swego ślubowania”? Gdyby się ośmielili tak powiedzieć, staliby się współwinnymi grzechu tego człowieka, który zatrzymał dla siebie należne Bogu środki.

Zbór jest odpowiedzialny za śluby poszczególnych członków. Jeżeli członkowie zboru zauważą, że wśród nich jest brat, który zwleka z dotrzymaniem swoich ślubów, powinni z nim porozmawiać uprzejmie, ale stanowczo. Jeżeli znalazł się w wyjątkowej sytuacji, która uniemożliwia dotrzymanie ślubowania, i jeżeli jest to członek godny szacunku, mający dobrą wolę i dobre serce, zbór powinien mu dopomóc, okazując pełne współczucie. W ten sposób członkowie zboru pozwolą takiemu bratu pokonać trudności i sami zyskają błogosławieństwo.

Bóg chciałby, żeby członkowie Jego Kościoła traktowali swe zobowiązania wobec Niego tak wiążąco, jak traktują swój dług u biznesmena czy bankiera. Niechaj każdy zbada swoje minione życie i sprawdzi, czy nie zapomniał o jakimś nie zapłaconym, nie uregulowanym zobowiązaniu, a potem niechaj się stara je spłacić do ostatniego grosza. My wszyscy oczekujemy ostatecznego wyroku

sądu, przed którym oprócz uczciwości i prawdomówności nic się nie ostoi.

Testamenty i zapisy

„Nie gromadźcie sobie skarbów na ziemi, gdzie je mól i rdza niszczą i gdzie złodzieje podkopują i kradną; ale gromadźcie sobie skarby w niebie, gdzie ani mól, ani rdza nie niszczą i gdzie złodzieje nie podkopują i nie kradną”. [Mateusza 6,19.20](#). Samolubstwo to grzech niszczący duszę. Pod hasłem „samolubstwo” widnieje także skapstwo, które jest bałwochwalstwem.

Wszystkie rzeczy są własnością Boga. Wszelka pomyślność, jaką się radujemy, to rezultat błogosławieństwa Bożego. Bóg jest wielkim i szczodrobliwym dawcą. Jeżeli żąda od nas części tego, co tak hojnie nam udzielił, to nie w celu wzbogacenia siebie naszymi darami, gdyż niczego z naszych rąk nie potrzebuje, ale po to, byśmy mieli okazję ćwiczyć się w samozaparciu, okazywać miłość i współczucie bliźnim i w ten sposób wznieść się na wyższy poziom.

[394] We wszystkich czasach, od dni Adama aż do naszych, Bóg rościł sobie prawo do własności człowieka mówiąc: „Ja jestem prawowitym właścicielem wszechświata. Dlatego mnie ofiarujcie wasze pierwociny, złożcie dowody waszej wierności, mnie oddajcie moją własność i uznajcie w ten sposób moją zwierzchność. Potem wolno będzie wam zatrzymać to, co wam dałem i radować się moją szczodrością, a moje błogosławieństwo będzie z wami”.

„Czcij Pana darami ze swojego mienia i z pierwocin wszystkich swoich plonów”. [Przypowieści 3,9](#). Na pierwszym miejscu powinny być żądania Boże. Nie spełniamy Jego woli, jeżeli poświęcamy Mu to, co zostaje z naszych dochodów po zaspokojeniu wszystkich naszych, na pozór koniecznych, potrzeb. Nim jakkolwiek część dochodu zużyjemy z pożytkiem dla siebie, powinniśmy odliczyć i oddać to, co się należy Bogu. W starym przymierzu stale płonęła na ołtarzu ofiara dziękczynna, co wskazywało na stały obowiązek składania dziękczynienia Bogu. Jeżeli dobrze się nam powodzi w interesach, to dlatego, że Bóg nam błogosławi. Część dochodu ma być poświęcona ubogim, ale jeszcze większa część sprawie Bożej. Gdy oddaliśmy Bogu to, co Mu się należy, to resztę dochodu,

na nasz własny użytek, Pan poświęci i pobłogosławi. Jednak gdy człowiek ograbia Boga, zatrzymując dla siebie Jego część, klątwa Boża spocznie na całości.

Bóg uczynił ludzi przewodami, którymi mają płynąć dary na utrzymanie Jego dzieła, a ma być ono szerzone w całym świecie. Darował im dobra, których powinni używać rozumnie. Nie godzi się tego, co posiadają, gromadzić dla siebie, albo trwonić na luksusy i własne przyjemności, stroje czy upiększanie mieszkań. Bóg powierzył im środki, którymi powinni utrzymywać Jego sługi w pracy misyjnej i kaznodziejskiej oraz wspierać instytucje, które ustanowił.

Ci, którzy cieszą się drogocennym światłem prawdy, powinni odczuwać gorące pragnienie wysyłania tego światła wszędzie. Nie wielu mamy sumiennych „chorążych”, którzy nigdy nie uchylają się od obowiązków i odpowiedzialności, jakimi chce się ich obarczyć. Serce i kieszenie takich ludzi zawsze są otwarte na każdą prośbę o środki na rozwój sprawy Bożej. Niektórzy nawet przekraczają zobowiązanie, jak gdyby się bali, że ominą okazję złożenia części swych dóbr w banku niebieskim.

Są także i inni, którzy chcą czynić możliwie jak najmniej. Gromadzą skarby lub trwonią środki dla siebie, dając niechętnie jedynie okruchy dla dzieła Bożego. Gdy uczynili Bogu ślub lub złożyli zobowiązanie, to później żałują tego, zwlekają z wpłatą tak długo, jak to jest możliwe, jeżeli w ogóle wpłacą przyrzeczoną sumę. Swą dziesięcinę obliczają najskromniej, jak gdyby się lękali, że to, co zwrócili Bogu, jest stracone. Nasze instytucje mogą mieć kłopoty finansowe, ale ta grupa ludzi zachowuje się tak, jak gdyby jej było obojętne, czy instytucje te prosperują dobrze, czy nie. A przecież są to narzędzia Boże, za pomocą których świat ma być oświecony. [395]

Majątki ludzi starych

Nasze instytucje nie są fundacjami, tak jak inne tego rodzaju zakłady. A jednak Bóg je ustanowił i błogosławi, czyniąc przez nie dużo dobra. Są wśród nas ludzie wiekowi, którzy zbliżają się do końca ziemskiej wędrówki. Ponieważ brak nam jest mężów przewidujących, którzy by potrafili majątek, będący w posiadaniu ludzi starych, zabezpieczyć dla dzieła Bożego, przechodzi on w ręce tych, którzy służą szatanowi. Środki, jakie posiadają, Bóg im tylko wy-

pożyczył i one powinny być Mu zwrócone. Jednak w dziewięciu przypadkach na dziesięć bracia schodzący z areny życia rozporządzają własnością Bożą w sposób, który nie przysporzy Mu chwały, ponieważ ani jeden grosz z ich majątku nie wpłynie do skarbcza Pańskiego. W niektórych przypadkach ci bez wątpienia dobrzy bracia mają nieuświęconych doradców, którzy radzą im z własnego punktu widzenia, nie zaś zgodnie z zamysłem Bożym. Często majątek przekazany dzieciom czy wnukom jest dla nich szkodą. Spadkobiercy nie miłują ani Boga, ani Jego prawdy, i dlatego środki te, własność Pana, w całości przechodzą we władanie szatana. Szatan jest o wiele czujniejszy, sprytniejszy i bardziej dalekowzroczny, niż nasi bracia, którzy powinni zabezpieczyć własność Pańską dla Jego sprawy.

Wielu wykazuje na tym odcinku zbytęczną wrażliwość. Wydaje im się, że wstępują na zakazany grunt, gdy poruszają z ludźmi sędziwymi albo chorującymi, sprawę ich własności w celu zorientowania się, jak chcą zadysponować swoim majątkiem. Jednak ten obowiązek jest na pewno tak samo święty, jak głoszenie ewangelii i ratowanie dusz. Oto człowiek z Bożymi pieniędzmi czy majątkiem w rękach. Wkrótce nastąpi koniec jego szafarstwa. Czyż ma on środki, które Bóg mu powierzył, by służyły Jego sprawie, oddać w ręce ludzi bezbożnych tylko dlatego, że są jego krewnymi? Czy chrześcijanie nie powinni dbać nie tylko o przyszłe dobro takiego człowieka, ale i troszczyć się o sprawę Bożą, aby schodzący ze świata ludzie rozporządzili pieniędzmi swego Pana w sposób właściwy, rozporządzili środkami, które Bóg im użyczył do wykorzystania ich z mądrością? Czy bracia mogą stać z boku i patrzeć, jak ucieka z nich życie i jak w tym samym czasie ograbiają oni skarbiec Boży? Wszystko to oznacza straszliwą stratę zarówno dla tego, kto tak postępuje, jak i dla dzieła, bo gdy zmarły pozostawi swój majątek ludziom niegodnym, nie mającym zrozumienia dla prawdy Bożej, to tak jakby zawiął swój majątek w chustkę i ukrył w ziemi.

[396] Pan pragnie, żeby Jego naśladowcy sami, gdy są jeszcze do tego zdolni, rozdzielili powierzone im środki. Niektórzy mogą zapytać, czy rzeczywiście musimy wyzbyć się wszystkiego, co posiadamy? Tego może się dziś jeszcze od nas nie wymaga, ale w imię Chrystusa musimy być na to przygotowani, musimy uznać, że bez wyjątku wszystko, co posiadamy, należy do Niego, my zaś czerpiemy z tego hojnie wtedy, gdy są potrzebne środki na prowadzenie Jego dzieła.

Niektórzy zamykają uszy na prośby o datki pieniężne, które będą przeznaczone na wysłanie misjonarzy do dalekich krajów, na drukowanie prawdy, rozpowszechnianie jej i rozsiewanie niby liści jesiennych po całym świecie. Tacy ludzie starają się usprawiedliwić swe skąpstwo tym, że wydali zarządzenia, które po śmierci okażą ich dobroczynność. Uwzględnili sprawę Bożą w testamencie. Dlatego teraz są skąpi, łupią Boga w dziesięcinach i ofiarach, a w zapisach zwracają Bogu tylko niewielką część tego, co im Bóg powierzył, podczas gdy większa część przypadnie krewnym, których prawda nic a nic nie obchodzi. To jest najgorszy rodzaj łupiestwa. Ograbiają Boga z prawie należnej Mu części nie tylko w ciągu całego życia, ale również przy śmierci.

Zwłoka jest rzeczą niewłaściwą

Jest to wyjątkową beztroską przygotowywać się do przyszłego, wiecznego bytu niemal w ostatnich godzinach doczesnego życia. Jest także wielkim błędem odkładać spełnienie żądań Boga co do szczodrego wspierania Jego dzieła do czasu, gdy będziecie musieli przekazać swoje szafarstwo innym osobom. Ci, których uważacie za godnych powierzenia swego majątku, mogą nie obchodzić się z nim tak dobrze, jak byście to wy zrobili. Jak mogą się ludzie bogaci narażać na tak wielkie ryzyko!

Kto z rozporządzeniem swego majątku czeka aż nadejdzie śmierć, ten prędzej odda go śmierci niż Bogu. Czyniąc tak, wielu postępuje wbrew planom Bożym, wyraźnie ukazanym w Jego Słowie. Kto chce czynić dobro, musi korzystać z obecnych, złotych chwil i z wszystkich danych mu do dyspozycji sił, tak jak gdyby musiał się obawiać, że na zawsze utraci sprzyjającą sposobność.

Kto zaniedbuje wiadomy sobie obowiązek, kto nie spełnia żądań Bożych stawianych mu w życiu doczesnym i uspokaja swe sumienie tym, że przed śmiercią uwzględni je w testamencie, ten nie zyska od Mistrza słów uznania, nie otrzyma nagrody. Nie praktykuje samożarcia, ale samolubnie zatrzymuje swe środki tak długo, jak tylko może. Dopiero gdy śmierć go woła, oddaje swoje majątki. Gdyby tacy ludzie byli prawdziwymi chrześcijanami, nie odkładaliby tej czynności na godzinę śmierci wtedy, kiedy są jeszcze pełni życia. Poświęciliby siebie i swą własność Bogu i, działając jako Jego sza-

farze, znajdowałiby zadowolenie w tym, że zawsze spełniają swój obowiązek. Stając się własnymi wykonawcami testamentu, sami mogą uczynić zadość wymaganiom Boga, zamiast obciążać tym obowiązkiem innych.

Powinniśmy traktować siebie jak szafarzy własności Pańskiej i uznać Boga za głównego właściciela, któremu musimy zwrócić Jego dobra, gdy tego zażąda. Gdy przyjdzie, żeby wziąć swą własność i to z procentem, chciwi zrozumieją, że zamiast pomnożyć swoje talenty, ściągnęli na siebie wyrok, jaki oznajmiono kiedyś nieużytecznemu słudze.

Pan chce, by śmierć Jego sług uważano za stratę ze względu na dobry wpływ, jaki wywierali, i ze względu na wiele dobrowolnych ofiar, jakie składali dla wzbogacenia skarbcza Bożego. Zapisy umierających ludzi są nędzną namiastką dobroczynności ludzi żywych. Słudzy Boga powinni codziennie pisać testament czyniąc dobre uczynki i składając Bogu hojne ofiary. Nie byłoby słuszne, gdyby dawali Bogu nieproporcjonalnie małą część w porównaniu z tym, co przeznaczają na własny użytek. Składając dzień po dniu dowody swej dobrej woli będą pamiętać o celach i przyjaciółach, którzy są im najbliżsi. Najlepszy ich przyjaciel — to Jezus. Dał za nich swe życie, dla ich dobra stał się ubogim, żeby przez Jego ubóstwo oni stali się bogatymi. Ma zatem prawo do ich niepodzielnego serca, do całej majątności, do wszystkiego, co posiadają i czym są.

Niestety wielu ludzi, uważających się za chrześcijan, żyjąc lekceważy żądania Jezusa i obraża Go, kiedy daje Mu w godzinie śmierci zaledwie jakiś okruc. Niechże wszyscy chrześcijanie zechcą pamiętać o tym, że ten rodzaj ograbienia Boga nie jest impulsywnym działaniem, lecz dobrze obmyślanym planem, który zaczyna się słowami: „W pełni sił mego umysłu...”. Potem, gdy przez całe życie sprzeniewierzali się sprawie Bożej, uwieczniają swoje oszustwo aż poza grób i dzieje się tak z całą świadomością, w pełni władz umysłowych! Taki testament wielu ludzi uważa za dobrą, śmiertelną poduszkę. Ich testament to część przygotowań na godzinę śmierci; jest napisany w taki sposób, że nic nie może naruszyć spokoju tej godziny. Czy ci ludzie mogą z radością myśleć o czekającym ich wezwaniu do złożenia rachunku ze swego szafarstwa?

Wszyscy musimy być bogaci w dobre uczynki w życiu doczesnym, jeżeli chcemy zapewnić sobie przyszłe, nieśmiertelne ży-

cie. Gdy sąd zasiądzie i księgi zostaną otworzone, każdy człowiek otrzyma zapłatę według swoich uczynków. W księdze zborowej jest wiele imion osób, które w księgach niebieskich figurują jako grabieżcy. Jeżeli ci ludzie nie okażą skruchy i nie będą bezinteresownie pracować dla Mistrza, z całą pewnością podzielą los niewiernego sługi.

Zdarza się często, że jakiś obrotny człowiek interesu nagle umiera. W trakcie badania ksiąg okazuje się, że nie były one prowadzone przejrzysto. Podczas uporządkowania spraw majątkowych koszty adwokackie pochłonęły dużą część majątku, o ile nie wszystko, podczas gdy żona i dzieci, nie mówiąc już o dziele Chrystusa, zostały ograbione. Kto sumiennie zarządza własnością Pańską, dokładnie będzie wiedział, jaki jest stan jego interesów. Człowiek przewidujący i rozumny będzie przygotowany na każdą okoliczność. Gdyby jego wędrówka na ziemi zakończyła się nagle, nie sprawi on wielkich kłopotów tym, którzy będą powołani do uporządkowania jego spraw majątkowych. [398]

Wielu ludziom nie przyjdzie nawet na myśl pisać testament wtedy, kiedy cieszą się jeszcze widocznym zdrowiem. Nasi bracia powinni mądrze dbać o te sprawy. Powinni dobrze znać swój stan finansowy i nie pozwolić, żeby w swoich interesach wplątać się w kłopoty. Najlepiej byłoby, gdyby tak zarządzali swym majątkiem, żeby go mogli w każdej chwili spokojnie pozostawić.

Zapisy należy czynić zgodnie z wymaganiami prawa. Po sporządzeniu mogą one leżeć przez całe lata i nie przyniosą żadnej straty, jeżeli od czasu do czasu, gdy dzieło będzie tego wymagało, złożą się pewne dary. Bracia, śmierć nie przyjdzie nawet o jeden dzień wcześniej tylko dlatego, że sporządziliście testament. Jeżeli w tym testamencie zapisaliście swój majątek krewnym, to uważajcie, abyście nie zapomnieli i o dziele Bożym. Jesteście sługami Boga, zarządzającymi Jego własnością. Dlatego w pierwszym rzędzie powinniście uwzględnić Jego żądania. Naturalnie żona i dzieci nie powinny zostać bez zaopatrzenia. Należy zapewnić im byt i niezbędne środki utrzymania. Jednak nie wymieniajcie w testamencie, dlatego, że taki jest zwyczaj, długiej listy krewnych, wcale nie będących w potrzebie. Zawsze miejcie to w pamięci, że samolubny sposób dysponowania majątkiem nie odpowiada planowi Bożemu, lecz ludzkim zamierzeniom. Chrześcijanie powinni być reforma-

torami i zmienić ten panujący obecnie zwyczaj, inaczej redagując testament. Miejcie zawsze na uwadze to, że gospodarujecie własnością Pana. W tym względzie wola Boża jest prawem. Gdyby ktoś uczynił was egzekutorem swego testamentu, to czy nie zbadalibyście jak najdokładniej woli testatora, żeby nie popełnić najmniejszego uchybienia i nie zniekształcić zapisu? Wasz Przyjaciel niebieski, Jezus, powierzył wam majątek i przedstawił swą wolę, mówiąc, jak macie ten majątek użytkować. Jeżeli zastosujecie się do Jego woli niesamolubnym sercem, to majątek Boży nie będzie źle używany. Sprawa Pańska uległa haniebnemu zaniedbaniu, a przecież Bóg zapatrzył ludzi w wystarczające środki, by mogli stawić czoło każdej niespodziewanej przeszkodzie. Trzeba tylko, by ludzie mieli serca wdzięczne i posłuszne.

[399]

Dzielcie rozumnie swoje skarby

Kto sporządził testament, nie powinien sądzić, że jest wolny od wszelkich dalszych obowiązków. Powinien ustawicznie pracować, by korzystać z powierzonych sobie talentów do budowy dzieła Bożego. Bóg ustanowił plan, według którego wszyscy mogą rozumnie dzielić swoje środki. Bóg nie zamierza wspierać swego dzieła cudami. Posiada On niewielu sumiennych szafarzy, żyjących oszczędnie, którzy swych środków używają na rozwój Jego sprawy. Wyrzeczenia i dobroczynność powinny być regułą, zamiast wyjątkiem. Wciąż rosnące potrzeby dzieła Bożego wymagają większych środków. W naszym i w innych krajach ludzie stale proszą o posłańców, którzy by im przynieśli prawdę i poznanie. To z kolei powoduje, że większa liczba pracowników i większa ilość środków, by móc tych współpracowników utrzymać, zaspokajając wszystkie ich potrzeby, staje się koniecznością.

Niestety, niewielkie tylko środki wpływają do skarbcza Bożego, chociaż są one do ratowania dusz tak potrzebne, a i te niewielkie środki uzyskuje się dopiero po ciężkiej pracy. Gdyby oczy wszystkich otworzyły się i zobaczyliby oni, jak panujące skąpstwo hamuje rozwój dzieła Bożego, na pewno wielu by się zmieniło, nie mając już odwagi sprzeciwić się żądaniom Boga, jak to czynili do tej pory! Wszyscy by honorowali Boży plan dziesięcin i darów! Kościół pograżył się we śnie i nie widzi zadania, które mógłby wykonać, gdyby

wszystko oddał dla Chrystusa. Duch prawdziwej ofiarności byłby dla świata dowodem realności mocy ewangelii, dowodem, którego nie da się negować, ani źle zrozumieć. A wtedy obfite błogosławieństwo spłynęłoby na Kościół.

Wzywam naszych braci do zaprzestania łupienia i oszukiwania Boga! Niektórzy znajdują się w takim położeniu, że muszą spisać swą ostatnią wolę. Czyniąc to powinni jednak uważać, żeby synom i córkom nie przypadło to, co powinno wpłynąć do skarbcza Bożego. Takie testamenty stają się często przedmiotem waśni, sporów i nieporozumień. Ku chwale starożytnego ludu Bożego jest napisane, że Bóg się nie wstydził nazwać siebie ich Bogiem, co jest dowodem tego, że zamiast chciwie ubiegać się o własne korzyści lub szukać szczęścia w świeckich przyjemnościach, Izraelici składali sobie i wszystko, co posiadali, w ręce Boga. Żyli tylko dla Jego chwały, wyraźnie dając do zrozumienia, że dążą do lepszego, niebieskiego kraju. Takiego ludu Bóg się nie wstydzi, gdyż nie znieśli Go w oczach świata. Majestat Niebios nie wstydzi się nazwać ich braćmi.

Dawajcie szczerze!

[400]

Wielu jest takich, którzy z naciskiem podkreślają, że nic więcej nie są w stanie uczynić dla sprawy Bożej ponad to, co w danej chwili czynią. Nie dają jednak według swoich możliwości. Czasem Pan otwiera oczy zaślepionych samolubstwem w ten sposób, że po prostu ogranicza ich dochód do sumy, jaką są gotowi dać. Na polu lub w stajni znajdują martwe konie, ogień pochłania domy, obory i stodoły. Plony są marne. W wielu przypadkach Pan doświadcza człowieka błogosławiąc mu we wszystkim. Jeśli obdarowana osoba okazuje się niewierna w dziesięcinie i darach, Bóg cofa swoje błogosławieństwo. „Kto sieje skąpo, skąpo też żąć będzie, a kto sieje obficie, obficie też żąć będzie”. [2 Koryntian 9,6](#). Błagamy was w imię łask Chrystusowych i niezmiernych bogactw Jego dobroci, w imię prawdy i wiary, was, którzy jesteście naśladowcami Chrystusa, na nowo poświęćcie Bogu siebie i wszystko, co macie. W obliczu miłości i miłosierdzia Chrystusa, który dzięki swoim przymiotom opuścił królewskie pałace, by zaprzecić się samego siebie, cierpieć i umrzeć, niechaj każdy sam postawi sobie pytanie: „Ile jestem winien

mojemu Panu?” A potem ofiary dziękczynne niech będą zgodne z waszą oceną wielkiego daru niebios, jakim był umiłowany Syn Boży.

Ustalając część, jaką jesteście winni dziełu Bożemu, lepiej odliczcie ją z nadwyżką, dając więcej niż to, co jest obowiązkiem dać, aniżeli mielibyście ją uszczuplić. Zastanówcie się nad tym, dla kogo jest przeznaczona. Jeśli o tym pomyślicie, chciwość zginie. Miejcie na względzie jedynie wielką miłość, jaką Chrystus nas umiłował, a największe wasze ofiary okażą się niegodne przyjęcia. Jeśli Chrystus jest ośrodkiem naszych uczuć, nikt, kto dostąpił Jego łaski przebaczenia, nie będzie obliczał wartości alabastrowego naczynia, zawierającego kosztowną maść. Chciwy Judasz potrafił to uczynić, ale ten, kto otrzymał dar zbawienia, może tylko żałować, że jego ofiara nie ma wspanialszej woni i większej wartości. Chrześcijanie muszą widzieć siebie jedynie jako przewody, którymi dary łaski i błogosławieństwa mają płynąć ku bliźnim ze Źródła wszelkiej dobroci. Dzięki nawróceniu mogą słać w niebo chwałę i dziękczynienie również z tymi, którzy w ten sposób stali się wraz z nimi uczestnikami niebieskiego daru.

Każdy człowiek, który dąży do pokonywania przeciwności, będzie musiał sam zmagać się ze swoimi słabościami. O wiele łatwiej jest dostrzegać błędy współbraci, niż widzieć własne. Dlatego należy być bardziej krytycznym i uważnym sędzią samego siebie, niż innych osób.

Wszyscy członkowie zboru, jeśli są dziećmi Bożymi, muszą się poddać procesowi wychowania, zanim będą mogli stać się światłością świata. Bóg nie uczyni ich przewodami światła, gdy znajdują się w ciemności, czują się w niej dobrze i nie czynią specjalnych wysiłków, by złączyć się ze Źródłem światła. Ci, którzy wiedzą o swych brakach i skłonni są do najgłębszych przemyśleń, najgorętszych, nieustannych modlitw i czynów, otrzymają pomoc Bożą. Tak samo wiele jest rzeczy, o których każdy z nas musi zapomnieć. Stare nawyki i obyczaje trzeba zarzucić. Tylko w wyniku zaciętej walki możemy pokonać te słabości. Ażeby odnieść zwycięstwo, musimy przyjąć prawdę całkowicie i z pomocą łaski Bożej wprowadzić w życie jej zasady.

Pragnęłabym przemawiać takimi słowami, które by utrwaliły w pamięci fakt, że jedyną naszą nadzieją jest łączność z Bogiem. Musimy stać się doskonałymi, serce trzeba zbadać dokładnie i pokonać upór oraz egoizm. Wymaga to stałej, żarliwej i niestrudzonej modlitwy.

Spokój ducha i panowanie nad sobą

Mężowie surowi i twardzi częstokroć usprawiedliwiają swój brak łagodności i chrześcijańskiej uprzedzającej grzeczności tym, że niektórzy reformatorzy działali w tym samym duchu. Twierdzą, że dzieło Boże w dzisiejszych czasach wymaga takiego samego ducha. Rzecz jednak przedstawia się zgoła inaczej. Duch spokojny i doskonale opanowany jest dobry w każdej sytuacji, nawet w najbardziej surowym, nieokrzesanym towarzystwie. Gwałtowna gorliwość nikomu nie przyniesie pożytku. Bóg wybrał reformatorów nie dlatego,

że byli mężami władczymi, gwałtownymi, powołał ich mimo tych rysów charakteru, powołał takimi, jakimi byli, ale obdarzyłby ich dziesięciokrotnie większą odpowiedzialnością, gdyby byli ludźmi pokornego umysłu, gdyby swego władczego ducha podporządkowali rozsądkowi. Kaznodzieje Chrystusa, choć muszą demaskować grzech i bezbożność, nieobyczajność i fałsz, a nawet są powołani do ganienia nieprawości wśród wielkich i małych, oraz muszą im tłumaczyć, że gniew Boży dosięgnie tych, którzy naruszają Jego przykazania — to jednak nigdy nie powinni zachowywać się bezwzględnie i władczo.

[402] Powinni być uprzejmi, pełni miłości i mieć ducha skłonnego do ratowania, a nie do niszczenia.

Cierpliwość i wyrozumiałość Pana uczył kaznodziejów, a także członków chcących być współpracownikami Chrystusa, miłości i wytrwałej cierpliwości. Chrystus przyciągnął do siebie Judasza i porywczego Piotra nie dlatego, że Judasz był chciwy, a Piotr gwałtowny, lecz żeby uczyli się od Niego, wielkiego Nauczyciela, pokory i tak jak On stali się niesamolubni, łagodni, cichego i skromnego serca. Widział w obu tych mężach dobry materiał do ukształtowania. Judasz bez wątplenia posiadał zdolności kupieckie i oddałby wielkie usługi Kościołowi, gdyby poszedł w ślady Chrystusa, który potępiał wszelki egoizm, fałsz i skąpstwo, nawet w drobnych sprawach życia. Często powtarzał naukę: „Kto jest wierny w najmniejszej sprawie i w wielkiej jest wierny, a kto w najmniejszej jest niesprawiedliwy i w wielkiej jest niesprawiedliwy”. [Łukasza 16,10](#).

Doskonała uczciwość

Zbawiciel starał się utwierdzić w swych słuchaczach przekonanie, że człowiek, który potrafi skrzywdzić bliźniego w drobnych rzeczach, uczyni to także w sprawach wielkich. Najmniejsze odstąpienie od drobiazgowej uczciwości łamie barierę i skłania serce do popełnienia większej nieprawości. Chrystus własnymi naukami i przykładowym postępowaniem uczy, że nasze obchodzenie się z bliźnimi musi cechować jak najbardziej drobiazgowa uczciwość. „A więc wszystko, co byście chcieli, aby wam ludzie czynili, to i wy im czyńcie”. [Mateusza 7,12](#). Chrystus ustawicznie przedstawiał wady i ułomności życia faryzeuszów i ganił je. Faryzeusze głosili,

że przestrzegają prawa Bożego, a jednak w swych codziennym postępowaniu objawiali nieprawość. Wiele wdów i sierot ograbiali z ich niewielkich majątności, a wszystko dlatego, by zaspokoić niepomowaną chciwość.

Judasz mógłby wyciągnąć korzyść dla siebie z wszystkich nauk, gdyby serdecznie pragnął być prawym, szlachetnym człowiekiem. Chciwość jednak go przemogła. Miłość pieniędzy stała się główną siłą. Miał pod swą opieką sakwę ze środkami przeznaczonymi na rozwój dzieła Chrystusa i od czasu do czasu brał z niej drobne sumy na swój własny użytek. Jego samolubne serce z niechęcią patrzyło na ofiarę Marii, która stłukła alabastrowe naczynie z wonną maścią. Zganił ją za ten brak roztropności. W ten oto sposób zamiast być uczniem, zajął miejsce Nauczyciela i chciał pouczyć Pana, na ile słuszne jest jej postępowanie.

Ci dwaj ludzie mieli w jednakowym stopniu sposobność i przywilej ustawicznego słuchania nauk Chrystusa, mieli przed oczyma Jego bezgrzeszne życie, mogli więc wyzbyć się złych cech charakteru. Kiedy słuchali Jego nagan i jawnych oskarżeń przeciwko obłudzie i zepsuciu, rozumieli, że właśnie ci, którzy byli w tak ostry sposób oskarżani, są przedmiotem jego niestrudzonej, wytężonej pracy nad ich poprawą. Zbawiciel płakał nad niewiedzą i błędami narodu. Bolał nad nim z niewysłowionym współczuciem i bezgraniczną miłością. Zwracając się ku Jerozolimie wołał: „Ileż to razy chciałem zgromadzić dzieci twoje, jak kokosz zgromadza pisklęta swoje pod skrzydła, a nie chcieliście”. [Łukasza 13,34](#).

[403]

Wielka cierpliwość Chrystusa

Piotr był szybki i gorliwy w działaniu, nieustraszony i nieustępliwy. Chrystus widział w nim przymioty, które miały wielką wartość dla Kościoła. Z tego więc powodu powołał Piotra, żeby wszystko, co w nim dobre i wartościowe, było zachowane. Chrystus chciał swoimi naukami i swoim przykładem zmiękczyć wszystko, co w charakterze Piotra było twarde, złagodzić to, co było ostre. Jeżeli łaska Boża rzeczywiście przeobraziła serce, to musi to być potwierdzone prawdziwą łagodnością, uprzejmością i współczuciem. Jezus nigdy nie był obojętny ani nieprzystępny. Często udęczeni ludzie szukali u Niego ucieczki naruszając Jego samotność, kiedy

potrzebował odpoczynku i spokoju, ale miał On dla wszystkich zawsze uprzejme spojrzenie i słowo zachęty. Był wzorem prawdziwej życzliwości. Piotr zaparł się swego Pana, ale potem żałował tego i głęboko się ukorzył, wyznając ze skrucą swój ciężki grzech. I Chrystus przebaczył swemu zbłąkanemu uczniowi, kiedy po zmartwychwstaniu wymienił go z imienia.

Judasz uległ pokusom szatana i zdradził najlepszego Przyjaciela. Piotr uczył się u Jezusa, wyciągnął korzyść z Jego nauk i poprowadził dalej dzieło odnowy, jakie Chrystus przy swoim wniebowstąpieniu zlecił do wykonania uczniom. Ci dwaj mężowie wyobrażają dwie grupy ludzi, które Chrystus łączy z sobą, dając im korzystać ze swoich nauk i przykładów ofiarnego, pełnego współczucia życia, chce, żeby się od Niego uczyli.

Im dłużej człowiek spogląda na Zbawiciela, tym bardziej się z Nim zżywa, upodabnia do Jego wizerunku i działa tak, jak działał Chrystus. Czas, w którym żyjemy, wymaga innych czynów. Światło prawdy, które nam świeci, wzywa mężów zdecydowanych, gotowych do czynu, mężów, którzy pilnie i wytrwale pracują nad zbawieniem wszystkich tych ludzi, którzy usłyszą zaproszenie Ducha Bożego.

[404] Miłość, jaka powinna panować wśród członków zboru, często ustępuje miejsca krytyce i żądzy ganienia. Daje się to zauważyć nawet na zebraniach zborowych, gdzie padają poważne zarzuty, a nawet złośliwe, personalne uwagi. Tego rodzaju postęпки nie powinny być tolerowane ani przez kaznodziejów, ani przez starszych zboru, a także członków. Na wszystkich spotkaniach trzeba mieć na uwadze jedynie chwałę Boga. Ludzie o najrozmaitszych cechach charakteru spotykają się w zborze i wspólnota dozna szkody, straci swój pokój i harmonię na rzecz pobłażliwości dla nieuświęconych charakterów, jeśli prawda Boża nie wygładzi ich ostrych kantów. Wielu z uwagą pilnie śledzi i odkrywa błędy braci, ale zaniedbuje obowiązek badania własnego serca, oczyszczenia własnego życia. Takie postępowanie wywołuje niezadowolenie Boże. Poszczególni członkowie powinni krytycznie obserwować siebie i krytycznie śledzić własne uczynki, by nie postępować z motywów egoistycznych, a tym samym nie być kamieniem obrazy dla słabych braci.

Bóg przyjmuje ludzi takimi, jakimi są, ze wszystkimi cechami ich charakteru, a następnie szkoli ich i przygotowuje do swej służby, jeżeli pozwolą się ukształtować i zechcą się uczyć od Niego. Uczu-

cie goryczy, zazdrości i wrogości, podejrzliwość i zawiść, a nawet nienawiść w sercu niejednego z wiernych jest dziełem szatana. Takie uczucia wpływają na zbór wybitnie szkodliwie. „Czy nie wiecie, że odrobina kwasu cały zaczyn zakwasza?” [1 Koryntian 5,6](#). Zapał religijny, który znajduje ujście w atakach na braci, jest gorliwością bez rozsądku. Z takim świadectwem Chrystus nie ma nic wspólnego.

Co osłabia ducha?

Moja miłość ku tobie skłania mnie do pisania. Przygniata mnie brzemień odpowiedzialności, które biorę na siebie, pisząc ci o tych sprawach. Własnym postępowaniem zamykasz bramy nieba sobie i swoim dzieciom, ponieważ ani ty, ani one, nigdy tam nie wejdziecie z waszym obecnym, posiadającym braki charakterem. Ty, moja siostrze, grasz żalosną rolę. Święci aniołowie ze smutkiem spoglądają na ciebie, a złe duchy z triumfem patrzą, jak tracisz, i to szybko, cnoty chrześcijańskiego charakteru, a szatan na ich miejsce wszczepia własne, złe cechy.

[405] Czytasz powieści i romanse, aż w końcu sama zaczęłaś żyć w świecie wyobraźni. Wpływ czytania takiej lektury jest szkodliwy zarówno dla umysłu, jak i dla ciała. Osłabiasz umysł i obciążasz straszliwie siły fizyczne. Bywają chwile, że twego umysłu nie można bez mała nazwać zdrowym, ponieważ twoja wyobraźnia, pod wpływem wymyślonych historii, jest nadmiernie pobudzona. Umysł powinno się tak kształtować, by wszystkie jego władze rozwijały się równomiernie. Pewien określony sposób kształcenia może wzmocnić poszczególne zdolności, gdy w tym samym czasie inne pozostają nie rozwinięte, przestają działać, są jakby sparaliżowane. Źle dobrana lektura wpływa ujemnie na pamięć. Skutkiem tego jest zachwianie równowagi umysłu, stajemy się nerwowi, czujemy zmęczenie, prawie cały organizm jest rozstrojony. Jeżeli siła wyobraźni jest ustawicznie pobudzana czytaniem literatury opartej na fikcji, to szybko wyobraźnia staje się tyranem, który opanowuje wszystkie inne siły duchowe, co z kolei powoduje nierówne, kapryśne usposobienie i wypacza instynkty.

Twój umysł jest przesycony. Naładowałaś go wiedzą z rozmaitych dziedzin, z polityki, historii, teologii, a także anegdotami, ale tylko część z tego może zatrzymać twoja maltretowana pamięć. Mniejsza ilość wiadomości, wchłonięta przez dobrze wyszkolony umysł, miałaby o wiele większą wartość. Swemu umysłowi nie pozwoliłaś działać jak należy. Dlatego twoja wola i nastroje panują

nad tobą, zamiast ci służyć, i w rezultacie tracisz siły fizyczne i umysłowe.

Przez całe lata twój umysł był podobny szemrzącemu strumieniowi, niemal wypełnionemu różnymi kamieniami i zielskiem. Jego wody płynęły na próżno. Gdybyś swoje siły kierowała ku wyższym celom, nie byłabyś tak chora, jak obecnie. Myślisz, że wolno ci mieć pełną swobodę w czytaniu ponad miarę i okazywaniu kaprysów. Widziałam o północy lampkę świecącą w twoim pokoju, chłonęłaś jedną z tych fascynujących historii, wprawiającą w stan podniecenia i tak już podekscytowany umysł. Ten sposób postępowania zmniejszył twoje siły żywotne i osłabił cię fizycznie, umysłowo i moralnie. Brak regularnego trybu życia spowodował nieporządek w twoim domu. Jeżeli taki stan będzie istniał nadal, twój umysł wpadnie w chorobę. Nie tylko zlekceważyłaś czas łaski dany ci przez Boga, ale zmarnowałaś swoje życie.

Skutki niewłaściwej lektury

Bóg obdarzył nas talentami, byśmy rozumnie z nich korzystali, a nie nadużywali ich. Wychowanie jest tylko przygotowaniem fizycznych, intelektualnych i moralnych sił do najlepszego wypełniania wszystkich obowiązków doczesnego życia. Niewłaściwa lektura kieruje wychowanie na niewłaściwe drogi. Moc wytrwania, siła i aktywność mózgu mogą zmniejszać się albo zwiększać, w zależności od sposobu ich użytkowania. Jest przed tobą zadanie do wykonania. Musisz oderwać się od twojej powierzchownej lektury. Usuń ją z domu! Nie wystawiaj się na pokusę, które zatruje ci wyobraźnię, wyprowadzi z równowagi i zmarnuje dzieci. Przez to bezustanne czytanie nie jesteś zdolna wypełnić należycie swych obowiązków żony i matki. W końcu w ogóle nie będziesz w stanie uczynić cokolwiek dobrego.

Nie badasz Biblii tak, jak powinno się to czynić. Dlatego nie jesteś obeznana z Pismem Świętym, nie jesteś zdolna do żadnych dobrych uczynków. Umysł fascynuje lektura rozrywkowa, czytanie zaś Słowa Bożego staje się mniej pociągające. Starasz się sprawić wrażenie i przekonać innych, by uwierzyli, że znasz dobrze Pismo Święte. A przecież nie możesz zapoznać się z nim, skoro twój umysł wypełniają najrozmaitsze głupstwa. Obchodzenie się z Biblią wy-

maga nie tylko zastanowienia, ale i umiejętności rozsądzenia oraz poszukiwań podejmowanych w duchu modlitwy. Nie wystarczy ślizgać się po powierzchni. Jedne fragmenty są tak jasne i wyraźne, że nie sposób zrozumieć je błędnie, inne są trudniejsze i wymagają starannych, cierpliwych i wytrwałych badań. Jak szuka się drogiego metalu, ukrytego wśród wzgórz i pagórków, tak powinno się szukać klejnotów prawdy, jakie ukryte są w Biblii, i wydobywszy je zachować w sercu do przyszłego użytku. Oby wszyscy chcieli tak stale i gorliwie szukać złota niebios, jak szukają złota, które zginie.

Gdy będziesz studiowała Pismo Święte w żarliwym pragnieniu poznania prawdy, Bóg tchnie w twoje serce swego Ducha i oświeci umysł światłem swego Słowa. Biblia sama wyklada się nam, ludziom, w wystarczający sposób, jeden fragment wyjaśnia drugi. Porównując wszystkie, które odnoszą się do tego samego zagadnienia, ujrzysz piękno i harmonię, o jakiej nigdy nawet nie myślałaś. Nie ma książki, która by tak umacniała i kształtowała, krzepiła i uszlachetniała umysł, jak Księga Ksiąg. Studiowanie Biblii daje duchowi nowe siły. Umysł napotyka sprawy wymagające poważnego zastanowienia się. Będziemy musieli prosić Boga o zrozumienie objawionych nam prawd. Jeżeli umysłowi pozwala się na to, by zajmował się sprawami całego świata (sprawami pospolitymi), zamiast śledzić głębokie, bogate w treści myśli, to zniży się do poziomu czytanych zmyślonych historii i w końcu straci swą prężność.

* * * * *

Ludzie, którzy są zbyt beztroscy i jest im obojętne, czy staną się, czy nie, dzielnymi, dobrze wyszkolonymi pracownikami, nie mogą liczyć na to, że Bóg będzie miał w nich upodobanie. Chrześcijanin powinien górować nad innymi inteligencją i lepiej oceniać sprawy, niż człowiek świecki. Ustawiczne studiowanie Słowa Bożego poszerza duchowy horyzont i zwiększa rozsądek. Nic tak nie oczyszcza, nie uszlachetnia charakteru i nie ożywia każdej moralnej zalety, jak ustawiczna praca umysłu, chcącego pojąć ważkie, doniosłe prawdy.

Umysł ludzki karłowacieje i słabnie, gdy napotyka jedynie sprawy pospolite, codzienne, i nigdy nie wznosi się ponad poziom rzeczy przemijających, nie chwyta sensu i tajemnic rzeczy niewidzialnych. Zdolność pojmowania zniży się stopniowo do poziomu

spraw pospolitych, z którymi stale ma do czynienia. Umysł wyjął-
wia się i traci władzę, jeżeli jest bezczynny, nie dąży do większego
poznania i zrozumienia objawień mocy Bożej w przyrodzie i w
Piśmie Świętym. — [Testimonies for the Church IV, 545.546 \(1881\)](#).

Małżeństwa przeciwne Pismu Świętemu

Żyjemy w dniach ostatecznych, kiedy chorobliwe wyobrażenie o małżeństwie jest jednym ze znaków bliskiego przyjścia Chrystusa. W tej sprawie nie zasięga się rady u Boga. Religię, obowiązek i zasady poświęca się dla zaspokojenia pragnień nieuświęconego serca. Zawarcie związku dwojga ludzi powinno się odbyć bez ponoszenia wielkich kosztów i hucznego przyjęcia. Na sto małżeństw nie ma nawet jednego, które byłoby szczęśliwe nie znajdując uznania u Boga, i w którym obaj partnerzy byłiby w stanie trwale oddawać chwałę Bogu. Niezliczone są złe skutki nieszczęśliwego małżeństwa zawieranego na ogół bez zastanowienia. Rzadko kiedy młodzi zastanawiają się nad tym decydującym w życiu krokiem, szukanie zaś rady u ludzi doświadczonych uchodzi za dowód zacofania.

Zmysłowy popęd i namiętność wyparły czystą miłość. Wielu wystawia swe dusze na niebezpieczeństwo i ściągą klątwę Bożą na siebie zawierając małżeństwo jedynie dla zaspokojenia żądz. W duchu pokazano mi przypadki niektórych ludzi rzekomo wierzących w prawdę. Popelnili oni błąd poślubiając niewierzącego partnera. Początkowo żywili nadzieję, że strona inaczej wierząca przyjmie prawdę, ale gdy osiągnęła ona zamierzony cel — zawarła związek małżeński — jest jeszcze bardziej daleka od prawdy, niż była przedtem. I teraz zaczyna się podstępne działanie, nieustanny wysiłek ze strony nieprzyjaciela, by odwieść od prawdy także małżonka wierzącego.

Wpływ związku ze światem

Wielu traci dzisiaj ufność i miłość do prawdy dlatego, że zbyt mocno związali się z niewiernymi. Wchłaniają atmosferę powątpiewania, niewiary i niedowierzania. Nie widzą i nie słyszą nic, co by wzmocniło wiarę, i w końcu stają się takimi samymi nie posiadającymi wiary osobami. Niektórym starcza męstwa, by oprzeć się tego rodzaju wpływom, ale w wielu przypadkach niespostrzeżenie za-

czynają tracić wiarę, aż w końcu zostaje ona całkowicie zniszczona. Oznacza to, że szatan osiągnął sukces w realizacji swych planów. Jego pomocnicy pracowali tak niewidocznie, że bariera chroniąca wiarę i prawdę przed nieprzyjacielem została zniszczona, zanim wierzący w ogóle mieli czas uświadomić sobie, dokąd zdążają.

Jest to rzecz niebezpieczna zawierać związek małżeński z osobą świecką. Szatan zbyt dobrze wie o tym, że z chwilą, gdy wielu młodych ludzi zawiera związek na całe życie, kończą się równocześnie ich religijne przeżycia i religijna użyteczność. Ci młodzi ludzie są dla Chrystusa straceni. Przez jakiś czas mogą się starać prowadzić chrześcijańskie życie, ale we wszystkich swych dążeniach natrafiają stale na przeciwności. Kiedyś było ich przywilejem i radością mówić o swej wierze i nadziei, ale teraz stracili chęć do wspomniania czegokolwiek na ten temat wiedząc, że współmałżonka, z którym związali swój los, ta rzecz nie interesuje. W rezultacie wiara w bezcenną prawdę znika z serca, a szatan zdradziecko rozciąga wokół sieć zwątpienia.

[408]

To, co samo przez się jest dozwolone, co jest zgodne z prawem, staje się wykroczeniem, ciężkim grzechem. Kto wyznaje prawdę, ten gwałci wolę Bożą zawierając związek małżeński z niewierzącą osobą. Traci upodobanie Boga i trudno mu będzie okazać skruchę. Niewierzący mogą posiadać znakomite walory, moralny charakter, ale fakt, że on czy ona nie odpowiadają wymaganiom Bożym i wszystko stawiają ponad sprawę zbawienia, to wystarczający powód, dla którego związek taki nie powinien być zawarty. Charakter niewierzącej osoby można przyrównać do charakteru młodego człowieka, któremu Jezus musiał wyjaśnić: „Jednego ci brak” — a ta jedna rzecz była właśnie potrzebna.

Czasem istotną rzeczą staje się to, że niewierząca osoba ustosunkowuje się pozytywnie do religii, że posiada wszystko, czego się pragnie i oczekuje od towarzysza życia, z wyjątkiem tej jednej, jedynej rzeczy — nie jest chrześcijaninem. Chociaż zdrowy rozsądek człowieka wierzącego podpowiada, że związanie się z partnerem niewierzącym jest nie na miejscu, to jednak w dziewięciu przypadkach na dziesięć uczucie bierze górę nad rozumem. Upadek duchowy zaczyna się w momencie, kiedy przy ołtarzu składa się ślubowanie. Gaśnie zapał religijny, jedna twierdza pada po drugiej, a oboje, jedno u boku drugiego, stają pod czarnym sztandarem sza-

tana. W czasie uroczystości weselnych duch świata już triumfuje nad sumieniem, nad wiarą i prawdą. W nowym domu nie ma miejsca dla godziny modlitwy. Narzeczone i narzeczonej wybrali siebie, ale odtrącili Jezusa.

Początkowo partner inaczej wierzący może w dopiero co zawartym związku małżeńskim nie okazywać sprzeciwu, ale z chwilą, gdy przyjdą do głosu prawdy biblijne wymagające uwagi i zastanowienia, od razu wnosi protest: „Poślubiłaś (poślubiłeś) mnie, wiedząc kim jestem. Chcę więc mieć spokój; nie chcę, żeby mi przeszkadzano. Odtąd wiedz, że wypraszam sobie wszelkie rozmowy na temat twych osobliwych poglądów”. Gdyby mimo to partner wierzący chciał podkreślić powagę prawdy, mogłoby się to wydawać brakiem uprzejmości wobec tego, kto nie ma żadnego zrozumienia dla odczuć chrześcijanina.

[409] Każdy wierzący rozumuje w ten sposób, że we wczesnym okresie swego małżeństwa musi iść na pewne ustępstwa wobec towarzysza życia, którego sobie wybrał. Bierze więc udział w świeckich przyjemnościach, towarzyskich zebraniach. Początkowo wewnętrzne odczucie wzbrania się przed tym, wkrótce jednak miłość prawdy staje się coraz mniejsza i mniejsza, a miejsce wiary zajmują wątpliwość i niewiara. Nikt by nie przypuszczał, że ten, kiedyś tak mocno i sumiennie wierzący, pokorny naśladowca Chrystusa, mógł stać się człowiekiem aż tak wątpliwym i chwiejnym. Jakże wielkiej zmiany dokonało to nierozumne małżeństwo!

Szczerze spojrzenie na sytuację

Co powinien uczynić chrześcijanin widzący siebie w tak trudnej sytuacji, a chcący dowieść wierności swoim zasadom religijnym? Ze stanowczością godną naśladowania powinien szczerze powiedzieć: „Jestem sumiennym chrześcijaninem, wierzę, że siódmy dzień tygodnia jest biblijnym sabatem. Nasza wiara i nasze zasady są z gruntu inne, idziemy w przeciwnym kierunku. Nie możemy być z sobą szczęśliwi, ponieważ ja idę, by osiąść doskonalszą znajomość woli Bożej, i będę stawał się coraz mniej podobny do świata, a coraz więcej do wizerunku Chrystusa. Jeżeli ty w dalszym ciągu nie będziesz widziała w Chrystusie nic godnego miłości, nie będziesz dostrzegała w prawdzie niczego szczytnego, to będziesz kochała świat, którego

ja kochać nie mogę. Ja będę natomiast kochać to, co jest Boże, w czym ty nie znajdujesz upodobania. Rzeczy duchowe dają się pojąć tylko duchowo. Bez rozeznania duchowego nie będziesz zdolna dostrzec wymagań, jakie wobec mnie stawia Bóg, ani zrozumieć mego obowiązku wobec Pana, któremu służę. Dlatego odczujesz tę sytuację tak, że ja ciebie zaniedbuję dla obowiązków religijnych. Nie będziesz szczęśliwa, będziesz zazdrosna o moją serdeczną miłość, jaką darzę Boga i będę samotny w swojej wierze. Gdybyś zmieniła poglądy, gdyby twoje serce odpowiedziało na wezwanie Boga i gdybyś się nauczyła kochać mojego Zbawiciela, wtedy możemy odnowić naszą znajomość”.

W ten sposób człowiek wierzący składa Chrystusowi ofiarę, którą sumienie wierzącego aprobuje i która dowodzi, że życie wieczne jest zbyt cenne, by je lekkomyślnie zaprzepaścić. Zdaje sobie sprawę z tego, że lepiej jest nie zawierać związku małżeńskiego i nie łączyć swego życia z życiem osoby, która wybrała świat, a nie Jezusa, i będzie starała się odwieść współmałżonka od krzyża Chrystusa. Niestety nie widzi się niebezpieczeństwa zagrażającego wtedy, gdy obdarza się uczuciem ludzi niewierzących. W młodym umyśle małżeństwo otacza egzaltowany romantyzm i trudno jest uwolnić się od pojęć powstałych w umyśle pod wpływem wyobraźni. Tak samo trudno jest zrozumieć ciężar odpowiedzialności, jaką niesie z sobą małżeńskie ślubowanie. Przysięga małżeńska wiąże losy dwojga osób więzami, które tylko śmierć może rozwiązać.

Nie mogą razem kroczyć

[410]

Czy ten, kto dąży do chwały, czci, honoru, nieśmiertelności i życia wiecznego, może związać się z człowiekiem, który waha się zająć miejsce w szeregach bojowników krzyża Chrystusa? Czy ty, który rzekomo uznajesz Chrystusa za swego Pana i chcesz wypełniać Jego wolę we wszystkim, możesz wiązać swoje zainteresowania z kimś, kim rządzi książe ciemności? „Czy idzie dwóch razem, jeśli się nie umówili?” [Amosa 3,3](#). „Nadto powiadam wam, że jeśliby dwaj z was na ziemi uzgodnili swe prośby o jakąkolwiek rzecz, otrzymają ją od Ojca mego, który jest w niebie”. [Mateusza 18,19](#). Jakież to dziwny obraz, kiedy jeden z małżonków pobożnie skupiony, pogrążony jest w modlitwie, drugi zaś nie biorąc w niej udziału,

siedzi obojętny. Podczas gdy jeden dąży drogą do życia wiecznego, drugi kroczy drogą szeroką, prowadzącą ku śmierci.

Setki osób poświęciły Chrystusa i niebo w następstwie poślubienia nienawróconych partnerów. Czy może tak być, żeby miłość i obcowanie z Chrystusem miały tak niewielką wartość, że przedkładają nad nią towarzystwo ludzi nędznych, śmiertelnych? Czy tak nisko szacują wartość niebios, że dobrowolnie ryzykują utratę ich radości dla kogoś, kto nie miłuje drogiego Zbawiciela?

Szczęście i pomyślność życia małżeńskiego zależą od harmonii między partnerami. Jakże może ktoś cieleśnie myślący być w zgodzie z umysłem podobnym do umysłu Chrystusa? Jeden sieje dla ciała, myśli i działa zgodnie z pobudkami własnego serca, drugi sieje dla Ducha, stara się wykorzenić egoizm, opanować złe skłonności i żyć w posłuszeństwie wobec Mistrza, którego sługą się mieni. W takim małżeństwie nie ma jedności w upodobaniach, skłonnościach i zamiarach. Jeśli nie uda się wierzącemu pozyskać swą wiernością zasadam niewierzącego współmałżonka, to — jak często się zdarza — zniechęca się i porzuca swe religijne zasady dla marnego towarzystwa osoby, która nie jest związana z niebem.

Bóg od dawna surowo zakazał swym wiernym zawierania związków małżeńskich z członkami innych narodów. Zarządził tak dlatego, ponieważ chciał ustrzec Hebrajczyków od zawierania małżeństw z bałwochwalcami i wchodzenia w związek z pogańskimi rodzinami. Paganie w tamtych czasach byli jednak w bardziej korzystnym położeniu niż nie okazujący skruchy grzesznicy w naszych dniach, którzy mają światło prawdy, ale uporczywie odmawiają przyjęcia go. Współczesny grzesznik jest daleko bardziej winny niż poganin, ponieważ światło ewangelii otacza go dookoła swoim jasnym blaskiem. Gwałci on swe sumienie i rozmyślnie jest nieprzyjacielem Boga. Powód danego przez Boga zakazu zawierania takich małżeństw, brzmi: „Gdyż odciągnęłaby ode mnie twojego syna”.

[411] [5 Mojżeszowa 7,4](#). Kto spośród starożytnego Izraela ośmielił się przekroczyć ten zakaz Boży, czynił to kosztem zasad religijnych. Można dla przykładu wziąć tylko Salomona. Żony odwróciły jego serce od Boga.

Wierni pracownicy

Pokoju Chrystusa nie da się kupić za pieniądze; ani wspaniałe talenty, ani intelekt nie potrafią go zapewnić. Jest darem Bożym. W jaki sposób mam wszystkim uświadomić, ile tracą, jeśli nie włączą w swe codzienne życie świętych zasad wiary? Pokora i poniżenie Chrystusa są mocą chrześcijanina. Jest ona naprawdę cenniejsza niż wszystko, co najgenialniejszy człowiek może wytworzyć, albo zdobyć dzięki swemu bogactwu. Ze wszystkich rzeczy, które są zdobywane, pielęgnowane i kulturowane, nic nie jest tak cenne w oczach Boga, jak czyste serce i charakter pełny dziękczynienia i pokoju.

Jeżeli w twoim sercu panuje boska harmonia prawdy i miłości, to będzie ona widoczna w twoich słowach i czynach. Najtroskliwsze dbanie o zewnętrzne formy i czynność w życiu nie posiadają wystarczającej siły, by wytepić opryskliwość, ostry krytycyzm i nieprzemysłane osądy. Całą istotę musi opanować prawdziwa, szczerza dobroć. Miłość przydaje kochającej istocie wdzięku, przystojności i obycia. Miłość rozpromienia oblicze człowieka i sprawia, że głos brzmi przyjaźnie, ona podnosi wzwyż i uszlachetnia całego człowieka. Miłość prowadzi do zgody z Bogiem, ponieważ jest cechą nieba.

Wielu hołduje niebezpiecznemu sposobowi pojmowania, że należy ich mieć za wytłumaczonych, gdy w swej ciężkiej pracy pisarzy czy lekarzy, wykonując najrozmaitsze zadania, opuszczają godziny modlitwy, zaniedbują sobotę, nie bywają na nabożeństwach. W ten sposób rzeczy święte są podporządkowane chęci i nastrojowi, unika się posłuszeństwa, wyrzeczeń i cierpienia. Ani lekarze, ani ich pomocnicy nie powinni przystępować do pracy bez znalezienia czasu na modlitwę. Bóg pomagałby wszystkim, którzy wyznają, że Go miłują, gdyby przyszli do Niego i w wierze, w poczuciu własnej słabości prosili o Jego siłę. Jednak, gdy odłączą się od Boga, wkrótce ich mądrość okazuje się głupotą. Gdy są mali we własnych oczach i ufnie opierają się na Bogu, wtedy On będzie ich silnym ramieniem i

wysiłkom ludzkim będą towarzyszyć sukcesy. Kiedy jednak usuną Boga z serca, wkracza do niego szatan, opanowuje umysł i zaćmiewa rozsądek.

[412] Nikt nie znajduje się w większym niebezpieczeństwie niż ten, kto wierzy, że jego góra stoi niezachwianie. I właśnie wtedy zaczynają się potykać jego stopy. Jedna po drugiej zjawiają się pokusy i tak niewidocznie wpływają na życie i charakter, i tak psują nas przez wpływ świata, że jeśli nie uchwyci nas mocna dłoń Boża, Jego zamierzenia przestają nam odpowiadać. Wszystko, co człowiek posiada, otrzymał w darze od Boga. Kto swe zdolności wykorzystuje dla chwały Bożej, będzie służył dobru. Lecz jak nie możemy zdobywać sił fizycznych nie przyjmując pożywienia, tak samo bez ustawicznej modlitwy i wypełniania obowiązków religijnych nie możemy prowadzić życia wiary. Jeśli chcemy się ostać, musimy codziennie zasiadać do stołu Bożego, czerpać siłę z żywej Winorośli.

Droga, jaką niektórzy wybrali, by dzięki świeckiej taktyce osiągnąć swój cel, nie jest zgodna z wolą Bożą. Tacy ludzie dobrze widzą zło, które należy ganić, ale nie chcą słyszeć wyrzutów, nagan i zamiast odważnie stawiać mu czoło, zrzucają całe brzemie odpowiedzialności na innych. Im każą się borykać z trudnościami, od których oni się wykręcili i w wielu przypadkach ten, kto się otwarcie wypowiedział, został obwołany bluźniercą.

Bracia, zaklinam was, we wszystkich waszych działaniach miejcie zawsze na uwadze chwałę Bożą! Niechaj Jego moc będzie waszą ostoją, a Jego łaska waszą siłą! Studiując Pismo Święte i modląc się gorliwie, starajcie się o jednoznaczne zrozumienie waszego obowiązku, a potem sumiennie go spełniajcie. Sprawą zasadniczą jest być wiernym w małych rzeczach. Jeżeli uczynimy zadość tej oczywistej powinności, to i przy spełnianiu zadań większej wagi uczciwe, prawe postępowanie stanie się nawykiem. Drobne wydarzenia codziennego życia często uchodzą naszej uwagi, ale właśnie one kształtują charakter człowieka. Każde zdarzenie w życiu wywiera wpływ w kierunku dobra lub zła. Serce musi się poddać codziennym próbom, ażeby stało się mocne i umiało sprostać trudnej sytuacji. W dniach utrapienia i niebezpieczeństwa potrzebne wam będą te silne twierdze, abyście, niezależnie od wszelkich przeciwnych wpływów, z całą stanowczością ujmowali się za sprawiedliwością.

Bóg chce wiele dla was uczynić, ale wy musicie być świadomi tego, że bez Niego nie jesteście w stanie nic zdziałać. Jezus was miłuje. Dążcie stale do tego, byście kroczyli w blasku mądrości Bożej! Nie spoczywajcie, dopóki nie będziecie pewni, że wasza wola jest zgodna z wolą waszego Stwórcy. Dzięki wierze w Niego możecie otrzymać siłę, która pozwoli wam oprzeć się każdej pokusie szatana. Z każdym doświadczeniem, które Bóg nam zsyła, możemy zwiększać swe moralne siły.

Możecie stać się osobami świadomymi odpowiedzialności i wpływu, jeśli poważnie przystąpicie do działania, będąc pewni, że wasza siła woli jest złączona z siłą Bożą. Korzystajcie z posiadanych sił ducha i w żadnym razie nie zaniedbujcie sił fizycznych! Niechaj duchowa gnuśność nie zamyka wam drogi do większego poznania! Uczcie się myśleć i badać, żeby wasza zdolność rozsądzania rozwijała się i poszerzały się wasze horyzonty. Nigdy nie sądzcie, że się już dosyć nauczyliście i możecie ograniczyć wysiłki w tym kierunku! Wykształcony umysł jest miarą człowieka. Wychowaniem, kształceniem powinniśmy się zajmować przez całe życie. Każdy dzień przynosi coś nowego do nauczenia się i do zastosowania w praktyce zdobytej wiedzy.

[413]

W labiryncie zwątpienia

Nie ma usprawiedliwienia dla wątpiących czy sceptyków. Bóg w doskonały sposób zatroszczył się o umocnienie wiary wszystkich ludzi, jeśli pod naporem dowodów zechcą podjąć decyzję. Jeśli jednak chcą, zanim uwierzą, by została usunięta każda pozorna przeszkoda, to nigdy nie zakorzenia się i nie rozkrzewią w prawdzie. Bóg także nigdy nie usunie rzekomych przeszkód z naszej drogi. Kto chce wątpić, znajdzie zawsze ku temu okazję. Kto chce wierzyć, znajdzie pełnię dowodów, na których może oprzeć swą wiarę.

Zachowanie się niektórych ludzi jest niezrozumiałe nawet dla nich samych. Płyną bez kotwicy, w mgle niepewności. Wkrótce szatan opanuje ster i skieruje kruchą łódkę tam, gdzie będzie chciał. Staną się poddanymi jego woli. Gdyby ci ludzie nie słuchali szatana, a stanęli po stronie Boga, nie daliby się zwieść, ani wyprowadzić ze światła wyszukanymi subtelnymi metodami zwodziciela.

Bóg i aniołowie z ogromnym zainteresowaniem obserwują rozwój charakteru i wąż jego wartość moralną. Kto opiera się zakusom szatańskim, wyjdzie jak złoto wypróbowane w ogniu. Komu fale pokus podmyły grunt pod nogami, ten wyobraża sobie, jak kiedyś Ewa, że jest nad podziw mądry, że wyszedł z niewiedzy i ograniczonego kręgu widzenia. Jednak tak samo jak ona poczuje się srodze oszukany. Szedł za zwodniczym cieniem, zamienił mądrość niebios na miałki, ułomny rozum ludzki. Ograniczony zasób posiadanej wiedzy przyprawia takich ludzi o zarozumiałość i pychę. Głębsze i wszechstronniejsze poznanie siebie i Boga pozwoliłoby im stać się rozumnymi, wrażliwymi i przyprowadziło z powrotem do Boga, prawdy i aniołów.

Słowo Boże osądzi każdego z nas w wielkim dniu ostatecznym. Młodzi ludzie rozprawiają o sprawach naukowych uważając się za rozumniejszych od pisanego Słowa Bożego. Próbują tak wyjaśniać drogi i dzieła Boże, żeby je pojąć swym ograniczonym umysłem. Jednak wszystkie te starania są skazane na niepowodzenie. Prawdziwa nauka i Boży wykład pozostają w doskonałej harmonii.

Fałszywa wiedza jest czymś niezależnym od Boga, jest po prostu pretensjonalną ignorancją. Ta zwodnicza moc zawładnęła umysłami wielu ludzi i uczyniła ich swoimi niewolnikami. Wybrali oni ciemność zamiast światła. Stanęli na stanowisku niewiary, jak gdyby brak wiary był cnotą, a zwątpienie dowodem wielkiego umysłu, tymczasem jest to oznaka umysłu zbyt słabego i ograniczonego, by mógł dostrzec Boga w Jego twórczych dziełach. Nie mogą zgłębić tajemnicy Jego opatrności, nawet gdyby na ten cel poświęcili całe życie i wszystkie siły. Ponieważ ograniczony ludzki umysł nie jest w stanie pojąć dzieł Bożych, szatan stosuje wobec ludzi wyszukane, subtelne metody zwodzenia i omotuje siecią niewiary. Gdyby ci wąpiący weszli w ścisły kontakt z Bogiem, wyłożyłby im jasno swe zamierzenia, a oni byliby zdolni je pojąć.

Rzeczy duchowe wymagają duchowego zrozumienia. Cieleśny umysł nie jest w stanie zrozumieć tajemnic Bożych. Jeżeli mędrkujący i wąpiący będą wytrwale kroczyć śladami wielkiego oszusta, to wpływ Ducha Bożego będzie coraz słabszy, a upomnienia coraz rzadsze, natomiast coraz częstsze podszepty szatana, aż wola całkowicie podporządkuje się jego władzy. Wtedy dojdzie do tego, że moc Boża będzie się jawić tym zbłąkanym umysłom jako głupstwo i na odwrót — za filar wiedzy będą uważać to, co Bóg uznaje za głupstwo.

Jeden z wielkich rodzajów zła, jaki towarzyszy rozwojowi wiedzy i badaniom naukowym, polega na tym, że ludzie nauki, którzy się nimi zajmują, często tracą z oczu Boży charakter czystej, niesfałszowanej wiary. Uczeni próbowali na podstawie nauki wyjaśnić wpływ Ducha Bożego na serce ludzkie. Najmniejszy postęp w tym kierunku wprowadzi duszę w labirynt sceptycyzmu. Biblijna wiara zawiera tajemnice pobożności, żaden umysł ludzki nie jest w stanie zrozumieć tego w pełni, a dla nieodrodzonego serca jest to całkowicie niepojęte.

Syn Boży porównał działanie Ducha Świętego z działaniem wiatru, który „wieje, dokąd chce, i szum jego słyszysz, ale nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd idzie; tak jest z każdym, który się narodził z Ducha”. [Jana 3,8](#). Na innym miejscu Pisma Świętego czytamy, że Zbawiciel świata uradował się w duchu i rzekł: „Wysławiam cię, Ojczy, Panie nieba i ziemi, że zakryłeś te rzeczy przed mądrymi i roztroptymi, a objawiłeś je prostaczkom”. [Mateusza 11,25](#).

Zbawiciel radował się, że plan zbawienia jest tak obmyślony, iż ci, którzy uważają się za mądrych, pełni czczej i próżnej filozofii, nie potrafią dostrzec piękna, siły i ukrytej tajemnicy ewangelii. Jednak dla wszystkich ludzi pokornego serca, dla tych, którzy mają dziecięce pragnienie poznania woli Niebieskiego Ojca i wypełniania jej, Jego Słowo objawia się jako moc wiodąca ku zbawieniu.

W nowszych instytucjach, w których pracuje wielu ludzi, wpływ życia towarzyskiego jest duży. To rzecz naturalna, że szuka się towarzystwa. Każdy znajdzie sobie towarzysza albo go zdobędzie. Zawsze przyjaciele będą wywierać na siebie wpływ bądź ku dobremu, bądź ku złemu i to proporcjonalnie do siły przyjaźni. Wszyscy będą mieć przyjaciół i wszyscy będą wywierać na nich wpływ, a także sami znajdą się pod ich wpływem.

Tajemnicze jest to ogniwo, które tak łączy serca ludzkie, iż uczucia, gusty i sposób postępowania dwóch różnych osób stapiają się w jedno. Jeden zaraża się duchem drugiego i naśladuje go w postępowaniu. Jak wosk zachowuje odcisk pieczęci, tak umysł zachowuje wrażenie wywołane obcowaniem ze współtowarzyszem. Wpływ ten może być nieświadomy, mimo to nie działa mniej potężnie.

Gdyby młodzież mogła zrozumieć, że powinna obcować z ludźmi szczerymi, myślącymi i uprzejmymi, wpływałoby to na nią wybitnie zbawiennie. Kto wybiera towarzyszy bojących się Pana, ich wpływ będzie go prowadził ku prawdzie, posłuszeństwu i pobożności. Prawdziwe chrześcijańskie życie jest potęgą działającą na rzecz dobra. I na odwrót, kto obcuje z mężczyznami i kobietami o wątpliwej moralności, złych zasadach i niewłaściwych praktykach, wkrótce wkroczy na tę samą drogę. Serce ludzkie stara się o rzeczy doczesne. Ten, kto obcuje z niedowiarkami, sam stanie się wkrótce takim, a kto wybiera towarzystwo ludzi niegodziwych, z całą pewnością stanie się taki sam. Iść za radą bezbożnych to znaczy wybrać drogę grzechu, prowadzącą do zasiadania w gronie szyderców.

Wszyscy, którzy pragną wyrobić w sobie prawy charakter, powinni wybierać towarzyszy bogobojnych, poważnie i rozsądnie myślących. Kto obliczył koszty i chce budować dla wieczności, musi zastosować dobry, trwały budulec. Jeżeli zadowolony się złym, pełnym wad materiałem, budynek będzie skazany na zagładę. Burza pokus przejdzie nad budowlą i tylko wtedy, gdy jest mocno i dobrze zbu-

dowana, oprze się próbie. Wszyscy muszą dbać o to, żeby budować sumiennie.

[416] Dobre imię cenniejsze jest od złota. Młodzież skłonna jest obcować z ludźmi o przyziemnym sposobie myślenia. Jakiej rzeczywistej radości może oczekiwać młodzieniec z dobrowolnego łączenia się z ludźmi o prostackich myślach i pospolitych uczuciach? Niektórzy młodzi są zdeprawowani, mają występne nałogi, i wszyscy, którzy wybierają tego rodzaju przyjaciół, pójdą za ich przykładem. Żyjemy w niebezpiecznych czasach, które powinny skłaniać do bojaźni Bożej. Widzimy wielu ludzi błędzących w labiryncie niedowiarstwa. Przyczyną tego są niewiedza, pycha i słabość charakteru. Nauczenie się pokory to ciężkie zadanie dla grzesznych ludzi. Jest coś w sercu ludzkim, co broni się przed objawioną prawdą, a dzieje się to wtedy, kiedy chodzi o rzeczy dotyczące stosunku między Bogiem a grzesznikiem, przestępowania prawa Bożego i przebaczenia Jezusa Chrystusa.

Strzeżcie umysłu

Bracia i siostry! Starzy i młodzi! Otwórzcie Biblię, kiedy macie wolną chwilę i czerpcie z niej cudowne prawdy! Strzeżcie swego umysłu w czasie pracy, niech przebywa przy Bogu! Mówcie mniej, a więcej rozmyślajcie! Pamiętajcie, że „z każdego nieużytecznego słowa, które ludzie wyrzekną, zdadzą sprawę w dzień sądu”. [Mateusza 12,36](#). Zastanawiajcie się nad każdym słowem, a wróg dusz zostanie drzwi waszego serca zamknięte. Codzienną pracę zaczynajcie modlitwą. Pracujcie tak, jak gdyby Bóg się wam przyglądał. Jego aniołowie zawsze są u waszego boku, zapisują wasze słowa, zachowanie i sposób wykonywania pracy. Jeżeli odrzucacie dobre rady i wybieracie towarzystwo ludzi, co do których macie wszelkie dane podejrzewać, że nic ich do Boga nie ciągnie, chociaż mianują się chrześcijanami, to wkrótce staniecie się im podobni. Sami wkroczycie na pole bitwy szatana, jeżeli nie będziecie ustawicznie mieć się na baczności. Są osoby, które faktycznie wyznają wiarę, a mimo to całkowicie oderwali się od Boga. Ich sumienie stępiało. Są niedorzeczni, zajmują się próżnymi sprawami, prowadzą płytkie rozmowy. Ich umysł tak bardzo zajmują sprawy miłości i małżeństwa, że na inne, wzniosłe myśli nie mają w nim miejsca.

Towarzystwo decyduje o naszym losie

Towarzystwo, jakie dobierają sobie ludzie pracujący, decyduje o ich losie doczesnym i wiecznym. Niektórzy, dawniej sumienni i wierzący, wydają się dzisiaj mocno zmienieni, bo odłączyli się od Boga, a szatan zwabił ich na swoją stronę. Teraz są niewierzącymi, nie szanują nic i nikogo oraz wywierają zły wpływ na inne, podatne osoby. Złe towarzystwo psuje charaktery, dobre zamiary spełniają na niczym. „Kto obcuje z mędrkami, mądrzeje, lecz kto się brata z głupcami, temu źle się wiedzie”. [Przypowieści 13,20](#).

Młodzi ludzie znajdują się w niebezpieczeństwie, ale są zbyt ślepi, by zrozumieć kierunek obranej przez siebie drogi i jej koniec. Wielu z nich zajmuje się miłostkami. Wydają się jak otumanieni. W takich upodobaniach nie ma nic szlachetnego, godnego, czy świętego. Działając pod wpływem bodźców szatana, chcą mu się, rzecz jasna, przypodobać. Przestrogi udzielane takim osobom przechodzą bez echa. Osoby uparte i samowolne, są zdania, że to nie ich dotyczą [417] słowa przestrogi, rady czy nagany. Nie troszczą się zupełnie o swe postępowanie. Ustawicznie trzymają się z dala od poznania Boga i Jego miłości. Tracą wszelką zdolność przyjmowania do wiadomości rzeczy wiecznych i świętych. Mogą spełniać obowiązki chrześcijańskie, ale nie przykładają serca do tego, co czynią. Za późno te oszukane dusze rozumieją, że „ciasna jest brama i wąska droga, która prowadzi do żywota; i niewielu jest tych, którzy ją znajdują”. [Mateusza 7,14](#).

Wszystkie słowa i czyny są zapisywane, tak samo jak motywy, ale jakże niewiele z tego uświadamiają sobie lekkomyślni, powierzchowni, twardego serca ludzie! Nie pojmują, że anioł Boży zapisuje, w jaki sposób trwonią swój kosztowny czas. Bóg wywiedzie na światło każde słowo i każdy czyn. On jest wszędzie; Jego niewidoczni wysłannicy odwiedzają miejsca pracy i sypialnie. Co ukryte jest w mroku, zostanie ujawnione. Objawione będą myśli, plany, zamiary ukryte w sercu. Wszystkie rzeczy są jawne przed oczami Stwórcy.

Działajcie ku dobremu

Osoby pracujące powinny w każdej dziedzinie swej pracy mieć Jezusa przy sobie. Obojętnie, co się czyni, musi to być wykonane dokładnie i sumiennie, by wytrzymało próbę. Swoje zadanie trzeba wykonać z całego serca, wszystkie zwykłe obowiązki dnia codziennego należy wykonywać tak sumiennie, jak zadania wymagające większej odpowiedzialności. To rzecz zrozumiała. Niektórzy mogą dojść do wniosku, że właściwie ich praca jest niewiele warta i nie uszlachetnia. Jednak to zależy całkowicie od tego, jak oni tę pracę wykonują. Od nich zależy, czy obniżą godność swego działania czy je uszlachetnią. Chcielibyśmy, aby każdy próżniak mógł być zmuszany do zapracowania na chleb powszedni, ponieważ praca jest błogosławieństwem, a nie przekleństwem. Skrzętna praca uchroni nas przed niejednym sidłem szatana, który zawsze znajduje próżniacze ręce, by wyrządzić jakąś szkodę.

Nikt z nas nie powinien wstydzić się pracy, jakkolwiek mała i służebna wydawać by się mogła. Praca uszlachetnia. Wszyscy umysłowo czy fizycznie pracujący obojga płci są pełnowartościowymi pracownikami, piorąc czy zmywając naczynia wykonują swój obowiązek i czczą swoje wyznanie tak, jak gdyby byli na nabożeństwie. Podczas pracy, gdy ręce zajmują się najpospolitszą czynnością, umysł może wznieść się wysoko i uszlachetnić czystymi, świętymi myślami. Skoro jakiś współpracownik nie okazuje szacunku sprawom religijnym, powinno się go zwolnić z zajmowanego stanowiska. Niech nikomu nie wydaje się, że instytucja jest na niego skazana.

[418] Wszyscy ci, którzy już długo pracują w naszym dziele, powinni dzisiaj należeć do pracowników zdających sobie sprawę z odpowiedzialności. Ich najszczytniejsze zadanie polega na tym, by na każdym miejscu i w każdej sytuacji byli tak wierni swym obowiązkom, jak igła kompasu wierna jest biegunowi. Gdyby właściwie wykorzystali wszystkie możliwości, jakie im się nadarzyły, mieliby teraz charakter zrównoważony i głębokie, żywe doświadczenie w sprawach wiary. Lecz niektórzy ze współpracowników odłączyli się od Boga i odeszli od swych przekonań religijnych. Nie są już one dla nich wewnętrzną strażą, która ich troskliwie chroni niby kotwica duszy, gdziekolwiek idą i w jakimkolwiek otoczeniu się

znajdują. Proszę wszystkich współpracowników, by starannie rozważyli wielką zależność powodzenia w życiu doczesnym i zdobycia przyszłego życia od wierności i sumienności w drobnych sprawach. Kto pragnie otrzymać zadania o większej odpowiedzialności, ma obowiązek sumiennie wykonywać te prace, które Bóg mu zlecił na dzisiaj.

Doskonałość dzieł Bożych jest tak samo widoczna w najlichszym robaku, jak i w królu ptaków. Małe dziecko, które wierzy w Chrystusa, jest tak samo cenne w Jego oczach, jak aniołowie otaczający Jego tron. „Bądźcie wy tedy doskonali, jak Ojciec wasz niebieski doskonały jest”. [Mateusza 5,48](#). Jak Bóg jest doskonały w swojej sferze działania, tak człowiek powinien być doskonały w swojej. Obojętnie, jaka mu przypadnie praca, musi ją wykonać szybko i dobrze. Wierność i uczciwość w rzeczach najdrobniejszych, spełnianie drobnych obowiązków i drobnych uczynków miłości — oto, co rozjaśnia i umila ścieżkę żywota. A kiedy skończy się nasza praca na ziemi, każdy sumiennie wykonany drobny obowiązek Bóg uzna za cenny klejnot.

Kościół będzie triumfował

Zanim Chrystus pojawi się na obłokach niebieskich z mocą i wielką chwałą, ludzie pozbędą się Ducha Bożego i odejdą od prawdy, a zwrócą się ku baśniom. Wierzący kroczą ku niebezpiecznym czasom. „I dam dwom moim świadkom moc, i będą, odziani w wory, prorokowali przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni”. [Objawienie 11,3](#). Choć będą wnosić przeciw nim oskarżenia o herezję i prześladowania, choć będą musieli potykać się z niewierzącymi i odstępcami, to jednak przy pomocy Bożej zetrą głowę szatana. Pan będzie miał lud tak odporny jak stal, lud o wierze tak twardej jak skała granitowa. Ci, którzy należą do tego ludu, mają być w świecie nie tylko świadkami Boga, ale Jego narzędziem mającym do wykonania szczególnie chwalebne zadanie w czasie przygotowywania się na dzień Pański.

[419] Radosne poselstwo ewangelii nie pozyska ani jednej duszy dla Chrystusa, ani nie znajdzie drogi do jednego choćby serca, nie zadawszy rany szatanowi. Wyzwolenie spod przemocy szatana pojmonej przez niego osoby i uwolnienie jej z jego uścisku oznacza klęskę tyrana. Wydawnictwa, prasa — oto narzędzia w ręce Boga, niosące każdemu językowi i narodowi światło prawdy. Światło to dociera także do krajów pogańskich, czyniąc ustawicznie wyłom w zabobonie, wszelkich oszustwach i matactwach. Zamyka im drogę i atakuje je.

Kaznodzieje, głoszący prawdę z całą gorliwością i powagą, mogą stać się odstępcami i wstąpić w szeregi naszych nieprzyjaciół, ale czy to sprawia, że prawda Boża jest kłamstwem? Przenigdy! Apostoł mówi: „Wszakże fundament Boży stoi niewzruszony, a ma tę pieczęć na sobie”. [2 Tymoteusza 2,19](#). Wiara i uczucia ludzi mogą się zmieniać, ale prawda Boża nigdy. Jest głoszone poselstwo trzeciego anioła, a ono jest nieomyłne.

Żaden człowiek nie może służyć Bogu tak, by źli ludzie i upadli aniołowie nie jednoczyli się przeciwko niemu. Złe duchy będą atakować każdą duszę, która szuka schronienia w szeregach Chrystusa,

ponieważ szatan chce odzyskać łup wyrwany z jego mocy. Źli ludzie sami poddadzą się wierze w potężne oszustwa, za które mogą być potępieni. Przywdzieją szatę szczerości i zwiodą, jeśli się da, i samych wybranych.

Pewność prawdy

Jak pewne jest, że Bóg żyje, tak pewne jest i to, że posiadamy prawdę, a szatan przy pomocy wszystkich swoich sztuczek i całej swej piekielnej potęgi nie może zmienić prawdy Bożej w kłamstwo. Podczas gdy wielki przeciwnik będzie czynił wszystko, by unicestwić działanie Słowa Bożego, prawda musi być, jak płonąca pochodnia, niesiona z triumfem.

Pan wybrał nas i uczynił dłużnikami swego zdumiewającego miłosierdzia. Czy mamy się dać omotać gadaninie odstępców? Czy mamy przejść na stronę szatana i jego zastępów? Mamy połączyć się z tymi, którzy przestępują prawo Boże? Lepiej módlmy się: „Panie, połóż nieprzyjaźń między mną a wężem!” Jeżeli nie pokonamy mocy ciemności, ogarną nas jej nieprzeniknione i potężne macki. Sztylet szatana jest w każdej chwili gotów wbić się w nasze serce. Powinniśmy widzieć w szatanie śmiertelnego wroga i przeciwstawiać się mu w imieniu Chrystusa. Nasze dzieło jeszcze się nie skończyło. Musimy toczyć walkę o każdą piędź ziemi. Niechaj wszyscy wyznający imię Chrystusa przywdzieją zbroję sprawiedliwości!

Prostota ubioru

W swym kazaniu na górze Chrystus napomina swoich wyznawców, by nie tracili serca dla rzeczy doczesnych. Powiedział wyraźnie: „Nie możecie Bogu służyć i mamonie. Dlatego powiadam wam: Nie troszczcie się o życie swoje, co będziecie jedli albo co będziecie pili, ani o ciało swoje, czym się przyodziewać będziecie. Czyż życie nie jest czymś więcej niż pokarm, a ciało niż odzienie? (...) A co do odzienia, czemu się troszczycie? Przypatrzcie się liliom polnym, jak rosną; nie pracują, ani przędą. A powiadam wam: Nawet Salomon w całej chwale swojej nie był tak przyodziany, jak jedna z nich”. [Mateusza 6,24.25.28.29.](#)

Słowa te mają głęboki sens. Miały wielkie znaczenie w dniach Chrystusa i takie samo w obecnym czasie. Jezus ukazuje tutaj kontrast pomiędzy naturalną prostotą kwiatów polnych a zbyt wyszukaną odzieżą. Oświadcza, że chwała Salomona nie da się porównać w żaden sposób z naturalną pięknnością tych kwiatów. Ze słów tych płynie nauka dla wszystkich tych, którzy uznają wolę Bożą i chcą ją spełniać. Jezus zauważył, jakie znaczenie przywiązujemy do odzieży, a także jak troszczymy się o nią, i ostrzegwał, ba, nawet rozkazał, żebyśmy nie poświęcali jej zbyt wiele uwagi. Jest ważne, by zważać na Jego słowa. Salomona tak pochłaniały jego wspaniałe plany, że zapomniał uszlachetniać i podnosić wzwyż swego ducha przez ustawiczne łączenie się z Bogiem mądrości. Doskonałość i piękno charakteru zostały zepchnięte na ostatni plan w wyniku dążenia do piękna zewnętrznego. Sprzedał swój honor i uczciwość, by z przepychem występować przed światem. W końcu nawet uciskał swój naród, nakładał coraz to większe podatki, by móc dalej żyć z niesłychaną rozrzutnością. Najpierw uległo zepsuciu jego serce, potem odstąpił od Boga, w końcu stał się czcicielem bożków.

Smuci nas widok naszych sióstr zamieniających skromny ubiór na niemądre wymysły światowej mody. Jeżeli dalej będą szły w tym kierunku, to odłączą się od Boga i przestaną dbać o wewnętrzną ozdobę. Nie powinny jednak trwonić czasu danego im przez Boga

na zbyteczne przyozdabianie swego ubioru. O ileż pożyteczniej byłoby ten czas wykorzystać na studiowanie Pisma Świętego, by w ten sposób dobrze poznać proroctwa i praktyczne nauki Chrystusa.

Podobałoby się Bogu, gdyby widział nasze siostry ubrane w skromne, wdzięczne sukienki i poważnie pracujące w Jego dziele. Nie brak im pod tym względem zdolności i jeśli prawidłowo wykorzystają talenty, które już posiadają, wydajność pracy i ich przydatność wzrosną jeszcze bardziej. Gdyby marnotrawiony obecnie na bezużyteczne rzeczy czas wykorzystywały na zgłębianie Słowa Bożego i wyjaśnianie go innym, zdobyłyby się w klejnoty prawdy. Ich wysiłki zmierzające do zrozumienia wszystkich podstaw naszej wiary wzmocniłyby je i uszlachetniły. Gdyby nasze siostry sumiennie badały Pismo Święte i korzystały z każdej okazji, by je wyjaśniać innym ludziom, zobaczylibyśmy, jak wiele łaknących dusz przyjęłoby prawdę jedynie przez ich ofiarne wysiłki. Drogie siostry! W dniu, w którym od wszystkich ludzi zażąda się zdania rachunku, czy będziecie z radością spoglądały na swoje minione życie? Czy może zrozumiecie, że zależało wam na zewnętrznym pięknie człowieka, a nie zwracałyście uwagi na jego wnętrze?

[421]

Czy naszym siostronom brak jest dostatecznej gorliwości i siły moralnej, żeby się bez wykrętów przyznać do biblijnego punktu widzenia w tej sprawie. Apostoł dał bardzo jasne wskazówki: „Kobiety powinny mieć ubiór przyzwoity, występować skromnie i powściągliwie, aby nie stroić się w kunsztowne sploty włosów ani w złoto czy w perły, czy kosztowne szaty, lecz jak przystoi kobietom, które są prawdziwie pobożne, zdobić się dobrymi uczynkami”. [1 Tymoteusza 2,9.10](#). Tutaj przez swego apostoła Pan wyraźnie wypowiada się przeciwko noszeniu złota. Niechaj ten, kto ma bogatsze doświadczenie, zwraca starannie uwagę na to, by przez swój przykład nie sprowadzić innych z właściwej drogi. Ten pierścień, który nosisz na palcu, może być skromny, ale jest bezużyteczny, a noszenie go wywiera zgubny wpływ na innych.

Zwłaszcza żony naszych kaznodziejów powinny troskliwie czuwać, by w swym ubiorze nie odstępować od wyraźnych nauk Biblii. Wielu uważa te wskazówki za przeciwne postpowi i staromodne, więc nie warto zwracać na nie uwagi, ale Chrystus, który dał je swoim uczniom, rozumiał niebezpieczeństwo, jakie niesie z sobą w obecnym czasie moda i jej nonsensy i udzielił tej przestrogi. Czy

przyjmiemy ją i będziemy rozumne? Zbytek i ekstrawagancja w ubiorze szerzą się coraz bardziej, a końca temu jeszcze nie widać. Moda ciągle się zmienia, i nasze siostry naśladowują modę nie bacząc na czas ani koszty. Wielkie sumy, które powinno się zwrócić Dawcy, wydawane są bezmyślnie na ubranie.

Świętujący sobotę, którzy ulegli wpływowi świata, powinni być poddani próbie. Grożą nam niebezpieczeństwa dni ostatecznych. Lud Boży czekają próby, na które wielu nie jest przygotowanych. Wtedy okaże się szczerłość ich wiary. Wielu w pysze, dumie, zarozumiałości, próżności i poszukiwaniu przyjemności połączyło się z ludźmi tego świata i chełpią się tym, że mogą wszystko robić, co tamci, a mimo to być jeszcze chrześcijanami. Jednak uleganie tym słabościom oddziela ich od Boga i czyni dziećmi świata. Nie taki przykład dał nam Chrystus. Tylko ten, kto zaparł się własnego „ja” i prowadzi skromne, pokorne i poświęcone Bogu życie, jest prawdziwym naśladowcą Jezusa. Taki człowiek nie znajduje upodobania w towarzystwie miłośników świata.

[422] Wielu ubiera się jak ludzie zowiecczeni w celu wywierania wpływu na niewierzących, ale tutaj popełniają grubo błąd. Gdyby chcieli wywierać prawdziwie zbawczy wpływ, to powinni żyć zgodnie z tym, co wyznają, objawiać wiarę w sprawiedliwych uczynkach i wykazać wyraźną różnicę między chrześcijaninem a człowiekiem świata. Słowa, ubiór i czyny powinny służyć chwale Boga. Wówczas święty wpływ szerzyłby się dookoła i nawet niewierzący poznaliby, że wierzący przebywają z Jezusem. Gdyby ktoś chciał swoim wpływem działać na rzecz prawdy, to powinien w praktyce stosować to, co głosi, i w ten sposób naśladować pokornie posłuszeństwo Jezusa.

Pycha, ignorancja i brak rozsądku są zwykle nierozłączne. Pycha widoczna wśród Jego ludu jest niemiła Panu. Kiedy dzieci Boże dostosowują się do szkodliwej dla zdrowia, nieskromnej i kosztownej mody naszego zdegenerowanego stulecia, wtedy hańbią Boga.

Moda rządzi światem. Jest ona despotyczną władczynią, która często zmusza swe zwolenniczki do znoszenia największych niewygód. Wymagania te są pozbawione miłosierdzia i rozsądku. Posiada fascynującą moc i zawsze jest gotowa krytykować i ośmieszać ubogich, jeżeli nie idą za jej rozkazami bez względu na warunki, nawet kosztem zdrowia i życia. Szatan triumfuje, że jego zamysłem tak się

powiodło, a śmierć śmieje się z niszczącej zdrowie głupoty i ślepej gorliwości czcicieli ołtarza mody.

Jest to wstyd i hańba dla naszych sióstr, że tak zapominają o świętości swego charakteru i obowiązkach wobec Boga, iż naśladują obyczaje świata. Nie ma usprawiedliwienia ani wytłumaczenia dla przewrotności naszego serca. Tego rodzaju życie nie pozwala rozszerzyć ani potęgować chrześcijańskiego wpływu. Różni się ono w takim stopniu od naszego wyznania wiary, że po prostu ośmiesza nas w oczach ludzi tego świata.

Niejedną duszę, którą przekonała prawda, dumne wynoszenie się i świecki sposób myślenia naszych sióstr doprowadziły do tego, że zdecydowanie się jej przeciwstawiła. Głoszona wiara wydawała się jasna, nie budziła zastrzeżeń i słuchacze byli pewni, że muszą nieść ciężki krzyż, kiedy przyjmą prawdę. Gdy jednak te osoby zobaczyły przepych w strojach, jakie nosiły nasze siostry, powiedziały: „Ten lud ubiera się tak samo jak my. Niemożliwe, żeby naprawdę wierzyli w to, co głoszą i wyznają. Wziąwszy to wszystko pod uwagę z pewnością muszą być wprowadzeni w błąd. Gdyby rzeczywiście byli przekonani, że Chrystus wkrótce przyjdzie i nad każdym człowiekiem zapadnie wyrok, otrzyma życie wieczne lub zginie wieczną śmiercią, to nie poświęcaliby tyle czasu ani pieniędzy na modne stroje”. Jakże niewiele wiedziały te rzekomo wierzące siostry o tym, co głosiły ich suknie!

Nasze słowa, czyny i ubranie są codziennymi, żywymi kaznodziejami zbierającymi z Chrystusem albo rozpraszającymi. To nie jest błaha sprawa, którą można skwitować drwinami. Kwestia ubierania się wymaga poważnego przemyślenia i licznych modlitw. Wielu niewierzących uważało, że zła to rzecz być niewolnikiem mody, ale gdy widzą, że osoby, które rzekomo pragną być bardzo pobożne, ubierają się tak jak ludzie w świecie i znajdują zadowolenie w lekkomyślnym towarzystwie, dochodzą do wniosku, że nie może być nic złego w takim postępowaniu.

Apostoł Paweł, natchniony przez Ducha Świętego, powiedział: „Staliśmy się widowiskiem dla świata i aniołów, i ludzi”. [1 Koryntian 4,9](#). Całe niebiosa zwracają uwagę na wpływ, jaki tak zwani wyznawcy i naśladowcy Chrystusa wywierają codziennie na świat. Drogie siostry! Wasza odzież przemawia albo na korzyść Chrystusa i świętej prawdy, albo na korzyść świata. A więc, jak to jest

w twoim przypadku? Pamiętaj, że wszyscy musimy odpowiedzieć przed Bogiem za wpływ, jaki wywieramy.

Wcale nie chcemy namawiać do niedbałego ubierania się. Niechaj ubrania będą wygodne i twarzowe. Choćby to był tani kretonik, niech sukienka będzie czysta i gustowna. Jeżeli nie ma przy niej falbanek, koronek czy innych ozdób, to zaoszczędzicie pokazań sumę, bo możecie ją sobie same uszyć, a także same prać i prasować. Rodzice biorą na swoje barki wielki ciężar, by tylko ubrać dzieci zgodnie z wymaganiami ostatniej mody. Jakaż to strata czasu! Dziewczynki będą wdzięcznie wyglądać w sukienkach bez koronek i falbanek, oczywiście w czystych i ładnych. To drobiazg wyprać i wyprasować tego rodzaju sukienkę; ta praca nie jest kłopotem ani wysiłkiem.

Dlaczego nasze siostry chcą ograbić Boga z należnej Mu służby? Dlaczego ograbiają skarbiec z pieniędzy, które powinny łożyć na Jego sprawę, hołdując panującej modzie? Pierwsze i najlepsze myśli poświęca się ubiorowi. Marnuje się czas i trwoni pieniądze. Zanedbuje się kształcenie serca i umysłu. Rozwojowi charakteru przyznaje się mniejsze znaczenie niż strojom. Łagodny i spokojny duch ma, jako ozdoba, nieskończoną wartość. Szczytem lekkomyślności jest marnowanie sposobności pozwalających na zapewnienie sobie tej wspaniałej ozdoby duszy i zamienianie ich na błahe, małołstkowe rzeczy.

Drogie siostry! Możemy wykonywać dla Boga wielkie zadania, jeśli tylko będziemy chciały. Kobiety nie znają swej siły. Bóg wcale tego nie chce, by wszystko, co potraficie, sprowadzało się do takich spraw, jak: co powinnam jeść, co powinnam pić i w co się ubierać. Przed kobietą są wyższe cele i szlachetniejsze jest jej przeznaczenie. Najważniejszym zadaniem jest rozwijać swe siły, ponieważ Bóg może jej zlecić zadanie ratowania dusz przed ostateczną ruiną.

Największym złem jest jednak wpływ wywierany na dzieci i młodzież. Niemal z chwilą przyjścia na świat są one podporządkowane wymaganiom mody. Małe dzieci słyszą więcej o ubraniu niż o zbawieniu. Widzą matki, jak daleko gorliwiej studiują magazyny niż Biblię. Częściej odwiedzają sklepy z konfekcją i modnymi artykułami niż dom modlitwy. Do zewnętrznej wystawności i odzieży przywiązują więcej znaczenia niż do szczerego charakteru. Jeśli dzieci ubrudzą swe wspaniałe stroje, gani się je surowo, a usposo-

bienie malców pod tym ustawicznym naciskiem staje się ponure i nerwowe.

Wypaczony charakter nie martwi matki w takim stopniu, jak zabrudzone ubranie. Dziecko częściej słyszy o strojach niż o cnotcie, ponieważ matka więcej wie o modzie, niż o swoim Zbawicielu. Zbyt często jej przykład wytwarza zatrutą atmosferę, w której przebywa młodzież. Ukryte w fałdach modnych tkanin rozmaite nałogi przenikają do dziecięcych serc.

Prostota w ubiorze pozwoli wyglądać korzystnie każdej wrażliwej kobiecie. Charakter danej osoby oceniamy na podstawie stylu jej ubierania się. Wystrojona kobieta zdradza próżność i wewnętrzną słabość. Skromna, pobożna będzie się nosić skromnie. Dobry smak i wykształcony umysł ujawnią się w prostej i stosownej odzieży.

Istnieje ozdoba, która nigdy nie mija, ozdoba uszczęśliwiająca wszystkich wokół nas. Ona będzie świecić i jaśnieć niezmaconym blaskiem w nieśmiertelnej przyszłości. Tą ozdobą jest łagodny i pokorny duch. Bóg kazał nam przyodziewać się w ten najwspanialszy strój. Z każdym spojrzeniem w lustro czciciele mody powinni przypomnieć sobie swą zaniedbaną duszę. Każda godzina spędzona przed lustrem powinna być dla nich wyrzutem za to, że pozwalają umysłowi leżeć odłogiem. Wtedy mógłby się rozpocząć proces przekształcania, który by uszlachetnił wszystkie cele i zamiary w życiu. Zamiast martwić się o zewnętrzne ozdoby, powinno się rozpocząć poważne starania o zdobycie mądrości, która ma większą wartość niż szczerze złoto i jest wspanialsza od pereł.

Kobiety, które chylą swe czoła przed ołtarzem mody, mają niewielką siłę charakteru i niewiele silnej woli. Nie żyją dla jakiegokolwiek specjalnego celu i w życiu nie osiągną niczego, co byłoby wartościowe. Wszędzie spotykamy kobiety, których serce i rozum bez reszty pochłania miłość do strojów i ozdób. Dusza takiej kobiety marnieje, a w swych myślach stawia ona swe nędzne, niegodne „ja” na pierwszym miejscu. Gdy pewnego razu modnie ubrana, młoda kobieta mijiała kilku mężczyzn na ulicy, jeden z nich zapytał: Kto to jest?

W odpowiedzi usłyszał:

— Jest piękną ozdobą w domu ojca, ale poza tym nie ma z niej żadnego pożytku.

Smutne jest to, że siostry podające się za uczennice Chrystusa, uważają, że naśladować w ubieraniu i zachowaniu takie strojne lalki to rzecz należąca do dobrego tonu.

[425]

Piotr udziela cennej wskazówki co do ubioru chrześcijańskiej kobiety: „Ozdobą waszą niech nie będzie to, co zewnętrzne, trefienie włosów, złote klejnoty lub strojne szaty, lecz ukryty wewnętrzny człowiek z niezniszczalnym klejnotem łagodnego i cichego ducha, który jedynie ma wartość przed Bogiem. Albowiem tak niegdyś przyozdabiały się święte niewiasty, pokładające nadzieję w Bogu, uległe swoim mężom”. [1 Piotra 3,3-5](#). Jediną rzeczą, do której jesteście usilnie nakłaniane, to zachowywanie przykazań Słowa Bożego. Do tego powinniśmy dążyć. Czy czytamy Pismo Święte i przyjmujemy jego nauki? Czy chcemy być posłuszne Bogu czy też pragniemy dostosować się do obyczajów świata? Czy będziemy służyć Bogu czy mamonie? Czy możemy cieszyć się pokojem duszy i uznaniem Boga, jeśli postępujemy wbrew nakazom Jego słowa?

Apostoł Paweł napomina chrześcijan, żeby nie dostosowywali się do obyczajów świata, lecz przeobrażali swój umysł. „Abyście umieli rozróżnić, co jest wolą Bożą, co jest dobre, miłe i doskonałe”. [Rzymian 12,2](#). Wielu, którzy niby to chcą być dziećmi Bożymi, bezmyślnie naśladuje obyczaje świata nosząc złoto, perły i kosztowne stroje. Komu sumienie nie pozwala stroić się w takie rzeczy, jest uważany za istotę ograniczoną, zabobonną, a nawet fanatyka. A przecież to jednak Bóg udzielił tych pouczeń, i są one wyrazem nieskończonej mądrości. Kto tymi pouczeniami gardzi, czyni to z własną szkodą i stratą. Kto przywiązuje się do klejnotów, co w Słowie Bożym jest zakazane, żywi w sercu pychę i próżność. Pragnie tym zwrócić uwagę na siebie. Jego odzienie mówi: „Spójrz na mnie i podziwiał mnie!” W ten sposób pielęgnuje się próżność przyrodzoną ludzkiej naturze. Jeżeli umysł zajmuje się jedynie tym, co się Bogu podoba, znikają wszelkie niepotrzebne przedmioty zbytku i ozdoby.

Apostoł Piotr wyraźnie przeciwstawia ozdoby zewnętrzne łagodnemu i cichemu duchowi, podkreślając, że jedynie on ma wartość przed Bogiem. Między miłością do zewnętrznego przyozdabiania się a cnotą cichego, łagodnego ducha istnieje zdecydowana różnica. Tylko wtedy, gdy we wszystkich rzeczach dążymy do zgodności z wolą Bożą, pokój i radość będą panowały w sercu.

Upodobanie do strojów sprawia, że moralności grozi niebezpieczeństwo, a charakter chrześcijańskiej kobiety ulega zmianie. Jej charakter powinny cechować skromność, umiar i rozwaga, a nie ich przeciwieństwo.

Chrystus wstydzi się pozornych wyznawców swego imienia. W czym jesteśmy do Niego podobni? Czy nasza odzież odpowiada nakazom Biblii? Nie chcę, by obciążały mnie grzechy tego ludu, dlatego pragnę, by moje ostrzeżenie było wyraźnie słychać. Przez całe lata ustnie i pisemnie wydawałam jasne i wyraźne świadectwo w tej kwestii. Nie wahałam się mówić o wszystkich radach Bożych. Muszę być wolna od krwi nieszczęśników. Fakt, że świecki sposób myślenia i pycha zdobyły wszechpotężne panowanie, nie jest wytłumaczeniem dla żadnego chrześcijanina, ani go nie usprawiedliwia, by postępował tak jak wszyscy. Bóg powiedział: „Nie przyłączaj się do większości ku złemu”. [2 Mojżeszowa 23,2](#).

[426]

Drogie siostry! Nie igrajcie dłużej z własną duszą, ani z Bogiem! Widziałam, że główną przyczyną waszego odstępstwa jest umiłowanie strojów. To prowadzi do zaniedbywania poważnych obowiązków; w końcu nie znajdziecie w waszym sercu iskry miłości Bożej. Bez wahania usuńcie tę przyczynę waszego odstępstwa, ponieważ jest ona grzechem nie tylko wobec własnej duszy, ale i wobec Boga. Niech zwodniczość grzechu nie utwierdza was w uporze. Moda działa ujemnie na zdolność rozumowania i niszczy duchowy sposób myślenia naszego ludu. Posłuszeństwo modzie przepętnia nasze zbory i bardziej przyczynia się do odłączenia wiernych od Boga, niż jakakolwiek inna moc. Zrozumiałam, że nasz porządek zborowy jest łagodnie przestrzegany. Każdy zbytek w ubiorze, zakazany w Słowie Bożym, powinien stanowić wystarczającą przyczynę zastosowania dyscypliny zborowej. Kto nie bacząc na przestrogi, wezwania i prośby dalej postępuje według swej przewrotnej woli, daje dowód tego, że jego istota w żaden sposób nie stała się podobna do istoty Chrystusa. Własne „ja”, i tylko ono, jest przedmiotem chwały. Jeden taki pozorny chrześcijanin może odwieść od Boga wiele osób.

Straszliwy grzech ciąży na nas jako na ludzie Bożym, ponieważ pozwoliliśmy naszym członkom ubierać się w sposób niezgodny z wiarą. Musimy podnieść się z miejsca i zamknąć drzwi przed

pokusami mody. Dopóki tego nie uczynimy, w naszych zborach ucierpi na tym porządek i karność.

Ślubna obrączka

Niektórzy zastanawiają się nad noszeniem ślubnej obrączki. Uważają, że żony kaznodziejów powinny dostosować się do tego zwyczaju. Nie jest to konieczne. Żony duchownych powinny nosić tę złotą obrączkę, która łączy serce z Jezusem Chrystusem: czysty i święty charakter, prawdziwą miłość, łagodność i pobożność — owoc chrześcijańskiego wyznania, a ich wpływ będzie wszędzie pewny. Fakt, że lekceważenie utartego obyczaju daje powód do uwag, nie jest wystarczającym powodem do przyjęcia go. Amerykanie mogą swoje stanowisko w tej sprawie wyjaśnić tym, że w ich kraju zwyczaj ten nie obowiązuje. My tego znaku nie potrzebujemy nosić, ponieważ nie jesteśmy niewierne naszym ślubom małżeńskim. Z drugiej strony noszenie obrączki nie jest dowodem, że jesteśmy im wierne. Cierpimy zbyt głęboko nad ciągłym procesem dostosowywania się do obyczajów i mody, jaki wydaje się u nas szerzyć. Ani grosza nie powinno się wydać na zakup złotej obrączki w tym celu, by świadczyła, że jesteśmy poślubione. W krajach, gdzie obyczaj ten obowiązuje, nie mamy powodu osądzać tych, którzy noszą ślubne obrączki. Niech je noszą, skoro ten zwyczaj wiąże się z sumieniem. Jednak niech nasi misjonarze nie sądzą, że noszenie obrączek zwiększy choćby odrobinę ich wpływ. Jeśli są chrześcijanami, objawią to w charakterze podobnym do charakteru Chrystusa, w słowach i czynach, w domu i w obcowaniu z ludźmi. Dowodem tego będzie ich cierpliwość, wyrozumiałość i uprzejmość. Będą objawiać ducha swego Mistrza. Będą posiadać Jego życzliwe usposobienie, współczujące serce.

[427]

Kształtowanie charakteru

Siła charakteru składa się z dwóch rzeczy: z siły woli i z siły panowania nad sobą. Wielu młodych ludzi mylnie uważa silną, nieopanowaną pasję za siłę charakteru. W rzeczywistości jest tak, że kto kieruje się w postępowaniu namiętnością, jest człowiekiem o słabym charakterze. Prawdziwą wielkość i godność człowieka mierzy się siłą uczuć, nad którymi panuje, a nie siłą uczuć, które nim rządzą. Najsilniejszym człowiekiem jest ten, kto rozdrażniony do ostatecznych granic może zapanować nad zdenerwowaniem i przebaczyć wrogom. Tacy ludzie są naprawdę godni szacunku.

Wielu ludzi ma niewielkie pojęcie o tym, kim mogą być. Sądzą, że zawsze będą ograniczeni i mali. Gdyby korzystali z danych im od Boga sił, kształtowaliby szlachetny charakter i wywierali taki wpływ, który by prowadził dusze do Chrystusa. Wiedza jest potęgą, ale zdolności intelektualne, pozbawione dobroci serca, stanowią potęgę działającą na rzecz zła.

Bóg wyposażył nas w siły intelektualne i moralne, ale każdy człowiek jest w przeważającej mierze budowniczym własnego charakteru. Budowla rośnie z każdym dniem. Słowo Boże przestrzega nas, byśmy dawali baczenie na to, jak budujemy, troszczyli się o to, by budynek oparty był na wiecznej Skale. Nadchodzi czas, kiedy praca nasza objawi się taką, jaką jest naprawdę. Teraz jest czas dla wszystkich, by rozwijali dane im od Boga moce i kształtowali charakter przydatny do życia doczesnego i wiecznego w przyszłości.

Każdy czyn w życiu, choćby najmniej ważny, wywiera wpływ na kształtowanie charakteru. Dobry charakter jest cenniejszy i posiada większą wartość, niż wszelkie ziemskie dobra, a praca nad kształtowaniem charakteru to najszlachetniejsze zadanie, jakie można powierzyć człowiekowi.

[428] Charaktery, których rozwój pozostawiony jest przypadkowi, są niestale, pełne sprzeczności, są mieszaniną przeciwieństw. Kto posiada tego rodzaju charakter, ten nie wytknie sobie w swoim życiu określonego celu ani nie osiągnie sukcesu. Nie wyrze też uszlachet-

niającego wpływu na charaktery otoczenia. Tacy ludzie są bezsilni i bezwolni.

Krótki czas życia, jaki nam dano tu na ziemi, powinien być rozumnie wykorzystany. Bóg chce mieć lud żywotny, pobożny, pracujący, ale nasz lud — jako całość — daleki jest obecnie od tego ideału. Bóg wzywa silne, nieustraszone dusze, dzielnych, gorliwych chrześcijan, biorących przykład z Mistrza, by ofiarnie zajęli się sprawą Bożą. Pan powierzył nam najświętszą spuściznę — wyjątkowo doniosłe i uroczyste prawdy. Powinniśmy dowieść ich wpływu na własne życie i własny charakter.

* * * * *

W zawodach olimpijskich, na które apostoł Paweł zwraca uwagę, żądano od zawodników wszechstronnego, systematycznego przygotowania. Przez całe miesiące trenowali pod okiem mistrzów, ćwiczyli po to, żeby wyrobić w sobie wytrzymałość, a ciało nabrało siły. Obowiązywał zakaz przyjmowania takiego pokarmu, który by nie pozwalał utrzymać ciało w jak najlepszej kondycji. Nosili takie ubranie, które nie krępowało ruchów i nie uciskało narządów i mięśni.

Skoro zawodnicy, którzy stawali do zawodów walcząc o ziemską chwałę, poddawali się tak surowemu rygorowi, by móc zwyciężyć, to o ileż bardziej konieczny jest ten rygor tym, którzy zajmują się sprawą Pańską! O ileż bardziej powinni być oni zdyscyplinowani i przygotowani, jeśli chcą odnosić sukcesy. Ich przygotowanie, w odróżnieniu od tamtych kandydatów na zwycięzców, powinno być o tyle wszechstronniejsze, a żarliwość, powaga i samozaparcie o tyle większe, o ile rzeczy niebieskie są cenniejsze od ziemskich zaszczytów. Chodzi o to, żeby tak samo jak mięśnie szkolić umysł, by zarówno umysł, jak i ciało mogły sprostać najbardziej uporczywym i heroicznym wysiłkom. Droga prowadząca do sukcesów nie jest gładka, nie przemierzamy jej w wagonie sypialnym, jest ścieżką wyboistą, najeżoną przeszkodami, które można pokonać tylko cierpliwym trudem i znojem. — [Testimonies for the Church V, 552 \(1889\)](#).

* * * * *

Jakże niewiele wiemy o wpływie naszych czynów na przyszłe losy nas samych i innych ludzi! Wielu ludzi uważa, że ich uczynki mają niewielkie znaczenie. Sądzą, że nie będzie żadną krzywdą, jeżeli pójdą na koncert lub wezmą udział wraz ze światem w jakiejś zabawie. W taki sposób szatan kieruje ich pragnieniami i włada nimi, oni zaś nie domyślają się, jak doniosłe mogą być tego skutki. Mogą stanowić ogniwo w łańcuchu wydarzeń, które wpędzą duszę w sidła szatana i przesądzą jej wieczny upadek.

[429] Każdy czyn, choćby najbardziej znikomy, ma swój udział w wielkim dramacie życia. Zwróćcie uwagę na to, że pragnienie zaspokojenia jeden raz chęci posmakowania zakazanej rzeczy spowodowało grzech na świat z jego straszliwymi skutkami. Nieuświęcone małżeństwa synów Bożych z córkami ludzkimi doprowadziły do odstępstwa, które w ostatecznym rozrachunku skończyło się zniszczeniem świata przez potop. Najmniejsze pobłażanie sobie stało się powodem wielkich upadków. Tak jest i dziś. Czujnych jest bardzo niewielu. Tak samo jak Izraelici, większość współczesnych ludzi nie zwraca uwagi na słowa napomnienia, ale postępują według własnego uznania. Łączą się ze światem, uczestnicząc w nieodpowiednich rozrywkach i wytyczają sobie zgubną drogę, a inni idą za nimi. Co się raz uczyniło, będzie się czyniło ponownie, będą to również czynić inni. Każdy krok pozostawia trwałe wrażenie nie tylko na ich własnym sumieniu i przyzwyczajeniach, ale i na umysłach innych ludzi. Ta zasada nadaje życiu ludzkiemu potężne znaczenie. — [Testimonies for the Church V, 92.93 \(1882\)](#).

* * * * *

Takimi, jakimi nas czynią przyzwyczajenia, będziemy na wieczne czasy. Życie tych, którzy przyjmują dobre zwyczaje i są wierni w wykonywaniu wszystkich obowiązków, będzie podobne jarzącemu się światłu, oświecającemu także ścieżkę innych ludzi. Jednak jeśli pobłaża się sobie, jest się nieodpowiedzialnym, jeśli pozwoli się na to, by utrwaliły się złe cechy charakteru — lenistwo, niedbałość, to chmura ciemniejsza od mroku o północy zniszczy perspektywy życia doczesnego i na zawsze pozbawi taką osobę wiecznego życia. — [Testimonies for the Church IV, 452 \(1880\)](#).

* * * * *

Nauka Chrystusa nigdy nie poniży wierzącego. Nigdy nie uczyni go szorstkim, opryskliwym, brutalnym, gwałtownym, zapatrzonym we własne „ja”, pożądlivym czy hardego serca. Przeciwnie, wysubtelnia smak, uświęca, oczyszcza i uszlachetnia myśli, bez zastrzeżeń poddając je władzy Chrystusa. Zamierzenia Boga wobec Jego dzieci są wyższe od najwyższych ideałów, do jakich myśl ludzka może sięgnąć. Jednak ludzie tego nie rozumieją. Bóg dał w swym świętym prawie odbicie swego charakteru. — [Testimonies for the Church VIII, 63 \(1904\)](#).

* * * * *

Ideałem chrześcijańskiego charakteru jest podobieństwo do Chrystusa. Przed nami jest ścieżka stałego rozwoju. Mamy cel do osiągnięcia, który obejmuje wszystko, co dobre, czyste, szlachetne i wzniosłe, na najwyższym poziomie. A to wymaga stałych wysiłków, stałego kroczenia naprzód i wzwyż ku doskonałości charakteru. — [Testimonies for the Church VIII, 64 \(1904\)](#).